

Tom Clancy

Képzeltből valóság!

**E
L
N
Ö
K
I
J
Á
T
S
Z
M
A**

Tom Clancy
ELNÖKI JÁTSZMA
([Tartalom](#))

Az ember sorsa a jelleme
Heraclitus

Köszönetnyilvánítás

Carternek és Woxnak a folyamatokért,
Russnak megint az orvostudományért,
Romnak, Paulnak és Bruce-nak a világ legjobb
térképészetéért,
Keithnek a repülő perspektíváért,
Tonymak a hozzáállásért,
Fiolának és barátainak a saipani helyismeretért,
És Sandynek a kígyóbűvölésért

ELŐSZÓ

Naplemente, napfelkelte

Visszatekintve különösnek tűnik majd e háború kirobbantása. Csupán a résztvevők egyike tudta, mi történt valójában, ráadásul ez is pusztán a véletlen műve. Az ingatlanvételt előrehozták az ügyvéd családjában történt haláleset miatt, és annak az első géppel, két órán belül Hawaiiiba kellett indulnia.

Ez volt az első ingatlan, melynek megvételét Mr. Jamata maga intézte amerikai földön. Bár sok ingatlant mondhatott

magáénak az Egyesült Államok területén, a tényleges átruházásokat mindig meghatalmazott ügyvédek intézték – kivétel nélkül amerikai állampolgárok –, akik rendszerint Mr. Jamata valamelyik alkalmazottjának felügyelete mellett pontosan azt tették, amiért megfizették őket. Ezúttal azonban másként állt a helyzet, s ennek számos oka volt. Először is a birtokot Jamata magának vette és nem a vállalatbirodalomnak. A hely magángéppel mindössze kétóránnyira esett az otthonától. Mr. Jamata azt mondta az ügyvédjének, hogy afféle „hétvégi menedéknek” használja majd a birtokot. A csillagokat verdeső tokiói ingatlanárak mellett itt sok száz holdat vehetett egy nem különösebben nagy penthouse [1] árért. Lélegzetelállító lesz a kilátás a hegyfokra tervezett házból: a kékelő Csendes-óceán, a távolban a Mariana szigetcsoport többi szigete... és a levegő is van itt olyan harapnivaló, mint akárhol a földön. Mr. Jamata mindezek miatt főúri árat kínált, mégpedig lebilincselő mosollyal.

És volt még egy ok, ami erre készítette.

A különböző okmányokat az óra járása szerint adták körbe a kerek asztal mentén, mindegyik széknél elidőztek, hogy az aláírások a sárga öntapadós jegyzetlapocskákkal megjelölt, megfelelő helyre kerüljenek. Aztán eljött az ideje, hogy Mr. Jamata a kabátzsebébe nyúljon, és előhúzzon egy borítékot. Kivette belőle, majd az ügyvédnek nyújtotta a csekket.

– Köszönöm, uram! – mondta tiszteletteljesen az ügyvéd. Az amerikaiak mindig így beszélnek, amikor a pénz kerül terítékre. Figyelemre méltó, hogy a pénz bármire ráveszi

őket. Három évvel ezelőtt egy japán állampolgár számára illegális lett volna itt a földvásárlás, mindazonáltal a megfelelő ügyvéddel, a megfelelő érveléssel és a megfelelő pénzüsszeggel azt is nyélbe lehetett ütni. – Ma délután bejegyzik a birtokátruházást.

Jamata udvarias mosollyal biccentett az eladó felé, felállt, és elhagyta az irodát. Kocsi várta odakint. A sofőr mellé ült, és ellentmondást nem tűrő mozdulattal intett, hogy induljanak. Az üzletet lezárta, ezzel a bájolgás is véget ért.

A legtöbb csendes-óceáni szigethez hasonlóan Saipan is vulkánikus eredetű. Tőle közvetlenül keletre a Mariana-árok húzódik, egy tizenegy kilométer mély szakadék, ahol lépcsőzetesen lesüllyedt a földkéreg, az eredmény pedig magasba szökő, kúp alakú hegyvonulatcsoport, melynek csúcsai maguk a szigetek. A Toyota Land Cruiser az Achuago-hegyet és a Mariana Country Clubot megkerülő viszonylag sima úton haladt észak felé, Marpi Point irányába. Ott megállt.

Jamata kiszállt az autóból, tekintete megpihent néhány tanyaépületen, amelyek hamarosan a földdel lesznek egyenlővé, ám ahelyett, hogy odament volna, ahol új háza épül, a sziklasírt széle felé vette útját. Ahhoz képest, hogy hatvanas éveinek elejét taposta, erős és céltudatos léptekkel vágott át a hepehupás mezőn. Ha gazdaság volt itt, elég szegény lehetett, ezen a barátságtalan helyen, gondolta. Szinte ellenségesnek tűnt ez a hely, és nem is egy okból.

Szenvtelen arccal ért az orom szélére, amelyet a helybéliek Banzaiszírtnek neveztek. Erős tengerparti szél fúj. Jamata

látta és hallotta, amint az egymást kergető hullámok menete a sziklákhöz verődik a szirt lábánál. Ugyanazokhoz a sziklákhöz, amelyekhez szülei és testvérei teste csapódott, miután oly sokan levetették magukat innen, hogy ne kerüljenek az előrenyomuló amerikai tengerészgyalogosok fogságába. A látvány iszonyattal töltötte el a katonákat, de Mr. Jamata ezt úgysem ismerné el vagy méltányolná soha.

Az üzletember összeütötte tenyerét, és meghajtotta fejét, hogy felhívja magára az ott sínylődő szellemek figyelmét, és főhajtással adózzék, amiért befolyásolták sorsát. E földdarab megvételével, több mint ötven évvel azután, hogy családja az amerikaiak miatt meghalt, Saipan ingatlanjainak 50,016 százaléka ismét japán kézre került.

Hideg futott át rajta, amit a pillanat szította érzelem vagy tán ősei szellemének számlájára írt. Bár testüket elsodorták a végtelen hullámok, *kamijuk* bizonyára sosem hagyta el ezt a helyet, és az ő visszatérére várt. Jamata megrázkódott, és begombolta a kabátját. Igen, itt építkezik majd, de csak azután, miután véghezvitte azt, amit meg kell tennie.

Először rombolnia kell.

*

Egy félvilágnyira onnét nagyszerű volt e pillanat. A golfütő simán, tökéletes ívben lendült hátra a labdától, a pillanat tört részére megállt, majd visszafelé felgyorsult. Az ütőt tartó férfi egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát. A kellő időben keze helyesen fordult, az ütő feje megperdült függőleges tengelye körül, s amikor megütötte a labdát, az pontosan merőlegesen állt a repülési vonalhoz viszonyítva.

A fémfejű golfütő hangja mindent elmesélt – tökéletes csengés. De az ütő sajnos nem Ryan kezében volt.

Jack Ryan bánatos vigyorral ingatta fejét, s lehajolt, hogy a *tee*-re [2] tegye a labdát.

– Szép ütés, Robby!

Robert Jefferson Jackson, az Egyesült Államok haditengerészetének ellentengernagya nem változtatott testhelyzetén. Pilótaszeme a már lefelé tartó, majd a pálya akadálymentes részén úgy kétszázötven yardnyira [3] visszapattanó labdát figyelte, amely még vagy harminc yardon át pattogott. Csak akkor szólalt meg, amikor a labda a lyuk közepén megállt.

– Meg akartam húzni egy kicsit.

– Hát igen, az élet igazságtalan – jegyezte meg az ütő testtartást felvevő szertartás közben Ryan. Térdek behajlítva, a hát tökéletesen egyenes, fej leszegve, de nem túlságosan, a fogás... igen, majdnem jó. Mindent megcsinált, amit a golfoktató a múlt héten, egy héttel azelőtt, meg még egy héttel azelőtt mondott... hátravinni az ütőt... és le... jobbra a pályáról. Meglehet vagy száznyolcvan yard, a legjobb első *tee*ütés, amit... nos amit valaha is ütött. Cirka ugyanaz a távolság az ő ütőjével, mint amit Robby ért volna el egy kemény hetes vassal. Az egyetlen jó az egészben, hogy csak reggel háromnegyed nyolc volt, így senki sem láthatta zavarát.

Legalább megtört a jég.

– Mióta játszol, Jack?

– Két egész hónapja.

Jackson vigyorogva a golfkocsi felé indult.

– Én akkor kezdtem, amikor a második évemet töltöttem Annapolisban. Fejhossznyi előnyöm van, fiú. A pokolba is, érezd jól magad!

Greenbrier a nyugat-virginiai hegyek közt terült el. A lombhullató fák már felöltötték őszi tűzkoronájukat, sárga és skarlát színek foglalták keretbe a tizennyolcadik század végén épült csendes üdülőhelyet, s a szálloda fehér főépületét.

– Hát, nem hiszem, hogy legyőzlek – jegyezte meg Ryan, amikor beült a kocsiba.

Fordulás, vigyor.

– Nem fogsz. Csak adj hálát istennek, hogy ma nem dolgozol, Jack. Én igen.

Egyikük sem a szabadságát töltötte, bármennyire is szükségük lett volna rá, és egyikük sem volt elégedett a sikereivel: Robby Jacksonnak referensi asztal jutott a Pentagonban; Ryan pedig legnagyobb meglepetésére visszatért az üzleti életbe az óhajtott katedra helyett. Két és fél évvel ezelőtt Szaúd-Arábiában állomásozva úgy gondolta, hogy az üzleti életben a helye. Talán az akció az oka. Csak nem vált a szenvedélyemmé? – tette fel a kérdést gondolatban, miközben kiválasztott egy hármast. Igen, jobban kívánta az akciót, mint a menekülést előre.

– Csak nyugodtan! És ne próbáld megölni. A labda már döglött. Oké?

– Igen, uram, admirális úr! – felelte Ryan.

– Maradjon lent a fejed! Én majd figyelek.

– Rendben, Robby. – A tudat, hogy Robby nem gúnyolja ki, bármilyen pocsék is az ütése, valahogy rosszabb volt, mint a gyanú, hogy kinevetheti. Reflexszerűen kissé kiegyenesedett az elfordulás előtt. Kellemes, csengő hang lett a jutalma. A labda harmincyardnyira járhatott, amikor Ryan felemelte a fejét. Még balra tart... de mintha már halványan jobbra húzna.

– Jack!

– Tessék! – mondta Ryan, de nem fordult a barátja felé.

– A háromvasasod... – jegyezte meg kuncogva Jackson, miközben szemével felbecsülte a labda röppályáját. – Semmin se változtass! Mindig pontosan így csináld!

Ryannek sikerült visszavarázsolnia vasát a zsákba, pedig viszketett a tenyere, hogy a nyelével fejbe kólintsa Jacksont. Amikor a kocsi ismét elindult a hepehupás terep makulátlan, zöld szőnyegén az egyetlen fehér folt, Robby Jackson labdája felé, elnevette magát.

– Hiányzik a repülés? – kérdezte kedvesen.

Jackson ránézett.

– Te sem hagysz békén? – De hát így mentek a dolgok. Befejezte az utolsó repülős munkáját, lekádereztek, aztán szóba került a Patuxent River-i Tengerészeti Légitámaszponton működő Tengerészeti Repülési Kísérleti Központ parancsnoki posztja Marylandben, ahol az Egyesült Államok Haditengerészetének első számú berepülőpilótája lett volna a hivatalos címe. Ehelyett azonban a J-3-ban, az Egyesített Vezérkari Főnökség Hadműveleti Igazgatóságán kötött ki. Haditervek. Furcsa hely egy harcos számára egy olyan világban, ahol a háború

lassan már a múlté. Ez a beosztás jobban egyengette a karrierjét, mindazonáltal kevésbé elégítette ki, mint a repülési feladat, amit igazán akart. Jackson megpróbálta félvállról venni a dolgot. Elvégre eleget repült már. Phantomokkal kezdte, és a Tomcatig jutott. Volt egy repülőszázad parancsnoka és egy repülőhordozó hajó rajparancsnoka, aztán hamarosan kiemelték, és elindult a stabil karrier útján. Sosem követett el baklövést. A következő munkája, ha megkapná, bizonyára egy repülőgép-hordozó hadműveleti csoportjának parancsnoksága lenne. Egykor ez olyan célként lebegett előtte, ami csak Fortuna kegyeltjeinek juthat osztályrészül. Most, a jelenlegi beosztásában eltűnődött, hová lett, és mit tartogat még az idő. – Mi lesz, ha megöregszünk?

– Valamelyikünk hivatásos golfjátékos lesz.

– Vagy visszamegy a részvényekhez és értékpapírokhoz – vágott vissza Jackson. *Egy nyolcas vas, gondolta, egy puha.*

Ryan követte őt a labdájához.

– Kereskedelmi bankügyletek – pontosított. – Neked bejött, igaz?

A pilóta – aktív vagy sem, Jackson önmaga és a barátai számára örökre pilóta marad – felnézett és elnevette magát.

– Hát, ami azt illeti, az én száz rongyomat jól megforgattad, Sir John. – Elütötte a labdát. Elvégre így is elégtételt vehet az ember. A labda földet ért, visszapattant, végül a cövektől vagy húszlábnyira [4] megállt.

– Elég lesz, ha egy-két leckét veszek?

– Pokolian szükséged is van rá. – Jackson elhallgatott, megváltozott az arc kifejezése. – Sok, sok év, Jack. Megváltoztattuk a világot.

– Bizonyos értelemben – ismerte el a rá jellemző félmosollyal Ryan. Akadtak, akik a történelem végének nevezték, ő azonban erről írta a doktori értekezését, és valahogy nemigen tudta elfogadni a tételt.

– Te tényleg szereted, amit most csinálsz? – kérdezte Jackson.

– Esténként rendszerint hat előtt otthon vagyok. Nyáron kimegyek az összes alsó ligás meccsre, ősszel pedig majdnem minden focimeccsre. És amikor Sally készen áll majd az első randevújára, nem egy átkozott VC-20B-ben ülök majd félúton egy találkozóra menet, aminek egyébként sincs túl nagy jelentősége. – Jack melegen mosolygott barátjára. És azt hiszem, ezt még a remek golfjátéknál is jobban szeretem.

– Akkor jó, mert nem hiszem, hogy Arnold Palmer helyre tudja hozni az elfordulásodat. Én megpróbálom – tette hozzá az admirális –, de csak azért, mert Cathy megkért rá. Ryan elütése túl erősen sikerült, kénytelen volt visszaütni a zöldre.

De nem maradt esélye a visszavágásra, mégpedig az övére fűzött csipogó miatt. Műholdas csipogó volt, az a fajta, amely szinte bárhol elcsípi az embert. Legfeljebb hegyi alagutak vagy hatalmas víztömeg nyújtottak némi védelmet ellene, ámbár nem sokat. Ryan levette övéről a csipogót. Valószínűleg a Silicon Alchemy ügy lehet, bár meghagyta az instrukciókat. Talán valakinek elfogyott a

gemkapcsa. A folyadékkristályos kijelzőn megjelent számra pillantott.

– Azt hittem, New Yorkban van az anyairodád – jegyezte meg Jackson. A körzetszám Ryan várakozásával ellentétben nem 202, hanem 212 volt.

– Van ott is. A munkám legnagyobb részét le tudom bonyolítani Baltimore-ból konferenciatelefonokkal, de hetente legalább egyszer fel kell hogy ugorjak. – Ryan a homlokát láncolta. 757-5000. A Fehér Ház híradóközpontja. Az órájára nézett. Hét ötvenötöt mutatott, s ez a kora reggeli időpont mindennél világosabban jelezte, hogy sürgős hívásról van szó. Nem érte éppen meglepetésként. Vagy mégis? Nem, ha arra gondolt, amit nap mint nap az újságokban olvasott. Pusztán az időzítés érte váratlanul. Sokkal hamarabb számított a hívásra. A kocsihoz és a golfzsákjához ment, abban tartotta a rádiótelefonját. Valójában ez volt az egyetlen holmi a zsákban, amelyről tudta, mit kezdjen vele.

Alig három percig tartott a beszélgetés, miközben Jackson a golfkocsiban várt. Igen, Greenbrierben tartózkodik. Igen, tudja, hogy van egy repülőtér a közelben. Négy óra? Kevesebb, mint egy óra oda-vissza, s alig egy óra a célállomásig. Vacsorára visszaér. Még arra is jut idő, hogy befejezze ezt a golfkört, lezuhanyozzék és átöltözzék indulás előtt gondolta, miközben összecsukta és a golfzsák zsebébe dobta a telefont. Ez a világ legjobb „utasszolgálatának” egyik előnye. Csak az a gond, ha egyszer megkaparintanak, nincs ínyükre, hogy valaha is eleressenek. Azért tervezték ilyen kényelmesre, hogy

kellemesebbé tegyék a „szabadságvesztést”. Jack fejét ingatva állt a *tee* mellett. Zaklatottsága különös hatással volt rá. Második ütése a rövid fűben landolt, majd kétszázötz yarddal odébb. Ő azonban egyetlen szó nélkül ballagott vissza a kocsihoz, azon tűnődve, mit mond majd Cathynek.

*

Az üzem vadonatúj és makulátlan volt, a mérnök ennek ellenére úgy vélte, van benne valami visszataszító. Honfitársai utálták a robbantást, azt a tárgyat azonban, amelynek gyártására ezt a helyiséget tervezték, kifejezetten gyűlölték. Képtelen volt elhessegetni magától ezt a gondolatot.

Mintha valami rovar zümmögött volna a teremben. Lehetetlen, hisz a tiszta tér levegőjének minden molekulája a legjobb szűrőrendszeren megy keresztül, amelyet hazája létrehozhatott. Kollégáinak kiváló mérnöki tudása büszkeséggel töltötte el a férfit, különösen azért, mert ő is a legjobbak közé tartozott. Tudta, hogy ez a büszkeség táplálja, amikor a képzeletbeli zümmögést elhessegetve a gyártósor gépeit vizsgálgatta. Elvégre, ha az amerikaiak meg tudták csinálni, meg az oroszok, az angolok, a franciák, a kínaiak, sőt az indiaiak és a pakisztániak is, akkor ők miért ne?

Az épület másik részében még nem állt egészen össze a speciális anyag. Az anyagbeszerző ügynökök meglehetősen sok időt töltöttek az egyedi és többnyire nagyon drága komponensek beszerzésével. A legtöbbjét máshol állították elő, némelyiket azonban az ő országában, külföldi felhasználásra. Egyetlen célra találták fel őket,

aztán más célokra adaptálták, ám mindig fennállt a távoli, de reális lehetőség, hogy visszatérnek az eredeti alkalmazáshoz. Ezt olyannyira nem vették komolyan, hogy szakállas viccé vált a különböző cégek gyártási szakemberei közt.

*

Most azonban komolyan veszik, gondolta a mérnök. Kikapcsolta a lámpákat, és behúzta maga mögött az ajtót. Határidőt kapott, s mindössze néhány órányi alvás után még ma belevág.

Akármilyen gyakran járt is itt, Ryan sosem vesztette el a hely iránt érzett misztikus tiszteletét, és azután, ahogyan ma ideérkezett, nem számított közönséges dologra. Egy diszkrét telefonhívás a szállodájába, és megszervezték az útját a repülőtérré. A gép természetesen várt rá, egy két légcsavaros „madárka” trónolt a kifutópálya végén, s mindössze annyiban különbözött a megszokottól, hogy USAF [5] felirat díszelgett rajta, valamint a repülőszemélyzet olívazöld egyenruhát viselt. Barátságos és természetesen tiszteletteljes mosolyok: egy őrmester, aki meggyőződött róla, hogy tudja, hogyan kell kibekapcsolni a biztonsági övet, és ledarálta a „mit kell tenni vészhelyzetben” unott meséjét; a pilóta hátravetett pillantása, akinek be kellett tartania a menetrendjét, és máris elindultak, miközben Ryan kincstári Coca-Colát szürcsölgetve azon tűnődött, hol lehetnek az utasítások. Azt kívánta, bárcsak a jó öltönyét vette volna fel, de eszébe jutott, hogy határozottan ellene szavazott. Ostobaság, motyogta magában. Negyvenhét percnyi repülési idő, aztán

indulás egyenesen az Andrewsra. Ott a légierő tiszteletteljesen viselkedő őrnagya várt rá, és egy olcsó hivatali autóhoz meg egy csendes sofőrhez vezette. Ryan elhelyezkedett a hátsó ülésen, az őrnagy pedig az első utasülésre telepedett le. Ryan behunyta a szemét, szunyókálni próbált. A Suitland Parkway látta már azelőtt is, és úgy ismerte az utat, mint a tenyerét. A Suitland Parkway az I-295-ig, onnan azonnal át az I-395-re, amely a Main Avenue-i kijáráshoz vezet. Ebben a napszakban, közvetlenül ebéd után garantált a gyors haladás. Az autó a nyugati szárny kocsifelhajtójának őrbódéjánál állt meg, ahol az őr – igen szokatlanul – csak intett, hogy mehetnek. A Fehér Ház alagsori szintjének előtetős bejáratánál ismerős arc fogadta.

– Szervusz, Arnie! – Ryan kezét nyújtott az elnök stábfőnökének. Arnold Van Damm túlságosan jól értette a dolgát, és Roger Durlingnak szüksége volt rá az átmenet során. Durling elnök azonban elég hamar úgy találta, hogy mégis a saját emberét akarja. Nem sokat változott, gondolta Ryan. Ugyanaz az L. L. Beán ing, arcán ugyanaz a nyers őszinteség, ám Van Damm idősebbnek és fáradtabbnak tűnt, mint azelőtt. No és ki nem? – Amikor utoljára itt beszéltünk egymással, fenéken billentettél – közölte máris Ryan, hogy mielőbb felmérhesse a helyzetet. – Mindnyájan követünk el hibákat, Jack.

Nocsak? Ryan azonnal óvatosságra intette magát, de a kézfogás már „áthúzta a küszöbön”. Az ügyeletes titkosszolgálati ügynöknél ott volt a kész belépője, és egészen addig simán mentek a dolgok, amíg át nem lépett

a fémdetektoron. Kirakta a szállodai szobakulcsát, ismét próbálkozott, de újabb fütty hallatszott, aztán kiderült, hogy az óráján kívül az egyetlen nála lévő fémtárgy a gyeprögszerszáma volt.

– Mióta golfozol? – kérdezte kajánul Van Damm, miközben a legközelebb álló ügynök is somolygott.

– Jó tudni, hogy nem figyeltek. Két hónapja, de még nem csináltam meg egy tízes kört.

A stábfőnök a bal oldali titkos lépcsőházhoz vezette Ryant.

– Tudod, miért hívják golfnak?

– Aha, mert a „szar” szó már foglalt. – Ryan megállt a lépcsőfordulón. – Miről van szó, Arnie?

– Azt hiszem, tudod. – Mindössze ennyi választ kapott.

– Helló, dr. Ryan! – Helen D'Augustino különleges ügynök olyan csinos volt, mint mindig, és változatlanul az elnök stábjához tartozott. – Jöjjön velem, kérem!

Az elnöki poszt nem az a fajta munkakör, amitől megfiatalodik az ember. Roger Durling, az egykori ejtőernyős, aki valaha hegyeket mászott meg Vietnam központi fennsíkján, aki még mindig kocogott, és állítólag szívesen fallabdázott, hogy formában maradjon, megfáradt férfinak látszott ezen a délutánon. Ryannek azonnal feltűnt, hogy nem teketóriáztak, azonnal az elnökhöz vezették, nem várakoztatták a számos előszoba egyikében, s az útközben látott mosolygós arcok is önmagukért beszéltek. Durling szinte felpattant ültéből, hogy kimutassa, mennyire örül vendégének.

– Hogy megy a tőzsdézés, Jack? – A kérdést kísérő kézrészés száraz és kemény, mindazonáltal sürgető volt.

– Lefoglal, elnök úr.

– Annyira azért nem foglalja le. Golfozgat Nyugat-Virginiában? – Durling helyet mutatott vendégének a kandalló mellett. – Köszönöm, ez minden – mondta a két titkos ügynöknek, akik bekísérték Ryant.

– A legújabb bűnös szenvedélyem, uram – jegyezte meg Ryan, amikor becsukódott mögöttük az ajtó. Szokatlannak tűnt ilyen közel lenni az Egyesült Államok elnökéhez a titkosszolgálat testőreinek jelenléte nélkül, különösen, mert oly régen kikerült már a kormányszolgálatból.

Durling leült, és hátradőlt székében. Testbeszéde erőt sugárzott, inkább a szelleméből, mint a fizikumából áradó erőt. Elérkezett az idő, hogy rátérjenek az üzletre.

– Mondhatnám, hogy sajnálom, amiért megszakítottam a vakációját, de nem így van – közölte az elnök. – Kétévi vakáción volt, Ryan doktor. Ennek most vége.

Két év. Az első pár hónapban az égvilágon semmit sem csinált. Fontolóra vett néhány katedrát, feleségével egy időben ébredt, aki mindennap korán reggel indult a Johns Hopkinsba, ahol orvosként dolgozott; elkészítette a gyerekek tízóraitját, és azzal áltatta magát, hogy mily csodás is a lazítás. Két hónapjába telt, amire beismerte, hogy a cselekvés hiánya sokkal nagyobb stresszt váltott ki belőle, mint bármi, amivel valaha foglalkozott. Mindössze három interjú, és visszakerült a beruházási szakmába. Reggelenként versenyezhetett a feleségével, ki megy el előbb otthonról, és káromkodhatott az iram miatt – mindenestre így tán megkímélhette magát attól, hogy begolyózzék. Elég szép summát hozott össze, ennek

ellenére nem tagadta önmaga előtt, hogy kezd elege lenni belőle. Még mindig nem találta a helyét, és azon tűnődött, megtalálja-e valaha.

– A szerződéselem sok évvel ezelőtt lejárt, elnök úr – felelte mosolyogva. Tiszteletlen megjegyzés volt, s amint kimondta, elszégyellte magát miatta.

– Maga mondott nemet a hazájának.

A visszavágás véget vetett a mosolygásnak. Ilyen feszült idegállapotban volna Durling? Nos, minden oka megvolt rá, de a stressz türelmetlenséggel társult, ami meglepő olyasvalaki esetében, kinek legfőbb tiszte szerint kellemesen és bátorítóan kell viselkednie a nyilvánosság előtt. Ryanre azonban ez nem vonatkozott.

– Kiégett voltam akkor, uram. Nem hiszem, hogy...

– Jól van. Láttam az aktáját – szakította félbe Durling. – Sőt azt is tudom, hogy talán most itt sem lennék, ha maga néhány évvel ezelőtt nem szolgálja olyan jól a hazáját Columbiában, dr. Ryan. Megkapta a kimenőjét, úgy tűnik, meglehetősen jól eljátszadott a „pénz játékkal”, de itt az ideje, hogy visszatérjen.

– Milyen posztra, uram? – kérdezte Jack.

– A folyosó végén jobbra. A legutóbbi „lakók” nem jeleskedtek abban a kuckóban – felelte Durling. Cutter és Elliot elég gyengék voltak, ami pedig Durling nemzetbiztonsági tanácsadóját illeti, ő egyszerűen nem ért fel a feladatához. Tom Lochnak hívták, és a reggeli lapok szerint kifelé állt a rúdja. – Nem akarom kerülgetni a forró kását. Szükségünk van magára. Nekem van szükségem magára.

- Ez igen hízelgő, elnök úr, de az az igazság...
  - Az az igazság, hogy rengeteg a belügi feladatom, a nap csak huszonnégy órából áll, az adminisztrációm pedig túl sokszor baltázta el a dolgokat. Nem szolgáltuk olyan jól az országot, mint kellett volna. Ezt csak ebben a szobában mondhatom ki, itt azonban ki kell mondanom. A külügy gyenge. A védelmi gyenge.
  - Fiedler kiváló a pénzügyben – engedett meg magának egy megjegyzést Ryan –, és ha a külüggyel kapcsolatban akarna tanácsot, léptesse elő Scott Adlert. Fiatal ugyan, de remekül ért a gazdasági folyamatokhoz, és nagyszerű meglátásai vannak.
  - Csak akkor jöhetne szóba, ha jól odafigyelnének rá ebből az épületből, nekem pedig nincs időm. Átadom az elismerését Buzz Fiedlernek – tette hozzá egy mosoly kíséretében Durling.
  - Ragyogó szakember, és önnek erre van szüksége. Ha meg akarja fékezni az inflációt, az isten szerelmére, most tegye...
  - És vállaljam fel a politikai összetűzést – mondta Durling.
  - Pont erre mennek ki Fiedler rendeletei. Megvédeni a dollárt, és nullára préselni az inflációt. Úgy vélem, meg tudja csinálni. A kezdeti jelek ígéretesek.
- Ryan bólintott.
- Azt hiszem, igaza van. – *Oké, gyere elő a farbával,* gondolta.
- Durling átadott egy dossziét.
- Olvassa!
  - Igen, uram.

Ryan felütötte a borítót, és gyorsan átlapozta az ismerős merev oldalakat, amelyek mindenféle jogi szankciókkal fenyegették arra az esetre, ha felfedi mások előtt, amit olvasni fog. Az Egyesült Államok büntető törvénykönyve által védett információ szokás szerint semmiben sem tért el attól, amit a polgárok a *Time*-ből megtudhatnak, csak hogy ezt gyengébb stílusban írták. Jobbjával a kávéscsésze után nyúlt. Bosszúságára nem a kedvelt füleden bögre volt. A Fehér Házban roppant elegánsak, ám kevésbé gyakorlatiasak a porcelánneműk. Itt mindig olyan érzése támad, mintha egy különösen gazdag főnököt látogatna meg.

– Van, amiről tudok, arra viszont nem gondoltam, hogy ilyen... érdekes – motyogta.

– Érdekes? – Durling elfojtott egy mosolyt. – Nem rossz szóválasztás.

– Mary Pat, nos Mrs. Foley az operatív igazgatóhelyettes?

– Ryan felnézett, s kurta bólintást kapott válaszul.

– Egy hónappal ezelőtt járt itt, hogy előterjessze az ügyét, miszerint emeljük meg az igazgatósága keretét. Nagyon meggyőző volt. Al Trent épp tegnap kapta meg a felhatalmazást a bizottságtól.

– Ezúttal mezőgazdaság vagy belügy? – kuncogott Jack.

A CIA költségvetésének ez a része szinte sosem kerül terítékre. Az operatív igazgatóság mindig valami bűvészkedéssel jut pénzalapjainak egy részéhez.

– Egészségügy és népjólét, azt hiszem.

– Mindazonáltal eltelik még egy-két év, mielőtt...

– Tudom. – Durling fészkelődön ültében. – Nézze, Jack, ha

ez ennyire fontos magának, miért...

– Ha átolvasta az aktámat, uram, tudja miért. – *Édes istenem!* – akarta mondani Ryan. – *Mennyire számítottam rá!* De itt és ennek az embernek nem mondhatta. Inkább újra a dossziéba mélyedt, lapozott, és olyan gyorsan olvasott, amennyire felfogóképessége engedte.

– Tudom, hiba volt lecsökkenteni az aktív hírszerzés keretét. Trent és Fellows is ezt mondta, és Mrs. Foley is. Lesz bőven tennivalója abban az irodában, Jack.

Ryan mosolyogva felnézett, de az elnök arca láttán elkomorodott. Durling képtelen volt elkendőzni a fáradtság mélyítette árkot a szeme körül.

Ő Jack arcáról olvasott.

– Mikor tud kezdeni? – kérdezte az Egyesült Államok elnöke.

*

A mérnök visszatért, felkapcsolta a lámpákat, és a szerszámgépekre pillantott. Szinte csupa üveg irodája magasabban helyezkedett el, hogy erőfeszítés nélkül minden tevékenységet láthasson, ami a műhelyben folyik. Csak a fejt kell felemelnie. Néhány pillanat múlva megérkezik a stábja, s a tény, hogy ő mindenkit megelőzve már az irodájában van – egy olyan országban, ahol két órával korábban illik megjelenni a munkahelyen –, eléri majd a kellő hatást. Az első férfi, aki alig tíz perccel utána érkezett, felakasztotta kabátját, és a távoli sarok felé tartott kávézni. Nem teázni, gondolták mindketten. Meglepően nyugati tempó. A többiek egy kupacban érkeztek,

bosszúsan és irigyen kollégájukra, hiszen mindnyájan észrevették, hogy a főnök irodájában világos van, és nem üres. Néhányan a munkaasztaluknál matattak, részben, hogy felengedjenek, részben, hogy kimutassák buzgalmukat. A főnök kezdés előtt két órával kísértelt irodájából, és összehívta csapatát az első reggeli megbeszélésre, hogy elmondja, mi a teendő. Természetesen mindnyájan tudták, mindazonáltal el kellett mondania. Miután befejezte tízperces mondandóját, munkához láttak. És ez cseppet sem volt különös módja egy háború kirobbantásának.

*

A hatalmas, magas mennyezetű étteremben a zongora, hegedű és az összecsendülő kristálypoharak hangjainál felszolgált vacsora elegáns volt. Az asztalnál a szokásos csevegés folyt, legalábbis Ryannek, aki a borát szopogatta éppen, de egyébként a főfogással birkózott, úgy tűnt. Sally és a kis Jack jól boldogulnak a tanulással, a Peregrine Cliff-i ház körül totyogó Kathleen pedig – apja zsarnoki, makacs szeme fénye és az óvoda réme – a jövő hónapban lesz kétéves. A minden erőfeszítésük ellenére gyermektelen Robby és Sissy Jackson a pótnagybácsi és nagynéni szerepét töltötték be a Ryan-trió számára, és legalább olyan büszkék voltak a srácokra, mint Jack és Cathy. Ryan úgy vélte, van ebben némi szomorúság is, és azon tűnődött, vajon sírdogál-e még Sissy, amikor Robbyt elszólítja a munkája, s ő egyedül fekszik az ágyában. Jacknek sosem volt testvére, de Robby közelebb állt hozzá, mintha a bátyja lett volna, és igazán több szerencsét

- érdemelne. Ami Sissyt illeti, ő egy földre szállt angyal.
- Kíváncsi vagyok, mit csinálnak az irodában?
  - Valószínűleg valami ravasz tervet mesterkednek össze Banglades megszállására – mondta a beszélgetésbe visszakapcsolódva Ryan.
  - Az a múlt héten volt – nevetett Jackson.
  - Hogyan boldogulnak nélkülnk? – tűnődött hangosan Cathy, valószínűleg egy betege miatt aggódva.
  - Hát, számomra csak a jövő hónapban indul a koncertszezón – jegyezte meg Sissy.
  - Ühüm – konstataálta Jack, s tányérjába meredve azon töprengett, hogy rukkoljon elő az újsággal.
  - Tudom, Jack – szólalt meg végül Cathy. – Rosszul leplezed.
  - Ki...
  - Megkérdezte, hol vagy – vágta rá az asztal túloldaláról Jackson. – Egy tengerésztiiszt nem hazudhat.
  - Azt hitted, hülye vagyok? – kérdezte a férjétől Cathy.
  - Aha.
  - Ti nem tudjátok, milyen – magyarázta Cathy a többieknek. – Minden reggel fogja a papírjait és morog. Estéknként elkapja a híreket és morog. Vasárnaponként meg a stúdióbeszélgetéseket nézi és morog. Azt hiszed, Jack – mondta csendesen –, hogy én valaha is abba tudnám hagyni a sebészetet?
  - Talán nem. De az nem ugyanaz...
  - Nem. Nem ugyanaz, de számodra igen. Mikor kezdesz?

Véndiákok

Jack Ryan egyszer a rádióban hallotta, hogy a Közép-Nyugat egyik egyetemén tornádókat tanulmányozó műszercsomagot terveztek. Minden tavasszal végzős hallgatók és egy-két professzor sátrat vernek egy számba jöhető kaszálón, s amikor kiszűrnak egy tornádót, megpróbálják a „Totónak” elnevezett műszercsomagot a hirtelen kitörő vihar útvonalába helyezni. Eddig azonban nem jártak sikerrel. Talán rossz helyet választottak, gondolta a Lafayette Park csupasz fakoronáit bámulva Ryan. Az elnök nemzetbiztonsági tanácsadójának irodája kétségtelenül ciklonszerű hely, csakhogy oda sajnos sokkal könnyebben be lehet jutni.

– Tudod, jóval egyszerűbbnek tűnt – mondta Ryan. *És azt hittem, könnyebb lesz.* Ezt a mondatot már csak gondolatban fűzte hozzá.

– A világnak azelőtt megvoltak a szabályai – hangsúlyozta Scott Adler –, most nincsenek.

– Hogy boldogul az elnök, Scott?

– Az igazat akarod? – kérdezte Adler egyfajta „elfelejtetted, hogy a Fehér Házban vagyunk?” nyomatékokot adva kérdésének, és azon tűnődött, vannak-e lehallgató készülékek ebben a szobában. – Elcsesztük a koreai helyzetet, de szerencsésen kimásztunk belőle; hál' istennek, Jugoszláviát nem csesztük el annyira, mert nincs olyan mázlink, hogy ott legyünk; Oroszországot nem kezeltük valami jól; az egész afrikai kontinens pedig a kutya vacsorája. Az egyetlen dolog, amit az utóbbi időben jól

csináltunk, a kereskedelmi egyezmény volt...

– Abban viszont nem szerepel Japán meg Kína – fejezte be helyette Ryan.

– És mi ketten nyélbe ütöttük az egyezséget a Közel-Keleten. Emlékszel? Egészen jól alakul.

– Ott a legforróbb a helyzet. – Ryan nem kívánta ezt az elismerést. A „siker” nagyon káros következményekkel járt, és ez volt az elsődleges ok, amiért otthagya a kormányszolgálatot.

– Kérdezz! – javasolta Adler.

Ryan felsóhajtott.

– A külügyminiszter? – kérdezte.

– Hanson? Politikus – felelte a hivatásos diplomata.

Adler, miután osztályelsőként végzett a Fletcherben, azonnal a külügybe került, és lélekölő munkákkal, no meg a belpolitikával sikerült felkapaszkodnia a karrierlétrán. Első feleségének szerelmével és rengeteg hajszállal fizetett érte. Jack tudta, hogy a hazaszeretet hajtotta Adlert, aki egy auschwitz-i túlélő fiaként úgy viselte lelkén Amerika sorsát, miként csak kevesen. Szeretete ráadásul nem volt vak, s még most sem az, pedig jelenleg politikai beosztásban dolgozik. Akárcsak Ryan, ő is az elnök kívánságára szolgált a posztján, és jelleméből fakadóan válaszolt őszintén a nemzetbiztonsági tanácsadó kérdéseire.

– Rosszabb – vette át a szót Ryan. – Ügyvéd. Az ilyenek mindig keresztbe tesznek.

– A szokásos előítélet – jegyezte meg mosolyogva Adler, majd megcsillogtatta kiváló elemzőképességét. – Beindítottál valamit, igaz?

Ryan bólintott.

– Rendezünk egy számlát. Két jó emberem dolgozik rajta.

*

Az olajfúrást és bányászatot ötvöző feladatot kitűnően és időre kellett elvégezni. Már majdnem készen álltak a nyers gödrök. Egyszer sem volt könnyű egyenesen lefúrni a bazaltsziklába, még kevésbé tízszer, ráadásul a gödrök mindegyike tíz méter átmérőjű és negyven méter mély volt. A kilencszáz főből álló munkacsapat három turnusban dolgozott, és az óvintézkedések ellenére két héttel korábban teljesítette a tervet. Hat kilométernyi sínt fektettek le a legközelebbi *Shin-Kansen* vasútvonaltól, és az elektromos felsővezetékek számára felállított lánctornyok hat kilométeren keresztül álcázóhálót tartottak a sín minden centimétere fölé.

Bizonyára nagyon érdekes lehet e völgy földtani története, gondolta az építésvezető. Olyannyira meredeken lejtett keleti irányba, hogy a napot itt csak egy-két órával napfelkelte után látta meg az ember. Nem csoda hát, hogy a vasúti mérnököknek elég volt egyetlen pillantást vetniük a völgyre, és úgy döntöttek, máshol építenek. A keskeny szurdokot, melynek feneké néhol a tíz méter szélességet sem érte el, régóta elrekesztett folyó vájta ki, s a sziklaárok leginkább egy régen vívott háború elfelejtett lövészárkára emlékeztetett. *Vagy egy újabbhoz készül*, gondolta a férfi. Végül is nagyon nyilvánvaló volt, bár neki azonkívül, hogy az egész projektről tartsa a száját, semmit sem mondtak. Erről a helyről csak egyenesen felfelé vagy a két végén lehetett kijutni. Az első variációhoz helikopter kellett, az utóbbihoz

pedig vonat, de minden máshoz a ballisztika törvényeinek megváltoztatására lett volna szükség, ami valóban igen nehéz feladat.

Miközben nézelődött, egy Kowa kanalas dömpert újabb hatalmas adag szétzúzott sziklát zúdított egy fenékürítő kocsiba. A szerelvény utolsó vagonja volt ez, és a dízelmozdony hamarosan kivontatja a vonatot a fővonalra, ahol egy villanymozdony veszi át terhét.

– Elkészült – szólta oda az előmunkás az egyik gödörre mutatva.

A gödör fenekén álló férfi egy hosszú mérőszalag végét tartotta. Pontosan negyven méter. Természetesen lézerrel már megmérték, a hagyomány azonban megkövetelte, hogy az ilyen méréseket emberi kéz, egy szakképzett munkás keze is ellenőrizze. És a büszkeségtől ragyogó, középkorú, kemény sziklabányásznak fogalma sem volt, mire szolgál ez a projekt.

– *Hai* – mondta örömteli bólintással az építésvezető, amit formálisabb, elegáns meghajlás követett a gödörben lévő ember felé, aki azt kötelességtudóan és önérzetesen viszonzta.

A következő vonat túlméretezett cementkeverőt hoz majd. A gödrök mellett már ott sorakoztak az előre összeállított, leeresztésre kész rudazatok. Az első gödör befejezésével ez a munkacsapat vagy hat órával győzte le „második helyezett” versenytársát, és több mint két nappal az utolsót, mert a felszín alatti szikla egyenetlenségei gondot okoztak a hatos számú gödörnél. Meg kell hagyni, jó munkát

végeztek, hogy ennyire fel tudtak zárkózni. Beszéliük kell velük. Gratulál herkulési erőfeszítésükért, s ezzel enyhíti szégyenüket is, amiért utolsók lettek. A hatos a legjobb csapat, kár, hogy nem volt szerencsájuk.

– Még három hónap, és készen leszünk – közölte bizalmasan az előmunkás.

– Ha a hatos is befejezte, mulatságot rendezünk az embereknek. Megérdemlik.

*

– Nem túl szórakoztató – jegyezte meg Ding Chavez.

– És meleg – tette hozzá John Clark.

A Range Roverben elromlott a légkondicionáló berendezés, vagy talán felhagyott minden reménnyel. Szerencsére rengeteg palackozott vizük volt.

– Viszont száraz meleg – replikázott Chavez, mintha ez sokat számítana a száztizennégy fokos hőségben. Celsiusban számolva csak harminckilenc, de ez a tény pusztán a következő lélegzetvételig nyújtott vigaszt. Lecsavarta egy műanyag ásványvizes palack kupakját. Úgy harminckét fokosnak saccolta a vizet; lenyűgözően hűvösnek tetszett a körülményekhez viszonyítva.

– Estére lehül huszonhatra is.

– Még jó, hogy hoztam magammal pulóvert, Mr. C. – Chavez elhallgatott, félig-meddig letörölte arcáról az izzadságot, majd ismét a távcsőbe nézett.

Hiába volt jó látcső, nem sokat segített, legfeljebb jobb képet adott a végeláthatatlan, viharos tenger felszínéhez hasonlóan kavargó, reszkető levegőről. Nem élt itt meg semmi a préríkutyákon meg a keselyűkön kívül, azok pedig

gondosan eltakarították mindennek a csontvázát, ami elkövette azt a hibát, hogy ide született.

Ez sosem változik, elmélkedett Clark. Idestova... igen, már majdnem harminc éve végzi ezt a munkát. Jézusom, harminc év! Mégsem akadt eddig lehetősége rá, hogy olyan helyen dolgozzék, ahol igazán beolvadhatna a környezetbe, bár ennek most nincs kapitális jelentősége. Fedősztorijuk nagyon elcsépelte volt. A Rover hátsó részét telezsúfolták kutatófelszerelésekkel és sok doboz sziklamintával, elegendővel ahhoz, hogy rászédjék a helyi illetékeseket, miszerint hatalmas molibdéntelep rejtőzhet abban a magányosan emelkedő hegyben. A helybeliek tudták, hogy néz ki az arany – ki nem? –, de a bányászok által csak „a nyavalyás Mollyként” emlegetett ásvány jelentékeny piaci értékét kivéve misztikum volt az avatatlanok számára. Clark épp elégszer használta fel ezt a csalit. Egy geológiai felfedezés ugyanolyan istenadta mázli az emberek számára, mint egy lottó ötös, el vannak ragadtatva a gondolattól, hogy valamilyen értékes dolog hever a talpuk alatt. Ezúttal a markáns, becsületes képű John Clark kapta a jó és roppant bizalmas híreket szállító bányamérnök szerepét.

Az órájára nézett. Másfél órájuk van a naplemente tájékán esedékes találkozásig, és korán kellett ideérnie, hogy jobban becserkészhesse a területet. Forró volt és élettelen, ám bár ez nem okozott különösebb meglepetést, és jó harminc kilométerre esett a hegytől, amelyről tárgyalnak majd. Két út keresztezte itt egymást, két ledöngölt földcsapás: az egyik főként észak-déli, a másik észak-

keleti irányú, és a szélfúttá homok meg apró kavicsok ellenére, amelyeknek az emberi jelenlét minden nyomát be kellett volna borítaniuk, valahogy mindkettő látható maradt. Clark nem is értette. Még a ritka esőket beleszámítva sem tudta felfogni, hogy a pokolba élhetne itt bárki is. Néhányan mégis éltek, és amennyire ő tudta, mindmáig élnek, amikor van fű a kecskéik számára, és ha nem bukkannak fel fegyveresek, hogy ellopják a kecskéket, és megöljék a pásztorokat. A CIA két akcióisztije többnyire a letekert ablakú kocsiban ücsörgött, palackozott vizüket itták, s miután kifogytak a szóból, csak izzadtak.

Alkonyattájt tűntek fel a teherautók. A két férfi a motorcsónak után felcsapódó vízpermetre emlékeztető, sárgán kavargó porpamacsokat látta meg elsőként a halványuló fényben. Lehetséges, hogy egy ilyen zord, reménytelen országban tudják, hogyan működtessék a teherautókat? Valaki legalábbis tudta, miként kell üzemeltetni őket, s ez igen figyelemreméltónak tetszett. Perverz módon azt jelentette, hogy nincs veszve minden e lakatlan vidék számára. Ha a rossz fiúknak sikerült, megcsinálhatják a jók is. Elvégre Clark és Chavez épp ezért voltak itt.

Az első teherautó jóval a többiek előtt járt. Régi volt, valószínűleg katonai jármű lehetett, bár származására és a gyártó cég nevére legfeljebb csak tippelhetek a kocsiszekrényen éktelenkedő számtalan sérülés miatt. Száz méter sugarú köröket írt le a Rover körül, utasai pedig a platóra szerelt 17,7 milliméteres orosz gépfegyver kezelőjét is beleértve – fürkész tekintettel figyelték a

terepjárót. A főnökük most „rendőrnek” nevezte őket – egykor „szakmabelinek”. Kisvártatva a teherautó megállt, a férfiak kiszálltak, majd ósdi, mocskos, de minden bizonnyal működőképes G3-as puskájukat markolászva csak tébláboltak ott, és szemmel tartották a Rovert. Hamarosan jóval kevésbé lesznek fontosak ezek az emberek, és egyébként is közeleg az este.

Chavez a teherautó árnyékában füvet rágcsáló férfit nézte.

– Miért nem füstöli el inkább az ostoba állatja? – kérdezte a kimerült akciótiszt az autó égetően forró levegőjében.

– Rosszat tesz a tüdőnek, Ding. Nem tudtad? – kérdezte Clark.

És az az ember, akivel ma találkoznak szép dohányt szakít le róla. Az ország bruttó nemzeti termékének durván kétötödét adta ki ez az üzlet, és részben ez tartotta el a kis légiflottát is, amely Szomáliából ide repíti. Clark és Chavez csőrét is csípte a dolog, küldetésüknek azonban semmi köze nem volt személyes érzelmeikhez. Egy régóta fennálló adósságot kellett kiegyenlíteniük. Mohamed Abdul Corp tábornok rangját nagymértékben a riportereknek köszönhette, akik nem tudták, mi másnak nevezzék –, egykor felelős volt húsz amerikai katona haláláért. Pontosabban két évvel ezelőtt. A média már régen megfélemezte róla, mert az amerikai katonák meggyilkolása után a tábornok visszatért fő üzletágához, saját honfitársai öldökléséhez. Clarkot és Chavezt névlegesen az utóbbi miatt küldték ide, az igazságnak azonban számos formája és színe van, és Clarknak tetszett, hogy több legyet üthet egy csapásra. Az, hogy a

tábornok kábítószerrel is üzletelt, a jókedvű isten különleges ajándéka.

– Megfürdik, mielőtt idejön, az tart ennyi ideig? – kérdezte Chavez. Noha alig látszott rajta, kissé feszültebb volt.

Most mind a négy „rendőr” füvet rágcsálva és nézelődve üdögélt a teherautónál, puskáik térdükön pihentek, a platón álló nehéz gépfegyverről pedig teljesen megfeledkeztek, ők alkották a tábornok biztonsági előőrsét.

– Időpocsékolás – csóválta meg a fejét Clark.

– A francba, hat hete dekkolunk itt!

Mindez egyetlen találkozó miatt. De ha egyszer így működik a dolog...

– Úgyis le kell hogy izzadjak legalább három kilót – felelte a rá jellemző, feszes mosollyal Clark. Talán még többet is, tette hozzá gondolatban. – A jó munkához idő kell.

– Kíváncsi vagyok, hogy megy a főiskola Patsynek – motyogta éppen Chavez, amikor újabb porfelhő kerekedett. Clark nem felelt. Távolról sem tartotta helyesnek, hogy lánya egzotikusnak, érdekesnek, sőt vonzónak találja Dinget. Noha társa alacsonyabb a magas és nyúlánk Patsynél, aki karcsú édesanyjára ütött, Clarknak el kellett ismernie, hogy Ding mindent megtett azért, hogy ledolgozza ezt a hátrányt. Kevesen hajtják úgy magukat, mint ő. Most harmincegy a srác. Srác! Tíz évvel idősebb, mint az ő kicsi lánya, Patricia Doris Clark. Arra is hivatkozhatna, hogy egy hajszálon függ az életük ebben a szakmában, Ding azonban azt felelné erre, hogy ezt nem neki kell eldöntenie. És ebben igaza is lenne. Annak idején Sandyt sem befolyásolta a dolog.

Azt a gondolatot viszont, hogy az ő Patríciájának, a kicsikéjének szexuális kapcsolata lenne Dinggel, nem tudta kiverni a fejéből. Apaként zavarta a gondolat, de férfiként be kellett ismernie, hogy ő is volt egyszer fiatal. A lánygyermek Isten büntetése, amiért férfinak született. Halálos félelemben élsz, hogy véletlenül összeakadhat olyasvalakivel, mint amilyen te voltál. Patsy esetében túlságosan is főbe kólíntó ez a hasonlóság ahhoz, hogy könnyedén elfogadja.

– A küldetésre koncentrálj, Ding!

– Értettem, Mr. C.

Clarknak nem kellett hátrafordítani a fejét, anélkül is látta partnere arcán a mosolyt, és azt is érezte, hogyan hervad le róla, amint egyre több porfelhő tűnik fel a vibráló levegőben.

– Elkapunk, te rohadék! – suttogta ismét a feladathoz méltó arckifejezést öltve Chavez.

Ez a küldetés nem csupán a halott amerikai katonák miatt volt. A Corp-félék lerombolnak mindent, amihez csak hozzáférnek, és a világ e fertályának is esélyt kell kapnia arra, hogy jövője legyen. Már két évvel ezelőtt elkaphatták volna, ha az elnök az akcióparancsnokaira és nem az ENSZ-re hallgat. Nos, úgy tűnik, legalább tanult belőle, ami nem is olyan rossz egy elnök esetében.

Alacsonyabban állt a nap, rohamosan süllyedt a hőmérséklet. Még több teherautó. Mindketten remélték, hogy nem sokkal több. Chavez a százméternyire ücsörgő négy férfi felé fordította tekintetét. Kissé élénkebben beszélgettek egymással, feldobódtak a caqtól. Rendes

körülmények között veszélyes volna kábítószer hatása alatt álló fegyveresek közelében lenni, ma este azonban ez a veszély, miként az néhanapján megesik, visszájára fordult. Már teljesen kivehető volt a második teherautó, és egyre közelebb jött. Mindkét CIA-tiszt kiszállt a kocsiból, hogy kinyújtózzék, és üdvözlje az új látogatókat – persze csak óvatosan.

A tábornok elit „rendőrökből” álló testőrsége sem volt különb a korábban érkezetteknel, sőt, ebből a csoportból néhányuknak be sem volt gombolva az inge. Az első férfi, aki hozzájuk lépett, whiskytől bűzlött. Minden bizonnyal a tábornok készletét dézsmálta meg. Ez is ellenkezett az iszlámmal, akárcsak a kábítószer-kereskedelem. Clark egyenesen bámulatosnak találta, hogy a szaúdiak milyen nyíltan és eltökélten követik el ezeket a bűnöket.

– Jó napot! – Clark a férfira mosolygott. – John Clark vagyok, ő pedig Mr. Chavez. A tábornokra vártunk, ahogyan meghagyta nekünk.

– Önök mit szállítanak? – kérdezte a „rendőr”.

Clarkot meglepte a férfi angoltudása. Felemelte sziklamintákkal teli táskáját, Chavez pedig megmutatta két elektronikus műszerét. A jármű futólagos átvizsgálása után a komolyabb személyi motozástól is megkímélték őket. Kellemes meglepetés. A nap a látóhatár alá süllyedt. Hamar leszállt a sötétség, már számtalan csillag ragyogott a sivatagi égbolton. Kisvártatva, legmegbízhatóbb biztonsági haderejének kíséretében, megérkezett Corp. A biztonságiak Zil terepjáróval jöttek, a „tábornok” pedig Mercedesszel, amely valamikor egy kormánytisztviselő

volt, még mielőtt szétverték az ország kormányát. Szébb napokat is látott, ámbár minden bizonnyal még mindig a legjobb gépkocsi lehetett az országban. Corp vasárnapi kimenőjét viselte: fésűsszövet nadrágot, kívül hordott khakiinget, váll-lapján valami rangjelzésfélével, és egy hete kifényesített csizmát.

A tábornok nyájasnak mutatkozott. Kezét nyújtva, fürgén lépett hozzájuk. Clark, miközben elfogadta a feléje nyújtott kezét, azon tűnődött, mi történt a Mercedes tulajdonosával. Minden valószínűség szerint a kormány többi tagjával együtt őt is megölték. Részben a hozzá nem értés, de főként a barbarizmus miatt haltak meg, mégpedig minden bizonnyal annak a férfinak a keze által, kinek kemény és barátságos kézfogását épp most viszonzta.

– Befejezték a kutatást? – kérdezte meglepően jó nyelvtudással Corp.

– Igen, uram, befejeztük. Ön elé tárhatom az eredményét?

– Hogyne. – Corp követte a Rover hátsó részéhez Clarkot. Chavez kutatási térképet és kereskedelmi forrásokból beszerzett néhány műholdfelvételt húzott elő.

– Lehet, hogy ez a legnagyobb depozit a coloradói óta, és meglepően tiszta. Pontosan itt. – Clark egy acélpálcával a szóban forgó helyre bökött a térképen. – Harminc kilométernyire innen... Tudja, már jó régen vagyok ebben a szakmában – mosolygott Clark –, mégis mindig meglep, hogyan történik ez. Néhány milliárd évvel ezelőtt az anyag egy hatalmas buboréka egyszerűen kidugta fejét a föld középpontjából. – Lírai előadás volt. Clark nagy gyakorlattal rendelkezett, és az is segített, hogy pihenésképpen

geológiával foglalkozó könyveket böngészett. Azokból kölcsönözte legszebb mondatait az „etetéshez”.

– Mellesleg – vette át néhány perccel később a végszót Ding –, az aranytartalmú ér fölött elhelyezkedő földréteg egyáltalán nem okoz gondot, és tökéletesen kijelöltük a helyszínt.

– Ezt hogy tudták megcsinálni? – érdeklődött Corp. Országának térképei egy másik, sokkal felületesebb korból származtak.

– Ezzel, uram. – Ding a tábornok kezébe adta a műszert.

– Mi ez? – kérdezte kíváncsian Corp.

– GPS-lokátor [6] – magyarázta Chavez. – Ennek a segítségével tájékozódunk, uram. Nyomja meg azt a gombot, a gumiborításút.

Corp megnyomta a gombot, majd felemelte a zöld műanyagból készült nagy, lapos dobozt, és figyelte a kiírást. A készülék először megadta a pontos időt, azután elkezdte a kijelölést. Mutatta, hogy egy, aztán három, végül négy orbitális GPS-műholddal kapcsolódott össze.

– Milyen lenyűgöző berendezés! – lelkesedett Corp, pedig vajmi keveset látott és értett belőle.

Nem is sejtette, hogy a gomb megnyomásával rádiójelet is küldött. Alig száz mérföldre voltak az Indiai-óceántól, de a sivatagban könnyen elfelejtheti ember, hogy a látóhatáron túl talán egy lapos fedélzetű hajó vesztegel. Pillanatnyilag jórészt üres volt ez a fedélzet, mert a rajta „lakó” helikopterek már egy órája felemelkedtek róla, s most a találkozó helyétől harmincöt mérföldnyire, fedezékben várakoztak.

Corp még egy pillantást vetett a GPS-lokátorra, majd visszaadta Chaveznek.

– Mi ez a csörgés? – kérdezte, amikor az átvette tőle.

– Kilazult az akkumulátoregység, uram – magyarázta mosolyogva Chavez. Egyébként az egyetlen kézfegyverük volt, és nem nagy.

A tábornok nem foglalkozott ilyen jelentéktelen dolgokkal, ismét Clarkhoz fordult.

– Mennyi? – kérdezte minden teketória nélkül.

– Hát, a réteg pontos méretének meghatározása legalább...

– Pénz, Mr. Clark.

– Az Anaconda ötvenmillió dollárt hajlandó fizetni önnek, uram. Négy részletben egyenlítjük ki, tizenkét és fél millió dolláros tételekben, ehhez jön még a kitermelés bruttó profitjának tíz százaléka. Az előleget és a további bevételeket amerikai dollárban fizetjük.

– Kevés. Tudom, mit ér a molibdén. – A *The Financial Times*ban ellenőrizte idedefelé jövet.

– De két évbe vagy inkább háromba is beletelik, amíg megkezdődhet a kitermelés. Aztán el kell döntenünk, hogyan juttatjuk el az ércet a tengerhez. Valószínűleg teherautóval lenne a legjobb, ámbátor az is meglehet, hogy vasúttal, ha a telep olyan nagy, mint amekkorának gondolom. A kitermelés elindításához szükséges előkészítési költségeink háromszáz milliós nagyságrendre rúgnak. – Fölösleges volt hozzátennie, hogy még az itteni munkaerőárak mellett is.

– Több pénzre van szükségem, hogy boldoggá tegyem a

népemet. Ezt meg kell érteniük – jelentette ki Corp.

Ha tisztességes volna, érdekes lehetne ez a tárgyalás, gondolta Clark. De Corp fegyvert akar vásárolni a pénzből, hogy visszafoglalja az országot, ami egyszer már majdnem sikerült is neki. Az ENSZ félreállította ugyan, de nem eléggé. Száműzötként, rejtőzködve élte túl az elmúlt évet, nyers caquet szállított a városokba, és épp eleget keresett rajta ahhoz, hogy némelyek megítélése szerint ismét veszélyt jelentsen az államra nézve. És valóban veszélyes volt. Új fegyverekkel, visszaszerezve az ország fölötti ellenőrzést, újra akarná majd tárgyalni a molibdénért kapott százalék mértékét.

Okos, de átlátszó trükk. Maga Clark ötlötte ki, hogy előcsalogassa ezt a szemetet az odújából.

– Nos, igen. Nem hagyjuk figyelmen kívül a régió politikai stabilitását – jegyezte meg a beavatott mosolyával. Meg akarta mutatni, hogy tisztában van a forgatókönyvel. Elvégre az amerikaiakat úgy ismerik, mint akik válogatás nélkül, mindenkivel üzletelnek, legalábbis Corp és mások úgy hitték.

Chavez a GPS-készülékkel babrált, a folyadékkristályos képernyőt figyelte. A jobb felső sarkában egy világos négyzet elsötétült. Chavez köhögött a portól, és megvakarta az orrát.

– Rendben – mondta Clark. – Ön komoly ember, és mi megértjük ezt. Az ötvenmillió előre is átutalható. Svájci bankszámla?

– Ez már valamivel jobb – felelte komótosan Corp. A Rover nyitott rakterébe mutatott. – Ezek a kőzetminták?

– Igen, uram – bólintott Clark. Egy másfél kilós, nagyon magas „nyavalyás Molly” tartalmú kódarabot nyújtott át, bár az Coloradóból és nem Afrikából származott. – Meg óhajtja mutatni az embereinek?

– És ezek? – bökött Corp két tárgyra a Roverben.

– A lámpáink, uram – mondta mosolyogva Clark, miközben kivette az egyiket. Ding a másikat emelte fel.

– Fegyverük is van. – Corp élvezettel nézegette a retesz akciópuskát. Két testőre közelebb húzódott.

– Ez Afrika, uram. Aggódtam az...

– ...oroszlánok miatt? – Corp ezt nagyon jónak találta. Megfordult és mondott valamit a „rendőreinek”, akik barátságosan nevettek az amerikaiak ostobaságán. – Mi megöljük az oroszlánokat – közölte, miután elült a nevetés.

– Semmi sem él idekint.

A tábornok úgy vélte, a lámpával álldogáló Clark nem sértődött meg.

– Ez mire való? – biccentett a lámpa felé.

– Nem kedvelem túlságosan a sötétséget, és táborozáskor szeretek éjszaka fényképezni.

– Igen – mondta Chavez –, igazán nagyszerűek ezek az izék. – Megfordult és felmérte a tábornok biztonsági egységének elhelyezkedését: két csoport volt, az egyik négy, a másik hat főből állt, plusz ez a kettő itt mellettük, és maga Corp.

– Akarja, hogy lekapjam az embereit? – kérdezte Clark, de nem nyúlt a fényképezőgépe után.

A végszóra Chavez felkattintotta, és a hat főből álló csoportra irányította lámpáját. Clark a Rovernél lévő három

férfit vette kezelésbe. Varázslatosan működtek a „lámpák”. Alig három másodperc telt el, és mindkét CIA-tiszt kikapcsolhatta őket. Már is nekiláttak összekötözni az emberek kezét.

– Azt hitte, elfelejtettük? – kérdezte a CIA-akciótiszt Corptól, amikor tizenöt perccel később hallhatóvá vált a helikopterek dübörgése. Addigra Corp valamennyi biztonsági embere, mind a tizenkettő, hason feküdt a homokban, kezüket olyan műanyag ragasztószalaggal kötötték a hátuk mögé, amelyet a rendőrök használnak, amikor kifognak a bilincsekből. A tábornok nem tehetett mást, nyögött és vonaglott a földön fájdalmában.

Chavez feltört egy maroknyi vegyi fáklyát, és körberakta velük a Róvert. Az első UH-60-as Blackhawk helikopter óvatosan körözött fölöttük, reflektorai megvilágították a talajt.

– VADÁSZKUTYA EGY, itt ZSÁKOS EMBER.

– Jó estét ZSÁKOS EMBER, VADÁSZKUTYA EGY ellenőrzése alatt tartja a helyzetet. Irány lefelé! – Clark jókedvűen adta ki a parancsot a rádióba.

Az első helikopter jóval a megvilágított területen kívül szállt le. A rangerek egymástól ötméternyire, fegyvereiket lövésre emelve bukkantak elő az árnyékból.

– Clark? – Igen feszült hang szólította.

– Erre! – kiáltott vissza integetve az akciótiszt. – Megcsíptük.

A rangerek egyik kapitánya, Diego Checa jelent meg sivatagi viseletben, fiatal, latin arcát álcázófesték borította. Utoljára hadnagyként járt Afrikában, s most az

osztagából elesettekért tartott kegyeleti szertartás jutott eszébe. Clark ötlete volt visszahozni a rangereket, és könnyen elintézte. Újabb négy ember tűnt fel a kapitány mögött. Az osztag többi tagja szétszéledt, hogy elintézzék a „rendőröket”.

– Ezzel a kettővel mi legyen? – kérdezte egyikük Corp testőreire mutatva.

– Hagyjátok őket! – felelte Chavez.

– Rendben, uram – mondta a ranger. Két pár bilincset vett elő, és a ragasztószalagok fölé kattintottá.

Corpot maga Checa kapitány bilincselte meg, majd egy őrmester segítségével állította talpra. Clark és Chavez elhozták személyes felszerelésüket a Roverből, majd követték a katonákat a Blackhawk felé. Az egyik ranger kulacsot nyomott Chavez kezébe.

– Oso üdvözetét küldi.

– Mit csinál mostanság? – érdeklődött Ding.

– Technikai tiszthelyettesi iskolán van. Pizskálta a csőrét, hogy ez még nincs meg neki. Én Gomez vagyok, a százhetvenötösöktől. Én is itt voltam akkor.

– Úgy tűnik, nagyon könnyen megcsinálták – mondta pár méterrel távolabb Clarknak Checa kapitány.

– Hat hétbe telt – felelte hangsúlyozottan félvállról a rangidős akciótiszt. Ezt a viselkedést követelték meg a szabályok. – Négy hét fölösleges bumlizás, két hét a találkozó megszervezése, hat óra várakozás a létrejöttéig, és vagy tíz másodperc, hogy elkapjuk.

– Ahogy a nagykönyvben meg van írva – jegyezte meg Checa, s egy cueraja itallal megtöltött kulacsot nyújtott

feléje. *Bárki legyen is, túlságosan öreg ahhoz, hogy jelentéktelen fickókkal játszadozzék a sivatagban,* gondolta Clark arcát fürkészsve a kapitány. Aztán jobban szemügyre vette Clark szemét.

– Hogy a francba csinálod ezt, öreg? – kérdezte Chaveztől a helikopter ajtajában Gomez. A többi ranger közelebb hajolt, hogy el ne szalasszák a választ.

Ding nevetve nézett a felszerelésére.

– Mágia.

Gomez bosszantotta, hogy nem kapott feleletet a kérdésére.

– Ezeket a fickókat itt hagyjuk?

– Aha. Érdektelenek. – Chavez még egy utolsó pillantást vetett hátra. Előbb vagy utóbb valamelyikük biztosan kiszabadítja a kezét, hoz egy kést, és elvágja a „bajtársai” kötelékeit. Aztán majd aggódhatnak a két acélkarkötős miatt. – Nekünk a főnök kellett.

Gomez megfordult, a látóhatárt fürkészte.

– Nincsenek itt oroszlánok vagy hiénák? Chavez a fejét rázta.

Milyen kár! – gondolta az őrmester.

A rangerek bekapcsolták biztonsági öveiket. Amint a levegőbe emelkedtek, Clark a fejére tett egy fejhallgatót, s megvárta, hogy a személyzet vezetője létrehozza a rádiókapcsolatot.

– SISA KROSTÉLY, itt VADÁSZKUTYA...

*

A nyolcórás időeltérés miatt Washingtonban még csak

kora délutánra járt. Az UHF-rádióadás a helikopterről a USS [7] *Tripolira* ment, onnan pedig egy műholdra. A híradóközpont egyenesen Ryan telefonjára irányította a hívást.

– Igen, VADÁSZKUTYA, itt SISAKROSTÉLY.

Ryan nehezen ismerte fel Clark hangját, de a léggöri zavarokon át is ki tudta venni a szavakat: „A zsákban van, nincs baráti sérülés. Ismétlem, kacska a zsákban, nulla baráti veszteség.”

– Értem, VADÁSZKUTYA. Szállítsa le terv szerint!

Hát ez felháborító, füstölgött Ryan, helyére téve a telefonkagylót. Jobb lenne az efféle hadműveleteket a katonákra hagyni, de ezúttal az elnök kötötte az ebet a karóhoz. Felállt az íróasztalától, és az ovális iroda felé indult.

– Elkapták? – kérdezte D'Augustino a folyosón végigsiető Jacktől.

– Magának erről nem kéne tudnia.

– A főnök aggódott miatta – magyarázta csendesen a nő.

– Többé nem kell aggódnia.

– Ezt az adósságot törleszteni kellett. Isten hozta ismét a fedélzeten, Ryan doktor!

*

Még egy férfit kísértett aznap a múltja.

– Folytassa! – biztatta páciensét a pszichiáter.

– Szörnyű volt – mondta a padlóra meredve a nő. – Egyetlenegyszer történt meg velem az életben, és...

A pszichiátert nem az asszony érzelemmentes, monoton motyogása zavarta legjobban, hanem a külseje. Harmincöt

éves páciense lehetett volna karcsú, törékeny és szőke, de Barbara Linders puffadt arca kényszerevésről és ivásról árulkodott, haja pedig egyáltalán nem volt szalonképes. Sápadt bőre, amely akár szép is lehetett volna, krétafehéren fénylett, és petyhüdt, tág pórusain a smink sem segíthetett túl sokat. Csak a stílusa utalt egykori önmagára. Úgy idézte vissza a három évvel ezelőtt történt eseményeket, mintha elméje két síkon működne: áldozat és megfigyelő is egyben, aki távoli, intellektuális módon azon tűnődik, részt vett-e benne egyáltalán.

– Úgy értem, ő az, aki, én pedig neki dolgoztam, és szerettem... – Ismét elcsuklott a hangja. Nagyot nyelt, pillanatnyi szünetet tartott, majd folytatta. – Úgy értem, csodáltam őt, mindent, amit tett, mindent, amit képviselt. – Felnézett, szeme furcsán, celofánszerűen száraznak tűnt, sima, könnytelen felület tükrözte vissza a fényt. – Olyan vonzó és gondoskodó, és...

– Jól van, Barbara. – A pszichiáter, mint oly gyakran, most is harcolt a belső készítés ellen, hogy megérintse betegét, de tudta, zárkózottnak kell maradnia, el kell rejtenie saját haragját afölött, ami ezzel a ragyogó és tehetséges asszonnyal történt. A férfi, aki ezt tette vele, rangját és hatalmát kihasználva úgy vonzotta magához a nőt, akár éjjeli lepkéket a fény, a ragyogása körül repkedtek, egyre közelebb és közelebb merészkedve hozzá, míg végül elpusztította Őket. Ebben a városban illetően mentek a dolgok. Barbara Linders azóta két férfival szakított, mindegyikük remek partner lett volna egy szép élethez. Intelligens nő volt, a Pennsylvania Egyetemen szerzett

diplomát politikai tudományokból, és államigazgatásból doktorált. Nem csodálkozó szemű titkárnő vagy nyári szakmai gyakorlatos kislány – talán épp emiatt lett olyannyira sebezhető –, hanem olyasvalaki, aki képes rá, hogy az államgépezet része legyen, aki tudja, hogy elég jó hozzá. Csak azt az egy lépést kell megtenni, ami átlendíti a csúcson, a vonalon, vagy nevezzék bárminek is manapság a Dombon. A bökkenő, hogy a vonalat csak egy irányban lehet átlépni, s hogy mi fekszik mögötte, az a másik oldalról nem egykönnyen látható.

– Egyébként is megtettem volna – mondta Barbara a brutális őszinteség egy pillanatában. – Szükségtelen volt...
– Bűnösnek érzi magát emiatt? – kérdezte dr. Clarice Golden.

Barbara Linders bólintott. Clarice Golden elfojtott egy sóhajtást. Kedvesen szólt pácienséhez.

– És úgy véli, maga adta neki a...

– ...jeleket. – Bólintás. – Talán igaz, hogy szinte minden megnyilvánulásomból az sugárzott.

– Ugyan, ez nem igaz, Barbara. Most pedig folytassa! – utasította finoman a pszichiáter.

– Egyszerűen rossz hangulatban voltam. Nem arról van szó, hogy nem tettem volna meg, máskor, talán egy másik nap, de akkor nem éreztem jól magam. Kutyabajom sem volt, amikor bementem aznap az irodába, de az influenza vagy valami más levert a lábamról. Ebéd után émelygett a gyomrom, így arra gondoltam, korábban hazamegyek. De épp aznap készítettük elő a polgárjogi törvényjavaslat módosítását, amit ő gondozott, így aztán bevettem két

lázcsillapítót. Kilenc körül már csak mi ketten maradtunk az irodában. Tudja, a polgári jogok volt a szakterületem. Az irodájában ültem a pamlagon, ő fel-alá járkált, mint mindig, amikor megfogalmazza a gondolatait. Mögöttem lépkedett. Emlékszem, milyen simogató és gyengéd lett a hangja, amikor minden átmenet nélkül azt mondta: „Magának van a leggyönyörűbb haja, Barbara”. Én pedig azt feleltem: „Köszönöm”. Megkérdezte, hogy érzem magam, mire azt válaszoltam, lappang bennem valami, ő pedig felajánlotta, ami szerinte jót tesz – brandyt. – A nő most szinte darálva beszélt, mint aki abban reménykedik, hogy a lehető leghamarabb túljut ezen a részen, ahogyan gyorsan áttekerjük a videokazettát a reklámokon. Nem láttam, hogy bármit is tett volna az italba. Egy palack Remyt tartott az asztala mögötti komódban és valami mást is, azt hiszem. Egy hajtásra kiittam. Ő csak állt ott, engem nézett, egyetlen szót sem szólt, csak figyelt, valószínűleg tudta, hogy gyorsan hat. Olyan volt... nem is tudom. Sejtettem, hogy valami nincs rendjén, olyan volt, mint amikor azonnal lerészegedik az ember...

Dr. Goldennek az járt a fejében, hogy éppúgy fürkészi páciensét, ahogyan az a férfi. Zavarba hozta saját ravaszkodása, csak hogy ez a foglalkozásával járt, de az orvos munkája a segítségnyújtás, nem a fájdalomkózos. Betege most látta a történeteket. A szeme árulkodik erről, mintha videokészülék volna az elme, úgy játszódik le előtte a jelenet. Barbara Linders most pusztán kommentálta a látottakat, nem volt igazán kapcsolata a förtelmes élménnyel, amelyet átélt. Tíz percen át mesélt, egyetlen

részletet sem hagyott ki, edzett, profi agya úgy járt, ahogyan kellett. Csak a végén tértek vissza az érzelmei.

– Nem kellett volna megerőszakolnia. Megkérhetett volna... Én... úgy értem, egy másik nap, a hét végén... tudtam, hogy nős, de szerettem őt, és...

– Mégis megerőszakolta, Barbara. Elkábította és megerőszakolta.

Dr. Golden ezúttal megfogta páciense kezét, hiszen most már nyíltan elmondott mindent. A történetek óta talán először adta elő világosan az egész borzalmas történetet. A köztes időszakban epizódokat és foszlányokat tárt fel, főként a szörnyűbb részeket, de ez volt az első alkalom, hogy időrendi sorrendben követte az eseményeket, elejétől végéig, és az elbeszélés minden kis darabja a kellő traumás és katartikus hatást váltotta ki belőle.

Miután Barbara abbahagyta a zokogást, Golden doktornő így szólt:

– Bizonyára mások is voltak.

– Igen – vágta rá pszichiátere kijelentésén alig meglepődve Barbara. – Legalább még egy nő az irodából, Lisa Beringer. Lisa... öngyilkos lett a rákövetkező évben, egy híd korlátjának vezette a kocsiját. Balesetnek látszott, részeg volt, de az asztalában hagyott néhány sort. Én rámostam ki a fiókjait... és megtaláltam. – A táskájába nyúlt, és az orvos legnagyobb megdöbbenésére egy kék borítékot húzott elő. Hat monogramos papírlapot töltött meg a „pár sor”, egy asszony tiszta, szép kézírásával, aki úgy határozott, hogy véget vet az életének, de azt akarta, hogy valaki megtudja, miért tette.

Clarice Golden pszichiáter korábban is látott effajta leveleket, és szomorú meghökkenéssel tapasztalta, hogy az emberek képesek ilyesmire. Mindig elviselhetetlenül nagy fájdalomról tanúskodtak, és lesújtóan gyakran arról, milyen kétségbeesésbe hajszolta magát valaki, akit meg lehetett volna menteni, talpra állítani és visszaküldeni a sikeres életbe, ha lett volna annyi esze, hogy feltárcsáz egy telefonszámot, vagy beszél egy közeli baráttal. Elég volt két bekezdést elolvasnia, hogy megértse, Lisa Beringer is sürgősségi áldozat volt, egy asszony, aki magányosnak érezte magát, végzetesen magányosnak egy emberekkel teli irodában, akiknek a segítségére kellett volna sietniük.

Az elmegyógyászat szakértői nyilvánvaló okokból megtanulják leplezni érzelmeiket. Clarice Golden idestova harminc éve űzte ezt a mesterséget, és istenadta tehetségéhez egy egész élet tapasztalata járult. Különösen a szexuális sérelmeket elszenvedett áldozatok esetében kamatoztatta képességét, együttérzést és megértést mutatott irányukban, nagymértékben és kiválóan támogatta őket, miközben – noha őszinte volt épp ezzel álcázta igazi érzelmeit. Legalább úgy gyűlölte a szexuális ragadozókat, mint bármely rendőrtiszt, talán náluk is jobban. Egy rendőr az áldozat testét látja, a horzsolásokat, az ütések nyomát, a könnyeket, hallja a sikolyaikat. A pszichiáternek azonban az agyban kell kutatnia a gyűlöletes emlékek után, és megtalálnia a módját, hogy kitörölje onnan azokat. Ez több időt vesz igénybe. A nemi erőszak az elme, nem a test ellen elkövetett bűntett, és van olyan szörnyű, mint azok a dolgok, amelyeket egy rendőr lát, vagy még rosszabb,

hiszen azok a sebek, amelyek gyógyításának Clarice Golden az életét szentelte, nem láthatók. Ez a kedves, szerető asszony, aki sohasem bosszulhatta meg tettelesen e bűntényeket, páratlanul gyűlölte ezeket az állatokat, akik elkövették őket.

Ez az eset azonban különleges problémát vetett fel. A pszichiáter nyolcvanmérföldes körzetben rendszeres munkakapcsolatot tartott fent az összes rendőrkapitányság szexuális bűntényekkel foglalkozó egységével, ez a bűntény azonban szövetségi területen történt, és utána kellett járnia, kinek a hatáskörébe tartozik. A szomszédjával, az FBI-os Dan Murrayval beszélt erről. És akadt még egy komplikáció. A kérdéses időben a bűnelkövető az Egyesült Államok szenátora volt, s ami azt illeti, még mindig van egy irodája a Capitolium épületében. Csakhogy azóta munkakört változtatott. Nem New England-i szenátor többé, hanem az Egyesült Államok alelnöke.

*

A csendes-óceáni tengeralattjáró-flotta parancsnokának lenni óriási cél volt valaha, minden tengerész álma, de ma már ez is csak történelem. Az első nagy parancsnok Charles Lockwood altengernagy volt, és mindazok közül, akik legyőzték Japánt, talán csak Chester Nimitz és Charles Layton voltak jelentősebbek nála. Lockwood épp ebben a Pearl Harborra néző irodában ülve küldte Mush Mortont, Dick O'Kane-t, Gene Fluckeyt és a legendák többi hősét a csatába. Ugyanaz az iroda, ugyanaz az ajtó, sőt a névtábla is ugyanaz: *Egyesült Államok Csendes-óceáni Flotta, Tengeralattjáró-haderők,*

parancsnok. Az ezzel járó rang azonban ma alacsonyabb. Bart Mancuso, az Egyesült Államok haditengerészetének ellentengernagya tudta, hogy szerencsés, amiért ennyire vitte. Ez volt az érem jó oldala.

A rossz pedig az, hogy gyakorlatilag egy haldokló üzletágot vett át. Lockwood még igazi felszín alatti flotta fölött parancsnokolt. Még korábban, Austin Smith vagy negyven hajóját küldte a világ legnagyobb óceánjára. Mancuso azonban mindössze tizenkilenc gyorscsapásmérő hajót és hat atommeghajtású rakétahordozó tengeralattjárót mondhatott magáénak – és az utóbbiak mind a bremertoni dokkban vártak leszerelésükre. Még egy letűnt korszak mementójaként sem tarthatott meg belőlük egyet sem, ami egyébként nem túlzottan zavarta Mancusót. Sohasem szerette a rakétahordozó tengeralattjárókat, sohasem szerette ocsmány céljukat, sohasem szerette unalmas őrjárataikat és szűk agyú parancsnokaikat. A gyorscsapásmérőkön nevelkedett admirális mindig azt a helyet kedvelte, ahol akció van – illetve volt, javította ki önmagát. Ennek már vége, vagy majdnem vége. Lockwood óta megváltozott az atommeghajtású gyorscsapásmérő tengeralattjárók feladata. A felszíni hajók egykori vadászai – mindegy, hogy kereskedelmi vagy hadihajók voltak – az ellenség tengeralattjáróinak megsemmisítésére specializálódtak, ahogyan a vadászrepülőket is idegen rokonaik elpusztítására szánták. Ez a szakosodás beszűkítette rendeltetésüket, és addig összpontosítottak a felszerelésre és a kiképzésre, míg a legjobbak lettek. Semmi sem múlhat felül egy SSN-t [8] egy másik

tengeralattjáró üldözésében.

Arra viszont senki sem számított, hogy a „másik oldal” SSN-jeit leszerelik. Mancuso egész hivatásos pályafutása olyasvalami gyakorlásával telt el, amiről azt remélte, hogy élesben sosem következik be: szovjet tengeralattjárók észlelése, lokalizálása, bekerítése és elpusztítása, legyen az rakétahordozó hajó vagy más gyorscsapásmérő. Tulajdonképpen elért valamit, amiről más tengeralattjárókapitányok még csak nem is álmodtak. Segédkezett egy orosz tengeralattjáró elfogásában, amely fegyvertény még mindig országa legtitkosabb teljesítményei közé tartozik, és egy elfogás mégiscsak jobb egy megsemmisítésnél. De aztán megváltozott a világ. Ő eljátszotta benne a maga szerepét, amire büszke volt. A Szovjetunió nincs többé.

Sajnos – amint belegondolt –, szovjet tengerészet sincs, és aggodalomra okot adó ellenséges tengeralattjárók hiányában hazája, amint ez a múltban is gyakorta megtörtént, azzal jutalmazta harcosait, hogy megfeledkezett róluk. Mostanság csak apró küldetések maradtak hajói számára. Az egykor hatalmas és csodálatos szovjet haditengerészet szinte emlék csupán. Épp a múlt héten látott műholdfelvételeket a petropavlovszki és vlagyivosztoki támaszpontokról. A szovjetek – oroszok – minden ismert hajója ki volt kötve, és néhány magasba nyúló részen ki tudta venni a hajótesten éktelenkedő narancsszínű csíkokat, ahol a rozsdá átrágtá magát a fekete festéken.

A többi lehetséges feladat? A kereskedelmi hajók vadászata leginkább vicc volt, vagy annál is rosszabb. Az

Orionokat, a maguk hatalmas P-3C repülőgépkollekciójával szintén tengeralattjáró-vadászatra tervezték, repülőiket azonban már régen levegő-föld rakétahordozókká alakították át. Tízszer gyorsabbak bármilyen tengeralattjárónál, és abban a felettebb kétséges esetben, ha valaki egy kereskedelmi hajót akarna elsüllyeszteni, gyorsabban és jobban tudnák elvégezni a feladatot.

Ugyanez állt fenn a felszíni hadihajók esetében is – már amennyi volt belőlük egyáltalán. A szomorú igazság, ha annak lehet nevezni, hogy az Egyesült Államok haditengerészete még ilyen kibelezetten és alulméretezve is hamarabb intézné el a világ bármely három haditengerészetét együttvéve, mint amennyi idő alatt az ellenség összegyűjtené a haderejét, és sajtónyilatkozatot tenne közzé fondorlatos szándékáról.

És hogyan tovább? Még ha meg is nyertük a bajnokságot, mindig lesznek csapatok, akik ellen a következő szezonban kell kiállni. De ezekben a nagyon komoly emberi játékokban pontosan ezt jelenti a győzelem. A tengeren nem maradt ellenség, a szárazföldön se sok, és ebben az új világban a tengeralattjáró-haderő volt az első a számos egyenruhás csoport közül, amely munka nélkül maradt. A bürokratikus tunyaság a csendes-óceáni tengeralattjáró-parancsnokság létezésének egyetlen oka. Elvégre volt mindenféle csendes-óceáni katonai és polgári parancsnokság – légierő, felszíni flotta, hajószolgálati ág –, és a tengeralattjáró-haderőnek is rendelkeznie kellett a maga főtisztjével. Mancuso tizenkilenc rombolójából

jelenleg csak hét járta a tengert. Négy volt nagyjavításon, és a dokkok amennyire csak tudták, húzták-halasztották a munkát, hogy igazolják saját létjogosultságukat. A többi az ellátóhajók mellett vagy a kikötői mólóknál vesztegelt, miközben a hajószolgálati ág emberei új és érdekes tennivalókat találtak a maguk létjogosultságát és katonai/polgári identitását védelmezve.

A tengeren lévő hét hajó közül az egyik egy kínai atommeghajtású gyorscsapásmérőt követett. Olyannyira hangosak voltak azok a tengeralattjárók, hogy Mancuso remélte, nem szenved komoly károsodást a szonárosok hallása. Körülbelül olyan igényes munka volt becserkészni őket, mint fényes nappal vak embert megfigyelni egy üres parkolóban. Másik két hajója környezetvédelmi kutatásokat végzett, pontosabban az óceán bálnapopulációját követte nyomon, no nem a bálnavadászok, hanem a környezetvédők számára. Hajói igazi meglepetést szereztek a fák védelmezőinek. Több bálnát találtak ugyanis, mint amennyire számítottak, és kihalásuk közel sem volt olyan fenyegető, mint hitték, minek eredményeként a különböző környezetvédelmi csoportok pénzügyi gondokkal küszködtek. Mindez nem volt Mancuso ellenére. Ő sosem akart bálnára löni.

A másik négy hajó gyakorlatozott, főként egymás ellen. A környezetvédők azonban bosszút álltak az Egyesült Államok csendes-óceáni flottájának tengeralattjáró-haderején. Miután harminc évig tiltakoztak a hajók építése és működése ellen, most a leszerelésük ellen tiltakoztak, és Mancuso munkaidejének több mint a fele ment el

mindenféle jelentések kitöltésére, kérdések megválaszolására és válaszai részletes magyarázatára.

– Hálátlan bitangok – morogta Mancuso. Hát nem segített nekik a bálnák ügyében? A kávéscsészéjébe dörmögött, és felütött egy új dossziét.

– Jó hírek, kapitány – szólította váratlanul egy hang.

– Ki az ördög engedte be?

– Egyetértek a főnökével, aki szerint maga beletemetkezik a papírmunkába – felelte Ron Jones.

– Ő aztán tudja. – Mancuso felállt, hogy üdvözölje vendégét. Dr. Jonesnak is megvoltak a maga problémái. A hidegháború vége a katonai szállítóknak sem kedvezett, Jones pedig a tengeralattjárókban használt hangradarrendszerekre specializálódott. Csakhogy ő még idejében egy rakás pénzt keresett. – Nos, mi a jó hír?

– Az új szoftverünket elnyomott melegvérű emlőstársaink kifülelésére optimalizáltuk. Épp most jelentkezett be a *Chicago*. Újabb húsz púposhátút azonosítottak az Alaszkai-öbölben. Azt hiszem, megkapom a szerződést. Most már megengedhetem magamnak, hogy meghívjam ebédre – fejezte be Jones, és elhelyezkedett egy bőrszékben. Szerette Hawaiiit, és a helyhez illően öltözött: lezser inget viselt, és a Reebokhoz nem vett fel zoknit.

– Hiányoznak a régi szép napok? – kérdezte savanyúan Bart Mancuso.

– Netán arra gondol, hogy négyszáz láb mélységben vadászni az óceánban két hónapig egy acélcsőbe zárva, úgy bűzleni akár egy olajoskanna az öltöző szagával fűszerezve, ugyanazt a kaját enni hétről hétre, régi filmeket

és tévéshow-kat nézni videón egy papírfecni méretű képernyőn, hat óra munka, tizenkettő pihenés, éjszakánként legfeljebb öt óra nyugodt alvás, és egyfolytában úgy koncentrálni, akár egy agysebész. Az ám, Bart, azok voltak a szép napok! – Jones szünetet tartott, és elgondolkodott egy pillanatra. – Talán ott a bibi, hogy nem vagyok már elég fiatal ahhoz, hogy jó heccnek tartsam. De mi nagyon jók voltunk. Igazam van?

– Az átlagnál jobbak – értett egyet vele Mancuso. – Mi a megállapodás a bálnákkal kapcsolatban?

– Az új szoftver, amit az én srácaim hoztak össze, kiszúrja a légzésüket és a szívverésüket. Mint kiderült, szép, tiszta Hertz-vonal. Amikor azok a fickók úsznak, hát, ha sztetoszkópot rakna rájuk, valószínűleg a feje közepében találkoznának a dobhártyái.

– Mihez készült eredetileg ez a szoftver?

– Kilo osztályú hajók követésére, természetesen – vigyorgott Jones, miközben a majdnem üres tengerészeti támaszpontot nézte az ablakon át. – Ezt azonban nem mondhatom többé. Megváltoztattunk néhány száz kódsort, és új csomagolást csináltattunk a dobozhoz.

Mancusónak lett volna mit mesélnie arról, hogy azt a szoftvert a Perzsa-öbölbe vitték az irániak Kilo osztályú hajóinak követésére, csak hogy a hírszerzés jelentette, hogy az egyik eltűnt. Valószínűleg egy szupertanker útjába került, és kásává zúzódott. Egyszerűen a sekély víztömeg fenekére préselte egy tankhajó, és a legénységének még csak fel sem tűnt a zaj. Mindenesetre a többi Kilo biztonságosan kikötött a dokkoknál, az irániak talán nem

tartották biztonságosnak játékszereiket, vagy sértette a fülüket a tengeralattjárók gúnyneve. Disznóólak... rendes muzulmán nem is száll tengerre ilyenben.

– Milyen néptelen itt minden – mutatott Jones arra a helyre, amely egykor a legnagyobb tengerészeti létesítmény volt, amit valaha is építettek. Egyetlen anyahajót sem látott, csak két cirkálót, egy fél torpedóromboló osztályt, durván ugyanannyi fregattot és öt kísérőhajót. – Ki most a csendes-óceáni flotta parancsnoka, egy vezérkari tiszt?
– Jézusom, Ron! Senkinek se adjon ötleteket! Rendben?

2.

A szövetség

– Elkapta? – kérdezte Durling elnök.

– Nem egészen fél órája – felelte Ryan, miközben helyet foglalt.

– Senki sem sérült meg? – Ez fontos volt az elnök számára. Fontos volt Ryan számára is, de nem olyan szörnyen.

– Clark nem számolt be baráti veszteségekről.

– És mi a helyzet a másik oldalon? – Ezt a kérdést Brett Hanson, a jelenlegi külügyminiszter tette fel.

Choate School és Yale. A kormányban divatba jöttek a Yale-en végzetek, gondolta Ryan, bár Hanson nem volt olyan jó, mint Eli, akivel utoljára együtt dolgozott. Az alacsony, sovány, hiperaktív Hanson afféle „kint is, bent is” fickó volt. Karrierje a kormányszolgálat, a tanácsadás, a város egyik legdrágább cégénél folytatott ügyvédi praxis,

valamint mellékvágányként a PBS kommentátori széke között ingadozott, ahol tényleges befolyást gyakorolhat az ember. A társasági és nemzetközi jog szakértője volt, tapasztalatait valamikor multinacionális üzleti tárgyalások során kamatoztatta. Ryan tudta, hogy ahhoz nagyon ért. Hanson sajnos abban a hiszemben lépett kormánytisztviselésébe, hogy ugyanazt a stílust kellene – vagy ami még rosszabb, kell – alkalmaznia a nemzetállamokkal folytatott üzletelésnél.

Ryan csak egy-két másodperc múlva válaszolt.

– Nem kérdeztem.

– Miért?

Ryan számos dolgot felelhetett volna, de úgy döntött, itt az ideje, hogy megalapozza a helyzetét.

– Mert nem tartottam fontosnak. A cél Corp letartóztatása volt, miniszter úr. Ez megtörtént. Körülbelül fél óra múlva átadják a helyi hatóságoknak, és az ő törvényeik szerint állítják bíróság elé, a nemeseik esküdtszéke elé, vagy aki ebben a dologban ott illetékes. – Nem is törte magát, hogy utánanézzon.

– Ez egyenértékű a gyilkossággal.

– Nem az én hibám, hogy a főrendjei nem kedvelik őt, miniszter úr. Amerikai katonák haláláért is felelős. Ha úgy döntünk, hogy magunk intézzük el, az sem gyilkosság lett volna, hanem a nemzetbiztonságunk szempontjából hasznos lépés. Legalábbis egy más korszakban az lett volna – mondta Ryan. Változtak az idők, és neki is alkalmazkodnia kellett egy új valósághoz. – Mi azonban jó világpolgárokként cselekszünk, elkaptunk egy veszélyes

nemzetközi bűnözőt, és átadtuk országa kormányának, amely kábítószer-kereskedelemért állítja majd bíróság elé, ez pedig minden általam ismert törvénykezésben főbenjáró bűnnek számít. Ami ezután történik, az már a hazája büntetőbírósági rendszerén múlik. Diplomáciai kapcsolatban állunk az országgal, nem írtunk alá hivatalos segítségnyújtási szerződéseket, ennél fogva tisztelnünk kell a törvényeit.

Hanssonak nem tetszett a dolog – ez már abból is látszott, ahogy hátradőlt a székében –, de nyilvánosan támogatnia kellett, hiszen nem volt más választása. Az elmúlt év során vagy fél tucatszor kürtölte világgá a külügyminisztérium, hogy az a bizonyos kormány hivatalos amerikai támogatást élvez. Hanson csőrét leginkább ez az ifjanc piszkálta, aki az elnök előtt felülkerekedett rajta.

– Most lehetőségük nyílik rá, hogy elintézzék, Brett – jegyezte meg kedvesen Durling, rányomva ezzel jóváhagyó pecsétjét a WALKMAN hadműveletre. – És sosem történt meg ez az akció.

– Igen, elnök úr.

– Jack, határozottan igaza volt ezzel a Clarkkal kapcsolatban. Mi legyen vele?

– Talán megérdemelne egy újabb csillagot, uram – javasolta Ryan abban a reményben, hogy Durling továbbítja a javaslatát Langleybe. Ha mégsem, talán ő ereszt meg egy diszkrét telefonhívást Mary Patnek.

Aztán eljött az ideje, hogy magyarázza a bizonyítványát, ami újdonság volt Ryan számára.

– Amennyiben nem tudná, miniszter úr, az embereink olyan

utasítást kaptak, hogy lehetőség szerint ne halált okozó erőt alkalmazzanak. Ezek után csak a mieink életéért aggódtam.

– Jobban örültem volna, ha előbb az én embereimen keresztül tisztázza – zsörtölődött Hanson.

Számolj tízig! – parancsolt magára Ryan. A külügy keverte ezt a szart, amelyben nem kis része volt az elődjének. Már beléptek az országba, hogy helyreállítsák a rendet, amit a helyi „hadurak” – a média által használt újabb elnevezés, hogy fel lehessen címkézni a közönséges gengsztereket – szétzüllesztettek, amikor az akkori hatalmasok úgy döntöttek, hogy a kérdéses „haduraknak” részt kell venniük a probléma „politikai megoldásában”, és az egész küldetés a pokolra jutott. Hogy a problémát elsősorban épp e „hadurak” idézték elő, arról alkalmasint megfeledkeztek. Ez a fajta logika bántotta Ryant a legjobban, és azon tűnődött, vajon tanítanak-e logikát a Yale-en. Talán fakultatív tantárgy, gondolta. A Boston College-ban kötelező volt.

– Túl vagyunk rajta, Brett – mondta csendesen Durling –, és senki sem fogja meggyászolni Mr. Corp halálát. A következő téma? – kérdezte Ryantól.

– Az indiaiak kezdenek nagyon felélénkülni. Megnövelték a haditengerészetük utazósebességét, és hadgyakorlatokat tartanak Srí Lanka körül...

– Már korábban is megtették – vágott közbe a külügyminiszter.

– De nem ilyen erőbedobással, és egy cseppet sem tetszik, ahogyan a Tamil Tigrisekkel tárgyaltak, vagy mi az ördögnek hívják most magukat azok a mániás örültek.

Kiterjedt tárgyalásokat folytatni egy gerillacsoporttal, amely egy szomszéd állam területén működik, nem éppen barátságos aktus.

Ez új gondot jelentett az Egyesült Államok kormánya számára. A két egykori brit gyarmat hosszú ideig baráti szomszédságban élt egymással, de a tamilok évek óta lázonganak Srí Lanka szigetén. A Srí Lankaiak, kiknek rokonaik élnek az indiai szárazföldön, külföldi csapatokat hívtak be a béke fenntartására. India elkötelezte magát, de most megváltozott valami. Olyan hírek keringtek, hogy a Srí Lanka-i kormány rövidesen felkéri az indiai katonákat a távozásra. Aztán az a szóbeszéd is szárnyra kapott, hogy némi „műszaki nehézség” lesz a tényleges kivonással. Ezzel egyidejűleg érkezett a hír az indiai külügyminiszter és az Egyesült Államok nagykövete között egy Delhiben tartott fogadáson lefolytatott beszélgetésről.

„Tudja – mondta jó néhány, minden bizonnyal szántszándékkal sűrűn kínált ital után a miniszter –, a tőlünk délre lévő víztömeget Indiai-óceánnak hívják, és van egy haditengerészetünk, hogy megvédje. Azon tűnődünk, miért ragaszkodik az Egyesült Államok ahhoz, hogy a korábbi szovjet fenyegetés elmúltával fenntartsa ott egy haderőt.”

Az amerikai nagyköveti poszt politikai kinevezés volt, és India, klímája ellenére valamilyen okból presztízs állomáshelynek számított. A nagykövet éles ellentéte volt a főnöke, Scott Adler által kedvelt karrierdiplomatáknak. A korábbi pennsylvaniai kormányzó mosolygott, motyogott valamit a tengerek szabadságáról, majd aznap este, még mielőtt lefeküdt volna, sifírozott jelentést küldött Foggy

Bottomba. Nem árt, ha Scott Adler megtudja, hogy nem minden politikus nagykövet ostoba.

– Nem látunk agresszióra utaló jeleket a térségben – jelentette ki most pillanatnyi gondolkodás után Hanson.

– Az etnikai elem zavarba ejtő. India északra nem terjeszkedhet, hiszen útját állják a hegyek. A nyugat kizárva, elvégre Pakisztánnak szintén van atombombája. Keletre Banglades. Miért keresné a bajt? Srí Lankának van igazi stratégiai jelentősége a számukra, talán ugródeszkaként.

– Hová? – kérdezte az elnök.

– Ausztráliába. Terület és erőforrások. Nem áll sok ember az útjukba, és nincs túl nagy hadsereg, ami megállítaná őket.

– Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy ez megtörténjék – jelentette ki a külügyminiszter.

– Ha a tigriseknek sikerül valami, igenis el tudom képzelni, hogy India fokozza békefenntartó jelenlétét. A következő lépés, megfelelő előkészítéssel, a bekebelezés lenne, aztán hirtelen óriási hatalmi játék folyna tőlünk jó messzire, ami kissé felidegesítené egyik régi szövetségeseinket. – És a tigriseket segíteni, hogy valamire jussanak, nemcsak könnyű, hanem időt nyerő taktika is. A közvetítők elvégre igen hasznosak lehetnek, gondolta magában. – Történelmi kifejezéssel élve, az effajta törekvések akkor kerülnek a legkevesebbe, ha korán állítják le őket.

– Ezért van a haditengerészet az Indiai-óceánon – jegyezte meg bizalmasan Hanson.

– Így igaz – helyeselt Ryan.

– Elég erősek vagyunk, hogy elrettentsük őket attól, hogy

átlépjék a vonalat?

– Pillanatnyilag igen, elnök úr, de nem tetszik, ahogyan a haditengerészetünket leterheljük. Mindegyik anyahajónk, a nagyjavításon lévő kettő kivételével, vagy elrettentő erőként cirkál valahol, vagy útban van valahová. Nincs érdemleges stratégiai tartalékunk. – Ryan szünetet tartott. Tudta, hogy túl messzire ment, mégis folytatta: – Túlságosan leépítettük a haditengerészetet, uram. Nagyon megritkultak a soraink.

*

– Egyszerűen nem olyan tehetségesek, mint gondoljuk. Az már a múlté – mondta Jamata Raizo. Elegáns selyemkimonóban ült a földön egy alacsony asztal mellett.

Az asztal körül helyet foglaló férfiak diszkréten óráikra pillantottak. Hajnali három felé járt az idő, és hiába ez a város egyik legszebb gésaháza, késő volt már. Jamata Raizo azonban megnyerő vendéglátó. Vagyonos és igen éles elméjű, gondolták a többiek. Legalábbis legtöbbször.

– Generációkon át védelmezték bennünket – jegyezte meg egy férfi.

– Kitől? Magunktól? – kérdezte Jamata érdesen. Most megengedhette magának. Annak ellenére, hogy a legkitűnőbb modorú férfiak ülték körül az asztalt, mindnyájan közeli ismerősök voltak, ha nem is mindnyájan közeli barátok, és elfogyasztották a maguk személyre szabott alkoholmennyiségét. Ilyen körülmények között némileg megváltoztak a társadalmi érintkezés szabályai. Mindnyájan megengedhették maguknak, hogy nyersen beszéljenek. Olyan szavak, amelyek rendes körülmények között halálos sértésnek számítottak volna, most nyugodt

fogadtatásra találtak, majd gorombán megcáfolták őket, és nem tört ki miattuk hosszan tartó harag. Ez is szabály volt, ám mint a legtöbb szabály, ez is leginkább elméletben működött. Mindenesetre a szavak itt nem vetettek véget a barátságoknak és kapcsolatoknak, de nem is feledték el őket teljesen. – Hányan voltak közülünk – folytatta Jamata – ezeknek az embereknek az áldozatai?

Jamata, amint ezt az asztalnál lévő többi japán konstatálta, nem a „barbár” szót használta. Ennek oka két vendég jelenléte volt. Egyikük, V. K. Chandraskatta altengernagy, az indiai haditengerészeti flotta parancsnoka, jelenleg szabadságon. A másik, Zhang Hang San – a neve hideg hegyet jelent, és nem a szülei adták neki – magas beosztású kínai diplomata volt a tokiói kereskedelmi kirendeltségen. Az utóbbi férfit könnyebben elfogadták, mint a másikat. A füstösbarna bőrű, markáns arcvonású Chandraskattát udvarias lenézéssel kezelték a többiek. Bár tanult és ragyogó tehetséggel megáldott szövetséges volt, még inkább *gajdzsinnak* tekintették, mint a kínai vendéget, és az asztal körül ülő nyolc *zaibacu* mindegyike azt képzelte, hogy „érzi” a jelenlétét, pedig annyi szakét ittak, amennyi rendszerint eltompítja az érzékeket. Chandraskatta éppen ezért foglalta el a fő helyet Jamata jobbján, és a *zaibacu* azon tűnődött, vajon az indiai rájött-e, hogy a feltételezett megtiszteltetés pusztán a megvetés kifinomult jele. Talán nem. Végül is barbár, mindazonáltal talán hasznos barbár.

– Nem olyan hatalmasak, mint valamikor, ezt beismerem,

Jamata szan, de biztosíthatom – mondta Chandraskatta legjobb dartmouthi angolságával –, a haditengerészetük nagyon is félelmetes. Az óceánomon tartózkodó két anyahajójuk elegendő ahhoz, hogy megállítsa a haditengerészetemet.

Jamata az indiai felé fordult.

– Még a tengeralattjáróival sem győzhetné le őket?

– Nem – felelte őszintén az admirális. Egyáltalán nem hatott rá az éjszaka folyamán elfogyasztott ital, és azon tűnődött, hová vezet ez a beszélgetés. – Meg kell érteniük, hogy ez nagymértékben műszaki feladat, mondhatni tudományos kísérlet. – Chandraskatta megigazította a kimonót, amelyet Jamatától kapott, hogy a csoport „igazi” tagja legyen. – Ha le akarunk győzni egy ellenséges flottát, olyan közel kell kerülnünk hozzá, hogy a fegyvereink elérjék a hajóikat. Felderítő berendezéseikkel nagy távolságból figyelhetik a jelenlétünket és a mozgásunkat. Tehát ők, mondjuk... hatszáz kilométeres körzetben biztosítani tudják a védelmüket, mi azonban képtelenek vagyunk bemérni az ő helyzetüket és mozgásukat. Ezért nem tudjuk egykönnyen kicsalni őket a helyükről.

– És ezért nem léptek még Srí Lanka ügyében? – kérdezte Itagake Tanzan.

– Ezt is figyelembe vettük – bólintott az admirális.

– Hány anyahajójuk van most? – folytatta Itagake.

– Az amerikai csendes-óceáni flottának? Négy. Kettő a mi óceánunkon, kettő Hawaiiiban állomásozik.

– És mi a helyzet a másik kettővel? – érdeklődött Jamata.

– A Kitty Hawk és a Ranger nagyjavításon vannak és

legfeljebb egy, illetve három év múlva kerülnek vissza a tengerre. Jelenleg az összes anyahajó a hetedik flottáé. Az első flottának egy sincs. Az Egyesült Államok haditengerészetének öt másik anyahajója teljesít szolgálatot. Ezek a második és hatodik flottához tartoznak, egyikük azonban hat héten belül nagyjavításra megy. – Chandraskatta mosolygott. Információi teljesen frissek voltak, és azt akarta, hogy ezt vendéglátói is tudják. – Meg kell mondjam önöknek, hogy ahhoz képest, amennyire meggyengültnek tűnik az Egyesült Államok haditengerészete... Lássuk csak! Mondjuk az öt évvel ezelőttihez viszonyítva? Az öt évvel ezelőttihez képest meglehetősen gyengék, de a világ bármely más haditengerészetével összemérve, még mindig roppant erősek. Egyetlen repülőgép-anyahajójuk felér a világ összes anyahajójával.

– Egyetért tehát azzal, hogy a repülőgép-anyahajóik a leghatékonyabb fegyvereik? – kérdezte Jamata.

– Természetesen. – Chandraskatta átrendezte az asztalon álló tárgyakat. Egy üres szakésüveget helyezett középre. – Képzeld el, hogy ez az anyahajó. Rajzoljanak köré egy ezer kilométeres kört. Ezen a körön belül semmi sem lehetséges a hajófedélzeti repülőgépcsoport engedélye nélkül. Valójában, ha megnövelik az utazósebességüket, ez a sugár akár ezeröt száz kilométerre is kiterjedhet. Ha szükséges, ennél valamivel messzebbre is lecsaphatnak, de még a minimumtávolság esetében is, amit bemutattam, az óceán hatalmas területét tarthatják ellenőrzésük alatt. Vigyük el onnan az anyahajókat, és máris olyanok lesznek,

mint bármely korvettekből álló haditengerészet. A feladat nehézsége abban rejlik, hogy elvigyük őket onnan – vontakozás a következtetést egyszerű nyelvezetet használva az admirális, hogy a gyárosok is megértsék.

Chandraskatta helyesen feltételezte, hogy ezek a kereskedők vajmi keveset értenek a katonai dolgokhoz, mindazonáltal alábecsülte tanulási képességeiket. Az admirális olyan országból jött, melynek harci hagyományait alig ismerték a határain kívül. Hinduk állították meg Nagy Sándort; meggyengítették a hadseregét, megsebesítették a makedón hódítót, talán végzetesen, és véget vetettek a terjeszkedésének, amit a perzsáknak és az egyiptomiaknak egyszerűen nem sikerült elérniük. Indiai csapatok harcoltak Montgomery mellett Rommel leverésekor, és zúzták össze a japán hadsereget Imphalnál, mely tényt nem szándékozott megemlíteni, mert az asztalnál ülő egyik férfi annak a hadseregnek a közkatonája volt. Azon tűnődött, mi jár a fejükben, de pillanatnyilag elégedett volt, amiért élvezheti a vendégszeretetüket és válaszolhat kérdéseikre, amelyek ugyancsak elemiek voltak. A magas, jóképű főtitest hátradőlt, igazi széket és igazi italt kívánt. Ez a szaké, amivel ezek a fontoskodó kis kereskedők kínálták, közelebb áll a vízhez, mint a ginhez, amit rendszerint ivott.

– És ha elvihetnék őket onnan? – kérdezte Itagake.

– Mint mondtam – felelte türelmesen az admirális –, akkor korvettekből álló haditengerészetté válnának. Garantáltan a legnagyobb felszíni hajókkal, mindazonáltal az egyes hajók által ellenőrzött „buborék” jóval kisebb. Fregattal

védekezhet az ember, de hatalmi terveket nem kovácsolhat vele. – Láta, hogy jól megválasztott szavai egy pillanatra befagyasztották a beszélgetést.

Itagake egy hosszú „ahhhh” kíséretében hátradőlt, mintha valami mély értelmű dolgot tanult volna. Chandraskatta szerfölött egyszerűnek találta a gondolatot, elfelejtván, hogy a mély értelmű dolgok gyakorta azok. Azt azért észrevette, hogy valami fontos dolog történt.

Min törtek a fejeteket? Vért ontott volna, akár a magáét is, hogy megtudja a választ e kérdésre. Bármilyen legyen az, megfelelő óvatossággal talán még hasznos is lehet. Meglepődött volna, ha tudja, hogy a többiek pontosan ugyanezen rágódtak.

*

– Naná, hogy egy csomó olajat fogyasztanak – konstatálta a hadműveleti csoporttiszt, amikor elkezdte reggeli eligazítását.

A USS *Dwight D. Eisenhower* nulla-kilences-nyolcas fokon haladt délkeleti irányban, a Felidu-zátonytól kétszáz tengeri mérfölddel délkeletre. A hajóraj sebessége tizennyolc csomó volt, a repülés megkezdésekor megnövelik majd. A parancsnoki hídon lévő központi taktikai indikátorenyő negyven perce kapott új adatokat az E-3C Hawkeye felderítő repülőgép radarjáról, és az indiai haditengerészet valóban jó adag Bunker-Charlie-t égetett el, illetve azt, amit manapság a hajóik üzemeltetéséhez használnak.

A képernyő könnyedén ábrázolhatta volna az Egyesült Államok haditengerészetének egyik fedélzeti harccsoportját. A két indiai anyahajó, a *Viraat* és a *Vikrant*

egy körkörös formáció közepén helyezkedtek el, mely alakzatot csaknem nyolcvan évvel ezelőtt egy Nimitz nevű amerikai találta ki. Közelükben a *Delhi* és a *Mysore* rakétarombolók. A második gyűrűt a régi orosz Kasin osztályú rombolók indiai változata alkotta.

– A *Rajaba Gan Palan* és a *Shakti* ellátóhajók rövid trivandrome-i tartózkodás után ismét csatlakoztak a harccsoporthoz...

– Mennyi ideig tartózkodtak a kikötőben? – kérdezte Robby Jackson.

– Kevesebb, mint huszonnégy órát – felelte Ed Hamson parancsnok. – Meglehetősen gyorsan fordultak, uram.

– Tehát csak egy gyors tankolásra mentek. Mennyi üzemanyagot szállítanak?

– Tüzelőanyagból mindegyik vagy tizenháromezer tonna körül, és ezeröttszáz tonnát a gázturbinás sugárhajtóművek részére. A *Deepak* testvérhajó levált a harccsoporttól, és északnyugatnak tart, valószínűleg szintén Trivandrome-ba.

– Igen keményen dolgoznak, hogy csurig maradjanak az üzemanyagtartályaik. Érdekes. Folytassa! – mondta Jackson.

– Ami a tengeralattjárókat illeti, úgy véljük, kísérik a csoportot. Egynek nagyjából ismerjük a helyzetét, kettőt pedig elvesztettünk körülbelül itt. – Harrison elnagyolt kört rajzolt a képernyőre. – A négyes számú helyzete ismeretlen, uram. Ma azon dolgozunk.

– És a mi tengeralattjáróink arrafelé? – kérdezte Jackson a csoport parancsnokát.

– A *Santa Fe* a közelben, a *Greenville* pedig közöttünk és közöttük. A *Cheyenne* közelebb van a harccsoporthoz „kapuvédőként” – adta meg a választ reggeli kávéját szürcsölgetve Mike Dubro ellentengernagy.

– A napi terv, uram – folytatta Harrison –, hogy elindítunk négy F/A18-as Echoe-t tankerekkel keletre, eddig a pontig. Nevezzük BAUXIT pontnak. Itt északnyugatra fordulnak, és harminc mérföldre megközelítik az indiai harccsoportot. Ott ténferegnek harminc percig, majd visszatérnek BAUXIT-hoz, hogy a négy óra negyvenöt perces repülési idő után feltankoljanak és kipihenjék magukat. – Ahhoz, hogy a négy repülőgép ezt véghezvigye, nyolcra volt szükség a levegőben történő tankolás támogatásához. Mindegyik gépéhez egy odafelé és egy a visszaútra.

– Tehát az a szándékunk, hogy az indiaiak azt higgyék, még mindig arra tartunk. – Jackson bólogatva mosolygott, de nem tett megjegyzést arra, mennyire megterhelő egy ilyen manőver a repülőösszemélyzet számára. – Trükkös, mindazonáltal értem, Mike.

– Még nem esett le nekik a tantusz, és teszünk róla, hogy így is maradjon – tette hozzá Dubro.

– Mi a poloskák rakománya? – kérdezte Jackson az F/A-18-as Hornetek szolgálati becenevét, a „plasztik poloskát” használva.

– Mindegyiken négy Harpoon. Fehérek – tette hozzá Dubro.

A haditengerészetnél a gyakorló rakéták kódszíne kék, a harci tölteteket pedig általában fehérre festették. A Harpoonok levegő-föld rakéták voltak. Jacksonnak nem

kellett a Sidewinder és az AMRAAM levegő-levegő rakéták után érdeklődnie, mivel azok a Hornet rendszeresített fegyverei voltak.

– Csak azt szeretném tudni, mi az ördögöt akarnak – jegyezte meg csendesen a hadműveleti csoport parancsnoka.

Mindenki erre volt kíváncsi. Az indiai harccsoport immár nyolc napja cirkált Srí Lanka déli partjainál. Vélelmezett küldetése az indiai hadsereg békefenntartó csapatának támogatása volt, amely a Tamil Tigrisek okozta probléma orvoslását kapta feladatul. Csakhogy a Tamil Tigrisek a szigetállam északi részét boldogították, az indiai hajóraj pedig délen tartózkodott. A két anyahajóból álló indiai haderő egyfolytában úgy manőverezett, hogy elkerülje a kereskedelmi hajóforgalmat, ne lássák meg a szárazföldről, de légi távolságon belül legyen. A Srí Lanka-i haditengerészetet elkerülni igazán nem volt nehéz feladat. Az ország legnagyobb hajója vélhetően motoros jachtul szolgált egy újjgazdag polgár számára, de annál semmi esetre sem volt nagyobb. Röviden: az indiai haditengerészet „közvetett jelenlét” hadműveletet hajtott végre messzire onnan, ahol lennie kellett volna. A hajórajellátó hajók pedig arra utaltak, hogy egy darabig még ott szándékoznak maradni. A pusztá igazság az volt, hogy az indiai haditengerészet pontosan azt tette, amit az Egyesült Államok haditengerészete generációkon át, viszont azzal a különbséggel, hogy az Egyesült Államoknak nem voltak Srí Lanka-i ambíciói.

– Mindennap gyakorlatoznak? – kérdezte Robby Jackson.

– Nagyon szorgalmasak, uram – bizonygatta Hamson. – Számíthatunk rá, hogy egypár Harrier barátságosan csatlakozik a korvettjeinkhez.

– Nekem ez nem tetszik – jegyezte meg Dubro. – Meséld el, mi történt a múlt héten.

– Hát azt jó hecc volt végignézni. – Harrison előhívta a számítógép által rögzített adatokat. – Körülbelül most indul a gyakorlat, uram.

A visszajátszott anyagban Jackson admirális azt látta, hogy egy rombolóhajóraj kitör a főalakzathól és délkelet felé indul, történetesen közvetlenül a *Lincoln* csoport irányába, komoly zavart okozva. Aztán az indiai rombolók találomra kezdtek el haladni, majd nagy sebességgel észak felé robogtak. Radarjaik és rádióik elsötétültek, aztán a csoport gyorsan mozogva keletnek tartott.

– A rombolók parancsnoka tudja a dolgát. A fedélzeti csoport nyilvánvalóan arra számított, hogy kelet felé tart, és az álló front alatt bukik le. Mint láthatja, az összes gépük abba az irányba repült. – A gikszer lehetővé tette a rombolóknak, hogy rakétakilövő távolságban száguldjanak, mielőtt az indiai Harrierek elrugaszkodtak a fedélzeteikről, hogy megtámadják az őket bekerítő felszíni egységet.

Tíz perc alatt, ami ahhoz kellett, hogy megnézzék a komputerezett felvételt, Jackson megértette, hogy pusztán egy ellenséges fedélzeti csoportra mért szimulált támadást látott, amelyet olyan rombolócsoporthoz hajtott végre, amely tökéletesen bebizonyította, hogy hajlandó a hajóit és az életét is feláldozni e veszélyes küldetés érdekében. S ami még zavarba ejtőbb, sikeresen hajtották végre a támadást.

Bár a „konzervdobozok” minden valószínűség szerint elmerültek volna, rakétáik, legalábbis néhány, behatoltak volna az anyahajó védelmi pontjaira, és tönkretették volna a célpontjaikat. Bármilyen óriási, robusztus hajók is a repülőgép-hordozók, nem kell túl nagy károkat okozni bennük ahhoz, hogy meggátolják őket a légi hadműveletek kivitelezésében. És ez ér annyit, mintha elsüllyesztenék őket. Ezen az óceánon csak az indiaiaknak vannak anyahajóik, az amerikaiakat kivéve, akiknek jelenléte Jackson tudta – bosszantotta őket. A gyakorlat célja nem a saját anyahajóik elpusztítása volt.

– Nincs olyan érzésem, hogy nem akarnak bennünket itt látni? – kérdezte savanyú mosollyal Dubro.

– Olyan érzésem van, hogy jobb felderítő információkra van szükségünk a szándékaikat illetően. Pillanatnyilag nincs túl sok, Mike.

– Hát ez nem lep meg túlságosan – jegyezte meg Dubro. – És mik a szándékaik Ceylonnal? – Egyszerűbb volt régi nevén nevezni Srí Lankát.

– Szinte semmit sem tudok erről. – Az Egyesített Vezérkari Főnökség Tervezési Főcsoportfőnökségének helyetteseként Jackson a szó szoros értelmében mindenhez hozzáfért, amit az Egyesült Államok hírszerzése leírt. – Viszont amit most mutattatok nekem, rengeteget mond.

Nem kellett mást tennie, mint a radarernyőre pillantania: hol a víz, hol a szárazföld és hol vannak a hajók? Az indiai haditengerészet oly módon cirkált, hogy Srí Lanka és mindenki közé kerüljön, aki dél felől akarja elérni Srí

Lankát. Egy ilyen haderőre mért támadást gyakoroltak. Ha ez a céljuk, nyilvánvalóan hosszú tengeri tartózkodásra rendezkedtek be. Ha viszont gyakorlat volt, akkor meglehetősen drága multság. És ha mégsem? Hát ezt egyszerűen képtelenség megmondani.

– Hol vannak a kétéltű repülőik?

– Nem partközelenben – felelte Dubro. – A viccet félretéve, fogalmam sincs. Nincsenek meg az eszközeim, hogy ellenőrizzem. Összesen tizenhat harckocsikat partra szállító hajójuk van, és úgy számolom, hogy tizenkettő alkothat egy csoportot. Szerintem nehézpáncélos-dandárt mozgatnak velük, különleges alakulatot, amely arra vár, hogy valahol partot érjen. A sziget északi partján van néhány megfelelően védett hely. Innen képtelenek vagyunk elérni őket, legalábbis nem túl jól. Több eszközre van szükségem, Robby.

– Nincs több, Mickey.

– Csak két tengeralattjáróra. Nem vagyok telhetetlen, azt láthatod. A két tengeralattjáró a Mannar-öblöt fedezné, mert az a legvalószínűbb inváziós terület. – És nagyobb hírszerző támogatás is kell, Rob. Láthatod, miért.

– Aha! – bólintott Jackson. – Megteszem, amit tudok. Mikor indulok?

– Két óra múlva.

Egy S-3-as Viking tengeralattjáró-elhárító géppel repül majd. A „Hoover”-nek, ahogyan nevezik, jó a repülési távolsága. Ez fontos. Szingapúrba repül, így lehet legjobban azt a benyomást kelteni, hogy Dubro hadműveleti csoportja Srí Lankától délkeletre, nem pedig

délnyugatra állomásozik. Jacksonon meglátszott, hogy huszonnégyezer mérföldet kellett repülnie egy alapvetően fél órát tartó megbeszélés miatt. Hátrtolta székét a kerámiapadozaton, miközben Harrison kisebb léptékűre vette a radarképet. Most a Diego Garciából északkelet felé haladó *Abraham Lincoln* látszott rajta, amely plusz repülőszázaddal egészítette ki Dubro haderejét. Szüksége volt rá. Az indiaiak megfigyeléséhez szükséges sebesség – különösen ilyen félrevezető módon – hihetetlenül megterhelte az embereket és a repülőgépeket. Egyszerűen túl sok az óceán a világon ahhoz, hogy a nyolc működő repülőgép-anyahajó a kezében tartsa a dolgokat, de Washingtonban ezt egyszerűen nem hajlandók felfogni. Az *Enterprise* és a *Stennis* néhány hónapon belül mentesítik az *Ike*-ot és az *Abe*-et, és így is lesz olyan időszak, amikor az Egyesült Államok jelenléte kevés lesz ezen a területen. És ezt az indiaiak is megtudják. Egyszerűen nem lehet eltitkolni a hadműveleti csoportok visszatérésének idejét a családjaik előtt. A hírek kiszivárognak, az indiaiak is meghallják. És vajon mit tesznek akkor?

*

– Szia, Clarice! – Dan Murray felállt, hogy üdvözölje uzsonnavendégét. Az alacsony, kissé telt dr. Golden ötvenes éveinek közepét taposta, villogó kék szeme volt, arcán pedig mindig olyan kifejezés ült, mintha egy különösen remek vicc csattanójához érkezett volna. Ez a hasonlóság táplálta kapcsolatukat. Mindketten ragyogó, komoly szakemberek voltak, és mindketten elegáns,

intellektuális álarcot viseltek. Szívélyes fickó és szívélyes hölgy, akikkel öröm találkozni, akik feldobnak bármilyen partit, ahol csak megjelennek, de mosolyuk és kuncogásuk mögött éles elme rejtőzött, aminek kevés dolog kerülte el a figyelmét, és igen sokat szívott magába. Murray úgy tekintett Goldenre, mintha az asszony egy pokolian tehetséges rendőr volna, és a pszichiáter is igen jó véleménnyel volt Murrayról.

– Minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést? – kérdezte szokásosan udvarias hangján Murray.

A pincér kihozta az étlapokat, és a pszichiáter kedvesen mosolyogva megvárta, amíg távozik. Ez volt Murray első végszava, s bár arca mosolygós maradt, tekintete élesebben szegeződött apró termetű uzsonnavendégére.

– Tanácsra van szükségem, Dan – felelte egy másik végszót adva Clarice. – Kinek a hatáskörébe tartozik egy szövetségi ingatlanban elkövetett bűntény?

– Mindig az Irodához – felelte kényelmesen hátradőlve székében a férfi, miközben megérintette szolgálati fegyverét.

Murray munkája a törvény érvényre juttatása volt, és az, hogy fegyverét megszokott helyén érezte, egyfajta személyes próbakőként szolgált. Immár fontos emberként is, amint azt az irodája ajtaján lévő tábla tanúsította, emlékeztette, hogy valamikor bankrablási ügyekkel kezdte a philadelphiai akciócsoportnál. Amíg ez a jelvény meg a fegyver megvan, rendőr és nem hivatalnok.

– Akkor is, ha a Capitolium dombon van? – kérdezte dr. Golden.

– Még akkor is, ha a Capitolium dombon van – ismételte Murray. A nő ezt követő némasága meglepte. Golden sosem mutatkozott ilyen szűkszavúnak. Mindig tudja az ember, mire gondol, illetve tudja, mi az, amiről ő azt akarja, hogy a másik is tudjon róla. Ez az asszony ugyanúgy játssza a maga kisdudját, mint ő. – Hallgatom, dr. Golden!

– Nemi erőszak.

Murray bólintott, majd letette az étlapot.

– Jól van. Mindenekelőtt légy szíves, mesélj a páciensedről!

– Nő, harmincöt éves, egyedülálló, sosem volt férjénél. A nőgyógyásza, egy régi barátom küldte hozzám. Klinikailag depressziós eset. Eddig háromszor találkoztam vele.

Csak három találkozás – gondolta Murray. Clarice boszorkányosan ügyes, ha ilyen hamar kiszedte a nőből. Jézusom, micsoda kihallgató lehetett volna belőle ezzel a kedves mosolyával és nyugodt, anyáskodó hangjával!

– Mikor történt? – A nevek pillanatnyilag várhattak. Murray mindig az ügy legcsupaszabb tényeivel kezdte.

– Három éve.

Az FBI-ügynök – még mindig jobban kedvelte a „különleges ügynök” megnevezést, mint a helyettes aligazgató titulust – máris a homlokát ráncolta.

– Nagyon rég volt, Clarice. Gondolom, nincs törvényszéki nyoma.

– Nincs. A nő szava a férfiével szemben. Egyetlen dolgot kivéve. Golden a retiküljébe nyúlt, és elővette Beringer levelének felnagyított másolatát.

Murray lassan olvasta át az oldalakat, miközben dr. Golden a reakciókat figyelte a férfi arcán.

– A rohadt életbe! – suttogta Dan, miközben a pincér azt gondolván, hogy vendégei egy riporter és egy hírforrás, ami Washingtonban aligha volt rendkívüli, néhány méternyire tőlük csellengett. – Hol az eredeti?

– Az irodámban. Nagyon óvatosan kezeltem – felelte Golden.

Ez mosolyra készítette Murrayt. A fejléces levélpapír önmagáért beszél, ráadásul a papír kiválóan alkalmas az ujjlenyomatok megőrzésére, főként ha száraz, hűvös helyre rakják, amint a leveleket szokták. A szóban forgó szenátusi dolgozótól a biztonsági átvilágítási eljárás során feltétlenül vettek ujjlenyomatot, ami azt jelenti, hogy a dokumentum valószínű szerzője ténylegesen azonosítható. A papírlapokon szerepel a dátum, a hely, az események, valamint a nő azon közlése, hogy meg akar halni. Bármilyen szomorú, ez az irat egyfajta halotti bizonyítvány, vitatható ugyan, de elfogadható egy bűnügy bizonyítási anyagaként a szövetségi kerületi bíróságon. A védőügyvéd biztosan tiltakozni fog mint mindig –, a tiltakozását azonban elutasítják – mint mindig –, az esküdtszék tagjai azonban minden szavát meghallgatják majd, feszülten figyelve, hogy elkapják a sírból érkező hangot. Csakhogy az ügyben nem lesz esküdtszék, legalábbis az elején nem.

Murray egyáltalán nem szerette a nemi erőszakkal kapcsolatos ügyeket. Mint férfi és mint rendőr, különös megvetéssel viseltetett az ilyen bűnözők iránt. A saját férfiasságán ejt foltot, aki ilyen gyáva, ostoba tettet követ el.

Szakmai szempontból még zavaróbb volt az a kínos tény, hogy a nemierőszak-esetekben túl gyakran fordult elő, hogy az egyik személy szava állt szemben a másikéval. A legtöbb nyomozóhoz hasonlóan Murray is gyanakvással viseltetett a szemtanúvallomás minden formájával szemben. Az emberek gyatra megfigyelők, a nemi erőszak áldozatai pedig az élménytől megtörten gyakorta rossz tanúk, és vallomásukat egyébként is támadja a védelem. Az írásos bizonyíték viszont hitelt érdemlően igazolható, vitathatatlan. Murray ezt a fajta bizonyítékot szerette.

– Elegendő a bűnügyi vizsgálat megindításához?

A férfi felnézett, és csendesen így szólt:

– Igen, madam.

– És ki volna az, aki...

– A jelenlegi főnököm. Bill Show-nak dolgozom, az igazgatóhelyettes afféle utcai változata vagyok. Ismered Billt?

– Csak hírből.

– Minden igaz – biztosította Murray. – Osztálytársak voltunk a Quanticóban, aztán ugyanúgy kerültünk ugyanarra a helyre, és ugyanazt csináltuk. A bűn az bűn, mi pedig rendőrök vagyunk, és erről szól a dolog, Clarice.

Mégis, miközben irodája hitvallásáról nyilatkozott, agya azt mondta: *a rohadt életbe!* Ennek az esetnek óriási politikai hatása lesz. Az elnöknek nem hiányzott az ügy. Ugyan kinek hiányozna az ilyesmi? Az átkozottul biztos, hogy Barbara Linderst és Lisa Beringert nem kellett volna megerőszakolnia valakinek, akiben megbíztak. A dolog lényege azonban igen egyszerű: harminc évvel ezelőtt

Daniel E. Murray, amikor a virginiai Quanticóban elvégezte az FBI-akadémiát, az égre emelte jobb kezét, és esküt tett Istennek. Akadtak kínos ügyek és mindig is lesznek. Egy jó ügynöknek használnia kell az ítélőképességét, tudnia kell, mely törvényeket lehet rugalmasan kezelni és milyen mértékben. Ez a törvény azonban nem olyan. Bill Show-t is kemény fából faragták. A sors kegyeltjeként távol tartotta magát a politikától, amennyire az ő beosztásában Washington D C.-ben egyáltalán lehetséges. A becsületességre építette hírnevét, és túl öreg volt már ahhoz, hogy megváltozzék. Egy ilyen ügy az ő hetedik emeleti irodájában veszi majd kezdetét.

– Meg kell hogy kérdezzek valamit. Megfelel a valóságnak?

– Legjobb szakmai megítélésem szerint páciensem minden részletben az igazat mondja.

– Eskü alatt is tanúsítja majd?

– Igen.

– Hogyan értékeled a levelet?

– Szintén nagyon őszinte, mármint pszichológiai szempontból nézve. – Murray ezt már saját tapasztalatából is meg tudta ítélni, de először neki, majd más ügynököknek, végül egy esküdtszéknek is szakembertől kell hallania.

– És most mi lesz? – kérdezte a pszichiáter.

Murray a közelben bóklászó pincér meglepett, rosszálló tekintetétől kísérve felállt.

– Most beugrunk a központba, és találkozunk Billel. Bevonunk ügynököket, hogy nyissanak egy dossziét. Bill, egy ügynök meg én átmegyünk szembe a minisztériumba, és felkeressük a főügyészt. Hogy ezután mi lesz, azt nem

tudom pontosan. Sosem találkoztunk még ilyen esettel, legalábbis a hetvenes évek eleje óta nem, és még nem vagyok biztos az eljárásban. A páciensed viszont a szokásosra számíthat. Hosszú, kemény kihallgatások. Majd beszélünk Mrs. Beringer családjával, a barátaival, papírokat, naplót keresünk. De ez a dolog technikai oldala. A politikai oldala lesz kényes. – És Murray tudta, hogy éppen emiatt ő kapja meg az ügyet. *A rohadt életbe!*, futott át az agyán, amint eszébe jutott az eset alkotmányügyi része, ami majd az egész eljárásra rányomja bélyegét.

Dr. Golden meglátta a habozást a férfi tekintetében, s bár ritkán fordult elő nála, félreértette a jelentését.

– Az ügyfelemnek szüksége van...

– Tudom, Clarice. Arra van szüksége, hogy igazságot szolgáltatassanak neki, ahogyan Lisa Beringernek is. Tudod mit? Az Egyesült Államok kormányának is.

*

A fiatalember egyáltalán nem látszott számítógépszoftver-mérnöknek. Egyáltalán nem volt ápolatlan. Krétavonal mintájú öltönyt viselt, és aktatáskát hordott. Mondhatta volna, hogy ez az ügyfelei és a helyi profi légköre megkövetelte álca, de ő pusztán jobban szeretett ápoltnak festeni.

Az ügyfél kompakt, erős, könnyen a hálózathoz csatlakoztatható Stratus gépeket használt. Számos elektronikus kommunikációs szolgáltató választotta ezt a típust méltányos ára és kiváló elektronikus megbízhatósága miatt. Három ilyen számítógép volt a helyiségben. *Alfa* és

Béta – ez állt fehér betűkkel a kék műanyag táblákon – voltak az első számúak. A két nagy gép napi váltásban végezte el a legfontosabb feladatokat, és az egyik mindig levédte a másikat. *Zulu*, a harmadik Stratus szolgált vésztartalék gyanánt, s amikor *Zulu* dolgozott, már tudni lehetett, hogy a szervizések vagy ott vannak, vagy oda tartanak. Egy másik létesítmény – pontosan ugyanolyan, csak a személyzet létszámában különbözött – kapott helyet az East River túlsó partján. Más energiaforrással, más telefonvonalakkal és más műholdas csatlakozásokkal. Mindkét épület égbe szökő, tűzálló építmény volt, automata tűzoltóberendezéssel a komputerszoba körül, belül pedig egy Dupont 1301-es rendszerrel, amely másodperceken belül megszünteti a tüzet. Mindkét rendszertró akkumulátorral is rendelkezett. Ezek tizenkét órán át biztosították a hardver működését. New York biztonsági és környezetvédelmi előírásai perverz módon nem engedélyeztek aggregátorokat az épületekben, ami bosszantotta is a rendszer mérnökeit, akiket azért fizettek, hogy az ilyesfajta gondok miatt aggódjanak. És aggódtak is, annak ellenére, hogy a megkettőzés és a kiváló redundancia [9] az égvilágon minden elképzelhető dologgal szemben megvédelmez.

Illetve majdnem mindennel szemben.

Mindegyik számítógép szervizpaneljén volt egy SCSI-kábelkimenet. Ezt az új modellekhez fejlesztették ki, nyilvánvaló behódolásként az asztali komputerek tudása előtt, amelyekbe jóval könnyebben töltik be a fontos

információkat, mint a régi, orsós magnetofonszalagokkal működő gépekbe.

Ebben az esetben az adatbetöltő terminál a rendszer állandó tartozéka volt. A minden *Alfát*, *Bétát* és *Zulut* vezérlő teljes rendszerellenőrző-panelhoz egy harmadik generációs Power PC-t csatlakoztattak, ahhoz viszont egy Bernoulli-féle kivehető lemezmeghajtót. A szakzsargonban „kenyérpirító” néven emlegetett gép lemeze akkora volt, mint egy szelet kenyér, de jóval több gigabyte-ot tárolt, mint amennyire ehhez a programhoz szükség volt.

– Rendben? – kérdezte a mérnök.

A rendszerellenőr az egerét mozgatta, majd *Zulut* választotta ki a menüből. Mögötte álló főnöke biztosította, hogy jól választott. *Alfa* és *Béta* normál munkájukat végezték, nem lehetett megzavarni őket.

– *Zulun* vagy, Chuck?

– Igenis – felelte mosolyogva a jól öltözött mérnök, majd a nyílásba csúsztatta a kazettát, és várta, hogy a megfelelő ikon feltűnjék a képernyőn. Rákattintott, kinyitott egy új ablakot, hogy megjelenítse a PORTA-I tartalmát. Ezt a nevet adta a kazettának.

Az új ablakban mindössze két tétel volt: INSTALLÁLÓ és ELECTRACLERK 2.4.0. Az automatikus vírusölő program máris átfésülte az új file-okat, és öt másodperc múlva jelentette, hogy tiszták.

– Jól néz ki, Chuck – mondta a rendszerellenőr.

Főnöke egyetértően bólintott.

– Akkor hát világra hozhatom a bébit, Rick?

– Vágj bele!

Chuck Searls kiválasztotta az INSTALLÁLÓ ikont, és kétszer rákattintott.

BIZTOS, HOGY LE AKAROD CSERÉLNI ELECTRA CLERK-2.3.1-ET AZ ÚJ PROGRAMMAL ELECTRA-CLERK **2.4.0**-VAL? – kérdezte tőle a gép. Searls az igenre kattintott.

TUTIRA BIZTOS VAGY BENNE???? – jelent meg azonnal egy újabb kérdés.

– Ki rakta ezt bele?

– Én – vigyorgott a rendszerellenőr.

– Vicces. – Searls ismét az igenre kattintott.

A „kenyérpirító”-meghajtó zümmögni kezdett. Searls szerette azokat a rendszereket, amelyeket hallhatott az ember, miközben futottak. A mozgó fejek suhogó hangja, a forgó lemez zümmögése. Csak 50 megabyteos volt a program. Az átírás kevesebb másodpercet vett igénybe, mint amennyi neki kellett ahhoz, hogy kinyisson egy palack ásványvizet, és igyék egy kortyot.

– Akkor hát – kérdezte Searls, miközben hátracsúszta székét a konzoltól –, akarjátok látni, hogy működik?

Megfordult, s a komputerszobát körülölelő üvegpanel-falakon át a New York-i kikötőt fürkészte. Közepes méretű, fehérre festett óceánjáró tartott kifelé. Vajon mi az úti célja, tűnődött a mérnök. Buja vidék, fehér homokkal, kék éggel és mindig vakítóan ragyogó nappal. Abban biztos volt, hogy a hajó olyan hely felé szeli a habokat, amely gyökeresen más, mint a „Nagy Alma”, New York City. Milyen jó is lenne egy ilyen hajón tartózkodni, itt hagyni a süvöltő őszi

szeleket. És még szebb vissza sem térni rajta, gondolta Searls szemérmetlenül vágyakozó mosollyal. Ami azt illeti, a repülőgépek gyorsabbak és nem kell visszautazni velük.

A rendszerellenőr a vezérlőszekrényen matatva bekapcsolta Zulut. 16.10.00-kor a segédgép másolni kezdte az Alfa által elvégzett és Béta által levédett feladatokat. Csakhogy a monitor tanúbizonysága szerint Zulu valamivel gyorsabban dolgozott. Zulu hajlamos volt lemaradni, most azonban olyan sebesen működött, hogy percenként csak néhány másodpercet „pihent”.

– Füstöl, Chuck – jegyezte meg a rendszerellenőr.

Searls kiürítette vizespalackját, laza mozdulattal a legközelebbi szemétkosárba dobta, és odament a géphez.

– Igen. Körülbelül tízezer vonalkódot vágtam ki. Nem a gép volt a ludas, hanem a program. Eltartott egy darabig, hogy kitaláljuk a megfelelő elérési útvonalakat. Azt hiszem, most megvan.

– Mi a különbség? – kérdezte a főnök, aki sokat tudott a szoftvertervezésről.

– A hierarchiarendszert változtattam meg, ahogyan átadja a dolgokat az egyik párhuzamos paneltől a másikig. A szinkronba hozáson még dolgozni kell, a fogadás nem olyan gyors, mint a továbbítás. Gondolom, egy-két hónapon belül megoldom. Kikanyarítok belőle némi „súlyfelesleget”.

A rendszerellenőr beütött egy parancsot az első jelteszthez.

– Hat százalékkal gyorsabb, mint a 2.3.1-es. Nem túl rossz.

– Szükségünk volt arra a hat százalékra – mondta a főnök, de úgy értette, hogy többre van szüksége. Néha túlságosan nyomasztóan ment az üzlet, és mint a Depository Trust

Companynál mindenki, félelemben élt, hogy lemarad.

– Küldj át néhány adatot a hét végén, talán szülhetnek még neked néhány pontot – ígérte Searls.

– Szép munka, Chuck.

– Kösz.

– Ki más használja ezt?

– Ezt a változatot? Senki. Egy rendelésre készített változata fut odaát a CHIPS-nél.

– Hát, te vagy a mi emberünk – jegyezte meg a főnök.

Jobban fukarkodott volna a dicsérettel, ha végiggondolja a dolgot, elvégre ott bábáskodott a teljes rendszer megtervezésénél – a redundanciák, a biztonsági rendszerek, a módszer kidolgozásánál. A kazettákat minden este kivették a gépekből, és északra küldték. Egy bizottság dolgozta ki a szükséges biztosítékokat. A teljesítőképeséget és a biztonságot kutatva fonák módon létrehoztak egy veszélyt, amit ő nem vehetett észre. Amolyan belső vakság. Az összes komputer ugyanazt a szoftvert használta. Ennek így kellett lennie. Más-más szoftver alkalmazása a különböző számítógépekben olyan, mintha egyazon irodában különböző nyelveken beszélnének. Ez megakadályozná a párbeszédet, legalábbis gátolná az egyedi rendszerek közti beszélgetést, ami viszont vereséghez vezetett volna. Ennek eredményeként, az összes biztosíték ellenére, mind a hat gépének egyetlen közös, sebezhető pontja volt: ugyanazt a nyelvet beszélték. Nem tehettek mást. Ők voltak az amerikai kereskedelmi élet legkevésbé ismert, ámde legfontosabb láncszemei.

A DTC ebben az esetben is odafigyelt a potenciális veszélyre. Az ELECTRA-CLERK 2.4.0-t csak azután rakják fel Alfára és Bétára, miután egy hétig Zulun üzemelt, és újabb hét telik majd el, mielőtt a Charlie, Delta és Tango nevekre keresztelt biztonsági másolatokat készítő gépekbe betöltik. Az emberek egykettőre megszokják az új szoftvert, csodálják a gyorsaságát. Az összes Stratus gép pontosan ugyanazt a programnyelvet beszéli majd, kereskedelmi információk jönnek és mennek, egyesek és nullák elektronikus csevegésével, mintha barátok beszélgetnének az üzletről a kártyaasztal mellett.

És hamarosan mindnyájan megismerik ugyanazt a tréfát. Lesz, aki jó viccnek tartja majd. A DTC-nél azonban senki sem.

3.

Kollégium

– Akkor megállapodtunk? – kérdezte a Szövetségi Tartalék elnöke. Az asztal körül ülők bólintottak. Elég egyértelmű volt a dolog. Az elmúlt három hónap során Durling elnök másodízben adta suba alatt tudtukra a pénzügyminiszteren keresztül, miszerint nem tiltakozna a viszontleszámítolási ráta újabb félpontos emelése ellen. Ez volt az a kamatláb, amellyel a Szövetségi Tartalék a pénzt kölcsönző bankokat megterhelte. Ki mástól kölcsönözhetek volna akkora összegeket, mint a Szövetségi Tartaléktól? E kamatláb bármilyen mértékű emelését persze azonnal áthárították a fogyasztókra.

Ez a tény állandó mérlegelést követelt meg a politúrozott tölgyfa asztalt körül ülő nőktől és férfiaktól. Ők ellenőrizték az amerikai gazdaságban forgó pénz mennyiségét. Mintha egy öntözőgát zsilipkapuját felnyitó vagy elzáró szelepet fordítanak el, úgy tudták szabályozni a forgalomban lévő fizetési eszköz mennyiségét, egyfolytában lavírozva, hogy ne legyen se túl sok, se túl kevés.

Természetesen ennél jóval bonyolultabban mentek a dolgok. A pénz fizikai jelenléte igen csekély. Az alig egymérföldnyire fekvő Pénzverde és Pénznyomdának sem elegendő papírja, sem elegendő festéke nem volt ahhoz, hogy annyi egydolláros bankót nyomjon, mint amennyit a Szövetségi Tartalék naponta felosztott. A „pénz” főként elektronikus üzenetekben szereplő kifejezés volt: *Neked, Podunki Első Nemzeti Bank most további hárommillió dollár áll rendelkezésedre, amit kikölcsönözhetsz a Joe-féle Vasedénynek vagy a Jeff Brown Tankolj és Menjnek, vagy húsz év alatt törleszthető jelzálogkölcsönt nyújthatsz belőle új háztulajdonosok számára.* Közülük igen keveseknek fizettek készpénzben, elvégre hitelkártyákkal kevesebb pénzt tudnak ellopni a tolvajok, sikkasztani az alkalmazottak, és kevesebbet kell egy hivatalnoknak megszámolnia, átszámolnia, majd elsétálnia vele a bank helyi fiókjába, így aztán, ami a számítógépes E-mail [10] varázslataként vagy telefaxüzenetként megjelent, azt kitöltött váltó formájában adták kölcsön, hogy később egy másik elméleti módszerrel fizessék vissza, mégpedig egy különleges kis papírszelvényre kitöltött csekk formájában,

amelyet gyakorta repülő sasokkal vagy egy nem létező tavon ringatózó halászcsonakkal díszítettek – a bankok versenyeztek egymással az ügyfelekért, és az emberek szeretik az ilyesmit.

Az ebben a szobában tartózkodók hatalma olyan elképesztő volt, hogy még ők is csak ritkán gondoltak bele. Az asztal mellett ülők egyetlen szimpla döntésétől minden többbe került Amerikában. Hónapról hónapra drágább lehetett az összes változó kamatozású jelzálogkölcsön, minden hitelbe vásárolt autó, az összes hitelkártya feltöltése. A kamatláb emeléséről hozott döntés következtében Amerika összes üzleti vállalkozásának és háztartásának kevesebb lesz a jövedelme, amit alkalmazottjai jutalmazására vagy karácsonyi játékok vásárlására fordíthat. Ami egy sajtóközleménnyel kezdődik, az ország összes pénztárcáját megdézsmálja. Minden fogyasztási cikknek megemelkedik az ára, a személyi számítógépektől a rágógumiig, tovább csökkentve ezáltal a tényleges vásárlóerőt.

És a Szövetségi Tartalék ezt jónak vélte. Az összes statisztikai mutató azt állította, hogy a gazdaság kissé „hevesen” működik. A növekvő infláció igazi veszélyt jelentett. Persze ilyen vagy olyan mértékben mindig is volt infláció, de a kamatlábemelés elfogadható határok közé szorította. Az árak ennek ellenére némileg felfelé kúsztak, és a viszontleszámítolási ráta felemelése révén még magasabbak lesznek.

Ez a tüzzel oltatni tüzet példája. A kamatlábemelés mellest az jelentette, hogy az emberek kevesebb

kölcsönt vesznek fel, ami ténylegesen csökkenti a forgalomban lévő pénz mennyiségét, miáltal mérséklődik a vásárlási kényszer, az pedig többé-kevésbé az árak stabilizálódásához vezet, és olyasvalamit előz meg, amiről mindnyájan tudták, hogy veszélyesebb a kamatlábak pillanatnyi alakulásánál.

Mint a tóba hajított kő keltette fodrozódás a vízen, úgy gyűrűznek majd be a további hatásai. Emelkednek a kincstárjegyek kamatai, mely értékpapírok magának a kormánynak az adósságeszközei. Az emberek – leginkább intézmények, bankok, nyugdíjalapok és beruházási cégek, amelyeknek tartaniuk kellett valahol az ügyfeleik pénzét, amíg egy jó tőzsdei lehetőségre vártak –, mindig adnak pénzt a kormánynak – elektronikus úton – három hónaptól harminc évig terjedő időszakra, és a pénzük használatáért cserébe az államnak kell kamatot fizetnie. Ennek legnagyobb részét persze adók formájában levonja. A szövetségi alapok rátájának marginális emelése természetesen a kormány által fizetett kamatlábakat is megemeli. Tehát a szövetségi deficit költsége szintén megemelkedik majd, arra kényszerítve a kormányt, hogy több pénzt vonjon be az államháztartásba. Ezáltal csökkenti a magánszemélyek és vállalkozások számára kölcsönként rendelkezésre álló pénzkészletet, ráadásul a piac befolyásolásával tovább emelkednek a kamatlábak, amit maga a Szövetségi Tartalék juttat érvényre.

Végül a puszta tény, hogy a bankkamatok és a kincstárjegyek kamatai emelkednek, csökkenti a tőzsdepiac vonzását a befektetők számára, hiszen a

kormány által garantált nyereség biztosabb, mint egy cég által előrejelzett, spekulatívabb megtérülési ráta, hiszen egy vállalat termékeinek és/vagy szolgáltatásainak a piacon kell versenyeznie.

A Wall Street-i befektetők és a gazdasági mutatókat figyelő hivatásos szaktanácsadók flegmán vették tudomásul az esti híreket. A szövetségi kamatok emelésének bejelentését általában a tőzsdepiacok bezárása utánra időzítették, és bizonyos ügyletek mellé a helyénvaló „gyorsan megszabadulni”, azaz eladni megjegyzéseket biggyesztettek. Ez majd csökkenti számos részvény elkönyvelt értékét, minek eredményeként süllyed a Dow Jones ipari átlagindex. Ami azt illeti, ez egyáltalán nem átlag, hanem a harminc legjelentősebb cég jelenlegi piaci értékének mutatója – az ábécé egyik végén az Allied Signallal, a másikon a Woolworthszel, középen pedig a Merckkel. Olyan szám ez, melynek hasznossága ma főként abban nyilvánul meg, hogy legyen valami közlendője a médiának, ám a nagyközönségnek többnyire fogalma sincs, mit is jelöl ez a mutató egyáltalán. A Dow süllyedése felidegesít néhány embert. Több lesz az eladás, és meggyengül a részvényt piac, egészen addig, amíg mások alkalmasnak látják az időt a kötvénykibocsátásokra. Megsejtvén, hogy a kibocsátások valódi értéke magasabb annál, mint a jelzett piaci ár, visszafogott mennyiségeket vásárolnak majd, lehetővé téve ezáltal, hogy a Dow – és más piaci indexek – ismét emelkedjék, amíg eléri az egyensúlyi pontot, és helyreáll a bizalom. És e sokarcú változásokat egy Washington DC.-

beli díszes tanácssteremben ülő maroknyi ember zúdítja az ország életére, kiknek nevét néhány beruházási szakember ismeri ugyan, a nagy nyilvánosság viszont annál kevésbé. Figyelemre méltó, hogy a teljes folyamatot mindenki elfogadja, mert olyan normálisnak tűnik, mint a természet fizikai törvényei, pedig valójában olyan éteri, akár a szivárvány. A pénz fizikai valójában nem létezik. Még az „igazi” pénz is csak speciálisan készült, nyomtatott papírdarab, fekete festékkel az elülső, zölddel a hátsó oldalán. A pénz mögött nem arany vagy valamiféle valóságos érték bújik meg, inkább a kollektív hit, hogy a pénznek értéke van. Ennek következtében az Egyesült Államok és a világ összes többi országának pénzügyi rendszere teljes egészében lélektani gyakorlat, a szellem szüleménye, s eredményeként ilyen az amerikai gazdaság minden más aspektusa. Ha a pénz egyszerűen közösségi hit kérdése, akkor minden egyéb is az. A Szövetségi Tartalék aznap délután előre megfontolt szándékkal először megingatta ezt a hitet, majd lehetőséget adott rá, hogy helyreálljon mindazok elméjében, akik birtokolták. E hit birtokosai közé tartoztak a Szövetségi Tartalék igazgatótanácsának tagjai. Ők valóban értették az egészet, legalábbis azt hitték. Személy szerint esetleg szórakoztatta őket, hogy igazából senki sem érti, hogyan működik ez az egész. Ugyanolyan elvont és megmagyarázhatatlan volt, mint Isten mibenléte, de ahogyan a teológusok is állandóan azon vannak, hogy megállapítsák és kinyilatkoztassák az istenség természetét, az ő munkájuk az volt, hogy mozgásban tartsák a dolgokat, hogy valóságossá és

kézzelfoghatóvá tegyék a hitstruktúrát, anélkül hogy elismernék, az egész a semmin nyugszik. Még annyira sem valóságos, mint a papírpénz, amelyet olyankor hordanak magukkal, amikor egy műanyag hitelkártya használata kényelmetlen.

Az emberek hasonlóképp bíztak bennük, ahogyan a papjaikban, s ők hasonlóképp védték a hit felépítményét. Valósnak nyilvánítottak valamit, ami nem látható, amelynek fizikai megnyilvánulásai csak kőépületekben és az ott dolgozók komoly tekintetében észlelhetők. És megnyugtatták magukat, hogy minden remekül működik. Vagy talán nem?

*

Sok vonatkozásban a Wall Street volt Amerika egyetlen része, ahol a japánok, különösen a tokióiak igazán otthon érezték magukat. Szörnyen magasak voltak az épületek, mintha meg akarnák tiltani, hogy az ember pillantást vessen az égre, az utcák pedig annyira zsúfoltak, hogy egy másik bolygóról érkező látogató azt gondolhatta volna, hogy itt a sárga taxik és a fekete limuzinok az élet elsődleges megjelenési formái. Az emberek fontoskodó névtelenséggel, mereven előreszegezett tekintettel haladtak a zsúfolt, mocskos járdákon; egyrészt hogy kimutassák céltudatosságukat, másrészt hogy még a vizuális érintkezést is elkerüljék a többiekkel, akik talán versenytársaik vagy egyszerűen csak útban vannak. Egész New York e hely viselkedését vette át: rideg, gyors, személytelen, s noha kívülről kemény, belülről nem az. Lakói azzal vigasztalják magukat, hogy ott vannak, ahol az

események történnek, és olyannyira kijelölték egyéni és közösségi céljaikat, hogy mindenki másra nehezteltek, aki pontosan ugyanúgy érzett. Ebben a tekintetben tökéletes világ. Itt mindenki pontosan ugyanazt érzi: mindenki fütyül a másikra. Legalábbis úgy tűnik. Valójában az itt dolgozó embereknek is van feleségük és gyermekeik, érdeklődésük és hobbijuk, vágyaik és álmaik, éppen úgy, mint bárki másnak, de reggel nyolc és este hat között mindezt alárendelik az üzlet szabályainak. Az üzlet természetesen a pénzt jelenti, olyan termékfajtát, amely nem ismer helyet vagy hűséget. És a Columbus Lane 6-os szám alatt a Columbus Group új központi épületének ötvennyolcadik emeletén sem volt ez másképp, ahol hatalomátvétel történt.

A helyiség minden vonatkozásban lélegzetelállító volt. A falakat tömör diófa burkolat – nem furnér – borította, és jól fizetett mesteremberek csoportja féltő gonddal tartotta karban. A padlószőnyegtől a celotex mennyezetig húzódó két csiszolt üvegfal pedig a New York-i kikötőre és a mögötte elterülő tájra nyújtott kilátást. A vastag szőnyeg elnyelte a léptek zaját, és az elektromos kisülés kellemetlenül megrázta az embert, amit az itteniek megtanultak elviselni. A vörös gránit konferenciaasztal tizenkét méteres volt, és a körülötte elhelyezett székek darabja közel kétezer dollárba került.

A mindössze tizenegy évvel ezelőtt alapított Columbus Group a hajdani „egy a sok kezdő közül”-ből *enfant terrible*-lé, ragyogó fényvé, komoly játékoszá, a maga területén a legjobbba egyikévé nőtte ki magát, egészen jelenlegi

kulcspozíciójáig. A George Winston által alapított cég jelenleg a vagyonkezelő teamek egész flottáját irányította. Az első három teamet testre szabottan Ninának, Pintának és Santa Mariának hívták, mert amikor Winston huszonkilenc évesen megalapította a céget, éppen Sámuel Eliot Morrison *Az Újvilág európai felfedezése* című könyvét olvasta, mely rabul ejtette, és a nyughatatlan hajósok bátorságát, előrelátását és hamisítatlan *chutzpah*-ját csodálva úgy határozott, az ő példájukat követve térképezi fel a maga útirányát. Most, negyvenévesen és gazdagon ideje kiszállnia, hogy rózsákat szagolgathasson, és hosszabb útra induljon huszonhét méteres yachtjával. A pontos terve az volt, hogy a következő néhány hónap során megtanulja, hogyan vitorlázhat a *Cristobollal* olyan szakavatott módon, ahogyan minden mást tett az életben. Aztán megteszi a felfedező utazásait. Minden nyáron egyet, amíg ki nem fogy a követendő példákból, s akkor talán megírja róluk a saját könyvét.

Kis termetű ember volt, ám személyisége nagyobbak láttatta. A jó kondíció fanatikusként – a stressz az első számú gyilkos a Wall Streeten – Winston majd kicsattant a kitűnő kondíciójától kapott önbizalomtól. Gyors, biztos léptekkel vonult be a már teli konferenciaterembe, udvarias és őszinte mosollyal, miként egy megválasztott elnök lép be főhadiszállására a sikeres kampány lezárása után. Üzleti karrierjének e mai csúcspontján elégedetten még biccentett is legfontosabb vendége felé.

– Jamata szan! Örülök, hogy újra látom – mondta kezét

nyújtva George Winston. – Hosszú utat tett meg ezért.

– Hogyne tettem volna meg egy ilyen nagy jelentőségű esemény miatt – felelte a japán nagyiparos.

Winston elkísérte az alacsonyabb férfit az asztal túlsó végén lévő székéhez, majd a sajátja felé indult az asztalfőre. Jogászteamek és beruházási igazgatók foglaltak helyet közöttük – mint futballcsapatok a bunyóvonalnál, gondolta Winston, miközben a hosszú asztal mellett végighaladva igyekezett kordában tartani érzelmeit.

A fenébe is! Ez volt az egyetlen kiút, gondolta. Semmi egyéb nem működött volna. Az első hat év élete legpezsdítőbb korszaka volt. Kevesebb mint húsz ügyféllel kezdte, az ő pénzüket és saját hírnevét építgette. Otthon dolgozott, agya versenyt futott a szobát rováó lépteivel. Egyetlen komputer és az üzletre szánt egyetlen telefonvonal; az aggodalom, hogy legyen mit ennie a családjának... szerető felesége áldott támogatása, aki annak ellenére, hogy első ízben és ikrekkel volt várandós, sosem mulasztott el egy alkalmat sem, hogy kifejezze szeretetét és bizalmát, táplálta rátermettségét és ösztönözte a sikerre. Harmincöt éves korára mindent összehozott. Két emelet egy belvárosi irodatoronyban, saját luxusiroda, egy csapat ragyogó, ifjú „rakétatudós” a részletmunkák elvégzésére. Ekkor gondolt először arra, hogy kiszáll.

Ügyfelei tőkájének gyarapítása során persze a saját pénzét is befektette, amíg személyes vagyona az adók levonása után hatszázötvenhét millió dollárra rúgott. Mivel alapvető

konzervativizmusa nem engedte meg, hogy benn hagyja a pénzét, meg egyébként is aggasztotta a piac irányvonala, kivette az egészet, készpénzzé tette, és egy még konzervatívabb igazgatóra bízta. Ez még önmaga számára, is különös lépésnek tűnt, de egyszerűen nem akart többet foglalkozni ezzel az üzlettel. Konzervatívnak lenni ostobaság, és szükségszerűen óriási jövőbeli lehetőségeket hajít el, de már évek óta azt kérdezte magától, mi értelme? Hat fejedelmi házat mondhatott magáénak, mindegyikhez két-két gépkocsit, egy helikoptert, magánrepülőgépet lízingelt, és legnagyobb játékszere a *Cristobol* volt. Megszerzett mindent, amit valaha akart, és magánvagyonra, a konzervatív portfóliós üzletvitel ellenére továbbra is gyorsabban emelkedett az inflációs rátánál, mert George Winston az a fajta volt, aki az éves kamatjövedelménél is kevesebbet költ. Így aztán ötvenmillió dolláros egységekre osztotta fel a vagyonát, és minden piaci szektorba beruházott olyan kollégáin keresztül, akik nem értek fel az ő sikerével, de akiknek becsületességében és eszességében megbízott. Három év óta készítette elő a váltást, nagyon csendesen, ahogyan a Columbus Group arra érdemes jogutódját is kereste. Sajnos az egyetlen jelentkező ez a nyamvadt kis pasas volt. A tulajdonjog természetesen rossz kifejezés. A csoport igazi tulajdonosai az egyéni befektetők voltak, akik az őrizetére bízták a pénzüket. Ezt a bizalmat Winston sosem felejtí el. Már azért sem hagyta nyugodni a lelkiismerete, amiért meghozta döntését. Ezek az emberek számítottak rá és a munkatársaira, de elsősorban rá, hiszen az ő neve

állt a legfontosabb ajtón. Ilyen sok ember bizalma súlyos teher, amit rátermetten és büszkén viselt. De eljött az idő, hogy a saját családja igényeivel foglalkozzék – öt gyermek és egy hűséges feleség, aki már belefáradt az örökös megértésébe, hogy a papának miért kell oly sokat távol lennie. Sokak igénye – néhány ember igénye. Csakhogy az a néhány közelebb állt hozzá.

Jamata Raizo magánvagyonának java részét, valamint a számos ipari tevékenységéből kivont vállalati tőke jókora részét szánta arra, hogy előteremtse azt a tőkét, amelyet Winston kivett. Winston feltételül szabta ezt, ami mindenki számára, akinek fikarcnyi érzéke is van az üzlethez, érthető lépés volt, mégis magyarázatra szorult. Mindenesetre annak, aki a helyébe lép, hajlandónak kellett mutatkoznia arra, hogy a saját pénzét vigye a vásárra. Ez a lépés minden megingott bizalmat helyreállított. Ezen túlmenően megszilárdítja majd a japán és amerikai pénzügyi rendszerek házasságát. Mialatt Winston figyelt, olyan okiratok kerültek aláírásra, amelyek felhatalmazást adtak a tőke átutalására, ami miatt hat ország nemzetközi ügyletekkel foglalkozó bankigazgatói sokáig bent maradtak irodáikban. Jamata Raizo igen vagyonos ember volt.

Pontosabban szólva óriási személyes likviditással rendelkezett, javította ki magát Winston. Mióta elvégezte a Wharton Schoolt, rengeteg ragyogó, éles eszű tőzsdést ismert meg. Mindnyájan ravasz, intelligens emberek, akik a humor és joviálisság álarca mögé próbálják rejtetni ragadozó természetüket. Nem kell sok idő hozzá, és ösztönösen felismeri őket az ember. Nem nehéz. Jamata

talán úgy véli, hogy kulturális öröksége kiismerhetetlenebbé teszi, és kétségkívül okosabbnak is képzei magát az átlagnál. Winston mosolygott magában. Talán az is, talán nem, gondolta a tizenkét méteres asztalra pillantva. Vajon miért nem izgatott ez a Jamata? Hiszen a japánoknak is vannak érzelmeik. Akikkel üzleti kapcsolatban állt, eléggé barátságosak voltak, és mint mindenki másnak, nekik is örömet szerzett, ha nagy fogást csináltak a Streeten. Tölts beléjük néhány italt, és már nem is különböznek az amerikaiaktól. Kissé tartózkodóbbak, kissé talán szemérmesebbek, viszont mindig udvariasak. Winstonnak ez tetszett bennük a legjobban. A finom modoruk, ami a New York-iaknak is csak javára válna. Ez az, gondolta Winston. Jamata udvarias, de udvariassága nem őszinte. Formálisan viselkedik, a tartózkodásnak ehhez azonban semmi köze. Akár egy kis robot...

Nem, ez sem igaz, tűnődött Winston, miközben az iratok az ő irányába csúsztak az asztalon. Jamata fala egyszerűen vastagabb az átlagosnál, hogy jobban elrejtse, mit érez. Miért húzott fel ilyen falat? Itt szükségtelen. Ebben a helyiségben egyenrangúak között van, sőt mi több, partnerek között. Épp most írta alá a pénze átutalását, ugyanabba a csónakba helyezve személyes jólétét, mint sokan mások. A közel kétszázmillió dollár átutalásával a Columbus által kezelt tőke több mint egy százalékát birtokolta, ami az intézmény legnagyobb egyéni tőkebefektetőjévé tette. Ezzel a státusszal együtt járt a pénzalap minden dollárja, részvénye és opciója feletti ellenőrzés. A Columbus Group semmiképp sem volt a

Street legnagyobb csoportja, ennek ellenére a vezetők közé tartozik. Az emberek ötletekért és trendekért fordultak a Columbushoz. Jamata többet vett meg egy kereskedőháznál. Tényleges pozíciója lett az amerikai pénzügyi hierarchiájában. Az utóbbi időkig szinte ismeretlen nevét mostantól tisztelettel emlegetik Amerikában, s ennek azért mosolyt kéne csalnia az arcára, vélekedett Winston. De Jamata nem mosolygott.

Elérkezett hozzá az utolsó papírlap, és ezzel az aláírásával minden Jamatáé lesz. Ilyen egyszerű. Egyetlen aláírás, bizonyos vonalakat húzó tintamennyiség – tizenegy év az életéből. Egyetlen aláírással átadja az üzletét egy férfinak, akit nem értett.

Ami azt illeti, nem kell megértenem. Megpróbál pénzt csinálni a maga és mások számára, ahogyan én tettem. Winston elővette a tollat, és anélkül, hogy felnézett volna, aláírta az iratot. *Miért nem néztél rá előbb?*

Hallotta a pezsgősdugó pukkanását, s amint felpillantott, meglátta egykori alkalmazottjai mosolygó arcát. Az üzlet szentesítésével egyfajta szimbólum lett számukra. Negyvenéves, gazdag, sikeres, visszavonul, most már kergetheti a szórakozásról szőtt álmait, és nem kell itt ragadnia örökre. Mindenkinek ez a személyes célja, aki ilyen helyen dolgozik. Ragyogó elmével megáldott emberek, mindazonáltal csak néhányuknak van hozzá mersze, hogy megpróbálja, és a legtöbbjük belebukik. De ő, Winston, az élő bizonyíték, hogy sikerülhet. Edzett elmével és cinikusan – amilyenek ezek a hivatásos befektetők voltak, vagy meqjádzottak, hogy azok –, szívük

mélyén mindegyikük ugyanarról álmódott. Összehozni a nagy vagyont és lelépni, megszabadulni a hihetetlen stressztől. Attól, hogy többkötetnyi jelentésben és analízisben kutassa a lehetőségeket, üzleti tervet készítsen, becsalogassa az embereket és a pénzüket, nagyszerű dolgokat vigyen végbe megbízói és önmaga érdekében – és lelépjen. Az arannyal teli fazék ott lebegett a szivárványos ábrándokban. Egy vitorlás hajó is, egy ház Floridában, egy másik a Virgin-szigeteken és Aspenben is egy..., néha nyolcig aludni, golfozni. A jövő nagyon is csábító látomása volt ez.

És miért ne most?

Édes istenem, mit tett? Holnap reggel felébred és nem tudja, mihez kezdjen. Hogyan fordíthat hátat ilyen egyszerűen?

Ezzel kissé elkéstél, George, gondolta, miközben egy pohár pezsgő után nyúlt, és megitta a kötelező kortyot. Jamata felé emelte poharát, ami szintén kötelező volt, és meglátta remélt, mégis meglepő mosolyát. Egy győztes mosolya volt. Miért? – tanakodott Winston. Rengeteg dollárt fizetett ki, és ez nem olyan jellegű üzlet, amelyben bárki nyert vagy veszített. Winston kivette a pénzét, Jamata betette a magáét. És mégis így mosolyog. Miért? Winston agya még akkor is sebesen járt, amikor a buborékos bor lecsúszott a torkán. Bárcsak barátságos és kellemes mosoly volna, de nem az volt. Tekintetük tizenkét méter távolságban találkozott, és annak ellenére, hogy nem folyt csata és nem voltak győztesek sem, mégis mintha háborút

vívta volna.

Miért? Egyszerű megézés. Winston bízott a megézéseiben. Jamatában van valami... kellemetlen. Az a fajta, aki mindent harcnak tekint? Valamikor Winston is ilyen volt, de kinőtte. A verseny mindig kemény volt, de civilizált. A Streeten is mindenki versenyzett mindenkivel, a biztonságért, az értesülésekért, a megegyezésért, ez azonban mindaddig barátságos volt, amíg mindenki ugyanazoknak a szabályoknak engedelmeskedett.

Te nem azt a játékot játszod, igaz? – akarta kérdezni – túl későn.

Winston új trükkel próbálkozott, izgatta az oly váratlanul kezdődött játék. Felemelte a poharát, és némán ivott utódjára, miközben a többiek az asztalon át csevegtek egymással. Jamata viszonzta a gesztust, arckifejezése még fennhéjázóbbá vált, megvetést sugárzott annak a férfinak az ostobasága fölött, aki épp most adta el neki mindenét.

Azelőtt olyan remekül leplezted az érzelmeidet. Most miért nem? Valóban azt hiszed, hogy te találtad fel a spanyolviaszt? Hogy csináltál valamit?... Annál nagyobbat, amiről én tudok?

Winston elfordította tekintetét, s az ablakon át a kikötő tükörsima vizét nézte. Hirtelen beleunt a játékba, nem érdekelt, miféle versenyben hiszi magát ez a kis korcs győztesnek. *A pokolba is!* – gondolta *Már nem tartozom ide. Semmit sem vesztettem, és elnyertem a szabadságomat. Megvan a pénzem, megvan mindenem.*

Rendben van, vezetheted a házat, és megkeresheted a pénzedet. Legyen törzshelyed a város bármely klubjában vagy éttermében, amikor csak itt vagy, mondogasd magadnak, milyen fontos lettél, és ha azt hiszed, hogy ez győzelem, akkor az. De senkit sem győztél le – fejezte be eszmefuttatását Winston.

Nagyon rosszul következtetett. Most is kapcsolt, mint mindig, felismerte a mozaik összes darabját, csakhogy évek óta először elmulasztotta összerakni a teljes képet. Nem az ő hibája volt. A saját játszmáját teljes egészében értette. De tévedés volt azt feltételeznie, hogy ez az egyetlen „meccs” a városban.

*

Chet Nomuri nagyon keményen dolgozott azért, hogy ne legyen amerikai állampolgár. Családja immár a negyedik generáció volt az Egyesült Államokban – ősei közvetlenül a századforduló után érkeztek, még mielőtt a Japán és Amerika közötti „szóbeli megállapodás” korlátozta volna a további bevándorlást. Ha többet gondolkodik efelől, bizonyára bántja őt. Dédszüleit és a nagyszüleit teljes jogú amerikai állampolgárságuk ellenére nagyobb sérelem érte. Nagyapja kapott az alkalmon, hogy bebizonyítsa hazájának hűségét. A 44. ezredben szolgált, két kitüntetéssel és főtörzsőrmesteri stráfokkal tért haza, hogy megtudja, a családi vállalkozást bagóért elkótyavetyélték, családját pedig táborba internálták. Szenttelen nyugalommal újrakezdte. Az új és félreérthetetlen „Veterán Irodabútorok” néven építette fel a céget, és elég pénzt keresett ahhoz,

hogy mindhárom fiát főiskolára és egyetemre küldje. Chet édesapja érsebész volt, kis termetű, jókedvű férfi. Az internálótáborban született, és szülei talán éppen ezért – és Chet dédapja örömeire – megtartottak néhány tradíciót, például a nyelvet.

Nagyon is jól tették, gondolta Nomuri. Alig néhány hét alatt leküzdötte akcentusát, és a Tokió fürdőházban azt latolgatták a körülötte ülők, vajon az ország mely tájára való. Nomurinak számos kormányzóságból voltak személyazonossági iratai. A CIA akciótisztje volt, s megbízatását fonák módon az Egyesült Államok külügyminisztériumának teljes tudta nélkül az Egyesült Államok igazságügy-minisztériumától kapta. Sebész édesapjától többek közt azt tanulta, hogy előrenézzen, azzal törődjék, amit megtehet, és nem hátrafelé, hiszen a múlton nem tud változtatni. A Nomuri család ezzel a szemlélettel lett csendesen, drámamentesen és sikeresen amerikai, gondolta nyakig a forró vízbe merülve a fiatalember.

A fürdő szabályai tökéletesen egyértelműek voltak. Bármiről beszélhetsz, csak üzletről nem, azaz beszélhetsz üzletről is, de csak pletykaszinten, vagyis nem hozhatod szóba, hogy mivel és hogyan keresed a pénzedet. Ezekben a laza megszorításokon belül látszólag mindenről lehetett társalogni e nagyon is szervezett társaság meglepően alkalmi fórumán. Nomuri mindennap majdnem ugyanabban az időben jelent meg, és elég hosszú időn át csinálta ezt ahhoz, hogy a hasonló időbeosztású emberek, akikkel ott találkozott, megismerjék és ne zavartassák magukat előtte.

Már mindent tudott a feleségükről és a családjukról, akárcsak ők az övéről – pontosabban az általa kitalált „legendáról”, ami most olyan valóságos lett számára, mint a Los Angeles-i környék, ahol férfivá érett.

– Kéne egy szerető – nyögte ki nehezen Taoka Kazuo. – A feleségem, amióta a fiam megszületett, nem akar mást, csak tévét nézni.

– Állandóan nyavalyognak – osztotta nézetét egy másik tisztviselő.

A többiek egyetértően mordultak fel a medencében.

– Egy szerető sokba kerül – jegyezte meg Nomuri az egyik sarokból, azon tűnődve, vajon mit panasznak el a nők az ő medencéjükben. Idő és pénz.

A kettő közül az idő volt a fontosabb tényező. Az ifjú „osztályvezetők” mindegyike jól keresett – ez a beosztás amerikai szemmel valahol a hivatalnoki állás és a döntést hozó poszt közt helyezkedett el, de Japánban összemósódott a határ –, ennek az volt az ára, hogy olyan szorosan kötődjék vállalatához, mint Tennessee-hez Ernie Ford szénbányászai. Gyakorta hajnal előtt indultak munkába, főként vonattal a távoli külvárosokból, zsúfolt irodákban dolgoztak keményen és sokáig, majd amikor hazaértek, feleségük és gyermekeik már legtöbbször aludtak. Noha Nomuri idejövetele előtt a tévéből és kutatási anyagokból sokat megtanult, még mindig sokkolta őt, hogy az üzlet itt olyan hatalmas nyomást gyakorol, ami ténylegesen romba döntheti az ország társadalmi felépítményét, és már magát a család intézményét érte károsodás. Főként azért lepődött meg ezen, mert éppen a

Japán családban rejlő erő tette képessé saját őseit arra, hogy sikert érjenek el Amerikában, ahol látszólag leküzdhetetlen akadályként tornyosult útjukban a fajgyűlölet.

– Sokba kerül, igen – mondta morózusan Taoka –, de hol máshol kaphatja meg egy férfi, amire szüksége van?

– Ez igaz – felelte egy másik a medence túloldaláról. Ami azt illeti, nem is volt igazi medence, de egy fürdőkádhoz képest mégis meglehetősen nagyinak tűnt. – Túl sokba kerül, de mennyit ér meg, hogy férfi lehess?

– A főnököknek könnyebb – jegyezte meg Nomuri. Kíváncsi volt, mire megy ezzel. Még megbízatása elején tartott, az alapokat építgette, hogy belekezdhessen valódi küldetésébe. Csak ráérősen, ahogyan Ed és Mary Pat Foley utasították.

– Azt kellene látnod, akit Jamata szan szerzett neki – kuncogott gonoszul egy másik osztályvezető.

– Igazán? – kérdezte Taoka.

– Barátkozik Gotóval – folytatta a férfi cinkos pillantással.

– A politikus..., igen, persze.

Nomuri hátradőlt, behunyta szemét, hagyta, hogy a fürdő harminckét fokos vize körülölelje. Nem akart érdeklődőnek mutatkozni, miközben agya bekapcsolta belső magnetofonját.

– Politikus – mormogta álmosan. – Ugyan már...

– A múlt hónapban el kellett szaladnom valami irattal Jamata szanhoz. Egy csendes helyre, nem messze innen. Egyébként azzal az üzlettel kapcsolatos iratok voltak, amit éppen ma kötött meg. Goto a vendége volt. Azt hiszem, engem azért engedtek be, mert Jamata szan azt akarta,

hogy lássam. Nahát, az a lány... – Kissé megcsuklott a hangja. – Magas és szőke, és azok a csodás mellek!

– Hol szerezhetsz az ember amerikai szeretőt? – vágott közbe udvariatlanul egy másik.

– És a nő tudta, hol a helye – folytatta zavartalanul a mesélő. – Csak ült ott és várt türelmesen, amíg Jamata szan átfutotta a papírokat. Egyáltalán nem szégyenkezett. Azok a gyönyörű mellek! – fejezte be a férfi.

Tehát a Gotóval kapcsolatos történetek igazak, gondolta Nomuri. Hogy a csodába viszik az efféle alakok olyan sokra a politikában?, tette fel a költői kérdést. Egy másodperccel később megróttta magát az ostobaságáért, hiszen a politikusok a trójai háború óta, vagy még régebben így viselkednek.

– Nem hagyhatod itt abba! – nógatta viccesen a férfit Taoka.

Amaz pedig folytatta. Részletesen elmesélte a jelenetet, kiérdemelve a többiek figyelmét, akik már minden idevágó tájékoztatást megkaptak a jelenlévők feleségéről, és felajzottan hallgatták az „új” lány legapróbb, klinikai részletekbe menő leírását.

– Ki törődik velük? – vetette közbe lehunytt szemmel Nomuri. – Túl magasak, túl nagy a lábuk, rossz a modoruk, és...

– Hadd mondja el a sztorit! – intette le egy izgatott hang. Nomuri vállat vont, alávetette magát a közösség akaratának, miközben agya minden szót rögzített. A hivatalnoknak jó szeme volt a részletekhez, és alig egy perc múlva Nomuri teljes fizikai képet kapott a nőről. A jelentés a

hivatali főnökön keresztül megy majd Langleybe, ugyanis a CIA dossziét vezet a világ politikusainak személyes szokásairól. Bár az ilyesmi sem volt haszontalan adat, Chet mégis azt remélte, hogy Goto szexuális hajlamainál közvetlenebbül hasznosítható információkat szerez.

*

A jelentéstételre a Farmon került sor, hivatalos nevén Camp Pearyben, a CIA virginiai kiképzőtelepén, Williamsburg és Yorktown között, az I-64-es út közelében. Szinte szünet nélkül pukkantak az üdítők dobozai, és villámgyorsan gördültek le a torkokon a hideg italok, miközben Clark és Chavez a térképeket mutogatva tettek jelentést a hat hétről, ami olyan jól végződött. A CNN szerint Corp tárgyalása a jövő héten kezdődik. Nem volt sok kétség a kimenetele felől. Abban az egyenlítői országban már megvették a négy és fél méter hosszú manilakötelet. Egyébként mindkét tiszt azon tűnődött, vajon honnan szerzik be a fát a bitóhoz. Valószínűleg oda kell szállíttatniuk, gondolta Clark. Nem sok fát láttak útközben.

– Hát – mondta Mary Patricia Foley, miután meghallgatta a végleges verziót – szép, tiszta munkának tűnik, fiúk.

– Köszönjük, asszonyom – felelte gálánsan Chavez. – John biztosan kihoz belőle egy szép kis doktori dolgozatot.

– Az neked való ujjgyakorlat – jegyezte meg kuncogva Clark. – Ed hogyan boldogul? – kérdezte.

– Tanulja a helyét – felelte gonoszkodó mosollyal az operatív igazgatóhelyettes. Ő és a férje együtt vettek részt a farmbeli kiképzésen, és Clark volt az egyik oktatójuk. Valamikor a CIA legjobb férj-feleség teamjeként tartották

számon kettőjüket, bár az igazat megvallva Mary Patnek jobban feküdt az akció, Ednek pedig a dolgok kitervelése. Ilyen körülmények között valójában Ednek kellett volna a magasabb állást betöltenie, de politikailag túlságosan is csábító lehetőség volt, hogy egy nővel töltsék be ezt a magas tisztséget. Ed jelenlegi titulusa némileg homályosnak volt mondható, de kit érdekelt, hiszen minden ügyön közösen dolgoztak, mint társ-igazgatóhelyettesek.

– Kijár maguknak némi szabadság – folytatta Mary Pat. – Mellesleg a folyó túloldalán ismét hivatalos dicséretben részesítették magukat. Tudja, John, itt az ideje, hogy visszatérjen. – Ez alatt azt értette, hogy ide, a kiképzési bázisra, Virginia Tidewaterbe. A CIA ugyanis bővítette „humán hírszerző” állományát. A bürokraták hivatalosan azon tisztek létszámának növelését illették e kifejezéssel, akiket Amerika ellenségei „kém” néven illettek. Mrs. Foley azt szeretne volna, ha Clark segít a kiképzésükben. Végül is húsz évvel ezelőtt a férje és az ő esetében remek munkát végzett.

– Nem, hacsak nem akarja, hogy visszavonuljak. Szeretek terepen lenni.

– Ebben a vonatkozásban elképesztő a pasas, asszonyom – jegyezte meg sunyi vigyorral Chavez. – Azt hiszem, az öregkorral jár.

Mrs. Foley nem állt oda vitatkozni. Ezek ketten a legjobb akciótisztjei közé tartoztak, és annyira nem volt sietős a dolog, hogy lelombozza Clarkot egy sikeres művelet után.

– Nagyszerűen csinálták, fiúk! A jelentéstételnek vége. Ma délután Oklahoma és Nebraska lesz terítéken.

– Hogy vannak a srácok, M. P.? – Ez volt az asszony szolgálati beceneve, persze nem mindenki kapott felhatalmazást a használatára.

– Kösz, John, remekül. – Mrs. Foley felállt, és az ajtóhoz lépett. Egy helikopter várta, hogy visszarepítse Langleybe. Ő sem akart lemaradni a meccsről.

Clark és Chavez tudomásul vette a munka sikeres befejezésének kijáró pillantást. A WALKMAN hadműveletet elkönyvelték, hivatalos dicséretben részesültek a CIA, sőt a Fehér Ház részéről is.

– Ideje lelépnünk, Mr. C.!

– Gyanítom, azt akarod, hogy elvigyelek, mi?

– Ha lenne oly szíves, uram – felelte Chavez.

John Clark a partnerére nézett. Igen kicsípte magát. Fekete haját rövidre vágatta, a sötét, sűrű szakáll, amely Afrikában álcázta az arcát, eltűnt. Öltönyzakója alatt fehér inget és nyakkendőt viselt. Clark először „udvarló öltözéknek” vélte Ding szerelését, bár ha elgondolkodott volna rajta, talán eszébe jut, hogy a fiatalember valamikor katona volt, s a katonák a harctérről visszatérve szeretik levakarni magukról szakmájuk külső jegyeit. Ami azt illeti, aligha emelhet kifogást amiatt, hogy a srác megpróbál tisztességesen kinézni. Meglehet, hogy Dingnek számos hibája van, de mindig megfelelő tiszteletet tanúsít.

– Menjünk!

Clark hatalmas Fordja a szokásos helyén parkolt, és tizenöt perc múlva már be is fordultak háza kocsifelhajtójára. A Camp Peary területén kívül eső kétszintes villa üresebbnek tűnt, mint máskor. Margaret

Pamela Clark, az idősebb lány távol élt az otthonától, a Marquette Egyetemre járt. Patricia Doris Clark közelebbi iskolát választott, a William and Maryt Williamsburgben, ahol az orvosi fakultáson tanult. Patsy már az ajtóban várta őket.

– Papa! – Ölelés és puszi, aztán valami fontosabb következett. Ding! – Most csak egy kurta ölelés, de Clarkot egy pillanatra sem lehetett átéjteni.

– Szia, Patsy! – Chavez nem engedte el a lány kezét, amikor belépett a házba.

4.

Mozgásban

– Nekünk mások az igényeink – hangsúlyozta a japán tárgyalópartner.

– Éspedig? – kérdezte türelmesen a másik fél.

– Az acél, az üzemanyagtartály konstrukciója egyedi. Én nem vagyok mérnök, de a tervezők azt mondják, ez a helyzet, valamint hogy a végtermék károsodást szenved, ha más alkatrészekkel helyettesítik. Ezenkívül – folytatta nyugodtan a férfi – felmerül az alkatrészek csereszabatosságának kérdése. Mint tudják, a Kentuckyban összeszerelt kocsik közül sokat visszaszállítanak Japánba, és károsodás vagy alkatrészcsere esetén a helyi készletek azonnal rendelkezésre állnak. Ha az önök javaslata szerint lecserélnénk amerikai komponensekre, ez nem így volna.

– Itt egy üzemanyagtartályról van szó, Szeidzsi, amely...

miből is? Öt galvanizált, meghajlított és összehegesztett acéldarabból áll, kilencvengallonos űrtartalommal. Nincsenek benne mozgó alkatrészek – vetette közbe a külügyminisztérium tisztviselője, aki azt a szerepet játszotta, amiért megfizették. Akkor is jó munkát végzett, amikor úgy tett, mintha erőlködne, hogy eszébe jusson tárgyalópartnerere keresztneve.

– De maga az acél, a különböző anyagok aránya, a kész ötvözetben, ezeket a gyártó pontos előírásainak megfelelően kell optimalizálni...

– ...amelyek az egész világon szabványosítva vannak.

– Bármilyen szomorú, nem így van. A mi előírásaink a legszigorúbbak, jóval szigorúbbak, mint másoké, és sajnálattal kell kimondanom, hogy még a Deerfield Autó Parts Company előírásainál is keményebbek. Ezért mély sajnálattal visszautasítjuk a kérésüket. – Ezzel pontot tett a tárgyalások e fázisára.

A japán tárgyalópartner hátradőlt székében. Ragyogóan festett Brooks Brothers öltönyében és Pierre Cardin nyakkendőjével, miközben azon igyekezett, hogy ne legyen túl nyilvánvalóan kárörvendő. Ebben igen nagy gyakorlatra tett szert, és jól is csinálta: ez benne volt a paklijában. Mellesleg könnyebb lett a játszma.

– Ez igen nagy csalódás számunkra – mondta az amerikai kereskedelmi minisztérium képviselője. Természetesen nem számított másra, és a tárgyalások következő napirendi pontjához lapozott. Olyan ez, mint egy görög dráma, gondolta, átmenet egy szophoklészi tragédia és egy arisztophaneszi komédia között. Még bele se fog az

ember, pontosan tudja, mi lesz a végkifejlet. Ebben igaza volt, de mindent azért ő sem tudhatott.

*

A színdarab tartalmát hónapokkal korábban eldöntötték, jóval azelőtt, hogy a tárgyalások ezen a témán megfeneklettek. Józan ésszel visszatekintve bizonyára véletlennek neveznénk, egynek a különös véletlenek közül, amelyek nemzetek és vezetőik sorsát alakítják. S mint a legtöbb ilyen esemény, ez is a leggondosabb óvintézkedések dacára előforduló, közönséges hibával kezdődött. Egy meghibásodott kábel miatt kevesebb áram jutott egy galvanizáló kádba, minek következtében csökkent a töltés a forró folyadékban, amelybe az acéllemezeket merítették. Emiatt viszont tökéletlenül ment végbe a galvanizációs folyamat, és az acéllemezek teljes bevonatnak látszó, vékony patinát kaptak csupán. A gyakorlatilag nem galvanizált lemezeket ezután raklapokra tették, acélszalagokkal kötegelték és műanyaggal borították. A hiba az összeállítással és összeszereléssel csak fokozódott.

A japán galvanizáló üzem, ahol mindez történt, nem tartozott a szerezéhez. Amint amerikai cégeknél is szokás, a nagy autó-összeszerelő cégek – amelyek megtervezik az autókat, és rájuk biggyeszti a márkanévüket – a legtöbb alkatrészt kisebb alkatrészgyártó vállalatoktól vásárolják. Japánban a nagyobb és a kisebb halak közti viszony szilárd, ugyanakkor gyilkos is egyben. Szilárd, amennyiben a cégek két csoportja közt általában hosszú távú kapcsolat

alakult ki, és gyilkos, amennyiben az összeszerelők kívánságai diktatórikusak voltak. Ezért mindig fennállt a fenyegetettség, hogy valaki máshoz viszik át az üzleteiket, bár ennek lehetőségét ritkán vetették fel nyíltan. Csak homályos utalások hangzottak el, rendszerint egy kedves megjegyzés az ügyek állásáról egy másik kisebb cégnél, utalás egy ilyen cég tulajdonosának ragyogó gyermekére, vagy hogy az összeszerelő képviselője a múlt héten egy futballmeccsen, vagy épp a fürdőházban találkozott vele. Az utalás természete kevésbé volt fontos, mint az üzenet tartalma, ami mindig hangosan és tisztán kicsendült. Ennek eredményeként a kis alkatrészyártók nem tartoztak a japán nehézipar kirakatcégei közé, amelyeket más nemzetek – a világ televíziónézői – láttak és tiszteltek. A munkások nem viseltek cégjelzéses overallt, nem étkeztek az igazgatósággal együtt elegáns étkezdékben, nem dolgoztak makulátlan, fantasztikusan megszervezett összeszerelő üzemekben. A számukra kifizetett bér szintén más volt, mint az összeszerelő munkások nagyon is megfelelő fizetése, s noha az egy életre szóló alkalmazotti megállapodás már az elit munkások esetében is fikcióvá vált, a többiekénél soha nem is létezett.

A nem teljesen galvanizált acéllemezkötegeket az egyik nehezen minősíthető fémfeldolgozó műhelyben kicsomagolták, majd egyenként kézzel a vágógépekbe rakták. Ott a négyzögletes lemezeket mechanikusan feldarabolták, végeiket lecsiszolták. Az így leesett részeket összegyűjtötték, és visszaküldték az öntödébe, hogy újra beolvasszák. Minden egyes lemezdarab mérete kevesebb,

mint egy milliméteres tűréssel megfelelt a rajzoknak, még e majdnem nyers alkatrészek esetében is, amelyeket a tulajdonos valószínűleg sosem látott. A nagyobbra vágott darabokat egy másik géphez vitték, ahol felmelegítették és meghajlították, majd ovális alapú hengerré hegesztették őket. Közvetlenül ezután az ovális végűre vágott darabokat összepárosították, és a helyükre hegesztették egy olyan eljárás során, amelyhez mindössze egy munkásra volt szükség. Az egyik oldalon az előre kivágott lyukat összeillesztették a csővel, amely majd a tanksapkánál végződik, és a fenekén volt egy másik, az a motorhoz vezetett. Mielőtt a tartály elhagyta a műhelyt, egy epoxigyanta alapú vegyülettel fújták le, amely bevonat a rozsa ellen védi meg az acélt. A vegyületnek az acélra kell tapadnia, össze nem illő anyagok biztos kötését létrehozva, ami örökös védelmet nyújt az üzemanyagtartály számára a korrózió és az abból eredő tömítetlenség ellen. Csakhogy ebben az esetben a nagyszerű japán technika elegáns és meglehetősen tipikus darabja nem működött, mert a galvanizáló üzemben tönkrement egy kábel. A bevonat valójában sosem tapadt az acélhoz, mindazonáltal belső merevsége miatt elég sokáig megtartotta a formáját ahhoz, hogy átmenjen a vizuális minőségellenőrzésen, így a futószalagok máris a kisalkatrészgyártó üzem végében lévő csomagolóműhelybe szállították az üzemanyagtartályokat. Ott kartondobozokba dugták, és teherautókon raktárakba vitték őket, ahol a tartályok felét újabb teherautókra rakodták, amelyek az összeszerelő üzembe vették útjukat. A másik fele megfelelő méretű

konténerekbe, majd az Egyesült Államokba induló egyik hajó fedélzetére került. Ott pedig egy közel azonos gépkocsiba szerelik majd be az üzemanyagtankokat, egy olyan üzemben, amely ugyanahhoz a nemzetközi konglomerátumhoz tartozik, bár az üzem a Kentucky hegyekben és nem a Tokióhoz közeli Kwanto-síkságon épült föl.

Mindez hónapokkal azelőtt történt, hogy a téma a jelenlegi fogyasztóvédelmi tárgyalások napirendjére került. Több ezer gépkocsit szereltek össze és szállítottak le hibás üzemanyagtartállyal, és mindegyik átcsúszott a szokás szerint kiváló minőségellenőrző folyamatokon az egymástól közel tízezer kilométernyi szárazfölddel és tengerrel elválasztott összeszerelő üzemekben. A Japánban összeszerelt autókat a valaha is készült legrondább hajók fedélzetére emelték. Deszka oldalú autószállítók voltak ezek, s az uszályokra oly jellemző nehézkes mozgásukkal küszködték át magukat az Északi-Csendes-óceán őszi viharain. A tengeri levegő sója a hajó szellőzőrendszerén keresztül az autókig hatolt. Ez egészen addig nem okozott túl nagy gondot, amíg a hajó át nem lépett egy időjárási fronton. Akkor a hideg levegő egykettőre meleg lett, és a hirtelen megváltozott relatív páratartalom következtében a különböző üzemanyagtartályokban lévő levegő és a pára kölcsönhatásaként sótartalmú nedvesség képződött az acél külsején a hibás bevonaton. A só máris munkálkodni kezdett a tartály lágy acélján, s a majdan kilencvenkét oktános benzint tároló vékony fém rozsdásodni és gyengülni kezdett.

Bármilyen bűnöket követett is el, Corp méltósággal nézett szembe a halállal, gondolta Ryan. Éppen most fejezte be egy videofelvétel megtekintését, amelyet a CNN alkalmatlannak talált a hírműsorába. A beszéd után –, melynek fordítása két papírlapon Ryan ölében nyugodott, a hurkot Corp nyakára helyezték, és megnyílt a csapda ajtaja. A CNN kamerája a vonagló, majd elernyedő testre fókuszált. Lezárult egy fejezet az afrikai ország történelmében. Mohamed Abdul Corp. Erőszakos zsarnok, gyilkos, kábítószer-kereskedő. Halott.

– Remélem, nem csináltunk mártírt belőle – törte meg a csendet Brett Hanson.

– Miniszter úr – mondta Ryan, miközben a férfi felé fordult. Vendége még Corp utolsó szavainak fordítását olvasta. – Minden mártír egyetlen közös jellemzőn osztozik.

– És mi az, Ryan?

– Mindnyájan halottak. – Jack hatásszünetet tartott. – Ez a fickó nem Istenért vagy a hazájáért halt meg. Az elkövetett bűneiért lakolt. Nem azért kötötték fel, mert amerikaiakat ölt. Azért került bitófára, mert a saját népét gyilkolta le, és kábítószerrel üzletelt. Nem efféle dolgokért lesz mártír valakiből. Az ügy lezárva – fejezte be Jack, s az elolvasatlan papírlapokat a kosarába dobta. – Nos, mit tudtunk meg Indiával kapcsolatban?

– Diplomáciailag semmit.

– Mary Pat? – kérdezte Jack a CIA képviselőjét.

– Egy gépesített dandár intenzíven gyakorol lent délen. Két nappal ezelőtt készült felvételeink vannak. Úgy tűnik,

alakulatonként gyakorlatoznak.

– Humán hírszerzés?

– Nincs a helyszínen – vallotta be a megszokottá vált CIA-refrént előadva Mrs. Foley. – Sajnálom, Jack, de évekbe telik, amíg mindenhova bevethetünk embereket, ahová akarunk.

Ryan halkan morgott. A szatellitfotók jó szolgálatot tettek a maguk módján, de mégiscsak fényképfelvételek voltak, és a képek pusztán formákat közvetítenek, nem gondolatokat, Ryannek pedig gondolatokra volt szüksége. Mary Patet nem hibáztathatja, ő minden tőle telhetőt megtett.

– A haditengerészet szerint nagyon tevékeny a hajórajuk, és a hadműveleti tevékenységük „sorompó feladatra” utal. A műholdfelvételek azt mutatják, hogy az indiai haditengerészet kétélű gépeket szállító hadihajóit két hajórajba csoportosították. Az egyik a tengeren volt, a bázisától durván kétszáz mérföldnyire, és csoportban gyakorlatozott. A másik ugyanazon a tengerészeti támaszponton esett át szervizelésen. A bázis messzire van a saját feladatát teljesítő gépesített dandártól, viszont vasútvonal vezet a katonai támaszponttól a haditengerészetihez. Az elemzők naponta ellenőrzik mindkét létesítmény rakodó pályaudvarait.

– Az égvilágon semmi sincs, Brett? Ahogy emlékszem, nagyon jó az ottani nagykövetségünk.

– Nem akarom túl nagy nyomásnak kitenni. Tönkreteheti a meglévő befolyásunkat és a kapcsolatainkat – jelentette ki a külügyminiszter.

Mrs. Foley alig tudta visszafogni magát, hogy ne vágjon

grimaszt.

– Miniszter úr – mondta nyugodtan Ryan. – Tekintettel arra, hogy pillanatnyilag sem információnk, sem befolyásunk nincs, bármi, amit a követség feltárhat, hasznunkra lesz. Akarja, hogy felhívjam a nagykövetet, vagy megteszi ön?

– Ő nekem dolgozik, Ryan.

Jack ötig számolt, s csak azután felelt a piszkálódásra. Gyűlölte a felségterületi torzsalkodásokat, mindazonáltal ez tűnt a kormány adminisztratív stábjában a kedvenc sportágnak.

– Az Amerikai Egyesült Államoknak dolgozik, vagyis az Egyesült Államok elnökének. Az én dolgom pedig az, hogy beszámoljak az elnöknek arról, ami odaát folyik, és információra van szükségem. Kérem, állítsa rá a nagykövetet az ügyre. A követségen van egy hírszerzőtiszt és három egyenruhás attasé is. Azt akarom, hogy minősítse a tevékenységet, amit a haditengerészet és jómagam egy szuverén ország lehetséges megtámadására utaló előkészületnek vélünk. Ezt meg akarjuk akadályozni.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy India valóban megtenné – felelte habozva Brett Hanson. – Számtalanszor vacsoráztam a külügyminiszterükkel, és soha a leghalványabb jelét sem mutatta...

– Rendben – vágott közbe Ryan csendesen, hogy tompítsa mondandója élet. – Jól van, Brett. A szándékok azonban változnak, és olyan jelzést kaptunk tőlük, miszerint azt akarják, hogy a flottánk eltűnjön onnét. Nekem kell az információ. Arra kérem, utasítsa Williams nagykövetet,

zörgessen meg néhány bokrot. Okos, és megbízom az ítélőképességében. Ez az én személyes kérésem. De szólhatok az elnöknek, hogy adja utasításba. Ön dönt, miniszter úr.

Hanson mérlegelte választási lehetőségeit, és akkora méltósággal bólintott beleegyezésül, amennyit csak össze tudott kaparni. Ryan épp most tette rendbe az afrikai helyzetet, amelyen Roger Durling két éven át rágódott, így hát pillanatnyilag ő a libling. Nem mindennap történik meg, hogy egy kormányalkalmazott nagyot lendít az elnök újraválasztási esélyein. A médiában már szárnyra kelt gyanút, miszerint a CIA tartóztatta le Corpot, a Fehér Ház sajtóirodája csak gyengén cáfolta. A külpolitika irányításának nem ez a módja, de ezt a témát egy másik csatamezőn kell megvívni.

– Oroszország – mondta aztán Ryan. Az egyik kérdést lezárta, újabb került terítékre.

*

A Josinobu úrkilövő komplexum mérnöke tudta, hogy nem ő az első, aki észreveszi az ördög szépségét. Ebben az országban bizonyára nem, ahol a kézművesség iránti nemzeti mánia valószínűleg a kardok, a szamurájok méteres katanájának szentelt szeretetteljes figyelemmel kezdődött. Az acélt megkalapálták, meghajlították, ismét kalapálták, majd meghajlították újra, vagy hússzor a lemezzé alakítás folyamata során, amikor is az egyetlen eredeti öntvényből több mint egymillió acélréteg keletkezett. Ez az eljárás roppant türelmet igényelt a jövőbeni tulajdonos részéről, aki türelmesen várakozott,

noha különben olyan mérvű rossz modorról tett tanúbizonyságot, ami miatt hazájának ez a korszaka nem volt olyan nagyszerű. Akárhogy is történt, a szamurájnak kellett a kardja, és azt csak a kézművesmester készíthette el.

Ma már ez másképp van. A mai szamurájok – ha annak lehet nevezni őket – telefont használnak, és azonnali válaszokat követelnek. Ami azt illeti, ennek még várnia kell, gondolta a mérnök az előtte lévő tárgyra pillantva.

Ami a szeme elé tárult, valójában egy gondosan kidolgozott hazugság volt, őt azonban e hazugság leleményessége és puszta technikai szépsége hozta izgalomba. A tárgy oldalán lévő csatlakozó idomok hamisak voltak, de erről mindössze hatan tudtak. A mérnök lépegetett le közülük utolsónak a kilövőállvány felső részétől a következő szintre vezető létrán. Onnan lift viszi le őket a beton lökésgátlóig, ahol busz várja a társaságot, hogy a vezérlőbunkerbe vigye. A buszban a mérnök levette fehér műanyag sisakját és lazított. Tíz perccel később kényelmes forgószékben ült teát szürcsölgetve. Jelenlétére sem itt, sem a kilövőtoronynál nem volt szükség, de amikor az ember épít valamit, az elejétől a végéig látni szeretné. Mellesleg, Jamata szan ragaszkodott volna a személyéhez.

A H-11-es új rakéta volt, ez csak a második próbakilövése. Tulajdonképpen szovjet technológiára épült, s az utolsó jelentős interkontinentális ballisztikus rakétatervek egyike volt, amelyet a szovjetek még azelőtt készítettek, mielőtt országuk darabokra esett. Jamata szan bagóért vásárolta meg a tervek jogdíját – bár az összeget kemény valutában

írták le –, majd az összes rajzot és adatot átadta a saját embereinek, hogy módosítsák és tökéletesítsék. Nem volt nehéz. Javítottak az öntvényacélon, és tökéletesítették az irányító rendszer elektronikáját, miáltal összesen ezerkétszáz kilogrammnyi súlyt spóroltak meg, és a folyékony üzemanyag további tökéletesítésével elméletileg tizenhét százalékkal növelték meg a rakéta teljesítményét. A tervezőcsoport olyan bravúrt hajtott végre, ami felkeltette az amerikai NASA [\[11\]](#) mérnökeinek érdeklődését, akik közül hárman megfigyelőként most ott tartózkodtak a bunkerban. Hát nem jó vicc?

A visszaszámlálás a tervek szerint zajlott. Reflektorfény fürösztötte a lökésgátlón szoborként magasodó rakétát, ám nem az a fajta emlékmű volt, aminek az amerikaiak gondolták.

– Pokolian nehéz a műszercsomag – jegyezte meg az egyik NASA-megfigyelő.

– Bizonyítani akarjuk, hogy képesek vagyunk nehéz hasznos rakományt körpályára juttatni – felelte egyszerűen az egyik rakétamérnök.

– Akkor hát, rajta!

A rakétamotor indításától bevillantak a monitorok, amíg elektronikusan kompenzálták a fehér láng ragyogó erejét. A H-11-es láng- és füstoszlopot húzva maga után felfelé lódult.

– Mit csináltak az üzemanyaggal? – kérdezte halkán a NASA-megfigyelő.

– Jobb vegyi összetétel – felelte a japán mérnök, aki nem a képernyőt, hanem egy halom műszert figyelt. – Jobb

minőségellenőrzés, főként az oxidálószer tisztasága.

– Ebben sosem voltak különösen jók a ruszlik – értett egyet az amerikai.

Egyszerűen nem lát a szemétől – gondolta mind a két mérnök. Jamata szannak igaza volt. Elképesztő!

Radar irányította kamerák követték a rakétát felfelé a tiszta égboltra. A H-11-es az első háromszáz méteren függőlegesen kapaszkodott felfelé, majd lassan és kecsesen megdőlt, már csak egy sárgásfehér ovális korongnak látszott. Repülési pályája egyre vízszintesebb lett, míg a gyorsító rakétatest szinte egyenesen távolodott az őt követő kameráktól.

– Kikapcs! – suttogta a NASA embere épp a megfelelő pillanatban. Ezzel azt akarta mondani, hogy rakétamotor kikapcsol, csakhogya ő kilövési zsargonban gondolkodott. – És leválasztás... és második fokozat indul... – Időben használta a megfelelő kifejezéseket.

Egy kamera a lezuhanó első fokozatot követte, mely a még mindig égő, maradék üzemanyagtól izzó gömbként esett a tengerbe. – Rendbe hozzák? – kérdezte az amerikai.

– Nem.

Miután a vizuális kapcsolatot elvesztették, minden fej a telemetrikus leolvasók felé fordult. A rakéta még mindig gyorsult, a névleges teljesítménygörbén haladt délkeleti irányba. A különböző elektronikus kijelzők úgy számszerűleg, mint grafikailag mutatták a H-11-es útját.

– Nem magas egy kicsit a röppályája?

– Magas-alacsony röppályát akarunk – magyarázta a létesítményvezető. – Amint megállapítottuk, hogy pályán

tudjuk tartani a súlyt, és bizonyítható az adat pontossága, a hasznos rakomány néhány héten belül letér a pályáról. Nem akarunk még több szemetet odafent.

– Jó maguknak. Annyi minden van, már odafent, hogy aggódnunk kell majd a küldetések miatt, amelyben emberek is részt vesznek. – A NASA-megfigyelő szünetet tartott, majd úgy döntött, feltesz egy kényes kérdést. – Mennyi a maximális hasznos terhelésük?

– Öt metrikus tonna.

A férfi füttyentett.

– Úgy vélik, ki tudnak hozni ekkora teljesítményt ebből a madárból? – Ötezer kilónyi súly volt a varázsszám. Ha ekkora súlyt földközeli pályára lehet állítani, akkor fel lehetne küldeni a geoszinkronos hírközlési műholdakat is. Tízezer font súly elegendő volna, hogy maga a műhold és a járulékos rakétamotor nagyobb magasságokba jussanak. – A hordozó fokozat bizonyára meglehetősen forró.

Először egy mosoly volt a válasz.

– Ez szakmai titok.

– Nos, azt hiszem, úgy kilenc másodperc múlva meglátjuk.

– Az amerikai megfordult székével, és a digitális távolságmérőt figyelte.

Lehet, hogy tudnak valamit, amit ő és az övéi nem? Nem hitte ugyan, de a biztonság kedvéért a NASA kamerája is figyelte a H-11-est. A japánoknak persze erről fogalmuk sem volt. A NASA mindenütt a világon rendelkezik követőlétesítményekkel, hogy figyelemmel kísérje az Egyesült Államok ürtevékenységét, s mivel gyakran semmi dolguk nem volt, mindenfélét nyomon követtek. A Johnston-

szigeten és a Kwajalein-zátonyon lévőket eredetileg SDI tesztelésére, valamint a szovjet rakétakilövések nyomon követésére állították fel.

*

A Johnston-szigeti követőkamerát Borostyángolyónak hívták, és hatfőnyi személyzete az egyik védelmi programműholdról leadott jelzés nyomán kapta el a H-11-est. A szatellit egyébként szovjet rakétakilövések észlelésére tervezték és bocsátották röppályára. Ez még egy másik korban történt, gondolták mindnyájan.

– Pont úgy néz ki, mint egy SS-19-es – jegyezte meg általános egyetértés mellett a vezető technikus.

– A röppályája is olyan – mondta egy másik, miután ellenőrizte a távolságot és a repülési irányt.

– Második fokozat kikapcsol és leold, hordozó fokozat és hasznos teher most old ki... egy kevés kiegyenlítő... tyűha!

A képernyő elsötétült.

*

– A telemetrikus jelzés elveszett! – kiáltotta egy hang a kilövésvezérlőben.

A japán főmérnök mormogott valamit, ami a grafikai ernyőt figyelemmel kísérő NASA-képviselő számára káromkodásnak hallatszott. A jelzés a hordozó fokozat indítása után néhány másodperccel vészett el. Ez csak egyetlen dolgot jelenthet.

– Velünk is nemegyszer megesett – mondta együttérzően az amerikai.

Az okozta a gondot, hogy a rakéta-üzemanyagok, különösen a folyadékok, amelyeket a rakétakilövés utolsó

fokozatához használtak, alapvetően nagy erejű robbanóanyagok. Mi mehetett rosszul? A NASA és az Egyesült Államok hadserege több mint negyven évet töltött az összes lehetséges szerencsétlenség felderítésével.

A fegyvermérnök a repülésirányító tiszttel ellentétben nem vesztette el hidegvérét, és a mellette ülő amerikai ezt a profizmusa számlájára írta. Az amerikai egyébként azt sem tudta róla, hogy fegyvermérnök. Ami azt illeti, addig a pontig minden pontosan a tervek szerint történt. A hordozó fokozat üzemanyagtartályait nagy erejű robbanóanyaggal töltötték meg, amely a hasznos terhelés leválása után azonnal felrobbant. A hasznos rakomány az alapzatánál száznolcvan centiméter széles, és kétszázhat centiméter hosszú kúpos tárgy volt. Uránium-238-ból készült, ami meglepte és nyugtalanította volna az amerikai megfigyelőket. A tömör és igen kemény fém ráadásul kiváló hőálló tulajdonságokkal rendelkezett. Ugyanezt az anyagot használták számos amerikai űrjármű hasznos rakományához, ám egyik sem volt a NASA tulajdonában. A nagyon is hasonló alakú és méretű tárgyak inkább a néhány megmaradt nukleáris végű stratégiai fegyver csúcsán ültek, amelyeket az Egyesült Államok az Oroszországgal kötött egyezmény értelmében folyamatosan leszerelt. Több mint harminc évvel ezelőtt, az AVCO egyik mérnöke mutatott rá, hogy mivel az U-238 kiváló anyag, amely ellenáll a ballisztikus visszatérés hőjének, és egy termonukleáris berendezés harmadik fokozatának teremtették, miért ne lehetne a nukleáris robbanófej a bomba része. Az ilyesmi sosem hagyott

hidegen egy mérnököt. Az ötletet tesztelték, igazolták, és az 1960-as évektől fogva a stratégiai arzenál egyik szabványos részévé vált.

A nemrégiben még a H-11-es rakétához tartozó hasznos rakomány egy nukleáris robbanófej pontos másolata volt, s miközben a Borostyángolyó és más követőberendezések a hordozó fokozat maradványait figyelték, ez az urániumkúp visszahullott a földre. Az amerikai kamerákat ez nem érdekelte, hiszen végül is nem más, csak egy körpályára bocsátási próba hasznos rakománya, amelynek nem sikerült elérnie a Föld körüli keringéshez szükséges sebességet.

Az amerikaiak azt sem tudták, hogy a Húsvét-szigetek és Peru partjai közt félúton veszteglő *MV Takujo* nem a feltételezett halászati kutatómunkát végzi. A *Takujótól* két kilométerre keletre, egy GPS-lokátorral és rádióval ellátott gumitutaj úszott. A hajó nem volt felszerelve olyan radarral, amely képes lett volna ballisztikus célpontot követni, de a leszálló robbanófej mégis „bejelentkezett” a hajnali derengésben. A légköri súrlódástól fehéren izzva, tűzcsóvát húzva maga után, meteorként tartott lefelé a megszabott időben a hajóhídon figyelőit legnagyobb megdöbbenésére, akik tudták, mire számíthatnak, mégis óriási hatást gyakorolt rájuk. Gyorsan arra fordultak a fejek. A becsapódás mintegy kétszáz méternyire a gumitutajtól következett be. A számítások később majd megállapítják, hogy pontosan kétszázhatvan méterre a beprogramozott becsapódási ponttól. Nem volt tökéletes, és néhányak elkeseredésére egy nagyságrenddel rosszabb volt az

amerikaiak legújabb rakétafejgyűjteményénél, ám a teszt céljainak nagyon is megfelelt. S ami még ennél is jobb, a kísérlet az egész világ szeme előtt zajlott, s még csak észre sem vették. Percekkel később a robbanófej felfújott léggömböt bocsátott fel, s az a felszín közelében tartotta. A *Takujóról* leengedett csónak már úton volt, hogy a hajóhoz vontassa, helyrepopofozzák, és elemezzék a műszerei által rögzített adatokat.

*

– Nagyon kemény lesz, igaz? – kérdezte Barbara Linders.

– Igen, az lesz. – Murray nem akart hazudni neki.

Az elmúlt két hét során nagyon közel kerültek egymáshoz, közelebbi kapcsolat alakult ki köztük, mint Ms. Linders és a pszichiátora között. Ez alatt az idő alatt a támadás minden vonatkozását legalább tízszer megvitatták, minden szót magnetofonra rögzítettek, a felvételekről pedig nyomtatott átirat készült. Minden tényt alaposan ellenőriztek. Egészen odáig elmentek, hogy az egykori szenátori irodáról készült fényképeken megvizsgálták a bútorok és a szőnyegek színét. Minden stimmel. Ó, akadtak apró eltérések, de csak néhány, ráadásul mindegyik igen csekély. Az ügy lényegét nem befolyásolták. De mindezek nem változtattak azon a tényen, hogy nagyon, nagyon nehéz lesz.

Dan Murray Bill Show igazgató személyes képviselőjeként vitte az ügyet. Huszonkét ügynököt kapott, közülük kettő főfelügyelő volt, a többiek szinte mindnyájan negyvenes éveiket taposó, tapasztalt emberek, akiket szakértelmük alapján választott ki. (Volt még vagy egy fél tucat ifjú ügynök

is, akik a lótifuti feladatokat látták el.) A következő lépés az államügyésszel való találkozás lesz. Már eldöntötték, kit akarnak: Anne Cooper, huszonkilenc éves, az Indiana Egyetemen diplomázott jogi doktor, a szexuálistámadás-ügyek specialistája. Elegáns, magas, fekete asszony és vaskalapos feminista, aki olyan buzgalommal áll hozzá ezekhez az ügyekhez, hogy az alperes személye egy cseppet sem fogja megriasztani. Ez volt a dolog könnyebbik része.

Ezután jön majd a neheze. A kérdéses alperes az Egyesült Államok alelnöke, és az alkotmány kimondja, hogy őt nem lehet közönséges állampolgárként kezelni. Az ő esetében az Egyesült Államok képviselőházának jogi bizottsága lesz a nagyesküdtszék. Anne Cooper elméletileg a bizottság elnökével és vezetőivel együttműködve tevékenykedik majd, gyakorlatilag viszont valójában ő maga viszi az ügyet a bizottsági tagok segítségével, akik a lelátón foglalnak helyet, és kiszivárogtatják a sajtónak az értesüléseket.

– Akkor tör majd ki a vihar – magyarázta lassan és nyugodtan Murray –, amikor a bizottság elnökét tájékoztatják arról, mi vár rá. Azután nyilvánosságra kerülnek a vádak, hiszen ezt az ügy politikai dimenziója elkerülhetetlenné teszi.

Edward J. Kealty elnökhelyettes felháborodottan tagadja majd az összes vádat, és a védelem Barbara Linders után kezd majd nyomozni. Feltárják azokat a dolgokat, amelyeket Murray már tőle magától hallott, s amelyek közül számos hátrányos rá nézve. A dolgok hátterét persze nem tárják a nyilvánosság elé. Például azt, hogy a nemi erőszak

áldozatai, különösen azok, akik nem jelentik be a bűntényt, elvesztik önbecsülésüket, s ez gyakran abnormális szexuális viselkedésben nyilvánul meg. Úgy gondolják, hogy a szexuális tevékenység az egyetlen dolog, amit a férfiak akarnak tőlük, s a végén gyakran hasztalan kutatnak az önbecsülésük után, amit az első támadó ragadott el tőlük. Barbara Linders depresszió elleni gyógyszereket szedett, otthagyt egy tucat munkahelyet, és két abortusz állt mögötte. Azt, hogy mindez azért van, mert durván megerőszakolták, és nem azért, mert megbízhatatlan, rögtön a bizottság elé kell tární. Amint a dolog kipattan, már képtelen lesz megvédeni magát. Nem engedik majd, hogy szabadon beszéljen, miközben a másik oldal ügyvédjeinek és nyomozóinak minden esélye meglesz rá, hogy amennyire csak lehet, behatóan és megveszekedetten támadja őt, sokkal nagyobb felhajtással, mint amit Ed Kealty valaha kapott. A média majd gondoskodik erről.

– Ez nem tisztességes – mondta Barbara.

– Tisztességes, és szükség van rá, Barbara – felelte a lehető legkedvesebben Murray. – Tudja, miért? Mert amikor megvádoljuk azt a rohadékot, nem lesz semmi kétség. Az Egyesült Államok szenátusának tárgyalása pusztán formalitás. Azután viszont egy valóságos szövetségi területi bíróság esküdtszéke elé állítjuk, és elítélik, mint egy közönséges bűnözőt, hiszen az is. Nem lesz könnyű magának, Barbara, de amikor ő börtönbe megy, neki sokkal keményebb lesz. Így működik a rendszer. Nem tökéletes, de ez a legjobb amink van. És amikor az egész véget ér, visszkapja a méltóságát, és

nem veszi el magától soha többé senki.

– Nem futamodom meg többé, Mr. Murray. – Az asszony hosszú utat tett meg két hét alatt. Tartása lett. Talán még nem acélos, de napról napra erősebb. A férfi azon tűnődött, elég erős lesz-e vajon. Öt a hathoz, számolta az esélyeket, és nem habozott.

– Kérem, szólítson Dannek, ahogyan a barátaim.

*

– Nos, mi az, amit nem akart Brett előtt elmondani?

– Van egy emberünk Japánban... – kezdte Mrs. Foley, de nem nevezte meg Chet Nomurit. Jó pár percig beszélt.

Beszámolója nem hatott a meglepetés erejével. Ryan sok évvel ezelőtt maga is tett hasonló javaslatot épp itt, a Fehér Házban, az akkori elnöknek, Fowlernak. Túl sok amerikai köztisztviselő hagyta el a kormányszolgálatot, és szinte azonnal japán üzleti csoportok lobbystája vagy tanácsadója lett, sőt magáé a japán kormányé is, és kivétel nélkül jóval magasabb fizetésért, mint amennyit az amerikai adófizetőit biztosítottak számukra. Noha ez önmagában nem illegális, legfeljebb helytelen, többről volt itt szó, ami zavarta Ryant. Az ember nem költözik át ripsz-ropsz egy másik hivatalba tízszer annyi jövedelemért. Kellett lennie egy „toborzási” folyamatnak, és itt van a kutya elásva. Ugyanis az ügynök újoncnak, a kémkedés minden válfajában, először bizonyítékot kellett szolgáltatnia, hogy valami értékeset tud szállítani. Ez viszont csak akkor fordulhatott elő, ha a magasabb jövedelemre áhítozó tisztviselők kényes információkat adtak át, miközben még a kormány alkalmazásában álltak. És ez bizony kémkedés. Az

Egyesült Államok büntető törvénykönyvének 18. cikkelye alá tartozó, főbenjáró bűncselekmény. A CIA és az FBI közösen és szép csendben azon dolgozott, hogy meglássa, ami látható. SZANTÁLFA hadműveletnek nevezték az akciót, és ebbe szállt be Nomuri.

– Meddig jutottunk?

– Még semmi lényeges – felelte Mary Pat. – Megtutunk néhány érdekes dolgot Hiroshi Gotóról. Van néhány rossz szokása. – Körülményesen adta elő.

– Nem szeret bennünket túlságosan.

– A nőnemű amerikaiakat nagyon is kedveli, ha ezen a néven akarja illetni a dolgot.

– Ezt nem használhatjuk fel egykönnyen. – Ryan hátradőlt a székében. Mint apa, akinek az idősebbik lánya rövidesen randevúzni kezd, gusztustalannak találta a dolgot. Ez a tény még a legjobb körülmények között is keményen érinti az apákat. – Rengeteg az elveszett lélek arrafelé, M. P., és nem menthetjük meg mindet – mondta különösebb meggyőződés nélkül.

– Valami búzlik itt, Jack.

– Ezt miért mondja?

– Nem tudom. Talán a vakmerősége miatt. Ez a fickó két hét múlva a miniszterelnökük lehet. Rengeteg támogatást kap a *zaibacuktól*. A jelenlegi kormány erőtlen. Neki most államférfit, nem pedig kandúrt kéne játszania, és így hivalkodnia egy fiatal lánnyal...

– Más kultúra, más szabályok. – Ryan elkövette azt a hibát, hogy egy pillanatra lehunyta fáradt szemét, és képzeletében megelevenedtek Mrs. Foley szavai. „A nő

amerikai állampolgár, Jack. Onnan kapja a fizetését.” Ismét kinyitotta a szemét. – Mennyire jó a tisztje?

– Nagyon okos. Hat hónapig volt a terepen.

– Beszervezett már valakit?

– Nem. Olyan utasítást kapott, hogy lassan haladjon. Csak legyen ott. Az ő társadalmukban más törvények uralkodnak. Azonosított néhány szerencsétlen leányzót, és nem sieti el a dolgot.

– Jamata és Goto... de ennek semmi értelme. Jamata most vásárolt meg egy érdekeltséget a Streeten. A Columbus Groupot, George Winston társaságát. Ismerem George-ot.

– A tőkebefektetési társaság?

– Pontosan. George éppen letette a lantot, Jamata pedig előállt, hogy átvegye a helyét. Nagy pénzekről van szó, M. P. Minimum százmillió a belépő. Azt állítja, hogy egy politikus, aki nyíltan kimondja, hogy nem szereti az Egyesült Államokat, olyan nagyiparossal tölti az idejét, aki épp most házasodott be a pénzügyi rendszerünkbe? A pokolba is! Jamata talán megpróbálja elmagyarázni a fickónak az élet tényeit.

– Mit tud Mr. Jamatáról? – kérdezte Mary Pat.

– Hogy én? Nem sokat. Csak a nevét. Egy hatalmas konglomerátumot vezet, ő az egyik célpontjuk?

– Pontosan.

Ryan kissé pimaszul vigyorgott.

– Biztos benne, M. P., hogy ez elég bonyolult? Nem akar hozzácsapni még egy elemet?

Nevadában arra vártak, hogy a hegyek mögött lenyugodjék a nap, és megkezdhessék a tervezett rutingyakorlatot, bár némi utolsó pillanatban eldöntött módosítással. A tiszthelyettesek mind tapasztalt férfiak voltak, ennek ellenére zavarba ejtette őket első hivatalos látogatásuk álomországba, ahogyan a légierőnél a Groom-tónál lévő titkos létesítményt nevezték. Ez volt az a hely, ahol a Lopakodó repülőgépeket tesztelték. Az egész területet megszórták radarral és más rendszerekkel, hogy bizonyítsák, mennyire titkos az ilyesmi. Amikor végre leszállt a nap, és a tiszta égbolt besötétedett, ellátták a gépüket legénységgel, és felemelkedtek egy éjszakai próbarepülésre. A mai feladat a Nellis harcivonal megközelítése volt, egy adminisztratív parancs átadása, és visszatérés Groom Lake-be, mégpedig mindez észrevétlenül. Hát nem lesz könnyű.

Robert Jackson a Lopakodók legújabb generációját tanulmányozta. A Comanche-nak elég érdekes szerep jutott ebben az arénában, még inkább a különleges hadműveletekben, miáltal hamarosan igen felkapott játékszer lesz a Pentagonban. A hadsereg szerint varázslatos showjuk van, amit érdemes megtekinteni, és ő éppen ezért jött ide...

*

– Fegyverek, fegyverek, fegyverek! – mondta kilencven perccel később a tiszthelyettes a biztonsági hullámhosszon. Aztán az intercomba. – Istenem, milyen gyönyörű látvány!

A Nellis Légi Támaszpont a légierő legnagyobb

vadászrepülőszárnyának adott otthont. Rámpáján két vendég repülőraj gépei is álltak, amelyek ma érkeztek a Vörös Zászló hadműveletre. Ez több mint száz célpontot nyújtott a Comanche húsz milliméteres ágyújának. Bejárta a tűzvonalat a repülőgépek egyenes sorai közt, majd megfordult, és déli irányban elhagyta a területet. Miközben hurok kanyarral helyet csinált a másik két Comanche-nak, feltűntek a Las Vegas-i kaszinók fényei, aztán a gép visszatért tizenöt méteres magasságba, és az egyenetlen homok fölött északkeletre vette útját.

– Megint eltaláltak. Egy Eagle-zsoké le nem mászik rólunk – jelentette a hátul ülő.

– Ránk áll?

– Az biztos, hogy megpróbálja és... Jézus!...

Egy F-15-ös süvített el a fejük fölött, elég közel ahhoz, hogy a nyomdokturbulenciája kissé megdobja a Comanche-ot.

– Ez kísérlet volt. A seggetekbe lőhettem volna. – hallották a biztonsági hullámhosszon.

– Tudtam, hogy ti, légierősök ilyenek vagytok. Az istállóban találkozunk.

– Rendben. Vége. – A vadászgép tizenkét óra távolságban üdvözlésként kikapcsolta az utánégetőit.

– Jó hírek, rossz hírek, Sandy – jegyezte meg a hátul ülő.

Lopakodó, de még nem egészen lopakodó. A Comanche-ba beépített nehezen észlelhető technológia elég jó ahhoz, hogy kivédjen egy rakéta-nyomkövető radart, de azok az átkozott előre jelző madarak a hatalmas antennáikkal és jeladó processzor chipjeikkel állandóan kiszúrnak. Valószínűleg a rotortárcsa miatt, gondolta a pilóta. Ezen

még dolgozniuk kell egy keveset. A jó hír, hogy az F-15C fantasztikus rakétakövető radarjával nem tudta fixálni az ő AMRAAM-jait, amiből az következik, hogy a hőkereső még a hideg sivatagi talaj fölött is csak időpocsékolás. Az F-15E azonban sötétben látó berendezésével lecsaphatja őt egy húsz milliméteres ágyúval. Ezt nem szabad elfelejteni. A világ tehát még nem tökéletes, mégis a Comanche a valaha gyártott legveszélyesebb harci helikopter.

Sandy Richter felpillantott. A száraz, hideg sivatagi levegőben látta az odafenn köröző E-3A AWACS gépek fényeit. Nincsenek is olyan messze. Úgy kilencezer méterre saccolta. Aztán érdekes gondolata támadt. Az a fickó a haditengerésztől elég okosnak látszik, és ha ő találna megfelelő módon az ötletét, talán lehetőséget kaphatna rá, hogy kipróbálja...

*

– Kezdek belefáradni – jelentette ki Durling elnök az irodájában. Volt egypár jó év, de az elmúlt néhány hónapban csikorogva lefékezett minden. – Mi volt ma?

– Üzemanyagtartályok – felelte Marty Kaplan. – A Deerfield Autóalkatrészgyár fent Massachusettsben olyan gyártási eljárással állt elő, amellyel bármilyen alakú és űrtartalmú tank készíthető szabvány acéllemezekből. Robotokkal végzett, pokolian hatékony gyártási eljárás. Visszautasították, hogy eladják a szabadalmat a japánoknak...

– Al Trent választókerülete? – vágott közbe az elnök.

– Pontosan.

– Elnézést, folytassa! – Durling a teájáért nyúlt.

Mostanában rossz hatással volt rá a délutáni kávé. – És miért nem akarják eladni a licencet?

– Ez a cég is azok közé tartozik, amelyeket majdnem tönkretett a tengerentúli konkurencia. A régi vezetéshez ragaszkodtak. De tanultak a dologból, felvettek néhány ragyogó, fiatal tervezőmérnököt, és felkötötték a gatyájukat. Egy fél tucat jelentős újítással álltak elő. Történetesen ez térült meg a legjobban. Azt állítják, hogy olcsóbban legyártják, becsomagolják és Japánba szállítják a tartályokat, mint amennyiért a japánok odahaza előállítják, ráadásul erősebbek is a tankok. A másik oldal azonban még csak a füle botját sem mozgatta arra vonatkozóan, hogy az odaát lévő gyáraikban felhasználják őket. Kezdődik előlről, ami a komputerchipekkel történt. – fejezte be Kaplan.

– Hogy létezik, hogy még oda is tudják szállítani az árut...

– A hajók, elnök úr – most Kaplan vágott közbe –, az autószállító hajóik tele érkeznek ide, és legtöbbször teljesen üresen térnek vissza. Az áru berakodása szinte semmibe sem kerülne, és közvetlenül a cég mólóihoz szállítanák. A Deerfield még egy ki- és berakodási szisztémát is kidolgozott, ami kizárja a kötbér lehetőségét.

– Miért nem hajtott rá?

*

– Meglepődtem, hogy nem erőltette a dolgot – jegyezte meg Christopher Cook.

Egy hatalmas villában voltak a Kalorama Road közvetlen közelében. A Columbia negyed e drága részében meglehetősen sok diplomata és a washingtoni legénység

számos tagja lakott: lobbysták, ügyvédek és mindenki más, aki közel, ámde mégsem túl közel akart lenni a belvároshoz, ahol az események zajlottak.

– Bárcsak eladná Deerfield a szabadalmát! – sóhajtott fel Nagumo Szeidzsi. – Mesés árat kínáltunk nekik.

– Igaz. – Cook újabb pohár fehérbort töltött magának. Mondhatta volna azt is, hogy: „De Szeidzsi, ez az ő találmányuk, és keresni akarnak rajta”, de mégsem mondta. – A maga emberei miért nem...

Ismét Nagumón volt a sóhajtás sora.

– Maguk okosabbak voltak. Felfogadtak egy különösen éles eszű japán ügyvédet, és rekordidő alatt megszerezték a szabadalmi oltalmat. – Még hozzátehetne volna, hogy sértve érzi magát, amiért országa egy polgára ennyire pénzsóvár és megvásárolható, ez azonban a jelen körülmények között illetlenség lett volna. – Talán még megvilágosítja őket az értelem lángja.

– Ez pontot tehetne a megegyezésre, Szeidzsi. A legvégén tegye vonzóbbá a licencmegállapodással kapcsolatos ajánlatát.

– Miért, Chris?

– Az elnök érdekelt benne. – Cook szünetet tartott, elvégre ő értette, amire Nagumo még nem jött rá. Új fiú volt ezen a területen. Az ipari oldalát ismerte a dolognak, de a politikait még nem. – A deerfieldi gyár Al Trent kongresszusi választókerületében van. Trent szava sokat nyom a latban a Dombon, ő a hírszerzési bizottság elnöke.

– És?

– És Trent jó fiú, hadd legyen elégedett.

Nagumo borát iszogatva kibámult az ablakon, és egy-két percig rágódott a hallottakon. Bárcsak előbb tudta volna! Akkor talán felhatalmazást kér, hogy engedjen ebben a kérdésben. De nem tudott róla, így hát nem engedett. Ha most vált, beismeri, hogy hibázott, amit bárki máshoz hasonlóan, ő sem szeretett bevallani. Mivel nem tudta, hogy a személyes presztízsveszteség elhárításával olyasvalamit hoz közelebb, amit mindenáron megpróbált volna elkerülni, úgy döntött, inkább jobb ajánlatot tesz a szabadalmi jogokért.

5.

Bonyolultságelmélet

Ritkán történnek egyetlen ok miatt a dolgok. A legokosabb és legügyesebb manipulátorok felismerik, hogy valódi művészetük abban áll, miszerint hasznukra fordítják azt, amit nem tudnak megjósolni. Jamata Raizo számára rendszerint vigaszt nyújtott a tudás. Többnyire tudta, mitévő legyen, amikor egy váratlan esemény bekövetkezett – mégsem mindig.

– Nehéz idő volt, igaz, bár átéltünk már ennél sokkal rosszabbat is. – jelentette ki egyik vendége. – És újra a jó úton haladunk. Igazam van?

– Lepipáltuk őket a számítógépchipekkel – hangsúlyozta egy másik.

Az alacsony asztal körül ülők bólogattak.

Egyszerűen nem látnak a szemüktől, gondolta Jamata. Hazája szükségletei pontosan egybeestek az új

lehetőséggel. Ez egy új világ, és noha Amerika ismételten állást foglalt egy új rend mellett az új világ számára, pusztán fejtelenség váltotta fel azt, ami három generáción át, ha nem is stabilitás, de előreláthatóság volt. A kelet-nyugati egyensúly olyannyira történelemnek számított már, hogy szinte távoli és rossz álomnak tűnt. Az oroszok még mindig szédültek félresikerült kísérletüktől, akárcsak az amerikaiak, noha fájdalmuk nagy részét maguk okozták, és kullogtak az események után az ostobák. Az amerikaiak ahelyett, hogy fenntartották volna hatalmukat, fölényük pillanatában félredobták, ahogyan oly gyakran megtették történelmük során, és a két egykori nagyhatalom meggyengülése tálcán kínálta a lehetőséget egy olyan ország számára, amely megérdemelte, hogy naggyá legyen.

– Ezek apróságok, barátaim – mondta Jamata. Kecsesen az asztal fölé hajolt, hogy újratölthesse csészéjét. – Nemzeti gyengeségünk strukturális, és a mi életünk során ez gyakorlatilag nem változott.

– Elmagyarázná ezt Raizo szan? – kérte az egyik hasznavehetőbb asztaltársa.

– Amíg nem férünk közvetlenül az erőforrásokhoz, amíg nem állnak a mi ellenőrzésünk alatt, amíg más népek zsoldosaiként létezünk, sebezhetőek vagyunk.

– Ó! – Egy férfi az asztal túloldalán tagadólag intett a kezével. Nem értek egyet. Abban, ami számít, erősek vagyunk.

– És mi lenne az? – érdeklődött nyájasan Jamata.

– Ami az első és a legfontosabb, munkásaink szorgalma,

tervezőink hozzáértése... – A litánia folytatódott, Jamata és a többi vendég udvariasan hallgatta.

– És meddig számítanak ezek, ha nem lesznek további erőforrásaink, amelyeket felhasználhatunk, vagy olaj, amelyet elégeünk? – kérdezte Jamata egyik szövetségese, és a maga litániájával folytatta.

– Megismétlődik 1941?

– Nem... nem egészen úgy lesz – csatlakozott ismét a beszélgetéshez Jamata. – Akkor elvághattak bennünket az olajtól, hiszen szinte a teljes mennyiséget tőlük vásároltuk. Ma ez sokkal körmönfontabban történik. Akkor be kellett fagyasztaniuk a vagyonainkat, hogy megakadályozzák, hogy máshol költsük el. Ma leértékelik a dollárt a yenhez viszonyítva, és a vagyonunk így kerül csapdába. Manapság ravaszul azzal ugratnak be, hogy ott fektessük be a pénzünket, és amikor megtesszük, panaszkodnak miatta. Rászédnek minket, megtartják, amit kifizetünk a tulajdonukért, aztán visszalopják, amit megvettünk.

Az okfejtés helyeslő bólogatásokat váltott ki az asztal körül. Minden jelenlévő megélte ezt a tapasztalatot. Az ott, gondolta Jamata, megvásárolta a New York-i Rockefeller Centert. Még azon a mesterségesen inflációs ingatlanpiacon is a dupláját fizette annak, amennyit igazából ért. Csőbe húzták és becsapták az amerikai tulajdonosok. Aztán a yen emelkedett a dollárhoz képest, vagyis a dollár veszített értékéből a yenhez viszonyítva. Ha most próbálná meg eladni, az katasztrófa lenne, ezt mindenki tudta. Először is a New York City-beli ingatlanpiac a saját szakállára lejjebb vitte az árakat;

másodszor, és ennek eredményeként az épületek dollárban a felét érték annak, amennyit már kifizettek értük; harmadszorban a dollár csak a felét érte yenben, mint akkor, amikor az egész kezdődött. Szerencséje lesz, ha a negyedét visszakapja annak, amit az üzletbe fektetett. Alapjában véve, amit a bérleti díjon megkeres, alig fedezi a kifizetetlen kölcsön kamatait.

Amaz pedig, fűzte tovább gondolatait Jamata Raizo, egy jelentősebb filmstúdiót vásárolt, az asztal túloldalán ülő riválisa ugyancsak. Jamata csak annyit tehetett, hogy nem nevette ki az ostobákat. Elvégre mit vettek? Igen egyszerű. Mindkét esetben dollármilliárdokért háromszáz hektárnyi ingatlant Los Angelesben, meg egy darab papírt, amely kimondta, hogy most már tehetségük van a filmkészítéshez. Az előző tulajdonos mindkét esetben nyíltan kinevette őket, mihelyt megkapta a pénzt, és mindkét esetben diszkrét ajánlatot tett, hogy hajlandó visszavásárolni az ingatlant, mégpedig a negyedéért vagy annál is kevesebbért, mint amennyit a japán üzletember fizetett érte. Ez az összeg arra elegendő, hogy rendezze a hatalmas adósságot, egyetlen yennel sem több.

Ez így ment vég nélkül. Minden alkalommal, amikor egy japán cég kihozta Amerikából a nyereségét, majd megpróbálta ismét Amerikában befektetni, az amerikaiak sikoltoztak, hogy Japán ellopja az országukat. Aztán mindenért túl nagy árat követeltek. A kormánypolitikájuk biztosította, hogy a japánok mindenben pénzt veszítsenek, mégpedig úgy, hogy az amerikaiak csökkentett árakon visszavásárolhassanak mindent, miközben azon

panaszkodtak, hogy milyen magasak azok az árak. Amerika mindig úgy tett, mintha csak az érdekelné, hogy visszanyerje ellenőrzését kultúrája felett, miközben valójában a világ történelmének legnagyobb és legjobban álcázott rablása történt.

– Nem értik? Megpróbálnak tönkretenni minket, és sikerül nekik. – mondta nyugodt, tárgyilagos hangon Jamata.

A klasszikus üzleti paradoxonról volt szó, amit mindnyájan ismertek, de mindnyájan megfeledkeztek róla. Egy aforizma szerint: „Végy kölcsön egy dollárt, és a bank tulajdona vagy. Kérj egymilliót kölcsön, és te birtokolod a bankot.” Japán például akkor vette be magát az amerikai autópiacon, amikor az amerikai autóipar hatalmas, előkelő ügyfeleiből megtollasodva felfelé vitte az árakat, és megengedte magának, hogy stagnáljon a minőség, miközben szervezett munkásai – noha a legmagasabban javadalmazott munkások Amerikában – tiltakoztak munkájuk elembertelenedése miatt. A japánok még a Volkswagennél is alacsonyabb helyzetből kezdtek el betörni a piacra kicsiny, ronda kocsijaikkal, amelyek közel sem voltak olyan jók, és a biztonsági jellemzőik sem keltettek jó benyomást. Egyetlen vonatkozásban viszont felülmúlták az amerikai modelleket: kevesebb üzemanyagot fogyasztottak.

Három történelmi véletlen jött akkor Japán segítségére. Az amerikai kongresszus megalévelte az olajvállalkozók kapzsiságát, akik világpiaci árat akartak felszámítani termékeikért, és maximalizálta a hazai nyersolaj termelői árát. Ez az iparosodott világ legalacsonyabb szintjén

fagyasztotta be az amerikai benzinárakat. Kedvét szegte az új olajfeltárásoknak és nagyobb, nehezebb, rossz üzemanyag-fogyasztású autók gyártására ösztönözte Detroitot. Aztán az 1973-as izraeli-arab háború harminc év óta első ízben sorba állította az amerikaiakat a benzinkutaknál. A megrázkódtatás egy egész országot sokkolt, hiszen egészen mostanáig úgy vélték, fölötte állnak az efféle dolgoknak. Majd rájöttek, hogy Detroit kizárólag olyan gépkocsikat gyárt, amelyek úgy isszák a benzint, mintha zsilipen eresztették volna le. Az előző évtizedben az amerikai gyártók által kifejlesztett „összesajtolt” kocsik ugyan feleakkorák lettek, viszont az üzemanyag-fogyasztásuk semmivel sem volt jobb, mint testesebb rokonaiké, és ami a legrosszabb, az amerikai gyártók nemrégiben egy emberként a nagy kocsikat gyártó üzemekbe fektették a pénzüket. A Chryslernak is majdnem ez lett a veszte. Az olajsokk nem tartott soká, de épp elég ideig ahhoz, hogy Amerika átértékelje vásárlási szokásait, a belföldi cégek pedig nem rendelkeztek tőkével vagy műszaki rugalmassággal ahhoz, hogy gyorsan átváltsanak arra, amit a szokatlanul ideges amerikaiak akartak.

Ezek a polgárok növelték meg ugrásszerűen a japán gépkocsik eladását, különösen a divatot irányító nyugati part piacain, ami a japán cégeket tőkebevonásra és fejlesztésre készítette. Amerikai mérnököket alkalmaztak, hogy tegyék vonzóbbá termékeiket a növekvő piac számára, saját mérnökeik pedig a biztonság tökéletesítésével foglalkoztak, így aztán az 1979-es második nagy olajsokk idején a Toyota, a Honda, a Datsun

(később Nissan), valamint a Subaru a megfelelő helyen voltak a megfelelő termékkel. Ezek voltak a szép napok. Az alacsony yen és a magas dollár azt jelentette, hogy még a viszonylag olcsó áruk is csinos profitot hoztak. Helyi kereskedők pedig, amiért lehetővé tették, hogy az emberek megvásárolhassák ezeket a csodálatos gépkocsikat, akár ezer dollárt vagy még többet is rápakolhattak az árra – ami széles körű és lelkes kereskedőhálózatot biztosított számukra az amerikaiak körében.

Jamata tudta, hogy ami az asztal körül ülő férfiak agyában nem fordult meg soha, ugyanaz volt, ami a General Motorsnak és az Autóipari Munkások Szakszervezetének sem jutott eszébe. Azt képzelték, hogy az örökkévalóságig jól állnak majd az ügyeik, és megfélekeztek arról, hogy az uralkodóknak kijáró isteni előjogok nem vonatkoznak az üzletemberekre. Japán megtanulta kiaknázni az amerikai autóipar gyengeségét. Csakhogy Amerika tanult a hibáiból, a japán cégek pedig, alighogy tőkét kovácsoltak az amerikai önteltségből, ugyanolyan módon szinte azonnal felépítették – vagy megvásárolták – saját emlékműveiket. Időközben az amerikai vállalatok könyörtelenül a pénztárcákhoz méretezték az autóikat, mert ők újratanulták az élet gazdasági törvényszerűségeit, még akkor is, ha a japánok megengedték maguknak, hogy megfélekezzenek róluk. A folyamat alapvetően láthatatlanul ment végbe. Különösen a résztvevői nem látták. A média elemzői sem segítették őket, mert olyannyira lefoglalta őket a fák nézése, hogy nem vették észre az erdőt.

A helyzet további rendezése érdekében megváltozott a valutaárfolyam. Ennek így kellett történnie, hiszen túl sok pénz folyt egy irányba. A japán iparosok azonban semmivel sem láttak világosabban, mint Detroit, amikor nem vette tudomásul a közelgő bajokat. A yen relatív értéke felment, a dolláré pedig le, mégpedig a japán központi jegybank bankárainak legnagyobb erőfeszítése ellenére is, hogy gyengén tartsák a valutájukat. Ez az árfolyamváltozás a japán cégek profitjának jelentős részét elvitte, beleértve az Amerikában vásárolt tulajdonok értékét is, ami akkorát zuhant, hogy nem lehetett nettó veszteségnek tekinteni. És a Rockefeller Centert semmiképpen sem szállíthatták Tokióba.

Ennek így kellett történnie. Ezek a férfiak nem fogták fel, Jamata azonban igen. Az üzlet ismétlődő ciklusokból áll, mint amikor hullámot lovagol az ember – fent és lent –, és még senki sem találta meg a módját, hogy kiegyenesítse ezt a körforgást. Japán annál is inkább sebezhető ezzel szemben, mert Amerika szolgálatában állva iparalójában az amerikai gazdaság része lett, és ki volt téve minden szeszélyének. Az amerikaiak nem maradnak örökké ostobábbak a japánoknál, s ha észhez térnek, ismét kihasználják hatalmi és erőforrásbeli fölényüket. Akkor pedig ő végleg búcsút mondhat az esélyének. A hazája esélyének is, gondolta Jamata. Ez is fontos volt, mégsem ez csípte a szemét.

Hazája nem lehet naggyá, ameddig a vezetői – nem a kormányban, hanem itt, az asztal körül ülők – nem fogják fel, mit jelent a nagyság. A gyártási kapacitás semmi. A

nyersanyagforrásokhoz vezető hajózási útvonalak egyszerű elvágása tétlenségre kárhozná az ország összes üzemét, és akkor a japán munkás szakértelme és szorgalma nem érne többet a dolgok nagy saktábláján egy kiütött gyalognál. Egy nemzetet a hatalom tesz nagyvá, hazájának hatalma pedig olyan fiktív, mint egy költemény. Ami még ennél is fontosabb, a nemzeti nagyság nem olyasvalami, amit meg lehet nyerni; azt el kell nyerni, és el kell ismertetni egy másik nagy nemzettel, amelyet megtanítottak az alázatosságra... talán többel is, mint egyel. A nagyság nem egyetlen nemzeti vagyontól ered, hanem számtalanból. Abból, hogy elegendő mennyiség áll rendelkezésre mindenből – legalábbis annyiféle dologból, amennyi csak lehetséges. Az asztal körül ülő társainak ezt kell megérteniük, mielőtt nevükben és a nemzet nevében cselekedhet. Az a küldetése, hogy felemelje népét, s hogy megalázzon másokat. Ez a sorsa. És az a kötelessége, hogy ezt megvalósítsa, s hogy a többiek összes energiájának katalizátora legyen.

De még nem érkezett el az idő. Sok szövetségese van, csak hogy nem elegendő, és akik szemben állnak vele, túlságosan ragaszkodnak a maguk gondolkodásához. Értették a célját, de nem olyan tisztán, mint ő, és amíg megváltoztatják a gondolkodásmódjukat, csak azt teheti, amit most csinál. Tanácsokat ad, „díszletezi a színpadot”. Jamata szan, a páratlanul türelmes férfi udvariasan mosolyogva fogát csikorgatta a reménytelenségtől.

*

– Azt hiszem, kezdem kitanulni ezt a helyet – mondta

Ryan, amikor az elnök balján leült a bőrszékbe.

– Én egyszer mondtam ilyet – közölte Durling. – Tudja, mibe került az nekem? Háromszázalékos munkanélküliség-növekedésbe, harcba az építésüggyel, és tíz ponttal csökkent a népszerűségi indexem. – Bár hangja komoly volt, a szeme mosolygott. – Nos, mi olyan égető, amiért félbeszakította az ebédemet?

Jack nem várankoztatta meg, noha olyan fontos híreket hozott, amik megérdemeltek volna egy kis hatásszünetet.

– Megállapodtunk az oroszokkal és az ukránokkal az utolsó madarakkal kapcsolatban.

– Mikor kezdődik? – kérdezte Durling salátájáról meglepedkezve az íróasztala fölé hajolva.

– Mit szólna a jövő hétfőhöz? – kérdezett vissza vigyorogva Ryan. Elfogadták Scott javaslatát. Olyan sok volt már ezekből a START-procedúrákból, hogy az utolsókat csendben akarják megsemmisíteni, és csak utána bejelenteni, hogy egyszer és mindenkorra vége. A felügyelőink már odaát vannak, az övéik pedig ideát, és egyszerűen megcsinálják.

– Tetszik – felelte Durling.

– Pontosan negyven év, főnök – mondta szenvedélyesen Ryan. Gyakorlatilag az egész életem telt el azóta, hogy ők csatasorba állították az SS-6-ot, mi pedig az Atlaszt, ezeket az istenverte ocsmányságokat, ocsmány, istenverte céllal. És segíteni abban, hogy eltűnjenek... az adósa vagyok, elnök úr. Az ön kézjegye lesz rajta, uram, de majd elmesélhetem az unokáimnak, hogy ott voltam, amikor történt.

Az oroszoknak és az ukránoknak tett Scott Adler-féle javaslat Ryan ötlete volt. Talán lábjegyzet lesz belőle a történelemben, bár valószínűbb, hogy nem.

– Az unokáinkat egyáltalán nem érdekli majd, hogy mitől volt ez olyan nagy ügy – jegyezte meg pléhpfával Arnie van Damm.

– Igaz – adta meg magát Ryan. Tudta, hogy Arnie még az élő fába is beleköt.

– Akkor hát, halljuk a rossz hírt! – rendelkezett Durling.

– Ötmilliárd – jelentette Jack, és nem lepődött meg a cserébe kapott sértett ábrázaton. – Megéri, uram, tényleg.

– Mondja meg, miért.

– Elnök úr! Hazánk kisiskolás korom óta a ránk irányított ballisztikus atomfegyverek fenyegetésében élt. Hat héten belül az utolsónak is vége lehetne.

– Felkészültek már az átállításra?

– Igen, uram, mi is és ők is a Sargasso-tengerre célzunk most velük. Amíg léteznek a rakéták, könnyen elhárítható a hiba. Elég hozzá kinyitni egy ellenőrző ablakot, és kicserélni egy nyomtatott áramkört az irányítórendszerben. Ehhez legfeljebb tíz percre van szükség attól számítva, hogy az ember feltárja a rakétasilóba vezető ajtót, és egy csavarhúzóval meg egy elemlámpát kér. – Ez valójában csak a szovjet, pardon, orosz (Ryan ezredik alkalommal javította ki magát) rakéták esetében volt igaz. A megmaradt kifinomultabb amerikai madarak átállításához több idő kellett. Ennyit a műszaki tudományok kiszámíthatatlanságáról. – Az összesnek vége, uram, örökre – lelkendezett Ryan. – Meglátja, el tudjuk adni a

Dombnak. Megéri az árát, sőt még annál is többet.

– Jól magyarázod a bizonyítványt, mint mindig – jegyezte meg Van Damm.

– És honnan lesz rá pénz? – kérdezte Durling elnök.

Ryan most kissé összehúzta magát.

– A hadügytől, honnan máshonnan?

– Ne vigyük túlzásba a lelkesedést, már így is túl messzire mentünk.

– Mennyit takarítunk meg az utolsó rakétáink kiselejtezésével? – tudakolta Van Damm.

– Pénzbe fog kerülni – felelte Jack. – Egyik kezünk és egy lábunk már rámegy a tengeralattjárók leszerelésére, a környezetvédők pedig...

– Azok a csodálatos emberek! – vetette közbe Durling.

– ...csakhogyan ez egyszeri költség.

Mindkét szempár a stábfőnökre tekintett. Az ő politikai ítélőképessége kifogástalan volt. A cserzett arcú férfi mérlegelte a tényezőket, majd Ryanhez fordult.

– Megéri a balhét. Lesz belőle vita a Dombon, főnök – mondta az elnöknek –, de egy év múlva elmesélheti az amerikai népnek, hogy maga tett pontot ennek a rémálomnak a végére. Olyan volt ez, mint az a kard...

– Damoklész – segítette ki Ryan.

– Kösz. A kard, amely egy generáción át függött Amerika feje fölött – mosolygott Van Damm. Az újságok imádni fogják, a CNN meg óriási feneket kerít majd neki, a rengeteg fényképpel és pontatlan kommentárral feltupírozott, hatvanperces, gigantikus különkiadásában.

– Nem tetszik, Jack? – kérdezte széles mosollyal Durling.

– Én nem vagyok politikus, elnök úr, de szerintem éppen elég csodálatos, hogy leszereljük a világ utolsó kétszáz interkontinentális ballisztikus rakétáját. – Ami azt illeti, ez nem volt egészen igaz. *Ne légy túl költői, Jack! Ott vannak még a kínaiak, az angolok és a franciák.* Az utóbbi kettő úgylis beáll a sorba. A kínaiakra pedig a kereskedelmi tárgyalások során lehetne nyomást gyakorolni, és különben is, miféle ellenségük maradt, aki miatt aggódniuk kellene? – Csak akkor, ha az emberek látják és megértik, Jack. – Durling Van Dammhoz fordult. – Állítsa rá a sajtóirodát! A hivatalos bejelentésre Moszkvában kerül sor, Jack? – Ebben állapodtak meg, uram – bólintott Ryan.

Természetesen többről volt szó. Először meg nem erősített óvatos kiszivárogtatások, majd kongresszusi tájékoztatók. Bizalmas telefonhívások különböző tévéhálózatoknak és megbízható riportereknek, akik pont a megfelelő helyen lesznek a megfelelő időben – ami nem könnyű, hiszen tízórás időeltolódás van Moszkva és az utolsó amerikai interkontinentális ballisztikus rakétamező között –, hogy megörökítsék a történelem számára a rémálom végét. A tényleges selejtezés meglehetősen sok mocsokkal járt, ezért csináltak akkora ügyet belőle az amerikai környezetvédők. Az orosz madarak esetében a leszereléshez eltávolították a gyújtótölteteket, a rakétákból leeresztették a folyékony üzemanyagot, megkopasztották őket az értékes és/vagy titkos elektronikus alkotórészekről, majd száz kiló nagy erejű robbanószerrel berobbantották a siló tetejét, minek következtében a siló megtelt piszokkal, végül lerombolták. Az amerikai eljárás más volt, mert ők

szilárd üzemanyagot használtak a rakétáikban. Utahba szállították a rakétatesteket, ahol mindkét végüket kinyitották. Beindították a rakétamotort, és hagyták kiégni a világ legnagyobb országúti fáklyájaként, amely mérgező kipufogógázfelhőket képezve talán kioltotta néhány vadmadár életét. A silókat Amerikában is robbantással nyitották ki. Az Egyesült Államok egyik fellebbezési bírósága elrendelte, hogy a nemzetközi fegyverkorlátozási megállapodás nemzetbiztonsági vonatkozásai miatt hatálytalanítsanak négy környezetvédelmi törvényt, bár számos jogi megkeresés és tiltakozás érkezett ez ellen. A végső robbanás nagyon drámai, annál is inkább, mert erőssége a siló egykori robbanóerejének körülbelül tízmilliomoda. Akadnak számok és fogalmak, gondolta Jack, amik egyszerűen túlságosan óriásiak ahhoz, hogy helyesen ítéljék meg őket.

Damoklész legendája egyébként a szicíliai Dionüszosz király udvaroncáról szól, aki ékesszólóan felmagasztalta királya jó szerencsését. Dionüszosz a „nagy” emberek nyers és zsarnoki módján hatásosan akarta előadni a maga érveit, így aztán pazar lakomára hívta meg udvaroncát, Damoklészét. Kényelmes helyre ültette, közvetlenül egy kard alá, amely fonálon függött le a mennyezetről. A király azt akarta bemutatni, hogy jó szerencséje ugyanolyan hajszálon függ, mint Damoklész biztonsága.

Ugyanígy állt a helyzet Amerikával. Az égvilágon mindene a nukleáris kard alatt volt, mely tényről Ryan nem is olyan régen maga is meggyőződhetett Denverben. Éppen ezért, amióta visszatért a kormányszolgálatba, személyes

küldetésének tekintette, hogy egyszer és mindenkorra pontot tegyen a mese végére.

– Akar a sajtó eligazításával foglalkozni?

– Igen, elnök úr – felelte meglepetten Ryan, és hálás volt Durling elképesztő nagyvonalúságáért.

*

– Északi erőforrás-terület? – kérdezte a kínai hadügyminiszter, majd szárazon hozzátette. – Érdekes felvetés.

– Mit szól hozzá? – érdeklődött Zhang Han San az asztal túoldaláról. Épp egy Jamatával folytatott tárgyalásról érkezett.

– Elvi értelemben stratégiaileg lehetséges. A gazdasági becsléseket másokra hagyom – felelte az elfogyasztott alkoholmennyiség ellenére óvatos marsall.

– Az oroszok három japán földmérő céget alkalmaztak. Hát nem elképesztő? Kelet-Szibériát alig tárták fel. Ó, a kolimai aranyréteget igen, no de a belső részeket? – Méltatlankodó legyintés. – Azok az ostobák! Most meg másokat kell felkérniük, hogy végezzék el nekik a munkát...

– A miniszter elhallgatott, ismét Zhang Han Sanra pillantott. – Mit találtak?

– Japán barátaink? Sok olajat a nyeretlen kezdők számára. Úgy vélik, olyan nagy a lelőhely, mint a Prudhoe-öbölben. – Papírlapot csúsztatott át az asztalon. – Ezekre az ásványkincsekre bukkantak az elmúlt kilenc hónapban.

– Ez mind?

– A terület majdnem akkora, mint egész Nyugat-Európa, és a szovjetek mindössze egyetlen sávval foglalkoztak az

istenverte vasútvonalaik környékén. Az idioták! – morogta bosszúsan Zhang. – Minden gazdasági problémájukra a talpuk alatt hevert a megoldás, amióta megdöntötték a cár uralmát. Lényegében majdnem olyan, mint Dél-Afrika. Kész kincsesbánya, csak hogy olajat is tartalmaz, ami a dél-afrikaiaknak nincs. Amint látja, majdnem az összes stratégiai ásvány és olyan mennyiségben...

– Az oroszok tudnak róla?

– Részben – bólintott Zhang Han San. – Túl vaskos titok ahhoz, hogy az egészzet lenyeljék, de az oroszok körülbelül csak a feléről, a listán csillaggal jelölt tételekről tudnak.

– A többről nem?

– Nem – mosolygott Zhang.

Hiába volt ez olyan kultúra, ahol a férfiak és a nők megtanulnak uralkodni érzelmeiken, a miniszter nem tudta leplezni, milyen bámulatba ejti a kezében tartott papír. Bár nem remegett a keze, mégis maga elé tette a politúrozott asztalra, és úgy simítgatta, mint a finom selymet.

– Megduplázhathná országunk vagyonát.

– Ez óvatos becslés – jegyezte meg Zhang, az ország hírszerző szolgálatának első számú akcióosztály vezetője. Diplomata szerepkörében diplomatikusabban viselkedett, mint országának legtöbb magas rangú külügyi tisztviselője. Ez inkább őket hozta zavarba, mint Zhangot. – Ne feledje, miniszter elvtárs, hogy ezt a becslést a japánoktól kaptuk. Ők teljességgel arra számítanak, hogy hozzájutnak a felfedezett mennyiség feléhez, s mivel szükségszerűen ők biztosítják a feltáráshoz szükséges pénz java részét...

Egy félmosoly.

– No igen, miközben mi vállaljuk a stratégiai kockázat java részét. Émelyítő, jelentéktelen népség – fűzte hozzá a miniszter.

– Hát, szükségünk van rájuk, nem igaz?

– A fegyvereik csodálatosak – értett egyet a marsall. – A számaik azonban annál kevésbé.

– Ezzel tisztában vannak – mondta vendéglátójának Zhang Han San. – Ahogyan a fő összekötő mondja, ez a szükségletek és igények kényelmes házassága, de a remény, hogy igazi és szívélyes emberi kapcsolattá fejlődjék...

– Ki lesz felül? – kérdezte durva mosollyal a marsall.

– Természetesen ők. Az összekötő legalábbis úgy véli – tette hozzá Zhang Han San.

– Ebben az esetben, mivel ők az udvarlók, nekik kell megtenniük az első lépéseket – mondta a miniszter, oly módon körülírva országa politikáját, hogy ne sértse meg feljebbvalóját, a gonosz szemű és egy oroszánt meghátrálásra késztetően eltökélt kis embert. A marsallra pillantott, aki komolyan bólintott. A másik két férfi arra gondolt, milyen figyelemre méltó az öreg alkoholbefogadó képessége.

– Erre számítottam – közölte mosolyogva Zhang. – Valójában ők is, hiszen maguknak akarják a nagyobb profitot.

– Joguk van az illúziókhoz.

*

– Csodálom a bizalmát – jegyezte meg a NASA mérnöke a műhelycsarnok fölött húzódó galériáról. És a

finanszírozást is csodálta. A kormány megelőlegezte a pénzt az ipari konglomerátum számára, hogy megvehesse és kivitelezhesse a szovjet tervet. Persze a magánipar is izmosan benne volt az üzletben.

– Úgy véljük, rájöttünk, mi volt a gond a hordozó fokozattal. Egy hibás szelep – magyarázta a japán tervező. – Szovjet rajzot használtunk.

– Hogy érti?

– Úgy értem, hogy az ő szelepraizajukat használtuk a hordozó fokozat üzemanyagtartályához. Nem volt jó. Ők mindent igyekeztek megtenni, szerfelett könnyű súllyal próbálkoztak, mégis...

A NASA képviselője sűrűn pislogott.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy a teljes rakétatermelésük...

Sokat jelentő pillantás szakította félbe az amerikaiat.

– Igen. Legalább a harmada hibás lehet. Az embereim úgy gondolják, hogy a tesztrakétákat különlegesen konstruálták, ami viszont a sorozatgyártást illeti, hát tipikusan orosz.

– Hm. – Az amerikai csomagjai már készen álltak, és egy kocsi várt rá, hogy kivigye a Narita nemzetközi repülőtérre, és megkezdje végeérhetetlen útját Chicagóba. Lepillantott az üzemcsarnokra. A rakéták úgy sorakoztak, akár a virslik. Egymás mellett tizenöt, különböző összeszerelési stádiumban, a fehér kabátos műszakiak pedig bonyolult feladataikat végezték. – Ez a tíz késznek tűnik.

– Készen vannak – biztosította a gyár igazgatója.

– Mikor lesz a következő tesztkilövés?

– A jövő hónapban. Már megkaptuk az első három

rakományt – felelte a tervező.

– Ha maguk belevágnak valamibe, nem sokat teketóriáznak.

– Így hatékonyabb.

– Tehát teljesen összeszerelt állapotban hagyják el ezt a helyet?

Bólintás.

– Így van. Természetesen semleges gázzal nyomás alá helyezzük az üzemanyagtartályt. Az a szép ennek a tervnek az alkalmazásában, hogy a rakéták mozgását intakt egységként tervezték. Ily módon kilövéskor az ember megtakarítja az összeszerelési időt.

– Kamionnal szállítják el őket?

– Nem. – A japán mérnök a fejét rázta. – Vasúton.

– És mi a helyzet a rakománnyal?

– Azokat máshol szerelik össze. Nem az én asztalom.

*

A másik gyártóvonal nem fogadott idegen látogatókat. Valójában igen kevés látogatója volt, annak ellenére, hogy Tokió külterületén helyezkedett el. Az épület homlokzatán lévő tábla egy jelentős vállalat kutatási és fejlesztési központjaként hirdette, és a közelben lakók azt hitték, hogy komputerchipekkel vagy hasonlóval foglalkozik. A létesítménybe bemenő elektromos vezetékek nem keltettek különösebb figyelmet, hiszen a leginkább energiára éhes egység a fűtő- és légkondicionáló berendezés volt, amely egy külön kis elkerített területen kapott helyet az épület mögött. A ki- és bemenő forgalom sem volt figyelemre méltó. A szerény, talán nyolcvan gépkocsit befogadó

parkolóban legfeljebb negyven jármű ha állt. Diszkrét biztonsági kerítés vette körül, amely semmiben sem különbözött a világ bármely könnyűipari létesítményét körülölelő kerítéstől, és mindkét bejáratánál őrbódé állt. Autók és kamionok jöttek-mentek, és ez volt minden, amit az alkalmi szemlélő láthatott.

Odabent azonban valami más volt. A két külső biztonsági ponton álló mosolygós férfiak udvariasan igazították útba ez eltévedt járművezetőket, de odabent az épületben teljesen másképp mentek a dolgok. Minden egyes biztonsági pultban német gyártmányú P-38-as pisztolyok rejtőztek, és az őrök sem voltak olyan mosolygósak. Persze fogalmuk sem lehetett arról, mit is őriznek. Néhány dolog túlon túl furcsa volt ahhoz, hogy felismerjék. Egyikük sem látott soha televíziós dokumentumfilmet nukleáris berendezések előállításáról.

Az ötven méter hosszú és tizenöt méter széles műhelyben két sorban álltak a plexiüveggel körülvett szerszámgépek. Mindegyik elkerített rész levegőjét önálló szellőzőrendszer kondicionálta, ahogyan az egész helyiségét is. A technikusok és a tudósok fehér overallt és kesztyűt viseltek, pontosan úgy, ahogyan egy számítógépchipeket gyártó üzem munkásaitól megkövetelik, s amikor néhányan kimentek, hogy elszívjanak egy cigarettát, a járókelők pontosan annak gondolták őket.

A tiszta tér egyik végén durván megmunkált plutónium félgömbök jöttek be, sok lépésben megkapták végső alakjukat, majd tükröfényesre csiszolva léptek ki a terem másik végén. Akkor mindegyiket műanyag tartóba

helyezték, és kézzel vitték ki a gépműhelyből a raktárhelyiségbe, ahol acélból készült és műanyaggal borított polcra kerültek. A fémes érintkezés tilos volt, hiszen a plutónium, azon túlmenően, hogy radioaktív anyag, az alfasugárzás következtében reagens fém, amely más fémmel érintkezve gyorsan szikrázni kezd, sőt lángra lobban. A magnéziumhoz és titánhoz hasonlóan ez a fém szépen elégne, és ha egyszer tüzet fog, maga az ördög sem oltja el. Éppen ezért a félgömbök kezelése – húsz volt belőlük – eggyel több rutinmunkát jelentett a mérnökök számára. A feladatot régen elvégezték.

A nehezebb rész a nukleáris robbanófej teste volt. Ezek a nagy, üreges, felfordított, százhusz centiméter magas és az alapnál ötven centiméter átmérőjű kúpok sötétvörös és igen kemény fémből, Uránium-238-ból készültek. A négyszáz kilónál valamivel nehezebb, testes kúpokat az abszolút dinamikus szimmetria miatt pontosan kellett megmunkálni. Miután bizonyos értelemben véve légüres térben, és rövid ideig a légkörben fognak repülni, tökéletesen ki kell egyensúlyozni őket, nehogy repülés közben instabillá váljanak. Mindenki meglepetésére ennek biztosítása volt a legnehezebb gyártási feladat. Kétszer kellett újra elrendelni az öntést, ennek ellenére a nukleáris robbanófejtesteket időszakonként körbeforgatták az autóabroncsok kiegyensúlyozásánál alkalmazott eljáráshoz hasonlóan, de jóval szigorúbb tűréshatárokkal. A tíz test külseje nem volt olyan finomra megmunkálva, mint a belsejébe kerülő alkatrészek, mindazonáltal a pusztá kéz simának érezte őket. A belsejében valami más volt. A

jelentéktelen, de szimmetrikus egyenetlenségek ellenére a „fizikai csomag” még jól a helyére illene, és ha eljön a pillanat – természetesen mindenki azt remélte, hogy nem kerül rá sor –, a nagy energiájú, gyors neutronok hatalmas kiáramlása megtámadná a nukleáris robbanófejtestet, ami „gyors maghasadás” reakciót okoz, és megduplázza a plutónium, trícium és lítium által kibocsátott energiát.

A mérnökök szerint – különösen azok gondolták így, akik járatlanok voltak az atomfizikában, és menet közben tanulták meg az eljárást –, ez volt az elegáns rész. Az olyannyira sűrű, kemény és nehezen megmunkálható U-238 különösen ellenálló fém. Az amerikaiak még tankjaik páncéljához is felhasználták, olyan jól ellenállt a külső energiának. Huszonhétezer km/h sebességgel a légkörön keresztül sűrítve a levegő súrlódásától a legtöbb anyag tönkremenne, ez azonban nem, legalábbis az alatt a néhány másodperc alatt, mialatt megtörténik, és a folyamat végén az anyag magának a bombának a részét képezi majd. Elegáns, gondolták a mérnökök, szakmájuk legszerencsésebb szavával, és ezért megérte az időt és a veszélyt. Amikor az összes test elkészült, mindegyiket különleges tárgoncára rakták, és a raktárba szállították. Már csak hármat kellett befejezniük. A projektnek ez a része mindenki nagy bosszúságára, két héttel elmaradt a tervezettől.

A 8. számú nukleáris robbanófejtést az első gépi megmunkálásnál tartott. Ha a bomba felrobban, az Uránium-238, amelyből készült, a radioaktív felhőnek is tetemes részét képezné. Nos, ez fizika.

Talán a korai időpont számlájára írható ez az újabb véletlen. Ryan valamivel hét óra után, a rendes idő előtt vagy húsz perccel érkezett a Fehér Házba, mert szokatlanul jól lehetett haladni az 50-es úton. Emiatt viszont nem volt ideje átoltvasni a kora reggeli értekezletre vonatkozó összes iratot, amelyeket a nyugati bejáratnál csapott a hóna alá. Nemzetbiztonsági tanácsadó, ide vagy oda, még mindig keresztül kellett haladnia a fémdetektoron, ahol majdnem összeütközött valakivel. A kérdéses illető éppen szolgálati pisztolyát nyújtotta az egyenruhás titkosszolgálati ügynököknek.

– Maguk, fiúk, még mindig nem bíznak az Irodában, igaz? – kérdezte egy ismerős hang a civil ruhás ellenőrtől.

– Főleg az Irodában nem – hallatszott a jókedvű visszavágás.

– Én egy cseppet sem hibáztatom őket – tette hozzá Ryan.

– A bokájánál is nézze meg, Mike!

Dan Murray a mágneses kapun áthaladva visszafordult.

– Már nincs szükség rá, hogy a bokámon is legyen. – Az FBI igazgatóhelyettese a papírokra bökött Ryan hóna alatt.

– Van valami módszer a bizalmas anyagok átvizsgálására is?

Murray vicce automatikus volt. Egyszerűen a természetéből adódott, hogy megszurkáljon egy régi barátot. Aztán Ryan meglátta az éppen áthaladó főügyészt, és némi bosszúsággal pillantott hátra. Miért jött be ilyen korán egy kormánytag? Ha nemzetbiztonsági ügy volna, tudna róla, a bűnügyek pedig ritkán olyan fontosak, hogy az elnököt a

szokásos nyolc óra helyett korábban hozták be az irodájába. És miért jött Murray a főügyéssel? A kapu mögött Helen D'Agustino várta őket, hogy személyesen kísérje végig az emeleti folyosókon. A véletlenek efféle egybeesése felkeltette Ryan kíváncsiságát.

– Vár a főnök – mondta megfontoltan Murray. Olvasott Jack tekintetéből.

– Be tudnál ugrani hozzám kifelé menet? Úgyis fel akartalak hívni valami miatt.

– Persze. – Murray továbbment, és még csak nem is érdeklődött Cathy és a gyerekek felől.

Ryan átment a detektoron, balra fordult, és a sarokirodájához vezető lépcsőházban elindult a reggeli értekezletre. Gyorsan lezajlottak. Már megszokott reggeli munkájába mélyedt, amikor a titkárnője bevezette az irodájába Murrayt. Nem volt értelme kerülgetni a forró kását.

– Kicsit korán van ahhoz, hogy a főügyész felbukkanjon itt, Dan. Olyasvalami, amiről tudnom kell?

Murray a fejét ingatta.

– Sajnálom, még nem.

– Rendben – felelte finoman sebességet váltva Ryan. – Olyasvalami, amiről tudnom kellene?

– Valószínűleg, de a főnök titokban akarja tartani, és nincsenek nemzetbiztonsági vonatkozásai. Miért hívtál?

Ryan csak néhány másodperc után válaszolt, agya az ilyen ügyekben szokásos sebességgel járt, aztán félretette a dolgot. Tudta, Murray szavában megbízhat. Legtöbbször.

– Egy büntetőjogba ütköző dolog – kezdte Jack, majd

részletesen elmesélte, amit előző nap Mary Pattól hallott. Az FBI-os bólogatott, és semleges arc kifejezéssel hallgatta.

– Nem egészen újdonság ez, Jack. Az elmúlt néhány évben szép csendben utánanéztünk olyan jelzéseknek, hogy ifjú hölgyeket... elcsábítottak? Ezt nem könnyű precízen szavakba foglalni. Modellszerződések meg hasonlók. Bárki is toborozza őket, nagyon óvatos. Fiatal nők utaznak oda modellnek, reklámfilmeket forgatni, ez mindig így megy. Néhányuknak ott indult az amerikai karrierje. A vizsgáldásaink sehova sem vezettek, bár vannak arra utaló jelek, hogy néhány lány eltűnt. Ami azt illeti, az egyikre illik az embered személyleírása. Valami Kimberly, a vezetéknevére már nem emlékszem. Az apja kapitány a seattle-i rendőrségen, és közvetlen szomszédja a seattle-i irodánk igazgatójának. Diszkréten végigjártuk a japán rendőrhivatalokban lévő kapcsolatainkat, de nem jártunk szerencsével.

– És mit mond az ösztönöd? – kérdezte Ryan.

– Nézd, Jack! Állandóan tűnnek el emberek. Egy csomó fiatal lány egyszerűen összecsomagol és elmegy otthonról, hogy szerencsét próbáljon a nagyvilágban. Részben a feminizmus az oka, részben pedig az, hogy egyszerűen szeretnének függetlenekké válni. Mindig történik ilyesmi. Ez a Kimberly akárki húszéves, nem ment neki túl jól a tanulás, és egyszerűen eltűnt. Emberrablásra utaló jelek nincsenek, és húszévesen szabad állampolgár az ember. Nincs jogunk bűnügyi nyomozást elindítani. Na jó, mivel az apja rendőr, a szomszédja pedig az Irodánál van, körülszagláztunk egy

kicsit. De az égvilágon semmire sem jutottunk, mert csak akkor léphetünk tovább, ha bárminemű törvénysértésre utaló jelre bukkanunk. Csakhogy ilyen jelek nincsenek.

– Úgy érted, egy tizennyolc éven felüli lány eltűnik, és te nem tudsz...

– Bűntényre utaló bizonyíték nélkül nem. Nincs rá munkaerőnk, hogy lenyomozzuk mindenkit, aki úgy dönt, maga veszi kezébe a sorsát anélkül, hogy a mamának és a papának bejelentené.

– Nem válaszoltál az eredeti kérdésekre, Dan – jegyezte meg vendége bosszúságára Jack.

– Vannak odaát olyanok, akik a világos hajú és kerek szemű nőket szeretik. Az eltűnt lányok között aránytalanul sok a szőke. Először nehezen jöttünk rá, aztán egy ügynök kérdezősködni kezdett a lányok barátaitól, nem változtatták-e meg az utóbbi időben a hajuk színét? A válasz általában igenlő volt, így az ügynök rendszeresen feltette ezt a kérdést. Elég sok esetben hangzott el az „igen”, hogy kissé feltűnő legyen. Nos, igen, azt hiszem, történik valami, de még nem tudunk eleget ahhoz, hogy beinduljunk – vonta le Murray a következtetést. Egy pillanat múlva még hozzáfűzte: – Ha ennek a szóban forgó ügynek nemzetbiztonsági vonatkozásai vannak... akkor...

– Akkor mi van? – kérdezte Jack.

– Szóljak a Cégnek, hogy nézzen utána?

Ryan első alkalommal hallotta egy FBI-tisztviselőtől, hogy a CIA kinyomozhatja valamit: Az Iroda olyan vadul védelmezte a területét, mint egy grizzlymama a medvebocsait.

– Folytasd, Dan! – mondta Ryan.

– Odaát élénk a szexipar. Ha megnézed a kedvenc pornóikat, főként amerikaiak. A magazinjaikban látott meztelen fotók elsősorban magas, szőke nőket ábrázolnak. Történetesen mi vagyunk a legközelebbi ország, ahonnan ilyen nők importálhatók. Gyanítjuk, hogy a lányok közül néhányan nemcsak modellek, de ismétlem, képtelenek voltunk olyan megbízható értesüléseket szerezni, amin elindulhattunk volna. – A másik probléma, amit Murray nem említett, kettős volt. Ha valóban van valami, ki tudja, milyen mértékű együttműködésre számíthatna a helyi hatóságoktól, vagyis a lányoknak örökre nyoma veszhetne. Ha mégis semmi, a nyomozás természete kiszivárogná, és az egész epizódot úgy tálalná a sajtó, mint a japánüldözés újabb rasszista megnyilvánulását.

– Mellesleg, nekem úgy tűnik – folytatta Murray –, mintha a Cégnak lenne egy tisztje odaát. A legjobb tanácsom: legyenek valamivel többen. Ha akarod, tájékoztatok néhány embert arról, amit mi tudunk. Nem sok ugyan, de akad pár fényképünk.

– Honnan tudsz ilyen sokat?

– Chuck O'Keefe a főnök Seattle-ben, valamikor alatta dolgoztam. Az ő kérésére említettem meg a dolgot Bill Show-nak, Bill pedig jóváhagyta, hogy szép csendben nézzünk utána, de az nem vezetett sehova. Chucknak meg e nélkül is van épp elég tennivalója.

– Beszélek Mary Pattel. És a másik dolog?

– Sajnálom, haver, de arról a főnökkel kell értekezned. A francba! – gondolta Ryan, amikor Murray kiment az

irodából. Hát mindig vannak titkok?

6.

Itthon és odaát

Japánban sok szempontból igen nehéz volt tevékenykedni. Természetesen ott van a dolog faji része. Japán, az igazat megvallva, nem homogén társadalom. A szigetek őslakói az ainok voltak, ők azonban főként a legészakabbra eső szigeten, Hokkaidón éltek. Annak ellenére, hogy őslakos népnek nevezték, kifejezetten rasszista módon elszigetelték őket a japán társadalomtól. Japánban élt egy koreai etnikai kisebbség is, akiknek őseit a századfordulón olcsó munkaerőnek importálták, ahogyan Amerika hozott be emigránsokat az atlanti- és a csendes-óceáni partvidékekre. Csakhogy Amerikával ellentétben Japán megtagadta az állampolgári jogokat az emigránsoktól, hacsak nem vallották magukat teljesen japánnak, ami annál is furcsább, mivel a japánok maguk is a koreaiak leszármazottjai, mely tényt a DNS-kutatások igazolták, de a japán társadalom felsőbb körei méltatlankodva utasítottak vissza. Minden idegen *gajdzsin*. Ennek is, mint a legtöbb japán szónak, számos sajtáságos értelme van. Jelentését jóindulatúan egyszerűen „idegen”-nek fordítják, ám a szónak más melléközöngéi is vannak, mint például a „barbár”, mindazon magától értetődő szitokkal, amit a szó már akkor hordozott, amikor a görögök megalkották. A dolog iróniája, hogy Chet Nomuri százszázalékos japán származása ellenére amerikai

állampolgárként maga is *gajdzsin* volt, s noha némán neheztelt az Egyesült Államok rasszista politikájára, ami valamikor kézzelfogható kárt okozott családjának, mindössze egyetlen hétre volt szüksége ősei földjén ahhoz, hogy visszakívánkozzék Dél-Kaliforniába, ahol az élet zavartalan és könnyű.

Furcsa élményt jelentett Chester Nomuri számára, itt élni és „dolgozni”. Gondosan átvilágították és többször meghallgatták, mielőtt kijelölték a SZANTÁLFA hadműveletre. Amikor közvetlenül az UCLA [12] elvégzése után belépett a Céghez – már nem emlékezett rá tisztán, hogy miért, csak a meghatározhatatlan kalandvágyra, ami a kormányszolgálat családi hagyományával keveredett –, meglepődött, mennyire tetszik neki ez az élet. Szerfelett érdekes volt, akár a rendőri munka, Nomuri pedig rajongott a rendőrökről szóló tévéfilmekért és regényekért. A valóságban még annál is izgalmasabb, szóval átkozottul érdekes volt. Mindennap valami újat hallott, mintha az élő történelem költözött volna be az osztályterembe. Talán a legfontosabb lecke, amit megtanult, mégiscsak az, hogy dédnagyapja bölcs és kiváló ösztönökkel megáldott ember volt. Nomuri nagyon is jól látta Amerika hibáit, mégis jobban tetszett neki az ottani élet, mint azoké az országoké, amelyekbe ellátogatott, s még akkor is büszke volt arra, amit csinált, ha egyelőre nem látta teljesen tisztán, mi az ördögöt keres itt valójában. Természetesen a Cég sem tudta, de Nomuri ezt már akkor sem egészen hitte, amikor a Farmon mondták neki. Hiszen ez képtelenség. Bizonyára valamiféle bennfentes tréfa.

Ugyanakkor túl fiatal és tapasztalatlan volt ahhoz, hogy észrevegye, Japán könnyű működési terület is lehet. Ez különösen az ingázó vonaton volt igaz.

Már a zsúfoltság látványától viszketni kezdett a bőre. Nem számított olyan országra, ahol a népsűrűség minden rendű és rangú idegennel közeli érintkezésre kényszeríti, és hamar rájött, hogy a kulturáltság mánia a finnyás személyes higiénéjével és az udvarias modorral pusztán ennek a következménye. Az emberek oly gyakran dörzsölődnek egymáshoz, ütköznek össze, vagy préselődnek másokhoz, hogy az udvariasság hiánya Amerika legerőszakosabb környékeit megszégyenítő utcai öldöklésekhez vezetne. A zavart mosoly és a jeges elszigetelődés kombinációja elviselhetővé teszi ezt a helybéliek számára, Nomurit azonban még mindig kiborította. „Adj a srácnak egy kis életteret” – szokták volt mondani az egyetemen. Itt hiába mondták volna, egyszerűen nem volt odaadható tér.

No meg ahogyan a nőekkel bánnak. A hivatalukba igyekvő, álló és ülő férfiak a *mangának* nevezett folytatásos képregényeket, a regények helybéli és őszintén szólva zavarba ejtő változatát olvasták a zsúfolt vonaton. Nemrégiben a nyolcvanas évek egyik kedvencét, a Rin-Tin-Tint elevenítették fel. No nem a barátságos kutyust az ötvenes évek amerikai televíziójából, hanem egy olyan kutyát, akinek nő a szeretője. Beszél hozzá és szexuális kapcsolatot tart fenn vele. Ez az ötlet Nomurira cseppet sem volt hatással, viszont egy középkorú aktakukacforma elmélyült figyelemmel tapadt a lapokra a hosszú padon ülve, miközben egy japán asszony közvetlenül mellette állt,

és kibámult a vonat ablakán. A férfi talán észrevette őt, talán nem. Nomuri arra gondolt, hogy ebben az országban a nemek háborújának mindenesetre mások a szabályai, mint amelyekben ő nevelkedett. Félretolta a témát. Végül is nem tartozik a küldetéséhez. Hamarosan rájön majd, mekkorát tévedett.

Sosem látta az összekötőt. Miközben a vonat harmadik kocsijának hátsó ajtaja közelében egy felső rúdba kapaszkodva újságot olvasott, észre sem vette, hogy egy borítékot csúsztatnak a felöltője zsebébe. Mindig így történt – a kabát valamivel erősebb taszajtást kapott a szokásosnál. Egy alkalommal körülnézett, de semmit sem látott. A fenébe is, jó társaságba keveredett.

Tizennyolc perccel később a vonat befutott a végállomásra, és vízszintes lavinaként zúdultak az utasok a hatalmas pályaudvarra. A háromméternyire lévő aktakucakforma a táskájába gyömöszölte „képes regény”-ét, felöltötte szokásosan szenttelen arckifejezését, és saját gondolatait kétségkívül elrejtve a munkahelyére indult. Nomuri pedig ment a maga útján. Begombolta kabátját, és azon tűnődött, vajon mit tartalmazhat az új utasítás.

*

– Az elnök tudja?

Ryan a fejét rázta.

– Még nem.

– Gondolja, hogy tudnia kéne? – kérdezte Mary Pat Foley.

– A megfelelő időben.

– Nem szeretem kitenni kockázatnak a tisztjeimet.

– Kockázatnak? – kérdezte Jack. – Azt akarom, hogy

információkat tárjon fel, és nem azt, hogy kapcsolatot létesítsen, sőt azt sem, hogy felfedje magát. Az ügy eddig látott feljegyzéseiből azt veszem ki, hogy nem kell mást tennie, mint nyomon követnie valamit, és ha az öltözőik nem mások a fürdőben, mint a mieink, akkor nem lelepleződhet le.

– Tudja, mire gondolok – jegyezte meg szemét dörzsölgetve az operatív igazgatóhelyettes. Hosszú nap volt ez a mai, és aggódott az akcióbiztjaiért. Mindegyik jó operatív igazgatóhelyettes aggódott, csak hogy ő anya is volt, akit egyszer elkapott a KGB Második Főcsoportfőnöksége.

A SZANTÁLFA hadművelet elég ártatlannak indult, már amennyire egy idegen földön folytatott hírszerző tevékenység ártatlannak nevezhető. Az előző hadművelet közös FBI/CIA-show volt, és nagyon balul ütött ki: a japán rendőrség letartóztatott egy amerikai állampolgárt, akinek betörőszerszámok voltak a birtokában, meg egy diplomáciai útlevelel, amely ebben a sajtóságos esetben inkább problémát, mint segítséget jelentett. Nem vert fel nagy port a sajtóban az ügy. Szerencsére a média kevésbé fogta fel, miről is volt szó. Az emberek vették és adták az értesüléseiket. Kereskedtek velük. Gyakran olyan információk voltak, amelyek aktájára „titkos” vagy még ennél is magasabb minősítést firkantottak, és tiszta nyereségük az amerikai érdekek megsértése volt.

– Mennyire jó a fiú? – kérdezte Jack.

Mary Pat arca kissé megenyhült.

– Nagyon. Östehetség a kölyök. Tanulja a beilleszkedést,

keresi azokat az alapembereket, akiket háttérinformációkért megcélozhat. Saját irodába helyeztük az üzleti életben, még csinos kis profitot is hoz nekünk. Olyan utasítást kapott, hogy legyen nagyon óvatos – hangsúlyozta ismét Mrs. Foley.

– Hallom, M. P. – mondta elcsigázottan Ryan. – De ha ez valóban...

– Tudom, Jack, nekem sem tetszik, amit Murray átküldött.

– Maga elhiszi? – kérdezte a válaszul kapott reakción elcsodálkozva Ryan.

– Igen, és Murray is elhiszi. – Szünetet tartott. – És ha sikerül feltárnunk ezzel kapcsolatos értesüléseket? Akkor hogyan tovább?

– Akkor elmegyek az elnökhöz, és alkalmasint kihozunk bárkit, aki azt akarja, hogy elhozzuk onnan.

– Én nem teszem ki Nomurit ilyen veszélynek! – Az operatív igazgatóhelyettes szinte kiabált.

– Jézusom, Mary Pat! Erre nem is számítottam. Hé! Én is fáradt vagyok, rendben?

– Tehát azt akarja, hogy küldjek egy másik teamet, és ő csak szimatolgasson a számunkra? – kérdezte a nő.

– Ez a maga témája. Én megmondom, mit tegyen, de azt már nem, hogyan. Legyen vidám, M. P.! – Ezzel a mondattal a nemzetbiztonsági tanácsadó egy fanyar mosolyt és valami mentegetőzésfélét érdemelt ki.

– Elnézést, Jack! Állandóan elfelejtem, hogy maga az új fiú ebben a házban.

*

– A vegyi anyagok különféle ipari felhasználásra

kerülnek – magyarázta az orosz ezredes az amerikainak.
– Jó magának. Mi csak el tudjuk égetni a mieinket, és a füstje megöli az embert.

A folyadék hajtóanyag kiürítése sem volt kifejezetten a tavasz lehelete, viszont miután leengedték a rakétából, változatos célra alkalmazható, ipari vegyi anyagok voltak.

Figyelték a technikusokat, akik tömlőt kígyóztattak a rakétasiló mellett lévő függőleges nyomóvezetéktől egy teherautóhoz, amely az utolsó nitrogén-tetroxid szállítmányt fuvarozta a vegyi üzembe. Lent a rakétatesten egy másik idomra illesztett tömlőn át normál légnyomást biztosító gázt szivattyúztak az oxidálótartály tetejébe, hogy jobban el lehessen távolítani a korróziót okozó vegyi anyagot. A rakéta csúcsa „élettelen” volt. Az amerikaiak megnézhatték, hová csatlakoztatták a robbanófej-„buszt”, de már eltávolították, s most egy másik teherautón – előtte két BTR-70 gyalogsági harckocsi, mögötte pedig három haladt – szállították arra a helyre, ahol a robbanófejeket előbb ártalmatlanná teszik a teljes szétszereléshez. A plutóniumot Amerika veszi meg. A robbanófejekben lévő trícium Oroszországban marad, valószínűleg végül a szabadpiacon kerül eladásra. A trícium grammjának piaci értéke ötvenezer dollár körül mozgott, és az eladása tekintélyes hasznot jelent majd az oroszok számára. Talán ez az oka, hogy az orosz kollégák ilyen gyorsan mozognak, gondolták az amerikaiak.

Ez volt az 53. Stratégiai Rakétaezred első hatástalanításra kerülő SS19-es silója. Hasonlított is meg nem is az orosz felügyelet mellett hatástalanításra kerülő amerikai silókhoz.

Mindkettő esetében azonos tömegű a vasbeton, bár míg ezt az erdőbe telepítették, az amerikai silók nyílt terepen voltak, ami más-más elképzelést tükröz a helyszínbiztonságról. A klíma már jobban hasonlított. Észak-Dakota ugyan szelesebb a nyílt tér miatt, viszont Oroszországban valamivel hidegebb az alaphőmérséklet, ami kiegyenlítette a préri szelének hidegét. Időközben elfordították a csövön a szelepkereket, eltávolították a tömlőt, és a teherautó nekilódult.

– Nem bánja, ha vetek rá egy pillantást? – kérdezte az Egyesült Államok légierijének ezredese.

– Tessék! – Az orosz stratégiai haderők ezredese a nyitott lyuk felé intett. Még egy hatalmas elemlámpát is adott. Aztán rá került a nevetés sora.

Te szemét! – akarta kiáltani Andrew Malcolm ezredes. A siló fenekén jeges víztócsát látott. A hírszerzés becslése megint téves volt. Ki hitte volna?

*

– Támogatás? – kérdezte Chavez.

– Lehet, hogy csak városnézés lesz belőle – felelte Mrs. Foley, és talán úgy is gondolta.

– Beavat a feladatba? – tudakolta John Clark az üzletre térve. Végül is a saját hibája, hiszen Dinggel a Cég egyik legjobb akcióteamje lettek. Chavezra pillantott. Nagy utat tett meg a kölyök öt év alatt. Megszerezte az egyetemi diplomát, és a nemzetközi kapcsolatokban is felzárkózott mesteréhez. Azt viszont még meg kellett tanulnia, hogy elrejtse az érzelmeit. Megtartott valamit szenvedélyekkel teli múltjából, és Clark azon tűnődött, mennyi mutatkozott

meg ebből a Farmon és máshol. Mindenkinek szüksége van arra, hogy szolgálati hírnévre tegyen szert a maga szervezetében. Ami Johnt illeti, neki olyan híre volt, hogy szinte suttogva beszéltek róla, és ostobán azt hitték, hogy nem kerülnek vissza hozzá a gúnynevek meg a pletykák. Ding is meg akarta szerezni a maga hírnevét. Hát ez így van rendjén.

– Fotók? – kérdezte Chavez, majd elvette a képeket Mrs. Foleytól.

Hat felvétel volt. Ding mindegyiket alaposan megnézte, majd egyenként idősebb társa kezébe adta. Az ifjabb tiszt uralkodott a hangján, arca azonban elárulta ellenszenvét.

– És mi van akkor, ha Nomuri felderít egy arcot és egy helyszínt? – kérdezte.

– Maguk ketten felveszik a lánnyal a kapcsolatot. Megkérdezik, akar-e egy ingyen repülőjegyet hazafelé – felelte az operatív igazgatóhelyettes. Fölösleges volt hozzátennie, hogy ezt igen alapos kikérdezés előzi meg. A CIA semmit sem ad ingyen.

– Fedősztori? – kérdezte John.

– Még nem döntöttük el. Mielőtt elindulnának, csiszolnunk kell a nyelvtudásukon.

– Monterey? – Chavez mosolygott. Amerika egyik legkellemesebb vidéke volt, különösen ebben az évszakban.

– Két hét teljes elmélyülés. Ma este repülnek. A tanáruk egy Ljalin nevezetű fickó lesz, Oleg Jurijevics. KGB őrnagy, elég régen jött át. Sőt egy hálózata is van Japánban, BOGÁNCS-nak hívják. Ő az a fickó, aki elkapta az

információt, hogy maga és Ding annak idején lehallgatták az utasszállító járatot...

– Tyúha! – jegyezte meg Chavez. – Nélküle...

Mrs. Foley bólintott. Örült, hogy Ding ilyen gyorsan átlátta az összefüggéseket.

– Így igaz. Nagyon szép, vízre néző háza van, és pokolian jó nyelvtanár. Tán azért, mert neki is meg kellett tanulnia azt a nyelvet. – A CIA igen jó üzletet kötött. A kihallgatási eljárás után Ljalin a fegyveres erők nyelviskolájában kapott munkát, ahol a védelmi minisztérium fizette. Egyébként mire képesek lesznek a bennszülöttek nyelvén ebédet rendelni és megtalálni a mosdót, addigra kitaláljuk a fedősztorijukat.

Clark mosolyogva felállt, vette a jelzést, hogy elbocsátották őket.

– Akkor vissza a munkához!

– Megoltalmazni Amerikát – tette hozzá mosolyogva Chavez abban a biztos tudatban, hogy hazája tényleges megvédése már a múlté. A fényképeket Mrs. Foley íróasztalán hagyta.

Clark hallotta és szintén viccnek gondolta a megjegyzést, aztán a feltörő emlékek letörölték a mosolyt arcáról.

*

Nem az ő hibájuk volt, hanem az objektív feltételeké. A lakosság száma az Egyesült Államok négyszerese, az élettér viszont csak az egyharmada. Tenniük kellett valamit. Az embereknek munkára volt szükségük, termékekre, esélyre, hogy rendelkezzenek mindazzal, amit a világon mindenki más akart. Láthatták a televízióban, hogy ez

látszólag még azokon a helyeken is megvan, ahol nincs elég munka, és ők is akarták ezt a lehetőséget. Ilyen egyszerű. Kilencszázmillió embernek nem lehet „nem”-et mondani.

Biztosan nem, ha közülük való vagy. V. K. Chandraskatta altengernagy a *Viraat* anyahajó parancsnoki hídján ült bőrszékében. Amint azt hivatali esküje kifejezte, kötelessége volt teljesíteni kormánya utasításait, s ami több ennél, a népét szolgálni. Nem kellett a saját kapitányi hídjánál messzebbre néznie, hogy megértse ezt. Vezérkari tisztek és tengerészek, különösen az utóbbiak, hazájának legjobbjai, akik otthagyták addigi életüket a szubkontinensen, hogy belevágjanak ebbe az újba, és keményen igyekeztek, hogy jól csinálják. Hiszen bármily csekély volt is a fizetség, mégis jobb gazdasági esélyeket nyújtott számukra egy olyan országban, melynek a munkanélküliségi rátája húsz és huszonöt százalék között lebegett. Az országnak pusztán ahhoz, hogy élelmiszerekből önellátó legyen... mennyire is? – huszonöt évre volt szüksége. És ezt is csak egyfajta alamizsnával érték el, a nyugati mezőgazdasági tudomány eredményeként, melynek sikere mindazonáltal sokakat sértett. Mintha ősi és művelt országuk képtelen volna megteremteni a maga sorsát. Még a sikeres jótékonykodás is teher lehet egy nemzet becsületén.

És most mi van? India gazdasága végre ismét erősödik, de ismét korlátokba ütközik. További erőforrásokra van szüksége, de főként területre. Hazájától északra a világ legfélelmetesebb hegyvonulata húzódik. Keletre Banglades

terül el, amelynek még Indiánál is több gondja van. Nyugatra a szintén túlnépesedett és ősi vallási ellenlábás Pakisztán, mellyel egy esetleges háború azt a nemkívánatos hatást eredményezné, hogy elvágnák magukat a Perzsa-öböl muzulmán országainak olajától.

Micsoda balszerencse! – gondolta az admirális. Feltette szemüvegét, és a flottáját szemlélte, mert pillanatnyilag nem volt más teendő. Ha nem tesznek semmit, a legjobb, amit országa remélhet, valamicskével több a stagnálásnál. Ha kifelé fordulnának tevékenyen helyet keresve... Az „új világrend” azonban azt állítja, hogy hazájának nem lehet. Éppen azok a nemzetek utasították vissza India beszállását a nagyságért folytatott versenybe, amelyek a versenyt futották, s aztán leállították, nehogy valaki felzárkózzék.

Előtte állt a bizonyíték. Az anyagi romlásba döntő összegekért felépített, legénységgel ellátott és kiképzett haditengerészete az egyik legerősebb a világon. A hét óceán egyikén hajózik, az egyetlen, amely egy országról kapta a nevét, az ő országáról, és még itt is csak a második, az amerikai haditengerészet töredékének alárendelve. Ez még jobban sértette. Amerika mondja meg Indiának, mit tehet és mit nem. Amerika – a mennyi is? – az alig kétszáz éves történelmével. Kezdők! Harcoltak ők Nagy Sándorral vagy a hatalmas kánnal? Az európai felfedezőutak az ő országát célozták meg, és az a „véletlenül” felfedezett szárazföld most megtagadja a nagyságot, a hatalmat és az igazságot az admirális ősi földjéről. Mindent összevetve, sokat kellett elrejtene a szakmai tárgyilagosság álarca mögé, miközben a

vezérkara ott sürgölődött körülötte.

– Radarkapcsolat, irány egyes-hármas-ötös, távolság kétszáz kilométer – jelentették. – Útirány a part, sebesség ötszáz csomó.

Az admirális a tiszthez fordult és bólintott. Mehta kapitány felemelte a telefont, és utasításokat adott. A hajóraj kívül esett a rendes tengeri kereskedelmi és légi útvonalakon, és az idő megállapítása elárulta neki, mi lehet a part irányába tartó jel. Négy amerikai vadászgép, F-18E Hornet harci gépek, az egyik tőle délkeletre lévő anyahajó fedélzetéről. Mindennap jönnek, reggel és délután, gyakran az éjszaka közepén is, hogy megmutassák, ők ezt is megtehetik, hogy tudassák velük, az amerikaiak ismerik a helyzetüket, és emlékeztessék rá, hogy ő nem tudhatja az övékét.

Egy pillanattal később két Harrier indulásának zajára lett figyelmes. Jó gép, drága gép, de nem mérhető össze az erre tartó amerikai gépekkel. Ma négyet enged fel, kettőt a *Viraatról*, kettőt a *Vikrantról*, hogy találkozzanak a négy, valószínűleg amerikai Hornettel, és a pilóták majd jókedvűen integetnek és bólogatnak egymásnak, mindazonáltal kölcsönös hazugság lesz.

– Kikapcsolhatnánk a SAM-rendszereket. Mutassuk meg, hogy untat bennünket ez a játék – javasolta Mehta kapitány. Az admirális azonban a fejét rázta.

– Nem. Keveset tudnak a SAM-rendszereinkről, és semmit sem ajánlunk fel nekik önként. – Az indiaiak pontos radarfrequenciái, szélessége és ismétlési gyorsasága nem volt nyilvános információ, és az amerikai hírszerző

szolgálatok valószínűleg sosem törték magukat, hogy megtudják. Ez azt jelentette, hogy az amerikaiak talán nem képesek zavarni vagy becsapni a rendszereiket. Valószínűleg tudnák, de nem lennének biztosak benne, és a bizonyosság hiánya aggasztaná őket. Nem volt túl jó lap, mégis a legjobb, amit Chandraskatta jelenleg a kezében tartott. Az admirális teáját kortyolgatva megcsillantotta rendíthetetlenül higgadt természetét. – Nem. Tudomást veszünk a közeledésükről, barátságosan találkozunk velük, és útukra engedjük őket.

Mehta bólintott, és anélkül hogy egyetlen szóval is kifejezésre juttatta volna növekvő haragját, kiment. Ez várható volt. Ő a hajóraj hadműveleti tisztje, az ő feladata volt kidolgozni egy tervet az amerikai flotta legyőzésére, ha úgy hozná a szükség. Az, hogy egy ilyen feladat jóformán lehetetlen, nem mentette fel Mehtát a kötelesség alól, és aligha meglepő, hogy a férfi nem rejtette véka alá a helyzete fölött érzett feszültségét. Chandraskatta letette teáscsészéjét, és az „ugrósánc” fedélzetről elrugaszkodó s a levegőbe emelkedő Harriereket figyelte.

– Hogy bírják a pilóták? – kérdezte az admirális a repülőtisztjétől.

– Egyre frusztráltabbak, de a teljesítményük eddig kiváló – hangzott a büszke válasz, mégpedig joggal. Remek pilótái voltak. Az admirális gyakorta étkezett velük, az ő büszke arcukból merített bátorságot. Nagyszerű fiatal emberek, felérték a világ bármely vadászpilótájával, s ami még ennél is fontosabb, buzgón bizonyítani is akartak.

Az indiai haditengerészet azonban csak negyvenhárom

Harrier FRS 51 vadászrepülőgéppel rendelkezett. Ebből mindössze harminc volt a tengeren, a *Viraaton* és a *Vikranton*, és ez nem ért fel egyetlenegy amerikai anyahajó fedélzetén lévő gépek számával vagy képességével. És mindez pusztán azért, mert ők előbb léptek be a versenybe. Megnyerték és azután kinyilatkoztatták, hogy a játéknak vége, gondolta Chandraskatta, miközben pilótái csevegését hallgatta egy csatornán. Ez egyszerűen igazságtalan.

*

– Hogyan? Mit akarsz beadni nekem? – kérdezte Ryan.

– Átverték – felelte Robby Jackson. – Azok a madarak karbantartás-intenzívek voltak. Sejtetd már? Az elmúlt pár évben nem végezték el a karbantartásukat. Andy Malcolm az este hívott a műholdas adóvevőjén. Víz állt az üreg fenekén, abban a silóban, amit ma nézett meg.

– És?

– Mindig elfelejtem, hogy városi fiú vagy. – Jackson maflán vigyorgott, vagy inkább, mint egy báránybőrbe bújt farkas. – Ha üreget ásol a földbe, előbb vagy utóbb megtelik vízzel. Igaz? Ha bármi értékeset tartasz az üregben, jobban teszed, ha folyamatosan kiszivattyúzod belőle. A siló alján a víz arra utal, hogy ezt nem mindig tették meg, tehát vízpára és nedvesség van az üregben. És korrózió.

Leesett a tantusz.

– Azt akarod mondani, hogy a madarak...

– Talán akkor sem repültek volna, ha ők azt akarják. A rozsdásodás már csak ilyen. Minden bizonytal dögölt madarak, mert nagyon bizonytalan vállalkozás rendbe tenni

őket, ha egyszer tönkrementek. Mellesleg – Ryan asztalára dobta a vékony dossziét – ez a J-3 becslése.

– És mi van a J-2-vel? – kérdezte Jack az Egyesített Vezérkari Főnökség Hírszerző Igazgatóságára utalva.

– Sosem hitték el, de arra számítok, most elhiszik, ha elegendő lyukat nyitunk ki, és ugyanazt tapasztaljuk. Hogy nekem mi a véleményem? Jackson admirális vállat vont. – Úgy képezem, ha Ivánék hagyták, hogy az egyes számúban megnézzük, nagyon is valószínű, hogy ugyanezt találjuk máshol is. Már le se szarják az egészet.

A hírszerző értesülések igen sok forrásból érkeznek, és egy Jackson-féle „operátor” gyakorta a legjobb forrás. A hírszerző tisztekkel ellentétben, kiknek munkája a másik oldal képességeinek kiértékelése, szinte mindig elméleti síkon, Jacksont az érdekelte a fegyverekben, hogy működjenek, és kemény tapasztalat árán tanulta meg, hogy használatuk sokkal nagyobb igényeket támaszt, mint megnézni őket.

– Emlékszel, amikor azt hittük, három méter magasak?

– Én sosem hittem, de egy törpe is hazavághat, ha pisztolya van – emlékeztette a barátját Robby Jackson. – Szóval, mennyi pénzt csikartak ki belőlünk?

– Tíz számjegyű. – Ryan felemelte kitárt tenyerét.

– Jó üzlet. Van mire költeni a szövetségi adót. Csak úgy egyszerűen kifizetünk a ruszliknak ötmilliárd dollárt, hogy olyan rakétákat hatástalanítsanak, amelyek el sem tudják hagyni a silókat, hacsak nem robbantják le róluk előbb a rozsdát? Mesés eredmény, Ryan doktor.

– Szükségük van a pénzre, Rob.

- Nekem is, ember. Hé, kisfiam! Én az utolsó tartalékaimat kaparom össze, hogy legyen elég üzemanyag, hogy a levegőben tarthassam a gépeimet.
- Ritkán értették meg, hogy a flotta minden hajója és a szárazföldi erők mindegyik páncéloszázalója egy adott költségvetésből él. Noha a parancsnokok nem tartanak maguknál csekk-könyvet, mindegyikük egy meghatározott mennyiségű fogyasztásicikk-készletet vesz fel – üzemanyagot, fegyvereket, pótalkatrészeket, sőt a hadihajók esetében élelmiszert –, amelynek egy teljes évig ki kell tartania. Cseppet sem volt ismeretlen egy hadihajó számára, hogy sok héten át vesztegelt a mólónál a pénzügyi év végén, mert nem maradt semmi, ami üzemeltette volna. Egy ilyen esemény viszont oda vezet, hogy ez alatt az idő alatt nem végeznek el feladatot, a legénység nem kap kiképzést. A Pentagon meglehetősen sajtószerű szövetségi intézmény, és elvárják tőle, hogy fix és gyakran csökkentett költségvetésből gazdálkodjék.
- Mégis, mire számítok? Mennyire tudjuk még összehúzni magunkat?
- Beszélek a főnökkel, Rob. Rendben? A bizottság elnöke...
- Csak kettőnk közt szólva, a bizottság elnöke azt hiszi, az operatív tevékenység olyasvalami, amit a sebészek csinálnak a kórházban. És ha rám hivatkozol, nincs több golflecke.
- Mennyit ér meg, hogy az oroszok kiszálljanak a játékból?
- kérdezte Ryan azon tűnődve, vajon meg tudja-e kissé nyugtatni Jacksont.

– Annyit nem, amennyit mi veszítettünk a csökkenésekkel. Amennyiben nem vetted volna észre, a haditengerészetem még mindig látástól vakulásig erőlködik, és negyven százalékkal kevesebb hajóval visszük a boltot. Az óceán pedig nem lett kisebb. A szárazföldi haderő jobb helyzetben van, azt garantálom, de a légierő nincs. A tengerészgyalogság még mindig a szarvastehén tőgyét szopja, és még mindig ők az elsődleges csapásmérő erőnk, ha legközelebb a fiúk és a lányok elcseszik a dolgokat a külügyben.

A kórusnak prédikálsz, Rob?

– Többről van itt szó, Jack. Az embereket is túlhatjuk. Minél kevesebb a hajó, annál tovább kell kint tartózkodniuk. Minél többet időznek odakint, annál nagyobbak a karbantartási számlák. Mint azokban a régi, rossz időkben a hetvenes évek végén. Már kezdjük elveszíteni az embereinket. Nem könnyű sokáig távol tartani egy férfit a feleségétől és a gyerekeitől. És ha elveszíted a tapasztalt embereidet, a kiképzési számlád lesz nagyobb. Függetlenül attól, melyik utat választod, veszítesz a harci hatékonyságból – folytatta Jackson. Most úgy beszélt, mint egy admirális.

– Nézd, Rob! Nemrégiben ugyanezt a beszédet adtam elő az épület másik oldalán. Minden tőlem telhetőt megteszek érted – felelte Jack, és most úgy beszélt, mint egy magas rangú kormánytisztviselő.

– Mindketten vén trotlik vagyunk.

– Sok idő telt el azóta, hogy a Canoe Egyetem tanszékén voltunk – mondta Ryan. A hangja szinte suttogóvá vált. – Én történelmet tanítottam, te pedig minden este térdre borultál

Isten előtt, hogy gyógyítsa meg a lábadat.

– Többször kellett volna. Köszvényes a térdem – jegyezte meg Jackson. – Kilenc hónap múlva repülőorvosi vizsgálatom lesz. Gondolhatod!

– Ellenőrzés?

– A nagy vizsgálat. – Jackson tárgyilagosan bólintott.

Ryan tudta, mit jelent ez valójában. Egy férfi, aki több mint húsz éven át anyahajókról szállt fel repülőgépekkel, fájdalmasan szembesül a ténnyel, hogy megöregedett. Már nem játszhat többé a fiúkkal. Az ősz hajszálatat még ki lehetne magyarázni a rossz génekkel, de egy mélyreható orvosi ellenőrzés a repülőruha és a sisak szögre akasztását jelentené, és annak beismerését, hogy már nem elég jó ahhoz az egyetlen dologhoz, ami után tízéves kora óta áhítozott, s amiben szinte egész felnőtt életében jeleskedett. A legkeserűbb mégis azoknak a gúnyolódásoknak a felidézése, amiket ifjú hadnagyként az idősebb pilótákról mondott, a rejtett, önelégült vigyorok, a többi fiatal sráccal megosztott mindent tudó pillantások, akik közül senki sem számított arra, hogy ez vár majd rájuk is.

– Egy csomó rendes fickó sosem kapott esélyt, hogy felterjesszék egy raj parancsnokának, Rob. Húsz évet húztak le parancsnoki rangban, végül a Federal Express éjszakai műszakjában kötnek ki.

– És nem is keresnek rosszul.

– Kiválasztottad már a koporsót? – Ez megtörte a rossz hangulatot. Jackson felnézett és elvigyorodott.

– A francba! Ha nem tudok táncolni, attól még nézhetem.

Én mondom neked, haver, ha azt akarod, hogy véghezvigyük azokat a helyes kis hadműveleteket, amelyeket a kabinomban kitervelünk, a folyó innenső oldaláról lesz szükségünk segítségre. Mike Dubro nagyszerű munkát végez. Papírokat rakosgat, de neki és a csoportjainak megvannak a korlátai, világos?

– Nézd, tengernagy, egyet megígérek. Ha eljön az idő, hogy megkapd a hadműveleti csoportodat, lesz egy a számodra is. – Nem ígért túl sokat, de mindketten tudták, ez volt a legjobb, amit felkínálhatott.

*

Ez a nő volt az ötödik. Az egészben az volt a figyelemre méltó... – a pokolba is, gondolta Dan Murray a Fehér Háztól hat háztömbnyire eső irodájában –, az egész figyelemre méltó. A nyomozás természete volt a legnyugtalanítóbb, ő és a teamje számos nőt kérdezett ki, akik bevallották – néhányan szégyenlősen, mások nyilvánvaló érzelmek nélkül, megint mások büszkén és humorral –, hogy lefeküdtek Ed Kealtyvel. Öt esetben azonban az aktus nem volt teljesen önkéntes. Ennél az asszonynál, a legutóbbinál a kábítószeresek is közrejátszottak, és az a szégyen munkált benne, hogy ő egyedül esett csapdába.

– Tehát? – kérdezte Bill Show a számára is igen hosszú nap után.

– Megcáfolhatatlan ügy. Öt ismert tanúnk van, közülük négy él. Két esetet minden tárgyalóteremben, ahol eddig megfordultam, nemi erőszaknak nyilvánítanak, és ebbe nem számít bele Lisa Beringeré. A másik kettő drogok

használatát bizonyítja szövetségi tulajdonban. Ez a két nő jóformán szóról szóra ugyanúgy azonosította a konyakospalack címkéjét, mondta el a hatásait, mindent.

– Jó tanúk? – kérdezte az FBI-igazgató.

– Vannak olyan jók, ami egy effajta ügyekben elvárható. Itt az ideje, hogy továbblépünk – tette hozzá Murray.

Show egyetértően bólintott. Hamarosan kiszivárog a dolog. Még a legjobb körülmények között sem lehet sokáig titokban nyomozni. A kikérdezettek közül akadhatnak olyanok, akik esetleg lojálisak a vizsgálat célpontjához, és nem számít, milyen óvatosan teszi fel az ember a bevezető kérdéseket, nem kell ahhoz túl nagy képzelőerő, hogy rájöjjenek, mire megy ki a vizsgálódás. Gyakorta azért, mert maguk is gyanakodtak. Azután azok, akik nem tesznek tanúvallomást, esetleg megpróbálják figyelmeztetni a célpontot: vagy azért, mert szilárdan hisznek az ártatlanságában, vagy mert remélik, hogy személyes hasznot húzhatnak a dologból. Bűnöző vagy sem, az alelnök jelentős politikai hatalommal rendelkezik, és még mindig hatalmas és hathatós „ajándékokkal” tudja megajándékozni azokat, akik elnyerték a jóindulatát. Egy másik korszakban az Iroda talán nem ment volna ilyen messzire. Maga az elnök, esetleg a főállamügyész csendes figyelmeztetésben részesítette volna Kealtyt, és az elnöki stáb magasabb beosztású munkatársai maguk keresték volna fel az áldozatokat, ilyen vagy olyan kárpoztást felkínálva. Ez sok esetben működött. Végül is az egyetlen ok, amiért ilyen messzire eljutottak, az elnöktől kapott engedély és a főállamügyész együttműködése volt,

valamint az a megváltozott jogi és erkölcsi légkör, amiben dolgoztak.

– Abban a pillanatban, amint elmegy és beszélsz a bizottság elnökével...

Murray bólintott.

– Igen. Ezzel az erővel sajtókonferenciát tartanék, ahol szervezett módon adhatnánk elő a bizonyítékainkat.

Ezt persze nem teheték meg. Amint a bizonyítékok politikai figurák kezébe kerülnek – ez esetben a Ház jogügyi bizottságának tagjaiéba –, azonnal kiszivárog az ügy. Murraynek és teamjének egyetlen igazi befolyásoló tényező lesz a birtokában, mégpedig a napszak kiválasztása. Ha elég későn adják át az anyagot, a hír kimarad a reggeli lapokból, kiváltván a *The Washington Post* és a *The New York Times* haragját. Az Irodának szigorúan a szabályok szerint kellett játszania. Semmi sem szivároghatott ki, hiszen bűnügyi eljárásról volt szó, és a célpont jogait ugyanolyan erősen kellett védeni, mint az áldozatokét – valójában még annál is jobban.

– Itt csináljuk, Dan – hozta meg Show a döntését. – Ráveszem a főállamügyészt, intézze el a telefonokat és szervezze meg a találkozót. Ezzel talán egy rövid ideig titokban marad az információ. Mit is mondott pontosan a minap az elnök?

– Durling belevelő fickó – jegyezte meg az FBI-nál használatos népszerű dicsérettel a helyettes igazgató. – Azt mondta: „A bűncselekmény az bűncselekmény”. – Az elnök még azt is hozzátette, hogy a lehető

legdiszkrétebben kezeljék az ügyet, de hát erre lehetett számítani.

– Elég méltányos. Személyesen hozom a tudomására, mit teszünk.

*

Nomuri egyenesen dolgozni ment. Szokásos fürdőházi estéjére igyekezett a hivatalnokok megszokott csoportjával. Valószínűleg ő végezte a „legtisztább” munkát a Cégnél. Ez volt a hírszerzés egyik legdörzsöltebb módja, amivel valaha találkozott, s hogy még ügyesebb csalás legyen, egy nagy üveg szakét is bedobott, amely most félig üresen a faked szélén állt.

– Bárcsak ne meséltél volna nekem arról a kerek szeműről!

– mondta lehunytt szemmel. Megszokott sarkában ücsörögve átadta testét a víz simogató melegének. A harminchat fok már elég forró ahhoz, hogy csökkentse a vérnyomást, és eufóriát szítson. Ehhez járult még az alkohol hatása. Számos japánnál fellelhető a nyugaton „keleti felhevülés”-nek, vagy nagyobb etnikai érzékenységgel „kóros mámor”-nak nevezett genetikai rendellenesség. Tulajdonképpen enzim-rendellenességről van szó, és azt jelenti, hogy már viszonylag kis mennyiségű alkohol is igen nagyfokú hatást gyakorol a szervezetre. Szerencsére Nomuri családja nem osztozott ezen a jellegzetes vonáson.

– Miért? – kérdezte a túlsó sarokból Taoka Kazuo.

– Mert képtelen vagyok kiverni azt a *gajdzsin* boszorkányt a fejemből – felelte jókedvűen Nomuri.

A fürdőház másik hatása az intim jópofáskodás volt. A CIA-tiszt melletti férfi durván megdörzsölte a fejét, és nevetett,

ahogyan a többiek is.

– Ó! És most többet szeretnél hallani, igaz? – Nomurinak nem kellett odanéznie. A férfi, akinek teste az övéhez dörzsölődött, előrehajolt. Bizonyára a többiek is. – Tudod mit? Igazad volt. Nagy a lábuk és a mellük is. De a modoruk... hát azon lenne még mit javítani.

– Megvárakoztatsz minket? – kérdezte fenyegető haragot tettetve a csoport egy másik tagja.

– Nem díjaztatók a drámát? – Jókedvű nevetés volt a válasz. – Nos, igaz, hogy a melle túl nagy ahhoz, hogy valódi szépség legyen, de hát mindnyájunknak kell áldozatokat hoznunk az életben, és őszintén szólva, láttam már ennél csúnyább idomtalanságokat is...

Milyen remek elbeszélő – gondolta Nomuri. Megérdemelte az ajándékot. Egy pillanat múlva hallotta, hogy kihúzzák az üvegből a dugót, aztán egy másik férfi újratöltötte a kis csészéket. Tulajdonképpen egészségügyi okokból tiltott volt az ital a fürdőházakban, de ami ebben az országban ritkán fordult elő, ezt a szabályt jórészt figyelmen kívül hagyták. Nomuri még mindig csukott szemmel a csészéje után nyúlt, és nagy sikert aratott, amint átszellemült mosollyal a levegőbe rajzolt egy elképzelt alakot, melynek bizonyos domborulatai a gőzölgő víz felülete alá csúsztak. A leírás egyre részletesebb lett, egyre jobban ráillett a fényképre és az egyéb értesülésekre, amiket a kora reggeli vonaton juttattak el hozzá. Persze még közel sem volt perdöntő, hiszen ezer lányból bármelyikre megfelelt volna a leírás. Nomurit különben sem rázta meg az eset. Ez a lány mindenképpen szerencsét próbált volna, de végtére

is amerikai állampolgár, és ha lehet segíteni rajta, akkor ő segédkezet nyújt neki. Küldetése jelentéktelen kis mellékvágányának látszott ez az ügy, de lehetőséget adott rá, hogy bedobjon egy témát, amitől még inkább e férfitársaság tagjának tűnhetett. Ez később majd kamatozik, amikor fontos értesüléseket szerezhethet tőlük.

*

– Nincs más választásunk – jelentette ki egy férfi nem is olyan messze, egy hasonló fürdőházban. – Szükségünk van a segítségükre.

Ez nem érte váratlanul a hallgatóságát. Csupán az volt a kérdés, ki döngeti meg először a falat. A sors kényszerítette rá ezt a férfit és a cégét, de ez cseppet sem csökkentette személyes szégyenét, hogy segítséget kell kérnie. A többiek átérezték a fájdalmát, miközben kifelé csak szenttelen jó modorukat mutatták. Valójában valami mást is éreztek: félelmet. Ha ez megtörtént egyszer, jóval könnyebben történhet meg újra. Ki lesz a következő?

A pénzbefektetés legbiztosabb formája általában az ingatlan, a fizikailag megfogható, hamisítatlan tulajdon, olyasvalami, amit megérinthez és érezhet az ember, felépítheti és megélhet belőle, amit mások is láthatnak és megmérhetnek. Annak ellenére, hogy állandó erőfeszítéseket tettek Japánban új területek feltöltésére, hogy például repülőtereket építsenek, az általános szabály itt is ugyanolyan igaz volt, mint bárhol másutt: azért érdemes földet venni, mert a kínálat véges, és az árak éppen ezért nem csökkennek.

Japánban azonban a sajtóságos helyi körülmények miatt

ez az igazság eltorzult. Az ország földhasználati politikájának lapjait a mértéktelen hatalommal rendelkező mezőgazdasági kisbirtokosok keverték, és egyáltalán nem volt szokatlan a negyedhektárnyi termő zöldséges mellett felépített külvárosi lakótelep közepén zöldellő keskeny termőföldparcellák látványa. A már úgyis kicsi országot – az egész körülbelül Kalifornia méretű, lakóinak száma pedig durván az Egyesült Államok lélekszámának a fele – még zsúfoltabbá tette az a tény, hogy a földnek csak igen kis része művelhető. Mivel a megművelhető földterület szintén afelé tendált, hogy az emberek könnyebben élhessenek rajta, a népesség legnagyobb része még inkább abba a néhány sűrűn lakott városba koncentrálódott, ahol az ingatlanárak az addiginál is drágábbak lettek. E látszólag közönséges tény figyelemre méltó következménye, hogy pusztán Tokió kereskedelmi ingatlanjainak magasabb „jegyzett” értéke volt, mint Amerika negyvennyolc államának összes földterületéé. És ami még érdekesebb, mindenki úgy fogadta el ezt a képtelenséget, mintha értelme lett volna, amikor valójában olyan örülten mesterséges volt, mint a tizenhetedik századbéli holland tulipánörület.

Az igénytelen japán polgárok keresetük legnagyobb részét félretették. A megtakarítások bankokba kerültek, mégpedig olyan hatalmas mennyiségben, hogy a kölcsöntőkekészlet szintén óriási lett, minek eredményeként a kölcsönök után számított kamatlábak alacsonyak voltak, és a világ bármely más táján nyomorba taszító és képtelenségnek számító árak ellenére lehetővé tették a földvásárlást és az

építkezést. Mint a mesterséges fellendüléseknél általában, a folyamat veszélyes következményekkel járt. A tulajdonban lévő ingatlanok felemelt jegyzett értékét egyéb kölcsönök biztosítékául, valamint az árkülönbözeten vásárolt tőzsdei értékpapírok biztosítékeként használták fel, miközben az intelligensnek és előrelátónak tartott üzletemberek tulajdonképpen egy igen bonyolult kártyavárat építettek, melynek alapja abban a hitben gyökerezett, hogy a világvárosi Tokió ténylegesen nagyobb értéket képvisel, mint egész Amerika Bangor és San Diego között. Ráadásul ez az ingatlanérték-szemlélet arról győzte meg a japán üzletembereket, hogy az amerikai ingatlanok, amelyek végül is nagyjából ugyanolyannak tűntek, mint a saját ingatlanjaik, minden bizonnyal többet érnek annál, mint amennyit a bolond amerikaiak kérnek értük. A 90-es évtized eleje aggasztó gondolatokat vetett fel. A japán részvénypiac meredek esése megfélemlítette az üzletembereket, és arra készítette néhányukat, hogy fizetési kötelezettségeik fedezésére fontolóra vegyék földbirtokaik eladását. Ez váltotta ki a megdöbbenőt, ámbár nem meglepő felfedezést, hogy senki sem akarta a jegyzett értéket megadni egy parcelláért; hogy bár a telekkönyvi megállapodásban mindenki elfogadta azt, valójában nem volt reális ennek az ára. Ez odáig vezetett, hogy a várat megtartó egyetlen kártyalapot szép csendesen kihúzták az építmény aljáról, és csak egyetlen fuvallat hiányzott, hogy az egész összedőljön. Erről a lehetőségről egyébként a magasabb rangú vezetők között folytatott beszélgetések során kitaróan nem vettek tudomást.

Mostanáig.

A kádban ülő férfiak sok-sok éve voltak barátok és üzlettársak, és Macuda Kozo nyugodt, méltóságteljes bejelentése cége jelenlegi folyó fizetési nehézségeiről mindegyikükben egy kollektív katasztrófa gondolatát vetette fel, ami hirtelen jóval közelebbinek tűnt, mint akárcsak két órával ezelőtt számítottak rá. A jelen lévő bankárok adhatnának kölcsönt, csak hogy a kamatlábak most magasabbak voltak. A nagyiparosok fizetési kedvezményt ajánlhatnának fel, ami viszont az ő üzleti tevékenységük profitját érintené, és káros hatással lenne a már úgyszólván ingatag részvényárakra. Igen. Meg tudnák menteni barátjukat az összeomlástól. Ezzel azonban az ő társadalmukban személyes kegyvesztettség jár, ami örök időkre kirekeszti őt ebből a kebelbaráti csoportból. Amennyiben nem állnak rendelkezésére, a „legjobb”, amivel szerencsét próbálhat, ha a legnagyobb titokban piacra dobja néhány irodaházát, és szintén titokban abban reménykedik, hogy valaki a feltételezett értékhez hasonló áron megveszi őket. Ez azonban nagyon is valószínűtlen volt, ezt mindnyájan tudták, hiszen ők maguk sem lennének hajlandóak rá. És ha kitudódna, hogy a „jegyzett érték” ugyanolyan utópia, mint Verne írásai, azt ők is megszenvednék. A bankároknak el kellene ismerniük, hogy saját kölcsöneik biztonsága, következésképpen pénzbetéteseik pénzének biztonsága ugyancsak üres koholmány. Csak arra ocsúdnának fel, hogy úgy látnák eltűnni az „igazi” pénzüket, mint valami varázslatban. Mindezek miatt azt teszik, amit kell. Segítenek Macudán és

a vállalatán, cserébe természetesen koncessziókat kapnak, de biztosítják a pénzt, amire neki és üzleti tevékenységének szüksége van.

A gond abban állt, hogy egyszer, jöllehet kétszer, talán harmadszorra is meg tudják ezt csinálni, de az események hamarosan lavinává nőhetnek, és eljőhet az a pillanat, amikor őket is eléri, és már nem lesznek képesek tovább megtartani a kártyavárat. Még gondolni sem volt jó a következményekre.

Mind a hat üzletember a vízre meredt, képtelenek voltak egymás szemébe nézni. Társadalmuk nem egykönnyen fogadta el, hogy férfiak kifejezésre juttassák félelmüket. Most mindahányan féltek. Végtére is övük volt a felelősség. A kezükben lévő vállalataikat olyan zsarnokian irányították, akár egy J. P. Morgan a holdingjait. Az irányítással pazarló életmód, mérhetetlen személyes hatalom, végül teljes személyi felelősség járt. Elvégre ők hozták az összes döntést, és ha azok a döntések hibásak voltak, övük volt a felelősség is egy olyan társadalomban, ahol a nyilvános kudarc maga volt a halál.

– Jamata szannak igaza van – mondta még mindig a vizet bámulva az egyik bankár. – Hiba volt vitatni a nézeteit.

A többiek társuk bátorságán elámulva szinte kórusban bólintottak, s azt suttogták: *Hai!* [13].

Aztán egy másik férfi szólalt meg:

– Ki kell kérnünk a tanácsát ebben a dologban.

*

A gyár két turnusban dolgozott, olyannyira népszerű volt a terméke. A Kentucky hegyei közt lévő egyetlen épület

több mint száz acre [14] területet foglalt el, azon túlmenően parkolók vették körül a munkások kocsijai és a termékek számára, külön résszel a kamionok rakodásához, és megint egy másik terület állt rendelkezésre a létesítménybe begördülő vonatszerelvények megrakásához.

Az amerikai és japán piac első számú új autója, a Cresta, a St. Moritz-i szánkópályáról kapta a nevét, ahol a japán autóipar egyik vezetője némileg kaptosan szerencsét próbált egy megtévesztően egyszerűnek tűnő szánkón. A pályán lefelé száguldva a csalóka Shuttlecock kanyarban elvesztette uralmát a szánkó felett. Rakétaként repült, és a „becsapódáskor” kifecamította a csípőjét. A pálya tiszteletére, amely leckét adott neki a kellő alázatból, a helybéli baleseti kórházban úgy döntött, egy új autóban őrzi meg kegyelettel a szerzett tapasztalatot. A Cresta akkor még egy csomag rajz és leírás volt csupán.

Ahogy szinte minden, amit a japán autóipar létrehozott, a Cresta technikai mestermű volt. A népszerű árfekvésű, sportos, elsőkerékmeghajtású, kis fogyasztású, négyhengeres, tizenhat szelepes motorral felszerelt autó, amelyben elöl két felnőtt, hátul pedig nagyon kényelmesen két vagy három gyermek fért el, és egyetlen nap alatt az év autója lett, a japán gyártó cég megmentője is egyben. A vállalat három egymást követő évben szenvedett az eladások csökkenésétől. Detroit mindent elkövetett, hogy visszaszerezze az amerikai piacot. Az ifjú családok körében páratlanul népszerű autót rengeteg extra tartozékkal szerelték fel, és az egész világon jelentkező igény kielégítése végett a Csendes-óceán mindkét partján

gyártották. Ez a Lexingtontól harminc mérföldre fekvő üzem minden vonatkozásban nagyszerű volt. Az alkalmazottak attól függetlenül megkapták a szakszervezeti fizetést, hogy be kellett volna lépniük az Autóipari Dolgozók Szakszervezetébe. A szakszervezeti műhely létesítésére irányuló mindkét kísérlet – az Országos Munkaügyi Bizottság felügyelete mellett – még negyvenszázalékos szavazatot sem ért el. A tekintélyes szervezet a munkások szokatlan ostobaságán zsörtölődve távozott.

Mint minden hasonló tevékenység esetében, ebben is akadt egy irreális elem. Az épület egyik végén autóalkatrészek léptek be, a másikon kész gépkocsik gördültek ki. Néhány alkatrészt szintén Amerikában gyártottak, bár nem annyit, mint amennyit az Egyesült Államok kormánya akart. A gyár igazgatója is több hazai alkatrésznek örült volna, különösen télen, amikor a Csendes-óceánon tomboló rossz időjárás befolyásolhatta az alkatrészek szállítását. Egyetlen hajó egynapos késése veszélyesen alacsony raktárkészletet eredményezhetett bizonyos tételekből – az üzem minimális önköltséggel dolgozott –, és a Cresták iránt nagyobb igény merült fel, mint amennyi az ő gyártókapacitása volt. Az alkatrészek többnyire vonaton érkeztek konténerekben mindkét part kikötővárosaiból. Típusonként szétválogatták, és az összeszerelő vonal azon részéhez épített raktárakba tárolták be őket, ahol majd az autókba szerelik. A munka tetemes részét robotok végezték, de az ügyes kezű, jó szemű, gondolkodó munkást nem lehetett pótolni, és az igazat megvallva, az automatizált tevékenységek főként

olyanok voltak, amiket az emberek egyébként sem élveztek. Az üzem magas termelékenysége tette lehetővé a Cresta elfogadható árát, és a sok túlórárt igénylő munkaterv a vidék legjobban fizető munkáját biztosította a munkások számára. Legalább olyan szorgalmasan dolgoztak, mint japán társaik, és japán munkafelügyelőik mind önmaguknak, mind a cégen belüli feljegyzésekben elismerték, hogy sokkal kreatívabban. Csupán ebben az évben vagy egy tucat jelentős újítást javasoltak ezen a szerelőszalagon, amiket azonnal bevezettek a hatezer mérföldre lévő hasonló üzemekben.

A munkát felügyelő japán személyzet nagyszerűen érezte magát Amerikában. Házaik és a hozzájuk járó terjedelmes terek meglepetésként érték őket, és a kezdeti kényelmetlenségek után, amivel egy idegen országban számolni kell, mindnyájan megadták magukat a helybéli vendégszeretet előtt. Csatlakoztak az ügyvédekhez a golfpályán, beugrottak a McDonald's-hoz egy burgerre, elnézegették az itteni gyermekekkel labdázó csemetéiket. Gyakran elképedtek a nem várt fogadtatástól. A helyi kábeltelevízió például külön műsort csatolt szolgáltatásaihoz a kétszáz hazai zamatra áhítózó japán család kedvéért. Közben tekintélyes jövedelmet szereztek anyavállalatuk számára, amely most a kentuckyi üzem váratlanul magas termelékenysége és a dollárnak a yennel szembeni folyamatos gyengülése miatt sajnos még a Japánban gyártott Crestákkal is alig kivédhető csapdába esett. Ezért újabb földterület vásárlása volt folyamatban annak érdekében, hogy hatvan százalékkal emeljék az

üzem kapacitását. Egy harmadik műszak lehetősége is felmerült, az viszont csökkentené a vonal karbantartására szánt időt, és káros hatással lehetne a minőségellenőrzésre. Ezt a kockázatot, az ismét jelentkező detroiti konkurenciát figyelembe véve, a japán cég nem szívesen vállalta.

A kentuckyi összeszerelő vonal elején két munkás illesztette az üzemanyagtankokat a keretekbe. Egyikük még a szerelővonal előtt kivette a tartályt a kartondobozból, és a mozgó szalagra helyezte, amely a második munkáshoz szállította. Az ő feladata volt a könnyű, ámde testes darabot a helyére tenni. Műanyag akasztók tartották meg a tankot arra a rövid időre, amíg a munkás maradandóan a helyére erősítette. A műanyag fogantyúkat akkor távolították el, mielőtt az alváz továbbindult a következő munkahelyre.

A raktárban dolgozó asszony észrevette, hogy a karton nedves, s amikor megszagolta a kezét, tengeri só illatát érezte. Az üzemanyagtartályokat tartalmazó konténert helytelenül zárták le, és a viharos tengeren belefolyt a víz. Még jó, hogy a tartályok mind hézagzáróak és galvanizáltak, gondolta a nő. Talán tizenöt vagy húsz tankot ért tengervíz. Azon tűnődött, megemlíti a dolgot a művezetőjének, de amikor körülnézett, sehol sem látta. Ami egy autó-összeszerelő munkás esetében hagyományosan ritkán fordul elő, neki is joga volt megállítani a szalagot, amíg tisztázzák az üzemanyagtartályok kérdését. Az üzemben minden munkás rendelkezett ezzel az elméleti hatalommal, de a nő új volt itt, és valóban a művezetőre volt

szüksége. Ismét körülnézett. Tétlenségével majdnem megállította a vonalat, de a szerelőszalagon dolgozó munkás váratlan füttye magához térítette. Hát, nem lehet ez olyan nagy ügy. A szalagra csúszta a tartályt, és már nyitotta is a következő dobozt, meg is feledkezett az egészeztől. Sosem tudja meg, hogy egy olyan eseményláncolat része volt, ami hamarosan egy család halálát és két másik család súlyos sérülését okozza.

Két perccel később a tankot a Cresta alvázkeretéhez illesztették, és a még „nem egészen autó” tovább folytatta útját a látszólag végtelen vonalon egy nyitott ajtó felé, amelyet erről a munkahelyről látni sem lehetett. Időközben az autó többi részét is összeszerelik, míg végül egy greenville-i család által megrendelt almapiros kocsiként gördül ki az üzemből. A színt a feleség, Candice Denton tiszteletére választották, aki épp most ajándékozta meg férjét, Pierce-t egy fiúval, a három éve született ikerlányok után. Ez lesz a fiatal pár első új kocsija. A férj így akarta kimutatni felesége iránti szeretetét. Tulajdonképpen nem engedhették volna meg maguknak, de itt szerelemről, nem pénzről volt szó, és a férfi tudta, hogy majdcsak talál rá valami megoldást. Másnap az autó nyerges vontatón tette meg a rövid utat a knoxville-i kereskedőhöz. Az összeszerelő üzem telexben közölte vele, hogy a gépkocsi úton van, ő pedig nem késlekedett felhívni Mr. Dentont, hogy tudassa a jó hírről.

Egy napra van szükségük, hogy előkészítsék, és a kocsi teljesen átvizsgálva, ideiglenes rendszám táblával és biztosítási kötvénnyel – a Cresta iránt mutatkozó óriási

igény miatt egy héttel később, de átadásra kerül. És teli üzemanyagtartállyal, amely megpecsételi a tényezők sokasága által már eldöntött sorsokat.

7.

A katalizátor

Az éjszaka csak hátráltatta a munkát. Még a vakítóan ragyogó lámpák – volt belőlük egy tucat – sem helyettesítették igazán azt, amit a nap ingyen nyújtott. A műfény vetette fura árnyékok látszólag mindig rossz helyen tűntek fel, s mintha ez nem lett volna úgylis elég bosszantó, a mozgó férfialakok maguk is árnyékot vetettek. Ez elvonta tekintetüket fontos munkájuktól.

Mindegyik SS-19/H-11 rakéta kapszulába volt foglalva. Az itt Selyemgubónak nevezett kapszula konstrukciós terveit többé-kevésbé egyfajta utógondolatként csatolták a rakétákhoz. A japán cég az összes tervért fizetett, s mivel ugyanabban a fiókban voltak, hát a többi mellé csapták őket. Milyen szerencse, gondolta a felügyelő mérnök, mert nem valószínű, hogy bárkiben is felmerült volna, hogy külön kérje azokat.

Az SS-19-et interkontinentális ballisztikus rakétának tervezték, háborúra, s miután oroszok tervezték, rosszul kiképzett sorkatonák ügyetlen kezeléséhez konstruálták. A mérnök elismerte, hogy ebben az oroszok zsenialitása felülmúlhatatlan volt. Az ő honfitársai hajlamosak túlkonstruálni mindent, ami olyan finom részletekre is kiterjed, amelyeknek nincs helye az efféle brutális eszközök

esetében. Miután az oroszok rá voltak kényszerülve, hogy olyan fegyvert hozzanak létre, amely túlélheti az ártalmas emberi és környezeti tényezőket, olyan szállító/betöltő konténert építettek a „madaraik” számára, amely minden ellen megvédte őket. Ily módon az összeszerelést végző munkások az összes csatlakozó aljzatot és szerelvényt már a gyárban a helyükre illesztették, a rakétatestet a kapszulájába helyezték, és a helyszínre szállították, ahol a katonáknak nem volt más dolguk, mint felemelni, majd leengedni a silóba. Ha már odalent állt, egy háromfős, jobban kiképzett csoport bekötötte az áramot és a telemetrikus dugaszokat. Bár nem olyan egyszerű, mint töltenyi tenni egy puskába, mégis ez az interkontinentális ballisztikus rakéták elhelyezésének messzemenően leghatékonyabb módja. Annyira hatékony, hogy az amerikaiak lemásolták az „MX-Peacekeeper” rakétaikhoz, amelyeket most mind megsemmisítenek. A „Selyemgubó” lehetővé teszi, hogy félelem nélkül foglalkozzanak a rakétával, mert az összes feszültségpontja a szerkezet belsejével érintkezett. Leginkább egy rovar kitinpáncéljához hasonlított, és szükség volt rá, hiszen bármilyen ártalmatlannak tűnhetett a rakéta, valójában olyan kényes volt, mint a legvékonyabb szövet. A silókban elhelyezett szerelvényekre került a kapszula támpontja, amely lehetővé tette, hogy függőleges irányba fordítsák, majd teljesen leengedjék a helyére. Az egész művelet a rossz világítással meg mindennel együtt is legfeljebb kilencven percet vett igénybe – pontosan annyit, amennyit a szovjet kézikönyv az embereitől megkövetelt.

Ebben az esetben a siló személyzete öt főből állt. Bekötötték a három elektromos kábelt, valamint a négy tömlőt, amelyek az üzemanyag- és az oxidáló-tartályokban biztosítják majd a gáznyomást. A madarat még nem töltötték fel üzemanyaggal, és a belső tartálynak nyomásra volt szüksége, hogy fenntartsa a szerkezeti integritást. A hatszáz méterrel odébb, a völgy északkeleti falában lévő irányító bunkerben a három főből álló személyzet annak rendje és módja szerint észlelte, hogy a rakéta belső rendszere „felfordult”. Ez a legkevésbé sem volt váratlan, mégis megörvendeztette őket. Feltárcsázták a siló teteje mellett elhelyezett telefon számát, és a munkacsapat jelzett a vonatnak. A dízelmozdony egy mellékvágányra rakja a pórekocsit, és elvontatja a következő rakétát. Kettőt helyeznek el ma éjjel, és négy egymást követő éjszakán mind a tíz a silóba kerül. Az idősebbek csodálkoztak, milyen simán megy minden, no de miért is lenne ez olyan meglepő, hiszen tisztességesen elvégzett munka volt. Csakhogy mindnyájan tudták, hogy a világ hamarosan egészen más hely lesz attól, amit végeztek, és valahogy arra számítottak, hogy a projekt bármely percében megmozdulhat a föld, vagy megváltozik az ég színe. De semmi efféle nem történt, s most az volt a kérdés, vajon csalódottak vagy jókedvűek legyenek-e az események illetően fordulásán.

*

– Véleményünk szerint keményebbnek kellene lennie velük – mondta vendéglátója irodájában Goto.

– Mégis miért? – kérdezte a miniszterelnök, bár úgyis tudta

a választ.

– Szét akarnak zúzni bennünket. Meg akarnak büntetni, mert hatékonyak vagyunk, jobb munkát végzünk, magasabb színvonalat érünk el annál, mint amit a saját lusta munkásaik hajlandóak teljesíteni. – Az ellenzék vezére a nyilvánosság számára tartogatta rámenős stílusát. Országa kormányának vezetőjével azonban kötelességszerűen udvariasan viselkedett, még akkor is, ha szándékában állt e gyenge, határozatlan férfi helyébe lépni.

– Nem feltétlenül erről van szó, Goto szan. Pontosan olyan jól tudja, mint én, hogy nemrégiben erősítettük meg pozíciónkat a rizs, az autók és a komputerchipek vonalán. Mi nyertünk el koncessziókat előlük és nem fordítva. – A miniszterelnök azon tűnődött, hová akar kilyukadni Goto. Részben tudta. Goto a tőle megszokott nyers ügyességével amiatt manőverezett, hogy újra felsorakoztassa a parlament különböző frakcióit. A miniszterelnök ott igen csekély többségben volt, és kormánya azért lépett fel keményen a kereskedelmi témák vonatkozásában, hogy lecsendesítse az elnök választási blokkjának szélén lévő kisebb játékosokat és pártokat, kiknek a kormányhoz fűződő érdekszövetsége oly mértékig megnövelte a hatalmukat, hogy már valóban a fark csóválhatta a kutyát. És a fark tudta, hogy ez tartja meg a hatalmi egyensúlyt. Ebben a tekintetben a miniszterelnök veszélyes játékot űzött egy kifeszített kötélén háló nélkül. Egyrészt azt akarta, hogy különböző politikai szövetségesei elégedettek legyenek, másrészt nem sérthette meg országa

legfontosabb kereskedelmi partnerét. És ami a legrosszabb, fárasztó játszma volt, különösen a Goto-félékkel, akik alulról figyelték, és vicсорítva üvöltöttek rá abban a reményben, hogy hangjuk a bukását eredményezi. Mintha lehetne jobban is csinálni, gondolta a miniszterelnök, miközben udvariasan újratöltötte Goto csészejét zöld teával. A másik kecses bólintással viszonzta a gesztust.

Jobban megértette az alapvető problémát, mint parlamenti ellenzékének vezére. Japán klasszikus értelemben véve nem volt demokrácia. Inkább olyan, mint Amerika a XIX. század végén. A kormány valójában, ha törvény szerint nem is, egyfajta hivatalos pajzs volt a nemzet üzleti tevékenysége számára. Az országot tulajdonképpen maroknyi üzletember irányította – harmincnál, illetve attól függően, hogyan számítja az ember, talán még húsznál is kevesebb –, és annak ellenére, hogy ezek a menedzserek és vállalataik gyilkos versenytársaknak tűntek, mindnyájan társak voltak. Minden lehetséges módon szövetkeztek egymással: társigazgatói állások, banki társulások, mindenféle és -fajta vállalatok közötti együttműködési megállapodások. Ritkán akadt olyan honatya, aki nem hallgatta meg a legnagyobb figyelemmel valamelyik *zaibacu* képviselőjét. Még ritkább volt az a parlamenti képviselő, akit személyes kihallgatással tisztelt meg valamelyikük, és a kiválasztott kormánytisztviselő minden ilyen esetben jó szerencséjétől felvidultan távozott, hiszen azok az emberek meglehetősen sikeresen gondoskodtak arról, amire minden politikusnak szüksége van:

pénzalapokról. Ennek következtében az ő szavuk volt a törvény. Ez viszont a föld legkorruptabb parlamentjét eredményezte. Talán nem is a korrupt a megfelelő szó, gondolta a miniszterelnök. Inkább a szolgálai engedelmesség. Az ország közönséges polgárait gyakorta gerjesztette haragra, amit láttak, s amit néhány bátor újságíró nyilvánosságra is hozott, többnyire a nyugati ember számára nagyon is gyengének és hízalgőnek tűnő kifejezésekkel élve. Helyi szövegösszefüggésben azonban legalább olyan elmarasztalóak voltak a cikkek, mint amit Emilé Zola valaha is Párizsra zúdított. A közönséges állampolgárok azonban nem rendelkeztek azzal a hathatós hatalommal, amivel a *zaibacuk*, s a politikai rendszer megreformálására irányuló minden kísérlet rövid idő alatt kudarcba fulladt. Ennek eredményeként a világ egyik legerősebb gazdaságának kormánya alig lett több a senki által meg nem választott üzletemberek hivatalos szócsövénél. A kormányfő tudta, hogy ők intézték el a miniszterelnökségét. Talán a közembereknek odavetett csont? – tűnődött. Most elvárják tőle, hogy megbukjék? Úgy megbukni, hogy a normális életbe történő visszatérése elfogadható legyen azok számára, akik az ő kezébe helyezték a reményeiket? Ezt a sorsot szánták neki?

Ez a félelem vitte rá, hogy állást foglaljon a veszélyes amerikai kérdésben. És most még ez sem volt elég.

– Sokan vélekednek így – jelentette ki Goto a legtökéletesebb modorban. – Én tisztelgek a bátorsága előtt. Sajnos objektív feltételek sújtják az országunkat. A dollár/yen árfolyam aránya például pusztító hatással van

külföldi befektetéseinkre, ami kizárólag nagyra becsült kereskedelmi partnereink szándékos politikájának a következménye.

Van valami furcsa az előadásmódjában, gondolta a miniszterelnök. Mintha előre megírták volna a szavait. De kik? Nos, ez elég nyilvánvaló volt. A miniszterelnök azon tűnődött, vajon tudja-e Goto, hogy még pocsékabb helyzetben van, mint az, akinek a helyére pályázik. Valószínűleg nem, bár ez sovány vigasz. Ha Goto megszerzi a pozícióját, gazdái még szorosabban tartják majd a markukban, és olyan politikai játszmába hajszolják, amit esetleg meg sem fontoltak alaposan. És vele ellentétben, Goto talán elég ostoba lesz ahhoz, hogy azt higgye, bölcs és önálló politikát folytat. Vajon meddig tarthat ez az illúzió?

*

Christopher Cook tudta, hogy nem veszélytelen ilyen gyakran ezt tennie. Gyakran? Nos, körülbelül havonta egyszer. Olyan gyakori ez? Cook helyettes külügyminisztériumi államtitkár volt, nem hírszerző tiszt, és nem olvasta azt a kézikönyvet, amely szerint ez bizony gyakori találkozás volt.

A vendégszeretet ugyanolyan hatásosra sikerült, mint mindig. A finom étel, a jó bor meg a tökéletes tálalás, no meg a lassan folyó beszélgetés témái: udvarias és formális érdeklődés a családja egészségi állapota felől, a golfjátékáról, mi a véleménye erről vagy arról az aktuális társadalmi témáról. Igen, az évszakhoz képest szokatlanul kellemes az idő ezt Nagumo örökösen megjegyezte.

Eléggé bevált, hiszen Washingtonban a tavasz és az ősz viszonylag kellemes, a nyarak azonban forrók és fülledtek, a telek pedig csapadékosak és nyirkosak. Ez még a semmitmondó csevegésekben alaposan jártas profi diplomatát is fárasztotta. Nagumo Szeidzsi elég régóta volt már Washingtonban ahhoz, hogy kifogyjon az eredeti megfigyelésekből, és az elmúlt néhány hónapban egyre inkább ismételte önmagát. Miért is különbözne a világ többi diplomatájától? – gondolta Cook.

– Értésültem róla, hogy jelentős megállapodást értek el az oroszokkal – jegyezte meg Nagumo, miután leszedték a tányérokat.

– Mire gondol? – kérdezte Cook abban a hitben, hogy folytatódik a csevegés.

– Úgy hallottuk, felgyorsítják az interkontinentális ballisztikus rakéták megsemmisítését – folytatta borát szopogatva a férfi.

– Milyen jól informált – jegyezte meg Cook, és olyannyira meglepődött, hogy elkerülte a figyelmét egy addig sosem kapott jeladás. – Ez meglehetősen kényes téma.

– Kétségkívül az, de csodálatos előrelépés is egyben. – Baráti pohárköszöntőre emelte poharát. Cook örömmel csatlakozott hozzá.

– De még mennyire! – értett egyet a külügyminisztériumi tisztviselő. – Mint tudja, az 1940-es évek végétől... ha nem tévedek, Bemard Baruchig kell visszamennünk, az amerikai külpolitika céljának tekintette az egész emberi fajt veszélyeztető, tömegpusztító fegyverek megsemmisítését. Amint ön előtt is ismeretes...

Meglepetésére Nagumo félbeszakította őt.

– Jobban tudom, mint gondolná, Christopher. A nagyapám Nagasakiban élt. Az egykori tengerészeti támaszponton volt gépész. Túlélte a bombát... sajnos a felesége nem... de ő is csúnyán összeégett a bekövetkezett tűzben, és nagyon jól emlékszem a sebhelyeire. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ez az élmény siettette a halálát. – Úgyesen kijátszott kártya volt, annál is inkább, mert hazudott.

– Nem tudtam, Szeidzsi. Sajnálom – tette hozzá Cook, és komolyan is gondolta. A diplomácia célja végül is a háború megelőzése, amikor csak lehetséges, vagy ha ez nem sikerül, a legkevesebb vérveszteséggel járó befejezése.

– Tehát sejtheti, mennyire érdekelt vagyok ezeknek a történeteknek a végső megsemmisítésében. – Nagumo csordultig töltötte Cook poharát. Kiváló chardonney volt, remekül illett a főételhez.

– Nos, az értesülése nagyon is pontos. Ami engem illet, nem vagyok behatóan tájékozott a témában, ez érthető, de az ebédlőben hallottam egy s mást – fűzte hozzá Cook, hadd tudja meg a barátja, hogy ő a külügyminisztérium hetedik emeletén, s nem az alantasabb önkiszolgáló étteremben étkezik.

– Bevallom, az érdeklődésem személyes jellegű. Úgy tervezem, hogy azon a napon, amikor az utolsó is megsemmisül, ünnepséget tartok, és imádkozom nagyapám lelkéhez, hogy biztos lehet afelől, nemhiába halt meg. Tudja, Christopher, melyik lesz az a nap?

– Nem egészen. Nem tudom. Elhallgatják a dolgot.

– Miért? – kérdezte Nagumo. – Nem értem.

– Úgy vélem, az elnök nagy hűhót akar csapni körülötte. Roger időnként szeret kirukkolni valamivel a médiában, különösen, amikor nyakunkon az elnökválasztási év.

Nagumo bólintott.

– Ó, igen, értem. Akkor ez nem is igazán nemzetbiztonsági ügy érdeklődött fesztelenül.

Cook egy másodpercig gondolkodott, csak azután válaszolt.

– Hát, nem hiszem, hogy az volna. Igazán nem.

– Ebben az esetben kérhetnék egy szívességet?

– Mi lenne az? – kérdezte a bortól, a társaságtól és attól a ténytől megeredt nyelvű Cook, hogy már hónapok óta táplálta kereskedelmi információkkal Nagumót.

– Pusztán személyes szívesség gyanánt megtudakolná számomra a pontos dátumot, amikor az utolsó rakétát is megsemmisítik? Tudja, igen sajtóságos az a ceremónia, amit megfogadtam – magyarázta –, és előkészületeket igényel.

Cook majdnem azt mondta: Elnézést Szeidzsi, de ez a szó szoros értelmében vett nemzetbiztonsági ügy, és abba soha nem egyeztem bele, hogy bárkinek ilyesfajta információkat adjak. – A hezitálás és az azt kiváltó megdöbbenés erőt vett szokásos diplomata pókerarcán. Agya sebesen dolgozott. No igen, az biztos, hogy az elmúlt három és fél év alatt megvitatott kereskedelmi témákat Nagumóval. Alkalmanként hasznos információkat kapott tőle, olyan anyagokat, amelyeket felhasznált, és hozzásegítették a helyettes külügyminisztériumi államtitkári ranghoz. Alkalmanként pedig ő adott át értesítéseket

azért... miért is? Mert torkig volt a külügyminisztériumi könyökléssel és a szövetségi fizetési osztályokkal, és mert egyszer régen egy kollégája megjegyezte, hogy mindazzal a tudással és tapasztalattal, amit a kormányszolgálatban tizenöt év alatt megszerzett, megléphetne a magániparhoz tanácsadóként vagy lobbystaként. És az ördögbe is, ez nem olyan, mintha a hazája ellen kémkedne. Vagy mégis? A fenébe, dehogy! Ez csak üzlet, ember.

Kémkedés volna? – kérdezte magától Cook. Valóban az? A rakéták nem Japánt célozták meg, soha nem is irányultak arrafelé. Tulajdonképpen ha az újságok igazat írnak, semmi másra nem irányultak, csak az Atlanti-óceán közepére, és a megsemmisítésük nettó haszna mindenki számára pontosan egyenlő a nullával. Senkit sem ér kár, igazából senkin sem segít, hacsak nem költségvetési értelemben, ami viszont a dolog fontosságához viszonyítva igencsak csekély. Úgyhogy ez semmi esetre sem nemzetbiztonsági ügy. Nem. Nyugodtan átadhatja az információt.

– Jól van, Szeidzsi, meglátom, mit sikerül megtudnom.

– Köszönöm, Christopher! – Nagumo mosolygott. – Az őseim hálásak lesznek ezért. Nagy nap ez az egész világ számára, barátom, és méltányos ünneplést érdemel. – Számos sportágban ezt kicselezésnek nevezték, a kémkedésben nem volt rá kifejezés.

– Én is azt hiszem – mondta némi elmélkedés után Cook. Sosem merült fel benne, milyen mehökkentően könnyű volt átlépni azon a láthatatlan vonalon, amelyet ő maga épített.

– Megtisztelve érzem magam – mondta igen látványos alázattal Jamata. – Szerencsés ember az, akinek ilyen bölcs és gondolkodó barátai vannak.

– Ön tisztel meg bennünket – hangsúlyozta udvariasan az egyik bankár.

– Nem vagyunk-e bajtársak? Nem szolgáljuk-e azonos odaadással hazánkat, népünket vagy kultúránkat? Ön, Icsiki szan, a templomokkal, amelyeket helyreállított. – Körbemutatott a politúrozott asztal fölött. – Mindnyájan a hazánkat szolgáljuk, semmit sem kérve cserébe, csak a lehetőséget, hogy hozzásegítsük, hogy ismét naggyá legyen. És ezt végbe is visszük – fűzte hozzá Jamata. – Miben állhatok hát ma este barátaim szolgálatára? – Arca nyugodt, szenvedélytelen kifejezést öltött, miközben arra várt, hogy elmondják neki, amiről már amúgy is tudott. Az asztal körül ülő, hozzá hasonlóan képzett, legközelebbi szövetségeseit, akiknek személyazonossága a többi tizenkilenc előtt tulajdonképpen ismeretlen volt, kíváncsi várakozással méregették. A szobában szinte érezni lehetett a feszültséget, akár egy külföldi szagát.

Minden szem szinte alig észrevehetően Macuda szan felé fordult. Sokan tényleg azt gondolták, hogy a férfi nehézségei meglepetésként érik majd Jamatát, noha a találkozó kérése bizonyára eléggé felkeltette az érdeklődését ahhoz, hogy bevesse félelmetes nyomozó gépezetét. A világ egyik legnagyobb konglomerátumának feje csendes, bár szomorú méltósággal beszélt, megfontoltan magyarázta el, hogy a folyó fizetési

problémáját előidéző körülmények természetesen nem az ő rossz irányításából adódtak. Az üzlet egykor hajóépítéssel indult, aztán belevágott az építőiparba is, majd a fogyasztási elektronikai cikkekbe. Macuda az 1980-as évek közepén foglalta el az elnöki széket, és olyan nyereséget biztosított részvényesei számára, amilyenről sokan csak álmodni tudtak. Macuda szan most maga mondta el az egész történetet, és Jamata a legkisebb türelmetlenség jelét sem mutatta. Végül is az ő malmára hajtotta a vizet, hogy Macuda szavaiban mindnyájan a saját vállalatuk sikertörténeteit hallották vissza. Nos, talán a siker hasonlóságát látva megrémülnek majd a személyes katasztrófa hasonlatosságától is. Hogy ez a kretén úgy döntött, hogy jelentős játékos lesz Hollywoodban, és mérhetetlen mennyiségű készpénzt kótyavetyélt el nyolc acre földért a Melrose Boulevard-on, meg egy darab cetliért, ami igazolta, hogy filmeket gyárthat, nos, ez az ő pechje volt.

– Azoknak az embereknek a romlottsága és becstelensége igazán meghökkentő – folytatta Macuda olyan hangon, amelyet talán egy katolikus pap hall a gyóntatószékben, s ami eltűnődésre készíti, vajon megtagadja-e bűneit a bűnös, vagy pusztán a rossz szerencséjét siratja. A jelen esetben kétmilliárd dollár vált füstté, mintha csak kolbászsütéshez égették volna el.

Óva intettek – mondhatta volna Jamata, csak hogy nem tette meg. Még azután sem, hogy a saját beruházási tanácsadói, akik ebben a kivételes esetben amerikaiak voltak, alaposan utánanéztek ugyanennek az üzletnek, és a

legszigorúbban óva intették tőle. Jamata tehát elgondolkodva bólogatott.

– Világos, hogy erre nem számíthatott, különösen az önnek nyújtott ígérek és a cserébe adott fantasztikus kereskedelmi feltételek után nem. Úgy látszik, barátaim, elveszett az igazi üzleti erkölcs. – Végignézett az asztal körül ülőkön, hogy begyűjtse a megjegyzése által kiváltott bólogatásokat. – Macuda szan! Melyik józan gondolkodású ember mondaná, hogy ön bármi módon is hibás?

– Sokan. – Mindnyájan úgy gondolták, hogy túlságosan is bátran hangzott a válasz.

– Nem, barátom. Ki lenne közülünk tiszteletreméltóbb, óvatosabb? Ki szolgálta közülünk szorgalmasabban a vállalatát? – Jamata Raizo szomorúan ingatta fejét.

– Ami sokkal aggasztóbb, barátaim, hogy mindnyájunkra hasonló sors várhat – közölte csendesesen egy bankár, ugyanis az ő bankjánál voltak Macuda japán és amerikai ingatlanholdingjainak hitellevelei, és a konglomerátum csődje veszélyes szintre csökkentené a tartalékait. Az jelentette a problémát, hogy még abban az esetben is, ha mind gyakorlati, mind elvi értelemben sikerülnie elkerülni a vállalat csődjét, csupán a feltételezés, hogy a tartalékai meggyengültek, elegendő volna ahhoz, hogy tönkretegyje az intézményét. És ha ez a feltételezés pusztán mert egyetlen riporter félreértette – megjelenne a lapokban... Egy ilyen gyanút ébresztő riport vagy szóbeszéd következményeként megrohamozhatják a bankot, és valósággá válhat, ami nem az. A kivett pénzt aztán máshol helyeznék letétbe – elvégre ahhoz túl sok, hogy a matracuk

alá tegyék –, mely esetben egy másik bankártárs visszaadná, hogy mentse kollégája helyzetét. Egy nagyobb krízis, aminek jócskán fennállt a lehetősége, viszont mindent romba dönthet.

Amiről nem esett szó, s ami azt illeti, jórészt még csak nem is gondoltak rá, hogy ők maguk hozták saját fejükre a válságot megfontolatlan üzleti döntéseikkel. Szinte mindegyiküket egyfajta vakság jellemzi, vélekedett Jamata. – Az alapvető gond, hogy országunk gazdasági alapja nem sziklákon, hanem homokon nyugszik – kezdte Jamata filozófiai eszmefuttatását. – Akármilyen gyengék és ostobák is az amerikaiak, nekik megadatott mindaz, amiben mi hiányt szenvedünk. Ezért akármilyen okosak a mieink, mindig hátrányos helyzetben vagyunk. – Mindezt elmondta ő már korábban is, de először fordult elő, hogy odafigyeltek rá, és minden önuralmát össze kellett szednie, hogy ne legyen kárörvendő. Úgy döntött, az előző beszélgetéseknél is jobban kamatoztatja szónoki képességeit. Az egyik férfit pillantott azok közül, akik azelőtt sosem értettek egyet vele. – Emlékszik, mit mondott? Hogy igazi erőnk munkásaink szorgalmában és tervezőink rátermettségében rejlik? Így is van, barátom. Ez erő, sőt mi több, ők az erő, aminek az amerikaiak nincsenek bőviben. De mivel Fortuna, ki tudja, miért, a *gajdzsinra* mosolygott, mégis ők vannak jobb helyzetben. Valódi hatalommá alakították a jó szerencsésüket, és a hatalom az, aminek mi híján vagyunk. – Jamata szünetet tartott, ismét hallgatóságát fürkészte. A szemüket figyelte, és felmérte az egykedvűségüket. Éppen azért, mert ebbe a

kultúrába született, és ennek a szabályai szerint nevelkedett, vállalnia kell a kockázatot. Most. Ez volt az a pillanat, biztosan tudta. – De valójában nemcsak erről van szó. Ők azt választották, hogy rálépnek az ösvényre, miközben mi ellene döntöttünk. Most kell megfizetnünk a rossz választás árát. Egy dolgot kivéve.

– És mi lenne az? – kérdezte valaki a többiek nevében is.

– Most, barátaim, ránk mosolyog a szerencse, és megnyílt számunkra az igazi nemzeti nagyság ösvénye. Ha úgy határozunk, visszájára fordíthatjuk a szerencsétlenségünket.

Jamata arra gondolt, hogy idestova tizenöt éve erre a pillanatra várt. Aztán mérlegelte a gondolatot, és úgy találta, hogy valójában szinte egész életében, tízéves kora óta erre várt. Azóta, amikor 1944 februárjában családja egyetlen tagjaként felszállt a hajóra, amely Saipanból Honshura vitte. Még mindig nem felejtette el, hogy a korlátnál állva édesanyját, édesapját és kistestvéreit látván nagyon bátor volt, igyekezett visszafojtani könnyeit, és amennyire egy gyermek tisztában lehet ezzel, tudta, hogy talán viszontlátja őket, talán nem.

Ők gyilkolták meg a családját, az amerikaiak. eltörölték őket a föld színéről, arra ösztökélték, hogy eldobják maguktól az életüket, ugorjanak le a sziklákról a falánk tengerbe, mert a japánok, egyenruhások vagy sem, pusztán állatok voltak az amerikaiak szemében. Jamata nem felejtette el, hogyan hallgatta a rádióban a hadijelentéseket. Hogy a Kido Butai „vad sasai” hogyan verték szét az amerikai flottát, hogyan verték vissza a

császár legyőzhetetlen katonái a gyűlölt amerikai tengerészgyalogosokat a tengerbe, hogyan kaszabolták le őket később nagy számban a sziget hegyei közt, amelyet a németektől követeltek vissza az első világháború után. És hiába voltak nagybátyja megnyugtató szavai, már akkor is tudta, hogy önámítás úgy tenni, mintha az ember elhinné a hazugságot. Aztán rövidesen más dolgokról számolt be a rádió: véget értek a győzelmes csaták, az amerikaiak egyre közelebb jutottak az otthonához. Megismerte a végtelen haragot, amikor hatalmas és erős hazája képtelen volt megállítani a barbárokat, megismerte a bombázás keltette félelmet, először nappal, aztán éjjel, utána már csak azt jelentették, hogy országát a földdel teszik egyenlővé, egyik városát a másik után. Emlékezett a narancsszínű ragyogásra az éjszakai égbolton, néha közel, néha távolabb, és nagybátyja hazugságaira, aki igyekezett magyarázatot adni rá, végül a megkönnyebbülésre az emberek arcán, amikor vége volt. Csakhogy Jamata Raizo számára nem hozott megnyugvást, hiszen elvesztette a családját, eltűntek a föld színéről.

És amikor meglátta az első amerikaiit – nagydarab vörös hajú fickó volt, tejszerű bőrét szeplők tarkították –, aki barátságosan barackot nyomott a fejére, mint egy kutyának, ő már akkor tudta, hogyan néz ki az ellenség.

Nem Macuda válaszolt. Nem az ő tiszte volt. Olyasvalakinek kellett felelnie, akinek a vállalata még mindig nagyon erős, vagy látszólag az.

És olyasvalakinek kellett lennie, aki sosem értett egyet vele. Annyira fontos szabály volt ez, mint amennyire

kimondatlan, s bár a tekintetek nem fordultak arra, a gondolatok igen. A férfi félig üres teáscsészéjébe nézett – ehhez az estéhez nem illett az alkohol –, és saját sorsát mérlegelte. Nem nézett fel, amikor megszólalt. Nem akarta látni a lakkozott asztal minden irányából felé meredő egyforma pillantásokat.

– Hogyan, Jamata szan? Hogy érhetnénk el azt, amit javasol?

*

– Nem semmi – jegyezte meg Chavez. Oroszul beszélt, mivel Montereyben tilos volt angolul beszélni, viszont japánul még nem tanulta meg ezt a kifejezést.

– Tizennégy ügynök – mondta a tőle telhető legtárgyilagósbban Oleg Jurijevis Ljalin (visszavonult) KGB őrnagy.

– És sosem aktivizálták újra a hálózatát? – kérdezte megdöbbenését leplezve Clark.

– Nem tudták. – Ljalin mosolygott, és megveregette a homlokát. A BOGÁNCS az én alkotásom. És amint kiderült, az életbiztosításom volt.

Nem semmi, akarta mondani Clark is. Az, hogy Ryannek sikerült élve kihoznia az őrnagyot, az egyszerűen kész csoda. Ljalint hazaárulás vádjával állították bíróság elé a szokásos gyorsított KGB-eljárással. A halálraítéltek cellájában volt, és olyan pontosan ismerte a megszokott módszert, mint bárki más. Miután közölték vele, hogy egy hét múlva kivégzik, felvezték a börtönparancsnok irodájába, tájékoztatták szovjet állampolgári jogairól, miszerint közvetlenül az elnökhöz fordulhat kegyelemért, és

felszólították, hogy fogalmazza és írja meg a levelet. A kevésbé tapasztaltak talán őszintének vélték a gesztust, Ljalin azonban másként tudta. Hogy egyszerűbb legyen a kivégzés, a következő volt a koreográfiája: miután leragasztották a borítékot, őt visszaviszik a cellájába, a hóhér pedig kiugrik egy jobb oldali nyitott ajtóból, pisztolyt szegez a fejéhez és tüzel. Ezért aztán nem volt túlságosan meglepő, hogy remegett kezében a golyóstoll, a lába pedig mintha gumiból lett volna, amikor elvezették. Végigcsináltatták vele az egész szertartást, és Oleg Jurijevics sosem felejtí el megdöbbenését, amikor pincebörtönébe visszatérve azt mondták neki, szedje össze a holmiját, és kövesse az őrt. Még nagyobb elképedésére visszavitték a parancsnoki irodába, ahol találkozott valakivel, aki mosolya és jól szabott ruhája alapján csakis amerikai lehetett, és akinek fogalma sem volt arról, milyen keserű búcsúztatásban részesítette volna hitszegő tisztjét a KGB.

– Én össze csináltam volna magam – jegyezte meg a történet végén Ding hidegrázósan.

– Ebben szerencsém volt – vallotta be mosolyogva Ljalin. – Közvetlenül azelőtt vizeltem, mielőtt felvittek. A családom Seremetyevón várt. Az egyik utolsó PAN-AM járat volt.

– Alaposan leitta magát az úton? – kérdezte nevetve Clark.

– Naná! – biztosította őt Oleg, de azt már nem tette hozzá, hogy minden ízében reszketett, és végighányta az egész utat a New York-i JFK nemzetközi repülőtérig, és ragaszkodott hozzá, hogy keresztül-kasul taxiztassák New Yorkban, hogy felfogja: a szabadság képtelen látomása

valóban igaz.

Chavez újratöltötte tanácsadójuk poharát. Ljalin nagyon igyekezett leszokni a kemény italokról, így beérte Coors Lighttal.

– Voltam már egynéhányszor szorongatott helyzetben, *további*, de ez igazán kínos lehetett.

– Amint látja, visszavonultam. Hol tanult meg ilyen jól oroszul, Domingo Estebanovics?

– Őstehetség a kölyök – jegyezte meg Clark –, különösen, ami a szlenget illeti.

– Hé! Szeretek olvasni. Világos? És amikor csak tudom, elkapom az orosz tévét. Mindenféle anyagot megnézek. Mi ebben a nagy szám? Az utolsó mondat angolul csúszott ki a száján, oroszul nincs meg ugyanez a kifejezés.

– Az a nagy szám, hogy maga igazán tehetséges, ifjú barátom – mondta poharát üdvözlésre emelve Ljalin őrnagy.

Chavez nyugtázta a bókot. Még csak érettségije sem volt, amikor besettenkedett az Egyesült Államok hadseregébe, főként mert azt ígérték, zenész lesz, nem pedig rakétatechnikus, mégis örült, hogy szinte rekordsebességgel száguldott diplomája felé a George Mason Egyetemen. Most írta a diplomamunkáját. Csodálta a szerencséjét, és azon tűnődött, hányan tudták volna ezt ilyen jól végigcsinálni a gyerekkori haverjai közül, ha ugyanúgy rájuk mosolyog a szerencse.

– Mrs. Foley tehát tudja, hogy hátrahagyott egy hálózatot?

– Igen, de az ő japánul beszélő emberei bizonyára mind másutt vannak. Nem hiszem, hogy megpróbálnák

reaktíválni őket anélkül, hogy tudatnának róla. Mellesleg, csak akkor lépnek újra működésbe, ha a megfelelő jelszót mondják nekik.

– A kurva... – suttogta Clark ismét angolul, hiszen az ember csak az anyanyelvén káromkodik. Ez annak a természetes következménye volt, hogy a Cég elhanyagolta a humán hírszerzést az elektronikus ketyerék javára, amelyek hasznosak ugyan, ám mégsem annyira végzetesen nagy számok, mint a papírtologatók képzeleték. A CIA összesen tizenötezer alkalmazottjából talán négyszázötvenen voltak akciótisztok, akik ténylegesen az utcákat rótták, vagy nyakig jártak a gazban, az emberekkel beszéltek, és megpróbálták kifürkészni a gondolataikat, nem pedig a pluszdohányt számolták, és újságcikkeket olvastak. – Tudja, időnként azon tűnődöm, hogyan tudtuk megnyerni azt a kibaszott háborút?

– Amerika keményen igyekezett, hogy ne nyerje meg, a Szovjetunió azonban még jobban igyekezett. – Ljalin szünetet tartott. – A BOGÁNCS főként kereskedelmi információk gyűjtésével foglalkozott. Számos ipari tervet és eljárást loptunk a japánoktól, maguk viszont nem használják a hírszerző szolgálatukat erre a célra. – Ismét szünetet tartott. – Csakhogy egyvalamit figyelmen kívül hagynak.

– És mi lenne az, Oleg? – kérdezte egy újabb üveg Coorst kinyitva Chavez.

– Hogy ott ez egy és ugyanaz, Domingo. Hónapokon át próbáltam elmagyarázni a maguk embereinek: odaát az üzlet a kormány. A parlamentjük és a miniszterei mindössze az üzleti birodalmak legendái.

– Ebben az esetben létezik egy olyan kormány a világon, amelyik tudja, hogyan kell tisztességes autót gyártani – kuncogott Chavez. Már lemondott álmai kocsijáról, a Corvette-ről. Túl sokba került az átkozott jószág, ezért a majdnem olyan sportos, ám a feleolyan drága „Z” mellett döntött. Most meg kellene szabadulnia tőle, hiszen ha megnősül, tiszteletreméltóbbnak és higgadtabbnak kell lennie.

– *Nyet.* Azt kell megérteniük, hogy az ellenzék nem az, amit a maguk országa annak vél. Miért gondolják, hogy velük kell tárgyalni az ilyen problémákról? Én már korán felismertem ezt a tényt, és a KGB könnyedén megértette.

– És milyen volt a választék? – kérdezte Clark.

– Kitűnő – biztosította Ljalin. – Olyan a kultúrájuk, hogy könnyen megsértődnek, de igen nehezen vágnak vissza a sértésekért. Túl sok haragot fojtanak magukba, ezért aztán az embernek nem kell mást tennie, mint kimutatnia az együttérzését.

Clark ismét bólintott, ezúttal arra gondolván, hogy ez a fickó igazi profi. Tizennégy jól elhelyezett ügynök, akiknek még mindig fejből tudta a nevét, címét és a telefonszámát. Meglepő módon Langleyben senki sem állt rá a dologra, mégpedig a Cégre tukmált, átkozottul ostoba etikai törvények miatt – a mindenütt gombaként szaporodó kormánytisztviselő ügyvédek kitalációja –, mintha bármi, amit a Cég csinált, őszintén szólva etikus lett volna. A csudába is! Ő és Ding elrabolták Corpot. Természetesen az igazság érdekében. Viszont ha Amerikában állították volna bíróság elé, és nem a saját honfitársai, még valami

nagy fizetésű és nagy erkölcsű védőügyvéd talán pro bono cselekedve először a kamerák, később pedig tizenkét derék férfi és nő előtt, harsányan ömlengett volna arról, hogyan akadályozta meg ez a hazafi hazája megszállását és a többi és a többi.

– Érdekes emberi gyengeség – jegyezte meg józan ítélőképességgel Chavez. – Tulajdonképpen az egész világon egyformák az emberek.

– A maszkok mások, de alattuk a hús ugyanaz – hangsúlyozta Ljalin, egyre inkább tanárnak érezvén magát. Rögöntött megjegyzése a nap legjobb tanulsága volt.

*

Minden emberi panasz közül kétségkívül a leggyakoribb a „bárcsak tudtam volna!” Csakhogy nem tudhatjuk, így aztán a halál és a tűz napjai oly gyakran kezdődnek ugyanúgy, mint a szerelem és a melegség napjai. Pierce Denton felkészítette az autót a nashville-i utazáshoz. Nem volt jelentéktelen feladat. Az ikerlányok biztonsági üléseit a Cresta hátsó üléséhez rögzítette, és közéjük került csecsemő fivérük, Matthew kisebb ülőkéje. Az ikrek, Jessica és Jeanine három és fél évesek voltak. Túléltek a „rettenetes kétéves” kort (vagy inkább a szüleik élték túl), valamint a járni és beszélni tanulás párhuzamos kalandjait. Most egyforma rövid, bíborszínű ruháskába és fehér harisnyanadrágba öltöztetve hagyták, hogy a mami és a papi az ülőkékbe szíjazzák őket. A nyugtalan és pityogó Matthew utánuk következett, de a kislányok már tudták, hogy az autó mozgásától hamarosan ismét álomba szenderül. Egyébként is többnyire aludt, kivéve amikor

édesanyjuk szoptatta. Nagy nap volt ez a mai, vikendre indultak a nagymamához.

A huszonhét éves Pierce Denton, a Tennessee állambeli Greenville kicsiny községi rendőrőrsének közrendőre, még mindig esti iskolába járt, hogy megszerezze a főiskolai oklevelet, de csupán arra törekedett, hogy felnevelje a gyerekeit és kellemesen éljen az erdő borította hegyekben, ahol egy férfi horgászhat és vadászhat a barátaival, eljárhat az egyházközség barátságos templomába, és általában véve olyan jó az élete, mint amit bárki kívánhatna magának. Szakmája távolról sem volt olyan feszültséggel terhes, mint kollégáié más helyeken, és ezt cseppet sem bánta. Greenville-nek is megvolt a maga baja, ahogyan minden amerikai városnak, csak hogy jóval kevesebb annál, mint amit a tévében látott, vagy az őrs asztalain heverő szaklapokban olvasott. Reggel negyed kilenckor kifarolt a csendes utcára, és először a 11-es országút felé vette útját. Kipihent volt és éber, szokásos két csésze reggeli kávéja lefújta róla a nyugodalmat éjszakát, már amennyiben nyugodalmat lehet, ha egy újszülött alszik az ember hálósobájában. Tizenöt perc múlva rákanyarodott a 81-es autópályára, s maga mögött hagyva a reggeli napot dél felé vette az irányt.

Meglehetősen csekély volt a forgalom ezen a szombat reggelen, és Denton a legtöbb rendőrrel ellentétben nem hajtott gyorsan, legalábbis akkor nem, amikor családja az autóban ült. Egyenletes sebességgel haladt, alig száztízrel, éppen csak túllépve a megengedett százöt kilométeres sebességet, pusztán az öröm kedvéért, hogy ha még csak

kicsit is, de megsérti a törvényt. A 81-es autópálya tipikusan az államokat átszelő út volt. Annak ellenére széles és sima, hogy azon a hegyvonulaton át kígyózott délnyugatnak, amelyre az európai telepések első nyugati terjeszkedése irányult. New Market magasságában a 81-es beleolvadt a 40-esbe, Pierce Denton pedig az Észak-Karolinából nyugatra tartó forgalomba. Rövidesen Knoxville-be érnek. A visszapillantó tükörben látta, hogy mindkét lánya már majdnem elszunyókált, a füle pedig arról árulkodott, hogy Matthew úgyszintén. Jobbján a felesége, Candice is elbóbiskolt. Az újszülött kisfiú még nem aludta át az egész éjszakát, ezt a felesége szenvedte meg a legjobban, aki nem aludt egyvégtében hat órát azóta... – mióta is? –, amióta Matt megszületett, gondolta a sofőr. Picike asszony volt a felesége, nehezen viselte a terhesség utolsó szakaszát. Candy az ablaküvegnek támasztva fejét igyekezett minél többet aludni, amíg Matthew felébred és jelzi, hogy ismét megéhezett, bár egy kis szerencsével kibírja Nashville-ig.

Az út egyetlen nehéz részét, már ha annak lehetett nevezni, Knoxville, a Tennessee folyó északi partján elterülő, közepes méretű város jelentette. Ahhoz elég nagy volt, hogy egy belső autópálya-gyűrűje legyen, az I-640-es, amelyet Denton elkerült, s inkább a közvetlenül nyugatra tartó sávot választotta.

Úgy tűnt, melegszik az idő. Az elmúlt hat hétben az egyik istenverte hó- és jégvihar szinte megállás nélkül követte a másikat, és Greenville már kifogyott az utak sózására és a munkacsapatok túlorája finanszírozására rendelkezésre

álló keretből. Legalább ötven kisebb és két nagyobb közúti balesetet jelentettek neki. Nagyon sajnálta, hogy nem vitte el a Crestát előző este az autómosóba. A fényes festéket sócsíkok tarkították, és örült, hogy a kocsi „szabvány extraként” alvázvédelemmel érkezett, mert a tiszteletreméltóan öreg kort megért furgonjukon nem volt alvázvédelem, és annak ellenére, hogy még mindig a kocsifelhajtójukon trónolt, ócskavassá rozsdásodott. Szóval a Cresta éppen megfelelő kis kocsinak tűnt. Nem ártott volna néhány centivel nagyobb hely a lábának, de végül is a kocsi Candyé és nem az övé, neki pedig igazán nincs szüksége több helyre. Az autó könnyebb volt a járőr kocsijánál, a motorja pedig feleolyan erős, ezért valamivel jobban remegett, bár a rezonanciát nagymértékben tompította a gumival bevont motorfelfüggesztés. Ami azt illeti, legalább segített a srácoknak elszunyókálni, gondolta.

Látta, hogy errefelé még több hó esett. A sávja közepén szinte homokcsíkszerűen gyülemlt fel a só. Szégyen és gyalázat, hogy ilyen sokat kellett felszórniuk, hiszen szétszaggatják a kocsikat. Ezt azonban nem, ebben biztos volt Denton, hiszen a teljes műszaki leírást alaposan átolvasta, mielőtt úgy döntött, hogy a piros Crestával lepi meg Candyt.

*

Az Amerikának ezt a vidékét rézsútosan átszelő hegység, a helybeliek tudomása szerint magától Dan I. Boontól kapta a Nagy Pipások nevet. A Georgiától egészen Maine-ig, sőt az azon túl húzódó hegyvonulat

része volt, melynek elnevezése szinte államról államra változott. Errefelé a számos tó és folyó meg a sajátságos légköri viszonyok miatt egész éven át ködbe burkolózott.

Will Snyder túlórában dolgozott a Pilote Linesnál, ami igen kifizetődő egy szakszervezeti tag sofőr számára. A Fruehauf dízelvontatójához csatolt Kenworth pótkocsit egy észak-karolinai textilgyár szőnyegeivel rakodták meg, és egy memphisi forgalmazóhoz igyekezett egy nagyobb kiárusításra. Snyder tapasztalt sofőr lévén örült, hogy szombaton dolgozhat, hiszen jobb volt a fizetség, ráadásul a futballszezon is véget ért már. Úgy számította, hogy mindenképpen hazaér vacsorára. Az utakat elég rendszeren megtisztították ezen a téli hétvégén, gondolta, miközben nagy ívben jobbra kanyarodva egy völgy felé tartott.

– Tyúha! – morogta. Itt a 95-ös Tölgyes Oromhoz vezető út északi elágazása közelében nem volt szokatlan a köd. Akadt néhány cikis rész az I-40-esen, ez is közéjük tartozott. – Átokverte köd!

Kétféle módon lehetett megközelíteni a dolgot. Volt, aki nem törődött vele, pusztán mert nem szeretett lassan hajtani. Snyder azonban, aki hivatásos sofőr lévén hétről hétre látta az autópályák szélén heverő roncsokat, a másik lehetőséget választotta. Azonnal lelassított, még mielőtt a látótávolsága száz méter alá csökkent volna. Hatalmas járműve nem áll meg egykettőre, és ismert egy sofőrt, aki fóliává lapított egy kis japán gördeszkrét idős vezetőjével együtt. Még ha másfélszer annyi ideje megy rá, akkor sem éri meg a kockázatot. Sebességet váltott, azt tette, amit a legokosabbnak vélt, és a biztonság kedvéért a

ködlámpáját is bekapcsolta.

*

Pierce Denton bosszúsan fordította oldalra a fejét. Egy másik Cresta húzott el mellettük, gyakorlott szeme szerint százharminccal vagy egy kicsivel még többel. Fekete volt, az oldalán piros csíkkal, a sportos C-99 típus, amelyet eddig csak Japánban gyártottak. Greenville-ben ez százdolláros helyszíni bírságot és egy komoly megrovást jelentett volna Tom Anders bíróról. Honnan a csodából került elő ez a két kölyök? Még csak észre sem vette a tükörben, hogy közelednek. Ideiglenes rendszám. Két fiatal lány, egyikük valószínűleg épp most kapott jogosítványt, hozzá új kocsit a papától, és magával vitte a barátnőjét, hadd lássa mindenki, mit jelent az igazi amerikai szabadság, gondolta Denton. Szabad lehetőséged van rá, hogy ostoba örült légy, és a legelső napon helyszíni bírsággal sújtsanak. Ez azonban nem az ő körzete, küszködjenek vele az országútiak. Rosszallóan csóválta a fejét. A lányok cseverészték, alig figyelték az utat. Még mindig jobb volt maga előtt tudni őket, mint maga mögött.

*

– Uramatyám! – suttozta Snyder.

Egyszer azt hallotta egy kamionparkolóban, hogy a helybéliek az Oak Ridge-i „örülteket” okolták érte. Bármilyen legyen is az ok, a látótávolság szinte egyik pillanatról a másikra alig kilencméternyire csökkent. Öreg hiba. Bekapcsolta a vészvillogóit is, és még jobban lelassított. Sosem számította ki, de vontatott pótkocsijának ekkora

terheléssel ötven kilométeres sebesség mellett tizenhármas méter fölött van a féktávolsága, mégpedig száraz úton, és ez nem volt az. Alig harmincra csökkentette a sebességét. Ez vagy fél órájába kerül, de a Pilote ismerte az I-40-esnek ezt a szakaszát, és úgy állt hozzá, hogy még mindig jobb megfizetni az időt, mint a biztosítási önrészesedést. Snyder bekapcsolta CB-rádióját, hogy figyelmeztesse teherautósofőr-társait.

– Mintha egy pingponglabdában lennétek – mondta nekik a tizenkilences csatornán.

Minden figyelmével a fehér vízgőztömegbe meredt, pedig a veszély hátulról közeledett.

*

Meglepetésszerűen érte őket a köd. Nora Dunn – Denton jól sejtette pontosan nyolc napja töltötte be a tizenhatot, három nappal ezelőtt kapta meg ideiglenes jogosítványát, és negyvenkilenc mérföldet mutatott vadonatúj, sportos C-99-ének kilométerórája. Mert fiatal volt, és barátnője, Amy Rice megkérte rá, mindenekelőtt egy széles és egyenes útszakaszt választott, hadd lássák, milyen gyorsan száguld. A CD-lemezjátszó teljes hangerővel bömbölt, és a fiúosztálytársakról folytattak eszmecserét, Nora szinte egyáltalán nem figyelt az útra, hiszen cseppet sem volt nehéz a jobb oldali folyamatos és a bal oldali szaggatott vonalak közt tartani a kocsit, és egyébként sem látszott a tükörben senki, aki miatt aggódnia kellett volna. Mennyivel jobb, ha az embernek kocsija van, mint egy új fiúval randevúzni, hiszen ezért vagy azért mindig a srácoknak kellett vezetni, mintha egy felnőtt

nő nem tudna maga is elboldogulni egy kocsiival. Nora kissé meglepett arcot vágott, amikor a látótávolság alaposan lecsökkent – nem tudta megbecsülni a pontos távolságot –, és levette lábát a gázpedálról, hadd lassuljon le az autó a száznegyven kilométeres sebességről. Mögötte üres volt az út, biztosan előtte is az. Oktatója mindent elmondott, amit tudnia kellett, de ahogyan a többi tanára óráin is, volt amit meghallott, volt, amit nem. A fontos dolgokat úgyis gyakorlat közben tanulja meg az ember. A gyakorlat azonban az a tanár volt, akivel még nem igazán ismerkedett össze.

Látta a Fruehauf pótkocsijának lámpáit, de még nem ismerte az utakat, a borostyánszínű fénypontok akár utcai lámpák is lehettek. Nem vezetett elég régóta ahhoz, hogy tudja, a legtöbb autópályán nincsenek. Egyébként is legfeljebb egy töredék másodpercnyi figyelmeztetést kapott, és amikor meglátta a szürke, szögletes árnyékot, túl késő volt már, a sebessége csak százötre csökkent. Hiába haladt a vontató harminccal, az ütközés hozzávetőleg olyan volt, mintha egy harminctonnás álló tárgyba hetvenöt kilométeres sebességgel rohanna bele az ember.

*

Ez a mindig görcsösen visszataszító hang. Will Snyder hallotta már azelőtt is, olyan volt, mintha egy teherautónyi sörösdobozt kompresszorban összeroppantottak volna. A hátborzongató csattanásra, amikor egy kocsi test a sebesség, a tömeg és a fizikai törvényszerűségek hatására szétzúródik, amit ő nem a középiskolában, hanem nagyon is tapasztalatból tanult meg.

A vontató bal hátsó sarkának meglökése jobbra lendítette a tizenkét méteres, zárt pótkocsi mellső végét, de az alacsony sebesség szerencsére lehetővé tette, hogy a sofőr ne veszítse el uralmát a jármű felett, és gyorsan megállítsa. Hátratekintve látta a helyes kis japán autó maradványait – a bátyja is ilyet akart venni –, és Snyder első fura gondolata az volt, hogy átkozottul kicsik ahhoz, hogy biztonságosak legyenek, mintha ennek most bármi jelentősége lett volna. A kocsi közepe és jobb eleje darabokra tört, az alváza meghajlott. Amikor közelebbről megvizsgálta, vöröset látott ott, ahol áttetsző üvegnek kellett volna lennie... – Ó, istenem!

*

Amy Rice, bár az utasoldali légzsák hibátlanul működött, már halott volt. Az ütközés sebességétől az ő oldala a pótkocsi alá csúszott, ahol a robusztus hátsó lökhárító, amelyet arra terveztek, hogy a hajódokkokban ne érje károsodás, láncfűrészként skalpolta le a kocsiszekrény tetejét. Nora Dunn még élt, de elvesztette az eszméletét. A vadonatúj Cresta C-99 totálkáros lett, alumínium motorblokkja kettévált, és ami a legrosszabb, a korróziótól már sérült üzemanyagtartály beszorult és szivárgott.

*

Snyder észrevette a kifolyó benzint. Motorja még járt, gyorsan az útpadkára kormányozta teherautóját, majd kezében a poroltó készülékkel kiugrott belőle. Az mentette meg az életét, hogy nem ért oda időben.

*

– Mi a baj, Jeanine?

– Jessica! – mondta dühösen a kicsi lány, és nem értette, miért nem tudják az emberek megkülönböztetni őket, még a saját apjuk sem.

– Mi a baj, Jessica? – kérdezte az apa türelmes mosollyal.

– Matt olyan budi – kuncogott a gyerek.

– Jól van. – Pierce Denton felsóhajtott. A feleségére nézett, hogy megrázza a vállát. Ekkor látta meg a ködöt, és levette lábát a gázpedálról.

– Mi van, szívem?

– Matt bekakilt.

– Semmi baj... – Candice kikapcsolta biztonsági övét és hátrafordult.

– Inkább ne, Candy! – Pierce is megfordult, éppen a legrosszabb pillanatban. A kocsit kissé jobbra sodródott, ő pedig megpróbált az országútra, egyszersmind a felesége új kocsijában folyó dolgokra figyelni. – A francba! – Ösztönösen balra akart kormányozni, de ahhoz már túlságosan a másik oldalra került, bár ezt már azelőtt is tudta, mielőtt bal kezével teljesen visszaforgatta a kormányt. A fékezés sem segített. A hátsó kerekek megtapadtak a sima úton, és az autó oldalvást egyenesen... Pierce látta... egy másik Crestába csúszott. Utolsóként az villant az agyába, hogy: ez ugyanaz a...?

*

Vörös színe ellenére Snyder csak akkor látta meg a kocsit, amikor az ütközés már elkerülhetetlen volt. A teherautó-sofőr hóna alatt a poroltóval még vagy hatméternyire onnan futott.

*

Jézus! Dentonnak annyi ideje sem maradt, hogy kimondja. Az első gondolata az volt, hogy az ütközés nem is olyan vészes. Látott már rosszabbat. Feleségét a meggyűrdött jobb oldalhoz nyomta a tehetetlenségi erő, ami nem jó, a gyerekek viszont hál' istennek be vannak kötve a biztonsági ülőkékbe és...

Végül a vegyi korrózió döntött hat emberi élet fölött. A C-99-éhez hasonlóan helytelenül galvanizált üzemanyagtartály a csendes-óceáni szállítás során, majd Kelet-Tennessee meredek útjain még inkább ki volt téve a só hatásának. A tartály hegesztett pontjai különösen sebezhetőek voltak, és ütésre eleresztettek. A váz elferdülése miatt a tank a durva betonfelülethez súrlódott, az alvázvédelem, amely sosem tapadt meg tökéletesen, azonnal levált, a fémtartály egy másik gyenge pontja szétvált, és maga az acélból készült tartálytest csiholta a szikrát, meggyújtván a kiömlő benzint.

*

A tűzgolyó égető hője némileg oldotta a ködöt, és olyan élesen lobbant fel, hogy az autópálya mindkét oldalán pánikszerűen megállt a forgalom. Vagy száz méterrel odébb három autó futott össze a kelet felé tartó sávokban, de nem volt súlyos a baleset, és sokan ugrottak ki kocsijaikból, hogy segítsenek. A Nora Dunn kocsijából kifolyó benzin is lángra kapott, s a lány, aki többé nem nyerte vissza eszméletét, a pokoli tűzben lelte halálát.

*

Will Snyder elég közel volt ahhoz, hogy mind az öt arcot lássa a közeledő Crestában. Az anyát és a csecsemőt élete végéig nem felejtí el, ahogyan az asszony az első

ülések közé zuhant kezében a kicsivel, és egyenesen a kamionsofőrre meredő arca hirtelen eltorzult a rájuk leselkedő halált látván. A fellobbanó tűz rémes meglepetésként hatott, Snyder azonban csak lelassított, de nem állt meg. Felpattant a Cresta bal hátsó ajtaja, s mivel a lángok többnyire, legalábbis egyelőre az összetört gépkocsi bal oldalán lobbantak fel, ez felcsillantott előtte egy lehetőséget. A poroltót fegyverként feltartva ugrott be, miközben a lángok a Cresta alatt lévő üzemanyagtartály felé lobbantak. Mindössze egyetlen pillanat maradt a cselekvésre, hogy felkapjon egy gyermeket a három közül, aki talán még él ebben a pokolban, ami már lángra lobbantotta Snyder ruháit és égette az arcát, miközben autóskesztyűbe bújtatott kezével szén-dioxidot fúj a hátsó ülésre. A hűsítő gáz az ő életét és még egyet megmenthet. A sárga lángnyelvek és a fehér permet közepette kereste a csecsemőt, de sehol sem találta, a bal ülőkében lévő kislány viszont ott sikoltott félelmében és fájdalmában közvetlenül előtte. Kesztyűs kezével megtalálta és kikapcsolta a krómcsatot, majd olyan erővel rántotta ki a kislányt a gyermekülésből, hogy eltörte a gyermek karját, aztán amikor kivetődött a mindent elborító tűzből, megrándította a lábát. Hosszú hópad húzódott közvetlenül a védőkoriátnál, a férfi égő ruháit letépvé belevetette magát, aztán a gyermeket borította be a sós latyakkal. Az arcát maró fájdalom a legcsekélyebb jelzés volt arra, ami máris bekövetkezett. Nagy erőfeszítésébe került, hogy ne forduljon meg. Hallotta a sikolyokat a háta mögött, de visszatérni az égő kocsihoz kész öngyilkosság, s ha

odanéz, talán megtenné. Ehelyett lenézett Jessica Dentonra. Arcocskája fekete volt, lélegzése egyenetlenül zihált, és Will Snyder azon imádkozott, hogy minél előbb jelenjen meg egy rendőr és vele egy mentőautó. Amire ez tizenöt perccel később megtörtént, ő és a gyermek is mély sokkban voltak már.

8.

Gyorsulás

Az általában eseménytelen szombat, egy város közelsége, de főként az áldozatok száma és kora garantálta a média figyelmét. Az egyik knoxville-i tévéállomás megállapodott a CNN-nel, és a történet délben már a CNN híradójának szenzációja volt. Egy műholdas közvetítőkocsi a világméretű tudósítás lehetőségét teremtette meg egy ifjú riporter számára aki nem akart örök életére Knoxville-ben ragadni –, a felszálló köd pedig tökéletes látási viszonyokat biztosított a kameráknak.

– A kurva életbe! – suttogta Ryan odahaza a konyhában. Azon ritka szombatok egyike volt, amikor Jack nem dolgozott. A családjával ebédelt, előre örült, hogy elviheti őket esti misére a St. Marybe, s talán még a vasárnap délelőttöt is otthon töltheti. Nem tudta levenni szemét a jelenetről, és tányérjára tette a szendvicset.

Három tűzoltóautó ment ki a helyszínre, meg négy mentő, amelyek közül kettő baljóslatúan még mindig ott állt, a mentősök meg csak tébláboltak körülöttük. A háttérben a teherautó szinte sértetlen volt, bár a lökhárítója tisztán

kivehetően eldeformálódott, A történetről azonban az előtérben látottak tudósítottak. Két összeroncsolódott, tűztől megfeketedett fémkupac. Nyitott ajtók, sötét, üres kocsibelső. Vagy egy tucat merev tartású, összeszorított ajkú, szótlan rendőr. Aztán Jack látta, hogy egyikük megjegyez valamit egy másiknak. Mindketten a fejüket csóválták, és az úttestre meredtek vagy tíz méterrel a riporter mögött, aki a szokásos módon csak mondta a magáét, rövid karrierje során századszorra ugyanazt. Köd. Nagy sebesség. Mindkét üzemanyagtartály. Hat halott, közülük négy gyermek. Bob Wright tudósított az I-40-esről, a Tennessee állambeli Oak Ridge közelében. Reklám. Jack elfojtott egy megjegyzést az élet méltánytalanságáról, majd folytatta ebédjét. Még nem volt semmi oka, hogy többet tudjon vagy tegyen.

*

Az autók most a Chesapeake-i öböltől háromszáz mérföldre víztől csöpögtek, mert az érkező önkéntes tűzoltók szükségét érezték, hogy mindent lelocsoljanak, még akkor is, ha tudták, hogy ez már úgysem segíthet az utasokon. A törvényszéki fotós elpufogtatta három tekercs 200-as érzékenységű színes filmjét, lekapta az áldozatok nyitott száját annak bizonyítékeként, hogy sikoltva haltak meg. A helyszínre kiszállt rendőrtiszt, Ted Nicholson őrmester tapasztalt országúti rendőr volt, húszéves baleseti helyszínelő tapasztalattal a háta mögött. Éppen idejében érkezett, hogy lássa, amikor a holttesteket kiemelik a roncsok közül. Pierce Denton szolgálati revolvere az úttestre esett, s ez már azelőtt igazolta, hogy

rendőr kollégáról van szó, mielőtt a rendszám táblák szokásos komputeres ellenőrzése hivatalosan bizonyította volna. Négy gyermek, két kicsi és két tizenéves, és két felnőtt. Ehhez képtelenség hozzászokni. Nicholson őrmester elborzadt. Elég szörnyű dolog a halál, de egy ilyen halál... Hogy engedheti meg Isten, hogy ez megtörténjék? Két pici gyerek... hát... megengedte, és nincs mit tenni. Itt az ideje, hogy munkához lásson.

Hollywooddal ellentétben igen szokatlan baleset volt. Az autók semmilyen körülmények között sem szoktak csak úgy lángra lobbanni, és a rendőr gyakorlott szeme azonnal felmérte, hogy ennek a balesetnek nem szabadott volna ilyen súlyosan végződnie. Igaz, az első Cresta anyósülésén lévő lány kivédhetetlen végzetét maga az ütközés okozta, hiszen a lökhárító majdnem lefejezte. De a többiek esetében nem volt nyilvánvaló ok. Az első Cresta hatvanöt, talán hetven mérföldes sebességgel rohant a pótkocsiba. Láta, hogy mindkét légszák működött, és az egyiknek meg kellett volna mentenie az első kocsi sofőrjét. A második autó úgy harmincfokos szögben ütközött a C-99-nek. Milyen ostoba rendőr vét ilyen hibát, gondolta Nicholson. A felesége viszont nem volt bekötve... talán a hátul ülő gyerekekkel foglalkozott, és elvonta a férje figyelmét. Előfordul az ilyesmi, és most már senki sem csinálhatja vissza.

A hat áldozatból egy az ütközésbe halt bele, a többi öt pedig a tűzben lelte halálát. Ennek nem szabadott volna megtörténnie, az autók nem szoktak csak úgy felgyulladni, így aztán Nicholson fél mérfölddel feljebb eltereltette

embereivel az autópálya forgalmát, hogy a három balesetet szenvedett gépjármű egy ideig még a helyszínen maradjon. Autórádióján újabb baleseti helyszínelőket kért Nashvilléből, és javasolta, hogy értesítsék az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács irodáját. Történetesen e szövetségi intézmény egyik helyi alkalmazottja Oak Ridge közelében lakott. Rebecca Upton mérnök a telefonhívástól számítva harminc percen belül a helyszínen volt. A közeli Tennessee Egyetemen diplomát szerzett gépészmérnöknő, aki éppen szakvizsgájára készült ma délelőtt, felvette vadonatúj overallját, és még mielőtt az újabb rendőrcsoport megérkezett volna Nashville-ből, mászkálni kezdett a roncsok körül. A vontató teherautó kezelői már türelmetlenkedtek. A huszonnégy éves, apró termetű, vörös hajú mérnöknő szeplős arca maszatos volt, amikor kimászott az egykor piros Cresta alól, zöld szeme könnyezett a benzingőztől. Nicholson őrmester egy pohár kávényt nyújtott oda neki, amelyet az egyik tűzoltótól kapott.

– Mi a véleménye, hölgyem? – kérdezte Nicholson azon tűnődve, vajon a nő érti-e a dolgát? Olyannak tűnt, mint aki járatos ebben, és reményteli jelnek látszott, hogy nem félt bepiszkolni a ruháját.

– Mindkét üzemanyagtartály. Ez itt teljesen szétnyíródott, a másik az ütéstől horpadt be és hibásodott meg. Milyen gyorsan történt?

– Az ütközésre gondol? – Nicholson a fejét ingatta. – Nem volt olyan nagy a sebesség. Úgy sejtem, hatvanöt és hetven között.

– Azt hiszem, igaza van. Az üzemanyagtartályoknak

megvannak a szerkezeti sértetlenségre vonatkozó szabványai, és ez a csattanás nem haladhatta meg azokat.

– Elfogadta a felkínált zsebkendőt, és megtörölte az arcát.

– Köszönöm, őrmester. – Kiitta a műanyag pohárból a kávéját, és eltűnődve nézett vissza a roncsokra.

– Min töpreng?

– Azon gondolkodom, hogy hét ember...

– Hat – javította ki Nicholson. – A kamionsofőr kimentett egy gyereket.

– Ó, nem tudtam. Ennek nem szabadott volna megtörténnie. Semmi sem indokolja. Száz kilométeres sebesség alatti ütközés volt, és ami a fizikai tényezőket illeti, valójában semmi különös. Valami nem stimmel a kocsni tervezése körül. Hová viszik őket? – kérdezte most igazi szakértő benyomását keltve a nő.

– Az autókat? Nashville-be. Ha óhajtja, ott tarthatom őket a központban.

A mérnöknő bólintott.

– Helyes! Felhívom a főnökömet. Valószínűleg szövetségi nyomozást rendelünk el. Okoz ez maguknak valami gondot? – Még sosem csinált ilyesmit, de a kézikönyvből tudta, hogy joga van teljes körű közlekedésbiztonsági vizsgálatot kezdeményezni. Leggyakrabban repülőgép-balesetek elemzésekor alkalmazták, de az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács utánanézett a különös vasúti és gépjármű-szerencsétlenségeknek is, és felhatalmazása volt minden szövetségi intézmény együttműködését kérni a megcáfolhatatlan tények felkutatásában.

Nicholson már részt vett egy hasonló nyomozásban.

- A kapitányom minden szükséges segítséget megad önnek, hölgyem.
- Köszönöm. – Rebecca Upton, ha nem ezen a helyszínen van, bizonyára elmosolyodik. – Hol vannak a túlélők? Ki kell kérdeznem őket.
- A mentő Knoxville-be szállította a két sérültet. Csak gyanítom, de valószínűleg repülőn viszik őket a Shrinersba. Annak a kórháznak nagyszerű az égési osztálya.
- Szüksége van még valamire, hölgyem? Meg kell tisztítanunk az autópályát.
- Kérem, vigyázzanak a kocsikra, nekünk...
- Bűnügyi bizonyítékként kezeljük, hölgyem. – Nicholson őrmester atyai mosollyal nyugtatta meg az okos „kislányt”. Mindent összevetve, gondolta Ms. Upton, egész jó ez a nap. Szó sincs róla, brutális balszerencse az autó utasai számára, és haláluk borzalmas valósága mély nyomokat hagyott benne, mindazonáltal ez az első igazán érdemleges feladata, amióta belépett a közlekedési minisztériumhoz. Visszament a kocsijához, egy ötajtós Nissanhoz, levette az overallját, és az NTSB [\[15\]](#) feliratú széldzsekijébe bújt. Nem volt különösebben meleg, de kormányzati pályafutása során első alkalommal érezte úgy, hogy valóban jelentős munkát végző, fontos csapathoz tartozik, és azt akarta, hogy ország-világ lássa, ki ő és mivel foglalkozik.
- Jó napot! – Amikor Upton megfordult, egy tévériporter mosolygó arcát látta maga előtt.
- Mit akar? – kérdezte élénken. Úgy döntött, nagyon komoly és hivatalos lesz.

- Van valami, amit elmondhat nekünk? – A riporter az oldala mellett lógatta a mikrofont, s a közelben álló operatőr kamerája sem működött éppen.
- Kizárólag nem hivatalosan – mondta pillanatnyi gondolkodás után Becky Upton.
- Így is jó.
- Mindkét üzemanyagtartály tönkrement. Ez okozta azoknak az embereknek a halálát.
- Ez szokatlan?
- Nagyon. – A mérnöknő szünetet tartott. – Az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács vizsgálatot indít. Semmi sem indokolja igazán a történeteket. Rendben?
- De még mennyire! – Wright az órájára pillantott. Tíz perc múlva megint élőben lesz a műholdas adásban, és akkor valami újjal kell előrukkolnia. A riporter leszegett fejjel járkált fel-alá, és új észrevételeit fogalmazta világméretű közönsége számára. Óriási fejlemény: az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács vizsgálatot indít az év autója ellen, halált okozó biztonsági hiba miatt. Semmi sem indokolja igazán ezeknek az embereknek a halálát. Azon tűnődött, vajon elég közel mehet az operatőr ahhoz, hogy látni lehessen a kocsni hátsó ülésén szénné égett, üres gyermekülőkét. Jó anyag.

*

Ed és Mary Patricia Foley a CIA központjának legfelső emeletén lévő irodájukban tartózkodtak. Különleges státusuk némi építészeti és szervezési problémát okozott a Cég számára. Mary Paté volt az operatív igazgatóhelyettesi cím, ő az első nő, aki eddig a rangig vitte Amerika első

számú kémügynökségénél. Tapasztalt hírszerző volt, a CIA valaha is bevetett legjobb házaspár teamjének cowboy fele. A férje, Ed kevésbé látványosan, de annál gondosabban dolgozta ki a terveket. Taktikai és stratégiai tehetségük remekül kiegészítette egymást, s bár Mary Pat nyerte el a magas beosztást, azonnal kifejezésre juttatta, hogy szüksége van egy helyettesre. Beültette Edet ebbe az irodába, és ha hivatalosan nem is, de valódi értelemben magával azonos rangra emelte. Új ajtót vágtak a falban, hogy Ed bármikor beszélhessen anélkül, hogy át kelljen mennie az igazgatósági titkárnő szobáján, és közösen irányították a CIA megcsappant számú humán hírszerzőit. Munkakapcsolatuk legalább olyan szoros volt, mint a házasságuk, és az összes, az utóbbival együtt járó kompromisszum dacára, a hadműveleti igazgatóság legzavartalanabb vezetését eredményezte hosszú évek óta.

– Nevet kell adnunk neki, édesem.

– Hogy tetszik a TŰZOLTÓ?

– Ne legyen TŰZHARCOS?

Mosoly.

– Mindketten férfiak.

– Hát, Ljalin szerint jó a nyelvérzékük.

– Elég jó ahhoz, hogy ebédet rendeljenek, és megkérdezzék, hol a mosdó. – A japán nyelv alapos elsajátítása nem csekély intellektuális kihívás. – Mibe fogadunk, hogy orosz akcentussal beszélnek?

Egyszerre gyúlt világosság az agyukban.

– Fedősztori?

– Ez az... – Mary Pat majdnem felnevetett. – Gondolod, hogy lesz, akinek nem tetszik?

A CIA-tiszteknek tilos volt újságírók szerepét felvenniük. Legalábbis amerikai újságírókét. A rendeletet nemrégiben Ed sürgetésére fogalmazták újjá, hiszen mint hangsúlyozta, jó néhány ügynök, akiket tisztjeik beszerveztek, harmadik világbeli újságíró volt. Miután a műveletre kijelölt két tiszt kiválóan beszélt oroszul, könnyedén kiadhatják magukat orosz újságíróknak. Ez sértette a rendelkezés szellemét, de nem a szövegét. Ed Foleynak is megvoltak a maga „cowboy” pillanatai.

– Ó, igen – mondta Mary Pat. – Clark tudni szeretné, akarjuk-e, hogy utána szaglásszon a BOGÁNCSS reaktiválásának.

– Erről Ryannel vagy az elnökkel kell beszélnünk – hangsúlyozta az újfent óvatos duhaj Ed.

A felesége azonban nem változott.

– Szükségtelen. A hálózat alkalmazásához kell jóváhagyást kérnünk, arra nem, hogy megnézzük, létezik-e még.

Jégek szeme ragyogott, mint mindig, amikor túlságosan agyafűrt volt.

– Ez kissé meredek, édesem – figyelmeztette Ed, noha többek közt éppen ezért szerette. – Tetszik az ötlet, beleegyezem, de csak addig, amíg utánanézzünk, hogy megvan-e még az a hálózat.

– Már attól tartottam, a magasabb rangomat kell felemlegetnem, drágám. – Ezért a bűnért férje pazar zálogot követelt tőle.

– Na jól van, időben elkészíted a kaját, Mary. Az

utasítások majd kimennek hétfőn.

– Hazafelé be kell ugranunk a Gianthoz. Elfogyott a kenyér.

*

Alan Trent, Massachusetts kongresszusi képviselője Hartfordban töltötte szabad szombatját, hogy le ne maradjon a területi bajnoki címre esélyes U-Mars és az U-Conn közötti kosárlabda-mérkőzésről. Mivel ez nem mentette fel a munkavégzés alól, magával hozta két munkatársát, egy harmadik pedig az irodában doígozott. Sokkal kényelmesebb volt a hartfordi városi stadionnal szomszédos Sheraton Hotelban dolgozni, mint az irodájában, hiszen itt az ágyon hevert a papírjaival körülvéve akárcsak Winston Churchill, villant a képviselő agyába –, csak a pezsgő hiányzott a képből. Megcsördült ágya mellett a telefon. Nem nyúlt utána. Ezért hozott stábot magával, és már megtanulta figyelmen kívül hagyni a telefoncsörgést.

– Al! George Wiley az, a Deerfield Autótól. – Wiley a képviselő politikai kampányainak egyik fő támogatója volt, és egy hatalmas üzleti vállalkozás tulajdonosa a választási körzetében. Mindkét okból fel tudta kelteni Trent figyelmét, amikor csak akarta.

– Hogy a fenébe nyomozta ki, hogy itt vagyok? – kérdezte Trent a mennyezettől, miközben a készülékért nyúlt. – Hé, George! Hogy s mint?

Trent két segédje figyelte, amint főnökük leteszi a szódáját, és megfog egy jegyzetömböt. A képviselőnek sosem hiányzott a toll a kezéből és a jegyzetblokk a keze ügyéből. Cseppet sem volt szokatlan, hogy feljegyzést firkáit

magának, az arcán megjelenő dühös kifejezés annál inkább. A tévére bökött és így szólt:

– CNN!

Az időzítés szinte tökéletes volt. Az egészkor esedékes reklám és egy rövid bevezető után Trent Bob Wright arcát láthatta. Ezúttal montírozott felvételtől. Most Rebecca Upton látszott a képen NTSB-széldzsekiben, és a két kiégett Cresta, amint éppen a roncsszállítóra emelték őket.

– A francba! – jegyezte meg Trent idősebb munkatársa.

– A benzintankok, mi? – szólt Trent a telefonba, aztán vagy egy percig figyelt. – A kurva anyjukat! – morogta fogvicsorgatva. – Hál' istennek, George, benne vagyok a bizottságban. – A helyére tette a telefonkagylót, és kihúzta magát ültében; jobb kezével idősebb asszisztensére mutatott. – Lépjen kapcsolatba az NTSB megfigyelő csoportjával Washingtonban. Azonnal beszélni akarok ezzel a lánnyal. Név, telefon, hol található, nyomozzák le sebesen. Aztán hívja fel nekem a közlekedési minisztert! – Visszahanyatlott a munkájához, miközben stábja a telefonokat intézte.

Mint a kongresszusi tagok legtöbbször, Trent alapvetően „megosztotta” az agyát, és már régen megtanulta elkülöníteni egymástól az idejét és az indulatait. Hamarosan az erdészeti szolgálat belügyminisztériumi felhatalmazásának módosítása fölött zsörtölődött, és zöld tollal néhány megjegyzést biggyesztett a lapszélre. Ezzel másodfokú haragját juttatta kifejezésre. Mindazonáltal stábja látta, hogy piros tollával majdnem egy teljes oldalt írt tele. A piros tinta és a fogalmazópapír kombinációja arra

utalt, hogy Trentet valóban aggasztja valami.

*

Rebecca Upton Nissanjával követte Nashville-be az autóroncokat, ahol először a kiégett Cresták elhelyezését felügyeli majd, aztán találkozik a helyi iroda vezetőivel, hogy hozzákezdhessenek a hivatalos vizsgálati eljáráshoz. Rengeteg papírmunka, ebben biztos volt, és a mérnök nő furának tartotta, hogy egyáltalán nincs elkeseredve tönkrement hétvégéje miatt. A beosztásához járt egy rádiótelefon, amelyet lankadatlanul kizárólag csak hivatali célokra használt, és kizárólag a legszükségesebb esetben, vagyis még azt a havi alapdíjat sem érte el soha, amivel a cége megterhelte a kormányt. A telefon még sosem csörgött a kocsiában – éppen tíz hónapja lett szövetségi alkalmazott –, és összerezzen a hangra, amikor trillázni kezdett mellette.

– Halló! – szólt bele abban a hiszemben, hogy valaki félretárcsázott.

– Rebecca Upton?

– Igen. Kivel beszélek?

– Kérem, tartsa a vonalat, kapcsolom Trent képviselőt – közölte egy férfihang.

– Hogyan? Kit?

– Halló! – hallatszott egy újabb hang.

– Kivel beszélek?

– Rebecca Upton?

– Igen. Én vagyok, de maga kicsoda?

– Alan Trent, kongresszusi képviselő a Massachusetts-i Államszövetségből. – Massachusetts, amint azt bármelyik

választott tisztségviselője mindig is hangoztatta, nemcsak egy „állam” volt. – Az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács megfigyelő központján keresztül nyomoztattam le magát, a főnöke, Michael Zimmer, az ő nashville-i száma pedig...

– Jól van, elhiszem, uram. Mit tehetek önért?

– Maga nyomoz az I-40-esen történt baleset ügyében, igaz?

– Igen, uram.

– Azt akarom, hogy számoljon be nekem arról, amit tud.

– Uram! – mondta Upton, miközben lelassította kocsiját, hogy gondolkodni tudjon. – Valójában még hozzá sem fogtunk, és én igazán nem vagyok abban a helyzetben, hogy...

– Nézze, ifjú hölgy! Én nem azt kérem, hogy vonja le a következtetéseket, pusztán az okot, amiért vizsgálatot kezdeményezett. Abban a helyzetben vagyok, hogy segíthetek. Ha együttműködik, ígérem, hogy a közlekedési miniszter megtudja, milyen remek ifjú mérnöke van. Tudja, ő a barátom. Idestova tíz vagy tizenkét éve dolgozunk együtt a kongresszusban.

Ó!, gondolta Rebecca Upton. Helytelen, etikátlan, talán törvényellenes is információkat felfedni egy NTSB baleseti vizsgálatról. Másrészt viszont a vizsgálat még el sem kezdődött, és Upton, mint mindenki, szerette volna, hogy észrevegyék és előléptessék. Nem tudta, hogy rövid csendje olyan volt, mintha a készülék túloldalán lévő férfi az agyában olvasott volna, és semmiképp sem láthatta mosolyát a hartfordi hotelszobában.

– Nekem és a helyszínelő rendőrnek úgy tűnt, hogy mindkét autó üzemanyagtartályának meghibásodása okozta a végzetes tüzet, uram. Első látásra nem tűntek fel nyilvánvaló mechanikai okok, amelyek ezt indokoltá tennék. Ezért javasolni fogom a felettesemnek, hogy kezdjünk vizsgálatot a baleset okának megállapítására.

– Mindkét üzemanyagtartály szivárgott? – kérdezte a hang.

– Igen, uram, de rosszabb volt egy szivárgásnál. Mindkettő igen súlyosan károsodott.

– Bármi más, amit elmondhatna nekem?

– Nem igazán... nincs. – Upton elhallgatott. Tényleg megemlíti ez a fickó a nevét a miniszternek? Ha igen... – Valami nincs ezzel rendjén, Mr. Trent. Nézze, én mérnök vagyok, és kevésbé értek az anyagokhoz. Az ütközés sebessége nem okozhat ilyen károsodást. Léteznek szövetségi biztonsági szabványok a gépkocsik és alkatrészeik szerkezeti sértetlenségéről, és azok a paraméterek jóval meghaladják a baleset színhelyén látott körülményeket. A rendőr, akivel beszéltem, egyetért ezzel. El kell végeznünk néhány tesztet, hogy biztosak legyünk a dolgunkban, de pillanatnyilag ez a magánvéleményem. Sajnálom, egy darabig nem mondhatok többet.

*

Ez a kölyök túl messzire megy – gondolta Trent a hartfordi Sheratonban lévő szobájában.

– Köszönöm, Miss Upton. A nashville-i irodájában meghagytam a számomat. Kérem, hívjon fel, ha beért. – Trent letette a kagylót, és egyikét percig gondolataiba mélyedt. Aztán ifjabb munkatársához fordult: Hívja fel a

közlekedési minisztert, és mondja meg neki, hogy ez az Upton kölyök nagyon ügyes... Nem. Adja csak ide nekem, majd én megmondom neki. Paul, mennyire jó az NTSB laborja tudományos anyagvizsgálathoz? – kérdezte, miközben egyre inkább olyannak tűnt, és úgy érezte magát, mint Churchill Európa megszállását tervezve. Nos, nem egészen erről van szó, gondolta Trent.

– Egyáltalán nem rossz, de az egyetemi...

– Helyes. – Trent kiválasztott egy szabad gombot a telefonkészülékén, és emlékezetből tárcsázott.

*

– Jó napot, képviselő úr! – mondta Bill Show kihangosított telefonjába, és Dan Murrayre pillantott. – Mellesleg, találkozunk kell a jövő héten, és...

– Egy kis segítségre volna szükségem, Bill.

– Milyen segítség volna az, uram? – A választott tisztségviselőket még az FBI igazgatójának is uramnak vagy asszonyomnak kellett szólítania hivatalos ügyben. Ez különösen akkor volt igaz, ha a kérdéses kongresszusi képviselő elnökölt a hírszerző bizottságban, helye volt az igazságügyi bizottságban, és még egy széke a tervezésiben. Minden személyes különcsége ellenére, Trent mindig jó barátja és méltányos kritikusa volt az Irodának. A dolog lényege azonban egyszerűbb. Mindhárom bizottsági munkájának köze volt az FBI-hoz. Show figyelmesen hallgatott és jegyzetelt. – A nashville-i főnök Bruce Cleary, de minél előbb hivatalos felkérést kell kapnunk a közlekedési minisztériumtól... Igen, természetesen, várni fogom a hívását. Nagyon örülök, hogy

segíthetek. Igen, uram, viszlát! – Show felhézett az asztaláról. – Mi az ördögért törí magát Al Trent egy tennessee-i autóröncs miatt?

– Miért érdekel bennünket? – kérdezte lényegretörően Murray.

– Azt akarja, hogy a laborrészleg segítsen az NTSB-nek a törvénszéki vizsgálatban. Felhívnád Bruce-t és megmondanád neki, hogy állítsa csatasorba a legjobb technikusait? Ez a nyavalyás baleset csak ma reggel történt, és Trent tegnapra akarja az eredményt.

– Rángatott már minket azelőtt valamiért?

Show a fejét rázta.

– Soha. Azt hiszem, a kegyeibe akarunk férközni, ha azt várjuk, hogy ott legyen a megbeszélésen a bizottsági elnökkel, amikor megvitatjuk Kealty mentelmi jogának felfüggesztését.

Show telefonja berregett.

– A közlekedési miniszter a hármason, igazgató úr.

– Ez a fickó ahhoz képest, hogy szombat délután van, megrugdos néhány tekintélyes segget – jegyezte meg Murray. Felállt székéből, és a szoba másik oldalán lévő telefon felé indult, miközben Show igazgató fogadta a kabinet titkárságáról érkező hívást. – Kapcsolja nekem a nashville-i irodát!

*

A rendőrség zárt udvara, ahol a balesetet szenvedett vagy lopott kocsikat tárolták, ugyanazon a telephelyen volt, amely az állam rendőrségének autóit szervizelte. Rebecca Upton sosem járt ott azelőtt, a roncscsállítók sofőrjei

azonban igen, és könnyedén követhette őket. A portán lévő rendőr utasításokat kiáltott az első sofőrnek, a második utána hajtott, utánuk pedig az NTSB mérnöke húzott be az udvarra. Egy üres, illetve majdnem üres terület felé igyekeztek. Hat jármű parkolt ott – két cégjelzéses és négy jeltelen járőr-kocsi –, valamint körülbelül tíz, ránézésre magasabb beosztásban lévő férfi ácsorgott. Egyikük Upton főnöke volt, és a mérnöknő először ébredt igazán tudatára, milyen komollyá kezd fordulni ez az ügy.

A szerviz három hidraulikus emelővel rendelkezett. Mindkét Crestát leemelték a roncsszállítóról, bevitték és az acéltalpakra állították. Egyszerre emelték fel őket, hogy az egyre gyarapodó társaság alulról is szemügyre vehesse a kiegészített járműveket. Upton volt a legalacsonyabb a jelenlévők közt, és úgy kellett odatolakodnia. Elvégre az ő ügye, vagy legalábbis úgy vélte, hogy az övé. Egy fotós máris kattogtatta a gépét, és Rebecca Upton észrevette a férfi gépén a sárga betűkből kirakott FBI feliratot. Mi az ördög?

– Határozottan szerkezeti hiba – jegyezte meg az állam rendőrségének egyik kapitánya, a baleseti nyomozócsoport főnöke. A többiek bölcsen bólogattak.

– Kinek van errefelé a legjobb tudományos laboratóriuma?
– kérdezte egy civil ruhás.

– A Vanderbilte Egyetem kezdetnek jó lesz – közölte Rebecca. – Az Oak Ridge-i országos laboratórium még jobb.

– Maga Miss Upton? – kérdezte a férfi. – Bruce Cleary vagyok, FBI.

– Miért vannak maguk...

– Én oda megyek, ahova küldenek, hölgyem. – Mosolyogva folytatta. – A közlekedésügy kérte segítségünket a nyomozásban. Most indítottuk útnak Washingtonból a laborrészlegünk egyik vezető technikusát. – Amit nem tett hozzá, hogy ráadásul a közlekedési minisztérium repülőgépén. Sem ő, de az Irodából más sem nyomozott még autóbalesetet, de magától az igazgatótól jött az utasítás, és neki pusztán csak ennyit kellett tudnia.

Ms. Upton hirtelen úgy érezte magát, mint Gulliver az óriások világában, de neki is végeznie kellett a munkáját, és ő volt az egyetlen igazi szakember a helyszínen. Elemlámpát húzott elő a zsebéből, és alapos vizsgálatnak vetette alá az üzemanyagtartályt. Meglepődött, amikor a férfiak hátrahúzódtak, és helyet adtak neki. Már eldöntött tény volt, hogy az ő neve kerül a jelentés fedőlapjára. Az FBI bevonását nem verik majd nagydobra – az ügynökségek együttműködtek egy teljes egészében rutinszerű ügyben, az Iroda pedig segítséget nyújtott egy ifjú, tehetséges és okos NTSB-mérnök nő által kezdeményezett vizsgálatban. Övé lesz a vezető szerep az ügyben. Rebecca Upton érdemének tekintik majd a többiek munkáját, hiszen nem derülhetett ki, hogy ez közös erőfeszítés egy előre eldöntött cél érdekében, még akkor sem, ha pont erről volt szó. Ő indította el ezt a dolgot, s mivel ilyen óriási politikai hasznot tált fel, egy kevés koncot a kis embernek is oda kellett vetni. A körben álló férfiak vagy tudták, vagy már kezdték kapiskálni, bár nem mindnyájan, hogy valójában mire megy ki a játék. Pusztán

annyt tudtak, hogy egy képviselőnek azonnal rendelkezésére állt a kormány egyik minisztere, valamint a leghatalmasabb független kormányzati intézmény igazgatója, és azt is, hogy a képviselő gyors intézkedést akar. Úgy tűnt, ezt meg is kapta. Amint felnéztek az aljára annak, ami csupán néhány órával azelőtt a nagymama háza felé tartó családi autó volt, a szörnyűség oka olyannyira nyilvánvalónak tűnt, mint egy orrba vágás. Igazából nincs is másra szükség, gondolta az FBI képviselője, mint a sérült üzemanyagtartály szakavatott analízisére. Ennek érdekében átmennek Oak Ridge-be, melynek laboratóriuma gyakran kisegítette már az FBI-t. Ehhez az energiaügyi minisztérium együttműködésére lesz szükség, de ha Al Trentnek kevesebb mint egy óra alatt sikerült megráznia két hatalmas fát, a harmadik miért okozna nehézséget a számára.

*

Gotót nem volt nehéz követni, mindazonáltal fárasztó, gondolta Nomuri. Hatvanéves létére dicséretes életerő munkálkodott benne, és a kívánság, hogy fiatalnak látszék. Ezért is járt ide, hetente legalább háromszor. Ez volt az a teaház, amelyet Kazuo azonosított nem név szerint, de elég jól ahhoz, hogy Nomuri rábukkanjon. Mind Gotót, mind Jamatát látta belépni ide, sosem együtt, de legfeljebb ötpercnyi különbséggel, hiszen egyetlen lett volna az utóbbi részéről, hogy sokáig várakoztassa az elsőt. Mindig Jamata távozott először, a másik pedig legalább még egy órát ott időzött, maximum kettőt. Nomuri úgy vélekedett, hogy ilyenkor a hasznos üzleti megbeszélést

valami kellemes követte, más estéken pedig pusztán a kellemes hozta ide Gotót. Mint valami filmkomédiában, Goto mindig büszke, hetyke léptekkel vonult a kocsija felé. A sofőrje nyilván mindent tudott – ajtónyitás, meghajlás, aztán az arcára kiült kaján vigyor, miközben megkerülte az autót. Nomuri minden egyes alkalommal diszkréten és nagyon óvatosan követte Goto kocsiját. Kétszer elvesztette ugyan a forgalomban, de öt alkalommal egészen az otthonáig a nyomában volt, és bizonyosnak érezte, hogy találkái után mindig ugyanaz a célállomása. Helyes. Most a feladata másik részére gondolt, miközben autójában ülve teáját iszogatta. Negyven percig várakozott.

Kimberly Norton volt az. Nomuri éles szemének és az utcai lámpák elég erős fényének köszönhetően sikerült néhány gyors fotót készítenie, mielőtt kiszállt a kocsiból. Az utca másik oldalán követte a nőt, vigyázott, hogy ne nézzen egyenesen rá, inkább a szeme sarkából figyelte. Ahogy a megfigyelést, úgy a megfigyelés elhárítását is tanították a Farmon. Nem volt különösebben nehéz, és ez a célpont különösen egyszerűnek tűnt. Bár az amerikai átlaghoz képest nem volt túlságosan magas, itt már világos hajával is kirítt a tömegeből. Los Angelesben észre sem vennék, gondolta Nomuri, egy csinos lány a szép lányok tengerében. A járásában nem talált semmi szokatlant – alkalmazkodott a helyi szabályokhoz –, kissé finomkodva, a férfiaknak utat engedve járt, jöllehet Amerikában épp az ellenkezője dívott. Bár nyugati öltözéke némileg választékos volt, sokan öltözködtek ugyanígy, sőt némi meglepetésére a hagyományos öltözet volt kisebbségben.

A nő jobbra befordult egy utcába, Nomuri pedig hatvanhetven méteres távolságból követte, mint egy nyavalyás magándetektív. Mire megy ki ez a feladat? – tűnődött a CIA-tiszt.

*

– Oroszok? – kérdezte Ding.

– Szabadúszó újságírók. Ennyi. Milyen a gyorsírásod? – érdeklődött Clark a telexet olvasva.

Mary Pat az igazat megvallva páratlan volt. Clark már régóta gyanította, hogy a Cégnek van egy embere a Moszkvában működő Interfax Hírügynökségnél. Talán a CIA is szerepet játszott a létrehozásában, mivel gyakorta a Moszkvából érkező politikai információk első és legjobb hírforrása volt. Viszont legjobb tudomása szerint először fordult elő, hogy a Cég fedősztoriként használta volna. A hadműveleti utasítás második oldala még érdekesebbnek tűnt. Clark minden megjegyzés nélkül Ljalin kezébe nyomta.

– Hát, már éppen ideje – kuncogott az egykori orosz. – Neveket, címeket és telefonszámokat akarnak, igaz?

– Hát az segítene, Oleg Jurijevis.

– Azt akarod mondani, hogy igazán kémkedni fogunk? – kérdezte Chavez. Ez lesz számára az első ilyen alkalom. Legtöbbször félkatonai operátorok voltak Clarkkal, a tényleges akciótisztékhez képest túlságosan veszélyes és túlságosan szokatlan munkákat végeztek.

– Én is elég régen csináltam, Ding. Még sosem kérdeztem, Oleg. Milyen nyelven dolgozott az embereivel?

– Mindig angolul – felelte Ljalin. – Sosem hoztam tudomásukra, hogy értek japánul. Gyakran így szedtem fel

információkat. Azt hitték, nyugodtan beszélhetnek előttem. Okos – gondolta Clark –, csak álltái ott méla pofával, és sosem kaptak rajta. Pusztán az a különbség, hogy az ő esetükben a buta pofa valóságos lesz. Nos, az igazi küldetés nem arról szól, hogy mesterkémeeket játsszanak, és arra, amit tenniük kell, eléggé felkészültek. Kedden indulnak Koreába.

*

A kormányügynökségek együttműködésének újabb jeleként a tennessee-i nemzeti gárda UH-1H helikoptere szállította Rebecca Uptont három férfi és az üzemanyagtartályok kíséretében az Oak Ridge-i laboratóriumhoz. A világos plasztikba csomagolt tartályokat, mintha maguk is utasok volnának, az ülésekhez szíjazták.

Oak Ridge története az 1940-es évek elejére nyúlt vissza, amikor részt vett az eredeti MANHATTAN műszaki tervben, ami az első atombomba-próbálkozás fedőneve volt. Hatalmas épületek adtak otthont a még mindig működő urániumszétválasztó gépeknek, bár sok minden változott, beleértve a hozzá épített helikopterleszálló helyet.

A Huey tett egy kört, majd leszállt. Fegyveres őr terelte be a társaságot, ahol egy idősebb tudós és két labortechnikus várta őket, kiket maga az energiaügyi miniszter rendelt be ezen a szombat délutánon.

Ami a dolog tudományos részét illeti, alig egy óra alatt meghozták a döntést. A kiegészítő vizsgálat azonban több időt igényelt. A teljes NTSB-jelentés olyan dolgokra is kiterjed, mint a biztonsági övek, a Dentonféle autóban lévő

gyermekülések, hogyan működtek a légzsákok és így tovább, de a lényegét már mindenki tudta, hogy hat amerikai halálát a Cresta üzemanyagtartályai okozták, amelyeket rosszul kezelt acélból gyártottak, minek következtében szerkezeti teherbírásuk egyharmadára korrodálódott. A felfedezést nagy vonalakban – rosszul – legépelték egy szövegszerkesztőn, kinyomtatták és lefaxolták a washingtoni Smithson-féle Repülési és Űrhajózási Múzeum mellé épült közlekedési minisztériumba. Annak ellenére, hogy a kétoldalas feljegyzés címe „Előzetes megállapítás” volt, az információt úgy kezelik majd, mint a szentírást. Ami a legfigyelemreméltóbb, hogy mindez kevesebb mint tizenhat órát vett igénybe. Rebecca Upton még sosem tapasztalta, hogy a kormány ilyen gyorsan cselekedett volna bármilyen ügyben. Milyen kár, hogy ez nem mindig történik így, gondolta visszaúton Nashville felé a helikopter egyik hátsó ülésén szenderegve.

*

Aznap este a Massachusetts Egyetem csapata hosszabbításban 108:103 arányban kikapott a Connecticut Egyetem csapatától. Bár fanatikusan szerette a kosárlabdát és a Massachusetts Egyetemen végzett, Trent békésen mosolyogva sétált ki a hartfordi városi stadion előtt húzódó bevásárlóutcára. Úgy vélte, jóval nagyobb játszmában ért el eredményt. Mindazonáltal a játék nem az volt, aminek ő gondolta.

*

Amie Van Damnak egyáltalán nem tetszett, hogy

vasárnap kora reggel felverték álmából, különösen, amikor pihenőnapnak szánta amelyen legalább nyolcig alhat, és közönséges állampolgárként a konyhaasztal mellett olvashatja el az újságokat; délután elszunyókálhat a tévé előtt, és általában úgy tesz, mintha még mindig Columbusban, Ohióban volna, ahol jóval egyszerűbb az élet ritmusa. Első gondolata az volt, hogy biztosan valami fontos nemzeti sürgősségi hírről van szó. Durling elnök nem az a fajta, aki rosszul bánik a stábfőnökével, és csak igen kevesen ismerik a privát telefonszámát. Amint meghallotta a hangot a készülék másik végén, teljesen magához tért, és tágra meredt szemmel bámult maga elé.

– Remélem, fontos dolog miatt hívott, Al – morogta háromnegyed hétkor. Aztán pár percig figyelmesen hallgatott. – Jól van, várjon egy kicsit.

Egy pillanattal később bekapcsolta komputere – hát igen, manapság még az ő pozíciójában is nélkülözhetetlen –, amely összekötötte a Fehér Házzal. Egy telefonkészüléket csatlakoztattak hozzá.

– Rendben, Al, holnap reggel nyolc tizenötre be tudom szorítani. Biztos ebben az egészben? – Újabb néhány percig hallgatott, bosszantotta, hogy Trent három kormányzati intézményt is felbujtott, de hát képviselőházi tag volt, ráadásul befolyásos, és olyan gyorsan megtanulta a hatalom gyakorlását, mint kacsza az úszást.

– Az a kérdésem, vajon támogat-e az elnök?

– Ha az információi szilárdak, igen. Úgy vélem, támogatni fogja, Al.

– Ez az, Amie! Én csak koptattam a számat, de ezúttal a

rohadékok embereket öltek.

– El tudja faxolni nekem a jelentést?

– Rohanok, hogy elérjem a gépet. Amint beértem az irodába, elküldöm magának.

Akkor miért kellett most felhívnod? – mérgelődött magában Van Damm.

– Várni fogom – mondta a készülékbe, azután máris behozta a vasárnapi újságokat a verandáról. Figyelemre méltó, gondolta az első oldalakat fürkészve. A nap vagy talán az év legnagyobb sztorija, és senki sem csapott még le rá.

Tipikus.

A nap további része nagyjából a tervei szerint folyt, már amennyire az elnök vezérkari főnöke egyáltalán közönséges polgárként viselkedhet, és még csak nem is tűnődött azon, mit hozhat a másnap. Nem szalad el, gondolta a nappali szobájában elszenderedve, s még a Lakers és Celts mérkőzését is elszalasztotta a Boston Gardenből.

9.

Hatalmi játékok

Trent több szívességet is be akart hajtani azon a hétfőn, és sokan is tartoztak neki. Az Egyesült Államok képviselőháza rendszerint délben látott munkához. A lelkész, miközben elkántálta imáját, meglepetten konstatálta, hogy a képviselőházi elnök maga ül a székében és nem valaki más; hogy legalább száz

képviselő hallgatja a szokásos hat-nyolc helyett, akik rövid nyilatkozattételekre várnak a C-SPAN kamerák kedvéért; valamint hogy a szokásosan teljesen üres sajtókarzat szinte félig megtelt. Csak a turistákkal és iskolás gyerekekkel zsúfolt közönségkarzat nyújtotta a szokásos képet. Az elképedt lelkész végigmotyogta napi imáját és távozott – legalábbis elindult, de aztán úgy döntött, elidőzik kissé az ajtónál, hadd lássa, mi folyik itt.

– Házelnök úr! – mondta egy hang, amin senki sem lepődött meg a terem földszintjén.

A képviselőházi elnök már úgylis abba az irányba nézett, miután a Fehér Házból kapott telefonhívás már felkészítette. – A házelnök megadja a szót a massachusetts-i úriembernek.

Al Trent gyors léptekkel ment le a pulpitushoz. Mikor már ott volt, komótosan rendezgette jegyzeteit a ferde falapon, megvárakoztatva a hallgatóságot, és a sokatmondó csenddel alapozva meg beszéde drámai hangnemét, miközben három asszisztense egy festőállványt állított fel. A szükséges litániával kezdte.

– Házelnök úr! Engedélyt kérek a módosításra és bővítésre.

– Nincs ellenvetés – felelte a képviselőház elnöke, de nem olyan automatikusan, mint máskor.

A turistákon kívül mindenki számára világos volt, hogy más a légkör, az idegenvezetők pedig azon kapták magukat, hogy leülnek, ami még sosem fordult elő. Trent pártjának mind a nyolcvan tagja a helyén ült, és vagy húszan a padsorok közötti folyosó túloldalán, beleértve a kisebbség

vezérkarának minden tagját, akik aznap történetesen Washingtonban tartózkodtak. Annak ellenére, hogy néhányan közülük igyekeztek érdektelenséget mutatni, pusztán jelenlétük témát adott a riportereknek, akik szintén tippet kaptak, hogy valami fontos történik.

– Házelnök úr! Szombat délelőtt az I-40-es autópályán Knoxville és Nashville között, Tennessee-ben hat amerikai állampolgárt ítelt tűzhalálra a japán autóipar. – Trent felolvasta a baleset áldozatainak nevét és korát, asszisztensei pedig felfedték az első szemléltető anyagot, egy, a helyszínen készült fekete-fehér fotót. Hagyott időt, hogy az emberek megemésszék a képet, elképzeljék, mit élhettek át a két autó utasai. A sajtókarzaton épp most osztották ki írásos észrevételeit meg a fotókat, és nem akart túl gyorsan haladni. – Házelnök úr! Mindenekelőtt azt a kérdést kell feltenni, miért haltak meg ezek az emberek, másodsor pedig, hogy haláluk miért tartozik a Tisztelt Házra? A szövetségi kormányzat egyik ragyogó mérnöke, Ms. Rebecca Upton, akit a helyi rendőrhatóságok hívtak ki a helyszínre, azonnal megállapította, hogy a balesetet mind a két autó esetében súlyos biztonsági hiba okozta, hogy a végzetes tűz oka valójában mindkét autó rosszul tervezett üzemanyagtartálya volt. Házelnök úr! Csak röviddel ezelőtt éppen ezek az üzemanyagtartályok kerültek szóba az Egyesült Államok és Japán közt folytatott fogyasztóvédelmi tárgyalásokon. Véletlenül az én választókerületemben gyártott kiváló terméket kínáltunk fel a japán kereskedelmi képviselőnek. Az amerikai alkatrész az amerikai munkások szorgalmának és intelligenciájának köszönhetően jobb

konstrukció, ráadásul olcsóbban állítható elő, ám a japán kereskedelmi képviselő visszautasította, mert nem felelt meg az autóiparuk magasnak és igényesnek ítélt szabványainak!

Trent hatásszünetet tartott.

– Házelnök úr! Azok a magas és igényes szabványok, amelyek hat amerikai állampolgár tűzhalálát követelték egy autóbalesetben, Tennessee állam rendőrsége és az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács szerint semmiképpen sem múlják felül az Amerikában több mint tizenöt éve törvénybe iktatott biztonsági paramétereket. Ez túlélhető baleset lett volna, de az egyik családot majdnem eltörölte a föld színéről. Ha nincs egy bátor kamionsofőr, mindnyájan meghalnak. És két másik család ma tizenéves leányaik holtteste felett zokog, mert az amerikai munkások ennek a gépkocsinak még azt a változatát sem szerelhették fel egy jobb alkatrésszel, amelyet itt, Amerikában gyártanak. Az egyik hibás üzemanyagtartály hatezer mérföldet utazott, hogy bekerülhessen az egyik kiegészítő kocsiba, hogy megölhesse az abban a gépkocsiban utazó férjet, feleséget, hároméves gyermeket és egy újszülöttet. Ami sok, az sok, házelnök úr! Az Oak Ridge-i nemzeti laboratórium tudósai által igazolt előzetes NTSB-megállapítás szerint mindkét gépkocsi, melyek közül az egyiket Japánban gyártották, a másikat pedig itt, Kentuckyban szereltek össze, üzemanyagtartálya alatta maradt, azaz nem felelt meg a közlekedési minisztérium régóta fennálló gépkocsi-biztonsági szabványoknak. Ennek eredményeként először az Egyesült Államok Közlekedési

Minisztériuma azonnali hatállyal elrendelte minden Cresta típusú magángépkocsi kivonását a közúti forgalomból... – Trent szünetet tartott, körülhézett.

A helyiségben mindenki tudta, hogy még tartogat valamit a tarsolyában, és azt is, hogy nagy dobásra készül.

– ...másodszor, értesíttem az elnököt e tragikus balesetről. A közlekedési minisztérium szintén megállapította, hogy az ebben a típusú gépkocsiban alkalmazott üzemanyagtartály használatos majdnem minden, az Egyesült Államokba importált japán személyautóban. A mai napon benyújtom a HR-12313 számú törvényjavaslatot, amely felhatalmazná az elnököt, hogy utasításba adja a kereskedelmi, igazságügyi és pénzügyminisztériumnak, hogy...

*

– Törvényerejű utasítás alapján – mondta a Fehér Ház sajtószóvivője az épület sajtószobájában – és a közbiztonság érdekében az elnök utasította a vámhivatalt, valamint a pénzügyminisztériumot, hogy minden importált japán gépkocsit vizsgáljanak meg a kikötőben, mégpedig egy jelentős biztonsági hiba miatt, ami két nappal ezelőtt hat amerikai állampolgár életét követelte. Az elnök törvény szerinti jogának gyakorlását a törvényhozás a tiszteletre méltó massachusetts-i képviselő, Alan Trent előterjesztésére hagyta jóvá. A javaslat megkapja az elnök teljes támogatását, és reméljük, ismét gyors cselekvésre kerül sor a közbiztonság érdekében. Az intézkedés gyakorlati értelemben „részleges viszonzosság” – folytatta a szóvivő nő –, ami azt jelenti, hogy törvényhozásunk minden

részletében visszaveri a japán kereskedelmi praktikákat. – Kérdéseket várva felnézett. Furamód pillanatnyilag senki sem jelentkezett. – Az elnök moszkvai útjára továbblépve, amire a tervek szerint...

– Egy pillanat! – szólalt meg egy riporter, miután néhány másodpercig emésztette a bevezető nyilatkozatot. – Mit is mondott?

*

– Melyik az, főnök? – kérdezte Ryan, átfutva a megbeszélés iratait.

– Második oldal, Jack.

– Rendben. – Ryan odalapozott, és átfutotta az oldalt. – A francba! Ezt a minap láttam a tévében. – Felpillantott. – Ettől nem lesznek elragadtatva.

– Kemény dió – felelte hűvösen Durling elnök. – Tulajdonképpen volt egy-két jó évünk, hogy csökkentsük a kereskedelmi passzívumot, de ezt az új fickót odaát olyannyira markukban tartják a nagykutyák, hogy egyszerűen képtelenség velük üzletet kötni. Ami sok, az sok! Ők közvetlenül a kikötőben megállítják a kocsijainkat, és gyakorlatilag szétszedik, hogy meggyőződjenek róla, biztonságosak-e. Csak aztán adják ki a vevőiknek a minőségi bizonyítványt.

– Tudom, uram, de...

– De ami sok, az sok! – És különben is, nyakukon a választási év, és az elnöknek támogatásra volt szüksége a szervezett választók részéről, és ezzel az egyetlen húzással gránitba foglalhatja. Ez nem tartozott Ryanre, és a nemzetbiztonsági tanácsadó nagyon is tisztában volt ezzel

ahhoz, hogy ne vitatkozzon. – Mondjon valamit Oroszországról és a rakétákról! – kérte Roger Durling.

Az igazi bombát a végére tartogatta. Az FBI másnap délutánra hívta össze a találkozózt a jogügyi bizottság tagjaival. Nem, gondolta rövid elmélkedés után Durling. Felhívja Bill Show-t, és megmondja neki, hogy halassza el. Nem akarta, hogy két nagy sztori versenyezzen egymással az újságok első oldalain. Kealtynek várnia kell egy darabig. Ryannek nem beszélhet róla, így a szexuális zaklatás ügye még egy hétig titok marad.

*

Az időzítés igazi zűrzavart okozott. Az Egyesült Államok keleti partvidékéhez viszonyított tizennégy órás időeltolódás miatt még a sötét Washingtonban csörögtek másnap kora hajnalban a telefonok.

Mindenkit teljesen váratlanul ért az amerikai akció szokatlan módszere, amellyel megkerülte az amerikai kormány rendes csatornáit, ezáltal azokat is, akik információkat gyűjtöttek Japán számára. A washingtoni japán nagykövet egy divatos étteremben ebédelt közeli barátjával, és a délidő garantálta, hogy a Massachusetts Avenue-i követség magasabb rangú személyzete úgyszintén az ebédjét fogyasztotta. A követség büféjében és az egész városban csipogók adták ki a parancsot, hogy azonnal hívják fel az irodáikat, de már túl késő volt. A különböző műholdas televíziócsatornák már világgá röpítették a hírt, és Japánban azok, akiket azért tartanak, hogy figyelemmel kísérik az ilyesmit, máris riasztották a főnöküket, és ez így ment végig az információs láncon, míg

végül felébresztették a *zaibacukat*, mégpedig hajnali kettőkor. Ezek a felkeltett férfiak viszont a magas beosztású követségi alkalmazottakat hívták fel, akik már mindenesetre felébredtek, és közölték velük, hogy azonnal értesítsék a lobbystáikat. Számos lobbysta már dolgozott. Legtöbbjük elkapta a C-SPAN tudósítást Al Trentről, és saját kezdeményezésből munkához látott, hogy megpróbálja korlátozni a kárt, mielőtt még munkaadóik útilaput kötnek a talpukra. Minden irodában hívős fogadtatásra leltek még azon képviselők részéről is, akiknek a kampányát rendszeres hozzájárulással támogatták. De nem mindig.

– Nézze! – mondta egy szenátor, aki újraválasztási reményeinek bejelentését fontolgatta, és pénzre volt szüksége, amint azt látogatója is jól tudta. – Nem megyek el a választókhoz, mondván, hogy ez tisztességtelen akció, amikor nyolc ember épp most égett halálra. Időt kell adnia nekem, és hagyjuk, hogy lecsengjen. Legyen okos, rendben?

Csak hatan égtek halálra, gondolta a lobbysta, de a tanács megtette hatását, illetve megtette volna rendes körülmények között. A lobbysta évente több mint háromezrezer dollárt kapott szakértelméért – tíz éven át magas beosztású szenátusi tisztviselő volt, mielőtt „megjött az esze” – és azért, hogy tisztességes értesülésközvetítő legyen. A kampánypénzek szervezéséért is megfizették, noha nem olyan tisztességesen, és azért is, hogy tanácsot adjon alkalmazóinak.

– Rendben, szenátor – felelte megértő hangon. – Azonban

ne feledje, kérem, hogy ez a törvényjavaslat kereskedelmi háborút robbanthat ki, és ez mindenki számára rossz lenne. – Minden csoda három napig tart – felelte a szenátor. Ez volt a különböző irodákból délután ötig visszajelzett általános vélemény. Japánban ekkor másnap reggel hetet mutattak az órák. Csak az hibádzott a dologban, hogy figyelmen kívül hagyták a tényt, miszerint ilyen „csoda” még nem volt.

A képviselőház és a szenátus tagjainak irodáiban már rendületlenül csörögtek a telefonok. Mint várható volt, legtöbben gyalázatosnak nyilvánították az I-40-esen történeteket. Főként az a néhány százezer amerikai polgár telefonált, jutott belőlük minden államba és mind a négyszázharmincöt kongresszusi kerületbe, akik sosem mulasztották el a lehetőséget, hogy felhívják képviselőiket Washingtonban, és kifejezésre juttassák véleményüket. A beosztott tisztviselők fogadták a hívásokat, feljegyezték a dátumot és az órát, valamint a hívó fél nevét és címét, noha gyakran szükségtelen volt megkérdezniük, mert néhány telefonálót már a hangjáról felismertek. A hívásokat téma és vélemény szerint katalogizálták, beletették a képviselők reggeli tájékoztató anyagába, és a legtöbb esetben gyorsan feledésbe merültek.

Más hívások magasabb helyekről érkeztek, sok esetben magukhoz a képviselőkhöz. A helyi üzletemberektől például, többnyire olyan termékek gyártóitól, akik közvetlenül a piacon kerültek versenyhelyzetbe a tengerentúli áruval, vagy az esetek kisebb részében üzletelni próbáltak Japánnal, és nehézségekbe ütköztek.

Ezekkel a hívásokkal sem törődtek mindig, de ritkán hagyták őket teljesen figyelmen kívül.

Amit rövidesen a régi hírek homálya borított volna, ismét minden hírszolgálat vezető sztorija lett. Családi fotókat mutattak be a rendőről, a feleségéről és három gyermekükről, valamint Nora Dunnról és Amy Rice-ről, majd rövid interjú következett felvételtől a hős teherautósófőrrel, és távoli képek a leválasztott szobában égési fájdalomtól vonagló árváról, Jessica Dentonról, akit éppen nővérek ápolnak, és könnyeket ontanak, amikor megégett arcát és karjait kezelik. Az ügyvédek összeültek az érintett családokkal, kioktatták őket, mit mondjanak a kamerák előtt, miközben már a csillagászati honoráriumok víziója táncolt az agyukban. A híradó stábok a családtagok, barátok és szomszédok reakciója felől faggatóztak, és azoknak a dühödt fájdalmában vájkáltak, akik ilyen keserű veszteséget szenvedtek. Mások haragot éreztek, vagy lehetőséget láttak arra, hogy előnyt kovácsoljanak a helyzetből.

A legtöbb szó mégis magáról az üzemanyagtartályról esett. Az NTSB előzetes megállapítása már néhány pillanattal azután kiszivárgott, hogy a Házban bejelentésre került. Túl magas labda volt ahhoz, hogy kihagyják. Az autóval foglalkozó amerikai cégek máris felajánlották saját mérnökeiket, hogy elmagyarázzák a dolog tudományos oldalát, és mindegyikük alig palástolt kárörömmel jegyezte meg, hogy ez egy nagyon egyszerű autóalkatrész rossz minőség-ellenőrzésének a közönséges példája, hogy a japánok végül is nem olyan okosak, mint mindenki

gondolja.

– Nézze, Tom! Az emberek több mint egy évszázada galvanizálják az acélt – magyarázta a Ford egyik középkorú mérnöke az NBC éjjeli híradójában. – Ebből az anyagból szemeteskukákat gyártanak.

– Szemeteskukát? – kérdezte értetlenül a riporter, mivel az övé műanyagból készült.

– Évek óta a minőség-ellenőrzéssel nyaggatnak minket, azt mondják, nem vagyunk elég jók, elég biztonságosak, elég óvatosak ahhoz, hogy belépjünk az autópiacukra, és tessék, most kiderül, hogy egyáltalán nem is olyan okosak. Ez a lényeg, Tom – folytatta rosszkedvűen a mérnök. – Annak a két Crestának az üzemanyagtankja gyengébb volt, mint egy 1890-es technológiával gyártott szemétláda. És emiatt égett halálra az a hat ember.

E mellékes megjegyzés az egész esemény szimbóluma lett. Másnap reggel öt galvanizált acél szemeteskukát találtak a kentuckyi Cresta-gyár bejáratánál. Egy táblát erősítettek rájuk: MIÉRT NEM PRÓBÁLJÁTOK KI EZEKET? A CNN-stáb, akiknek előre leadták a drótot, felvette, és délre ez volt a vezető hír. És az egészet féltevésre alapozták. Hetekbe telt, amire meghatározták, mi volt valójában a baj, de addigra a feltevések és a kiváltott reakciók már réges-rég túlhaladtak a valóságon.

*

A *Nissan Courier* kereskedelmi hajó kapitánya semmilyen értesítést nem kapott. Páratlanul csúf hajója olyan volt, mintha tömör acél téglatestként kezdte volna meg az életét, aztán az orrát egy hatalmas merőkanállal

kivárták volna, hogy valami olyasmivé alakuljon át, ami képes mozogni a tengeren. Hatalmas súlya és átkozottul nagy úszófelülete miatt gyakorta vált akár a legszelídebb szelek játékszerévé, és négy Mórán vontatóhajó kellett ahhoz, hogy a baltimore-i kikötő Dundalk rakodópartjának mólójához vontassák. A hatalmas, sík terület, amely egykor a város első repülőtere volt, nagyszerű fogadóállomásul szolgált a gépkocsik számára. A hajó kapitánya levezényelte a mólóhoz kanyarodás bonyolult és kényes műveletét, s csak akkor vette észre, hogy az óriási autóparkoló szokatlanul tele van. Ez furcsa, gondolta. Az utolsó *Nissan* hajó múlt csütörtökön futott be, és a területnek normális körülmények között már félig üresnek kellene lennie, helyet adva az ő rakományának. Távolabb mindössze három autóz szállító kamiont látott várakozni, hogy felrakják és a legközelebbi forgalmazóhoz szállítsák a saját kocsikat, pedig ezek máskor úgy sorakoztak egymás mögött, mint taxik egy pályaudvar előtt.

– Azt hiszem, nem kukoricáznak – jegyezte meg a Chesapeake-öbölbeli révkalauz. Ő a Virginia-foknál szállt fel a *Courierre*, és az ott horgonyzó révhajón kapta el a tévéhíreket. Fejét csóválva indult a leereszthető hajólépcsőhöz. Inkább a szállítmányozótól tudja meg a kapitány a dolgot.

A szállítmányozó éppen erre készült, már kapaszkodott is felfelé a létrán, aztán a kapitányi hidra. A raktárterületen legfeljebb még kétszáz autónak volt hely, többnek biztosan nem, és még nem kapott utasítást az igazgatóságtól arra vonatkozóan, mit tegyen a kapitány. A megszokott

kerékvágás szerint a hajó nem tartózkodna huszonnégy óránál tovább a kikötőben, ami ahhoz elegendő, hogy kirakják az autókat, feltöltsék a hajót üzemanyaggal és élelemmel a szinte az egész világot átszelő visszaútra. Ott ugyanez az eljárás történik, csak éppen fordítva – berakodják az autókat az üres hajóba egy újabb amerikai utazásra. E flotta hajói unalmas, de könyörtelen menetrend szerint jártak, olyan pontos időpontokkal, mint ahogy a csillagok járnak az éjszakai égbolton.

– Hogy miről van szó? – kérdezte a kapitány.

– Minden autót biztonsági vizsgálatnak kell alávetni. – A szállítmányozó a rakodópart felé intett. – Győződjék meg róla!

A kapitány felemelte Nikkon látcsövét, azon át vette szemügre a hat vámtisztet, akik egy hidraulikus emelőszerkezettel éppen egy új kocsit emeltek olyan magasra, hogy egyikük alámászhasson, a többiek pedig a csiptetős irattáblájukon lévő különféle formanyomtatványokra írogattak. A távcsövön át látta, hogy jókedvűen cseverésznek ahelyett, hogy olyan szorgalmasan dolgoznának, amint az a kormányalkalmazottaktól elvárható. Egyáltalán nem úgy tűnt, mintha különösebben igyekeznének. Talán éppen ezért nem hozta a kapitány összefüggésbe azokkal az esetekkel, amikor japán vámosokat látott a yokohamai dokkokon, akik amerikai, német és svéd kocsikat vetettek alá sokkal precízebb és szigorúbb ellenőrzésnek.

– De így napokig itt vesztegelhetünk! – bukott ki belőle.

– Talán egy hetet – mondta optimistán a szállítmányozó.

– De itt csak egy hajónak van hely. A Nissan Voyager hetvenkét órán belül megérkezik.

– Ezen nem segíthetek.

– De a menetrendem... – őszinte riadalom csendült a kapitány hangjából.

– Ezen sem segíthetek – jegyezte meg türelmesen a szállítmányozó egy olyan férfinak, akinek „betáblázott világa” éppen most hullott darabokra.

*

– Hogyan segíthetünk? – kérdezte Nagumo Szeidzsi.

– Mire gondol? – kérdezett vissza a kereskedelmi minisztérium tisztviselője.

– Ez a szörnyű baleset! – Nagumo őszinte iszonyatot érzett. Japán történelmi fa- és papírépítészetét régóta felváltották már a jóval szilárdabb épületek, de örökösen hagyta a tűztől való rettegést. Az az állampolgár, akinek hibájából tűz üt ki a tulajdonában, és átkerül valaki máséra, még mindig büntetőjogi megtorlással, nem pusztán a biztosítóval találta szembe magát. Nagumo nagyon szégyellte, hogy a hazájában gyártott termék ilyen förtelmes halált okozott. – Még nem áll rendelkezésemre hivatalos kormánynyilatkozat, de a magam nevében elmondhatom, hogy erre a szörnyűségre nem találni szavakat. Biztosíthatom, mi is elindítjuk a magunk vizsgálatát.

– Ez kissé elkésett, Szeidzsi. Bizonyára emlékszik, hogy megvitattuk ezt a témát.

– Bevallom, igaz, de meg kell értenie, hogy a kérdéses anyagok még akkor is gyártásban lettek volna, ha megállapodunk... és ezeknek az embereknek az esetében

ez már mit sem számított volna.

Mindent egybevetve kellemes pillanat volt ez az amerikai kereskedelmi tárgyalófél számára. A Tennessee-ben bekövetkezett halálesetek, nos hátborzongatóak, neki viszont három év alatt tele lett a hócipője ennek a szemétnak a pimaszságával, és a jelenlegi helyzet tragikus volta ellenére kellemes volt.

– Amint mondtam, Szeidzsi szan, ezzel kissé elkéstek. Feltehetően örömmel fogadunk bizonyos fokú együttműködést az önök részéről, de a magunk munkáját nekünk kell elvégeznünk. Biztos vagyok benne, hogy megérti, az amerikai állampolgárok életének és biztonságának megvédése az amerikai kormány feladata. Nyilvánvalóan hanyagul végeztük ezt a feladatot, és most orvosolnunk kell a saját szerencsétlen kárunkon megtanult hibáinkat.

– Annyit tehetünk, Robert, hogy pénzzel támogatjuk az eljárást. Közölték velem, hogy autógyártóink maguk alkalmaztak biztonsági felügyelőket, hogy megnézzék a járműveket az önök kikötőiben, és...

– Tudja, Szeidzsi, hogy ez elfogadhatatlan. Kormányzati funkciókat nem végeztethetünk el ipari megbízottakkal. – Ez nem volt igaz, és a tisztviselő tudta ezt. Gyakorta előfordult.

– Baráti, kereskedelmi kapcsolataink fenntartása érdekében felajánljuk, hogy a kormányuk részéről felmerült minden rendkívüli költséget magunkra vállalunk. Mi... – Nagumóba egy feltartott tenyér fojtotta bele a szót.

– Szeidzsi! Arra kell kérnem, ne folytassa. Meg kell értenie,

hogy a javaslatát az etikai törvényeink szerint korrupció kezdeményezésének tekinthetnénk. – A beszélgetés néhány másodpercre megtorpant. – Nézze, Szeidzsi! Ha az új törvényt elfogadják, hamarosan letisztul ez az ügy. Az pedig nem tart soká. Tengernyi levél és távirat érkezik a gyorsan szerveződő „józanul konzervatív” csoportoktól. Az Autóipari Munkások Szakszervezete például úgy megérzi a vért a vízben, akár a cápák, s azt az utasítást adta tagjainak, hogy pontosan ebből a célból tárcsázzák fel a Western Uniont. A Trent-féle javaslat elsőként került napirendre a Dombon, és bennfentesek szerint a törvény két héten belül az elnök íróasztalán lesz aláírásra.

– De a Trent-törvényjavaslat...

A kereskedelmi minisztérium tisztviselője az asztalára könyökölt.

– Mi a gond, Szeidzsi? A Trent-féle törvényjavaslat lehetővé teszi az elnök számára, hogy a kereskedelmi minisztérium ügyvédek tanácsa alapján lemásolja a maguk kereskedelmi törvényeit. Más szóval, csak annyit teszünk, hogy idevetítjük a maguk törvényeinek tükörképét. Hogyan volna tisztességtelen Amerika részéről a maguk saját tisztességes kereskedelmi törvényeit alkalmazni a maguk termékére, ahogyan azt maguk alkalmazzák a mieinkkel szemben?

Nagumo csak ebben a pillanatban fogta fel egészen.

– De maguk nem értik meg, hogy a mi törvényeinket a mi kultúránkra szabták. A maguké más, és...

– Igen, Szeidzsi, tudom. A maguk törvényeit úgy készítették, hogy megvédjék a gazdaságukat a

tisztességtelen versennyel szemben. Mi rövidesen ugyanezt tesszük. Ez a rossz hír. A jó hír pedig, hogy amikor piacokat nyitnak meg számunkra, mi automatikusan megteesszük ugyanezt. A rossz hír, Szeidzsi az, hogy a maguk saját törvényét alkalmazzuk majd a termékeikre. Azután, barátom, majd meglátjuk, mennyire tisztességesek a saját kívánalmaik szerint megalkotott törvényeik. Miért szomorú? Évek óta azt mondja nekem, hogy a törvényeik egyáltalán nem szabnak valódi korlátokat, és az amerikai ipar hibája, hogy nem tudunk olyan hatékonyan kereskedni Japánnal, mint maguk velünk. Mosolyogva dőlt hátra székében. – Jól van! Most majd meglátjuk, milyen pontosak voltak az észrevételei. Csak nem akarja most azt mondani, hogy... félrevezetett engem? Vagy igen?

Istenem, gondolta volna Nagumo, csak hogy animista vallású lévén mások voltak a belső reakciói, noha pontosan ugyanazt jelentették. Éppen most nevezték hazugnak, s ami a legrosszabb az egészben, a vád... igaz volt.

*

A Trent-féle törvényjavaslatot, amelyet most hivatalosan kereskedelmi reformtörvénynek (TRA) neveztek, épp aznap este magyarázták el Amerikának. A televíziós beszélgetés résztvevői elég időt kaptak rá, hogy kielemezzék. Kormányzati szóvivők és maga Trent adott felvilágosítást arról, hogy a törvényhozás egy kis létszámú bizottságot hoz létre a kereskedelmi minisztérium ügyvédeiből és gyakorlati szakembereiből, valamint az igazságügyi minisztérium nemzetközi joggal foglalkozó szaktekintélyeiből. E bizottság arra kap felhatalmazást,

hogy tanulmányozza a külföldi import-export törvényeket, megfogalmazza az azok kikötéseinek megfelelő amerikai kereskedelmi előírásokat – mégpedig a lehető legpontosabban –, majd felterjessze a kereskedelmi miniszternek, aki tájékoztatja róla az elnököt. Az elnöknek viszont joga lesz ezeknek a rendelkezéseknek törvényerejű rendelet formájában érvényt szerezni. A rendeletet a kongresszus mindkét házában egyszerű többsége érvénytelenítheti, melynek ide vonatkozó jogát az alkotmány biztosította. A kereskedelmi reformtörvénynek volt egy „naplemente” záradéka. A törvényerőre emelkedéstől számított négy év után automatikusan elévül, hacsak a kongresszus ismét törvénybe nem iktatja, és az akkori elnök ismét jóváhagyja. Ez a záradék ideiglenes színben tünteti fel a kereskedelmi reformtörvényt, melynek kizárólagos célja, hogy egyszer és mindenkorra megalapozza a szabad nemzetközi kereskedelmet. Ez nyilvánvaló hazugság volt, de még azok számára is elfogadható hazugság, akik tudták, hogy az.

– Nos, lehet-e bármi tisztességesebb ennél? – kérdezte szónokian Trent. – Nem teszünk mást, mint lemásoljuk más országok törvényeit. Ha az ő törvényeik tisztességesek az amerikai üzlet vonatkozásában, akkor ugyanazoknak a törvényeknek tisztességeseknek kell lenniük más országok iparára nézve is. Japán barátaink – elmosolyodott – évek óta azt mondogatják nekünk, hogy a törvényeik nem protekcionista. Helyes! Olyan jól alkalmazzuk majd ezeket a törvényeket, ahogyan ők.

Trent jól szórakozott az asztal másik oldalán ülő férfi

gyötrődésén. Az egykori külügyminiszter-helyettes, aki most évi több mint egymillió dollárt zsebelt be a Sony és a Mitsubishi vezető lobbystájaként, szörnyen igyekezett, hogy valami értelmeset mondjon, s ez lerítt az arcáról. Semmi nem jutott eszébe.

– Ez kereskedelmi háború kitöréséhez vezethet...

– Nézze, Sam! A genfi egyezmény egyetlen háborút sem robbantott ki. Egyszerűen ugyanazokat a viselkedési szabályokat alkalmazza egy konfliktus minden szereplőjére. Ha ön azt mondja, hogy a japán előírások használata az amerikai kikötőkben háborút robbant ki, akkor már háborúban is állunk, és ön a másik oldal számára dolgozott. – Trent gyorstüzelő visszavágása öt másodperces igen kínos csendet eredményezett. Egyszerűen nem volt mit mondani.

*

– Húha! – jegyezte meg háza nappali szobájában Ryan.

– Trentet elkapta a gyilkos ösztön – jegyezte meg Cathy valami orvosi jegyzetből felpillantva.

– Hát ez igaz – értett egyet a férje. – És nem gatyáznak, engem még csak a minap tájékoztattak.

– Azt hiszem, igazuk van. Te mit szólsz hozzá? – kérdezte a felesége.

– Szerintem egy kicsit gyors a tempó. – Jack szünetet tartott. – Milyen jók az orvosai?

– A japán orvosok? A mi színvonalunkhoz viszonyítva nem túlságosan.

– Tényleg? – A japán közegészségügyi rendszert példaértékűnek tartották, hiszen odaát minden ingyenes

volt. – Hogyhogy?

– Túlságosan megadják a tiszteletet – felelte Cathy ismét a jegyzeteit böngészve. – A professzornak mindig igaza van, meg hasonlók. A fiatalabbak sosem tanulnak önállóságot, és amire elég idősek lesznek ahhoz, hogy maguk is professzorok legyenek, legtöbbjük elfelejti, milyen is az.

– És ön milyen gyakran téved, szemsebész tanársegéd asszony? – kuncogott Jack.

– Gyakorlatilag soha – nézett fel Cathy –, viszont sosem mondom az orvosainknak, hogy ne tegyenek fel kérdéseket. Most három japán fickó dolgozik a Wilmerben. Jó klinikai orvosok, jók a gyakorlatban, de elég rugalmatlanok. Úgy vélem, a kultúrájukból ered. Megpróbáljuk kiverni belőlük. Nem könnyű.

– A főnöknek mindig igaza van.

– Nem mindig, dehogy! – Cathy feljegyzett valamit.

Ryan elfordult, azon tűnődött, vajon tanult-e valami fontosat.

– Milyen jók az új gyógy módok kifejlesztésében?

– Mégis, mit gondolsz, Jack, miért jönnek ide oktatási gyakorlatra? Mit gondolsz, miért vannak olyan sokan a Charles Street-i egyetemen? Mit gondolsz, miért vannak itt ennyien?

*

Tokióban reggel kilencet mutattak az órák, s a város összes igazgatói irodájában műholdas csatornán nézték az esti amerikai hírműsorokat. Szakavatott tolmácsok fordították anyanyelvükre a stúdióbeszélgetést. Megállás nélkül forogtak a videó berendezések, hogy egy későbbi alaposabb elemzés céljára felvegyék, mindazonáltal

elégé érthető volt, amit az igazgatók hallottak.

Macuda Kozo reszketett az íróasztala mögött. Kezét az ölében tartotta, hogy az irodában tartózkodók ne láthassák remegését. Épp elég rossz volt az, amit két nyelven is hallott – kitűnően beszélt angolul. S amit látott, az még rosszabb volt. Vállalata már veszített a világpiaci... rendellenességek miatt. Cége termékeinek egyharmada az Egyesült Államokba irányult, s ha üzletének ez a része bármilyen módon félbeszakadna...

Az interjút vágóképek követték, amelyek a még mindig Baltimoreban veszteglő *Nissan Courier*t mutatták, valamint testvérhajóját, a Chesapeake-i öbölben lehorgonyzott *Nissan Voyager*t. Egy másik autószállító éppen a Virginia-fokot hagyta el, és a trió első hajóját még félig sem rakodták ki. Az egyetlen ok, amiért éppen ezeket a hajókat mutatták, pusztán abban állt, hogy Baltimore közel fekszik Washingtonhoz. Ugyanez történt a Los Angeles-i kikötőben, Seattle-ben és Jacksonvilleben is. Mintha kábítószert szállítására használnánk a kocsikat, gondolta Macuda. Agyát részben a düh borította el, de még inkább a közeledő pánik. Ha az amerikaiak ezt komolyan gondolják, akkor...

Dehogy! Nem gondolhatják komolyan.

– De mit szól egy kereskedelmi háború lehetőségéhez? – kérdezte a riporter, Jim Lehrer, attól a Trent nevű alaktól.

– Már jó néhány éve mondogatom, Jim, hogy generációk óta kereskedelmi háborúban állunk Japánnal. Csak annyit tettünk, hogy mindenki számára egyforma szabályokat vezettünk be.

– De ha tovább fajul ez a helyzet, nem sérti majd Amerika érdekeit?

– Miféle érdekek azok, Jim? Vajon megérnek-e annyit az amerikai üzleti érdekek, hogy kisgyermeknek égjenek halálra? – vágott vissza azonnal Trent.

Macuda ennek hallatára összehúzta magát. Túlságosan főbe kólintó volt ez a kép egy olyan ember számára, akinek első gyermekkori emléke 1945. március 10-ének kora reggele volt. Még a hármát sem töltötte be, amikor édesanyja karjában vitte ki a házból, és visszanézve látta a tornyosuló lángokat. Éveken át sikoltva ébredt éjszakánként, és egész felnőtt élete során elkötelezett pacifista volt. Tanult történelmet, megtanulta, hogyan és miért tört ki a háború, hogyan szorította Amerika sarokba az elődeit, amiből csak egyetlen kiút maradt – mégpedig egy rossz kiút. Talán Jamatának van igaza, gondolta, talán az egész Amerika alakította így. Először háborúba kényszeríti Japánt, aztán felmorzsolja, hogy gátat vessen egy nép fölényének, mely arra hivatott, hogy kihívja az amerikai hatalmat. Mindezek miatt sosem volt képes megérteni, hogy az akkori *zaibacuk*, a Fekete Sárkány Társaság tagjai miért nem tudtak valami bölcs kiutat találni, hogy nem volt-e a háború túl szörnyű választás. Bármennyire megalázó, nem a békét kell-e előnyben részesíteni a háborúval járó förtelmes pusztítással szemben?

Most más volt a helyzet. Most ő is közéjük tartozott, és látta, mi forog kockán, ha nem bocsátkoznak háborúba. Olyan

rosszak voltak hát az elődeim? – kérdezte magától, és már nem hallotta a tévét, sem a tolmácsát. Ők az igazi gazdasági stabilitásra törekedtek hazájuk számára: a Nagy Kelet-ázsiai Konjunktúra Övezetre.

Ifjúsága történelemkönyvei hazugságnak titulálták. De az volt-e vajon?

Hazájuk gazdaságának erőforrásokra, nyersanyagokra volt szüksége a működéséhez, de Japánnak a szén kivételével jóformán semmije sem volt, az pedig szennyezte a levegőt. Japánnak vasra, bauxitra, kőolajra volt szüksége, de szinte mindent importálnia kellett annak érdekében, hogy késztermékké alakítsák át, amelyet exportálhattak. Kézpénzre volt szükségük ahhoz, hogy kifizessék a nyersanyagokat, ez a készpénz pedig a késztermékek vásárlóitól érkezett. Ha Amerika, hazája legnagyobb és legfontosabb kereskedelmi partnere hirtelen leállítja a kereskedést, ez a készpénzbeáramlás megáll. Majdnem hatvanmilliárd dollár.

Természetesen beindulnának a különböző kiegyenlítődések. Ma a nemzetközi pénzpiacokon a yen árfolyama zuhanni fog a dollárral és a világ minden egyéb kemény valutájával szemben. Ettől viszont mindenütt olcsóbbak lesznek a japán termékek...

És Európa követni fogja a példát, ebben biztos volt. Az amerikainál egyébként is merevebb kereskedelmi előírások még keményebbek lesznek, a kereskedelmi többlet is visszaesik majd, ugyanakkor a yen értéke még tovább zuhan. Még több készpénzre lesz szükség a nyersanyagok vásárlásához, melyek nélkül hazája teljesen

összeomlik. Mintha egy szakadék széléről zuhanna az ember egyre nagyobb és nagyobb gyorsulással, és az egyetlen vigaszt pusztán az nyújtotta abban a pillanatban, hogy ő már nem lesz ott, hogy lássa a végét, mivel jóval azelőtt, hogy megtörténnék, ez az iroda már nem lesz az övé. Megszégyenül a kollégáival együtt. Néhányan talán a halált választják, bár nem túl sokan. Lesz min csámcsogni a televízióknak a büszkeségben gazdag, de minden másban szegény kultúrában gyökerező ősi hagyományon. Túlságosan is kényelmes volt az élet ahhoz, hogy olyan könnyedén feladja az ember – vagy mégsem? Milyen jövő vár a hazájára tíz év múlva? Ismét a szegénység... vagy valami más?

A döntés részben az övé is, gondolta Macuda, hiszen országának kormánya valójában az ő és a vele egyenrangúak közös akarátának alárendeltje. Ölében reszkető kezére pillantott. Köszönetet mondott két alkalmazottjának, majd kecses bólintással útjukra bocsátotta őket. Csak ezután emelhetette fel kezét az íróasztala lapjára, hogy a telefonért nyúljon.

*

Repülőgépen töltöm a fél életem, gondolta Clark, mely tényen sem az első osztály, sem a csodaszép, népviseletbe öltözött koreai légikisasszonyok nem segíthettek különösebben. A három film közül kettőt már látott az előző járatokon, a harmadik meg cseppet sem érdekelte. A Sky News rádiócsatorna csak arra a negyven percre kötötte le érdeklődését, míg meghallgatta a világeseményeket, mert aztán kezdték előről az egészet, az

ő memóriája pedig túlságosan jól képzett volt, hogy újra végighallgassa. A KAL magazint, noha nagyon lassan olvasgatta, fél óra alatt kivégezte, s most épp az amerikai hírlapokat böngészte. Mindenesetre halálosan unta magát. Dinget legalább elszórakoztatta a tananyaga. Éppen Massey klasszikusát, a *Rettenhetetlent* olvasgatta, mely azt boncolgatja, hogyan mentek tönkre száz évvel korábban a nemzetközi kapcsolatok, azért, mert a különböző európai országok – helyesebben a vezetőik – nem tették meg a béke fenntartásához szükséges képzeletbeli lépést. Clark közvetlenül a megjelenésekor olvasta.

– Kemény dió? – kérdezte partnerét, miután egy órán át a válla fölött beleolvasott a könyvbe. Chavez lassan olvasott, megrágott minden szót, elvégre tananyagról volt szó.

– Nem csattant el az agyuk, John. – Ding Chavez felnézett a jegyzeteiből, és nagyot nyújtózott, ami neki alacsonyabb létére könnyebben ment, mint Clarknak. – Alpher professzor azt akarja, hogy a disszertációmban jelöljek meg három vagy négy alapvetően rossz elgondolást, hibás döntést meg hasonlókat. Ezt kellene fejtegetnem. Tulajdonképpen ki kellett volna lépniük önmagukból, hogy mintha a jövőből tekintenének vissza, megértsék, miről is volt szó, de azok a seggfejek nem voltak képesek rá. Nem lehettek objektívek. A dolog másik oldala, hogy semmit sem gondoltak végig. Mindenféle óriási taktikai elképzeléseik voltak, viszont valójában sosem értették meg, hova vezette őket ez az egész. Tudod, leírhatom a dokinak az ostobaságokat, szép körítéssel, úgy, ahogy akarja, de akkor is egy rakás szar lesz belőle, John. A

gond nem a döntésekkel volt, hanem az emberekkel, akik hozták őket. Nem nőttek fel a feladathoz. Nem láttak elég messzire, pedig az emberek ezt várták volna tőlük. Érted?

– Chavez megdörzsölte a szemét, hálás volt, amiért Clark megzavarta. Már tizenegy órája olvasott és tanult, csak az étkezések idejére tartott rövid szünetet. – Futnom kell néhány mérföldet – nyugösködött a repüléstől is kimerülten. Clark az órájára pillantott.

– Negyven perc. Már megkezdtek az ereszkedést.

– Azt hiszed, ma mások a nagykutya? – kérdezte fáradtan Chavez.

– Ugyan, öcsi! – nevetett Clark. – Mi az, ami sosem változik az életben?

A fiatal tiszt elmosolyodott.

– No, igen. És az sem, hogy mindig az olyanokon csattan az ostor, mint amilyenek mi vagyunk. – Felállt és kiment a mosdóba. A tükörbe pillantva örült, hogy egy napot a Cég egyik biztonsági házában tölthetnek. Fürödni, borotválkozni és lazítania kell, mielőtt felölti küldetése személyazonosságát. Talán papírra vet néhány sort a disszertációjához is.

Clark a rózsaszínű pirkadatban elé táruló koreai tájat bámulta. A srác kezd a fejére nőni. Ez a gondolat fáradt, csukott szemű vigyort csalt a műanyag ablaknak támasztott arcára. Elég okos a kölyök, de mi lesz, ha beleírja a disszertációba, *ezt a hülye seggfejek nem tudták szöveget?* Végül is Gladstone-ról és Bismarckról beszél. Ez olyannyira megnevettette, hogy a repülőgép száraz levegője köhögésre ingerelte. Éppen akkor nyitotta ki a

szemét, amikor társa kilépett az első osztályú mosdóból. Ding majdnem összeütközött az egyik légikisasszonnyal, s noha udvariasan rámosolyogva oldalra lépett, hogy helyet adjon neki, nem fordult utána. Nem úgy viselkedett, mint a férfiak általában, ha ilyen fiatal és vonzó nőről van szó. Nyilvánvalóan egy másikon járt az esze.

A francba, ez egyre komolyabb, gondolta Clark.

*

Murray majdnem felrobbant.

– Az isten verje meg, Bill, amikor mindent csatasorba állítottunk. Az információk holtbiztosan kiszivárognak, és ez még Kealtyvel szemben sem tisztességes, nemhogy a tanúinkkal szemben. Ezt nem tehetjük meg.

– Mi az elnöknek dolgozunk, Dan – hangsúlyozta Show –, az utasítás egyenesen tőle jött, nem a főállamügyészen keresztül. És különben is, mióta aggódsz te Kealty miatt?

Show egyébként ugyanezt az érvet hozta fel Durling elnöknek. Csirkefogó vagy sem, nemi erőszakot követett el vagy sem, joga van a törvényes eljáráshoz, és ahhoz, hogy megvédhesse magát. Az FBI valahogy mániákus volt ezen a téren. A bírósági fair play iránt tanúsított mélységes tiszteletük valódi oka abban rejlett, hogy amikor az minden szabályt betartva vétkesnek ítélt egy fickót, tudták, hogy az igazi gazember került horogra. Ebben a tudatban még a fellebbezési eljárást is könnyebb volt lenyelni.

– A baleset az oka, igaz?

– Aha! Nem akarja, hogy két nagy sztori versenyezzen egymással az újságok címlapján. Ez a kereskedelmi pofon nem semmi, és azt mondja, Kealty várhat még egy-

két hetet. Ms. Linders jó pár évet várt, Dan, akkor az a két hét ide vagy oda...

– Ugyan már, te is tudod... – akart visszavágni Murray, aztán elhallgatott. – Elnézést, Bill, de tudod, hogy értem. – Persze hogy tudja; van egy startra kész ügye, és eljött az idő, hogy kirukkoljon vele. Másrészt viszont nem mondhattak nemet az elnöknek.

– Már szólt az embereknek a Dombon, ráülnek a szájukra.

– A munkatársaik azonban nem.

10.

Csábítás

– Elismerem, nem jó – mondta Chris Cook.

Nagumo a nappali szoba szőnyegét bámulta. Olyannyira megdöbbenették az előző néhány nap eseményei, hogy mérgeledni sem tudott. Olybá tűnt, mintha felfedezné, hogy eljött a világvége, és semmit sem tehetne ellene. A feltételezések szerint középszintű külügyminisztériumi tisztviselő volt, aki nem játszik szerepet a magas szintű tárgyalásokon. Ez azonban csak szemfényvesztésül szolgált. Igazi feladata hazája tárgyalási pozícióinak megalapozása, valamint hírszerzési értesülések beszerzése volt arról, amit Amerika valóban gondolt, hogy névleges főnökei pontosan tudják, milyen nyitó álláspontokat foglaljanak el, és meddig mehetnek. Nagumo, ha név szerint nem is, valójában hírszerzőként működött. Személyes és meglepően érzelmi érdekek vezérelték ebben a szerepben. Országga és népe

oltalmazójának, védelmezőjének látta magát, valamint becsületes hídnak hazája és Amerika között. Azt akarta, hogy az amerikaiak elismerjék népét és a kultúráját. Azt akarta, hogy részesüljenek a termékeiből. Azt akarta, hogy Amerika olyan egyenrangú, jó és bölcs barátnak lássa Japánt, akitől tanulhat. Az amerikaiak szenvedélyesek, és mint a túlságosan büszke és elkényeztetett emberek esetében gyakran előfordul, sokszor nincsenek tudatában igazi szükségleteiknek. A jelenlegi amerikai kereskedelmi helyzet azt a benyomást keltette, mintha az ember a saját gyermekét ütné arcul. Nem tudják, hogy szükségük van Japánra és a termékeire? Nem tanított-e éveken át ő maga amerikai kereskedelmi tisztviselőket?

Cook feszengett ültében. Tapasztalt külügyi tisztviselő létére ugyanolyan jól tudott olvasni az arcokról, mint bárki más. Elvégre barátok voltak, sőt mi több, Szeidzsi az ő személyes útlevele a kormányszolgálatot követő, hasznot hajtó élethez.

– Ha ettől jobban érzi magát, tizenharmadika.

– Tessék? – Nagumo felpillantott.

– Ezen a napon robbantják fel az utolsó rakétákat. Ezt kérte tőlem. Elfelejtette?

Nagumo pislogott, aztán lassan emlékezetébe idézte a korábban feltett, zavarba ejtő kérdést.

– Miért akkor?

– Az elnök Moszkvában lesz. Már csak egy maroknyi rakéta maradt. Nem tudom pontosan, mennyi, de mindkét oldalon húsznál kevesebb. Az utolsókkal megvárják a jövő pénteket. Fura egybeesés, de így jött ki a lépés. A

tévéseket már felkészítették, csakhogy titokban tartják. Mindkét helyen ott lesznek a kamerák, és az utolsó kettőt szimultán intézik el, úgy értem, robbantják fel. – Cook szünetet tartott. – Ami a szertartást illeti, amelyről beszélt, a nagypapája emlékére, nos ez lesz az a nap.

– Köszönöm, Chris! – Nagumo felállt, és a bárhoz lépett, hogy újabb italt töltsön magának. Nem tudta, miért kellett a minisztériumnak ez az információ, de utasításba kapta, és továbbítani fogja. – Akkor hát, barátom, mit tehetünk ezzel kapcsolatban?

– Nem sokat, Szeidzsi, legalábbis nem azonnal. Én már említettem magának azokat az átkozott benzintankokat. Emlékszik? Mondtam, hogy Trent nem az a fickó, akivel érdemes ujjat húzni. Évek óta várt egy ilyen lehetőségre. Nézze, ma délután fent voltam a Dombon, beszéltem néhány emberrel. Még életében nem látott ennyi levelet és táviratot, és az az istenverte CNN nem hagyja lecsengeni a sztorit.

– Tudom – bólintott Nagumo.

Olyan volt, akár egy horrorfilm. A mai címlapsztori Jessica Dentonról szólt. Az egész ország – vagy talán a világ – kíséerte figyelemmel a gyógyulását. Épp most hozták vissza a sírból, az állapota már kritikussá javult. Annyi virág illatozott a betegszobája előtt, akár egy pazar virágoskertben. A nap második fő eseménye a kislány szüleinek és testvéreinek orvosi és jogi okokból késleltetett temetése volt. Sok százan vettek részt rajta, Tennessee állam összes képviselője megjelent. Az autógyár elnöke ugyancsak ott akart lenni, hogy lerója személyes kegyeletét

és a család bocsánatát kérje, de biztonsági okokból óva intették a részvételtől. Ehelyett inkább a televízió képernyőjéről tolmácsolta cége őszinte bocsánatkérését, és megígérte, hogy fedezi Jessica összes kórházi költségét, valamint gondoskodik a kislány taníttatásáról, hangsúlyozván, hogy neki is vannak kislányai. Valahogy mégsem működött a dolog. A Denton család híres, eredményes és sikeres ügyvédje megköszönte az elnök bocsánatkérését, és szárazon megjegyezte, hogy a felelősség megállapítása a halálesetek ügyében most már a törvénykezés dolga, és a bocsánatkérés leegyszerűsíti a felkészülését. Pusztán az összeg volt kérdéses. Már arról suttoztak, hogy egymilliárd dollárt követelt.

A Deerfield Autó Parts az összes japán autó-összeszerelő üzemmel tárgyalásban volt, és Nagumo tudta, hogy a massachusetts-i cégnek kínált feltételek kimagaslóan nagyvonalúak lesznek, mindazonáltal megemlítette a külügyminiszternek azt az amerikai közmondást, miszerint eső után köpönyeg.

Otthon csak egy idő múlva kezdett megmutatkozni a hír hatása. Bármilyen borzalmas volt is az autóbaleset, semmiségnek látszott, és a japán közszolgálati tévé kommentátorai a sok száz japán életet követelő amerikai Boeing-747-es balesetével példálóztak, miszerint történnek ilyen szerencsétlenségek, és Amerika is okozott már hasonlót, csak hogy nagyságrendileg sokkal szörnyűbbet. Amerikai szemmel viszont a japán történet inkább öngazolásnak, mint összehasonlításnak tűnt, és az azt támogató amerikaiakról tudták, hogy a japánok fizetési

listáin szerepelnek. Minden a feje tetejére állt. Az újságok egykori kormánytisztviselők névsorát közölték, akik efféle szolgálatba álltak, feltüntetvén szakmai tapasztalatukat és korábbi fizetésüket, amit jelenlegi tevékenységükkel vetettek egybe, kihangsúlyozva, hogy mindezt mennyiért. A „zsoldos” volt a legszelídebb kifejezés, amivel illették őket. A még gyakoribb „hazaáruló” jelzőt különösen a szervezett munkások és a választási év előtt álló kongresszusi tagok alkalmazták.

Ezekkel az emberekkel nem lehet vitába szállni.

– Mi lesz, Chris?

Cook az asztalra tette italát. Saját helyzetét latolgatva különösen a rossz időzítésen sopánkodott. Már hozzáfogott, hogy elvágja a kötelékeit. Pár hónappal ezelőtt kiszámította, hogy érdemes-e kivárnia azt a néhány évet a teljes nyugdíj miatt. Szeidzsi a múlt nyáron tudatta vele, hogy kezdetnek jelenlegi nettó jövedelme négyszeresét kapja majd, valamint hogy alkalmazói nagyon hisznek a nyugdíjbiztosításban, és nem fogja elveszíteni a szövetségi nyugdíját, így aztán Cook nekilátott a dolognak. Kemény hangon beszélt, amikor beszámolt közvetlen felettesének, nem rejtette véka alá mások előtt, miszerint úgy véli, idióták csinálják országa kereskedelmi politikáját, és mindezt abban a tudatban tette, hogy nézetei belső feljegyzések formájában eljutnak fölfelé. Úgy kellett intéznie a dolgokat, hogy távozása ne legyen meglepetés, és úgy tűnjék, elveken alapszik, nem a vaskos haszon az oka. Ezzel a viselkedéssel hatásosan véget vetett karrierjének. Nem léptették többé elő, és ha a külügyben marad, legjobb

esetben olyan követségen találja majd magát, mint mondjuk... Sierra Leone, hacsak nem akad számára zordabb hely, mint például Egyenlítői-Guinea. Ott még több a rovar.

Elkötelezted magad, gondolta Cook. Mély lélegzetet vett, és reflexszerűen kortyolt az italából.

– Hosszú távon kell néznünk ezt a dolgot, Szeidzsi. A TRA – képtelen volt kereskedelmi reformtörvénynek hívni, ezen a helyen semmiképpen sem – két hétnél rövidebb idő alatt keresztülmegy, és az elnök alá fogja írni. Már szerveződnek a kereskedelmi és igazságügy-minisztériumi munkacsoportok. Természetesen a külügy is részt vesz a munkájukban. Számos követségre küldtek táviratokat, hogy szerezzenek be másolatokat a világ különböző kereskedelmi törvényeiről.

– Nemcsak a mieinkről? – Nagumo meglepődött.

– Olyan országok kereskedelmi törvényeivel vetik egybe az önökét, akikkel kereskedelmi kapcsolataink ebben a pillanatban... kevésbé vitatottak. – Cooknak vigyáznia kellett a nyelvére, elvégre szüksége volt erre az emberre. – Az az elképzelés, hogy legyen valami a kezükben, amivel összehasonlíthatják a japán törvényeket. Mindenesetre beletelik némi időbe, amíg ezt összehozzák, Szeidzsi. – Ami egészében véve nem rossz, tűnődött Cook. Végére is egyfajta biztosíték, amikor az egyik munkaadójától a másikhoz megy – ha megy egyáltalán.

– Benne lesz a munkacsoportban, Chris?

– Valószínűleg.

– Felbecsülhetetlen a segítsége – mondta csendesen

Nagumo. Most gyorsabban járt az agya. – Én segíthetek a törvényeink értelmezésében... Természetesen bizalmasan – tette hozzá e baráti szalmaszálba kapaszkodva.

– Valójában úgy terveztem, hogy már nem maradok soká a Foggy Bottomban, Szeidzsi – jegyezte meg Cook. – Nagyon vágyunk egy új házra, és...

– Nekünk ott, a külügyben van szükségünk önre, Chris. Szükségünk... szükségem van a támogatására, hogy enyhítsen ezen a szerencsétlen helyzeten. Olyan veszéllyel nézünk szembe, amelynek mindkettőnk országára nézve súlyos következményei lehetnek.

– Megértem, mégis...

Pénz – gondolta Nagumo – ezeknek mindig csak a pénz jár a fejében!

– Megtehetem a szükséges intézkedéseket – mondta inkább bosszúságtól, semmint megfontolt gondolattól vezérelve. Csak miután kimondta, fogta fel, mit tett, és nagyon kíváncsi volt Cook reagálására.

A helyettes külügyi államtitkár egy pillanatig némán ült. Órá is túl nagy hatással voltak az események, így majdnem elsiklott az ajánlat valódi jelentése fölött. Anélkül hogy Nagumo szemébe nézett volna, bólintott.

Visszatekintve, az első lépés – a nemzetbiztonsági értesülések átadása – volt a nehezebb, a második pedig már oly könnyű, hogy Cooknak még csak eszébe sem jutott, hogy egyértelműen megszegett egy szövetségi törvényt. Beleegyezett, hogy anyagi ellenszolgáltatásért információkat szolgáltatasson ki egy idegen kormány számára. Olyan logikusnak tűnt a jelen körülmények között.

Kellett neki az a ház Potomacban, és rövidesen nyakukon a gyerekek továbbtanulása.

*

Sokáig emlékezetes lesz az aznap reggeli Nikkei Dow. Ilyen hosszú időt vett igénybe, amíg az emberek felfogták azt, amit Nagumo Szeidzsi már tudott: ezúttal nem tréfáltak. Ez nem a rizs, nem a komputerchipek, nem az autók vagy alkatrészeik, nem a telekommunikációs berendezések, építési megállapodások vagy a rádiótelefon-esetek megisméltődése volt, hanem mindezek együttléve, a húsz év alatt felgyülemlett részben jogos, részben jogtalan, de valóságos neheztelés és harag, ami egyszerre robbant a felszínre. A tokiói lapszerkesztők először alig hitték el, amit washingtoni és New York-i embereiktől hallottak, és a saját következtetéseikbe illően újrafogalmazták a sztorikat, amíg végig nem gondolták az értesüléseket, és maguk is felfogták a megdöbbentő tényeket. A kereskedelmi reformtörvényt az újságok csak két nappal korábban viccnek pontifikáltak: „Néhány olyan félrevezetett ember megnyilvánulása, akik régóta ellenszenvel viseltetnek országunk iránt, s ami hamarosan lecseng.” Ez most valami más volt. Ma: „Igen kedvezőtlen fejlemény, amelynek esetleges szövetségi törvénybe iktatásával jelenleg még nem lehet teljesen számot vetni.”

A japán nyelv, ha az ember megfejt a kódját, ugyanolyan jól szállítja az információkat, mint bármely másik. Amerikában a főcímek sokkal határozottabbak, de ez pusztán a *gajdzsinra* jellemző tapintatlan őszinteség megnyilvánulása. Japánban körülményesebben fejezték ki

magukat, de a szavak jelentése pont olyan világos és egyszerű volt. A részvényrel rendelkező sok millió japán polgár ugyanazokat az újságokat olvasta, ugyanazokat a reggeli híreket látta, és ugyanarra a következtetésekre jutott. Munkahelyükre érve felemelték a telefonokat és tárcsáztak.

A Nikkei Dow egyszer haladta meg a harmincezer yen pontértéket. Az 1990-es évek elejére ennek felére esett vissza, és a „leírás” halmozott készpénzköltsége nagyobb szám volt, mint az USA akkori kormányadóssága. Ez a tény jóformán észrevétlen maradt az Egyesült Államokban, azok viszont, akik kivették a pénzüket a bankokból és részvényekbe fektették, hogy megpróbáljanak nagyobb haszonra szert tenni a kétszázalékos éves kamatnál, nagyon is észrevették. Egy egész élet megtakarításainak java részét veszítették el, és nem tudták, kit hibáztassanak érte.

Ezúttal nem – gondolták mindnyájan. Eljött az ideje, hogy készpénzre váltsák és visszategyék a pénzt a bankokba – nagy, biztonságos pénzintézetekbe, amelyek tudják, hogyan védjék meg betéteseik tőkéjét. Még ha fukarul is fizettek kamatot, az ember legalább nem veszített el semmit.

A nyugati riporterek a „lavina” és „áradás” kifejezésekkel jellemzik majd, ami a kereskedelmi számítógépek bekapcsolásával megindult. A folyamat szabályosnak látszott. A hatalmas kereskedelmi bankok, amelyek házasságra léptek a nagy részvénytársaságokkal, ugyanazon betétesek pénzét, amint bejött a nagykapun,

máris kiküldték a kiskapun, hogy megvédjék a részvények értékét. Valójában nem volt más választás. Hatalmas értékpapír-állományokat kellett felvásárolniuk, de kiderült, hogy teljesen hiábavaló a rohanó árral szemben. A Nikkei Dow egyetlen kereskedelmi nap alatt nettó értékének egyhatodát veszítette el, s bár az elemzők bizalmasan kinyilvánították, hogy a piacot feltűnően aláértékelték, és elkerülhetetlen az óriási technikai kiegyenlítés fölfelé, az emberek odahaza úgy vélték, hogy ha az amerikai törvényhozás megalkotja a törvényt, országuk áruinak piaca úgy illanhat tova, akár a reggeli köd. A folyamat nem áll meg, és annak ellenére, hogy senki sem mondta ki, mindenki tisztában volt vele. Különösen a bankárok.

*

A Wall Streeten másként állt a helyzet. A különböző bölcsek az állam piaci közbeavatkozását fájlalták, de utánagondoltak kissé. Elvégre nem volt nehéz megérteni: ha gond lesz a japán kocsik elvámolásával, ha a népszerű Crestán olyan átok ül, amin csak kevesen tudják túltenni magukat, akkor többet lehet majd eladni az amerikai kocsikból, és ez jó. Jó Detroit számára, ahol összeszerelik az autókat és Pittsburg számára, ahol a legtöbb acélt kovácsolják, valamint jó Amerika (és Kanada meg Mexikó) minden városának, ahol a sok ezer alkatrészt készítik. Továbbá jó minden munkásnak, akik az alkatrészeket gyártják és az autókat összeszerelik, hiszen több pénzt költhetnek el a saját közösségeikben. Hogy mennyire jó? Nos, a negatív kereskedelmi egyensúly Japánnal javarészt az autók számlájára volt írható. A harmincmilliárd dollár

napos oldala az amerikai gazdaságnak is jól jönne a következő tizenkét hónapban, amint számos piaci szakértő az első öt másodperc után tudta, pokolian jól. Óvatos becslések szerint, a különböző cégek kofferjaiba vándorló harmincmilliárd dollár így vagy úgy, profitként jelenik meg az amerikai vállalatoknál. Ráadásul a kifizetett pluszadók segítenek a szövetségi deficit csökkentésében, miáltal csökkennek a közös pénzalap követelése, valamint a kormánykötvények költségei. Az amerikai gazdaság kétszeresen is jól járna.

A japán kollégák bosszúságára az emberek már azelőtt kivételesen jó üzleti napot zártak, amikor a Streeten még el sem kezdődött az élet. Amint kiderült, a Columbus Group különösen jót alakított, mert néhány nappal korábban hatalmas mennyiségű autóval kapcsolatos opciót vásárolt fel, miáltal learathatta a Dow száztizenkét pontos növekedéséből származó előnyöket.

*

Washingtonban nyugtalanság lett úrrá a Szövetségi Tartalékon. Ők közelebb voltak a kormányzati hatalom székhelyéhez, ezért bennfentes értesüléseket kaptak a pénzügyminisztériumból a kereskedelmi reformtörvény majdani működésével kapcsolatban, és világos volt számukra, hogy ideiglenes gépkocsihiány jelentkezik, amíg Detroit valahogy felpörgeti a vonalait. Amíg az amerikai cégek utól nem érik magukat, kialakul a klasszikus áruhiány. Ennek természetesen inflációs következménye lesz, ezért a Tartalék a nap folyamán negyedpontos viszontleszámítolási kamatlábemelést jelent be. Mint

bizalmasan és nem hivatalosan mondják, csak ideiglenes jelleggel. Mindazonáltal a Szövetségi Tartalék vezető testülete hosszú távon jónak ítélte meg az egész fejleményt. Talán rövidlátás volt a részükről, de akkor pillanatnyilag az egész világgal így állt a helyzet.

*

Mielőtt meghozták volna ezt a döntést, más férfiak ugyancsak a hosszú távról tanácskoztak. Ehhez a fürdőház legnagyobb kádfürdőjét vették igénybe, amelyet aznap este bezártak a többi jómódú vendég előtt. A rendes személyzetet elbocsátották. A vendégeket személyes asszisztenseik szolgálták ki, akik, mint kiderült, szintén megtartották a több lépés távolságot. Valójában magát a fürdőzés szertartását is mellőzték. A legfutólagosabb üdvözlések után a férfiak levették zakóikat, nyakkendőiket, és körbeültek a földön. Nem akartak időt vesztegetni a szokásos bevezetőkre.

– Holnap még rosszabb lesz – jegyezte meg egy bankár. Csak ennyit kellett mondania.

Jamata körülnézett a helyiségben. Csak annyit tehetett, hogy nem nevette el magát. A jelek már öt évvel ezelőtt nyilvánvalóak voltak, amikor az első jelentős autós cég feltűnés nélkül beszüntette egész életre szóló alkalmaztatási politikáját. A japán üzlet szabad nyargalása valójában akkor ért véget azok számára, akiknek volt elég esze, hogy odafigyeljenek. A többiek pusztán ideiglenes rendellenességeknek tekintették az összes kudarcot, ám rövidlátásuk Jamata malmára hajtotta a vizet. Az események sokkoló hatása volt a legjobb szövetségese.

Kiábrándítóan, bár nem meglepetésszerűen, mindössze egy maroknyian látták a jelenlévők közül a valóságot. Ezek főként Jamata szan legközelebbi szövetségesei voltak.

Mondani sem kell, hogy őt, illetve őket pusztán azért hagyta érintetlenül az országos munkanélküliségi ráta majdnem ötszázalékos emelkedése, mert gondosan megfontolt intézkedésekkel mérsékeltek a kárt. Mindazonáltal azok az intézkedések elegendőek voltak ahhoz, hogy kitalálóikat az éleslátás modelljeinek tüntessék fel.

– Az amerikai forradalomnak volt egy szállóigéje – jegyezte meg szárazon egyikük. Entellektüel hírében állt. – Azt hiszem, Benjamin Franklintól származik: Vagy felkötjük a gatyánkat együtt, vagy külön-külön fognak felkötni bennünket. Ha most nem fogunk össze, barátaim, mindnyájunkat tönkretesznek. Egyenként vagy egyszerre mindenkit, mit sem számít.

– És velünk együtt a hazánkat – tette hozzá a bankár, amivel hálára kötelezte Jamatát.

– Emlékeznek rá, mikor kellettünk nekik? – kérdezte Jamata. – A támaszpontjaink kellettek, hogy sakkban tartsák az oroszokat, támogassák a koreaiakat, kiszolgálják a hajóikat. Nos, barátaim, most vajon szükségük van ránk?

– Igen, és nekünk rájuk – mondta Macuda.

– Nagyszerű, Kozo! – felelte savanyúan Jamata. – Olyannyira kellenek nekünk, hogy szétromboljuk a nemzetgazdaságunkat, romba döntjük a népünket és a kultúránkat, és odáig alacsonyítjuk a népünket, hogy ismét a vazallusaik legyünk!

– Jamata szan! Erre most nincs idő – korholta finoman egy másik részvénytársasági elnök. – Amit az utolsó megbeszélésünk alkalmával javasolt, az igen merész és nagyon veszélyes volt.

– Én kértem ezt a találkozót – hangsúlyozta méltóságteljesen Macuda.

– Elnézését kérem, Kozo. – Jamata bocsánatkérés gyanánt fejet hajtott.

– Nehéz időket élünk, Raizo – felelte, barátságosan elfogadva a bocsánatkérést Macuda, majd hozzátette: – A magam részéről osztom az álláspontját.

Jamata mély lélegzetet vett. Dühös volt magára, amiért félreértelmezte a férfi szándékát. Kozónak igaza van, nehéz időket élünk.

– Kérem, barátom, ossza meg velünk a gondolatait.

– Szükségünk van az amerikaiakra... vagy valami másra. – Egy kivételével minden szempár a földre szegeződött. Jamata olvasott az arcokról, s miután megfékezte izgatottságát, rájött, hogy azt látja, amit látni akart. Nem óhaj volt vagy illúzió, hanem a valóság. – Súlyos dolgot kell most megfontolnunk. Hatalmas a kockázat. Mégis olyan kockázat ez, amit attól tartok, fel kell vállalnunk.

– Tényleg meg tudjuk csinálni? – kérdezte egy nagyon elkeseredett bankár.

– Igen – felelte Jamata. – Képesek vagyunk rá. Természetesen van benne kockázati elem. Nem becsülöm le, de sok szól a mi javunkra. Röviden felvázolta a tényeket. Bármilyen meglepő, ezúttal senki sem szállt szembe a véleményével. Voltak kérdések, mégpedig szép számmal,

vég nélkül, amelyek mindegyikére felkészülten válaszolt, de senki sem emelt kifogást. Néhányan biztosan aggódtak, sőt féltek, mégis jobban tartottak attól, amiről tudták, hogy reggel bekövetkezik, és másnap reggel és az azt követőn úgyszintén. Az életmódjuk, a pozícióik, a személyes tekintélyük végét látták, s ez mindennél jobban megrémítette őket. Hazájuk köszönettel tartozott nekik mindazért, amit tettek, a hosszú kapaszkodásért a vállalati ranglétrákon, munkájukért és szorgalmukért, minden jó döntésükért, így hát megszületett a döntés – nem lelkesen, de megszületett.

*

Mancuso első reggeli teendője a hadműveleti utasítások átnézése volt. Az *Asheville*-nek és a *Charlotte*-nak meg kellett szakítania csodálatosan hasznos munkáját, a bálnakövetést az Alaszka-öbölben, hogy a *John Stennis*szel, az *Enterprise*-szal és a szokásos több ezer szereplővel egyetemben csatlakozzék a DATELINE PARTNERS elnevezésű hadgyakorlathoz. A gyakorlatot természetesen már hónapokkal azelőtt megtervezték. Szerencsés véletlen, hogy a csendes-óceáni flottának ez a fele beleillett az esemény forgatókönyvébe. Huszonhetedikén, két héttel a PARTNERS befejezése után, a *Stennis* és a *Big-E* délkeletnek indulnak az Indiai-óceánra – egyetlen udvariassági megállóval Szingapúrban –, hogy felváltsák az *Ike*-ot és az *Abe*-t.

– Tudod, hogy most többségben vannak velünk szemben?
– jegyezte meg Wally Chambers parancsnok. Néhány

hónappal ezelőtt mondott le a USS Key West parancsnokságáról, és Mancuso őt kérte hadműveleti tisztjének. Chambers Grotonban számított egy másik vezérkari munkára, de nem mért kifejezetten megsemmisítő csapást a tiszt önérzetére, hogy Honoluluba került. Tíz évvel korábban boldog lett volna egy atommeghajtású rakétahordozó tengeralattjáró, talán egy úszó tengeralattjáró-bázis, esetleg egy kis hajóraj parancsnoki posztjával. Az atommeghajtású rakétahordozó tengeralattjárók már nem léteznek többé, mindössze három úszó tengeralattjáró-bázis működött, a hajóraj-parancsnoki állásokat pedig betöltötték, így aztán Chambers addig várakozott, míg Mancuso visszahívta. Haditengerésztisztek esetében nem volt rendkívül szokatlan, hogy egy korábbi hajójának tiszti kabinjába tért vissza.

Mancuso admirális felnézett a papírjaiból. Wallynak igaza volt. A japán haditengerészet huszonnyolc SSK-nak nevezett hagyományos meghajtású tengeralattjáróval rendelkezett, ő pedig csak tizenkilencel.

– Hányan vannak idefent? – kérdezte azon tűnődve, vajon mennyi lehet a generálózási ciklusuk.

– Aszerint, amit tegnap láttam, huszonketten. A pokolba is, admirális, tízzel kötelezték el magukat a gyakorlatra, az összes Harusiót is beleértve. A flottafelderítéstől szerzett értesülésekből arra következtetek, hogy nekünk is igen keményen dolgoznak. – Chambers bajuszát simogatva hátradőlt székében. Nemrég növesztette, mert kölyökképe volt, és úgy vélte, egy parancsnoknak idősebbnek kell látszania tizenkét évesnél. Csak az volt a gond, hogy

viszketett.

– Mindenki azt mondja, nagyon jók – jegyezte meg a Csendes-óceáni Tengeralattjáró Flotta parancsnoka.

– Még nem utaztál rajta? – kérdezte Chambers.

Az admirális tagadólag rázta meg a fejét.

– Jövő nyárra van tervbe véve.

Még a nagyon jónál is jobbak – gondolta Chambers. Mancuso tengeralattjárói közül ötöt bíztak meg a feladattal, hogy részt vegyen a gyakorlatban. Három a repülőgép-anyahajó hadműveleti csoport közelében lesz, és az *Ashville*-lél meg a *Charlotte*-tal végez független műveleteket, amelyek valójában egyáltalán nem voltak függetlenek. Négy japán tengeralattjáróval játszanak majd a Kure korallzátonytól ötszáz mérfölddel északnyugatra. Elfogó-megsemmisítő hadműveletet szimulálnak egy tengeralattjáró-akadály őrjárat ellen.

A gyakorlat meglehetősen hasonlított ahhoz, amire az Indiai-óceánon számítottak. Az alapvetően védekező, rombolókból, fregattokból és dízel-tengeralattjárókból álló japán haditengerészet megpróbál majd eredményesen ellenállni a két repülőgép-anyahajóból álló harci egység előrenyomulásának. A dicsőséges halált kapták feladatul – ebben a japánok történelmileg jók voltak – gondolta futó mosollyal Mancuso –, viszont igyekezni kell, hogy remek előadás legyen. A lehető legokosabbaknak kell lenniük, elég közel kell lopózniuk a bádogdobozaikkal ahhoz, hogy kilőhessék a Harpoon föld-föld rakétákat, és az újabb rombolóiknak bizonyára méltányos esélyük lesz a túlélésre. Az amerikai Seawolf osztály japán megfelelői, a Kongók

különösen remek darabok voltak az Aegis radar/rakétarendszerrel. A drága hajók mindegyike második világháborús hadihajókról kapta a nevét. Ha Mancuso nem tévedett, az eredeti Kongo az amerikai Sealion II. tengeralattjáró martaléka lett. Egyébként ez utóbbiról nevezték el az atlanti flotta néhány új amerikai tengeralattjárójának egyikét. Mancusónak még nem volt Seawolf osztályú hajó a parancsnoksága alatt. Mindenesetre a pilótáknak meg kell találniuk a módját, hogy elbánjanak egy Aegis hajóval, ami nem volt ínyükre. Összességében jó felkészülés lesz a 7. flotta számára. Rájuk fért. Az indiaiak csakugyan egyre élénkebbek. Most hét hajója Mike Dubróval dolgozott, és azokkal együtt, amelyeket a DATELINE PARTNERS gyakorlatra kijelölt, ez volt a teljes aktív készlete. Mennyire meggyöngült, gondolta a Csendes-óceáni Tengeralattjáró Flotta parancsnoka. Ami azt illeti, ha valaki erős, könnyen megtörténhet vele az ilyesmi.

*

Az ismerkedési procedúra semmiben sem különbözött a közönséges udvariassági szertartástól. Az ember felbukkant egy bizonyos helyen egy bizonyos időben, ezúttal újsággal a kezében – összehajtva, nem tekerve –, mégpedig a bal kezében, és egy kamerával meg fogyasztási elektronikai cikkekkel zsúfolt kirakatot bámult éppen úgy, ahogyan egy orosz tenné első japán útja alkalmával, aki elámul, milyen árubőség áll azok rendelkezésére, akiknek kemény valuta lapul a zsebében. Normálisnak tűnt volna, ha követik – ami lehetséges volt,

bár nem valószínű. Pontosan a megbeszélte időben beleütközött valaki.

– Bocsánat! – mondta az illető angolul, ami szintén normális volt, hiszen a férfi, akit akaratlanul meglökött, nyilvánvalóan *gajdzsin* volt.

– Semmi baj – felelte Clark némi akcentussal, és nem nézett az illetőre.

– Először jár Japánban?

– Nem, de először vagyok Tokióban.

– Vagy úgy. Minden világos. – A férfi ismét meglökte, amikor továbbment.

Clark kivárta a megkövetelt négy-öt percet, s csak azután követte. Ez mindig szörnyen unalmas volt, de szükséges. Japán nem ellenséges terület, a munka sem olyan, mint amit Leningrádban (Clark agyában a város neve örökre ez marad; mellesleg erről a vidékről származott az orosz kiejtése), majd Moszkvában végzett, de egy akció legbiztonságosabb módja, ha úgy tesz, mintha az ellenfél térfelén járna. Különben is, olyan sok külföldi tartózkodott a városban, hogy a japán biztonsági szolgálat bizonyára beleőrült volna, ha mindnyájukat követni próbálja.

Clark valóban először járt itt, az átszállásokat és utazás-megszakításokat kivéve, de hát azok nem számítanak. Akkora tömeg hömpölygött az utcákon, amelyhez hasonlót sosem látott, még New Yorkban sem. Az is kínosan érintette, hogy túlságosan feltűnő volt. Semmi sem rosszabb egy hírszerző tiszt számára annál, mint amikor nem képes elvegyülni, de száznál is több centiméteres magassága már egy saroknyi távolságról rásütötte az

idegen bélyegét. És túl sokan nézték meg őt. Még meglepőbb felfedezés volt Clark számára, hogy az emberek kitértek előle, különösen a nők és a gyermekek, akik úgy húzódtak el tőle, mintha maga Godzilla tért volna vissza, hogy szétzúzza a városukat. Tehát igaz. Hallotta a történeteket, de nem nagyon hitte el őket. Szőrös barbárok. Furcsa, még nem jutott eszembe, hogy magam is az volnék gondolta, amikor belépett egy McDonald's-ba. Ebédidő lévén tömve volt, s miután körülnézett, nem maradt más választása, mint odaülni egy férfi asztalához. Mary Patnek igaza volt. Nomuri nagyon ügyes.

– Tehát, mi az ábra? – kérdezte Clark a gyorsétterem zsvivájában.

– Egyeztettem a nő személyazonosságát, és megvan az épület, ahol lakik.

– Gyors munka volt.

– Nem túl nehéz. A barátunk biztonsági részlegének halvány gőze sincs a megfigyeléselhárításról.

Mellesleg – Clark nem mondta ki hangosan –, egészen a zaklatott és feszült hivatalnok fizimiskádig úgy festesz, mint aki ide tartozik, mint aki gyorsan belapátolja az ebédjét, hogy nyargalhasson vissza az íróasztalához. Ez még jól is jön, hiszen nem nehéz feszültnnek lenni egy hírszerző feladat végzése során. Inkább azzal van gond, hogy természetesen könnyednek tűnjék az ember, amint azt a Farmon is hangsúlyozták.

– Rendben. Akkor nincs más dolgom, mint engedélyt kérni az „ismerkedésre”. – Akadt más teendője is, de Nomuri nem tudhatott a BOGÁNCS-féle munkájáról. Clark azon

tűnődött, bevonják-e majd őt is.

– *Sayonara!* – És Nomuri már indult is a kijárat felé, miközben Clark nekiesett a rizsgolyójának.

Nem rossz. Érti a gyerek a dolgát – gondolta, de a következő gondolata már az volt, hogy rizsgolyó a McDonald's-nál?

*

Az íróasztalán lévő kivonatolt iratoknak az égvilágon semmi közülük sem volt elnöki mivoltához, viszont annál inkább ahhoz, hogy a hivatalában maradjon, és ez okból mindig a kupac tetejére kerültek. Durling azon tűnődött, mennyire tanulságos a népszerűségi listán elért emelkedés. A lehetséges választók közül – és ők azok, akik valójában számítanak – tíz százalékkal többen helyeselték a politikáját, mint az előző héten, és ez a számszerű növekedés mind a külügyi, mind a belföldi teljesítményére utalt. Összességében olyan volt, mint amit egy negyedikes érezhet, amikor különösen jó értesítőt visz haza a kétkedő szülőknek. Közvélemény-kutató szakemberei szerint ez a tíz százalék még csak a kezdet, hiszen a politikai változások megértéséhez kell némi idő. A három legnagyobb autógyár már nyilvánosan felvetette, hogy visszavenne néhány főt az elmúlt tíz évben elbocsátott hétszáz ezer munkás közül, és ez pusztán az összeszerelő munkásokra vonatkozott. És nem szabad elfelejteni a független alkatrészgyártó cégeket, az abroncsgyártókat, az üvegeseket, az akkumulátorosokat... Ezzel megindulhatna a Rozsda Övezet újjáéledése, és a Rozsda Övezet rengeteg elektori szavazatot jelent.

És nyilvánvaló volt, legalábbis annak kellett lennie, hogy ez nem áll meg az autóknál. Az Autóipari Dolgozók Szakszervezete (autók és alkatrészek) sok ezer fizető tag újbóli belépésére számított. A Villamosipari Munkások Nemzetközi Szaktestülete (televíziók, sőt videomagnók?) sem maradhat el messze mögötte, és akadtak más szakszervezetek, amelyek még alig gondolkodtak el azon, mekkora darabot kaphatnak a tortából. A kereskedelmi reformtörvény egyszerű koncepciója ellenére számos egyszerű koncepcióhoz hasonlóan széles körű átalakulást jelentett az Amerikai Egyesült Államok üzleti életében. Durling elnök úgy vélte, érti az elgondolást. Hamarosan megszólal majd az asztalán a telefon, és a készülékre pillantva már tudta, kiknek a hangját fogja hallani, sőt ahhoz sem kellett túl nagy képzelőerő, hogy milyen szavak hangzanak majd el, milyen érvekkel hozakodnak elő, és miféle ígéreteket tesznek. És hajlamos lesz elfogadni az ígéreteket.

Bob Fowlerral ellentétben, aki egész életét e célnak szentelte, s még első felesége halála sem tántorította el erről az ösvényről, ő sosem tervezte, hogy az Egyesült Államok elnöke lesz. Durling legvégső célja a kaliforniai kormányzóság volt, s amikor felajánlották az esélyt, hogy második legyen a Fowler-féle pártlistán, inkább patriotizusból fogadta el, mint bármi másért. Erről még legközelebbi tanácsadóinak sem beszélt, hiszen a hazafiasságot túlhaladta a modern politikai világ. Roger Durlingot arra emlékeztette a hazaszeretete, hogy az átlagpolgárnak neve és arca van, meg arra, hogy néhányan

a parancsnoksága alatt haltak meg Vietnamban, és arra is, hogy a tőle telhető legjobbat kell megtennie értük.

De mi a legjobb? – kérdezte magától ismét, mint már számtalan alkalommal. Az ovális iroda magányos hely volt. Gyakorta töltötték meg mindenféle látogatók, a külföldi vezérkari főnöktől kezdve egy publicisztikai versenyt nyert iskolásig, de ők mindnyájan távoztak, és az elnök ismét magára maradt a kötelességével. Elnöki esküje olyan egyszerű volt, mintha megfosztották volna jelentésétől. „Hűségesen ellátom a rám ruházott... legjobb képességeim szerint megőrzöm, óvom és megvédelmezem...” Szép szavak, de mégis mit jelentenek? Talán Madison és a többiek úgy gondolták, tudni fogja. Talán 1789-ben mindenki értette, csakhogy azóta több mint kétszáz év eltelt, és valahogy elmulasztották leírni a jövő generációk útmutatását.

Ami még rosszabb volt, mindig rengetegen álltak készen arra, hogy elmondják, mit jelentenek szerintük e szavak, s amikor az ember összeadta a kettő, meg kettő, meg kettőt, abból hét lett. Munkás és igazgató, fogyasztó és gyártó, adófizető és adóhivatal. Mindnyájuknak megvolt a maga szükséglete, a maga gondja és a maga érve. És nagyszerű lobbysták is, akik előadták ezeket. Ráadásul az volt a legrémesebb, hogy így vagy úgy mindegyiknek elegendő értelme volt ahhoz, hogy sokan elhiggyék, miszerint kettő, meg kettő, meg kettő valóban egyenlő héttel. Aztán amikor az ember bejelentette az összeget, mindenki azt hajtogatta, túl sok, hogy az ország nem győzi a többi csoport külön érdekeit.

És mindennek tetejébe, ha bármit is el akart érní az ember, ahhoz ide kellett kerülnie, s ha egyszer itt volt, itt kellett maradnia, ahhoz viszont olyan ígéreték kellettek, amiket be kellett tartania. Legalábbis egynehányat. És valahol e folyamat során elveszett az ország és vele az alkotmány, így a nap végére nem maradt mit megőrizni, megóvni és védelmezni.

Nem csoda, hogy sosem akartam igazán ezt az állást – gondolta Durling magányosan, egy újabb papírhalmazra pillantva. Tulajdonképpen véletlenül történt. Bobnak szüksége volt Kaliforniára és Durling volt a kulcs, egy ifjú, népszerű szenátor a megfelelő pártkapcsolatokkal. Most azonban az Egyesült Államok elnöke volt, és attól félt, hogy a munka egyszerűen meghaladja a képességeit. A szomorú igazság, hogy egyetlen ember sem rendelkezett még azzal a szellemi kapacitással, hogy egyáltalán felfogja mindazt az ügyet, amelyek kezelését az elnöktől elvárták. A gazdaságot például. Most, hogy a Szovjetunió már nem létezett, talán ez volt a legfontosabb feladata, az a terület, ahol saját gyakorlati szakemberei nem tudtak megegyezni egy olyan szabálycsomagban, amit egy józan ésszel gondolkodó ember felfoghatna.

A munkahelyek kérdését legalább megértette. Jobb az embereknek, ha van munkájuk, mintha nincs. Vagyis előnyösebb, ha egy ország maga gyártja az árucikkeit, és nem hagyja kiáramolni a pénzét a tengerentúlra, hogy egy másik ország munkásainak fizessen, amiért legyártják azokat. Ezt az elvet meg tudta érteni, sőt el tudta magyarázni másoknak is, és mivel azok, akikhez beszél,

maguk is amerikaiak, valószínűleg egyetértenek majd veled. A szervezett munkásokat boldoggá teszi, a vezetést úgyszintén – és az a politika, ami mindkettőjüket boldoggá teszi, vajon szükségszerűen nem jó politika-e? Annak kell lennie. Vajon nem lesznek elégedettek a közgazdászok? Ráadásul meg volt győződve arról, hogy az amerikai munkás van olyan jó, mint bármelyik a világon, készségesen hajlandó tisztességes versenyre kelni bárkivel, és az ő politikája mindössze ezt célozta meg...

Durling megfordult drága forgószékében, és a vastag ablakokon át a Washington-émlékmű felé pillantott. George-nak bizonyára jóval könnyebb dolga volt. Persze ő volt az első, az igaz, és meg kellett birkóznia a whisky-lázadással, amely a történelemkönyvek szerint nem is volt olyan veszélyes, és el kellett készítenie a sémát az őt követő elnökök számára. Akkoriban csupán – a mai gondolkodásmód szerint undok és fejlődést gátló adókat – vámilletékeket és fogyasztásiadó-féléket szedtek, amelyek az import visszafogására irányultak, valamint az embereket büntették, amiért túl sokat ittak. Durling nem a külkereskedelem leállításával próbálkozott, pusztán tisztességessé akarta tenni. Nixonig visszamenőleg az Egyesült Államok minden kormánya megadta magát nekik. Először, mert a támaszpontjaikra volt szükség (mintha Japán valóban meg akart volna egyezni ősi ellenségeivel!), később mert... miért is? Mert hasznossá vált? Tudja valaki egyáltalán? Nos, ez most megváltozik, és mindenki tudni fogja, miért.

Vagy inkább azt hiszik majd, hogy tudják, javította ki magát

Durling. Talán a cinikusabbja megsejti a valódi okot, és valahol mindenkinek igaza lesz.

*

A miniszterelnöki iroda, mely az építészeti szépségeiről nem éppen híres városban is kimagaslóan ronda építményben, a japán parlament épületében kapott helyet, zöld területre nézett, de a maga drága forgószékében ülő férfi egy cseppet sem törődött ezzel. Hamarosan kikerül innen, és akkor befelé néz majd.

Harminc év – gondolta Koga. Könnyedén történhetett volna másként is. Húszas évei végén, nem is egyszer, kellemes helyet kínáltak fel neki az akkor kormányzó Liberális Demokrata Pártban, fontos karriert garantálva, hiszen szellemi képességei már akkor is kézenfekvők voltak – különösen politikai ellenfelei számára. A legbarátságosabb módon környékezték meg. Hazaszeretetére apelláltak, a haza jövőjéről dédelgetett vízióira, és ezt a látomást vetítették ifjú és idealista szeme elé. Időbe telik, mondták, de egy szép napon esélye lesz erre a székre ebben a szobában. Garantáltan. Csak annyit kell tennie, hogy becsületesen együttműködik, a csapat része lesz, felsorakozik közük...

Még emlékezett a válaszára, minden alkalommal ugyanazt mondta, ugyanazzal a hangsúllyal, ugyanazokkal a szavakkal, amíg végre megértették, hogy nem tűri tovább, és fejüket csóválva, s a miérten tűnődve békén hagyták.

Ő csak azt akarta, hogy Japán a szó igazi értelmében vett demokrácia legyen. Ne egyetlen párt irányítsa, amely egy maroknyi hatalmas ember lekötelezettje... A korrupció jelei

harminc évvel ezelőtt is nyilvánvalóak voltak bárki előtt, aki nyitott szemmel járt. A szavazók, a mindennapi emberek, akiket már kétezer éve vagy még régebben behódolásra szoktattak, együtt éltek vele, hiszen az igazi demokrácia gyökerei itt nem hatoltak mélyebbre, mint egy rizspalánta hajlékony gyökerei az ingoványos talajban. Ez volt a legnagyobb hazugság mind közül, mégpedig akkora, hogy az országában és azon kívül is mindenki elhitte. Hazája kultúrája valójában mit sem változott. Ó, igen, a kozmetikai változások. A nők most szavazhattak ugyan, de akárcsak másutt, a pénztárcájuk irányította szavazataikat, ahogyan a férfiakét is, és a férjeikhez hasonlóan olyan kultúrához tartoztak, amely így vagy úgy mindenkitől főhajtást követelt. Ami fölülről jön, azt el kell fogadni, és e szemlélet miatt honfitársai könnyen manipulálhatóvá váltak.

A miniszterelnök számára a legkeserűbb az volt, hogy valóban azt hitte, képes lesz változtatni ezen. Igazi látomása szerint, amit csak magának vallott be, alapján akarta megváltoztatni az országát. Akkor valahogy nem tűnt olyan fellengzősnek. A hivatali korrupció feltárásával és szétzúzásával azt szándékozott megértetni az emberekkel, hogy azok, akik olyan magasan vannak, nem méltóak arra, amit követelnek, s hogy a közönséges polgárok rendelkeznek annyi tisztességgel, kötelességtudattal és intelligenciával, hogy maguk válasszák meg az életútjukat és az igényeiknek jobban megfelelő kormányt.

Te tényleg hittél ebben, te ostoba! – gondolta a telefonra meredve. Az ifjúkori álmok és az idealizmus végtére is nehezen adták meg magukat. Akkor is értette mindezt,

csak hogy most már tudta, hogy egyetlen ember és egy generáció nem elegendő ehhez. Most már tudta, hogy a változásokhoz gazdasági stabilitásra van szüksége, s ez a stabilitás a régi rend felhasználásának a függvénye, a régi rendszer viszont korrump. A dolog igazi iróniája, hogy a régi rendszer gyengeségei miatt került a hivatalába, csak hogy vissza kellett azt állítania, hogy azután elsöpörhesse. És ez volt az, amit nem egészen értett meg. A régi rendszer túl kemény nyomást gyakorolt az amerikaiakra, leartván országa számára a gazdasági hasznot, ahogyan a Fekete Sárkányok megálmoták, és amikor az amerikaiak bizonyos tekintetben tisztességesen és jól, máskor tisztességtelenül és rosszindulatúan reagáltak, az ő személyes felemelkedésének malmára hajtották a vizet. Azok a választók viszont, akik lehetővé tették számára, hogy összehozza a koalícióját, elvárták tőle, hogy javítson a dolgok menetén, mégpedig gyorsan. Ennek véghezviteléhez azonban nem egykönnyen nyújthatott több engedményt Amerikának, hiszen azzal tovább mélyíthette volna országa gazdasági nehézségeit. Egyrészt tehát megpróbált óvatosan politizálva keveset kockáztatni, másrészt pedig üzletet is kötni, de már belátta, hogy mindkettő egyszerre lehetetlen. Meghaladja az ember képességeit.

És az ellenségei tisztában voltak ezzel. Már három évvel ezelőtt tudták, amikor összeállította a koalícióját. Türelmesen vártak a bukására, és vele együtt az eszményei bukására is. Az amerikaiak ténykedése pusztán az időzítést, nem a végeredményt befolyásolta.

Vajon rendbe hozhatná-e még? Csak fel kéne emelnie a telefont, hogy felhívja Roger Durlingot, és személyesen kérni az új amerikai törvény elhalasztását, és azt, hogy folytassanak gyors tárgyalásokat. Csakhogy ez nem működne. Durling óriási presztízsveszteséget szenvedne, ha megtenné, s noha Amerika azt hiszi, csak a japánok szemében olyan fontos a tekintély, náluk is élet-halál kérdése lehet. S ami még rosszabb, Durling nem hinne az őszinteségében. Az egy generáción át tartó rosszhiszemű tárgyalások annyira megmérgezték a kutatókat, hogy az amerikaiaknak nincs okuk azt feltételezni, hogy most másként állnak a dolgok. És az igazat megvallva talán véghez sem tudná vinni. Parlamenti koalíciója nem élne túl az engedményeket, amelyeket biztosítania kellene, hiszen azzal munkahelyeket kockáztatna, és a kitartóan öt százalék fölött mozgó országos munkanélküliségi ráta mellett nem rendelkezik elegendő politikai erővel ahhoz, hogy vállalhassa a további emelkedés rizikóját, így aztán, mivel nem élhetné túl egy ilyen ajánlat politikai hatásait, valami még rosszabb fog történni, és ő azt sem ússza meg. Tulajdonképpen csak az volt a kérdés, hogy ő dönti-e romba a saját politikai karrierjét, vagy hagyja, hogy mások tegyék meg helyette. Melyik a nagyobb szégyen? Nem tudta.

Azt viszont tudta, hogy nem hívhatja fel amerikai kollégáját. Ráébredt, hogy ugyanolyan hiábavaló volna, mint az egész politikai pályája. A könyvet már megírták. Hadd készítse el valaki más az utolsó fejezetet.

11.

A tenger változása

A kereskedelmi reformtörvény mostanra már kétszáz támogatót tudhatott magáénak mindkét pártból. A bizottsági meghallgatások szokatlanul rövidek voltak, főként azért, mert kevesen bátorkodtak ellene nyilatkozni. Figyelemre méltó, hogy egy közönségszolgálattal foglalkozó jelentős washingtoni cég felbontotta szerződését egy japán konglomerátummal, és sajtóközleményben jelentette be a tizennégy éves kapcsolat végét. Az Oak Ridge-ban történtek, valamint Al Trent gyakran idézett nyelvköszörlése egy idősebb lobbystán, együttesen nagyon kínozóvá tették a kongresszus csarnokaiban cserkésző, külföldi alkalmazásban lévők életét. A lobbysták egyáltalán nem gátolták a törvényjavaslatot. Magánemberként azt jelentették munkaadóiknak, hogy simán megszavazzák, s hogy a javaslatot gyengítő változtatások elérése teljességgel lehetetlen. Az egyetlen lehetséges reakció, ha hosszú távon szemlélik és átvészelik. Kongresszusi barátaik idővel ismét támogathatják őket, csak épp most nem.

Épp most nem? Egy jó politikus cinikus meghatározása ugyanaz volt Japánban, mint Amerikában: az a közalkalmazott, aki egyszer eladta magát, mindig megvásárolható marad. A japán munkaadók arra a rengeteg pénzre gondoltak, amivel megannyi kampányalaphoz járultak hozzá, a multinacionális részvénytársaságaik amerikai alkalmazottjai által

(pontosabban részükre) vásárolt és közepes minőségű étellel megrakott, ezerdolláros vacsorátalakra, a golftanfolyamokra, a szórakoztatásra a Japánba és máshova irányuló tényfeltáró utazások alkalmával – és rájöttek, hogy mindez egy cseppet sem számított akkor, amikor igazán kellett volna. Amerika egyáltalán nem olyan volt, mint Japán. Törvényhozói nem érezték a visszafizetés kötelezettségét, a lobbysták pedig, akiket szintén megvettek és ezért fizettek, a szemükbe vágták, hogy nincs mit tenni. Akkor miért adták ki mindazt a pénzt?

Tekintsenek hosszú távra? Addig semmi baj sem volt a hosszú távval, amíg kellemesnek és zavartalannak tűntek a közvetlen kilátások. A körülmények közel negyven éven át lehetővé tették Japán számára a hosszú távú gondolkodást. Ma már ez nem volt érvényben. Negyedikén, szerdán, azon a napon, amelyen a kereskedelmi reformtörvény zöld utat kapott, a Nikkei Dow durván az egyharmadára, tizenkétezer-nyolcszáznegyvenegy yenre esett vissza, és ekkor az egész országon eluralkodott a pánik.

*

– „Buja virág virul, a bordélyban sálat vesznek a lányok.” Japánul talán költőien hat ez a sor – egy híres haiku –, angolul viszont se füle se farka, gondolta Clark, ő legalábbis így vélekedett róla, az előtte álló férfit azonban figyelemre méltó hatást gyakorolt.

– Oleg Jurijevis üdvözetét küldi.

– Rég volt – nyögte ki talán öt másodpercnyi jól leplezett rémület után a férfi.

– Nehéz idők jártak ránk odahaza – magyarázta Clark enyhe akcentussal.

Kimura Iszamu magas beosztású tisztviselőként dolgozott a Nemzetközi Kereskedelmi és Ipari Minisztériumban, a MITI-ben, amely az egykor a Japán Inc.-nek becézett vállalkozás középpontja volt. E minőségében gyakran találkozott riporterekkel, különösen külföldiekkel, és ezért fogadta el Iván Szergejevics Klerk meghívását, aki újonnan érkezett Moszkvából Japánba egy fotóssal, aki most máshol készített felvételeket.

– Úgy tűnik, az ön országára ugyancsak nehéz idők járnak – fűzte hozzá Clark azon tűnődve, milyen reakciót vált ki.

Kissé keménynek kellett lennie a fickóval. Fennállt a lehetősége, hogy több mint kétéves szünet után ellenáll a reaktivizálás ötletének. Ha igen, nyilvánvalóvá kellett tenni számára a KGB politikáját; ha egyszer a horgukra akadtál, többé nem eresztenek. Természetesen ugyanez volt a CIA politikája is.

– Rémmálom – szólalt meg Kimura ezúttal alig két másodpercnyi gondolkodás és az asztalon álló szaké meghúzása után.

– Ha úgy véli, hogy az amerikaiak nehézkesek, orosznak kéne lennie. Az ország, amelyben felnevelkedtem, táplált és tanított, nincs többé. Fel tudja fogni, hogy ténylegesen az Interfax-munkámból kell megélnem? Még csak nem is teljes munkaidőben hajthatom végre a feladataimat. – Clark bánatosan csóválta a fejét, és kiürítette poharát.

– Kiválóan beszél angolul.

Az „orosz”, megadásnak tekintve a vele szemben álló férfi

megjegyzését, udvariasan bólintott.

– Köszönöm. Évekig New Yorkban dolgoztam, egyebek mellett a *Pravda* ENSZ-tudósítója voltam – tette hozzá.

– Valóban? – kérdezte Kimura. – Mit tud az amerikai üzletről és politikáról?

– A kereskedelmi munkára specializálódtam. A világ új körülményei lehetővé teszik, hogy még nagyobb erőbedobással folytassam, és országom nagyra becsüli az ön szolgálatait. A jövőben még nagyobb jutalomban tudjuk részesíteni, barátom.

Kimura tagadólag rázta a fejét.

– Erre most nincs idő. Nyilvánvaló okok miatt zűrzavar uralkodik a hivatalomban.

– Megértem. Ez a találkozó afféle ismerkedés. Nincsenek sürgős kéréseink.

– És hogy van Oleg? – kérdezte a MIT-hivatalnok.

– Most nagyszerű élete és nagyon kényelmes állása van, mégpedig az ön remek munkája jóvoltából. – Ez éppenséggel nem volt hazugság. Ljalin élt, tulajdonképpen ez a férfi mentette meg attól, hogy a KGB-központ pincéjében golyót repítsenek a fejébe. Ettől az ügynöktől kapta Ljalin azokat az információkat, amelyek révén Mexikóba küldték őket. Clark szinte szégyellte magát, hogy nem köszönhette meg személyesen, amiért kivette a részét egy nukleáris háború elhárításából. – Akkor most mesélje el nekem, mármint a riporternek, milyen rosszul áll a helyzet Amerikával. Tudja, le kell adnom egy sztorit. – A válasz majdnem annyira meglepte, mint a hevessége.

– Tönkretelhetnek bennünket. – Kimura Iszamu maga elé

meredt.

– Valóban ilyen nagy a baj? – kérdezte „Klerk” csodálkozó ábrázattal, és jó riporterhez illően elővette a jegyzetfüzetét.

– Ez kereskedelmi háborúhoz vezet. – A férfi nem tehetett mást, ki kellett mondania.

– Hát, egy ilyen háború mindkét országnak kárt okoz. – Clark elég gyakran hallotta ezt ahhoz, hogy el is higgye. – Egyetért?

– Ezt már évek óta mondogatjuk, de nem így van. Valójában igen egyszerű. – Kimura, nem tudván, hogy Clark amerikai, feltételezte, hogy ráfér az „oroszra” némi oktatás az élet kapitalista valóságáról. – Szükségünk van a piacokra, hogy eladhassuk a késztermékeinket. Tudja, mit jelent egy kereskedelmi háború? Leállítják a késztermékeink vásárlását, és megtartják a pénzüket. Ez a pénz a saját iparukba áramlik, amelyet így vagy úgy, mi képeztünk ki a hatékonyabb teljesítményre. Ezek az iparágak pedig a mi példánkat követve fejlődnek és prosperálnak, és visszaszerzik a piaci részesedést azokon a területeken, amelyeket húsz éven át mi uraltunk. Ha elveszítjük a piaci pozíciónkat, talán sosem szerezhetjük vissza.

– És ennek mi az oka? – kérdezte Clark vadul jegyzetelve, és valóban felcsigázott érdeklődéssel.

– Amikor beléptünk az amerikai piacra, a yen mai értékének pusztán egyharmada volt, ami igen versenyképes árakat tett lehetővé számunkra. Amikor aztán megalapoztuk helyünket az amerikai piacon, és kivívtuk márkáink elismerését, emelni tudtuk az árainkat,

miközben megtartottuk piaci részesedésünket, sőt a yen emelkedő értéke ellenére számos területen továbbterjeszkedtünk. Manapság már jóval nehezebb volna ezt megvalósítani.

Mesés hírek, gondolta Clark a szenttelenség álarca mögött.

– De vajon képesek lesznek-e pótolni mindazt, amit önök gyártottak számukra?

– A saját munkásaikkal? Mindet? Valószínűleg nem, de nincs is rá szükségük. Az elmúlt évben a gépkocsik és a kapcsolódó termékek az Amerikával folytatott kereskedelmünk hatvanöt százalékát tették ki. Az amerikaiak tudják, hogyan kell autót gyártani, amit pedig nem tudtak, arra megtanítottuk őket – mondta Kimura hátradőlve székében. – Egyéb ágazatokban, a kamerák esetében például máshol gyártatnak, Szingapúrban, Koreában, Malajziában. Ugyanez vonatkozik a fogyasztási elektronikára is. Valójában még senki sem érti, Klerk szan, hogy mi történik.

– Tényleg ennyi kárt okozhatnak önöknek az amerikaiak? Lehetséges ez? – A francba!, gondolta Clark, talán igen.

– Nagyon is lehetséges. A hazám 1941 óta nem nézett szembe hasonló kilátásokkal. – Véletlen elszólás volt, de Kimura nyomban felfogta, mennyire pontos megállapítás csúszott ki a száján.

– Ezt nem írhatom meg egy újságcikkben. Túlságosan vészjósló.

Kimura felpillantott.

– Ezt nem az újságcikkhez szántam. Tudom, hogy az

ügynöksége kapcsolatban áll az amerikaiakkal. Minket most nem hallgatnak meg. Önökre talán odafigyelnek. Túlságosan megszorogatnak bennünket. A *zaibacuk* igazán elkeseredettek. Túl gyorsan történt, és túl messzire mentek. Hogyan válaszolna az ön országa, ha ilyen támadás érné a gazdaságát?

Clark amúgy oroszosan hátradőlt, fejét félrebillentette, hunyorított. Nem gondolta volna, hogy a kapcsolatfelvétel Kimurával hirtelen fontos információszerző találkozóvá alakul át. Bár nem készült fel erre az eshetőségre, úgy döntött, mindenesetre jó fordulat. Az előtte ülő férfi elsőrendű hírforrásnak tűnt, és elkeseredése még rárakott egy lapáttal. Ráadásul jó és elkötelezett köztisztviselőnek látszott, ami némileg elszomorító, de ez is benne volt a hírszerzésnek nevezett pakliban.

– Velünk az 1980-as években csinálták. A fegyverkezés, az örült terv, hogy védelmi rendszereket telepítsenek a világűrbe, az a vakmerő, meredek játék, amit Reagan elnökük űzött... Tudja, hogy amikor New Yorkban dolgoztam, benne voltam a RYAN projektben? Arra gondoltunk, csapást akarnak mérni ránk. Egy éven át kutattam az erre vonatkozó terveket. – I. S. Klerk, az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat ezredese, most teljesen belebújt a szerepébe. Úgy beszélt, ahogyan egy orosz, nyugodtan, csendesen, szinte tanárosan magyarázva. – Csakhogy rossz helyen kereskedtünk. Egyáltalán nem arról volt szó. Egész idő alatt majd kibökte a szemünket, és nem vettük észre. Arra kényszerítettek bennünket, hogy többet költsünk, és a gazdaságunk majd belegebedt. Ogarkov

marsall beszédet mondott, még többet követelt a gazdaságtól annak érdekében, hogy lépést tartsunk az amerikaiakkal, de már nem volt mit adni. Röviden válaszolva a kérdésére, Iszamu, a megadást vagy a háborút választhattuk. A háború borzalmas dolog... így tehát most egy új országot képviselek Japánban.

Kimura következő megállapítása ugyanolyan riasztó volt, mint amilyen szabatos:

– Önöknek azonban kevesebb vesztenivalójuk volt. Az amerikaiak, úgy tűnik, ezt nem értik meg. – Elegendő pénzt hagyván az asztalon, hogy fedezze a számlát, felállt. Egy orosz aligha engedhette meg magának, hogy Tokióban kifizessen egy ebédet.

A kurva életbe!, gondolta a távozó férfi után nézve Clark. A találkozó nyíltan zajlott le, nem volt szükség titkos procedúrákra. Nyugodtan felállhatna és távozhatna. De ülve maradt. Szakéja maradékát szopogatva azon tűnődött, hogy Iszamu Kimura igen magas beosztású úriember. Egyetlen réteg karriertisztviselő volt csak fölötte, és politikai megbízatása révén tulajdonképpen a karrierburokraták szócsöveként szerepelt. Helyettes államtitkárként Kimura mindenhez hozzáfért. Egyszer már bebizonyította, amikor segítséget nyújtott Mexikóban, ahol John és Ding letartóztatta Ismael Qatit és Ibrahim Ghosnt. Amerika pusztán csak ezért tekintélyes becsületbeli adóssággal tartozott ennek az embernek. És ami még ennél is fontosabb, ez tette őt elsőrangúan magas fokú hírszerző forrássá. A CIA szinte mindent elhihet, amit mondott. Erre a találkozóra nem készülhetett forgatókönyv.

A japán gondolatai és félelmei őszinték voltak, és Clark azonnal tudta, hogy sebesen Langleybe kell juttatnia a hallottakat és látottakat.

*

Azokat, akik valóban ismerték, nem lepte meg Goto gyengesége. Bár átok volt országa politikai vezetésére nézve, most Jamata malmára hajtotta a vizet.

– Azért nem leszek országom miniszterelnöke – jelentette ki Goto Hirosi egy színészhez méltó stílusban –, hogy gazdasági összeomlásának végrehajtója legyek. – Stilizáltan és költőien beszélt, mintha egy kabuki színpadon lett volna.

A nagyiparosok tudták róla, hogy művelt ember. Sokáig tanult történelmet és művészeteket, és számos politikushoz hasonlóan nagy súlyt helyezett a formára, viszont annál kevesebbet a tartalomra. És számos gyenge emberhez hasonlóan, óriási ceremóniát csapott személyes ereje és hatalma körül. Ezért volt oly gyakran ez a lány, Kimberly Norton is a szobájában. Bizonyos értelemben megtanulta ellátni egy fontos ember szeretőjének a feladatait – némán üldögélt, újratöltötte a poharakat szakéval vagy teával, és türelmesen várta Jamata szan távozását, ami után Goto nyilvánvalóan lefektette. Kétségkívül úgy gondolta, ezzel nagyobb hatást gyakorol a vendégeire. Inkább az altestével, mint az agyával gondolkodott, az ostoba. Nos, ez így is volt rendjén. Jamata lesz az agya.

– Pontosan ezzel állunk szemben – jelentette ki kereken Jamata. Tekintetét végigfuttatta a lányon, részben kíváncsiságból, részben hogy Goto azt higgye, irigy az ifjú

szeretőjére. A lány szeméből nem sugárzott értelem. Valóban olyan ostoba volna, mint ahogy Gotóval elhiteti? Az egyszer biztos, hogy elég könnyen ide lehetett csalogatni. Hasznos hajtó vállalkozás volt ez a jakuzák számára, és ebben az egyben néhány kollégája is részt vett. Azzal, hogy összehozta a lányt Gotóval noha nem közvetlenül –, Jamata még nem érezte magát kerítőnek, pusztán úgy tekintette, hogy a megfelelő személy megfelelő „szívességet” tett e jelentős politikai figurának. Miután Goto személyes gyengeségeit sokan ismerték és könnyen nevének nevezhették, ez okos lépés volt. Hogy is van az az amerikai szólás? „Az orránál fogva vezetni”? Ez bizonyára ugyanazt jelenti, mint amit Jamata csinált, és kivételesen igazán találó *gajdzsin* kifejezés, még ha más testrésztől volt is szó, nem az orról.

– Mit tehetünk ellene? – kérdezte az ellenzék vezére.

– Két választásunk van. – Jamata szünetet tartott. Ismét a lányra pillantván azt kívánta, bárcsak Goto elküldené. Végtére is, nagyon kényes ügy. Goto azonban a lány világos haját simogatva mosolygott. Most legalább nem vetkőztette le az érkezése előtt, gondolta Jamata, mint néhány héttel ezelőtt. Már korábban is látott melleket, még hatalmas európai melleket is, és bizony volt fogalma arról, mit csinálhat a lánnyal Goto.

– Egy mukkot sem ért japánul – jegyezte meg nevetve a politikus.

Kimba chan mosolygott, és arckifejezése megragadta Jamata tekintetét. Ezt máris egy szomorú gondolat követte: pusztán ura nevetésére reagált udvariasan a lány, vagy

valami másról van szó. Hány éves ez a lány? Talán húsz? Jamata nem igazán értett a külföldiek korának megsaccolásához. Aztán valami más jutott az eszébe: országa alkalmanként női társasággal szolgált az odalátogató külföldi hatalmasságok számára, ahogyan ő az üzletembereknek kedveskedett. Ez a gyakorlat ősi időkre vezethető vissza, részben azért, hogy a potenciális üzleteket még valószínűbbé tegyék – az ügyes kurtizántól megbűvölt férfi ritkán kellemetlenkedik a társaival –, másrészt azért, mert a férfiaknak gyakran ered meg a nyelvük intim női társaságban. Miről beszél Goto ezzel a lánnyal? És kinek mondhatja el a lány? Hirtelen már egyáltalán nem tűnt olyan bölcs dolognak, hogy létrehozta ezt a viszonyt.

– Tényleg, Hiroshi, ez egyszer ne vedd tőlem rossz néven – mondta Jamata.

– Ó, semmi gond! – Angolul folytatta: – Kimba chan, pár percig négyszemközt kell beszélnem a barátommal.

Elég jó modorú volt ahhoz, hogy szóban ne tiltakozzék, de Jamata látta, hogy a lány nem rejtette véka alá rosszallását. Vajon ez azt jelenti, hogy kiképezték rá, hogy ne reagáljon, vagy éppenséggel arra képezték ki, hogy úgy reagáljon, ahogyan egy okatlan lány tenné? És számít-e egyáltalán, hogy kiküldték? Vajon Goto beszámol-e neki mindenről? Elbűvölte-e őt annyira? Jamata nem tudta, és ebben a pillanatban a tudatlanság nagy veszélyt rejtett magában.

– Szeretek amerikaiakkal dugni – mondta Goto, miután az ajtó becsukódott a lány után.

Furcsa. Kulturált beszéde ellenére ebben a dologban

pontosan úgy nyilvánult meg, mint egy utcakölyök. Nyilvánvalóan nagy gyengéje a szex, és ez okot adott az aggodalomra.

– Örömmel hallom, barátom, hiszen hamarosan még több lehetőség lesz rá – felelte néhány dolgot az agyába vésve Jamata.

*

Egy órával később Chet Nomuri felnézett a *pacsinko* játékgép mellől. Jamata most távozott. Szokás szerint egy sofőr és még egy férfi várta, az utóbbi jóval komolyabb külsejű, kétségkívül testőr vagy valami biztonsági ember. Nomuri nem tudta a nevét, de semmi kétsége sem lehetett afelől, kicsoda. A *zaibacu* odavetett neki egy megjegyzést, aztán mindhárman beszálltak az autóba, és már ott sem voltak. Goto másfél órával később bukkant elő, felfrissülten, mint mindig. Nomuri abbahagyta a játékot, és kissé távolabbról figyelt tovább. Harminc perc múlva a Norton lány is kijött. Ezúttal Nomuri előtte járt. Befordult a sarkon, majd megvárta, hogy a lány utolérje. Helyes, gondolta vagy öt perccel később. Most már biztosan tudta, melyik épületben lakik. A fiatal nő valami ennivalót vásárolt, mielőtt bement volna. Remek!

*

– Jó reggelt M. P.! – Ryan épp az elnökkel folytatott napi megbeszélésről tért vissza. Minden reggel harminc-negyven percnyi jelentést hallgatott végig a különböző kormánybiztonsági ügynökségektől, majd az ovális irodában továbbadta az adatokat. Ma reggel ismét azt mondta a főnökének, hogy semmilyen kellemetlen ügy

sincs a láthatáron.

– SZANTÁLFA – kezdte minden teketória nélkül a CIA hadműveleti igazgatóhelyettese.

– Mi van vele? – tudakolta kényelmesen elhelyezkedve a székében Ryan.

– Volt egy ötletem és belevágtam.

– És mi volna az? – kérdezte a nemzetbiztonsági tanácsadó.

– Azt mondtam Clarknak és Chaveznak, hogy reaktivizálják Ljalin régi japán hálózatát, a BOGÁNCS-ot.

Ryan pislogott.

– Azt akarja mondani, hogy soha senki...

– Ljalin főként kereskedelmi dolgokkal foglalkozott, nekünk pedig van egy erről szóló adminisztratív utasításunk.

Jack elfojtott egy káromkodást. A BOGÁNCS egyszer már jó szolgálatot tett Amerikának, és nem kereskedelmi kémkedésről volt szó.

– Rendszerben, tehát mi történik?

Mrs. Foley vagy ötszáz szót tartalmazó, sűrűn telenyomtatott papírlapot nyújtott át.

Ryan már az első bekezdés után felpillantott.

– Valódi pánik a MIT-ben?

– A pasas ezt mondja. Olvassa tovább!

Jack felvett egy tollat, s rágni kezdte.

– Jó. Mi van még?

– A kormányuk halálbiztosan megbukik. Mialatt Clark ezzel a fickóval beszélt, Chavez egy másikkal találkozott. A külügynek illetet volna ezt megcsípnie, de úgy tűnik, a változatosság kedvéért mi voltunk az elsők.

Jack az asztalára könyökölt. Nem érte különösebb meglepetésként a dolog. Brett Hanson figyelmeztette erre a lehetőségre. Valójában a külügyminisztérium volt az egyetlen kormány szerv, amelyik nem nézte valami jó szemmel a kereskedelmi reformtörvényt, bár aggodalmaik a családban maradtak.

– Van még valami?

– Van ám! Megkerestük az eltűnt leányzót. Úgy tűnik, Kimberley Norton az, s bizonyosnak látszik, hogy köze van Gotóhoz. Ő lesz a következő miniszterelnök – fejezte be mosolyogva Mary Pat.

Ez egyáltalán nem volt olyan vicces, mindazonáltal attól függ, honnan nézi az ember. Amerikának most volt valamije, amivel nyomást gyakorolhatott Gotóra, és úgy tűnt, hogy Goto lesz a következő miniszterelnök. Ez egyáltalán nem rossz...

– Folytassa! – utasította Ryan.

– Felkínálhatunk neki egy szabadjegyet hazafelé, de választhatjuk azt is, hogy...

– A válaszom: nem. – Ryan lehunyta szemét. Már gondolkodott ezen. Korábban ő szemlélte tárgyilagos profiként a dolgot. De azóta látta a lány fényképét, és annak ellenére, hogy igyekezett objektív maradni, tárgyilagossága csak addig tartott, amíg hazaért, és megpillantotta a saját gyermekeit. Lehet, hogy gyengeség, de képtelen volt emberek életét felhasználni hazája céljainak előmozdítására. Olyan gyengeség ez, amit a lelkiismerete megengedett neki. – Mellesleg van, aki úgy véli, hogy ez a lány képes kiképzett „csaliként”

tevékenykedni? Az isten szerelmére! Ez egy elfuserált kölyök, aki meglépett otthonról, mert rossz jegyeket kapott az iskolában.

– Az én munkám, Jack, hogy elárasszam a választható lehetőségekkel.

Természetesen a világ minden kormánya csinált ilyesmit, Amerika is, még ebben a fejlett feminista korban is. Elismerten szép lányok voltak, okosak, számos közülük kormányzati titkárnő, akiket mindenütt a titkosszolgálat irányított, és jól kerestek a kormányuk szolgálatában. Ryannek erről nem volt hivatalos tudomása, és nem is akart rajta változtatni. Ha hivatalosan tudomást szerezne róla, és nem szólna ellene, miféle ember volna? Sokan feltételezték, hogy a magas rangú kormányzati tisztségviselők amolyan robotok, akik kétkedés és lelkiismeretfurdalás nélkül tették a dolgukat hazájuk érdekében. Talán valamikor így volt – meglehet, hogy sokak esetében ma is igaz, de ez egy másik világ, és Jack Ryan egy rendőr fia volt.

– Maga mondta először, emlékszik? Ez a lány amerikai állampolgár, akinek valószínűleg némi segítségre van szüksége. Erről ennyit. Rendben? Clark és Chavez vannak rajta?

– Igen.

– Azt hiszem, óvatosan kell kezelnünk a dolgot. Mindenesetre ajánljunk fel a lánynak egy jegyet hazafelé. Ha nemet mond, akkor talán fontolóra vehetünk valami mást, de ne erőszakoljuk rá. Tisztességes ajánlatot kap, hogy hazautazzék. – Ryan ismét Clark rövid jelentésére

pillantott, és ezúttal alaposabban olvasta el. Ha valaki mástól jött volna, bizonyára nem veszi ilyen komolyan, de ismerte John Clarkot; nem sajnálta az időt, hogy mindent megtudjon róla. Egy szép napon majd jól jön egy élvezetes beszélgetéshez. – Ezt megtartom. Azt hiszem, az elnöknek is el kellene olvasnia.

– Egyetérték – felelte a CIA hadműveleti igazgatóhelyettese.

– Ha bármi ehhez hasonló felmerülne...

– Tudni fog róla – ígérte Mary Pat.

– Ami a BOGÁNCSS-ot illeti, jó ötlet.

– Azt akarom, hogy Clark... szóval talán egy kicsit erőteljesebben nyomuljon, és majd meglátjuk, hogy állunk.

– Helybenhagyva – vágta rá Ryan. – Nyomuljanak, amilyen erősen csak tudnak.

*

Jamata magángépe egy régi Gulfstream G-IV volt. Annak ellenére, hogy pót-üzemanyagtartályokkal szerelték fel, normális körülmények között nem tudta megállás nélkül megtenni a 10 840 kilométeres utat Tokióból New Yorkba. A pilóta elmondása szerint ma másként állt a helyzet. Az Északi-Csendes-óceán fölött százkilencven csomós volt a légáramlat, mégpedig jó néhány órán keresztül, ami ezerkétszázhatvan kilométer/óra emelte az alapsebességüket. Ez két teljes órát faraghat le a rendes repülési időből.

Jamata boldog volt. Az idő fontos tényező. Nem kellett terveket átnéznie, hiszen semmit sem foglalt írásba abból, amit a fejében forgatott. Bár fáradt volt a hetek óta a késő

éjszakai órákba nyúló, hosszú napoktól, úgy érezte, képtelen pihenni. Bár szeretett olvasni, semmi sem keltette fel az érdeklődését a repülőgépen lévő olvasnivalók közül. Egyedül utazott, nem beszélgethetett senkivel. Furcsának tűnt Jamata számára, hogy semmit sem csinálhatott. A G-IV tizenkétezer méter magasan repült, tiszta reggel terült el alatta. Jamata tisztán látta az Északi-Csendes-óceán felszínét, az erős szél korbácsolta végtelen, tarajos fehér hullámokat. A halhatatlan tenger. Szinte egész életében amerikai „tó” volt, az ő haditengerészetük uralta. Vajon a tenger tudta ezt? És azt vajon tudja-e a tenger, hogy ez megváltozik?

Változás, morogta maga elé Jamata. Megérkezik New Yorkba, és néhány órával azután elkezdődik.

*

– Bud vagyok, finisben. Nyolcezer fontnyi üzemanyagom van – jelentette Sanchez kapitány a rádióján. A USS *John Stennis* (CVN-74) repülőosztályának parancsnokaként mindig az ő F/A-18F-je szállt le elsőnek a fedélzetre. Különös, hogy bár a hajón ő volt a legmagasabb beosztású pilóta, a Horneten mégis újoncnak számított. Kedvelte ezt a könnyebb és gyorsabb gépet, amelynek ráadásul nemcsak arra elég az üzemanyag-kapacitása, hogy felszálljon, körberöpülje a fedélzetet és visszatérjen, és a kétüléses F-14 Tomcaten töltött szakmai pályafutása után tetszett neki, hogy a változatosság kedvéért egyedül repülhet.

Előtte, az új anyahajó hatalmas repülőfedélzetén a meqakasztó kábelek feszességét állították be a katonák –,

a vadászgépek nettó súlyához hozzáadták a bementett üzemanyag-mennyiséget. Ezt minden alkalommal így kellett csinálni. Hatalmas repülőfedélzet – gondolta félmérföldes távolságból. A fedélzeten állók számára, elég hatalmasnak tűnt, Sanchez azonban egyre inkább gyufaskatulya méretűnek látta. Elhessegette agyából a gondolatot, és a feladatára koncentrált. A Hornetet kissé megdobta az anyahajó „sziget” hatása okozta légörvény, a pilóta szeme azonban a „húsgombócra”, egy tükörről visszaverődő vörös fényre tapadt. Akadtak, akik „Mr. Gépezet” néven emlegették Sanchez-t, a valamivel több mint ezerhatszáz anyahajó-landolása miatt – mindegyik belekerült a hajónaplóba –, melyek közül talán ötven nem kapta el az optimális hármasszámú kábelt.

Csak finoman, finoman – mondogatta magában. Jobbjával visszaengedte a botot, baljával pedig a szelepekkel foglalkozott, a süllyedési sebességét figyelve és... igen. A kábelt elkapva a gép megrándult – a hármasszámú, ebben biztos volt –, és annak ellenére, hogy úgy tűnt, a fedélzet széle felé rohanva túlszalad a hajó oldalán, lelassította önmagát. A repülő, látszólag csak néhány centiméterre attól a vonaltól, ahol feketével borított acél választotta el a kék víztóit, megállt. Ami azt illeti, a távolság közelebb volt a száz méterhez. Sanchez kiakasztotta a farokhorgot, és a kábel visszakigyózott a helyére. Egy fedélzeti matróz integetve terelte arra, ahová mennie kell, és a drága sugárhajtású repülőgépből idétlen földi jármű lett a világ legdrágább parkolójában. Öt perc múlva a motor leállt, s miután rögzítették a láncokat, Sanchez lelépett az

acéllétrán, amelyet barna mellényes szerelője állított a helyére.

– Isten hozta a fedélzeten, kapitány! Valami gond?

– Semmi. – Sanchez átadta a sisakját, és sietős léptekkel visszafelé igyekezett. Három perccel később már a landolásokat szemlélte.

A hajó félhivatalos beceneve *Johnnie Reb* volt. Egy Mississippiből származó szenátorról nevezték el, akit melleleg a tengerészet hűséges barátjaként ismertek. Sanchez még az illatán is érezte, hogy új, nemrégiben került ki a newporti hajógyárból. A keleti partok mentén tette meg próbaújtját, majd körbehajózta a Horn-fokot Pearl Harborba. Legifjabb testvére, a *United States* egy év múlva áll készen a próbaútra, egy másik építéséhez pedig mostanság fogtak hozzá. Jó tudni, hogy a tengerészeinek legalább ez az egy ágazata – többé-kevésbé – még benne van a buliban.

Kilencven másodpercenként érkeztek be repülőosztályának gépei: két raj, egyenként tizenkét F-14-es Tomcat; a másik kettő pedig ugyanennyi F/A-18F-es Hornet; egy tíz A-6E Intruderből álló közepes támadó raj; aztán a különleges madarak, három E-3C Hawkeye, két C-2 COD, négy EA-6B Prowler... és ez minden – gondolta a kelleténél kevésbé elégedett Sanchez.

Még vagy húsz gép könnyedén elfért volna a *Johnnie Reben*, de egy anyahajó repülőosztálya már nem az volt, mint régen. Sanchez emlékezett rá, milyen zsúfolt volt egykor egy anyahajó. A jó hír, hogy mostanság könnyebb

mozogni a gépekkel a fedélzeten. A rossz hír viszont, hogy gépei ütőereje alig érte el az akkori kétharmadát. S ami még rosszabb, nehéz idők jártak a tengerészeti repülés intézményére. A Tomcat tervezése az 1960-as években kezdődött – Sanchez a középiskolát fontolgatta akkoriban, és azon tűnődött, vajon képes lesz-e elvezetni egy autót. A Hornet, mint az YF-17, a 70-es évek elején repült először. Az Intruder az '50-es években kezdte meg pályafutását, amikor Sanchez az első kétkerekűjét kapta. Egyetlen új haditengerészeti repülőgép sem volt készülóban. A haditengerészet kétszer puskázta el a lehetőségét, hogy beszálljon a Lopakodó-technológiába. Először a légierő F-117-es programja esetében, majd az A-12 Avenger következett, amelyről kiderült, hogy eléggé lopakodó, de nem képes repülni, s egy fabatkát sem ér. És most Sanchez, a „futtatott” vadászpilóta, húszéves anyahajó-hadművelettel a háta mögött, karrierjének utolsó és legjobb repülőparancsnoki posztján kevesebb erőt irányított, mint előtte bárki. És ugyanez állt fenn az ötvenmérföldnyire keletre lévő *Enterprise* esetében is.

Ennek ellenére még mindig a repülőgép-anyahajó volt a tengerek királynője. A *Johnnie Reb* megnyirbált teljesítménye ellenére nagyobb ütőerővel rendelkezett, mint a két indiai anyahajó együttvéve, és Sanchez úgy ítélte meg, hogy nem volna túlonatúl megerőltető visszafogni Indiát a túlzott agresszivitástól.

– Ez az! – jegyezte meg a légügyi nagyfőnök, amint az utolsó EA-6B elkapta a kettes számú kábelt. – Nagyszerűnek tűnnek az emberei, Bud.

– Ezen dolgoztunk, Tom. – Sanchez felállt a székéről, és a kabinja felé tartott, hogy felfrissítse magát, mielőtt a rajparancsnokaival, majd a hadműveleti stábbal találkozik a DATELINE PARTNERS hadgyakorlat operatív terveinek megvitatása végett. Noha pályafutása túlnyomó részében az atlanti flottánál teljesített szolgálatot, először lesz alkalma megsejmelni a japán flottát, és azon tűnődött, mit gondolna erről a nagyapja. Henry Gabriel „Mike” Sanchez 1942-ben a USS *Wask* egyik parancsnoka volt a japánok elleni guadalcanali hadjáratban. Sancheznak az járt a fejében, vajon mit szólna a NAGY MIKE ehhez a hadgyakorlathoz.

*

– Ugyan már, adnod kell nekem valamit – mondta a lobbysta.

Olyan keservesen álltak a dolgok, hogy munkaadói közölték vele, lehetséges, hogy megnyirbálják a washingtoni költségeit. Ez meglehetősen kellemetlen hír volt. Nemcsak róla van szó, gondolta az egykori ohioi kongresszusi képviselő. Húszfős irodájáról is gondoskodnia kellett, elvégre ők is amerikaiak. Nagy gonddal választotta ki célpontját. Ennek a szenátornak gondjai voltak – egy vetélytársa a pártjában és egy másik, ugyancsak igazi ellenlábas a általános választásokon. Nagyobb „hadipénztárra” volt szüksége. Ez talán ésszerűbb gondolkodásra bírja.

– Tudom, hogy tíz évig együtt dolgoztunk, Roy, de ha a TRA ellen szavazok, halott vagyok. Hulla. Felnyársalva, a földre taposva, mehetek vissza Chicagóba, hűlve

szemináriumokat tartani a kormányzat működéséről, és befolyást árusítani annak, aki a legtöbbet kínálja. Sőt talán úgy végzem, mint te – gondolta a szenátor, de nem mondta ki. Szükségtelen lett volna, az üzenet önmagáért beszélt. Nem volt kellemes gondolat. Idestova tizenkét évet töltött el a Dombon, és szeretett itt lenni. Kedvelte a stábot, az életet, a parkolási előjogokat, a szabad repülőjegyeket Illinoisba, és azt, hogy bárhová ment is, valakiként kezelték. Már a „Kedd-Csütörtök Klub” tagja volt, aki minden csütörtök este hazautazott egy nagyon hosszú vikendre, amikor is beszédeket tartott a helyi Elks és Rotary klubokban, megmutatta magát a fontos gyűléseken, minden új postahivatal megnyitásakor átvágta a szalagokat, már amelyekhez sikerült pénzt kicsikarnia –, és legalább olyan keményen folytatta a választási hadjáratát, mint amikor először szerezte meg ezt az átkozott hivatalt. Kínos, hogy ismét végig kell csinálnia. Még kínosabb lenne abban a tudatban, hogy az egész elfecsérelt idő volt. Meg kell szavaznia a TRA-t. Roy ne volna ezzel tisztában?

– Tudom, Ernie, de szükségem van valamire – kötötte az ebet a karóhoz a lobbysta. Ez nem olyan volt, mint a Dombon. Ezúttal keményen meg kellett dolgoznia a pénzéért. – Mindig a barátod voltam, igaz?

A kérdés valójában rejtett fenyegetést és ígéretet tartalmazó állítás volt. Amennyiben Greening szenátor nem rúkkol elő valamivel, Roy Newton talán szép csendben megszervez egy találkozót az egyik vetélytársával. Valószínűbb, hogy mindkettővel. A szenátor tisztában volt azzal, hogy Newton meglehetősen könnyedén dolgozott

bármely utca mindkét oldalán. Könnyedén leírhatja Ernest Greeninget, és elkezd behízelegni magát egyik vagy mindkét lehetséges utódjánál. Pénzt vetni olyasvalami, ami hosszú távon ígér bőséges aratást, mert a japánok hosszú távon gondolkodnak. Ezt mindenki tudja. Másrészt, ha most kiköhögne valamit...

– Nézd, semmiképp sem változtathatom meg a szavazatomat – ismételte meg Greening szenátor.

– És mit szólnál egy módosító javaslatához. Van egy ötletem, ami talán...

– Semmi esély rá, Roy. Látnod, milyen buzgón dolgoznak rajta a bizottságok. Az ördögbe is! Az elnökök épp most ültek össze, hogy kidolgozzák az utolsó részleteket. Értesd meg a barátaiddal, hogy ebben a dologban nagyon és igazán felkaptuk a vizet.

– Semmi egyéb? – kérdezte nyomorúságát palástolni igyekezve Roy Newton. Istenem, csak nem kell visszamennem Cincinnatiba ügyvédeskedni?

– Hát ebben a témában semmi – mondta Greening –, de a másik oldalon akad néhány csemege.

– Éspedig? – érdeklődött Newton. Pont erre van szükségem – gondolta –, valami szokásos, istenverte pletyka. A hat kormányzati periódus alatt jó móka volt, most azonban...

– Kihallgatások Ed Realty esetleges vád alá helyezése ügyében.

– Ugratsz! – A lobbyista meghökkent, agya hirtelen felmondta a szolgálatot. – Csak nem azt akarod mondani, hogy megint nyitott sliccel kapták rajta?

– Nemi erőszak – felelte Greening. – Nem hülyeség, erőszak. Az FBI már egy ideje foglalkozik az üggyel.

Ismered Dan Murrayt?

– Shaw ölebére gondolsz?

A szenátor bólintott.

– Ő az. Tájékoztatta a bírói testületet, aztán robbant az a kereskedelmi bomba, és az elnök félretette a dolgot. Kealty még nem tud róla, legalábbis múlt péntekig nem tudott. Ennyire titkos az ügy, de a törvényhozási tanácsadóm Sam Fellows stábfőnökének menyasszonya, és ez igazán jó sztori ahhoz, hogy titokban maradjon.

A régi washingtoni mese – gondolta önelégült mosollyal Newton. Amiről két ember tud, az már nem titok.

– Mennyire komoly?

– Abból, amit hallottam, Ed Kealty alaposan benne van a slamasztikában. Murray nagyon világosan kifejtette az álláspontját. Rács mögé akarja dugni Eddy. És egy haláleset is bonyolítja az ügyet.

– Lisa Beringer! – Ha egy politikus jó valamiben, akkor az a névmemóriája.

Greening bólintott.

– Látom, a memóriád nem szenvedett csorbát.

Newton majdnem elfütyentette magát, de egykori képviselőként elvárták tőle, hogy közönyösen fogadja az efféle dolgokat.

– Nem csoda, ha az elnök el akarja odázni, hiszen nem fér rá minden az első oldalra.

– Ez itt a gond. A törvényjavaslat elfogadását nem befolyásolná ugyan... nos valószínűleg nem... de kinek

kellenek a bonyodalmak? A TRA, és itt van a moszkvai utazás is. Szóval, akkor jelentik be, amikor visszajön Moszkvából.

– Odadobja Kealtyt?

– Roger sosem szerette őt. Pusztán a törvényhozói szakértelme miatt hozta a vezérkarhoz. Szüksége volt valakire, aki ismeri a rendszert. Most azonban mire lesz jó? Még abban az esetben is, ha tisztázza magát. Ráadásul sokkal nagyobb a felelősség a kampány miatt. Kedvező politikai színezete van, ha most azonnal hajítja ki Edet – hangsúlyozta Greening. – Legalábbis közvetlenül azután, hogy a másik ügy rendeződött.

Ez érdekes – gondolta Newton, a TRA-t nem állíthatjuk le. Másrészt viszont, mi van akkor, ha kirohanást intézünk Durling elnöksége ellen? Ez ripsz-ropsz új adminisztrációhoz vezethetne, és a megfelelő irányítás révén, egy új adminisztráció...

– Rendben, Ernie, ez már valami.

12.

Formalitások

Kellenek a beszédek. És ami még rosszabb, rengeteg beszéd kell. Egy ilyen nagyságrendű ügyben a négyszázharmincöt választókerület mind a négyszázharmincöt képviselőjének meg kellett kapnia a maga idejét a kamerák előtt.

Az egyik észak-karolinai képviselő a még mindig bekötött kezű Will Snydert hozta magával, és elintézte,

hogy a karzat első sorában kapjon helyet. Ez lehetővé tette számára, hogy választópolgárára mutasson, az egekig dicsérje bátorságát, magasztalja a szervezett munkásokat, és indítványozta, hogy hivatalos kongresszusi elismerésben részesítsék Snydert hősi tetteért.

Ezután egy kelet-tennessee-beli képviselőházi tag zengett hasonló dicshimnusz állama országúti rendőrségéről, valamint az Oak Ridge National Laboratory tudományos erőforrásairól – számtalan előny származik majd ebből a törvényből, és a labornak is jut belőle néhány millió. A kongresszusi költségvetési iroda már a megnövekedett amerikai autógyártásból származó adóbevételeket saccolgatta, a képviselőknek pedig úgy megindult a nyálelválasztása, akár Pavlov kutyáinak a csengőszó hallatán.

Egy kentuckyi képviselő minden erejét latba vetve azt igyekezett elmagyarázni, hogy a Cresta javarészt amerikai gyártmányú gépkocsi, és további amerikai alkatrészek bevonásával még inkább azzá válik, valamint reméli, hogy senki sem hibáztatja választókerülete munkásait a tragédia miatt, amit végül is nem amerikai alkatrészek okoztak. Emlékeztette a képviselőházat, hogy a kentuckyi Cresta-üzem a világ legtermelékenyebb gyára, és fellengzősen utalt rá, hogy mintaképpül szolgál arra nézve, ahogyan Amerika és Japán együttműködhet és ahogyan együtt kellene működniük. A maga részéről pusztán azért támogatja a törvényjavaslatot, mert ezáltal még ígéretesebb lesz az együttműködés. Hát ez csodálatra méltóan kétértelműen fogalmazott – gondolták a

képviselőtársai.

És így ment tovább. A Dombról tudósító helyi lap, a *Roll Coll* szerkesztői azon tűnődtek, vajon lesz-e bárkinek is mersze a TRA ellen szavazni.

*

– Nézze! – közölte Roy Newton legfontosabb ügyfelével.

– Maguk lenyelik ezt a vereséget. Ezen senki sem tud változtatni. Hívják balszerencsének, ha úgy tetszik, de megesik, hogy szar a helyzet.

Szinte arcátlan hangneme meglepte a másik férfit. Newton egyáltalán nem szabadkozott, amiért nem változtatott a dolgok menetén, pedig ezért fizették, és ezt helyezte kilátásba annak idején, amikor először bérelték fel, hogy a Japánnak nevezett hatalmas részvénytársaság érdekében lobbyzzék. Illetlenség egy zsoldos részéről, hogy így beszéljen a jötevéjével, bár az amerikaiakban nincs megértés. Az ember fizet nekik, hogy elvégezzenek egy munkát, ők pedig...

– Viszont van itt más is, és ha elég türelmes, hogy hosszabb távon szemlélje a dolgokat – a hosszú távot már kipróbálták, és Newton hálás volt, amiért az ügyfele elég jól elsajátította az angol nyelvet ahhoz, hogy felfogja a különbséget –, egyéb lehetőségeket is fontolóra vehetünk.

– És mik lennének azok? – kérdezte savanyúan Murakami Binicsi. Eléggé kihozták a sodrából, és ezúttal utat engedett haragjának. Ez már túltett mindenben. Abban a reményben jött Washingtonba, hogy személyesen emeli fel hangját a baljóslatú törvényjavaslat ellen, ehelyett azonban

riporterek ostromában találta magát, akiknek a kérdései pusztán küldetése hiábavalóságára világítottak rá. És ő ezért volt hetekre távol az otthonától, pedig hányszor kérték, hogy térjen vissza Japánba, mert barátja, Macuda Kozo sürgősen találkozni óhajtott vele.

– Kormányváltás – válaszolta Newton, és vagy egy percen át magyarázott.

– Egy ilyen csekélység miatt?

– Tudja, egy napon a maguk országában is így lesz. Áltatják magukat, ha másként gondolják. – Newton képtelen volt megérteni, miért is nem fogják fel a japánok azt, ami oly nyilvánvaló. A piackutatóik kétségkívül elmondták nekik, hány autót vásárolnak az amerikai nők, nem is szólva a világ legjobb női borotvájáról. A pokolba is, hiszen Murakami egyik leányvállalata gyártja. A piackutatás legnagyobb része a női vevők megnyerésére irányul, és mégis úgy tesznek, mintha ugyanezek a tényezők nem állnának fenn a saját országukban. Newton ezt furcsa szüklátóköri ségnek vélte.

– Ez valóban tönkretelheti Durlingot? – Az elnök nyilvánvalóan komoly politikai tőkét kovácsolt a TRA-ból.

– Persze. Már amennyiben megfelelően keverik a kártyát. Elvégre Durling megakadályoz egy fontos bűnügyi nyomozást.

– Ahogyan maga elmondta, nem gördít elé akadályt, csak a késleltetését kérte, mégpedig...

– ...mégpedig politikai okokból, Binicsi. – Newton ritkán szólította keresztnevével ügyfelét, mert a fickó nem szerette. Felfújta hólyag. Viszont igen jól fizetett. – Maga sem akarná,

Binicsi, hogy rajtakapják, amint főként politikai okokból egy bűnüggyel packázik. Különösen, ha nők bántalmazásáról van szó. Ez az amerikai politikai rendszer egyik különcsége – magyarázta türelmesen.

– Ezt nem tudjuk megpiszkálni? – Meggondolatlan kérdés volt. Ezen a szinten még sosem kavarta meg Newton a dolgokat.

– Mit gondol, miért fizet engem?

Murakami hátradőlt, és cigarettára gyújtott. Az egyetlen ember volt, akinek megengedték, hogy ebben az irodában dohányozzék.

– Hogyan fogunk hozzá?

– Adna néhány napot, hogy dolgozzam rajta? Üljön fel a következő gépre, és repüljön haza! Csak árt magának azzal, ha itt marad. Helyes? – Newton szünetet tartott. – És azt is meg kell értenie, hogy ez a legbonyolultabb ügy, amit valaha is csináltam a maga számára. És veszélyes is – tette hozzá a lobbysta.

Zsoldos! – füstölgött magában Murakami, de tekintete ismét szenttelen és elgondolkodó volt.

– Az egyik kollégám New Yorkban van. Meglátogatom, és onnan repülök haza.

– Remek! Csak visszafogottan, rendben?

Murakami felállt, és a külső irodába ment, ahol az asszisztense és egy testőr várt rá. Impozáns megjelenésű férfi volt, japán létére százhetven centi magas, hollófekete hajú, és ötvenhét évét meghazudtolóan fiatalos arcú. Az átlagosnál jobb neve volt az amerikai kereskedelmi körökben, ezért hatott rá még sértőbben a jelenlegi helyzet.

Az elmúlt tíz évben sosem vásárolt évi százmillió dollárnál kevesebb értékű amerikai árut, és időnként kifejtette azon véleményét, miszerint nagyobb teret kellene biztosítani Amerikának hazája élelmiszerpiacán. Földművesek fia és unokájaként megdöbbenette, milyen sok honfitársa akart mezőgazdasággal foglalkozni, annak ellenére olyan átkozottul rossz volt a határfoka, az amerikaiak pedig minden lustaságuk ellenére művészi fokon értettek a termesztéshez. Milyen kár, hogy nem tudják, hogyan alakítsanak ki egy rendes kertet, ami egyébként Murakami másik szenvedélye volt.

Az irodaépület a Tizenhatodik utcában állt, csak néhány saroknyira a Fehér Háztól, és a járdára kilépve Murakami láthatta az impozáns épületet. Nem az Oszakai Vár, de erőt sugárzó.

– Te japán faszszopó!

Murakami megfordult. Egy munkás külsejű férfi dühös és fehér arcát látta maga előtt. Olyannyira megdöbben, hogy fel sem fogta a sértést. Testőre máris főnöke és az amerikai közé vetette magát.

– Megkapjátok a magatokét, seggfej! – mondta az amerikai és továbbment.

– Várjon! Mivel bántottam meg magát? – kérdezte Murakami, még mindig túlságosan meglepetten ahhoz, hogy mérges legyen.

Ha a nagyiparos jobban ismerte volna Amerikát, bizonyára rájön, hogy a férfi a washingtoni hontalanok közül való, és legtöbbjükhez hasonlóan gondokkal küszködik. Ebben az esetben egy alkoholistával állt szemben, aki az ital miatt a

családját és a munkáját is elveszítette, és a valósághoz fűződő egyetlen kapcsolata a hasonlóan szomorú sorsú emberekkel folytatott összefüggéstelen beszélgetésekből eredt. Ennélfogva minden kirohanása mesterkéltén eltűzött volt. A férfi, aki olcsó sörrel teli műanyag poharat tartott a kezében, valamikor a Chrysler összeszerelő üzemében dolgozott Newarkban, Delavare-ben, és most úgy érezte, jobban tüzeli a harag, amiért elvesztette a munkáját, mint amennyire a sört kívánja... így aztán elegánsan megfeledkezve arról, hogy saját hibái sodorták ebbe az alantas élethelyzetbe, megfordult, az előtte álló férfira lötytintette a sörét, majd szó nélkül továbbállt. Cselekedete olyan jó érzéssel töltötte el, hogy egyáltalán nem bánta az elvesztegetett italt.

A testőr a férfi után vetette magát. Japánban már a földre verte volna a *bakayarót*. Ott rendőrt hívnának, és letartóztatnák ezt az ostobát. A testőr azonban tudta, hogy idegen területen van, és visszafogta magát. Láta, hogy munkaadója földre gyökerezetten áll, először döbbenet, majd harag ült ki az arcára, amint drága angol kabátján végigfolyt a fél liter olcsó, ízetlen amerikai sör. Murakami egyetlen szó nélkül beszállt a várakozó autóba. Az ugyancsak megalázott testőr a sofőr melletti ülésen foglalt helyet, s a kocsi elindult a washingtoni belföldi repülőtérre. Murakami, aki mindent a maga erejéből érdemelt ki, aki még emlékezett a zsebkendőnyi tanyán eltöltött évekre, aki mindenkinél keményebben tanult, hogy előrejusson, hogy kiharcoljon magának egy helyet egy tokiói egyetemen, aki alulról kezdte, és a csúcsra dolgozta fel magát, gyakorta

kétéltelkedett és bírálta Amerikát, önmagát azonban a kereskedelmi élet tisztességes és józan szereplőjének tartotta. Ámde gyakran megesik az életben, hogy valami apróság miatt meggondolja magát az ember.

Barbárok – gondolta Murakami a New Yorkba induló bérelt repülőgépfedélzetére lépve.

*

– A miniszterelnök megbukik – mondta ugyanebben az időben néhány háztömbbel odébb az elnöknek Ryan.

– Mennyire vagyunk biztosak ebben?

– Amennyire csak lehetünk – felelte Jack, miközben helyet foglalt. Dolgozik odaát néhány tisztünk, és ezt hallják az emberektől.

– A külügy még nem említette – vetette a szemére némiképp naivan Durling.

– Most van folyamatban, elnök úr – mondta Ryan egy dossziét tartva az ölében. – Ennek komoly következményei lesznek. Koga hat frakcióból létrejött koalíción ül, és nem kell sok hozzá, hogy szétrobbanjon alatta. – És alattunk – tette hozzá gondolatban.

– Jó. Na és? – kérdezte Durling.

– Akkor minden bizonytalansággal Goto Hiroshi lép a helyébe. Nem különösebben szeret bennünket. Sosem szeretett.

– Hanceg és fenyegetőzik – mondta az elnök. – Amikor én találkoztam vele, tipikus hetvenkedőnek látszott. Gyenge, hiú és nincs sok esze.

– Van itt valami más is. – Ryan ismertette az elnökkel a SZANTÁLFA hadművelet egyik jelentését.

Más körülmények között Roger Durling bizonyára

elmosolyodott volna, csakhogy Ed Realty alig harminc méterre ült tőle.

– Szerinted olyan nehéz, Jack, hogy az ember ne lépjen félre a felesége háta mögött?

– Az én esetemben ez nagyon könnyű – felelte Ryan –, sebészt vettem feleségül.

Az elnök felnevetett, majd komolyra fordította a szót.

– Ez már valami, amit felhasználhatunk a nyavalyás ellen, igaz?

– Igen, uram. – Ryannek nem kellett hozzátennie, hogy csak a lehető legnagyobb körültekintéssel, mert az Oak Ridge-i baleset után a közvélemény nem bocsát meg könnyen. Maga Niccolo Machiavelli is óvott az effajta dolgoktól.

– Mi a szándékunk ezzel a Norton lánnyal? – tette fel a kérdést Durling.

– Clark és Chavez...

– A fickók, akik begyűjtötték Corpot, igaz?

– Igen, uram, ők vannak most odaát. Azt akarom, hogy találkozzanak a lánnyal, és kínáljanak fel neki egy szabadjegyet.

– Megfelelő támogatásban részesül, miután visszatér?

Ryan bólintott.

– Igen, uram.

Durling elmosolyodott.

– Ez tetszik, szép munka.

– Megkapjuk, amit akarunk, talán egy kicsivel többet is annál, amit valójában akartunk, elnök úr. Sun Tzu kínai tábornok ellenben azt írta – intette óva az elnököt Ryan –, hogy az ember mindig hagyjon egy kiutat az ellensége

számára... ne sanyargassa meg túlságosan legyőzött ellenfelét.

– Nekünk annak idején azt mondták, hogy öljük meg mindet, és számoljuk meg a holttesteket. – Az elnök vigyorgott. Tulajdonképpen tetszett neki, hogy Ryan olyannyira biztos a pozíciójában, hogy ingyenes tanácsokat enged meg magának. – Ez nem a maga területe, Jack. Nem éppen nemzetbiztonsági kérdés.

– Igen, uram, tudom, de pár hónappal ezelőtt pénzügyekkel foglalkoztam. Megtanultam egy s mást a nemzetközi üzleti tevékenységről.

– Jól van, folytassa! – bólintott Durling. – Nem arról van szó, mintha bármiféle ellenzéki tanácsot kapnék, és úgy vélem, illendő meghallgatnom.

– Nemkívánatos számunkra Koga távozása, uram. Kimondhatatlanul könnyebb vele dűlőre jutni, mint Gotóval lesz. Talán a nagykövet suba alatti nyilatkozata arról, hogy a TRA ugyan felhatalmazza önt a cselekvésre, viszont...

Az elnök Ryan szavába vágott.

– ...viszont én valójában nem teszem meg? – A fejét ingatta. – Tudja, hogy nem csinálhatok ilyet. Ez kinyírhatná Al Trentet, amiben nem segídezhetem, és úgy tünne, mintha kijátszottam volna a szakszervezeteket, amit szintén nem tehetek meg.

– Tényleg az a terve, hogy teljes egészében végrehajtja a TRA-t?

– Igen. Csak néhány hónapig. Sokkolnom kell ezeket a fattyúkat. Húszéves kibaszódsi után lesz végre egy tisztességes kereskedelmi megállapodásunk, és meg kell

érteniük, hogy ezúttal komolyan is gondoljuk. Kemény lesz a számukra, de néhány hónap alatt betörnek, és akkor majd lazítanak kissé a törvényeiken. Cserébe mi is ugyanazt tesszük, és ez egy mindegyik fél számára korrekt kereskedelmi rendszerhez vezet.

– Valóban kíváncsi a véleményemre?

Durling bólintott.

– Ezért fizetem. Úgy véli, túlságosan megszorongatjuk őket?

– Igen, uram. Nem szeretnénk Koga távozását, és ha meg kívánjuk menteni, valami szaftosat kell kínálnunk neki. Ha hosszú távon gondolkodik az ember, fontolóra kell vennie, hogy kivel akar üzletelni.

Durling egy emlékeztetőt emelt fel az asztaláról.

– Brett Hanson ugyanezt mondta, csakhogy ő nem aggódik annyira Koga miatt, mint maga.

– Holnap ilyenkor – ígérte Ryan – majd ő is aggódni fog.

*

– Itt még az utcára sem mehet ki az ember – morgolódott Murakami.

Jamata egy egész emeletet foglalt le a maga és fontosabb stábtagei számára a Plaza Athénében. A két nagyiparos kabát és nyakkendő nélkül, kettesben üldögélt az egyik szalonban, és az asztalon egy üveg whisky állt.

– Ez sosem volt másként, Binicsi – felelte Jamata. – Itt mi vagyunk a *gajdzsinok*. Úgy látszik, ezt mindig elfelejti.

– Van fogalma, mennyi üzletet kötök itt? Mennyit vásárolok? – kérdezte a fiatalabb férfi. Még mindig érezte a sör szagát. Jutott belőle az ingére is, de túl dühös volt

ahhoz, hogy átöltözzék. Emlékezni akart a pusztán néhány órával korábban kapott leckére.

– És mit szóljak én? – kérdezte Jamata. – Az elmúlt néhány évben hatmilliárd yent fektettem be egy itteni kereskedelmi cégbe. Ha visszaemlékszik rá, csak nemrégiben hoztam tető alá. Most azon tűnődöm, vajon megtérül-e valaha.

– Nem vehetik el.

– Megindító, mennyire bízunk ezekben az emberekben, ami becsületére válik – jegyezte meg vendéglátója. – Gondolja, hogy amikor hazánk gazdasága majd romokban hever, megengedik, hogy idejöjjenek és irányítsam az amerikai érdekeltségeimet? 1941-ben befagyasztották az itteni javainkat.

– Most nem 1941-et írunk.

– Nem, Murakami szan. Ma sokkal rosszabb. Akkor nem kellett idáig süllyednünk.

*

– 1941-ben a nagyapám verte ki a fasisztákat Szentpétervárról... – mesélte Chavez kihörpintve söre maradékát.

– Leningrád, te kölyök! – morgolódott a mellette ülő Clark.

– Ezekben az ifjoncokban minden tisztelet kihalt a múlt iránt

– magyarázta vendéglátóiknak.

Egyikük a Mitsubishi nehézipari ágazatának reklámfőnöke, a másik a repülőgéprészleg igazgatója volt.

– Így igaz – értett egyet Clarkkal Isziji Szeigo. – Tudja, a családtagjaim közreműködtek a haditengerészetünk vadászgépeinek tervezésében. Egyszer még Szakai Szaburóval és Genda Minoruval is találkoztam.

Chavez kinyitotta az újabb rund üvegeit, majd jó alárendeltként kötelességtudóan kiszolgálva mesterét, Iván Szergejevics Klerket, töltött. Igazán jó sört adnak itt – különösen amióta vendéglátóik választották ki a márkát –, gondolta, miközben csendben figyelte, hogyan dolgozik mestere.

– Nem ismeretlenek előttem ezek a nevek – mondta Clark. Nagy harcosok, de – felemelte mutatóujját – arra is emlékszem, hogy a honfitársaim ellen harcoltak.

– Ötven évvel ezelőtt – hangsúlyozta a reklámfőnök. – És akkor az önök országa is más volt.

– Ez igaz, barátaim, ez igaz – ismerte be Clark félrebillentett fejjel. Chavez úgy vélte, túlzásba viszi az alkoholt.

– Első ízben járnak itt?

– Igen.

– És a benyomásaik? – kérdezte Iszji.

– Imádom a költészetüket. Egészen más, mint a mienk. Tudja, Puskinról akár könyvet is írhatnék. Talán egy szép napon megírom. Néhány évvel ezelőtt azonban az önök költészetével kezdtem foglalkozni. A mi líránk egész gondolatsorokat szándékozik közvetíteni, gyakorta egy teljes történetet, az önöké ellenben sokkal finomabb és kecsesebb... Hogy is mondjam? Mint egy pillanatkép? Van egy, amelyet talán elmagyarázhatnának nekem. A képet látom ugyan, de nem fogom fel az értelmét. Hogy is van? – tette fel magának a kérdést kissé pityókásan Clark. – Ja, igen: Buja virág virul, a bordélyban sálat vesznek a lányok. Nos kérdezte a reklámos fickótól –, mi ennek a jelentése?

Chavez Isjít tartotta szemmel. Bizonyos értelemben szórakoztatta a dolog. Először zavart volt a férfi tekintete, majd amikor a kódmondat, akár egy tör gyilkos suhintása keresztülszelte az agyát, szinte hallani lehetett a szemgolyók „csattanását”. Clarkra meredt, csak azután vette észre, hogy Chavez néz vele farkasszemet.

Így igaz. Visszakerültél a fizetési listára, pajtás.

– Ez egy ellentét – világosította fel a sajtófőnök. – Vonzó nők képét látja, amint éppen csinálnak valamit... Nőiesség a megfelelő szó? Aztán a végén megéri, hogy prostituáltak, akiket becsaptak és...

– ...börtönbe csuktak – mondta hirtelen kijózanodva Isjii. – Cselt vetettek nekik, hogy megtegyenek valamit. És váratlanul már egyáltalán nem olyan kellemes a környezet és a kép, mint amilyennek látszott.

– Ó, igen – jegyezte meg mosolyogva Clark. – Ez teljesen érthető. Köszönöm. – Barátságos bólintással nyugtázta a fontos leckét.

A fenébe is! Hiszen Mr. C. udvariaskodik – gondolta Chavez. Ennek a kémbulinak megvannak a maga pillanatai. Szinte sajnálta Isjít, de ha az ostoba fajankó elárulta a hazáját, akkor egyetlen könnycseppet sem érdemes hullatnia érte. A CIA-nál egyszerű volt az axióma, bár némileg nyers: az áruló mindig áruló marad. Az FBI ide vonatkozó aforizmája a szokástól eltérően még durvább volt. A szövetségi rendszert egyenesen és világosan fogalmaztak. Egy faszszopó mindig faszszopó marad.

*

– Lehetséges ez? – kérdezte Murakami.

- Lehetséges? Gyerekjáték.
- De a következményei... – Jamata ötletében volt valami szembeszökő hencegés, mégis...
- Világosak a következményei. A gazdaságuknak okozott kár meggátolja őket azon iparágak felfuttatásában, amelyekre a mi termékeink helyettesítéséhez volna szükségük. A fogyasztók magukhoz térnek a kezdeti sokkból, és mert szükségük lesz azokra a termékekre, amelyeket a saját cégeik nem képesek előállítani, ismét tőlünk vásárolják meg azokat. – Ha Binicsi azt képzei, hogy az egész sztorit feltárja előtte, az már az ő baja.
- Nem hiszem. Úgy vélem, alábecsüli az amerikaiak haragját. Nem felejtik el egykönnyen ezt a szerencsétlen balesetet. És a politikai dimenzióval is számolnia kell...
- Kogának vége. Ez eldöntött tény – szakította félbe ridegen Jamata.
- Goto? – kérdezte Murakami. Ez nem volt különösebben kérdéses. Legalább annyira figyelemmel kísérte hazája politikai színterét, mint bárki más.
- Természetesen. – Dühös kézmozdulat.
- Goto bolond. Legyen bárhol is, a pénisze után megy. Az apám tanyáját nem bízom rá.
- Ezt bármelyikükről elmondhatná. Ki intézi valójában az országunk ügyeit? Mi többet akarhatnánk egy miniszterelnöktől, Binicsi? – kérdezte jóízű nevetéssel Jamata Raizo.
- Az ő kormányukban is akad egy ilyen – jegyezte meg sötéten Murakami, s miközben bőkezűen töltött magának a Chivasból, azon tűnődött, miről beszél Jamata valójában. –

A magam részéről sosem találkoztam az illetővel, de disznó alaknak tűnik.

– Ki az?

– Az alelnökük, Kealty. Ráadásul az a derék elnökük palástolja a dolgot.

Jamata hátradőlt székében.

– Nem értem.

Murakami tájékoztatta őt. Amint azt vendéglátója konstatálta, a whisky cseppet sem zavarta meg a memóriáját. Annak ellenére, hogy óvatos duhaj volt, és gyakorta túlságosan nagyvonalúan kötött üzleteket külföldiekkel, Jamata igazi „főrendjei” közé tartozott, és noha gyakorta voltak más véleményen, őszintén tisztelték egymást.

– Érdekes. Mit lépnek az emberei az ügyben?

– Gondolkodnak rajta – felelte sokatmondó homlokráncolással Binicsi.

– És ön egy ilyen dologban megbízik az amerikaiakban? A legjobbjaik is *roninok*, és jól tudja, milyenek a legrosszabbak... – Jamata szan szünetet tartott. Néhány másodpercig alaposabban fontolóra vette az információt. – Barátom, ha az amerikaiak meg tudják buktatni Kogát...

Murakami lehajtotta a fejét. A rálöttyintett sör erősebben bűzlött, mint valaha. Annak a csatornatölteléknek az arcátlansága! Ami azt illeti, mi a helyzet az elnök arcátlanságával? Egy egész gazdaságot tönkretelhet a hiúságával és nyilvánvalóan tettetett haragjával. És mégis miért? Egy baleset, ez minden: Vajon nem vállalta-e magára a cég becsületesen a felelősséget? Nem ígérte-e

meg, hogy gondoskodik a túlélőkről?

– Hatalmas és veszélyes, amit javasol, barátom.

– Még veszélyesebb, ha semmit sem teszünk.

Murakami gondolkodott rajta egy pillanatig.

– Mi lenne a teendőm?

– Jól jönnének a részletek Kealtyről és Durlingról.

Ez csak néhány percet vett igénybe. Murakami felhívott valakit, s az információkat átküldték a lakosztály biztonságos telefaxára. Jamata talán jó hasznát veszi, gondolta a nagyiparos. Egy órával később kivitte a kocsija a Kennedy nemzetközi repülőtérré, ahol felszállt a JAL tokiói járatára.

*

Jamata másik vállalati repülőgépe is G-IV volt. Sosem pihent. Az első útja Új-Delhibe vezetett, ahol mindössze két órát állt, majd ismét felszállt, és kelet felé vette útját.

*

– Úgy tűnik, útvonalat változtatnak – mondta a flotta operatív parancsnoka.

– Először úgy gondoltuk, valami kibővített légi hadművelet, de már minden madarukat felröptették és...

Dubro admirális egyetértően bólintott, miközben a Link-11 displayt nézte az anyahajó harctájékoztató központjában. Egy E-2C Hawkeye felderítő repülő továbbította az adást. A körkörös formáció tizennyolc csomós sebességgel dél felé tartott. A repülőgép-anyahajókat rakétával felfegyverzett rombolók és cirkálók vették körül, és jóval előttük kis torpedórombolók haladtak. Újdonságnak számított, hogy az összes radarjuk fent volt. Az indiai hajók egyrészt közhírré

tették jelenlétüket, másrészt „buborékot” képeztek, melyen keresztül senki sem haladhatott át a tudomásuk nélkül.

– Gondolja, hogy minket keresnek? – kérdezte az admirális.

– Annyit mindenképpen elérhetnek, hogy eldöntsék, melyik műveleti térségben vagyunk. Lehetnek tőlünk délkeletre vagy délnyugatra, de ha továbbra is erre jönnek, hamarosan tisztább lesz a kép.

Pusztán csak belefáradtak, hogy követik őket, gondolta Dubro. Érthető. Tiszteletreméltó flottájuk van, olyan legénységgel, amelyet az elmúlt néhány hónap során alaposan kiképeztek a feladatuk ellátására. Nekik csak újra tele kellett tankolniuk a tartályaikat, és biztosítani, hogy meglegyen az összes szükséges üzemanyag... mihez is?

– Felderítés?

– A szándékaikról semmi – felelte Harrison parancsnok. – A kétéltű gépeik még rögzítve vannak. Semmi sincs, amiért az I-2-nek aggódnia kéne. Az elmúlt néhány napban rossz volt az időjárás a műholdfelvételeken.

– A fenébe azokkal a hírszerző aktakukacokkal! – dörmögte Dubro. A CIA olyannyira a szatellit tudósítástól függött, hogy mindenki azt feltételezte, a kamerák képesek keresztüllátni a felhőkön. Nem kellene mást tenniük, mint elhelyezni néhány berendezést a talajon, ő volna az egyetlen, aki rájött erre?

A számítógéppel vezérelt display lapos üveglemezen volt, új modell, csak a múlt évben szerelték fel a hajón. Sokkal részletesebb az előző rendszereknél, kiváló térkép- és táblázati adatokat produkált, amelyeken elektronikusan volt

lefedve a repülőgépek és hajók elhelyezkedése. A rendszer szépsége, hogy csodás részletességgel mutatta meg azt, amit az ember már úgyis tudott. A gond csak az volt, hogy semmi mást nem mutatott, Dubrónak pedig jobb adatok kellettek a döntéshozatalhoz.

– Az elmúlt nyolc órában minimum négy gépük volt fent, dél felé tartottak. Működési sugarukból ítélve úgy saccolom, hogy levegő-levegő rakétákat és pót-üzemanyagtartályokat szállítottak a maximális kitartás érdekében. Nevezzük egy előretolt felderítőosztag kemény erőfeszítésének. A Harrierjeiken az az új Black Fox radar van, és a Hammerek körülszaglászták egy kicsit. Engedélyt kérek, hogy vagy száz mérfölddel délre húzzam a Hammert, most rögtön, és hogy kíméljük őket egy keveset. – Ezalatt azt értette, hogy a felderítő repülőgép csupán egy ideig működteti a radarját, és inkább az indiaiak saját radarhullámaiból passzívan követi nyomon az indiai flotta haladását.

– Nem. – Dubro admirális a fejét rázta. – Egy darabig játszuk az ostobát és az önelégültet. – Megfordult, hogy ellenőrizze az anyahajó helyzetét.

Elegendő harci erővel rendelkezett, hogy megbirkózzék a fenyegetéssel, de nem az volt a dolga. Nem azt a feladatot kapta, hogy csatában legyőzze az indiai haditengerészetet, hanem hogy megfélemlítse őket, nehogy tegyenek valamit, amit Amerika visszatetszőnek ítélne. Ami azt illeti, ellenfele küldetése sem lehetett az, hogy harcba szálljon az Egyesült Államok haditengerészetével. – Vagy mégis? Ugyan, ez örültség! Vajmi csekély volt az eshetősége, hogy egy igen jó és nagyon szerencsés indiai flottaparancsnok

lepipálhatott volna egy igen peches és nagyon ostoba amerikai, és Dubrónak esze ágában sem volt megengedni, hogy ez megtörténjék. Valószínűbb, hogy az indiai misszió, akárcsak az övé, főként blöff. Amennyiben délre tudnák kényszeríteni az amerikai hajórajt, abban az esetben... végül is nem lehetnek olyan ostobák. Az a kérdés, ő hogyan játszik a lapjaival.

– Harcra kényszerítenek bennünket, Ed. Mindenesetre megpróbálják. – Dubro előrehajolt, egyik kezét a térkép displayn nyugtatta, a másikkal pedig a nyomot követte. – Valószínűleg azt hiszik, délkeletre vagyunk. Ha így van, dél felé haladva jobban akadályozhatnak minket, és tudják, hogy valószínűleg kívül maradunk a csapástávolságukon. Másrészt ha gyanítják, hogy ott vagyunk, ahol valójában vagyunk, megtehetik ugyanazt, vagy szembeállítanak azzal a lehetőséggel, hogy északnyugatra forduljunk, és biztosítsuk a Mannar-öblöt. Ez azonban azt jelenti, hogy a szárazföldi légibázisuk, valamint a tőlünk délre lévő flottájuk lőtávolságába kerülünk, és az egyetlen kijáratunk nyugat felé lenne. Hadműveleti szempontból nem rossz koncepció – ismerte el a harccsoportparancsnok. – Még mindig Chandraskatta a csoport parancsnoka?

– Igen, uram. Nemrégiben tért vissza. A britek figyelemmel kísérik a fickót, azt mondják, nem buta gyerek.

– Azt hiszem, egyelőre egyetértek velük. Mit gondol, milyen felderítő jelentésük lehet rólunk?

Harrison vállat vont.

– Tudják, mióta tartózkodunk itt, és tudniuk kell, milyen fáradtak vagyunk. – Úgy értette, a hajók legalább annyira,

mint az emberek. A hadműveleti csoport minden hajója anyagproblémákkal küszködött. Mindegyik szállított alkatrészeket, a hajók azonban csak addig maradhattak a tengeren, amíg javításra nem szorultak. A sós levegő okozta korrózió, az állandó mozgás, a szél és a hullámverés, valamint a súlyos felszerelés következtében a hajók szerkezetei nem tartanak örökké. És ott voltak még az emberi tényezők. A férfiak és nők túl hosszú időt töltöttek a tengeren és elfáradtak. A megnövekedett karbantartási feladatok még jobban kimerítették őket. A hadseregben udvarias kifejezéssel „parancsnoki kihívásnak” nevezik azt az összetett problémát, amikor a hajókat és az embereket egyaránt parancsnokló tiszteknek időnként fogalmuk sincs arról, mi a fenét kellene tenniük.

– Tudja, Ed, az oroszok legalább kiszámíthatóak voltak. – Dubro felállt, s azt kívánta, bárcsak ne hagyott volna fel a pipázással. – Rendben van, ezt jelentsük. Mondja meg Washingtonnak, úgy tűnik, mozgásba lendültek.

*

– Végre találkozunk.

– Enyém a megtiszteltetés, uram. – Chuck Searls komputermérnök tudta, hogy mellényes öltönye és elegáns hajviselete meglepte a férfit. Kinyújtotta a kezét, és fejet hajtott, úgy érezte, így kell megfelelően üdvözölnie jótevőjét.

– Az embereim szerint remekül érti a dolgát.

– Nagyon kedves. Már dolgozom rajta néhány éve, és úgy vélem, van némi tehetségem hozzá. – Searls alaposan tanulmányozta Japánt.

És nagyon kapzsi vagy – gondolta Jamata, de jó modorú.

Nem is akart többet. Végül is egy szerencsés véletlenről volt szó. Négy évvel ezelőtt megvette a férfi üzletét, szokásához híven meghagyta a vezetéskét, aztán kiderült, hogy ez a pasas az „agy”. A szinte varázsló Searls személy szerint neki, Jamata szannak számolt be, s noha az amerikai beosztása nem változott, a fizetése annál inkább. Aztán pár évvel ezelőtt Searls megjegyezte, hogy belefáradt a munkába...

– Minden elő van készítve?

– Igen, uram, hónapokkal ezelőtt feltettem a feljavított szoftvert. Imádják.

– És a...

– Húsvéti tojás, Mr. Jamata. Így hívjuk.

Jamata sosem találkozott ezzel a kifejezéssel. Magyarázatot kért, meg is kapta, de semmit sem mondott számára.

– Mennyire bonyolult a végrehajtása?

– Ebben van az ész – mondta Searls. – Két részvény a kulcsa. Ha a General Motors és a Merck az általam beépített értéken kétszer és ugyanabban a percben megy keresztül a rendszeren, a tojás „kikel”, de csak pénteki napon, amint kérte, és amennyiben az a bizonyos öt perc a megfelelő időhatárok közé esik.

– Úgy érti, ez véletlenül is megtörténhet? – kérdezte kissé meglepetten Jamata.

– Elméletileg igen. Csakhogy az „eseményt” kiváltó részvényértékek messze vannak a jelenlegi adásvételi értékektől, s az esély, hogy mindez véletlenül egyszerre történjék meg, egy a harmincmillióhoz. Éppen ezért

választottam ezt a módszert a tojás kikeltésére. Számítógéppel vizsgáltam meg a kereskedelmi mintákat és...

A másik gond, hogy a zsoldosok képtelenek abbahagyni az ömlengést saját kiválóságukról. Annak ellenére, hogy ebben az esetben igaznak bizonyult, Jamatának nehezebbre esett végigülni a disszertációt. Mindazonáltal meghallgatta, hiszen megkövetelte a jó modor.

– És a saját személyére vonatkozó előkészületek?

Searls pusztán bólintott. Először Miami-ba repül. Minden jegyén más név állt az Antiguába csatlakozó járatokra, Dominikán és Granadán keresztül, és mindegyiket külön hitelkártyával fizették. Már megvolt az új útlevele, az új személyazonossága. A karibi szigeten pedig egy bizonyos ingatlan. Egy teljes napig tart majd, de ha egyszer odaér, nem szándékozik többé elmenni onnan.

A maga részéről Jamata nem tudta, de nem is akarta tudni, mit fog csinálni Searls. Ha filmdrámáról lett volna szó, bizonyára megszervezi, hogy kioltsák a férfi életét, de ez veszélyes lenne. Mindig fennáll a lehetősége, hogy egynél több tojás van a fészekben. Igen. Bizonyára így van. Mellesleg, a becsületességet sem lehetett figyelmen kívül hagyni. Ez az egész vállalkozás a becsületről szólt.

– Ma reggel utalják az összeg második harmadát. Azt javaslom, ha ez megtörtént, vigye véghez a terveit. – *Ronin* – gondolta Jamata, ám köztük is akad úgy-ahogy hűség.

*

– A képviselők – mondta a házelnök, miután Al Trent befejezte záróbeszédét – elektronikus szavazatszámoló

géppel adják le szavazataikat.

A C-SPAN-on klasszikus zene váltotta fel az egyhangú szöveget, ezúttal Bach olasz concertója. Minden képviselőházi tagnak volt egy műanyag kártyája, a szavazatokat egyszerű számológép számolta össze, s a világ minden táján láthatták a televízió képernyőjén. Kétszáznyolcvan szavazatra volt szükség. Még tíz perc sem telt el, amikor ez a szám megjelent a képernyőkön. Ezután jött az „igen” szavazatok rohama, amikor a képviselők kirohantak a bizottsági meghallgatásokról, a törvényalkotó ülésekről, hogy leadják szavazataikat, majd mindenki visszatért a maga dolgához.

Al Trent mindvégig az üléssteremben maradt, főként barátjával, a parlamenti kisebbség egyik vezetőjével, Sam Fellowsszal csevegett. Mindketten arra gondoltak, milyen figyelemreméltó, hogy ennyire egyetértenek. Különben aligha érthetett egyet a New England-i liberális és az arizonai mormon konzervatív.

– Ebből majd okulnak azok a kis szemetek – jegyezte meg Al.

– Biztosan keresztülvitte a törvényjavaslatot – mondta Sam. Mindketten azon tűnődtek, mi lesz ennek a hosszú távú hatása a foglalkoztatottságra nézve a választókerületükben.

*

Kevésbé örvendeztek a japán követség tisztviselői, akik abban a pillanatban, amint a zene leállt, és a bemondó közölte, hogy „a HR-12313 kereskedelmi reformtörvényt elfogadták” – jelentették az eredményt a külügyminisztériumuknak.

A törvényjavaslat ezután a szenátus elé kerül, de ez, amint a japánok jelentették, pusztán formalitás csupán. Valószínűleg csak azok szavaznak ellene, akik a legtávolabb állnak az újválasztástól. A külügyminiszter tokiói idő szerint kilenc óra tájt kapta meg a híreket a stábjától, és tájékoztatta Koga miniszterelnököt. Az utóbbi már megfogalmazta a császárnak írott lemondó levelét. Valaki más tán megsiratta volna összetört álmait, a miniszterelnök azonban nem. Ha belegondolt, az ellenzék tagjaként nagyobb befolyása volt, mint jelen hivatalában. Kinézett a reggeli napsugárban fürdő szépen gondozott parkra, és úgy ítélte meg, hogy végül is jóval kellemesebb lesz az élete.

Hadd birkózzék meg ezzel Goto.

*

– Tudod, akad néhány félelmetesen jó japán ketyere, amit a Wilmerben használunk – jegyezte meg vacsora közben Cathy Ryan. Eljött az ideje, hogy kifejtse véleményét a törvényről, hiszen félig már elfogadták.

– Igen?

– Például a hályogoknál használt lézerműszer. Megvették az amerikai céget, amelyik feltalálta. A mérnökeik igazán tudják, hogyan segítsék az öveiket. Gyakorlatilag minden hónapban kijönnek valami szoftverfejlesztéssel.

– Hol van ez a cég? – kérdezte Ryan.

– Valahol Kaliforniában.

– Akkor ez amerikai termék, Cathy.

– Csakhogy nem minden egyes része – hangsúlyozta a felesége.

- Nézd! A törvény lehetőséget biztosít arra, hogy egyedülállóan értékes áruk esetében különleges kivételt tegyen, mint például...
- A kormány alkotja meg a szabályokat, igaz?
- Igaz – adta meg magát Ryan. – Várj egy percet! Azt mondtad, hogy az orvosaik...
- Sosem mondtam, hogy ostobák, csak azt, hogy kreatívabban kellene gondolkodniuk. Tudod – tette hozzá –, ahogyan a kormány csinálja.
- Én megmondtam az elnöknek, hogy ez egyáltalán nem volt valami óriási ötlet. Azt felelte, a törvény pusztán néhány hónapig lesz teljesen érvényben.
- Hiszem, ha látom.

13.

Szelek és áramlatok

- Sosem láttam ehhez hasonlót.
- Hiszen az országuk ezrével gyártotta őket – vetette ellen a reklámfőnök.
- Ez igaz – értett egyet Clark –, de a gyárakat nemhogy a nagyközönség, de még a szovjet újságírók előtt sem nyitották meg.

Chavez szorgalmasan fotózott, és John Clark megállta mosoly nélkül, hogy társa alaposan túljátszva szerepét, körbetáncolja a fehér ruhás és sisakos munkásokat, forogva, hajladozva kattogtatja szeméhez emelt Nikonját, és pár percenként tekercset cserél. Amire a rakéta-összeszerelő szalag végére értek, több száz felvételt

készített. Holtbiztos, hogy SS-19-es rakétatörzsek voltak. Clark ismerte a specifikációjukat, és épp elég fotót látott ahhoz Langleyben, hogy tudja, hogy néznek ki, s hogy kiszúrjon néhány itteni módosítást. Az orosz modellek külseje rendszerint zöld színű volt. Amit a Szovjetunió katonai felhasználásra gyártott, azt álcázófestékkel kellett ellátni, még a betonsilók fenekén ülő szállítókonténerekben lévő rakétákat is ugyanolyan borsóleveszöldre mázolták, mint amilyenre a tankjaikat szerették befesteni. Ezek azonban másmilyenek voltak. A festéknek súlya van, és teljesen értelmetlen az üzemanyagot arra pazarolni, hogy néhány kiló festéket szuborbitális sebességen hordozzon, így aztán ezek a rakétatörzsek fényesen, acélosan ragyogtak. A fittingek és a csatlakozóelemek jóval kidolgozottabbak voltak, mint amit egy orosz gyártóvonaltól elvárna az ember.

– Módosították az eredeti tervet, igaz?

– Pontosan. – A reklámfőnök mosolygott. – Az eredeti terv kitűnő volt. Igen nagy hatást tett a mérnökeinkre, nekünk azonban mások a szabványaink, és jobbak az anyagaink. Jó szeme van, Mr. Klerk. Nem is olyan régen egy amerikai NASA-mérnök jegyezte meg ugyanezt. A férfi szünetet tartott. – Miféle orosz név a Klerk?

– Nem orosz név – mondta Clark tovább jegyeztelve. – A nagyapám angol kommunista volt. Őt hívták Clarknek. A húszas években jött Oroszországba, hogy részt vegyen az új kísérletben. – Zavart vigyor. Bárhol legyen is, nem hiszem, hogy elégedett.

– És a kollégája?

– Csekov? Ő a Krímből származik. Kiütözik rajta a tatár vére. És mondja, mennyit építenek ebből?

Chavez a vonal végénél, a rakétatörzs csúcsánál járt. Néhány összeszerelő munkás bosszankodó pillantást vetett felé, amiből arra a következtetésre jutott, hogy remekül imitálja a tolakodó, kellemetlenkedő újságíró szerepét. Egyébként könnyen ment a munka. Az üzem összeszerelő csarnokát ragyogóan megvilágították, s noha a felhajtás kedvéért használta a fénymérőjét, a kamera beépített chipje jelezte számára, hogy elegendő a fény. Ez a Nikon F-20 pazar egy fényképezőgép! Ding tekereszt cserélt. 64-ASA színes diával dolgozott – természetesen Fujival –, mert az állítólag telítettebb színeket ad.

Mr. C. annak rendje és módja szerint kezét rázott az üzem képviselőjével, és mindnyájan az ajtó felé indultak. Chavez – Csekov – lecsavarta az objektívet a fényképezőgépről, és mindent a táskájába rakott. Barátságos mosolyokkal és bólogatásokkal engedték útjukra őket.

Chavez a kocsiban egy CD-t csúsztatott a lemezjátszóba, és felerősítette a hangot. Ez megnehezítette ugyan a beszélgetést, Clark azonban mindig ragaszkodott az előírásokhoz. És igaza volt. Sosem lehet tudni, hátha valaki poloskát helyezett el a bérelt autójukban. Chavez egészen jobbra hajolt, hogy ne kelljen üvölnie.

– Mindig ilyen könnyen megy, John?

Clark legszívesebben felnevetett volna. Néhány órával ezelőtt a BOGÁNCS újabb tagját reaktivizálta, aki ragaszkodott hozzá, hogy Dinggel együtt megnézzék az összeszerelő csarnokot.

– Tudod, én akkoriban jártam Oroszországba, amikor többre volt szükség egy útlevelel meg egy hitelkártyánál.

– És mit csináltál?

– Főként embereket hoztam ki. Néha adatokat szereztem, máskor meg okos kis készülékeket helyeztem el. Magány és félelem. – Clark a fejét rázta. Csak a felesége tudta, hogy festi a haját, épp csak egy kicsit, mert nem szerette az ősz hajszálat. – Van fogalmad róla, mit meg nem fizettünk volna azért, hogy bejussunk Pleszetszkbe? Azt hiszem, ott készültek ezek a dolgok, a Cselomej Tervezőirodában.

– Ezek tényleg azt akarták, hogy lássuk.

– Az egyszer biztos – értett egyet Clark.

– Mit csináljak a fotókkal?

Clark már majdnem azt mondta, hogy dobja el őket, csak hogy adatok voltak, ők pedig „tudósítók”. El kell küldenie egy sztorit az Interfaxnak az inkognitó miatt. Azon tűnődött, kinyomtatja-e valaki. Hogy micsoda halandzsá lesz – gondolta fejcsóválva. Valójában nem csináltak mást, mint igazolták az ottlétüket, és a jelre meg a lehetőségre vártak, hogy találkozzanak Kimberly Nortonnal. Úgy döntött, hogy a film és a sztorijának egy másolata megtalálja az utat a diplomáciai postaszákhöz. Ha másra nem is jó, remek gyakorlat Ding és a maga számára.

– Kapcsold ki ezt az átkozott zajládát! – mondta, és oroszra váltottak. Nagyszerű nyelvgyakorlás.

– Hiányzik az otthoni tél – jegyezte meg Csekov.

– Nekem nem – felelte Klerk. – Honnan kaptál rá erre a förtelmes amerikai zenére? – kérdezte morogva.

– Amerika hangja – hangzott a válasz, majd nevetés csendült.

– Nincs benned semmi tisztelet, Jevgenyij Pavlovics. Az én fülem nem viseli el ezt az istenverte zajt. Nincs valami más, amit feltegyél?

– Ennél bármi csak jobb lehet – jegyezte meg fülhallgatóját igazgatva a technikus, és megrázta fejét, hogy kirázza füléből az átkozott *gajdzsin* lármát. Ami még rosszabb, a saját fia is ugyanezt a szemetet hallgatta.

Az elmúlt hetek tagadása után, pro és kontra, végül mindenki előtt nyilvánvalóvá vált a tiszta igazság. A japán közszolgálati csatorna, az MHK híradásaiban némán tanúskodtak erről a kikötőkben lehorgonyozva hánykolódó, hatalmas autószállító hajók. A japán autógyártók, a hazai kikötők felé tartó külföldi bérhajókat leszámítva, összesen száztizenkilenc ilyen járművel rendelkeztek. Azok a hajók, amelyek legfeljebb addig álltak, amíg újabb autórakománnyal rakták meg őket, most jéghegyekként foglalták el a horgonyozóhelyeket. Nem volt értelme megrakni és elindítani őket. Azok pedig, amelyek mólóra várakoztak az amerikai kikötőkben, hetekig vesztegeltek ott, hogy kirakodják őket. A legénység megragadta az alkalmat, a tervbe vett karbantartást elvégezték, de tudták, hogy ha elkészültek a mondvacsinált feladatokkal, semmi dolguk nem lesz.

Hógörgetegszerű hatásmechanizmus vette kezdetét. Aligha volt értelme autókat gyártani, ha egyszer nem

lehetett elszállítani őket. A szó szoros értelmében nem akadt számukra hely. Amint a kikötők hatalmas parkolói, a mellékvágányok autószállító vonatai és az összeszerelő üzemek parkolói megteltek, egyszerűen nem maradt más választás. Vagy fél tucat tévéstáb volt kéznél, amikor a Nissan gyár összeszerelő szalagjának felügyelője felemelte a kezét, és megnyomott egy gombot. A gomb csengőket hozott működésbe a vonal mentén. Rendes körülmények között olyankor használták, ha gond merült fel az összeszerelési folyamatban, ezúttal azonban azt jelentette, hogy a vonal leáll. Az elejétől – ahol a vázakat a mozgó láncszalagra helyezték – a végéig – ahol egy tengerészkek autó állt nyitott ajtókkal egy sofőrre várva, hogy kivezesse az épületből –, a munkások némán, egymásra nézve álltak. Azt mondták magukban, hogy ez nem történhet meg. Számukra a realitás abban állt, hogy megjelentek a munkahelyükön, teljesítették feladataikat, csatlakoztatták az alkatrészeket, teszteltek, ellenőriztek, nagy ritkán szembesültek egy-egy problémával, és végtelen, zsidbasztó, de jól fizetett órákon át ismételték ugyanazt az eljárást. És ebben a pillanatban olybá tűnt, mintha a világ megállt volna a tengelyén. Többé-kevésbé tudtak róla. Az újságokból, a televíziós közvetítésekből, az autóknál is gyorsabban száguldó rémhírekből a szerelővonalon, az igazgatóság hivatalos jelentéseiből. Mindezek ellenére most úgy álltak ott, mint akiket hirtelen keményen orra vágta.

Az értéktőzsdén új típusú Sony televíziókat tartottak maguknál, amely összehajtvá elfért egy zakó zsebében.

Látták, amint a férfi megnyomja a csengőt, látták, amint a munkások abbahagyják a munkát. És ami a legrosszabb, látták az arckifejezésüket. A kereskedők tudták, hogy ez csak a kezdet. Leállnak az alkatrészszállítók, mert az összeszerelők nem vásárolják meg a termékeiket; gyakorlatilag lelassul a fémfeldolgozás, hiszen az iparág legfontosabb vevői bezárnak; az elektronikai cégek – a belföldi és a külföldi piacvesztés miatt – szintén csökkentik termelésüket. Országuk teljes mértékben a külkereskedelemtől függött, és Amerika volt a legfontosabb kereskedelmi partnerük, ahová százhetvenmilliárd dollárnyi export irányult. Többet adtak el ebben az egyetlen országban, mint egész Ázsiában, többet, mint egész Európában. Viszont kilencvenmilliárd körül importáltak Amerikából, így a többlet, a könyvelés profit oldala meghaladta a hetvenmillió amerikai dollárt, és ez az a pénz, amelyre gazdaságuknak szüksége volt a működéséhez, amit a nemzetgazdaságuk fel kívánt használni, és amire termelőkapacitásuk számított.

A televízió képernyőjén megjelenő munkások számára pusztán megállt a világ. A kereskedők számára azonban talán eljött a világ vége. Az ő arcuk nem megdöbbenést, hanem sötét kétségbeesést tükrözött. E némaság nem tartott tovább harminc másodpercnél. Az egész ország ugyanazt a jelenetet nézte a televízión, és ugyanazzal a csökönös hitetlenkedésből született szörnyű döbbenettel. Aztán ismét megcsördültek a telefonok. Néhány utána nyúló kéz reszketett. Aznap ismét esik a Nikkei Dow, majdnem megközelíti a 6540 yent, ami egyötöde volt az alig néhány

évvél ezelőttinek.

*

Ugyanezt a kazettát játszották le az amerikai televíziós csatornák híradásainak vezető helyén, és a detroiti szervezett autóipari munkásokban, akik maguk is részesei voltak üzemek bezárásának, önnön érzelmeiket idézte fel a munkásarcok látványa és a csengőszó. Együttérzésüket mérsékelte ugyan a növekvő foglalkoztatottság ígérete, de nem volt nehéz kitalálniuk, mit érezhették japán kollégáik abban a pillanatban. Sokkal könnyebb volt utálni őket, amikor dolgoztak, és elorozták az amerikaiak munkáját. Most azonban ők is olyan erőik áldozatául estek, amiket csak kevesen értettek közülük.

A Wall Street reakciója meglepően naiv volt. A kereskedelmi reformtörvény minden elméleti haszna ellenére, amit az Egyesült Államok gazdasága számára hozhatott, rövid távú problémát jelentett. Igen hosszú lenne felsorolni azokat az amerikai vállalatokat, amelyek többé-kevésbé japán termékektől függtek, s miközben amerikai munkások és cégek elvileg közbeléphettek volna, hogy megragadják a lehetőséget, mindenki azon tűnődött, mennyire lehet komolyan venni a TRA rendelkezéseit. Ha állandó jellegűek, az egy dolog, és nagyon is ésszerű, hogy a beruházók azokba a vállalkozásokba fektessék pénzüket, amelyek alkalmasnak tűnnek a kelendő termékekben jelentkező áruhiány pótlására. De mi van, ha a kormány pusztán a japán piacok megnyitására használja fel a törvényt, és a japánok gyorsan reagálnak? Beleegyeznek néhány pontba, hogy mérsékeljék az általános kárt. Ebben

az esetben viszont jobb beruházási lehetőséget kínálnak a japán üzletek polcai felé kacsingató vállalatok. A trükk tehát annak megállapításában állt, hogy mely társaságok képesek mindkettőre, hiszen egyik vagy másik nagyot bukhat, különösen, ha figyelembe vesszük a részvénytőke kezdeti megrázkódását. Mindenesetre a dollár emelkedik majd a yenhez képest. A részvénytőke szakemberek azt tapasztalták, hogy a tengerentúli bankok igen gyorsan mozdultak, yenszámlájukról egyenlítették ki amerikai államkötvények felvásárlásait, és nyilvánvalóan jelentős értékváltozásra számítottak, ami biztos rövid távú profitot hozhat majd számukra.

Tulajdonképpen bizonytalanná váltak az amerikai részvényértékek, s ez sokakat meglepett azok közül, akiknek a Streeten volt a pénzük. Ezek a lekötött tőkék főként közös tőkeszámlákon voltak, hiszen egy kisbefektető számára igen nehéz, ha nem lehetetlen, nyomon követni a dolgok menetét. Sokkal biztonságosabb volt profikra bízni a pénzüket. Ennek következményeként több közös pénzalapot kezelő bróker cég volt jelen a New York-i értéktőzsdén, mint áruba bocsátott értékpapír. Olyan szakemberek működtek közre, akiknek az volt a munkájuk, hogy megértsék, mi megy végbe a világ legrázkótabb és legkevésbé kiszámítható gazdasági piacán.

A kezdeti csúszás éppen csak ötven pont alá ment, mielőtt stabilizálódott volna, majd a három nagy autógyártó nyilvános kijelentéseinek hatására, miszerint a legtöbb alkatrészről elegendő mennyiség áll rendelkezésükre, hogy fenntartsák, sőt fokozzák a belföldi autógyártást, itt

meg is állt. Mindezek ellenére a nagy kereskedőházak szakemberei a fejüket vakargatták, és másról se folyt a szó a büfékben: „Van fogalmad róla, hogyan birkózzunk meg ezzel?” Az egyedüli ok, amiért pusztán csak az emberek fele tette fel e kérdést, az volt, hogy a másik fele kötelességszerűen meghallgassa, és kollektív fejrázás mellett azt felelje: „Egy frászt!”

*

A Szövetségi Tartalék washingtoni központjában más kérdések merültek fel, a válaszok azonban nem sokban különböztek. Még mindig a fejük felett lebegett az infláció kínzó kísértete, és valószínűtlennek látszott, hogy a jelenlegi helyzet elúzi. Az azonnali és magától értetődő probléma az lesz – vagy amint az igazgatóság egyik tagja megjegyezte: a pokolba is, már az! –, hogy a vásárlóerő meghaladja a felkínált termékmennyiséget. Ez újabb inflációs hullámot eredményez, s noha a dollár kétségkívül felfelé kúszik a yennel szemben, valójában azt jelenti, hogy a yen egy darabig szabadon zuhan, a dollár pedig legalábbis a többi világvalutához képest úgyszintén. És ezt nem engedhették meg. A viszontleszámítolási ráta újabb negyedpontos emelése mellett döntöttek, ami a tőzsde zárásakor azonnal életbe lép. Ez kissé megzavarja majd a piacokat, de így van rendjén, hiszen a Tartalék tudja, mit csinál.

Az egyetlen jó hír a kincstárjegyek hirtelen felvásárlási hulláma volt. Nem kellett utánanézniük, anélkül is tudták, hogy minden bizonnyal japán bankok biztosították be magukat önvédelemből. Mindnyájan okos lépésnek konstatálták. Szinte tiszteletet éreztek japán kollégáik iránt,

s ezt nem befolyásolta a jelenlegi rendhagyó helyzet, ami reményeik szerint rövidesen elmúlik.

*

– Megegyeztünk? – kérdezte Jamata.

– Már nem állhatunk meg – mondta egy bankár. Hozzátehetette volna, hogy ők és az egész ország olyan mély szakadék szélén egyensúlyoznak, amelynek látni sem lehet az alját. De sürgősségtelen volt megemlítenie. Mindnyájan ugyanott álltak, és letekintve nem a lakkozott asztallapot látták, amelyet körülültek, hanem egy végtelen mélységet, melynek fenekén a gazdasági halál leleselkedett rájuk.

Mindnyájan bólintottak. Hosszú csend következett, majd Macuda szólalt meg.

– Hogyan szavazhatták meg?

– Elkerülhetetlen volt, barátaim – felelte némi szomorúsággal Jamata. – Országunk olyan, mint... mint egy város, amelyet nem ölei körül vidék, mint egy erős kar, amelybe nem pumpál vért a szív. Éveken át gyözködtük magunkat, hogy így van rendjén. Csakhogy ez nem igaz, és vagy orvosoljuk a helyzetet, vagy elpusztulunk.

– Óriási kockázatot vállalunk.

– *Hai!* – Nehezebbre esett, hogy el ne mosolyodjék.

*

Még alig hajnalodott, és ki akartak hajózni a dagállal. Nem kürtölték világgá az eseményt. Néhány család jött le a dokkokhoz, főként azért, hogy az utolsó parton töltött éjszaka után kitegyék hajóiknál a legénység tagjait.

A nevek a világ legtöbb haditengerészeténél – legalábbis azoknál, amelyek elég régóta hajóztak ahhoz, hogy

tradícióik legyenek – hagyományosak voltak. Az új Aegis romboló, a Kongo és testvérei hagyományos sorhajóneveket viseltek, kivált azokra az országrészekre utalva, ahol építették őket. Nemrégiben vették fel ezt a szokást. Bizonyára megdöbbeneti majd a nyugatiakat a hadihajók fura elnevezése, de hazájuk költői hagyományait követve a csatahajók legtöbbször lírai neve volt, ráadásul a hajóosztály méreteihez csoportosítva. A rombolóké szokás szerint *-kaze* végződést kapott, valamiféle szélre utalva – *Hatukaze* például „Hajnali fuvallatot” jelent. A tengeralattjárók elnevezése némileg logikusabbnak tűnhet. Mindegyik *-ushio*, azaz „áramlat” végű nevet viselt.

Legnagyobbrészt szép és makulátlanul tiszta hajók voltak. Egymás után indították be kompresszoros sugárhajtóműveiket, és a rakodópartot elhagyva a csatornák felé vették útjukat. Kapitányok és navigátorok kísérték figyelemmel a Tokiói-öbölben összesereglett hajókat, és bármit is gondoltak, a kereskedelmi hajók számára pillanatnyilag veszélyes lett volna a hajózás, ezért inkább ott helyben horgonyt vetettek. Odalent, a nem fedélzeti szolgálatot teljesítő tengerészek főként berendezéseikkel foglalatostkodtak, és a szolgálati helyeiken tartózkodtak. Bekapcsolták a radarokat, hogy segítsenek az indulásnál, bár aligha volt szükség rá, hiszen a látási viszonyok kiválóak voltak ezen a reggelen, viszont jó gyakorlási lehetőséget kínált a légénység számára a harctájékoztató központokban. A harcászati rendszertisztek utasításainak megfelelően tesztelték a hajók közti katonai

információcserére szolgáló adatátviteli berendezéseket. A vezérlőhelyiségekben az „orvlövészek” – régen a mindig mocskos gépészeket nevezték így – kényelmes forgószékekben ülve, teát szürcsölgetve kísérték figyelemmel a számítógépen megjelenő adatokat.

Az új romboló, a *Mucu* volt a zászlóshajó. Már odalátszott Tateyame halászkikötője, az utolsó városé, amelyet elhagynak majd, mielőtt egy éles fordulattal kelet felé veszik útjukat.

Jusuo Szato ellentengernagy tudta, hogy a tengeralattjárók már odakint vannak, hiszen a parancsnokok megkapták az eligazítást. Az ellentengernagy régi katonacsaládból származott, jobban mondva a tengerészeti szolgálat teljesítése náluk apáról fiúra szállt. Apja a valaha élt legnagyobb haditengerész, Tanaka Raizo alatt volt egy romboló parancsnoka, nagybátyja pedig anyahajó-pilótaként Jamamoto „vad sasai” közé tartozott, s a Santa Cruz-i ütközetben lelte halálát. A következő generáció is ősei nyomdokába lépett. Jusuo bátyja, Szato Toradzsiro a légvédelem F-86-os vadászgépén repült, aztán megundorodva a légi fegyvernem alacsony státusától, otthagyta és most a japán légitársaság főpilótájaként dolgozott. Fia, Siro, apja példáját követve igen önérzetes ifjú őrnagyként vadászrepülőgépeken repült. Nem is rossz teljesítmény egy olyan család esetében – gondolta. Szato admirális –, amelynek nincsenek szamuráj gyökerei. A másik testvére bankár volt. Jusuo Szatót részletesen tájékoztatták mindarról, ami történni fog.

Az admirális kinyitotta a *Mucu* hídjának vízálló ajtaját, és a

hajó jobb szárnyára ment. Az ott dolgozó tengerészek kötelességtudó biccentéssel vették tudomásul jelenlétét, majd folytatták a hajó helyzetének meghatározását. Szato a farok felé tekintve úgy ítélte meg, hogy a felkelő nap narancsfényében a puszta szem számára épphogy látható, egymástól ötszáz méternyire úszó tizenhat hajó szinte tökéletes vonalban halad. Ez mindenképpen jó jel, vélekedett az admirális. Minden hajón ugyanazt a zászlót lengette a szél, az apja is ez alatt szolgált. Oly sok éven át megtagadták hazája hadihajóitól, most azonban visszakapták a büszke, fehér alapon vörös napkorongot.

– Úszóhorgonyt biztosítani! – hallatszott a kapitány hangja a hangosbeszélőből.

Már nem látták a kikötőt, s rövidesen elveszítik szem elől a hegyfokokat is.

Tizenhat hajó – tűnődött Szato. A legnagyobb haderő, amellyel hazája idestova... ötven éve? a tengeren megjelent. Ezen el kellett gondolkodnia. Mindenesetre a legütőképesebb, hiszen egyik hajó sem volt idősebb tízévesnél, pompás, drága jószágok, pompás, rájuk illő nevekkel. Azt a nevet azonban, amit magának akart – apja rombolójáét, amelyet egy amerikai cirkáló a tassafarongai csatában elsüllyesztett –, a *Kurusio*, „Fekete áramlat” nevet, sajnos egy új tengeralattjáró kapta. Az admirális leeresztette távcsövét, s kissé bosszúsan horkantott. Fekete áramlat. Költőien tökéletes név egy hadihajó számára is. Milyen kár volt egy tengeralattjáróra elvesztegetni.

A *Kurusio* és testvérhajói harminchat órával korábban hagyták el a kikötőt. Az új osztály vezérhajója tizenöt csomós sebességgel igyekezett a hadgyakorlat helyszínére, hatalmas dízelmotorok hajtották meg, amelyek most a víz alatti átkelési árbocon keresztül szívták be a levegőt. A tízfőnyi tisztből és hatvan közlegényből álló legénység rutinőrséget adott. A tengeralattjáró vezérlőtermében egy fedélzeti tiszt és beosztottja teljesített őrszolgálatot. A teljes torpedócsoport munkában volt, elektronikus tesztek végeztek a tizennégy 89-Mod C típusú torpedón és a hat Harpoon rakétán. Egyébként a szolgálati időszak során nem történt semmi különös, és senki sem figyelt fel a szimpla cserére. A kapitányt, Ugaki Tamaki parancsnokot úgy ismerték, mint aki makacsul kitart a készség mellett, s annak ellenére, hogy keményen gyakorlatoztatta az embereit, elégedett hajó volt az övé, mert mindig jó hajó volt. Ugaki kapitány a kabinjába zárkózott, a legénység szinte nem is tudta, hogy a fedélzeten van. Jelenlétéről csak az ajtaja alatti fénycsík és az elszívóberendezésen kitóduló cigarettafüst árulkodott. Kemény ember a parancsnok – gondolták a legénység tagjai –, kétségkívül az amerikai tengeralattjárók elleni gyakorlat tervein és a gyakorlatokon dolgozik. Utolsó alkalommal jól csinálták, a tíz gyakorló támadásból három elsőre megsemmisítő volt. Senki sem számíthatott ennél jobbra. Kivéve Ugakit, tréfálkoztak az emberek az ebédlőasztal mellett, ő úgy gondolkodott, ahogyan egy igazi szamuráj. Hallani sem akart róla, hogy a második

legjobb legyen.

*

Ryan már a visszatérése utáni első hónapban felvette azt a szokást, hogy hetente egy napot a Pentagonban töltött. Elmagyarázta az újságíróknak, hogy az irodája végül is nem börtöncella, és ily módon mindenki hatékonyabban használhatja ki az idejét. Még csak sztorit sem kreáltak ebből, ahogyan néhány évvel korábban tettek volna. A nemzetbiztonsági tanácsadói cím, ezzel mindenki tisztában volt, már a múlté, és annak ellenére, hogy a riporterek a Fehér Ház sarokirodájának méltó örököséiként vélekedtek Ryanról, afféle színtelen fickónak tartották. Tudták róla, hogy kerüli a washingtoni „kulisszákat”, mintha attól félt volna, hogy leprás lesz. Minden áldott nap ugyanakkor jelent meg a hivatalában, a körülményektől függően a lehető legrövidebb idő alatt elvégezte a munkáját – szerencséjére ez ritkán volt több napi tíz óránál –, s mint bármely közönséges halandó, hazatért a családjához. A CIA-nál még mindig igen homályos volt a háttere, s noha mind magánemberként, mind kormánytisztviselőként jól ismerték nyilvános ténykedését, ez nem volt újság. Ryan tehát nyugodtan utazhatott hivatali kocsija hátsó ülésén anélkül, hogy nagy hűhót csaptak volna belőle. Minden szokványos volt körülötte, és Jack mindent megtett azért, hogy ez így is maradjon. Az újságírók ritkán vesznek tudomást olyan kutyáról, amelyik nem ugat. Talán nem olvasnak eleget ahhoz, hogy jobban megismerjék a kutyák természetét.

– Mesterkednek valamiben – mondta Robby Jackson,

amint Ryan helyet foglalt a katonai parancsnokság tárgyalójában. A térkép önmagáért beszélt.

– Dél felé haladnak?

– Kétszáz mérföldnek felel meg. A flottaparancsnok, W. K. Chandraskatta a dartmouthi Királyi Haditengerészeti Akadémián végzett, harmadikként az évfolyamán. Néhány évvel ezelőtt haditengerészeti kurzuson vett részt Newportban. Azon az évfolyamon ő volt az első folytatta Jackson admirális. – Remek politikai kapcsolatai vannak, az utóbbi időben meglepően sok időt töltött távol a flottájától, ide-oda utazgatott...

– Hová? – kérdezte Ryan.

– Feltételezzük, hogy Új-Delhibe és vissza, de az az igazság, hogy valójában nem tudjuk. A régi történet, Jack. Ryan majdnem felhördült. Részben régi, részben nagyon is új volt. Még nem élt olyan katonatiszt, aki úgy vélte, hogy elegendő hírszerző-értesüléssel rendelkezik, és sosem bíztak meg teljesen a kapott adatok minőségében. Ebben az esetben a panasz helytálló volt: a CIA még mindig nem rendelkezett Indiában földi felszereléssel. Ryan az agyába véste, hogy ismételten beszéljen Brett Hansonnal a nagykövetről. A pszichiáterek „passzív-agresszív” néven illették a cselekvés e formáját, ami azt jelentette, hogy a külügyminiszter nem állt ellen, de együtt sem működött. Ryan számára kimeríthetetlen meglepetésforrásként szolgált, hogy fontos beosztásban lévő felnőttek oly gyakran viselkedtek öt éves kölyökként.

– A partra tett utazásai és a mozgása közti korreláció...

– Semmi nyilvánvaló – felelte fejét ingatva Jackson.

– Elektromágneses jelforrások felderítése? – kérdezte Ryan, s eltűnődött, vajon a Nemzetbiztonsági Hivatal, korábbi önmagának egy másik árnyéka, tett-e kísérletet az indiai flotta rádióforgalmának lehallgatására.

– Kaptunk néhány dolgot Alice Springsten és Diego Garcían keresztül, de ez csak rutin. Többnyire hajófelvonulási parancsok, semmi olyan, aminek valódi hadműveleti jelentősége lenne.

Ryan majdnem felhorkant, hogy hazája hírszerző szolgálatai sosem rendelkeznek azzal, amire neki pillanatnyilag szüksége van, mégpedig igen egyszerű okból: azok a hírszerző-értesülések, amelyeket ő megkap, teszik lehetővé, hogy Amerika felkészüljön, bármi történjék is, s hogy ő még azelőtt elejét vegye a problémáknak, mielőtt azok problémákká válnak. Azok a dolgok fejlődtek válsággá, amiket félvállról kezeltek, mert más témák fontosabbak voltak – egészen addig, amíg a kis gondokból nagyok lettek.

– Tehát csak arra támaszkodhatunk, amire a hadműveleti sablonjainkból következtethetünk.

– Minden infónk itt van – mondta Jackson a tengeri térképhez lépve.

– A nyílt vízre kényszerít minket?

– Cselekvésre kényszeríti Dubro admirálist. Igazán nagyon okos. Az óceán hatalmas, de rögvest sokkal kisebb lesz, ha két flotta mozog rajta. Még nem kért új harcászati parancsot, de el kellene kezdenünk gondolkodni rajta.

– És mi történik, ha azt a dandárt felpakolják a kétéltű gépekre?

Jackson stábjának egyik ezredese válaszolt.

– Ha én lennék a helyükben, uram, igazán nem tartanám nehéznek. Már vannak csapataik a szárazföldön, akik a tamilokkal szórakoznak. Ez simán biztosítja az inváziós hídfőt, és a partraszállás pusztán szervezés kérdése. Minden invázióban az egységes alakulatként történő partraérés a kemény dió, de nekem úgy tűnik, ezt már gyakorolták. A 3. páncélosdandárjuk nagyon is erős alakulat. Röviden szólva, a Srí Lanka-iáknak nincs olyan hatásos imájuk, amivel lelassíthatnák őket, és olyan, amivel megállíthatnák, még kevésbé. A következő lépés: az ember bekebelez néhány repülőteret, és odarepíti a gyalogságát. Rengeteg emberük van fegyverben. Nem lenne túl nagy megerőltetés számukra, ha bedobnának ötvenezer gyalogost erre a hadműveletre. Úgy vélem, hosszú távú felkeléssé fajulhat a helyzet az országban – folytatta az ezredes –, az első néhány hónap viszont szinte ellenállás nélkül az indiaiaknak kedvezne, s mivel képesek rá, hogy a haditengerészetük blokád alá vegye a szigetet, nos, hiába is akarnának harcolni a lázadók. Ha elfogy a muníció, nem kapnának utánpótlást. India nyer.

– Politikai szempontból nehezebb a helyzet – elmélkedett Ryan. Begerjed az ENSZ...

– Csakhogy senki sem kapaszkodik arrafelé – hangsúlyozta Jackson. – Srí Lankának nincsenek hagyományos szövetségesei, hacsak Indiát nem tekinted annak. Nem tudnak vallási vagy etnikai kártyát kijátszani. Nincsenek erőforrásaik, amelyek megérnék számunkra, hogy belekeveredjünk.

Ryan az előző gondolatmenetét folytatta.

– Néhány napig címlapsztori, de ha az indiaiak elég okosak, az ötvenegyedik államukká teszik Ceylont...

– A huszonhatodik államukká, uram – jegyezte meg az ezredes –, vagy etnikai okokból Tamil Naduhoz társítanak. Talán még segítené is az indiaiaknak megszüntetni a tamilokkal fennálló nehézségeiket. Gyanítom, hogy van némi összefüggés.

– Köszönöm! – Ryan biccentett az ezredes felé, aki elvégezte a házi feladatát. – Viszont ha az az elképzelésük, hogy politikailag integrálják a szigetet a saját országukba, teljes körű polgári jogokkal meg minden, akkor egykettőre volt sztori, nincs sztori. Sima és egyszerű. Mindazonáltal politikai kifogásra van szükségük, mielőtt lépni tudnának. A kifogás pedig a tamil lázadók felkelése, amit természetesen ők szítanak.

– És ez adja majd nekünk a jelet – értett egyet Jackson. – Mielőtt megtörténik, tudatnom kell Mike Dubróval, mi folyik, hogy tehessen ellene.

Ami nem lesz különösebben egyszerű, gondolta a tengeri térképre pillantva Ryan. A 77. Les Hadműveleti Csoport megtartván távolságát az indiai flottától, dél-nyugatnak tartott, ámde annak ellenére, hogy egy egész óceánon manőverezhetett, Dubrótól nem messze nyugati irányban hosszan korallzátonyok húzódtak. Némi vigasszal szolgált, bár nem sokkal, hogy a korallzátonyok végén volt a Diego Garcia-i amerikai támaszpont.

A blöffel csak az a gond, hogy a másik fickó megsejtheti, mire megy ki a játék, és ez a játszma sokkal

véletlenszerűbb volt, mint egy kézbe kiosztott póker. A harcképesség az amerikaiaknak kedvezett, a földrajz azonban Indiát részesítette előnyben. Amerikának tulajdonképpen nem voltak életbevágóan fontos érdekei a területen. Az amerikai flotta végül is alapvetően azért tartózkodott az Indiai-óceánon, hogy szemmel tartsa a Perzsa-öblöt, de az instabilitás bármely régióban fertőző, s amikor az embereket felpiszkálja az ilyesmi, az pusztításhoz vezethet. Az idejében megtett intézkedés ebben az arénában legalább olyan hasznos, mint bármely másokban. El kellett dönten, meddig mehet a blöffölés.

– Elég furfangos, igaz, Rob? – kérdezte mosolyogva Ryan.

– Segítségünkre lenne, ha tudnánk, mit gondolnak.

– Értettem, admirális. Minden erőmet latba vetem, hogy embereket állítsak rá.

– És a harcászati feladat?

– A harcászati feladatok változatlanok maradnak, Robby, amíg az elnök másképpen nem rendelkezik. Ha Dubro úgy véli, hogy korlátozott támadás éri, képes megbirkózni vele. Úgy vélem, akadnak felfegyverzett repülői a fedélzeten.

– A pokolba a fedélzeten! A levegőben, doktor Ryan.

– Meglátom, rá tudom-e venni, hogy még hosszabbra eressze a pórázt – ígérte Ryan.

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. Egy alacsonyabb beosztású tiszt – egy nemrégiben őrnaggyá előléptetett tengerészgyalogos – vette fel, majd átadta Ryannek a kagylót.

– Tessék! Ki beszél?

– Fehér Ház, híradóközpont, uram – felelte az ügyeletes. –

Koga miniszterelnök benyújtotta lemondását. A nagykövet úgy véli, Gotót kéri fel az új kormány megalakítására.

– Hát ez gyorsan ment. Küldesse át a külügy japán referensével, amire szükségem van. Két órán belül az irodámban leszek. – Ryan letette a kagylót.

– Koga távozott? – kérdezte Jackson.

– Mi van? Valaki fogalmazáskeresőt adott be neked ma reggel, Rob?

– Dehogy. Csak ki tudom hallgatni mások telefonbeszélgetéseit. Úgy hallom, egyre népszerűtlenebbek vagyunk odaát.

– Ez kissé gyorsan ment.

*

Diplomáciai futár hozta a fényképeket. A régi időkben a belépési kikötőben felnyitották volna a zsákot, de ezekben a „kedvesebb és szelídebb” napokban a régóta kormányszolgálatban álló alkalmazott a Dullesen beszállt a hivatali kocsiba, és egészen Foggy Bottomig utazott. Ott a vászonzsákot egy biztonsági helyiségben kinyitották, és miután kategória és prioritás szerint osztályozták a tartalmát, kikézbcsítették a különböző rendeltetési helyekre. A hét fémkazettát tartalmazó bélelt borítékot egy CIA-alkalmazott kezébe nyomták, aki egyszerűen kísétált a kocsijához, és elhajtott a Tizennegyedik utcai híd irányába. Negyven perccel később a kazettákat egy mikrofilmekre és más bonyolult rendszerekre tervezett laboratóriumban ürítették ki, amely könnyen alkalmazkodott az efféle prózai anyagokhoz is. A technikus jobban szerette az „igazi” filmet, hiszen sokkal könnyebb volt dolgozni vele, és

beleillett a szabványos és felhasználóbarát előhívókészülékbe. Már rég leszokott arról, hogy megnézze a képeket, legfeljebb csak meggyőződött róla, hogy jó munkát végzett-e. Ebben az esetben a színtelítettség mindent elárult számára. Fuji film, gondolta. Ki is mondogatta mindig, hogy jobb, mint a Kodak? A filmet felvágta, majd az egyes kockákat papír diakeretbe illesztette, amelyek csak a „Szigorúan bizalmas” feliratban különböztek azoktól, amelyeket a szülők vásárolnak, hogy megőrizték csemetéik első találkozását Miki egérrel. A diákat megszámozták, összekötötték, és egy dobozkába tették. A dobozkát borítékba csúsztatták, amely a labor kimenőkosarába került. Harminc perccel később egy titkárnő jött érte.

Felliftezett a majdnem negyvenéves Régi Főhadiszállás ötödik emeletére. Az épület nem tagadhatott volna le a korából, az ütött-kopott folyosók összeszáradt faborítása visszataszítóan seszínű sárgává, fakult. Ez a hely is sokat veszített jelentőségéből, ami főként az OSWR – Stratégiai Fegyverek Tudományos Kutatóiroda – esetében volt igaz. A CIA egykor legfontosabb alügynöksége most épphogy eltengődött.

Stábját rakétával foglalkozó tudósok alkották, kiknek munkaköri leírása tulajdonképpen őszinte volt. A külföldön készült rakéták műszaki adatait vizsgálták, és meghatározták, mire képesek valójában. Ez rengeteg elméleti munkát jelentett, valamint sok utazással járt a kormánnyal leszerződött szállítókhoz, hogy az adatokat összehasonlítsák azokkal, amiket a saját embereik tudtak.

Sajnos, már amennyiben ezen sajnálkozni lehet, az OSWR megélhetését biztosító interkontinentális ballisztikus rakéták és SL ballisztikus rakéták szinte már nem is léteztek, és majdhogynem nosztalgikusak voltak a részleg irodáinak falain függő fotók. A fizika különböző területein képzett munkatársak most a vegyi és biológiai reagensekről, a szegényebb nemzetek tömegpusztító fegyvereiről tanultak. De nem ma.

A harmincnégy éves Chris Scott még az OSWR fénykorában kezdett ott dolgozni. A Rensselaer Polytechnic Institute-ban végzett fiatalember azzal tüntette ki magát, és kapott vállveregetést az akkori igazgatótól, William Webstertől, hogy két héttel azelőtt vonta le a következtetést a szovjet SS-24 teljesítményéről, mielőtt egy magas helyen lévő ügynök elemelte a szilárd hajtóanyagú madár kézikönyvének egy példányát. A 24-esek már mind a múlté, és a ma reggeli tájékoztató elárulta Chrisnek, hogy csak egyetlen SS-19 rakétájuk maradt, az észak-dakotai Minot közelében található egyetlen Minuteman-III megfelelője, és mindkettőre megsemmisítés vár. Mivel nem szerette a kémiát, áldást jelentettek számára a Japánból érkezett diák.

Scott ráérősen dolgozott. Időmilliomos volt. Kinyitotta a dobozát, dianézőjébe helyezte a bekeretezett képeket, és mindegyik felvételnél jegyzeteket készítve végignézte őket. Ez két órát vett igénybe, épp az ebédidőig. Visszacsomagolta és elzárta, a diákat, csak azután indult az első emeleti büfébe. A Washington Redskins kegyvesztetté válása volt a téma, meg az új tulajdonos

kilátásai, hogy mennyiben tud változtatni a dolgokon. Scottnak feltűnt, hogy az emberek elhúzzák az ebédidőt, és a főnökök nem csinálnak nagy ügyet belőle. Az épület udvarára néző folyosón mindig többen időztek, mint a régi napokban, és azelőtt sosem álltak meg, hogy lenézzenek a Berliini fal évek óta kiállított darabjára. Különösen az öreg bútordarabok nem, gondolta önmagát is közéjük sorolva Scott. Hát, neki legalább van mára munkája, s ez igen örömteli változás volt.

Az irodájába visszatérve Chris Scott behúzta a sötétítő függönyöket, és betöltötte a diákat a vetítőbe. Kiválaszthatta volna csak azokat, amelyeket különleges jelzéssel látott el, de ez volt a mai munkája, sőt ha ügyesen keveri a kártyát, talán az egész heti. Ő a szokásos alapossággal végzi a dolgát. Összehasonlítja a látottakat azoknak a NASA-soknak a jelentésével.

– Nem bánja, ha csatlakozom? – Betsy Fleming dugta be fejét az ajtón. Ő is régi bútordarab volt már, hamarosan nagymama lesz, és annak idején titkárnőként kezdte. A fényelemzés és rakétatechnika területén képezte magát, tapasztalata még a kubai rakétaválságra nyúlik vissza. Ahhoz képest, hogy nem rendelkezett hivatalos végzettséggel, csodálatosan értette ezt a szakmát.

– Dehogya. – Scott cseppet sem bánta, hogy megzavarták. Betsy az iroda tiszteletbeli mamája is volt.

– Régi barátunk, az SS-19 – mondta, miközben helyet foglalt. – Tyúha! Tetszik, amit csináltak velem.

– Alig hihető – jegyezte meg Chris, és kinyújtóztatta tagjait, hogy lerázza magáról az ebéd utáni bágyadtságot.

Ami olyan rusnya volt valaha, most kifejezetten gyönyörűnek tűnt. A rakétatörzs felcsiszolt rozsdamentes acélból készült, így jobban láthatóvá vált a struktúrája. Az orosz zöld színben rondának látszott. Most előnyösebben festett, hatásosabbak voltak óriási méretei, és jobban hasonlított egy űrrakétához, aminek szánták.

– A NASA azt állítja, hogy a jobb anyaggal meg hasonlókcal rengeteg súlyt takarítottak meg a törzsön – folytatta Chris. – Most már elhiszem.

– Szégyen, hogy az istenverte üzemanyagtartályaiknál nem tudták ezt megcsinálni – méltatlankodott Mrs. Fleming, és kollégája egyetértően felmordult.

Chrisnek is volt egy Crestája, de a felesége kijelentette, hogy addig nem ül bele, amíg ki nem cserélteti a tankot. Ez a kereskedője szerint beletelik vagy két hétbe. A cég ugyan bérelt neki egy autót, ami azon hiábavaló erőfeszítései közé tartozott, hogy visszahódítsa a közvélemény jóindulatát. Chrisnek viszont új parkolómatricát kellett beszereznie, amit majd levakarhat, amikor visszaviszi az Avishoz a bérautót.

– Tudjuk, ki készítette a felvételeket? – kérdezte Betsy.

– Csak azt, hogy a mieink közül való. – Chris újabb diát vetített. – Rengeteget változtattak rajta. Többnyire kozmetikázásnak tűnik – tette még hozzá.

– Mennyi súlyt spórolhattak meg? – A fiúnak igaza van, gondolta Mrs. Fleming. Az acélon meglátszottak a polírozás körkörös mintái.

– A NASA szerint több mint ötszázötven kilót a rakétatörzsön... – Ismét kattintott egyet a távkapcsolón.

– Húha, itt aztán nem – konstatálta Betsy.

– Ez fura.

A rakéta felső csúcsa volt az, ahová a robbanótöltetek kerülnek. Az SS-19-et úgy tervezték, hogy egy csokorralalót szállítson belőlük. Viszonylag kisméretűek, nehezek és tömörek voltak, s a rakétát ennek megfelelően kellett megépíteni. A robbanótölteteket tartó szerkezetnek olyan robusztusnak, egyben masszívnak kellett lennie, hogy egyenletesen elossza a hasznos terhek alaposan megnövekedett tehetetlenségi súlyát.

– Nem, ezen nem változtattak. – Scott a kolléganőjére nézett.

– Azon tűnődöm, miért nem. Ez a madár állítólag műholdakat visz Föld körüli pályára.

– Azt mondják, nehéz hírközlési...

– Igen, de nézze meg ezt a részt...

A robbanótöltet alapjának teljes keresztmetszetében erősnek kellett lennie. A hírközlési műhold alapja viszont egy vékony, lapos és erős acélgallér, amely mindig túl könnyűnek tűnik a feladatához. Ez inkább egy szokatlanul nehéz kocsikerékhez hasonlított. Scott kinyitotta az iratszekrénye fiókját, és elővette azt az SS-19-est ábrázoló fotót, amelyet nemrégiben az Oroszországban járt ellenőrző csoport egyik tisztje készített. Szó nélkül nyújtotta át Mrs. Flemingnek.

– Ide süssön! Ez a szabványstruktúra pontosan az, amit az oroszok megterveztek, legfeljebb jobb acélból, szebb kivitelben. Majdnem minden mást megváltoztattak, igaz? – kérdezte a nő. – Ezt miért nem?

- Lássuk csak! Ennek a megtartása legalább negyvenöt kiló pluszt jelentett, ha nem többet.
- Ennek semmi értelme, Chris. Ez a legelső pont, ahol súlyt akar megtakarítani az ember. Minden egyes itt megspórolt kiló négyet vagy ötöt ér az első szakaszban. – Mindketten felálltak, és a vetítövásznonhoz léptek. – Várjon csak...
- Igen, ez az éles tölthez passzol. Nem módosítottak rajta. Nincs rajta a műholdhoz szükséges gallér. Az égvilágon semmit sem változtattak rajta. – Scott a fejét ingatta.
- Gondolja, hogy a szállító fokozat miatt tartották meg az eredeti tervet?
- Még abban az esetben sincs szükségük erre a tömegre a felső végén.
- Olyan, mintha szándékosan hagyták volna meg olyannak, amilyen volt.
- Igen. Csak azt tudnám, miért.

14.

Tükörképek

- Harminc másodperc – mondta a rendezőasszisztens, amikor az utolsó reklám forgott a vasárnap reggeli nézőknek. Az egész műsor Oroszországgal és Európával foglalkozott, ami kapóra jött Ryan számára.
- Az egyetlen kérdés, amit nem tehetek fel – tréfálkozott Bob Holtzman még nem a kamerák előtt –, hogy milyen nemzetbiztonsági tanácsadónak lenni egy olyan országban, aminek nem fenyegeti veszély a

nemzetbiztonságát?

– Nyugis – felelte Ryan gyanakvó pillantást vetve a három kamera felé. Egyiken sem világított az árulkodó piros lámpa.

– Akkor miért időzik olyan sokat a hivatalában? – Kris Hunter tekintete keményebb volt a hangjánál.

– Ha nem jelentkeznék munkára – hazudta Jack –, még észrevennék, hogy mennyire nem vagyok fontos. – Rossz jel. Indiáról még nem tudnak, azt viszont tudják, hogy valami bűzlik. A francba! Igyekezett eltussolni. Olyan dolog volt ez, aminek a nyilvánosság nyomása csak árthat, nemhogy segíthet.

– Négy! Három! Kettő! Egy! Tessék! – A rendezőasszisztens beintett a műsorvezetőnek, egy Edward Johnson nevű televíziós újságírónak.

– Dr. Ryan, mit tesz az adminisztráció a japán kabinetben történt változásokkal kapcsolatban?

– Nos, ez természetesen a jelenlegi kereskedelmi nehézségek következménye, ami nem igazán az én területem. Úgy látjuk, alapvetően belpolitikai helyzettel állunk szemben, amivel a japánok nagyon könnyen megbirkóznak a mi tanácsaink nélkül – jelentette ki Jack azon a „megfontolt államférfiúi” hangján, amit néhány szónoklatórán tökéletesített. Főként azt kellett megtanulnia, hogy lassabban beszéljen.

Kris Hunter előrehajolt.

– Csakhogy a miniszterelnöki poszt első számú várományosa az Egyesült Államok régi ellensége...

– Ez kissé erős – vágott jóindulatú mosollyal a szavába

Ryan.

– A beszédei, az írásai, a könyvei nem kifejezetten barátiak.

– Azt hiszem – mondta Ryan egy legyintés és egy félmosoly kíséretében –, a baráti és nem baráti nemzetek szónoklatai furamód abban térnek el egymástól, hogy az előbbi gyakrabban lehet bántó, mint az utóbbi.

– Ön nem aggódik?

– Nem – felelte fejét rázva Jack. Úgy gondolta, az effajta rövid válaszok hajlamosak elbátortalanítani egy riportert.

– Köszönjük, hogy befáradt a stúdióba ma reggel, dr. Ryan.

– Örömmel, mint mindig.

Ryan addig mosolygott, amíg kihunytak a ráirányuló kamerák lámpái. Azután lassan tízig számolt, megvárta, amíg a riporterek leveszik a mikrofonjaikat, ő is lecsíptette a magáét, felállt és kiosont a díszletből. Most már lehetett beszélni. Bob Holtzman utána ment a sminkszobába. A sminkesek éppen odakint kávéztak, Ryan kivett egy maroknyi törőlkendő, majd Holtzmannak nyújtotta a dobozt. A tükör fölötti nagy fatáblába ezt vésték: „AMI ITT ELHANGZIK, NEM HIVATALOS”.

– Tudja, mi rejlik valójában a nők egyenjogúságukért folytatott harca mögött? – kérdezte Holtzman. – Nem ám a fizetés, a melltartó vagy más sületlenségek.

– Így igaz – helyeselt Jack. – Az, hogy rájuk erőltettük a sminket. Mindent megérdemeltünk, amit kaptunk érte. Istenem, gyűlölöm ezt a szart! – tette még hozzá, miközben a púdert törölte le a homlokáról. Úgy érzem magam, mint egy olcsó kurva.

- Ez nem túl szokatlan a politika szereplői számára – jegyezte meg Kris Hunter, ő is nekilátott, hogy lemossa az arcáról a festéket.
- Jack felnevetett.
- Nem, de az ön részéről udvariatlanság ilyet mondani, hölgyem. – Én most a politika szereplője vagyok? – gondolta. Azt hiszem, igen. Hogy a fenébe történhetett?
- Mi volt ez a maszlag az utolsó kérdésemre, Jack? – kérdezte Holtzman.
- Ha tudja, hogy maszlag volt, Bob, akkor azt is tudja, miért volt az. – Ryan a tükör feletti táblára mutatott, majd úgy döntött, meg is kocogtatja, hogy biztosan megértsék a célzást.
- Tudom, hogy amikor az utolsó japán kormány megbukott, mi tártuk fel az információkat a vesztegetési botrányban – mondta Holtzman. Jack mindössze egy odavetett pillantással válaszolt. Ilyen körülmények között az is fontos megjegyzés lehet, ha nem fűz hozzá kommentárt.
- Az tette tönkre Goto első esélyét, hogy miniszterelnök legyen. A második volt a sorban, emlékszik?
- Akkor hát most kapott egy újabb esélyt. A türelme elnyerte jutalmát – jegyezte meg Ryan –, ha össze tud hozni egy koalíciót.
- Ne akarja ezt beadni nekem. – Hunter a tükör felé hajolva az orrát mosta le. – Maga ugyanazt a nyilatkozatát olvasta az újságokban, amit én. Meg fogja alakítani a kormányát, és tudja, milyen érveket hozott fel.
- A fecsegés nem kerül semmibe, különösen ebben a szakmában nem – mondta Jack. Még mindig nem élte bele

magát, hogy ő is „ebbe a szakmába” tartozik. – Talán csak egy újabb politikus, aki a kelleténél többet ivott, és rossz napja volt az irodában vagy a lóversenypályán...

– Vagy a gésaházban – vetette fel az eshetőséget Kris Hunter. Miután lemosta magáról a festéket, a pult szélére ült, és cigarettára gyújtott. Kristine Hunter régi típusú riporter volt, még jóval innen az ötvenen. A Columbia újságíró-iskolájában végzett, és épp most nevezték ki a *Chicago Tribune* vezető külügyi tudósítójává. Hangja érdesen száraz volt. – Két évvel ezelőtt az a szemét ki akart kezdeni velem. A stílusa sokkolt volna egy tengerészgyalogost, az ajánlata pedig... nevezzük excentrikusnak. Ugyebár kapott tájékoztatást a személyes szokásairól, dr. Ryan?

– Soha, de soha, egyetlenegyszer sem beszélek arról, Kris, hogy milyen személyes anyaggal rendelkezünk, ha van egyáltalán, külföldi tisztségviselőkről. – Jack szünetet tartott. – Egy pillanat! Goto nem beszél angolul, vagy mégis? – Ryan lehunyta szemét, és megpróbált visszaemlékezni, mi állt erről a tájékoztatóban.

– Nem tudta? Ha úgy hozza a kedve, beszél angolul, ha pedig amúgy akkor nem. Aznap nem úgy hozta. És egy huszonhét év körüli nő volt a tolmácsa. Még csak el sem pirult. – Hunter sötéten kuncogott. – Én biztosan bíborvörös voltam. Mit mond ez önnek, Ryan doktor?

Ryannek nem sok kétsége volt a SZANTÁLFA hadművelettől kapott információkkal kapcsolatban. Ennek dacára nagyon jól jött, hogy egy teljesen független forrás is megerősítette.

- Azt hiszem, a szökéket szereti – mondta könnyedén.
- Azt beszélik. Meg azt is, hogy új pipije van.
- Kezd komolyra fordulni a dolog – vetette közbe Holtzman – , nagyon sokan legyeskednek Kris körül.
- Goto szereti megmutatni az embereknek, milyen kemény legény. Elég ocsmány hírek keringenek róla. – Kris Hunter szünetet tartott. – És el is hiszem.
- Valóban? – kérdezte Ryan a tőle telhető legártatlanabb arccal. – Női megézés?
- Ne legyen szexista! – figyelmeztette Hunter a hangulathoz képest túl komolyan. Ryan is komoly hangnemre váltott.
- Nem vagyok az. A feleségemnek sokkal jobbak az ösztönei, ami az emberek megítélését illeti, mint nekem. Talán az is szerepet játszik ebben, hogy orvos, így elfogadja?
- Tudom, hogy tudja, dr. Ryan. Tudom, hogy az FBI igen diszkréten utána nézett néhány dolognak a seattle-i körzetben.
- Tényleg?
- Kris Hunter nem hagyta magát.
- Az ilyesmit nem lehet titokban tartani, pláne ha barátai vannak az embernek az Irodánál, ahogyan nekem, és akkor sem, ha az egyik eltűnt lány egy rendőrkapitány lánya, akinek a közvetlen szomszédja az FBI seattle-i akcióalakulatának vezetője. Folytassam?
- Akkor miért ül rajta?
- Kris Hunter zöld szeme a nemzetbiztonsági tanácsadóra villant.
- Megmondom, miért dr. Ryan. Megerőszakoltak a

főiskolán. Azt hittem, meggyilkol a disznó. Szembenéztem a halállal. Az ember nem felejt el az ilyesmit. Ha rosszul sül el a történet, az a lány, s talán mások is, holtan kerül ki belőle. A nemi erőszakból felépülhet az ember, nekem sikerült. A halálból azonban nem jöhet vissza.

– Köszönöm! – felelte csendesen Ryan. Tekintete és bólintása még többet árult el. Igen, megértettem és maga tudja, hogy megértettem.

– És ő annak az országnak a következő vezetője. – Kris Hunter szeme szinte szikrázott. – Gyűlöl minket, dr. Ryan, interjút adott nekem. És nem azért akart engem, mert vonzónak talált. Azért ragaszkodott hozzám, mert a szőke amerikai értelmiségi nő jelképének látott. Ez egy erőszaktevő. Abban leli örömét, hogy bántja az embereket. Ha egyetlenegyszer látta, nem felejt el a tekintetét. Oda kell figyelniük erre a fickóra. Ezt mondja el az elnöknek.

– Elmondom – ígérte meg Ryan az ajtó felé menet.

Odakint a Fehér Ház kocsija várt rá. Volt min eltűnődnie, miközben az autó a Beltway felé tartott.

– Labdázgatás – kommentálta a titkosszolgálati ügynök –, ha figyelmen kívül hagyjuk az utóhatást.

– Mióta csinálja ezt, Paul?

– Tizennégy elbűvölő éve – felelte Paul Robberton az első ülésről, egyik szemével az utat figyelve. A sofőr a kormányórséghez tartozott, Ryannek azonban most titkosszolgálati testőr is járt.

– Akciófeladat?

– Átverések. Sosem húztam meg a ravaszt, de akadt néhány tisztességes méretű ügyem.

– Jó emberismerő?

Robberton nevetett.

– Ebben a munkában jobb, ha azt hiszi magáról az ember, dr. Ryan.

– Meséljen Kris Hunterről!

– Okos és kemény, mint az acél. Igazat mond. Szexuálisan zaklatták a főiskolán, a pasas sorozatban követett el nemi erőszakot. Kris ellene vallott. Akkor történt, amikor az ügyvédek kissé... szabadosan kezelték a nemi erőszak áldozatait. Nem ő biztatta-e azt a férfit? – meg ehhez hasonlókat kérdeztek. Undorító volt, de Kris átvészelte, és elítélték a disznót. A börtönben fűbe harapott, biztos valami csúnyát mondott egy fegyveres rablónak – fejezte be savanyúan Robberton.

– Arról beszéljen, hogyan gondolkodik!

– Jó rendőr lehetett volna belőle. Nagyon tisztességes riporternek ismerem.

– Rengeteg információt gyűjtött – morogta Ryan. Nem mind jó, még nincsenek megfelelően összeszedve, és a saját élettapasztalataival színezi ki őket, de holtbiztos, hogy megvannak a forrásai. A tovatűnő tájat nézve megpróbálta a helyére rakni a kaleidoszkóp hiányzó darabjait.

– Hová? – kérdezte a sofőr.

– A házhoz – felelte Ryan.

Robberton meglepetten nézett rá. Ebben az esetben a „ház” nem azt jelentette, hogy „haza”.

– Nem! Várjon egy pillanatra! – Ryan felemelte az autótelefont. Szerencsére fejből tudta a számot.

– Halló!

- Ed? Jack Ryan. Elfoglaltak vagytok?
- Vasárnapi kimenőt kaptunk, Jack, a Caps a Bruinsszal játszik ma délután.
- Tíz perc.
- Várunk. – Ed Foley visszaillesztette a telefont a falra. – Ryan jön át – mondta a nejeének. A fenébe!
- A vasárnap volt az egyetlen nap, amikor megengedhették maguknak, hogy aludjanak. Mary Pat még pongyolában volt, nagyon ápolatlanul festett. Szó nélkül otthagya a reggeli újságját, és a fürdőszobába indult, hogy rendbe tegye a haját. Tizenöt perccel később kopogtattak az ajtón.
- Túlóra? – kérdezte az ajtóban Ed Foley.
- Robberton bejött a vendéggel.
- Részt kellett vennem az egyik reggeli műsorban. – Ryan az órájára nézett. – Úgy húsz perc múlva lesz adásban.
- Mi jót hozott? – Mary Pat lépett a szobába, majdnem úgy nézett ki, mint egy átlagos amerikai nő vasárnap reggel.
- Üzlet, szívem – felelte Ed. Mindenkit az alagsori edzőterembe vezetett.
- SZANTÁLFA – mondta Jack, amint odaértek. Itt szabadon beszélhetett, hetente átfésülték a házat poloskák után. – Kapott már Clark és Chavez utasítást rá, hogy kihozzák a lányt?
- Senkitől sem kaptunk végrehajtási parancsot – emlékeztette őt Ed Foley. – Csak arról volt szó, hogy álljon össze a dolog, de...
- Utasítás megadva. Azonnal hozzák ki a lányt!
- Van valami, amiről tudnunk kellene? – kérdezte Mary Pat.
- Kezdetől fogva nem tetszett nekem ez az ügy. Azt

hiszem, talán átadhatnánk egy röpké üzenetet a cukros bácsijának... és elég korán ahhoz, hogy felkeltse a figyelmét.

– Vagy úgy – mormogta Mr. Foley. – Én is olvastam a reggeli lapokat. Nem nevezném jóindulatúnak a nyilatkozatát, de nagyon keményen bánunk velük.

– Üljön le, Jack! – mutatott helyet Mary Pat. – Hozhatok kávét vagy valamit?

– Nem, köszönöm, M. P. – Ryan a kopott díványra telepedett, majd felpillantott. – Goto barátunk elég furá szerzetnek tűnik.

– Megvannak a hóbertjai – értett egyet Ed. – Nem túlzottan éles eszű, egy rakás fellengzősség bújik meg a szónoki fordulatai mögött és annál kevesebb elképzelés. Meglepett, hogy lehetőséget kapott.

– Miért? – kérdezte Ryan. A külügy anyaga a tipikus tiszteletre méltó államférfi képét nyújtotta Gotóról.

– Amint mondtam, nem fenyegeti a veszély, hogy elnyeri a fizikai Nobel-díjat. Aparatcsik a pasas. Úgy építette ki az útját fölfelé, ahogyan a politikusok szokták. Biztos vagyok benne, hogy útközben kivette a maga részét a seggnyalásból...

– És mindezek tetejében rossz szokásokat vett fel a nőket illetően – tette hozzá M. P. – Rengetegen vannak odaát. Ez a Nomuri gyerek hosszú jelentést küldött arról, amit látott. – A hadműveleti igazgatóhelyettes tudta, hogy mindez az ifjúságnak és a tapasztalatlanságnak tudható be. Számos akciólistát mindenről beszámolt az első nagyobb küldetése során, mintha egy könyvet írna. Főként unalmukban

csinálták.

– Itt még sintérnek sem választhatnák meg – mondta kuncogva Ed.

Úgy véled? – gondolta Ryan, és Edward Realty jutott eszébe. Másrészt még kiderülhet, hogy a megfelelő formában és a megfelelő körülmények között Amerika még felhasználhatja ezt valamire. Talán az első találkozásuk alkalmával, ha rosszul mennek a dolgok, Durling elnök finom célzást tehet Gotónak a korábbi barátnőjére, meg hogy mit jelent e káros szenvedélye a japán-amerikai kapcsolatok vonatkozásában...

– Mi újság a BOGÁNCS-csal?

Mary Pat elmosolyodott, miközben elrendezte a Sega játékokat az alagsori tévé tetején. A srácok ezen a helyen mondták meg Mariónak meg a többi videojáték-figurának, mit tegyenek.

– Ahogy visszaemlékszem, két régi tag meghalt, egy visszavonult, egy pedig tengerentúli szolgálatot teljesít Malajziában. A többiekkel felvették a kapcsolatot. Ha bármikor úgy gondoljuk...

– Helyes. Most azon törjük a fejünket, mit akarunk velük. Mit csináljanak a számunkra?

– Miért? – kérdezte M. P. – Nem bánom, de miért?

– Túlságosan megszorogatjuk őket. Én mondtam az elnöknek, neki azonban politikai indokai vannak, hogy erélyes legyen, és nem fogja abbahagyni. Amit teszünk, alaposan ellátja a gazdaságuk baját, és most kiderült, hogy az új miniszterelnökük igazi ellenszenvel viseltet irántunk. Ha úgy döntenek, hogy visszavágnak, tudni akarom, mielőtt

megtörténik.

– Mit tehetnek? – Ed Foley fia kedvenc Nintendo székében ült.

– Én sem tudom, de rá akarok jönni. Adjatok néhány napot, hogy megtudjam a prioritásokat. A francba! Nincs rá néhány napom – mondta aztán Ryan. – Elő kell készítenem a moszkvai utazást.

– Különben is időbe telik, amíg összeállunk, amíg megszerezzük a fiainknak a kommunikációs felszerelést.

– Csináljátok! – adta ki Ryan az utasítást. – Mondjátok meg nekik, hogy élesben megy a kémkedés.

– Ehhez elnöki felhatalmazásra van szükségünk – intette óva Ed. Egy kémhálózat aktivizálása baráti országban nem éppen hétköznapi vállalkozás.

– Megszerzem nektek. – Ryan biztos volt benne, hogy Durlingnak nem lesz ellenvetése. – És a lehető leghamarabb hozzá, kell kezdeni.

– És mi van, ha a lány nem megy bele? – kérdezte M. P. – Ugye, nem azt akarja mondani, hogy raboljuk el?

Jaj! – gondolta Jack.

– Nem. Nem hiszem, hogy jó ötlet volna. A fiúk tudják, hogyan legyenek óvatosak?

– Clark tudja. – Éppen ő tanította a Foley házaspárnak a Farmon oly sok évvel ezelőtt: „Nem számít, hol vannak, az ellenséges terület.” Jó alapigazság volt ez a bevetésre küldött hírszerzők számára, M. P. azonban mindig azon tűnődött, vajon Clark hol szedte fel?

*

Ezeknek az embereknek többnyire a munkahelyükön

kellene lenniük, gondolta Clark – és az volt a gond, hogy ők ugyanígy vélekedtek erről, ő már kivette részét a tüntetésekből, amelyek legtöbbje hazája ellen irányult. Az irániak különösen kellemetlenek voltak, hiszen amerikaiakat olyan emberek tartottak fogságban, akik úgy vélték, hogy a „Halál Amerikára!” tökéletesen józan megnyilvánulása az amerikai külpolitikával szemben érzett ellenszenvnek, ő ott volt, részt vett a dugába dőlt mentési akcióban, amit hosszú szakmai pályafutása mélypontjaként könyvelt el. Jelen lenni és látni, hogy nem sikerül, majd kúszva-mászva menekülni abból az országból, nem nevezhető szép emléknek. Az itteni jelenet felvillantott benne néhány képet.

Az amerikai követség nem csinált belőle nagy ügyet. A munka a szokásos mederben folyt, a nagykövet minden emberét a követség épületén belül tudta. Végül is ez egy civilizált ország. A helyi rendőrség megfelelő őrséget vonultatott fel a kerítésen kívül, és bármilyen lármások voltak a tüntetők, nem olyanak látszottak, mint akik megtámadják az épület körül álló, szigorú külsejű rendőröket. Az utcán lévők azonban nem gyerekek, nem előadásokat elbliccelő diákok voltak (figyelemre méltó, hogy a média sosem foglalkozott azzal, hogy a diáktüntetések igen gyakran esnek egybe a záróvizsgákkal, pedig ez világjelenség). Ezek az emberek többnyire harminc-negyven év körüliek lehettek, és kántálásuk nem volt az igazi. Feltűnően finom kifejezéseket használtak. Szégyenkeznek, amiért eljöttek. Kissé megzavarták őket az események, és inkább megbántottak,

mint dühösesek – gondolta Clark, miközben Chavez a fényképezőgépét kattogtatta. Csakhogy rengetegen voltak, és a velejéig megbántottak. Bűnbakot kerestek a kivédhetetlen rosszért, aki mindenről tehet. Ez a szemlélet persze nem egyedülállóan japán.

Ahogy Japánban mindent, ezt is nagyszerűen megszervezték. A már vezetőkkel csoportokba osztott emberek főként zsúfolt helyiérdekű vonatokkal érkeztek, a pályaudvaron buszokra szálltak, és csak néhány saroknyira innen tették le őket. Ki bérelte a buszokat? – tűnődött Clark. – Ki nyomtatta a feliratokat? Elég lassan jött rá, hogy a szóhasználatuk furamód írástudóra vallott. A japánok, noha nagy hangsúlyt helyeztek az iskolában az angol oktatására, képtelenül összezagválták az idegen nyelvet, a jelszavakat pláne. Aznap délelőtt látott egy fiatalembert, a trikóján „Ihlet a Paradicsomban” felirattal, ami japánul bizonyára precízen kifejez valamit, és újabb példa arra, hogy egyetlen nyelvet sem lehet pontosan átültetni egy másikba. Ezeknél a plakátoknál azonban másként állt a helyzet. Mindegyik tökéletes volt mondattanilag, sőt jobb, mint amilyeneket egy amerikai tüntetésen láthatna. Hát nem érdekes?

A pokolba is, elvégre újságíró vagyok vagy nem? – gondolta.

– Elnézést! – mondta megérintve egy középkorú férfi karját.

– Tessék? – A férfi meglepetten fordult felé. Jól fésült volt, sötét öltönyt, fehér inget viselt, gallérja körül szépen megkötött nyakkendő. Arca nem árult el különösebb haragot, sem a pillanat lelkesedése szította bármilyen más

érzelmet. – Ki maga?

– Orosz újságíró vagyok, az Interfax Hírügynökségtől – felelte Clark, felmutatván cirill betűs igazolványát.

– Aha! – A férfi mosolygott és udvariasan meghajolt.

Clark vizsgozta a gesztust, és elismerő pillantás lett jó modora jutalma.

– Feltehetnék önnek néhány kérdést?

– Természetesen. – A férfi szinte megkönnyebbülten látszott, hogy abba lehet hagyni a kiabálást.

Néhány kérdés, és kiderült, hogy harminchét éves, nő, egy gyermek apja, autógyári alkalmazott, jelenleg az utcára került, és Amerika igencsak kihozta a sodrából, viszont – amint gyorsan hozzáfűzte – Oroszországgal semmi baja.

Zavarba ejtő számára ez az egész – gondolta Clark, és megköszönte a férfinak, hogy kifejtette a véleményét.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte halkán a fényképezőgépe mögül Chavez.

– *Ruszkij!* – vetette oda élesen Klerk.

– *Da, tovaris.*

– Gyere utánam „Iván Szergejevics” – mondta ezután, és elvegyült a tömegben. Alig tett meg tíz métert, máris világossá vált számára, ami korábban furának tűnt, s amit nem egészen értett. A tömeg szélén lévők ellenőrök, művezetők voltak, belül viszont kevésbé választékosan öltözött kétkezi munkások, akik számára kisebb méltóságvesztéssel járt ez az egész. Itt más volt a hangulat. Haragosabb tekintettel néztek rá, s noha némileg felengedtek és udvariasabbak lettek, amikor igazolta, hogy nem amerikai, a gyanakvásuk megmaradt, és a kérdéseire

kapott válaszok – már amikor válaszoltak rájuk – kevésbé voltak óvatosak.

Az emberek vezetőik irányításával hamarosan elindultak, és a rendőrök egy másik helyre kísérték őket, ahol pódiumot állítottak fel. Ekkor más irányt vettek az események.

Goto Hiroshi húzta az időt, még ahhoz képest is sokáig várakoztatta őket, hogy ebben a környezetben az agyakra vésik a türelem erényét. Peckesen lépkedett az emelvényhez, konstátálta a körberakott székeken helyet foglaló hivatalos kíséretét. A tévékamerák a helyükön álltak, már csak azt kellett kivárni, hogy a tömeg megtöltse a teret. Goto azonban tovább várt, csak állt ott, nézte őket, az emberek önkéntelenül még közelebb nyomultak, s az idő csak növelte a feszültséget.

Clark most érezhette. Talán elkerülhetetlen volt az esemény idegenszerűsége. Ezek nagyon civilizált emberek, egy olyannyira szervezett társadalom tagjai, hogy szinte idegen bolygóról valónak tűnnek, kiknek finom modora és nagyvonalú vendégszeretete éles ellentétben áll az idegenekkel szemben érzett gyanakvásukkal. Clark félelme távoli suttogásként indult, figyelmeztetésként, hogy valami megváltozott, bár edzett érzékei semmit sem kaptak el, ami túllépte volna a világ politikusainak szokásos baromságait. Az a férfi, aki harcolt Vietnámban, s még annál is nagyobb veszélyekkel találta szemközt magát szerte a világon, ismét idegen volt egy idegen földön, de kora és tapasztalata ellene dolgozott. Még a dühösek, ott a tömeg közepén, még ők sem voltak olyan harapósak – és

az ördögbe is, hogyan várhatnák el valakitől, hogy örüljön, amikor kitették az állásából? Szóval nem is olyan nagy ügy az egész – vagy mégis?

A suttogás zsibongássá erősödött, amikor Goto ivott egy korty vizet, de még mindig várakoztatta a hallgatóságát, intett, hogy jöjjenek közelebb, bár a parknak ez a része már tömve volt emberekkel. Hányan lehetnek? – tűnődött Clark. Tízezer? Tizenöt? A tömeg most a saját jószántából elcsendesedett, alig lehetett valami zajt hallani. Néhány pillantás, és megvolt rá a magyarázat. Azok a szélen lévők karszalagot viseltek a zakójukon – a francba! –, és Clark megesküdtött volna rá, hogy ez a mai napra készült egyenruhájuk. A közönséges munkások automatikusan engedelmessé válnak azoknak, akik felügyelőként öltöztek és viselkedtek, és a karszalagosok közelebb terelték őket. Meglehet, hogy volt valami más jel is, ami lecsitította a népet, legfeljebb Clark nem vette észre.

Goto halkán fogott hozzá, amitől a tömeg teljesen elnémult. Az emberek automatikusan előrenyújtogatták a nyakukat ösztönös erőfeszítésükben, hogy elkapják a szavait.

Az isten verje meg, bárcsak több időnk lett volna megtanulni a nyelvet! – gondolta mindkét CIA-tiszt. Chavez objektíveket cserélt, és arcokat kapott le.

– Kezdenek idegesek lenni – tolmácsolta halkán oroszul, amit az arcokról leolvasott.

Clark a testtartásokból látta ugyanezt, miközben Goto tovább beszélt. Csak néhány szót kapott el, talán egy vagy két mondatot, alapvetően jelentéktelen dolgokat, amik minden nyelvben megtalálhatók, a szónoki eszközöket,

amivel egy politikus az alázatot és a tiszteletet szokta kifejezni hallgatósága felé. A tömeg első helyeslő moraja meglepetésként jött, és olyan szorosan álltak egymás mellett, hogy lökdösődniük kellett, ha tapsolni akartak. Clark tekintete Gotóra tévedt. Túl messze volt tőle. Chavez fotóstáskájába nyúlt, kiválasztott egy gépet, és nagy látószögű objektívet csavart rá, hogy jobban láthassa a beszélő arcát, amint az emberek helyeslését fogadja és megvárja, hogy alábbhagyjon a taps, mielőtt folytatná. Hát ez megoldozza a tömeget.

Clark látta, hogy igyekszik palástolni, de jó színészi képességekkel rendelkezett, mint a politikusok általában, akik még falánkabbak a közönségre, mint azok, akik a megélhetésért dolgoznak a kamerák előtt. Goto most szélesebb mozdulatokkal gesztikulált, és a hangja is felélénkült.

Csak tíz- vagy tizenötezer ember van itt. Lehet, hogy teszt? Kísérletezik. Clark sosem érezte magát idegenebbnek, mint most. A világ legnagyobb részén vonásai mindennapiak, jelentéktelenek voltak, látták és elfelejtették. Iránban, a Szovjetunióban, Berlinben beleillett a környezetbe. Itt azonban nem. Most nem. S ami még rosszabb, nem értette, nem mindent értett, és ez kifejezetten aggasztotta.

Goto hangosabban beszélt. Ökle első ízben csapott le a pódiumon, és a tömeg üvöltéssel válaszolt. Előadásmódja felgyorsult. A tömeg befelé mozdult, és Clark a szónok szemét figyelve látta, hogy örömmel veszi. Most nem mosolygott, tekintete az arcok tengerét pásztázta balra és

jobbra, alkalmanként egy-egy helyen megállva, talán kikapva valakit, hogy leolvassa a reakcióit, majd egy másikat, hadd lássa, vajon mindenkiből ugyanazt a hatást váltotta-e ki. Biztosan elégedett volt a látottakkal. Hangja most önbizalmat sugárzott. Megnyerte őket, mindahányat. Beszédének ritmusa szerint változott a lélegzetvételük, nyílt tágra a szemük. Clark leengedte a fényképezőgépet, hogy a hallgatóságot vegye szemügyre, és látta, miként mozdulnak és válaszolnak egy emberként a beszélő szavaira.

Játszik velük.

Clark ismét a szeméhez emelte a gépet, úgy használta, akár egy puska látcsövét. A széleken álló öltönyös főnökökre élesítette. Most mást mutatott az arckifejezésük, inkább a szónoklat, semmint a feladatuk izgatta őket. Clark megint szegényes nyelvtudását szidta, pedig amit látott, még annál is jóval fontosabb volt, mint amit megérthetett volna. A tömeg következő megnyilvánulása nem csupán hangos volt. Dühödt. Az arcok... átszellemültek. Goto birtokolta őket, és egyre messzebbre vezette a tüntetőket a maga választotta ösvényen.

Clark megérintette Chavez karját.

– Tűnés innen!

– Miért?

– Forrósodik a talaj – felelte Clark. Kíváncsi tekintetet kapott válaszul.

– *Nan ja?* – kérdezte japánul a kamerája mögül kimosolygó Chavez.

– Fordulj hátra, és nézd meg a hekusokat! – utasította

„Klerk”.

Chavez engedelmeskedett, és azonnal kapcsolt. Az itteni rendőrök szokás szerint tiszteletet parancsoló magatartást tanúsítottak. Talán a szamuráj harcosokból áradt valaha ilyen magabiztosság. A felszín alatt azonban, udvariasságuk dacára fontoskodó nagyképűség jellemezte őket. Tudatában voltak, hogy itt ők maguk a törvény. Egyenruhájuk olyan makulátlanul tiszta és vasalt volt, mint bármely követségi tengerészgyalogosé, a Sam Browne-övön lógó kézfegyvereik pusztán státusszimbólumként szolgáltak, sosem kellett használniuk őket. Most viszont ezek a kemény hekusok idegesnek tűntek. Egyik lábukról a másikra álltak, izzadó tenyerüket a kék nadrágokhoz dörzsölgették, és össze-összevillant a tekintetük. Ők is nyilvánvalóan érezték, sürgős volt szóba önteniük. Akadt köztük, aki teljes odaadással hallgatta Gotót, de még ezek is nyugtalannak látszottak. Ha a történetek aggodalomra készítetik az ezeken az utcákon rendet tartó embereket, akkor elég komoly lehet a helyzet.

– Gyere!

Clark felmérte a terepet, és egy bolt kirakatait választotta. Mérték utáni szabóság volt. A CIA-tisztek a bejárati ajtó közelében álltak meg. Rajtuk kívül néptelen volt a járda. A kik véletlenül arra vetődtek, csatlakoztak a tömeghez, és a rendőrök azonos távolságot tartó, kék vonala is egyre beljebb húzódott. A két tiszt, itt meglepően szokatlan módon, magára maradt a nyílt utcán.

– Ugyanúgy értelmezed, ahogyan én? – kérdezte Clark. Chavez meglepetésére angolul beszélt.

– Alaposan megdolgozza őket, mi? – Gondolatnyi szünetet tartott. Igazad van, Mr. C. Kezd kissé feszültté válni a helyzet.

Goto hangját messzire vitte a hangosítóberendezés. Most magas tónusban, szinte rikácsolva beszélt, a tömeg ennek megfelelően válaszolt.

– Láttál már ilyet? – Ez nem hasonlított a Romániában végzett munkához.

Kurta bólintás.

– 1979. Teherán.

– Ötödikbe jártam.

– Egy zabszemet sem lehetett volna feldugni, úgy cidriztem – felelte emlékeket idézve Clark.

Goto most hadonászott. Clark megcélozta a fényképezőgéppel, és mintha nem ugyanazt az embert látta volna az objektívén át. Már nem ugyanaz a Goto volt, mint aki elkezdte a beszédet. Alig fél órája bizonytalankodott. Most azonban nem. Ha kísérletnek szánta, sikerült. A befejezés mesterkélt cirkusznak tűnt, de nem is számítottak másra. A szónok, akár egy gólt megadó rögbibíró lendítette magasba két karját, de Clark látta, hogy szorosra kulcsolja az öklét. Húsz méterrel arrébb egy rendőr megfordult, és a két *gajdzsinra* pillantott. Aggodalom ült ki az arcára.

– Nézzünk kabátot magunknak!

– Harminchatos a méretem – felelte könnyedén Chavez, miközben táskájába tette a gépét.

Szép kis üzlet volt, és akadtak kabátok a méretére. Ez jó kifogást kínált a nézelődésre. Az eladó udvariasnak és szolgálatkészeknek mutatkozott, és Clark ragaszkodott

hozzá, hogy Chavez megvegyen egy méregdrága, sötétszürke tucatöltönyt, amelyet számtalan tisztviselő viselt, és amely úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Amikor kiléptek a boltból, a park néptelen volt. Egy csapat munkás a pódiumot szerelte szét, a televíziós stábok a lámpáikat csomagolták össze. Minden normálisnak tűnt, talán a járdaszegélyen ülő három férfit kivéve, akiket maroknyi rendőr vett körül. Amerikai tévések voltak, egyikük zsebkendőt szorított az arcához. Clark úgy döntött, nem megy arra. Inkább azzal foglalkozott, miért nem szemetes a környék – aztán rájött. Már dolgoztak az utcaseprők. Csodálatosan megszervezték mindent. A tüntetés annyira volt spontán, mint a Super Bowl – noha a játék jobban ment, mint tervezték.

– Halljuk, mi a véleményed? – kérdezte Chavez a rendes kerékvágásba visszatérő utcákon lépkedve.

– Te jobban ismered ezt nálam, és...

– Na, ide figyelj, te diplomás jelölt! Ha én felteszek egy kibaszott kérdést, akkor egy kibaszott választ várok rá.

Chaveznek majdnem földre gyökerezett a lába a letolástól. Nem a sértéstől, hanem a meglepetéstől. Még sosem látta idegesnek a partnerét. Ezért aztán megfontoltan és okosan fogalmazta meg feleletét.

– Azt hiszem, valami fontosat láttunk. Úgy gondolom, Goto manipulálta őket. Tavaly megnéztünk egy náci filmet az egyik előadáson, klasszikus anyag a demagógok tevékenységének tanulmányozására. Egy nő rendezte, és ez jutott eszembe...

– *Az akarat diadala*, Leni Riefenstahl – mondta Clark. –

Igen, valóban klasszikus. Egyébként nem ártana levágni a hajadat.

– Mi van?

*

Szato őrnagynak oda sem kellett néznie, hogy tudja, valóban kifizetődött a gyakorlás. Parancsra mind a négy F-15 Eagle kioldotta a fékjét, és előrelendült a misawai kifutópályáján. Több mint háromszáz órát repültek az elmúlt évben, ennek egyharmadát az előző két hónap során, és a pilóták most megkockáztathattak egy alakzati felszállást, amelyre egy légebemutató-csoport is méltán büszke lehetett volna. Csakhogy az ő négyese nem a Blue Angels japán változata volt, hanem a Harmadik Repülőszázadhoz tartoztak. Szatónak természetesen a sebességjelzőre kellett koncentrálnia, mielőtt elfordította repülőgépét a betonról, és ellenőrzés nélkül is tudta, hogy az alakzat legszélső gépe még négy méterre sincs az övé csúcsától. Ez veszélyes volt ugyan, viszont morálisan jót tett. Legalább annyira megrémítette a földi személyzetet, amennyire lenyűgözte az autópályán haladó kíváncsiskodókat. Háromszáz méternyire a talajtól, behúzott kerekekkel és fékszárnyakkal, és négyszáz csomóra gyorsulva, megengedte magának, hogy mindkét irányba elfordítsa a fejét. Szép, tiszta idő volt, a késő délutáni naptól megvilágított hideg levegőben semmi pára. Tőle északra Szato láthatta a legdélebbi Kuril-szigeteket, amelyek egykor hazájához tartoztak, de az oroszok a második világháború végén ellopták tőlük, és olyan zord hegyek borították, mint a legészakabbi japán szigetet, Hokkaidót...

Egyszerre csak egyfélével foglalkozz, korholta magát az őrnagy.

– Jobbra – adta ki az utasítást rádión, nulla-ötös-ötös irányt felvéve. Még mindig fokozatosan emelkedtek, a gyakorlathoz tartalékolva az üzemanyagot.

Nehéz volt elhinni, hogy ezt a repülőgépet idestova harminc éve tervezték. Ez azonban csak a formára és az elvre vonatkozott. Amióta az amerikai mérnökök a McDonnell-Douglasnál megálmodták, a körvonalán kívül mindent módosítottak rajta. Szato gépén szinte mindent, még a motorokat is, Japánban gyártották. Főként az elektronikát.

Folyamatosan áramlottak, jöttek és mentek a gépek, legtöbbjük üzletembereket szállító légijárat volt Japánba vagy onnan, Észak-Amerikából vagy oda –, egy jól meghatározott kereskedelmi útvonalon, mely a Kuril-láncot követte, majd a Kamcsatka-félszigetet, azután az Aleut-szigeteket. Ha bárki azon tűnődött, miért fontos a hazája, gondolta pilótafülkéje magányában Szato, hát ezért. Az alacsonyan álló nap sugarai visszaverődtek a repülőgépek alumínium farokuszonyairól, és tizenegyezer méter magasságból országúton közlekedő autók sorának tűntek – sárga pontok mögött végtelenbe nyúló fehér gőzcsíkok. Itt volt az ideje, hogy munkához lásson.

A négyes két párra vált szét a légi folyosó jobb és bal oldalán. Az esti gyakorló feladat nem volt bonyolult, ellenben létfontosságú. Mögöttük, úgy százmérföldnyivel délnyugatabbra, Honsu északkeleti csúcsánál egy légi felderítő repülőgép indult őrjáratra. E-767-es volt. A kétmotoros Boeing személyszállítóra alapozva (miként az

amerikai E-3A-t a jóval régebbi 707-es repülőgépvázra alapozták), forgó kupola ült az átalakított széles géptesten. Ahogyan az ő F-15J-je egy amerikai vadászgép feljavított japán változata volt, úgy az E-767-es egy másik amerikai találmány jócskán tökéletesített interpretációja. Sosem tanulnak, gondolta Szato. Tekintetével néhány másodpercenként a horizontot fürkészte, majd visszatért a monitorra. Oly sok mindent fedeztek fel az amerikaiak, azután az ő honfitársai tökéletesítették a dolgaikat. És az amerikaiak tulajdonképpen ugyanezt játszották el az oroszokkal. Minden fegyvert tökéletesítettek, amit a ruszok valaha is gyártottak, csak hogy önteltségükben nem gondoltak azzal a lehetőséggel, hogy valaki ugyanezt teheti az ő varázslatos rendszereikkel. Az E-767-es radarjához hasonló nem volt a levegőben. Ezért Szato Eagle-jének orrán be sem kapcsolták a radart.

Elvileg egyszerű, gyakorlatilag gyilkosan bonyolult volt a teljes rendszer. A vadászgépeknek három dimenzióban kellett ismerniük a pontos helyzetüket, ahogyan az őket támogató AEW madárnak is. Ezen túlmenően, precízen időzítették az E-767-es radarimpulzusait. Az eredmény puszta matematika. Az adóvevő és a saját pozíciójuk ismeretében, az Eagle megkaphatja a radar reflexióit, és feltérképezheti a villanásokat, mintha a saját fedélzeti radarrendszere generálta volna az adatokat. A szovjetek kifejlesztette bisztatikus radarok és az amerikai légiradartechnológia keverékeként ez a rendszer egy lépéssel előbbre vitte az elképzelést. Az EAW radar változó frekvenciájú volt, amely egy pillanat alatt képes

hosszúhullámú keresésről rövidhullámú tűz üzemmódba kapcsolni, és kíséni a vadászgépekről kilőtt levegő-levegő rakétákat. Mindenki úgy vélte, hogy a radar mérete és ereje elegendő ahhoz, hogy legyőzze a Lopakodó technológiáját. Néhány perc, és nyilvánvalóvá válik, hogy a rendszer működik. Szato gépének szárnyain a négy levegő-levegő rakéta makett volt csupán, nem rendelkeztek rakétamotorral. Az önvezérlési rendszer keresőfejei azonban valódiak voltak, és a fedélzeti műszerek kimutatták – talán még tisztábban is, mintha az Eagle saját radarja csinálta volna –, hogy a rakéták repülőgépeket követnek. A katonai technológia első, vadonatúj darabja volt. Csak néhány évvel ezelőtt Japán valószínűleg felkínálta volna eladásra, szinte biztos, hogy Amerika számára, hiszen az ilyesmi többet ért az aragnál. De megváltozott a világ, és az amerikaiak talán nem látták volna értelmét, hogy költsenek rá. Mellesleg Japánnak esze ágában sem volt eladni senkinek. Most nem, gondolta Szato. Most különösen nem.

*

A szállodájuk nem volt valami fényes. Külföldieket látott vendégül, mindazonáltal az igazgatóság felismerte, hogy nem minden *gajdzsin* gazdag. A szobák kicsik voltak, a folyosók keskenyek, a mennyezet alacsony, és a pohár ivóléből, a csésze kávéból meg egy croissant-ból álló reggeliért nem száz dollárt számoltak fel, mint másutt, hanem csak ötvenet. Az amerikai államgépezetben elterjedt kifejezéssel szólva, Clark és Chavez takarékosan élt, igénytelenül, mint az oroszok. Azért nem szenvedtek

olyan nagy szükségét. Bármennyire zsúfolt és megfeszített életritmusú is Japán, még mindig jóval kellemesebb volt, mint Afrika, ami pedig az ételt illeti, furasága ellenére egzotikus és eléggé érdekes ahhoz, hogy még tartogasson némi újdonságot számukra. Chavez talán áhítozott egy dupla burger után, de ilyesmit kimondani, akár oroszul is, tönkretelhetett volna a fedősztorijukat. Az eseménydús nap után visszatérve, Clark becsúszta kulcskártyáját az ajtón lévő készülékbe, és elfordította a kilincs gombját. Még csak meg sem állt, amikor a kilincs belső felületén megérezte és lehúzta a kis darab ragasztószalagot. Odabent mindössze felmutatta, hogy Chavez láthassa, majd egyenesen a fürdőszobába ment, és lehúzta a vécén.

Chavez körülnézett a szobában, azon tűnődött, elhelyeztek-e benne poloskákat, no meg azon, hogy mi derül ki ebből a kémüzenetből. Titokzatosnak tűnt. Ragasztószalag az ajtókilincsen. Valaki találkozót kér. Nomuri. Csakis ő lehetett. Okos húzás volt. Bárki hagyta a jelet, egyszerűen végigsétált a folyosón, épp csak megütötte kezével a kilincset, mely mozdulatot még egy alapos megfigyelő is elszalaszthat. Mindenesetre ez volt az elképzelés.

– Leugrom egy italra – jelentette be oroszul „Klerk”. –
Megnézem, mi van.

– Nem viszed túlzásba, Ványa? – Rendben. Egyébként is rutinszerűen ezt tette minden este.

– Szép kis orosz vagy te – mondta Clark a mikrofonokba, ha voltak egyáltalán, és kiment az ajtón.

Hogy a csudába feltételeztem, hogy itt tanulhatok? –
töprengött Chavez. Koreában kellett hagynia a könyveit,

hiszen az összeset angolul írták. Nem tudott jegyzeteket készíteni, az anyagot sem nézhette át. Ha nem leszek kész időben a diplomamunkámmal, kártérítést kérek a Cégtől a kihagyott előadások miatt – füstölgött magában.

*

A fél háztömbnyire lévő bár igazán megfelelt a célnak. A helyiségben félhomály uralkodott, a kicsiny bokszoikat tömör panelek választották el egymástól, az üvegekkel megrakott polcok mögötti tükörben pedig könnyedén kiszúrhatta, ha figyelik. És az volt a legjobb, hogy az összes bárszéket elfoglalták, ezért miután elég feltűnően kimutatta csalódottságát, kénytelen-kelletlen máshol keresett helyet. Egészen hazaballagott. Nomuri már várta.

– Szerencsét próbálunk, igaz? – jegyezte meg Clark a zenét túlkiabálva. Vodkát rendelt a pincéernőtől, mégpedig japán márkát és kísérő nélkül, hogy spóroljon.

– Utasítások otthonról – közölte Nomuri. Egyetlen szóval sem mondott többet. Nyilvánvalóan vérig sértve, amiért egy *gajdzsin* arra sem méltatta, hogy megkérdezze, leülthet-e az asztalához, felállt, és udvarias biccentés nélkül távozott.

Mielőtt hozták volna az italát, Clark az asztal alá nyúlt, és kitapogatta a ragasztószalaggal odarögzített csomagot. Egy szemvillanás múlva már az ölében feküdt, és hamarosan megtalálja majd az utat hátra, a derekán lévő övszalagba. Clark mindig lezser szabású munkaruhákat vásárolt – az orosz inkognitó segített is ebben –, így a vállaknál tágas hely maradt, hogy elrejtse oda dolgokat, ráadásul kisportoltabbnak látszott.

Megérkezett a vodka. Ráérősen kortyolgatta, miközben a bárpult mögötti tükörben olyan arcok után fürkészett, amelyekre korábban emlékezhetett. Véget nem érő gyakorlat volt, és unalmas is, de keményen megtanulta, hogy ezt az egyet nem lehet lazán kezelni. Kétszer nézett az órájára, mindkét alkalommal diszkréten, majd harmadszorra is, aztán felállt, és fillérre kiszámolt pénzt hagyva az asztalon, elhagyta a bár. Az oroszokat nem éppen bőkezű vendégeknek ismerték.

Forgalmas volt az utca, noha későre járt már. Clark egy hét alatt kialakította a lefekvés előtti ital rutinját, más estéken a közeli üzletekben ödögött. Ma először egy könyvesboltot szűrt ki magának, hosszú, rendszertelenül sorakozó állványokkal. A japánok szeretnek olvasni. Sosem volt üres a bolt. Körülbóklászott, a *The Economist* mellett döntött, majd céltalanul az üzlet hátsó fertályába sétált, ahol néhány férfi a képregénypolcokat böngészte. Mivel magasabb volt náluk, közvetlenül mögöttük ácsorgott, de mégsem túl közel, kezét maga előtt tartva, a hátával fordulva az üzlet többi része felé. Úgy öt perccel később visszament az üzlet elejére, és kifizette a magazint, amelyet az eladó előzékenyen egy zacskóba tett. A következő bolt egy elektronikai áruház volt, ahol CD-lejátszókat nézegetett. Ezúttal két emberbe botlott, mindkét esetben udvariasan elnézést kért – ezt a japán mondatot legelsőként tanulta meg Montereyben. Kilépett az utcára, majd a szállodába visszatérőben azon elmélkedett, hogy az elmúlt tizenöt percből mennyi ment teljesen veszendőbe. Egy sem. Egyetlen másodperc sem.

A szobában odadobta Chaveznak a magazint. Önmagáért szóló pillantást váltottak, aztán a fiatalember szólalt meg.

– Oroszul nem volt semmi?

– Jó tudósítás van benne a Japán és Amerika közt fennálló konfliktusról. Olvass és tanulj! Fejleszd a nyelvtudásodat!

Óriási, kibaszottul jó!, gondolta Chavez a szavak valódi jelentését értelmezve: igaziból aktiváltak bennünket. Azon mérgelődött, hogy sosem írja meg a diplomamunkáját. Talán arról van szó, hogy nem akarják felemelni a fizetését, ugyanis a CIA-szabályzatok felsőfokú végzettséget írnak elő.

Clarknak más teendői is voltak. A Nomuri továbbította csomag egy számítógéplemezt, valamint egy laptophoz csatlakoztatható készüléket tartalmazott. Clark bekapcsolta a komputert, majd a nyílásba csúsztatta a lemezt. A kinyitott file mindössze három mondatból állt, és másodpercekkel azután, hogy elolvasta, Clark letörölte a lemezt. Ezután belefogott a minden szándéka és célja szerint hírlevélnek szánt fogalmazvány megírásába.

A számítógép egy népszerű japán modell orosz nyelvű változata volt, az összes kiegészítő cirill betűvel, és Clarknak az volt a baja, hogy noha anyanyelvi szinten olvasott és beszélt oroszul, gépelni csak angolul szokott (elég pocsókul). A cirill betűs billentyűzet megőrjítette, és néha arra gondolt, vajon lebuktathatja-e valaki inkognitója fegyverzetének e parányi repedése miatt. Több mint egy órán át gépelte a cikket, és újabb harminc perc telt el a fontosabb dolog elkészítésével. Mindkettőt lementette, majd kikapcsolta a gépet. Kivette a modempantelt és

lecserélte az újra, amit Nomuri hozott.

– Hány óra van Moszkvában? – kérdezte fáradtan.

– Változatlanul hat órával kevesebb, mint itt.

– Washingtonba is elküldöm.

– Remek – morogta „Csekov”. – Biztosan imádni fogják, Iván Szergejevics.

Clark a számítógépe hátához csatlakoztatta a telefonzsínort, és beütötte a moszkvai száloptikavonal számát. A riport egy percnél kevesebb idő alatt ment át. Aztán megismételte a műveletet az amerikai főváros Interfax irodájába. Nagyon ravasz, gondolta. Egy pillanattal azelőtt, hogy az egyik oldalon lévő modem összeköttetésbe lépett volna a túloldalival, valami kis zörej hallatszott. A kapcsolást, hacsak nem rendelkezett az ember egy különleges chippel, harsány sziszegő hang jelezte, Clark pedig csak orosz hírügynökségi irodákat hívott. Az megint más tészta, hogy a washingtoni irodát esetleg lehallgatja az FBI. Miután befejezte, az egyik file-t megtartotta, a másikat pedig letörölte. Újabb nap telt el hazája szolgálatában. Fogat mosott, és bezuhant a keskeny ágyba.

*

– Szép beszéd volt, Goto szan. – Jamata bőséges adag szakét töltött egy pompás porceláncsészébe. – Világossá tetted a dolgokat.

– Láttad, hogyan válaszoltak nekem? – A kistermetű férfi túláradóan lelkesedett, majd kipukkadt vendége jelenlétében.

– Holnap meglesz a kabineted, holnapután pedig a szép, új irodád.

- Biztos vagy benne?
- Igaz tiszteletet közvetítő bólintás és mosoly.
- Természetesen. A kollégáim meg én beszéltünk a barátainkkal, és egyetértettek velünk abban, hogy te vagy az egyetlen megfelelő ember, aki megmentheti hazánkat.
- Mikor kezdődik? – kérdezte e szavaktól hirtelen kijózanodva Goto. Pontosan tudta, mit jelent a mennybemenetele.
- Amikor mellettünk lesz a nép.
- Szerinted sikerül...
- Igen. – Jamata szünetet tartott. – De van itt egy probléma.
- Mi az?
- A barátnőd, Hirosi. Ha nyilvánosságra jut, hogy amerikai szeretőt tartasz, kompromittálni fog. Ezt nem engedhetjük meg magunknak – magyarázta, türelmesen Jamata. – Remélem, megérted.
- Kimba nagyon kellemes kikapcsolódás számomra – vetette ellen udvariasan Goto.
- Semmi kétségem efelől, de a miniszterelnök válogathat az időtöltésekben, és egyébként is elfoglaltak leszünk a jövő hónapban. – Szórakoztatta Jamatát, hogy egyik kezével adhatott neki, míg a másikkal elvehetett tőle, mégpedig olyan könnyedén, mintha egy gyermeket manipulálna. Valami mégis zavarta. Ki tudja, mennyit mondott el a lánynak Goto? És mi történjék most vele?
- Szegény kislány, ha hazaküldjük, nem tudja meg többé, mi a boldogság.
- Kétségkívül igaz, de meg kell tenni, barátom. Megengeded, hogy én intézzem? Jobb lenne csendesen,

diszkrétén. Te most naponta megjelenysz a televízió képernyőjén. Nem láthatnak meg, hogy magánemberként azt a környéket látogatod. Túl nagy a kockázat.

A jövendő miniszterelnök italát szopogatva lenézett, és ismét meglepte Jamatát, mennyire átlátszóan mérlegeli személyes kedvtelését hazája iránti kötelességével szemben. Nem, mégsem lepte meg igazán. Goto az Goto, és legalább annyira – vagy még inkább – a gyengeségei, mint az erősségei miatt lett ő a kiválasztott.

– *Hai* – mondta Goto némi gondolkodás után. – Gondoskodj róla, kérlek.

– Tudom, mit tegyek – biztosította Jamata.

15.

Szerencsétlen, ostoba dolog

Ryan mögött volt egy STU-6 [16] nevű szerkezet. A rövidítés feltehetőleg a *secure telephone unit* – szavakat fedte, de ezen még sose törte a fejét. A terjedelme körülbelül 30 x 30 centiméter lehetett, s volt benne egy szépen megmunkált tölgyfa doboz, amelyet valamelyik szövetségi börtönben készítettek kézi munkával az elítéltek. A dobozban hat zöldszínű áramkörkártyát helyeztek el, tele mindenféle chippekkel, feladatuk a telefon jeleinek rejtjelezése és dekódolása volt. Egy ilyen irodai felszerelés kormányközeli körökben jobbfejta státusszimbólumnak számított. Ryan hátranyúlt a kagylóért.

– Tessék!

– M. P. Jött valami érdekes. SZANTÁLFA. – Mrs. Foley

hangja távolinak rémlett a digitális vonalon. – Bekapcsolná a faxot?

– Csak küldje! – Az STU-6 ezt is tudta, egy printert csatlakoztattak rá. – Megmondták nekik, hogy...

– Megmondtuk.

– Jó. Várjon egy percet... – Ryan kezébe vette az első oldalt. – Ez Clark? – kérdezte.

– Igen. Ezért továbbítom ilyen sebtében. Maga is ismeri annyira, mint én.

– Láttam a tévét. A CNN szerint egy kicsit nyersen bántak a stábbal... – Ryan átfutotta az első oldalt.

– Valaki egy üdítős dobozt vágott a producer fejéhez. Semmi komoly, csak fájt. Ez az első eset, hogy odaát ilyesmi történik... Már amennyire Ed meg én emlékszünk.

– A szentség! – kiáltott fel Ryan.

– Gondoltam, hogy ez a rész tetszeni fog.

– Kösz a vigasztalást, Mary Pat.

– Örülök, hogy segíthettem. – A vonal elhallgatott.

Ryan fontolgatni kezdte a dolgot. Tudta, hogy indulatossága a legnagyobb ellensége. Úgy döntött, ad magának annyi időt, míg kimegy az irodából a legközelebbi vízhűtőig, amely a titkárnője szobájában állt. Foggy Bottomról hallotta már, hogy valamikor gusztusos mocsárvidék volt, de aztán valamilyen elmebeteg lecsapoltatta. Milyen kár, hogy akkoriban még nem létezett a Sierra Club, hogy megvédje a környezetet. Olyan remekül keresztbe tudnak tenni, még az sem érdekli őket, hogy ezzel használnak vagy ártanak-e, bár igaz, ami igaz, néha a közérdeket is szolgálják. De nem most, gondolta Ryan, és

visszaült az asztala mögé. Fölemelte a STU-6 kagylóját, és megnyomott egy előre programozott gombot. A külügyet hívta.

– Jó reggelt, külügyminiszter úr – köszönt udvariasan. – Mi ez a tegnapi tüntetési história a tokiói követség előtt?

– Nyilván maga is látta a CNN-t, akárcsak én – válaszolta Hanson, mintha egy amerikai követségnek nem az volna a feladata, hogy részletesebb információkat szolgáltatson, mint amilyeneket Amerika bármelyik polgára megkap a zabkásája mellé.

– Ami azt illeti, láttam, de engem a követség véleménye érdekel, esetleg a politikai megbízotté vagy akár a követhelyettesé. – Ryan hangjából némi bosszúság csendült ki. Chuck Whitinget a politika ültette a nagyköveti posztra – régebben szenátor volt, majd washingtoni ügyvéd, s ebbéli minőségében néhány japán üzleti érdekeltséget is képviselt akkoriban –, a helyettese azonban tapasztalt ember volt, s a japán világ jó ismerője.

– Walt úgy döntött, hogy bent tartja az embereit. Senkit sem akar provokálni, én ezt nem is rovom föl neki.

– Hát akkor ne rója. Nekem viszont itt van a kezemben egy szemtanú beszámolója, egy tapasztalt operatív tiszt jelentése, aki...

– Nekem is megvan, Ryan. Szerintem ez az ember rémeket lát. Ki ez tulajdonképpen?

– Mint mondtam, egy tapasztalt operatív tiszt.

– Hm... Látom, lránt azt ismeri. – Ryan papírizegést hallott a kagylóból. – Attól ilyen bizarr. Az az ország egy kicsit megfertőzte a gondolkodását. Mennyi japán gyakorlata

- van?
- Nem sok, de...
  - Látja? Ezt mondom. Hogy rémeket lát. Szóval nézzek utána?
  - Igen, miniszter úr.
  - Rendben van, felhívom Waltot. Van még valami? Moszkvára is készülnöm kell.
  - Azért megpiszkálná őket egy kicsit?
  - Gondom lesz rá, Ryan. Csak ne feledje, hogy náluk már éjszaka van.
  - Értem. – Ryan letette a telefont, és elkáromkodta magát. A nagykövet urat nem szabad felébreszteni. Több lehetősége is volt. Ilyen esetekben általában a legnehezebb utat választotta. Fölemelte a másik telefon kagylóját, és lenyomta az elnök közvetlen titkárnőjének gombját.
  - Kellene néhány szót váltanom a főnökkel.
  - Harminc perc múlva?
  - Az jó. Köszönöm.

*

A várakozást egy ünnepség magyarázta, amelyet a keleti teremben tartottak. Ryan határidőnaplójában is szerepelt, de megfeledkezett róla. Az ovális irodába nem fértek volna be: tíz tévékamera és vagy száz újságíró figyelte, mint írja alá Roger Durling a kereskedelmi reformtörvényt. A törvényhozás előírásai miatt sok példány kellett, ami az aláírás folyamatát hosszas és kényes műveletté tette. Az első magától értetődik – Al Trenthez, a törvény indítványozójához került. A többit a Ház és a szenátus bizottsági elnökei és bizonyos kisebbségi

képviselők kapták, akiknek támogatása nélkül a törvény minden valószínűség szerint nem vitorlázott volna ilyen gyorsan keresztül a kongresszuson. Következtek a szokásos tapsok, a szokásos kézzrázások, és az Egyesült Államok Törvénykönyvébe egy új paragrafus került. A kereskedelmi reformtörvény immár az egész szövetség törvényévé vált.

Az egyik tévés forgatócsoportot az NHK küldte. Gyászos képpel figyelték az eseményeket. Útjuk következő állomása a kereskedelmi minisztérium volt, az a törvényhozói csoport, amely a gyors lemásolás érdekében a japán törvényeket és eljárásokat elemezte. Külföldi újságírók számára szokatlanul tanulságosnak ígérték.

*

Mint a legtöbb magasabb beosztású kormánytisztviselőnek, Chris Cooknak, a külügyminiszter helyettesének is volt tévéje az irodájában. Nézte a C-SPAN ismerős főcímét, és közben arra gondolt, hogy a „magánszférába” történő átlépése meghatározatlan időpontra eltolódik. Idegesítette a gondolat, hogy még a szövetség tisztviselőjeként külső pénzeket fogadjon el. Igaz, hogy egy titkos bankszámlára mennek, de attól az még illegális. Nem akarta megszegni a törvényt. Az Amerika és Japán közötti barátság sokat jelentett neki. És ez a barátság most gyengülni látszik. Ha nem sikerül gyorsan megszilárdítani, karrierje megreked ezen a lépcsőfokon, hiába látszott olyan ígéretesnek hosszú éveken át. De a pénz is kell. Este Szeidzsivel vacsorázik. Meg kell beszélni, hogyan lehet megint egyenesbe tenni a

dolgokat, gondolta, s folytatta munkáját.

*

Nagumo Szeidzsi a Massachusetts Avenue-n ugyanazt a tévéműsört nézte, és ugyanolyan boldogtalan volt. Semmi sem lesz már olyan, mint eddig, gondolta. Talán az új kormány... De nem: Goto egy ostoba demagóg. A handabandázásával csak ront a dolgokon. De hát akkor mit kéne lépni?

Pályafutása során Nagumóval most esett meg először, hogy fogalma sem volt, mihez kezdjen. A diplomácia csődöt mondott. A lobbyzás szintén. Csődöt mondott még a kémkedés is, ha ugyan annak lehet nevezni. Kémkedés? Hogy is mondják ezt finomabban? Gyakorlatilag persze az, ismerte be önmaga előtt. Pénzt ad információért. Cooknak meg másoknak. De ezek legalább jó pozíciókban vannak, és ezáltal legalább figyelmeztetni tudta a japán kormányt. A külügy mindenestre tudni fogja, hogy megtett minden tőle telhetőt, mindent, ami emberileg lehetséges volt – sőt többet is. És megtesz most is mindent: Cookon keresztül megpróbálja befolyásolni az amerikaiakat abban, hogyan értelmezzék a japán törvényeket. Az amerikaiaknak azonban már volt rá egy kifejezésük: máshova állítani a nyugágyat a *Titanic* fedélzetén.

A töprengés csak rontott lelkiállapotán, s hamarosan nem érzett mást, csupán gyötrő szorongást. Szenvedni fognak a honfitársai, szenvedni fog Amerika és az egész világ. És mindez csak amiatt, mert egy közlekedési balesetben életét vesztette hat jelentéktelen ember. Téboly.

Téboly vagy sem, a világ már csak ilyen. Egy kézbesítő

lépett be az irodába, s egy lepecsételt borítékot nyújtott át, amelynek átvételét Nagumónak aláírásával kellett igazolnia. Megvárta, míg ismét becsukódik az ajtó, csak azután bontotta fel.

Már az előlap sokat elárult: bizalmas távirat. Még a nagykövet sem szerezhethet róla tudomást. A következő két oldalon lévő utasításoktól remegni kezdett a keze.

Nagumo ismerte a történelmet. 1914. június 28-án Szarajevóban, abban az elátkozott városban Ferenc Ferdinándot meggyilkolta egy nulla, egy annyira jelentéktelen ember, hogy még a temetésére sem ment el senki. A gyilkosság azonban, amit elkövetett – az a „szerencsétlen, ostoba dolog” – elég volt ahhoz, hogy kirobbantsa az első világháborút.

Ebben a mostani esetben a jelentéktelen ember egy rendőr volt meg néhány nőszemély.

Egy ilyen banalitáson múljon ez? Nagumo falfehérre sápadt, de nem volt választása: életét ugyanazok az erők táplálták, amelyek a világot forgatják a tengelye körül.

*

A DATELINE PARTNERS fedőnevű művelet a kitűzött időben kezdődött. Mint a legtöbb hadgyakorlat, ez is bizonyos lehetőségek és szigorú szabályok kombinációja volt. A Csendes-óceán tág játékteret kínált, s a játékot a japán fennhatóság alatt álló Marcus-sziget és a Midway-szigetek között játszották. Az elképzelés szerint azt szimulálták, hogy az Egyesült Államok haditengerészete összeütközésbe került egy kisebb, de modern flotta felszíni erőivel – ez utóbbit a japán flotta jelképezte. Az utóbbi, bár

nagyon esélytelennek látszott, azért nem volt teljesen az. A japán térképeken Minami Tori-shimának nevezett Marcus-szigetet a gyakorlat idejére hatalmas kontinentális területté minősítették. Az atoll valójában alig volt 518 katasztrális hold, alig fért el rajta a meteorológiai állomás, a kis halászfalu és az egyetlen kifutópálya, amelyről majd a P-3C-sek háromtagú járőrköteléke felszáll. Ezeket az amerikai vadászgépek elméletileg „lelőhetik”, de másnapra új életre kelnek. A szigeten lakó halászok, akik elsősorban polipot, tengeri hínárt és alkalmanként kardhalat szállítottak az otthoni piacra, örültek a hirtelen támadt nyüzsgésnek. A repülősök hoztak egy rakomány sört, hogy a már kialakult baráti szokásoknak megfelelően, ezt adják cserébe a friss fogásért.

A három Orion közül kettő még virradat előtt felszállt, az egyik déli, a másik északi irányba indult az amerikai anyahajóflotta felkutatására. Legénységük a két ország kereskedelmi problémáinak ismeretében erősen összpontosított a feladatára. A japán haditengerészet számára, végtére is ez nem volt ismeretlen feladat. Két nemzedékkel korábbi őseik már csinálták ugyanezt, csak ők Kawasaki H8K2-esekben – a szállítójuk ugyanaz volt, mint a mostani Orionoké – keresték a Halsey, illetve Spruance által parancsnokolt ellenséges repülőgép-anyahajókat. A most alkalmazott taktika nagyrészt az akkor szerzett tanulságokon alapult. A P-3C amerikai tervezésű japán gép volt, eredetileg turbólégcsavaros utasszállítóként indult, s csak később alakult át masszív, erős, bár kissé lassú tengeri járőröző géppé. Mint a legtöbb japán katonai

repülőgéphez, az amerikaiak ehhez is csak a legalapvetőbb elemeket szállították. Motorjait azóta fejlesztették, s ezáltal az Orionok cirkálósebessége elérte a 350 csomót. [17]

Fedélzeti elektronikája különösen jó volt, főleg a hajók és repülőgépek által kibocsátott sugárzások érzékelésére szolgáló szenzorok. Jelenleg ez is volt a feladatuk, a felderítés: egy-egy jókora, körcikk alakú területet berepülve figyelni azokat a rádió- és radarjeleket, amelyek amerikai hajók és repülőgépek jelenlétére utalnak. Ez volt a megbízatásuk: keresni az ellenséget. A sajtó híradásai alapján, és azok alapján, amiket az ország gazdasági életében tevékenykedő családtagjaik révén tudtak, nem is volt olyan nehéz az amerikaiakra mint ellenségre gondolni.

*

A *John Stennis* Sanchez kapitány elgondolkodva nézte, hogyan száll fel a külső légi felderítés biztosítására a hajnali járőr. A Tomcatek után a tengeralattjáró-vadász S-3 Vikingek emelkednek a levegőbe, hogy felderítsék a flotta által aznap bejárando területet. A sort a Prowlerek zárták, amelyeket az ellenség radarjeleinek érzékelésére és megzavarására terveztek. A kapitányi hídon állva mindig jó érzéssel töltötte el felszállásuk látványa. Majdnem olyan jó volt, mintha ő maga szállt volna fel. De nem tehetette: az anyahajó repülősfőnöke volt, akinek feladata inkább az irányítás, mint emberei maga után húzása. Az Alfa csapásmérő egységet alkotó Hornetek már ott álltak a fedélzeten, szárnyuk alatt kék gyakorló rakétákkal, pilótáik a készenléti helyiségekben ültek újságot olvasgatva, vicceket

mesélve – már túl voltak az eligazításon.

*

Szato admirális a zászlóshajóját figyelte, mint válik le a *Homanáról*, a flottáját támogató négy tartályhajó egyikéről. A *Homana* kapitánya meglengette sapkáját, és bátorítólag átinteztetett. Szato vizionozta a gesztust a máris távolodó tartályhajó felé. Most már van annyi üzemanyaga, hogy erős tempóra sarkallja hajóit. Az összecsapás érdekesnek ígérkezett: a nyers erővel szemben a ravaszság áll majd szemben. Országának történelmében nem ez lesz az első ilyen eset. A hagyományos japán taktikát szándékozta alkalmazni. Tizenhat hadihajóját három, egymástól szélesen elválasztott csoportba osztotta – egy nyolcasba és két négyesbe. Olyasféle módon akarta fölvenni a küzdelmet, mint Jamamoto a midwayi csata alkalmával, de koncepciója sokkal gyakorlatiasabb volt, mivel a GPS – a Global Positioning System – révén most mindig tudható volt a hajók pozíciója, s a műholdas kommunikációs kapcsolatok révén viszonylag biztonságosan tudtak üzeneteket váltani. Úgy gondolta, az amerikaiak arra számítanak, hogy hajóit a „hazai pálya” közelében tartja majd, de erről szó sincs. Amilyen gyorsan csak lehet, fölveszi a harcérintkezést. A passzív védekezés nem a japánoknak való. Az amerikaiak egyszer már megtanulták ezt, de úgy látszik, elfelejtették. Szórakoztató volt a gondolat.

*

– Tessék, Jack! – Az elnök jó hangulatban volt, feldobta

az iménti aláírási aktus, amelytől azt remélte, hogy megoldja országa egyik legnagyobb problémáját, s ezáltal egyre rózsásabb színben tűntek fel újraválasztási reményei. Kár, hogy el kell rontanom a napját, gondolta Ryan.

– Volna szíves átfutni ezt? – Átnyújtotta a faxot, de nem ült le.

– Megint Clark barátunk? – kérdezte Durling. Karosszéke támlájának vetette hátát, és az olvasószemüvegéért nyúlt. Normál szövegek olvasásához szüksége volt rá, a tévében viszont beszédei alkalmával akkorra betűkkel vetítették neki a sűgőgépek szövegeit, hogy nem esett csorba elnöki hiúságán. – Gondolom, a külügyminisztériumban már látták. Mit szoltak hozzá? – kérdezte halkán, miután befejezte az olvasást.

– Hanson azt mondja, vaklárma – felelte Jack. – A nagykövet viszont egyelőre a házban tartja az embereket, mert nem akar semmiféle „incidenst”. A tévéseken kívül ez az egyetlen jelentés, amit szemtanú küldött.

– Még nem olvastam a beszédei szövegét, itt van valahol – intett Durling az íróasztala felé.

– Talán nem ártana – mondta Ryan. – Én az előbb elolvastam.

Az elnök bólintott.

– Mi van még? Gondolom, van más is.

– Szoltam Mary Patnek, hogy indítsa el a BOGÁNCS-ot. – Ryan röviden elmagyarázta, miről van szó.

– Ehhez előbb ki kellett volna kérnie az engedélyemet.

– Ezért vagyok itt, elnök úr. Ön keveset tud Clarkról. Nem ijedős fajta. A BOGÁNCS-ban benne van egy-egy

külygyes, illetve MIT-s ember is. Mármint náluk. Nem ártana ismerni az ő véleményüket is.

– Nem ellenségeink – mondta Durling.

– Valószínűleg nem – bólintott Jack.

Az elnök felvont szemöldökkel konstataálta, hogy nem a *természetesen nem* választ kapta.

– Ezt tudnunk kell, elnök úr. Ez a javaslatom.

– Jó. Rendben van. Mi van még?

– Azt is megmondtam neki, hogy a lehető leghamarabb juttassa ki Kimberly Nortont. Ennek huszonnégy órán belül meg kell történnie.

– Küldjünk üzenetet Gotónak?

– Az csak az egyik részfeladat. Az egyszerűbb változat az, hogy tudjuk, hogy Norton ott van, amerikai állampolgár, és...

– Nekem is vannak gyerekeim. Ezt is jóváhagyom. A szenteskedést tartogassa a templomnak, Jack – mondta mosolyogva Durling. – Na és hogyan?

– Ha Kimberly Norton hajlandó jönni, kiviszik a reptérre, és elröpítik Szöulba. Ott kap másik ruhát, új útlevelet, első osztályú repülőjegyet és egy kísérot, aki a reptéren fogja várni. Gépet vált, felül a KAL New York-i járatára. Elvisszük egy szállodába, elhelyezzük és kikérdezzük. Ide hozzuk Seattle-ből a szüleit, megértetjük velük, hogy erről hallgatniuk kell. A lánynak szerintem szüksége lesz egy pszichiáterre... ez szinte biztos. Az majd segít láthatóvá tenni a homályosabb részleteket. És beszáll az FBI. A lány apja rendőr, bele fog menni. Az elnök rábólintott.

– Na és Gotónak mit mondunk erről?

– Ez az ön döntésétől függ, elnök úr. Javaslom, hogy

egyelőre ne mondjunk neki semmit. Kérdezzük ki előbb a lányt. Erre elég kábé egy hét. Utána a nagykövet bejelentkezik a szokásos udvariassági látogatásra, hogy tolmácsolja az ön jókívánságait az új államfőnek...

– ...és kérdezze meg tőle udvariasan, hogyan reagálnának a honfitársai, ha kiderülne, hogy a legfőbb nacionalistájuk egy kerek szeműt cseszegetett. Aztán nyújtunk felé egy kis olajágot. Jól mondom?

Gyorsan kapcsol, gondolta Jack.

– Ezt javaslom, elnök úr.

– Egy nagyon csenevész kis olajágot – jegyezte meg szárazon az elnök.

– Egyelőre elég, ha csak egyetlen szem olajbogyó csüng rajta – engedett Ryan.

– Jóváhagyom – mondta ismét Durling. – És most az olajfa fajtájára óhajt javaslatot tenni?

– Nem, elnök úr. Nagyon erőszakos voltam? – kérdezte Ryan; csak most döbbsent rá, milyen messzire ment.

Durling csaknem bocsánatot kért nemzetbiztonsági tanácsadójától.

– Úgy veszem észre, Bobnak igaza volt abban, amit magáról mondott.

– Tessék?

– Bob Fowlerről beszélek – mondta Durling, s egy kézmozdulattal helyet kínált Ryant. – Maga már akkor megmondta nekem a magáét, mikor először ide hívtam.

– Nagyon le voltam eresztve. Emlékszik rá, elnök úr? – A rémálom vissza-visszatért. Láta önmagát, amint ott ül a Nemzeti Katonai Főparancsnokságon, magyarázza a

jelenlévőknek, mi a teendő, de nem látja, nem hallja senki, s közben a forródróton egyre csak jönnek az üzenetek, s mind közelebb és közelebb sodorják hazáját a háborúhoz, ahhoz a folyamathoz, amit a valóságban minden bizonytal sikerült leállítania. A teljes történet sosem jelent meg a médiában. Nem baj. Aki ott volt, az tudja.

– Akkor még nem értettem... – Durling a karját magasra emelve nyújtózkodott. – Egyébként, amikor tavaly nyáron eltoltuk az ügyet, megbeszéltünk néhány dolgot Bobbal odafent Camp Davidben. Ő ajánlotta magát. Meglepi? – kérdezte félmosollyal az elnök.

– Nagyon – felelte halkán Ryan. Arnie van Damm ezt sose említette neki. Nem értette, miért.

– Azt mondta, maga olyankor sem veszi el a fejét, ha kiborul a bili. Azt is mondta, hogy maga egyébként egy önfejű, erőszakos tróger. Jó emberismerő ez a Bob Fowler. – Durling kivárt egy kicsit, hogy Ryan megemészhesse. – Magára lehet számítani, Jack, ha baj van. Mindkettőnk érdekében kérem, jegyezze meg, hogy ennél tovább nem mehet a jóváhagyásom nélkül. Hallom, megint összerúgta a port Brettel.

– Igen, elnök úr. – Ryan, mint egy kisdíák, lehajtotta a fejét.

– Épp csak egy kicsit.

– Ne feszítse túl a húrt, Brett a külügyminiszterem.

– Tudomásul vettem, elnök úr.

– Moszkvára minden kész?

– Cathy már alig várja – felelte Ryan, örült a témaváltásnak.

– Örülök, hogy nemsokára viszontláthatom. Anne igazán kedveli. Egyéb?

– Pillanatnyilag semmi.

– Köszönöm a fejtágítást, Jack. – Durling hangja barátságos kicsengéssel zárta le a beszélgetést.

Ryan a nyugati ajtón távozott, s a (Teddy) Roosevelt-szobán keresztül az irodája felé indult. Menet közben látta, hogy Ed Kealty már ismét ott dolgozik a szobájában. Kíváncsi lett volna, mikor fog lelépni, mikor jön rá, hogy hiába elégedett az elnök a nap eseményeivel, attól a botrány még mindig ott lóg a feje fölött. Megint az a kard, gondolta. Ezúttal egy kicsit messzebbre merészkedett a kelleténél, pedig a feladata nem az, hogy megnehezítse az elnök dolgát, hanem hogy megkönnyítse. És nemcsak a külföldi ügyekben, hanem a belpolitikában is – hiába próbálja ez utóbbtól évek óta távol tartani magát. A belpolitika ugyanolyan realitás, mint bármi más.

Fowler... A fene egye meg.

*

Tudták, hogy ez megfelelő időpont volna. Goto ma este beszédet mond a tévében, és bármit ad is elő miniszterelnöki szűzbeszédként, az biztos, hogy a mai estét nem fiatal szeretőjével tölti. Lehet, hogy az éjszakai akció érdekes és hasznos ellensúlyozása lesz annak, amit a politikusok fognak mondani, amolyan válaszféleségként, Amerika részéről. Mindkettejüknek tetszett az elgondolás.

John Clark és Ding Chavez a megfelelő időben végigsétált a háztömb előtt, a forgalmas utca túloldaláról méregették a jellegtelen épületet. Ezek mindig ilyenek, gondolta Clark. Előbb-utóbb talán rájön valaki, hogy egy elegáns ház vagy egy irodaépület jobb álcázás lenne. Egy férfi lépett ki a

házból, bal kézzel levette napszemüvegét, hátrasimította a haját, majd bal kézzel kétszer megdörzsölte a tarkóját, és elment. Nomuri eddig nem tudta pontosan megállapítani, melyik Kim Norton szobája. Annyira közel menni kockázatos lett volna. A parancs azonban úgy szólt, hogy vállalja a kockázatot. Most, miután leadta a jelzést, elindult a kocsija felé. Clark követte tekintetével: tíz másodperc múlva már beleolvadt a járókelők tömegébe. Könnyű neki, gondolta. Ezzel a termettel, ezzel a fizimiskával... meg Dingnek, aki ezzel a magasságával, a fényes, fekete hajával, meg a bőre színével távolabbról szinte helybelinek látszik. A frizurája, amire ő beszélt rá, szintén hozzájárult ehhez a képhez. Hátról ugyanolyannak tűnik, mint a többi idevalósi járókelő.

– Kezdjük – suttogta Chavez. Amilyen közömbös léptekkel csak tudtak, átmentek a másik oldalra.

Clark üzletembernek volt öltözve, de ritkán érezte magát ennyire mezítelennek. Se nála, se Chaveznál nem volt még egy bicska sem. Mindketten jártasak voltak ugyan a fegyver nélküli küzdelemben, de mindketten szereztek már annyi tapasztalatot, hogy jobban kedveljék a tűzfegyvereket. Jobb, ha az ember nem engedi közel magához az ellenségét.

A szerencse rájuk mosolygott. Az épület kis előcsarnokában nem tartózkodott senki, aki észlelhette volna megjelenésüket. Nekivágtak a lépcsőnek. Első emelet, balra leghátul.

Nomuri jó munkát végzett. Sehol senki. Clark ment elől, gyorsan lépdelt a gyengén megvilágított folyosón. A zár

tucatzár volt. Míg Chavez örködött, Clark elővette betörőszerszámaikat, felpattintotta a zárnyelvet, és már nyitotta is az ajtót. Mire rájöttek, hogy valaki megelőzte őket, már bent voltak a lakásban.

Kimberly Norton halott volt. A futonon hevert, átlagos minőségű kimonója a térde alá gyűrődött, feltárta meztelen lábszárát. Teste alsó részén, ahová a gravitáció következtében a vér gyülemlt, már kezdtek kiütközni a hullafoltok. A felsőtest hamarosan hamuszürke lesz, az alsóbb részek megbarnulnak. Milyen kegyetlen is a halál, gondolta Clark. Nem elég, hogy áldozatát megfosztja az élettől, megfosztja még a szépségétől is. Mert Kimberly Norton szép lány volt. Már ha tényleg ő az. Clark elővette a fényképet, összehasonlította a halottal. Némiképp hasonlított a kisebbik lányára, Patsyre. Odaadta a fényképet Chaveznak. Kíváncsi volt, vajon neki is feltűnik-e a hasonlóság.

– Ez ő – mondta.

– Szerintem is – felelte rekedtes hangon Chavez. – Ez ő. – Hallgatott. – A rohadt életbe – mondta néhány másodperc múltán dühtől eltorzult vonásokkal, a halott arcát nézve.

Ő is észrevette, gondolta Clark.

– Fényképezőgép?

– Hoztam. – Chavez egy kis 35 milliméteres fényképezőgépet húzott elő a nadrágzsebéből. – Megnézed?

– Meg.

Clark lehajolt, hogy szemügyre vegye a halottat. Nem szívesen tette. Nem volt patológus, s noha sokat tudott a

halálról, az ilyesmihez sokkal többet kellett volna tudnia róla. Ott... a lábfejen, azon a vénán... Egy kis szúrás nyoma. Egyetlen kicsi szúrásé. Narkós lett volna? Ha igen, gondolta Clark, akkor óvatosan csinálta. Mindig megtisztította a tűt, és a... Körülnézett a szobában. Ott van. Egy üvegben alkohol, mellé átlátszó műanyag zacskó vattapamacsokkal, egyszer használatos fecskendők.

– Én nem találok más tünymot – mondta.

– Nem is látszik mindig – felelte Chavez.

Clark felsóhajtott, kibontotta a kimonó övét, és széthúzta a köpeny két szárnyát. A lányon csak a kimonó volt.

– A kurva életbe! – szólalt meg reszelős hangon Chavez; a combok belső oldalán nedvesség látszott.

– Beszélj rendesen! – sziszegte vissza Clark. Évek óta nem állt ilyen közel hozzá, hogy kijöjjön a sodrából. – Csináld már azokat a felvételeket!

Chavez nem válaszolt. A fényképezőgép fel-felvillant, csattogott. Rögzítette a helyszínt, ahogy egy rendőrségi fotós tette volna. Miután végzett, Clark elrendezgette a lányon a kimonót, de hasztalanul igyekezett visszaszolgáltatni neki azt az emberi méltóságot, amelytől a halál és a férfiak megfosztották.

– Várj egy kicsit... A bal keze.

Clark jobban megnézte: az egyik köröm le volt törve. A többi középhosszú volt, színtelen lakk csillogott rajtuk. Sorra megnézte azokat is. Volt alattuk valami.

– Megkarmolt valakit? – kérdezte Clark.

– Láttál a testén karmolásokat, Mr. C? – kérdezett vissza Chavez.

– Nem.

– Akkor nem volt egyedül, mikor ez történt. Nézd meg még egyszer a bokáját – mondta sürgetőleg Chavez.

A bal lábon, amelyiken a szúrásnyom is volt, a boka alsó oldalán zúzódásokat fedeztek föl, amelyeket csaknem teljesen ellepleztek a kialakulóban lévő hullafoltok. Chavez ellőtte rá az utolsó filmkockáját.

– Gondoltam – mondta.

– Majd később elmondod, miből – emelkedett föl Clark. – Tűnjünk innen!

Alig egy perc múlva már ki is lépek a hátsó kapun, végimentek egy szűk, kanyargós utcán, s kimentek a főútvonalra, hogy ott várják meg a kocsit.

– Hát ez meredek volt – jegyezte meg Chavez, látva, hogy egy rendőrautó kanyarodik a 18-as számú ház elé. A rendőrautót tizenöt másodperc múltán egy tévéstáb követte.

– Hát nem gyönyörű? El van itt rendezve minden szépen... Mi az, Ding?

– Nem stimmel itt valami, Mr. C. Én úgy néztem, túladagolásnak akarták beállítani. Igaz?

– Igen. Miért, mi van?

– Ha valaki túladagolja a heroint, az egy pillanat alatt kifekszik. Volt-nincs. A régi szép időkben láttam egyszer egy tagot, még arra se maradt ideje, hogy a bököt kihúzza a karjából. Leáll a szív, leáll a tüdő, kész. Ez nem úgy megy, hogy az ember feláll, leteszi a tüt, aztán szépen visszafekszik. A bokáján zúzódások vannak. Valaki megszurta. Ezt a lány megölték, John. És valószínűleg meg

is erőszakolták.

– Láttam a készletet. Mind amerikai gyártmány. Ügyes. Lezárják az ügyet, közlik, hogy a lány meg a családja tehet róla... Elrettentő példa lesz a jónép számára – mondta Clark, s felnézett. A kocsijuk épp akkor kanyarodott be az utcába. – Jó szemed van, Ding.

– Kösz, főnök. – Chavez elhallgatott. Most, hogy a gondolkodáson kívül nem akadt egyéb tennivalója, forni kezdett benne a düh. – Szeretnék a szeme közé nézni annak a mocsoknak.

– Nem fogunk.

– Tudom. – Chavez gondolatai egy pillanatra a bizarr fantázia vágányára tévedtek. – Tudom, de valamikor Nindzsa voltam. – Az egyik különleges egységet becézték így. – Emlékszel? Jó kis muri lenne, főleg pusztá kézzel.

– Az csak csontot tör, és nagyon gyakran a sajátodat.

– Azért szeretném látni, hogy megkapja a magáét.

– Akkor szerelj egy jó távcsövet a puskádra – felelte Clark.

– Hát igen. – Chavez visszazökkent a valóságba. – Miféle ember az ilyen, Mr. C?

– Egy beteges állat, Domingo. Annak idején találkoztam néhányval.

Közvetlenül azelőtt, hogy beszálltak a kocsiba, Chavez Clark szemébe nézett.

– Lehet, hogy erről az egyről személyesen fogok gondoskodni, John. A sorsnak vannak furcsa játékai. Nagyon furcsák.

– Hát a lány? – kérdezte Nomuri.

– Vezess! – felelte kurtán Clark.

– Hallanod kellett volna a beszédet – mondta Nomuri, de fúrta az oldalát, hogy mi történhetett.

*

– Meghalt a lány – mondta alig két órával később, washingtoni idő szerint déli egykor Ryan az elnöknek.

– Természetes halállal? – kérdezte Durling.

– Kábítószer-túladagolás, de valószínűleg más adta be neki. Vannak fényképek, harminchat órán belül megkapjuk őket. Az embereink idejében eltisztultak. A japán rendőrség feltűnően gyorsan megjelent.

– Álljunk meg egy percre! Azt mondja, meggyilkolták? – Az embereink szerint igen, elnök úr.

– Értenek annyira az ilyesmihez, hogy ezt megállapítsák? Ryan leült; úgy látta, kicsit meg kell magyaráznia a dolgokat.

– Igen. A magasabb rangú tisztjeink meglehetősen tájékozottak a témakörben.

– Ezt szépen mondta – jegyezte meg fanyarul Durling. – További részletek nem érdekelnek.

– Ez idő szerint nincs is rá szükség, elnök úr.

– Goto?

– Valószínűleg az egyik embere. A legjobb iránymutató az lesz, ahogyan a rendőrségük jelenti a dolgot. Ha a közleményük eltér attól, amit a saját embereink révén tudunk, akkor nyilvánvaló, hogy valaki belepiszkált a dolgokba. Márpedig nem sok ember adhat utasítást egy rendőrségi jelentés megváltoztatására. – Ryan szünetet tartott. – De van egy másik, független értékelés is az illető jelleméről. – Elismételte Kris Hunter történetét.

– Azt akarja mondani, hogy véleménye szerint meggyilkoltatta ezt a lányt, és a rendőrségén keresztül akarja leplezni a dolgot? És hogy maga már tudja, hogy kedveli az ilyesmit? – Durling arca kivörösödött. – És azt kívánja tőlem, hogy én ennek az embernek nyújtsak olajágot? Mi a fene ütött magába?

Ryan mély lélegzetet vett.

– Elnézést, elnök úr. A kérdés most már csak az, hogy most mit csináljunk.

Durling arca megváltozott.

– Maga ezt nem érdemelte. Sajnálom.

– Nagyon is megérdemlem, elnök úr. Megmondhattam volna már egy ideje Mary Patnek, hogy hozza ki a lányt... de nem mondtam – felelte fahangon Ryan. – Nem tudtam, hogy ez lesz.

– Sose tudjuk előre, Jack. Szóval?

– A követségi jogi attasénak nem szólhatunk, mivel mi erről a dologról még nem tudhatunk, viszont az FBI-t felkészíthetnénk rá, hogy a hivatalos értesítést követően nézzen utána a történeteknek. Fölhívhatom ez ügyben Dan Murrayt.

– Shaw erős embere?

Ryan bólintott.

– Évek óta ismerem Dant. Ami a dolog politikai oldalát illeti, abban nem vagyok biztos. Pár perce érkezett a tévébeszéd átirata. Mielőtt elolvassa, talán nem árt, ha tudja, miféle emberrel van dolgunk.

– Azt mondja meg nekem, hány ilyen közönséges gazember vezet országokat?

– Ön ezt jobban tudja, mint én, elnök úr. – Ryan néhány pillanatra elgondolkodott. – Azért ebben az örömben van némi öröm is. Az ilyen emberek gyengék, elnök úr. Ha jól megnézzük őket, kiderül, hogy gyávák. Ha az embernek ellensége van, akkor nem baj, ha az illetőnek vannak gyenge pontjai.

Lehet, hogy ez a Goto idejön hivatalos látogatásra, gondolta Durling. Lehet, hogy itt fog lakni szemben, a Blair House-ban. Vacsorát adunk a tiszteletére, hatásos beszédek tartunk a keleti teremben, pohárköszöntőket mondunk, úgy rázogatjuk egymás kezét, mint a régi kenyeres pajtások. Hogy a fene essen az egészbe! Kezébe vette a Goto beszédét tartalmazó dossziét, és átfutotta.

– Micsoda piszkos csirkefogó! „Amerikának tudomásul kell vennie...” Egy frászt!

– Elnök úr, az ilyen ügyeket nem lehet indulatokkal megoldani.

– Igaza van – ismerte el Durling. Egy ideig hallgatott, aztán gúnyosan elmosolyodott. – Ha jól emlékszem, maga az a heveskedő fajta.

Ryan bólintott.

– Vádoltak már ilyesmivel.

– Szóval ez a két komoly ügy van, amivel Moszkvából hazajövet foglalkoznunk kell.

– Három van, elnök úr. Azt is el kell döntenünk, hogy mi legyen Indiával és Srí Lankával. – Ryan látta az elnök arcán, hogy erről megfeledkezett.

Durling félig-meddig megfeledkezni látszott egy másik problémáról is.

– Meddig kell még várnom? – kérdezte Barbara Linders. Murray még tisztábban látta a fájdalmát, mint ahogy a szavakból kihangzott. Hogyan lehet az ilyesmit megmagyarázni az embereknek? Ez a nő egy aljas bűntény áldozata, és most ráadásul a lelkét is lemezteleníti. Senkinek sem szórakozás ez az egész, de legkevésbé neki. Murray jó és tapasztalt kihallgatótiszt volt. Tudta, hogyan lehet vigasztalással, bátorítással információkat kicsalogatni. Ő volt az első FBI-os, aki Barbara Linders mondandóját meghallgatta, s ennek során legalább annyira beépült az asszony pszichéjét gondozó csapatba, mint Golden doktornő. Őutána két másik ügynök jött, egy férfi és egy nő, akiknek több tapasztalatuk volt a hasonló esetekkel. Őket két pszichiáter követte – külön-külön –, akik megállapították, hogy amit Barbara Linders állít, az utolsó szóig igaz, s ezzel egyidejűleg némi ízelítőt is adtak neki a rá váró ellenségességből.

Murray pedig rádöbbsent, hogy Barbara Linders mindezek során még inkább áldozattá vált, mint ennek előtte. Először is el kellett döntenie, hogy feltárulkozik Clarice előtt, aztán előtte, Murray előtt, aztán megint, és még mindig hátravan egy. A legnagyobb megpróbáltatás még várja, mivel a jogi bizottság néhány tagja Ed Kealty szövetségese, és egyesek szívességgéppen nyilván megtesznek majd annyit, hogy a kamerák előtt alaposan megizzasztják a tanút, vagy hogy mint ügyvédek demonstrálják szakmabeli jártasságukat és pártatlanságukat. Ezt Barbara is tudta.

Murray maga mondta el neki, mire számíthat. Nem riadt vissza még a legrettenetesebb kérdések feltevésétől sem, mindössze annyit enyhített rajtuk, hogy mindig valami olyasmivel vezette be őket, mint például: „Az egyik kérdés, amire biztosan számíthat...”

Megtette a hatását. Nagyon is. Barbara – álltak már annyira közel egymáshoz, hogy így, és ne Ms. Lindersként gondoljon rá – mutatott annyi bátorságot, mint amennyi egy bűntény áldozatától elvárható sőt többet is. A bátorságot azonban nem a levegővel szívja magába az ember. Inkább valami olyasmi, mint egy bankszámla: az ember csak addig vehet fel róla, amíg van mit. Ha kimerül, újra fel kell tölteni. Pusztán a várakozás, hogy nem tudta, mikor kell odaállnia a bizottság elé, hogy megtegye első nyilvános vallomását a reflektorfényben, a bizonyosság, hogy országvilág előtt le kell csupaszítania a lelkét... Olyasmi volt, mintha éjszakáról éjszakára egy rabló surrant volna be a bankba, hogy megcsapolja nehezen összerakosgatott lelkierejét.

Murraynek sem volt könnyű. Megtett minden tőle telhetőt, de úgy érezte, ez kevés. Úgy érezte, az ő vállára nehezől a teher, hogy megmutassa ennek a nőnek, hogy a férfiak nem olyanok, mint Ed Kealty, hogy a férfiak ugyanúgy undorodnak az ilyesmitől, ahogyan a nők. Barbara Linders lovagjának érezte magát. Úgy érezte, számára még fontosabb, mint Barbara számára, hogy megszégyenítse s végül börtönbe jutassa ezt a bűnözőt.

– Türelem, Barb. El fogjuk kapni azt a gazembert, de be kell tartanunk a szabályokat, különben... – Murray

igyekezett minél több meggyőződést vinni a hangjába, de nem volt meggyőződve mondandója helytállóságáról. Amikor a politika beleavatkozik egy büntetőperbe... A törvényt megszegték. Vannak tanúk, vannak bizonyítékok... Most azonban várakozni kényszerülnek, ami legalább annyira árt az áldozatnak, mint bármely védőügyvéd.

– Mikor lesz már vége?!

– Még két hét, Barb, legfeljebb három.

– Azt hiszi, én nem tudom, mire megy ki ez az egész? Ostobának néz? Ed mostanában nem mond beszédeket, nem avat hidakat, ugye? Nem azért, mert valaki értesítette, és készül a tárgyalásra?

– Szerintem inkább arról van szó, hogy az elnök rövid pórázon tartja, mert azt akarja, hogy amikor a dolog kipattan, ne vonulhasson vissza a közérdekre való hivatkozással. Az elnök a mi oldalunkon áll, Barb. Magam tájékoztattam az ügyről, és azt mondta: „A bűnöző az bűnöző.” És szerintem pontosan ezt kellett mondania.

Barbara Linders tekintete összekapcsolódott Murrayével; elkeseredett, könnyfátyolos volt a szeme.

– Én ebben darabokra hullok, Dan.

– Nem fog összetörni, Barb – hazudta Murray. – Maga kemény, okos és bátor nő. Végig fogja csinálni, ő az, aki majd darabokra hullik. – Daniel E. Murray, a Szövetségi Nyomozó Iroda igazgatóhelyettese kezét nyújtott az asztal másik oldaláról. Barbara Linders megfogta, megszorította, úgy szorította meg, ahogy egy gyermek az apja kezét. Murray elszégyellte magát, hogy Barbara Lindersnek ekkora árat kell fizetnie amiatt, hogy az Egyesült Államok

elnökének alá kell rendelnie egy büntetőügyet a politikának. Lehet, hogy a nagyobb fontosságú dolgokat tekintve ezt kell tennie, de egy rendőr számára a nagyobb fontosságú dolgok végül mindig egy bűntényre és egy áldozatra redukálódnak.

16.

Részletfizetés

A H-11/SS-19-es rakéták beélesítéséhez meg kellett várni a miniszterelnök hivatalos jóváhagyását. Az utolsó fázis némi csalódást keltett. Eredetileg azt remélték, hogy teljes készlet robbanófejet kapnak, legalább hatot mindegyik madár orra alá, ehhez azonban az kellett volna, hogy ténylegesen is kipróbálják repülés közben a szállító fokozatot, és ez azért már tényleg veszélyesebb lett volna a kelleténél. A terv jellegének titkossága sokkal fontosabb, mint a robbanófejek tényleges száma – döntöttek az illetékesek. Ezen később még változtathatnak. Pontosan ezért nem nyúltak az orosz tervezésű rakéták csúcsához, s egyelőre a tíz darab egy megatonnás robbanófej is megteszi.

A személyzet egymás után nyitotta a silókat. A hatalmas RV-eket fölemelték a pőrekocsikról, elhelyezték, majd aerodinamikus burkolójukkal lefedték őket. Az orosz tervezés ezúttal is remekül megfelelt céljaiknak. Egy-egy ilyen művelet alig tartott tovább egy óránál, ami lehetővé tette, hogy egy húszfős legénység egyetlen éjszaka alatt lebonyolítsa az egész műveletet. A silókat újra lezárták –

elvégeztetett. Az ország immár nukleáris hatalommá vált.

*

– Elképesztő – jegyezte meg Goto.

– Tulajdonképpen nagyon egyszerű – válaszolta Jamata. – A gyártást, a rakéták kipróbálását úrprogramunk részeként a kormány finanszírozta. A plutónium a Mondzsu reaktorkomplexumból származik. A robbanófejek megtervezése és elkészítése gyerekjáték volt. Ha néhány arab képes Libanonban összeeszkábálni egy robbanófejet, a mi szakembereinknek ez nem okozhat fejfájást. – Igazság szerint így vagy úgy, de a robbanófej-gyártás folyamatán kívül mindent a kormány finanszírozott. Jamata biztosra vette, hogy az a nem hivatalos konzorcium, amely ez utóbbit pénzelte, megfelelő kárpótláshoz fog jutni. Elvégre a hazájukért tették. – Azonnal megkezdjük az önvédelmi erők kiképzését, hogy átvehessék a mi embereink helyét... Mármint azután, hogy megbíztad őket ezzel a feladattal, Goto szan.

– De az amerikaiak és az oroszok...

Jamata felhorkant.

– Nekik csak egy-egy rakétájuk maradt, és hivatalosan azokat is felrobbantják a héten. A tévé is közvetíteni fogja. A rakétakilövő tengeralattjáróikat, mint tudod, hatástalanították. Trident rakétaik már nincsenek, a tengeralattjárók csak szétszerelésre várnak. Mindössze tíz interkontinentális ballisztikus rakéta révén határozott stratégiai előnybe kerülhetünk.

– Na és ha ők megpróbálnak többet építeni?

– Nem tudnak... legalábbis nem egykönnyen – igazította ki

önmagát Jamata. – A gyártósoraikat az egyezménynek megfelelően már lezárták, a berendezéseiket nemzetközi felügyelet alatt megsemmisítették. Az újrakezdéshez hónapok kellenének, és különben is nagyon hamar rájönnénk. A következő fontos lépésünk egy nagy hajóépítési program beindítása, hogy a Csendes-óceán nyugati részén kétségbevonhatatlan legyen a fölényünk. Egy kis szerencsével és a barátaink segítségével már most rendelkezünk annyival, amennyi elég a sikerhez. Mire szembe tudnának szegülni velünk, addigra stratégiai pozícióink annyira megerősödnek, hogy kénytelenek lesznek beletörődni, s egyenlő félként tárgyalni velünk.

– Szóval ki kell adnom a parancsot?

– Igen, miniszterelnök úr – felelte Jamata, és megint elmagyarázta Gotónak, mi is a feladata.

Goto egy percig szótlánul dörzsölgette a kezét, s a csak nemrég birtokába került íróasztal lapját nézegette. Mint a gyenge emberek általában, ő is igyekezett időt nyerni.

– Igaz, hogy az én Kimbám kábítószer-élvező volt?

Jamata komoran bólintott. Nem mutatta, de dühítette a kérdés.

– Roppant szomorú história. A saját biztonsági főnököm, Kaneda találta holtan, ő értesítette a rendőrséget. A jelek szerint a hölgy nagyon óvatos volt, de nem elég óvatos.

Goto halkán felsóhajtott.

– Ostoba leány... Tudja, hogy az apja rendőr? Kimba azt mondta, nagyon szigorú ember, és hogy nem érti meg őt. Én megértettem. Kedves, finom lélek volt. Remek gésa lehetett volna belőle.

Megdöböntő, ahogy az emberek átalakulnak a halálban, gondolta Jamata. Ez a szégyentelen, tyúkeszű lány megtagadta a szüleit, megpróbált egyedül boldogulni a világban. Aztán persze rájött, hogy a világ nem olyan elnéző a felkészületlenek iránt. Mivel azonban képes volt Gotót abba a hitbe ringatni, hogy férfi, most kedves, szelíd lélekke változott.

– Goto szan! Megengedhetjük-e, hogy népünk sorsa fölött ilyen emberek döntsenek?

– Nem. – Az új miniszterelnök kezébe vette a telefonkagylót. A számot az asztalán fekvő papírlapról kellett kikeresnie. – Másszák meg a Niitaka-hegyet! – mondta, amikor az összeköttetés létrejött; egy több mint ötven éve kiadott parancsot ismételt meg.

*

A repülőgép számos tekintetben egyedi volt, egyébként azonban teljesen hétköznapi: a VC-25B valójában a tiszteletre méltó Boeing-747-es utasszállítónak a légierő által módosított változata, olyan gép, amelynek harmincévnyi történelem áll a háta mögött, de a Seattle környéki gyárban még mindig sorozatban készítik. Olyan színekre volt festve, amelyeket egy politikai alapokon kijelölt iparművész választott annak érdekében, hogy a Föld bármelyik országában megtegye a kívánt hatást. A gép most egyedül állt a betonkifutón. Egyenruhás biztonsági emberek vették körül, akik a Pentagon hivatalos bikkfanyelve szerint „jogosítottak voltak”, hogy M16-os karabélyaikat sokkal kevesebb megkötés nélkül használhassák, mint a legtöbb szövetségi repülőtér

egyénruhás biztonsági őrei. Ez kevésbé finom megfogalmazásban azt jelentette: először löni, aztán kérdezni.

Nem volt elefántormány – harmonikafolyosó –, az utasoknak ugyanúgy lépcsőn kellett fölmenniük a gépbe, mint az 50-es években. Fém-detektor azért volt, és a poggyászokat is átvizsgálták – ezúttal a légierő és a titkosszolgálat emberei, akik megröntgeneztek mindent, s számos csomagot ki is nyitottak, hogy megnézzék, mi van benne.

– Remélem, a pikáns fehérneműidet otthon hagyta – mondta Ryan, miközben az utolsó bőröndöt is föltette a pultra.

– Majd Moszkvában megtudod – felelte dévaj kacintással Cathy Ryan. Ez volt az első ilyen jellegű hivatalos útja, minden új volt neki, amit az Andrews Légi Bázison látott.

– Ryan doktornő! Végre megismerhetem. – Helen D'Agostino lépett oda hozzájuk kezét nyújtva.

– Cathy, ismerkedj meg a világ legcsinosabb testőrével – mutatta be feleségének Ryan a titkosszolgálat ügynökét.

– Sajnos nem tudtam részt venni a legutóbbi hivatalos vacsorán – magyarázkodott Cathy Ryan. – Szemináriumom volt a Harvardon.

– Azt hiszem, ez elég érdekes út lesz – mondta Helen D'Agostino, s továbblépett, hogy folytassa teendőit.

De nem olyan érdekes, mint a legutóbbi, jutott eszébe Ryannek egy másik történet, amit szintén nem mondhatott el senkinek.

– Hol tartja a pisztolyát? – kérdezte Cathy.

– Még sose motoztam meg, szívem – felelte kacskintva Ryan.

– Most rögtön beszállunk?

– Én bármikor beszállhatok – válaszolta Ryan. Sokkal jobb lesz most beszállni és körülvezetni, gondolta, s az ajtó felé terelte a feleségét.

A polgári életben háromszáznál is több utas szállítására alkalmas elnöki 747-es (természetesen volt egy másik is tartalékban) úgy volt felszerelve, hogy alig harmadannyi utasának minden kényelmet megadott. Ryan először azt mutatta meg a feleségének, hol fognak ülni, elmagyarázta, mennyire fontos az ülésrend: minél közelebb ül valaki a gép elejéhez, annál befolyásosabb ember. Az elnöki rész a gép elején van, ott két ágygá alakítható kanapé is található. A Ryan és a Van Damm házaspár mintegy hatméternyivel mögötte, a következő részben kapott helyet, ahol általában nyolcan tudtak ülni, ezúttal azonban csak öten. A két házaspár mellett itt helyezték el az elnök kommunikációs igazgatóját, egy üzött tekintetű s általában lázas buzgalommal serénykedő volt tévés vezetőt, a férjétől nemrég elvált Tish Brownt. Az elnöki stáb alacsonyabb rangú tagjai egyre hátrább kaptak helyet, míg nem leghátul a legkevésbé fontos média zárta a sort.

– Ez a konyha? – kérdezte Cathy.

– A fedélzeti konyha – helyesbített Ryan. Tekintélyes méretű helyiség volt, mivel az ételek itt készültek, ténylegesen itt főztek, friss hozzávalókból, nem csupán melegítettek, mint más utasszállítókon.

– Ez nagyobb, mint a miénk! – jegyezte meg Cathy Ryan a

- főszakács, a légierő egyik főtörzsőrmestere derülségére.
- Annál talán nem nagyobb, viszont a séf jobb: Igaz, főtörzs?
  - Én most hátat fordítok, úgyhogy csak nyugodtan húzzon be neki egyet, asszonyom – mondta a szakács.
- Cathy Ryan csak kacagott.
- Miért nem inkább fent tanyázik az elnök a társalgóban?
  - Mert az dugig van kommunikációs műszerekkel megberendezésekkel. Az elnök szeret fölmenni, gyakran elbeszélget a legénységgel, de odafent gyakorlatilag csak hírnnyulak vannak.
  - Micsodák?
  - Híradósok, kommunikációs szakemberek – magyarázta Ryan, miközben visszakalauzolta feleségét a helyükhöz.
- Az extra széles és extra puha ülések sárgásbarna bőrrrel voltak behúzva, nemrég behajtható tévéket szereltek melléjük, külön telefon tartozott mindegyikhez, és más sajátosságaik is voltak, amelyeket Cathy Ryan sorra szemügyre vett, kezdve a biztonsági övek csatjára gravírozott elnöki pecséten.
- Na, most már tudom, milyen az igazi első osztály.
  - Még tizenegy óra repülés áll előttünk, szívem – mondta Ryan. Elhelyezkedett. Ha lesz egy kis szerencséje, az út nagy részét átalussza.

*

Az elnök felszállás előtti nyilatkozata a szokásos formában zajlott. A mikrofon mindig úgy volt beállítva, hogy a háttérben látni lehessen az Air Force One-t, a légierő egyes számú gépét, hadd emlékeztessen mindenkit, ki is a

nyilatkozó. Roy Newton mindenekelőtt az időzítésre figyelt. Az ilyen nyilatkozatok sose hosszúak, és csak a C-SPAN közvetíti mindig, jóllehet a többi országos tévé is képviselteti magát arra az esetre, ha az elnöki gép felszállás közben felrobbanna. Durling a rövid nyilatkozat után karonfogta feleségét, Anne-t, s fölment vele a lépcsőn, amelynek tetején egy tisztelgő őrmester fogadta. A gép ajtajában az elnök és a First Lady még egyszer visszafordult, hogy búcsút intsen mintha máris kampánykörúton lennének –, aztán beszálltak. A C-SPAN visszakapcsolt a szenátus üléstermébe, ahonnan néhány nem különösebben számottevő, és utasításra felszólaló képviselő hozzászólását közvetítették. Az elnök tizenegy órán át lesz a levegőben. Newton tudta, hogy ennyi idő több is annál, mint amennyire szüksége van.

Ideje volt munkához látni.

Igaz a régi mondás, gondolta jegyzeteit rendezgetve: nem titok az, amit egynél több ember tud. És még inkább így van ez, ha legalább részben ismerjük a titkot, és tudjuk, ki ismeri a többi részét, mert olyankor az ember vacsora közben szép nyugodtan elejt néhány szót, amiből az illető azt hiszi, mi is mindent tudunk, és szépen kitalálja mindazt, amit addig nem sikerült kiszimatolnunk. Megfelelő helyeken alkalmazott mosolyok, bólintások, hümmögések és néhány gondosan megválasztott szó révén mindaddig nyitva lehet tartani a forrást, míg napnál is világosabban ki nem derül minden. Newton úgy gondolta, hogy a kémekek esetében sem mehet ez olyan nagyon másként. Lehet, hogy belőle is jó hírszerző lett volna, de hát az sem fizetne jobban, mint a

kongresszusbeli robot – sőt még annyit sem –, és már rég eldöntötte, hogy tehetségét olyan irányban kamatoztatja, ami gondtalan életet biztosít számára.

A játszma többi része jóval könnyebb volt. Csak ki kellett választani, ki legyen az az ember, akinek továbbadja az információt, ezt pedig a helyi lapok figyelmes olvasgatása után könnyen el lehetett dönteni. Minden riporternek van valamilyen vesszőparipája, ami iránt őszintén érdeklődik – ebben a vonatkozásban ők sem különböznek a többi embertől. És ha valaki ismeri ezeket a vesszőparipákat, könnyen manipulálhatja őket. Milyen kár, hogy ez az én kerületemben nem jött be igazán, gondolta Newton. Fölemelte a telefont, és lenyomogatta a gombokat.

– Libby Holtzman.

– Jó napot, Libby, Roy vagyok. Hogy mennek a dolgok?

– Kicsit lassan – felelte az asszony, s közben arra gondolt, vajon hoz-e neki valamit Bob, a férje Moszkvából, az elnök kíséretében megtett hivatalos útról.

– Mit szólna egy vacsorához? – Newton tudta, hogy az asszony férje távol van.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte Libby Holtzman. Tudta, hogy nem valami titkos találkáról vagy hasonló ostobaságról van szó. Newton játékos, és általában van valami érdekes mondandója.

– Nem fogja megbánni – válaszolta Newton. – A Jockey Clubban fél nyolckor megfelel?

– Ott leszek.

Newton elmosolyodott. Ez teljesen sportszerű. Egy vád miatt, ami a szemére vetette, hogy visszaél befolyásával,

elvesztette kongresszusbeli helyét. A vád nem volt olyan erős, hogy vizsgálatot követelt volna (erről gondoskodott valaki), ahhoz azonban elég meggyőző volt, hogy a szavazók 50,7 százalékát meggyőzze arról, hogy abban az eseménytelen politikai esztendőben valaki másnak kellene képviselnie az érdekeiket. Newton tudta, hogy ha elnökválasztási év lett volna, valahogy kikaparja magának a gesztenyét, de az elvesztett kongresszusbeli hely szinte sosem nyerhető vissza.

Alakulhatott volna rosszabbul is. Mert azért így sem olyan elviselhetetlen az élet. Ugyanabban a házban lakik, a gyerekeit ugyanabba az iskolába járattja, a klubjának továbbra is tagja. Épp csak a vevőköre más, most már nem kell annyira figyelnie az etikára – nem mintha eddig olyan nagyon figyelt volna –, az pedig nyilvánvaló, hogy így sokkal többet keres.

*

A DATELINE PARTNERS-t számítógépes-műholdas úton szándékoztak lebonyolítani, közelebbről három műholdon keresztül. A japán haditengerészet minden információját a jokohamai flottaoperációs központnak továbbította. Az Egyesült Államok haditengerészete a maga adatait Pearl Harborba. Mindkét központ egy harmadikat használt arra, hogy kicseréljék képeiket. A gyakorlatot pontozó döntőbírók így mindkét helyszínen minden információhoz hozzáfértek, a flottaparancsnokok azonban nem. A hadgyakorlat célja az volt, hogy mindkét fél realiztikus körülmények között gyakorolja a hadviselést. A csendes-óceáni flotta típusparancsnokai, a felszíni, a

légi, a tengeralattjáró- és az ellátóegységek admirálisai karosszékekben ülve figyelték a kibontakozó gyakorlatot; mind arra gondolt, milyen teljesítményt nyújtanak majd az emberei.

– Nem hülye ez a Szato – jegyezte meg Chambers parancsnok.

– Van néhány ügyes húzása – vélte Jones doktor. A flotta egyik legfőbb szállítója csak különleges engedéllyel léphetett a központba. Mancuso kezeskedett érte. – Északon viszont ez sem fog segíteni rajta.

– Tényleg? – fordult felé a felszín alattiak parancsnoka. – Tud talán valamit, amit én nem?

– A *Charlotte* és az *Asheville* veszettül jó szonárokkal van felszerelve, parancsnok úr. Emlékszik? Az én embereim látták el egy új nyomkövető programmal.

– A parancsnokaik sem rosszak – mutatott rá Mancuso. Jones rábólintott.

– Tudom, admirális úr. Tudják, mire füleljenek, ahogy ön is tudta.

– Egek... – sóhajtott Chambers. – Gondolt már arra, admirális úr, hová is lennének mi itt az ilyen Jonesy-féle emberek nélkül?

– Ne feledje, hogy Laval velünk van – mondta Mancuso.

– Frenchy fia az *Asheville* főszonárosa, Mr. Chambers. – Jones számára Mancuso egyszer és mindenkorra „kapitány”, Chambers pedig hadnagy maradt. Egyikük sem tiltakozott ellene. Ez is egyike volt a tengeri szolgálat azon szabályainak, amely egyé kovácsolta a tiszteket és a legénységet.

– Erről nem volt tudomásom – ismerte el a tengeralattjáró-erők parancsnoka.

– Csak nemrég állt szolgálatba rajta, azelőtt a *Tennessee*-n volt. Vág az esze, mint a borotva, három év alatt lett első osztályú.

– Ez még gyorsabb, mint ahogy maga csinálta – mondta Chambers. – Tényleg ennyire jó?

– Tényleg. Próbálok is átcsalogatni magamhoz. Tavaly megnősült, már úton a gyerek. Némi pénzzel nem volna nehéz átcsábítani a civil szférába.

– Hálás köszönet, Jonesy – mordult fel Mancuso. – Talán az volna a legjobb, ha most azonnal kirúgnám magát innen.

– Ugyan már, kapitány... Elég rég voltunk már egy kis kiruccanáson. – Jonesnak mindezek mellett egy új bálnavadászprogramját is beépítették abba, ami a csendes-óceáni SOSUS-rendszerből megmaradt. – Legfőbb ideje, hogy megint elugorjunk.

Az, hogy mindkét félnek voltak megfigyelői a másik főhadiszállásán, kicsit bonyolította a dolgot, mivel mindkét félnek voltak olyan forrásai és képességei, amiket nem kötöttek a másik orrára. Jelen esetben a SOSUS által generált jelek, amelyek a Kurétól északra lévő japán tengeralattjárókat jelezték vagy sem, a valóságban jobbak voltak, mint azt a fő hadműveleti térképen feltüntették. Az igazi jeleket Mancusónak és Chambersnek továbbították. Mindkét félnek két tengeralattjárója volt. Egyik amerikai hajó sem bukkant fel a jelforrások környékén, a japán tengeralattjárók azonban hagyományos meghajtásúak voltak, és időről időre felszinközeli szívó szintre kellett

emelkedniük, hogy beindíthassák dízelmotorjaikat, és feltölthessék akkumulátoraikat. Jóllehet nekik is megvolt az American Prairie-Masker rendszernek megfelelő saját rendszerük, Jones új szoftvere túltett annak képességein. Mancuso és a többiek átvonultak a felszín alatti tanácstermébe, hogy megvitassák a legfrissebb információkat.

– Na, halljuk, Jonesy, mit lát – mondta Mancuso a víz alatti mikrofonok jelzéseinek kinyomtatott papírhalmozára nézve. Az adatok mind a monitorokon, mind a printerek által folyamatosan nyomtatott papírokon megjelentek – utóbbiak egy későbbi, részletes elemzés céljára. Ehhez jobban kedvelték a nyomtatott változatot, ezért is készült belőle két példány. Az egyiket már meg is jelölték a helyi SOSUS-osztag oceanográfus technikusai. Hogy a próba kétszeresen is vak legyen, és hogy lássa, érti-e még a dolgát Jones, Mancuso az emberei által már elemzett példányt magánál tartotta.

Jones még negyvenéves sem volt, de sűrű, gesztenyebarna haja máris őszült, pedig nem is dohányzott, csak rágógumizott. De még volt benne szpiritusz, Mancuso látta rajta. Dr. Ron Jones úgy forgatta a lapokat, mint egy sikkasztás nyomait kereső revizor; ujjá végigsimított frekvenciákat ábrázoló függőleges vonalon.

– Feltételezzük, hogy nyolcóránként feljönnek szippantani? – kérdezte.

– Ha azt akarják, hogy teljesen fel legyenek töltve az akkujaik, akkor nem árt – bólintott Chambers.

– Milyen idő szerint számolnak? – kérdezte Jones. A

tengereken cirkáló amerikai tengeralattjárók általában a greenwichi középídhöz igazították óráikat. A GT-t nemrég „Universal Time”-ra változtatták, csökkentve ezzel a brit flotta tekintélyét, amely flotta ereje annak idején lehetővé tette, hogy a nulla délkör helyét a britek határozzák meg.

– Gondolom a tokiói szerint – válaszolta Mancuso. – Mi annál öt perccel előbbre járunk.

– Akkor először is keressük az ismétlődéseket éjfélkor, aztán minden óraker az ő idejük szerint. – öt széles, összehajtogatott lap volt. Jones sorra átnézte őket, megjegyzéseit a margóra firkantotta. Mindössze tíz percig tartott. – Itt van egy, és itt egy másik. Ez a kettő lehetséges. Ez is lehetséges itt, bár nem hiszem. Én mindenesetre erre fogadnék... meg erre. – Jones megkopogtatott ujjával egy pontokból álló, látszólag véletlen kialakította vonalat.

– Wally!

Chambers a másik asztalhoz lépett, ahol a már elemzett adatok voltak.

– Jonesy, maga az ördöggel cimborái... – suttogta. Egy gyakorlott szakemberekből álló csapatnak két órájába telt, amit az imént Jones néhány perc alatt elvégzett a hitetlenkedő szemek előtt.

A civil szoftverszállító kivett egy doboz kólát a közeli hűtőből, és felbontotta.

– Uraim! – nézett körül. – Ki a világbajnok?

Mindez természetesen csak egy része volt az egésznek. A kinyomtatott adatok csupán a gyanított zajforrás körülbelüli irányát adták meg, de a fenéken elhelyezett SOSUS-hálózat segítségével már megtörtént a háromszögelés,

amely a keresett hangforrás pozícióját egy tíz-tizenöt tengeri mérföld átmérőjű körön belül határozta meg. Jones sokat javított ugyan a rendszeren, de még így is hatalmas vízfelületet kellett átkutatni.

Megszólalt a telefon. A csendes-óceáni flotta főparancsnoka volt az. Mancuso fogadta a hívást, javaslatot tett, milyen irányban haladjon tovább a *Charlotte* és az *Asheville*, hogy felvegye az érintkezést a feltételezett ellenséggel. Jones figyelemmel kísérte a beszélgetést, és egyetértőleg bólogatott.

– Érti már, mire céloztam, kapitány? – mondta. – Maga mindig tudta, hogyan kell fülelni.

*

Murray valamilyen pénzügyi keretokről tárgyalt a washingtoni gazdasági hivatal igazgatóhelyettesével, következésképp nem volt ott, mikor a telefon befutott. A Fehér Házból érkezett szigorúan bizalmas üzenet a védett akták közé került, s mivel titkárnőjét nem sokkal ezután felhívták, hogy vigye haza az iskolából beteg gyermekét, a Ryan által küldött kézírásos üzenet túlságosan későn vonta magára Murray figyelmét.

– Kim Norton – lépett be Shaw igazgató irodájába.

– Rossz hír?

– Meghalt – nyújtotta át Murray a papírt. Shaw sebtében átfutotta.

– A fene egye meg! – sziszegte az FBI igazgatója. – Tudtunk róla, hogy narkós?

– Emlékezetem szerint nem.

– Tokió mit mond?

– Még nem egyeztettem a követségi attaséval. Ez most nem alkalmas időpont, Bill.

Shaw bólintott, látszott rajta, mire gondol. Ha egy FBI-ügynököt megkérdezik, melyik esetére a legbüszkébb, mindig valamilyen emberrablást említ. Tulajdonképpen az Iroda is egy ilyen ügy kapcsán nyerte vissza a rangját a 30-as években. A Lindberg-törvény felhatalmazta az FBI-t, hogy abban a pillanatban, amint felmerül a gyanú, hogy az áldozatot átvitték valamelyik államhatáron, a helyi rendőrség segítségére siethessen. A pusztán lehetőség is elég volt hozzá – az áldozatokat a valóságban ritkán vitték ilyen messzire –, hogy Amerika első számú rendfenntartó szervezete teljes tekintélyével és súlyával, kiéhezett farkasfalkaként vesse rá magát az ügyre. A feladat mindig ugyanaz volt: elevenen visszaszerezni az áldozatot – ebben az eredményeik mindig kitűnőek voltak. A másodlagos cél az volt, hogy a tetteseket bíróság elé állítsák, és elítéljék – a statisztika itt még jobb eredményeket mutatott. Még nem tudták, hogy Kimberly Norton emberrablás áldozata lett-e. Még csak azt tudták, hogy holtan fogják hazahozni. Ez az utóbbi tényező minden FBI-ügynök szemében a felsüléssel volt egyenértékű.

– Az apja rendőr.

– Nem felejtettem el, Dan.

– Szeretnék odamenni, és megbeszélni O’Keefe-fel. – Murray ezt részben azért mondta, mert Norton kapitány rászolgált, hogy egy rendőrtől tudja meg a hírt, és ne a televízióból, részben pedig azért, mert a rendőröknek ez

kötelességük. Be kell vallaniuk neki, hogy hibáztak. Végül pedig azért is mondta, mert személyesen akarta kézbe venni az anyagot, hogy a saját szemével győződjék meg róla, hogy megtettek-e mindent, amit meg kellett tenniük.

– Egy-két napig valószínűleg nélkülözni tudlak – válaszolta Shaw. A Linders-üggyel úgyis várnunk kell, míg az elnök haza nem jön. Na, eredj, csomagolj!

*

– Ez még jobb, mint a Concorde! – áradozott Cathy Ryan a vacsorát felszolgáló repülő s őrmesternek. A férje csaknem elnevette magát. Ritkán esett meg, hogy Cathy szeme ennyire elkerekedett, ő azonban már rég megszokta ezt a fajta kiszolgálást. Annyi viszont biztos, hogy a koszt itt jobb, mint amelyet Cathy általában a Hopkins orvosi ebédlőjében kap. És ott a tányérokra nincs aranysegélyük – tünedeznek is el meglehetősen szép számmal.

– Parancsol bort, asszonyom? – Ryan töltött a feleségének a Russian River chardonnayból; közben megérkezett az ő tálcája is.

– Tudja, otthon a tanyán nem szoktunk borozgatni – mondta kissé zavart mosollyal Cathy Ryan az őrmesternek.

– Az első alkalommal mindenki így van vele, doktornő. Ha bármire szüksége lenne, csak csöngessen. – A stewardess-őrmester visszament a konyhába.

– Látod, Cathy? Mondtam, hogy csinálj mindent úgy, ahogy én.

– Azon gondolkodom, hogyan lehet hozzászokni a repüléshez – felelte Cathy, és megkóstolta a brokkolit. –

Finom.

– A pilóták is elsőrangúak – mutatta Ryan a poharában csillogó bort: meg se rezdült.

– Csak a fizetés nem elsőrangú – szólt át Arnie Van Damm az üléssor másik oldaláról. – Viszont a borralaló annál inkább.

– A füstölt lazacuk valami csodás.

– A séf a Jockey Clubból lopta a receptjét, ott készítik a legjobban a városban – magyarázta Van Damm. – Azt hiszem, a burgonyakrémlevesét kellett adnia érte. Egyikük sem járt rosszul.

*

– Ugye, milyen jól csinálják itt a rákot?

Washington egyik igazán elegáns étterme, a Jockey Club a Massachusetts Avenue-i Ritz Carlton Hotel földszintjén található. Csendes, szolidan világított intézmény, hosszú-hosszú évek óta az ilyen vagy olyan jellegű „komoly” vacsorák színhelye.

Jó itt minden, nemcsak a rák, gondolta Libby Holtzman, és főleg akkor jó, ha valaki más fizeti. Az előző óra a szokásos csevegés, értesülés- és pletykacsere jegyében telt, ami Washingtonban még fontosabb, mint más amerikai városokban. Ezen most már túl voltak. A bort felszolgálták, a salátástálakat elvitték, a főfogás ott volt előttük az asztalon.

– Szóval, Roy? Mi az a nagy szám?

– Ed Kealty – mondta Newton az asszony szemébe nézve.

– Na ne...! Otthagyja végre a felesége azt a patkányt?

– Ami a témának ezt a részét illeti, valószínűleg Ed lesz az

aki távozik.

– És ki a szerencsétlen harmadik? – kérdezte Mrs. Holtzman fanyar mosollyal.

– Ezúttal nem ilyesmiről van szó, Libby. Ed el fog tűnni.

– Roy... Már fél kilenc – jegyezte meg az asszony, egyértelművé téve álláspontját.

– A FBI pert indít Kealty ellen. Nemi erőszakért. Ami azt illeti, nem is egyért. Az egyik áldozat öngyilkos lett.

– Lisa Beringer? – A lány öngyilkosságára azóta sem találtak kielégítő magyarázatot.

– Hagyott egy búcsúlevelet, már a FBI-nál van. És több nő is hajlandó tanúskodni.

– Nocsak – mondta Libby Holtzman. Letette a villáját. – És mennyire erős a vád?

– Dan Murray vezeti a vizsgálatot, Shaw kedvenc vérebe.

– Ismerem Dant. És azt is tudom, hogy erről nem fog beszélni. – Nagyon ritka, hogy FBI-ügynök egy bűnügy bizonyítékairól beszéljen a tárgyalás előtt. Az ilyenfajta kiszivárogtatások szinte mindig ügyvédektől vagy bírósági emberektől származnak. – Dan nemcsak hogy a nagykönyv szerint jár el, hanem ő írta a nagykönyvet. – Ez igaz volt: Murray az Iroda számos hivatali eljárásának szabályát segített formába önteni.

– Lehet, hogy ezúttal mégis beszél.

– Miért, Roy?

– Mert Durling betart. Durling úgy érzi, szüksége van Kealtyre. Magának nem tűnt fel, mennyit forgolódik az utóbbi időben a Fehér Házban a mi Eddy fiúnk? Durling leadta neki a drótot, hogy rendesen fel tudjon készülni a

védekezésre. Legalábbis – tette hozzá Newton, hogy fedezze magát – nekem így mondták. Éppenséggel nem jellemző Durlingra.

– Az igazságszolgáltatás akadályozása.

– Jogásznyelven így nevezik, Libby. A gyakorlatban viszont... Hát nem vagyok benne teljesen biztos, hogy bíróság előtt is megállna. – A horog már bent volt a vízben, a csali remekül táncolt.

– Na és ha Durling csak azért védte, hogy bele ne üsse az orrát a kereskedelmi törvénybe? – A hal már szemezgetett a csalival, de egyelőre még gyanakodott a mögötte felvillanó fényes, kampós valami miatt.

– Itt ennél többről van szó, Libby. Úgy hallom, jó ideje üldögélnek már a dolgon. – A kukac mindazonáltal nagyon gusztusos volt.

– A politika fontosabb, mint egy nemi erőszak. Mennyire meggyőzőek a bizonyítékok?

– Ha az ügy bíróság elé kerül, Ed Kealtyt egy időre kivonják a forgalomból.

– Lecsukják? – Igazán zamatos kukacnak látszik.

– Maga is tudja, hogy Murray érti a dolgát.

– És ki az ügyész?

– Anne Cooper. Hetek óta csak ezen dolgozik. – Rettentő csábító kukac. Az a kampós, fényes valami csak nem lehet olyan veszélyes, igaz?

Newton egy borítékot vett elő a zsebéből, és az abroszra tette.

– Nevek, számok, adatok... De nem tőlem kaptam. Rendben? – A kukac mintha táncot járt volna a vízben, és

már egyáltalán nem látszott biztosnak, hogy a horog mozgatja.

– És mi van, ha semmit sem tudok bizonyítani?

– Akkor nincs sztori, a forrásaim hajítófát sem érnek, és remélem, ízlett a vacsora.

– De miért, Roy? Miért adja ezt le nekem? – De hát hogyan került ide ez a kukac?

– Mert sose kedveltem azt az embert, azért. Ezt maga is tudja. Két nagy öntözési törvény ügyében is tengelyt akasztottunk, ezenkívül az államomban megfűrt egy katonai programot. De akarja tudni az igazat, Libby? Nekem is vannak lányaim. Az egyik most végez a Pennsylvania Egyetemen, a másik csak most kezdett el Chicagóban jogra járni. Mindketten szeretnének az apjuk nyomdokaiba lépni, és én nem szeretném, ha olyan emberekkel kellene együtt dolgozniuk a Dombon, mint ez a nyomorult Ed Kealty. – Ugyan már, kit érdekel, hogyan került a kukac a vízbe?

Libby Holtzman értő bólintással elvette a borítékot, bontatlanul a retiküljébe került. Elképesztő, hogy mindig csak akkor veszik észre a horgot, mikor már késő. Gyakran még olyankor sem. A pincér csalódottan vette tudomásul, hogy továbbintik a desszertes kocsit, és csak egy-egy feketét kérnek még távozás előtt.

*

– Halló!

– Barbara Linders? – kérdezte egy női hang.

– Igen. Kivel beszélek?

– Libby Holtzman vagyok a *Post*tól. Itt lakom néhány

saroknyira magától. Szeretném megkérdezni, átmehetnék-e megbeszélni néhány dolgot.

– Miféle dolgot?

– Ed Kealtyt, és hogy miért döntöttek úgy, hogy ejtik az ügyet.

– Mit csinálnak?

– Mi így hallottuk – mondta a telefonáló.

– Na álljunk meg egy pillanatra! Engem figyelmeztettek az ilyesmire – mondta gyanakodva Barbara Linders, amivel máris elárult valamit.

– Mindig figyelmeztetik az embert valamire, de általában nem arra, amire kellene. Én vagyok az, aki tavaly feltárta Grant képviselő úr viselt dolgait, hogy milyen mocskos kis játékokat űzött az irodájában. És én vagyok az is, aki fülön csíptem azt az undorító főembert a titkosszolgálatnál. Én odafigyelek az ilyen esetekre, Barbara – mondta Libby Holtzman, mint nővér mondaná a húgának. És nem hazudott: a politikai szexbotrányokat feltáró cikkeiért eséllyel pályázott a Pulitzer-díjra.

– Honnan tudjam, hogy tényleg maga az?

– Biztos látott már a tévében. Csak kérdezze meg az ismerőseit, ki vagyok.

– Felhívom Mr. Murrayt.

– Hívja csak nyugodtan, de ígérjen meg nekem valamit.

– Mit?

– Azt, hogyha elkezdi magának magyarázni, miért nem csinálnak semmit, akkor maga hajlandó elbeszélgetni velem. – Libby Holtzman szünetet tartott. – De mi volna, ha mégis most rögtön átugranék? Ha Dan megerősíti, amit

mondok, csak megiszunk egy csésze kávé, és majd egy másik alkalommal megyünk bele a részletekbe. Rendben van így?

– Hát... azt hiszem. De most fel kell hívnom Mr. Murrayt. – Barbara Linders egy pillanatra letette a kagylót, majd fölvette, és fejből tárcsázta a számot.

– Halló! Itt Dan...

– Mr. Murray! – vágott a szavába Barbara Linders; máris rettentően megingott a világba vetett hite.

– ...és Liz – folytatta egy másik hang, nyilvánvalóan felvételtől. Pillanatnyilag nem vagyunk telefonközelben, de...

– folytatta egyszerre a két hang.

– Maga meg hol van, mikor szükség van magára?! – kiáltotta Barbara Linders. Elkecseregetten lecsapta a kagylót, még mielőtt a humoros üzenet végén megszólalt volna a sípoló hang. Létezik ez? Igaz ez?

Ez Washington, súgta a tapasztalata. Itt bármi igaz lehet.

Körülnézett a szobában. Tizenegy éve lakik Washingtonban, és mit tud felmutatni? Van egy kétszobás lakása, olajnyomatokkal a falakon. Szép bútora, amit egymaga használ. Ép eszét fenyegető emlékei. Annyira egyedül volt, annyira magára maradt ezekkel az emlékekkel szemben, hogy végül szabadjára engedte, elengedte őket, hadd üssenek vissza arra az emberre, aki ennyire tönkretette az életét. És most ezek is ellene fordulnának? Létezik ilyen? A legijesztőbb az volt az egészben, hogy Lisa is ezt érezte, tudta abból a levélből, amelynek fénymásolatát még mindig ott őrizte az íróasztalán álló ékszeresdobozban. Megtartotta, mert

emlék volt a legjobb barátnőjétől, és hogy sose feledje: nem szabad annyira elkeseredni, mint Lisa. Néhány hónapja ennek a levélnek az elolvasása győzte meg, hogy elmondja a történetet a nőgyógyásznak, aki továbbadta Clarice Goldennek, s ezáltal beindította azt a folyamatot, amely... Amely hová is vezetett?

Csengettek. Kiment ajtót nyitni.

– Jó napot! Megismer? – Meleg, együtt érző mosoly társult a kérdés mellé. Libby Holtzman magas, sápadt, fekete hajú nő volt, a szeme barna és barátságos.

– Fáradjon be – mondta Barbara Linders, s hátrább lépett.

– Felhívta Dant?

– Nem volt otthon... – Vagy talán csak hagyta, hadd menjen a rögzítő, gondolta Barbara Linders. – Ismeri?

– Igen, ismerősök vagyunk – mondta a kanapé felé indulva Libby Holtzman.

– És maga szerint bízhatok benne? Mármint hogy komolyan.

– Őszintén? – Libby Holtzman elgondolkodott. – Igen. Ha egyedül vezetné az ügyet, akkor egészen biztosan. Dan rendes ember. Ezt komolyan mondom.

– De ugye nem egyedül vezeti az ügyet?

Libby Holtzman a fejét ingatta.

– Ez annál nagyobb ügy, komoly politikai vonzatai vannak. A másik dolog pedig, amit Murrayról tudni kell, az, hogy a végletekig lojális. Megteszi, amit mondanak neki. Leülhetek?

– Tessék. – Mindketten a kanapéra telepedtek.

– Tudja, mit csinál a sajtó? – kérdezte Libby Holtzman. – A

mi feladatunk, hogy szemmel tartsuk a dolgokat. Én kedvelem Dant. Csodálom. Tényleg jó rendőr, becsületes rendőr, és akármibe lefogadom, hogy magával is úgy bánt, mintha a bátyja volna, így van?

– Minden tekintetben – erősítette meg Barbara Linders. – Az egész világon nincs nála jobb barátom.

– Nem csapta be magát. Dan jó fiú. Ismerem a feleségét is, Lizt. A baj csak az, hogy nem mindenki olyan, mint Dan

– mondta Libby Holtzman. – Na és itt jön a képbe a sajtó.

– Ezt hogy érti?

– Amikor valaki megmondja egy ilyen Dan típusú embernek, mit tegyen, az az ember ezt általában megteszi. Részben azért, mert meg kell tennie, mert a szabályok már csak ilyenek, és mert... De mondok én valamit: Dan legalább annyira utálja ezt, mint maga. Az én munkám abból áll, Barbara, hogy segítsen az ilyen Danhez hasonló embereket, mert én képes vagyok rá, hogy levakarjam róla a rossz embereket.

– Nem tudom... Tényleg nem tudom, mit is... – hebegte Barbara Linders.

Libby Holtzman egy szelíd mozdulattal – a kezét érintette meg – elhallgattatta.

– Én nem kérem, hogy nekem bármit is mondjon hivatalosan, Barbara. Az csak belekavarna a perbe, és én ebben ugyanúgy be akarom tartani a játékszabályokat, mint maga. De nem hivatalosan...?

– Igen. Azt hiszem...

– Megengedi, hogy ezt bekapcsoljam? – Az újságíró egy kis diktafont vett elő a retiküljéből.

– Ki fogja ezt hallani?

– Csak a főszerkesztő-helyettes. Neki meg kell győződnie a források hitelességéről. De ettől eltekintve olyan, mintha az orvosával, az ügyvédjével vagy a lelki atyjával beszélne. Nálunk ez szabály, és sosem szegjük meg.

Barbara Linders elméletileg tudta ezt, de most, itt a lakásában ülve kissé ingatagnak rémlett neki az újságíró-etika.

– Ha gondolja, el is mehetek vagy beszélgethetünk diktafon nélkül is, de – lefegyverző mosoly – utálok gyorsírni. Az olyan pontatlan. Ha úgy gondolja, hogy egy kicsit megrágja a dolgot, az is jó. Sok minden nehezedik most magára, tudom. El tudom képzelni, milyen lehet.

– Dan is mindig ezt mondja, de akkor sem tudja elképzelni. Igazából nem képes átérezni.

Libby Holtzman Barbara Linders szemébe nézett, s arra gondolt, vajon Murray is látja-e benne ezt a fájdalmat, s átérzi-e olyan mélyen, ahogyan ő. Ha őszinte akarok lenni magamhoz, akkor valószínűleg igen, gondolta. Persze nyilván egy kicsit másként, hiszen férfi, bár rendőrnök nagyon jó, és valószínűleg ugyanúgy dühíti a dolgok állása, mint őt magát.

– Ha esetleg egyszerűen csak beszélgetni akar, Barbara... én abban is benne vagyok. Időnként egyszerűen kell valaki, akinek az ember kiöntheti a lelkét. Nekem nem kötelező állandóan riporternek lennem.

– Lisáról tud?

– Ha jól tudom, a halálára azóta sincs magyarázat.

– A legjobb barátnők voltunk, megosztottunk egymással

mindent... És amikor Ed...

– Biztos, hogy Kealtynek köze volt hozzá?

– Én találtam meg a búcsúlevelét, Libby.

– Na és mi állt abban a levélben? – kérdezte Libby Holtzman; kibújt belőle az újságíró.

– Elmondhatnám, de jobbat tudok. – Barbara Linders felállt, eltűnt egy pillanatra. A fénymásolatokkal jött vissza, odaadta.

Két percig tartott mindössze a levél elolvasása és újraolvasása. Időpont, hely, módszer. Síron túli üzenet, gondolta az újságíró. Mi is lehetne veszedelmesebb, mint az írás?

– Annak alapján, amit itt látok, és amit maga tud, az az ember börtönbe kerülhet, Barbara.

– Dan is ezt mondja. Mosolyogva szokta mondani, hogy alig várja.

– És maga? – kérdezte Libby Holtzman.

– Én is!

– Akkor hagyja, hogy segítsek.

17.

Első csapás

Csak azért nevezik a modern kommunikáció csodájának, mert a modern dolgokat nem szokták átoknak tekinteni. Olyannyira nem, hogy akik az ilyen értesüléseket kapják, általában megdöbbennek rajtuk.

Sima repülőút volt, még az Air Force One viszonylatában is. Sok utas gyakran még be sem akarta kapcsolni

biztonsági övét – főleg a fiatalabb és felelőtlenebb fehér házi emberek –, ezzel jelezve a... Mit is? – tűnődött Ryan. Tudta, hogy a gép személyzete van olyan jó, mint bármelyik másiké, ez azonban nem tudta elejét venni annak, hogy az Andrewson mindenki döbbenetére le ne csapja egy villám a védelmi miniszterrel és feleségével érkező gép orrkúpját, így aztán mindig bekapcsolva tartotta a biztonsági övét, bár csak lazán, ahogy a legénység.

– Doktor Ryan! – A suttogással egy időben megrázták a vállát.

– Mi az, őrmester? – Nem lett volna értelme ráfordulni egy mit sem vétő katonára.

– Mr. Van Damm kéri, hogy fájadjon föl, uram.

Ryan bólintott, és ülő helyzetbe billentette ülését. Az őrmester menet közben átnyújtott neki egy csésze kávé. Az óra reggel kilencet mutatott, azt azonban nem mutatta, hogy hol van ez a kilenc óra, s Ryannek hirtelen nem jutott eszébe, milyen zónaidőre van beállítva. Mindegy, amúgy is csak elméleti jelentősége van. Hány időzóna váltogatja egymást egy repülőgépen?

A VC-25B felső fedélzete élesen elüt az alsótól. A luxusberendezés helyett itt katonai stílusú, a könnyebb mozgathatóság és szállíthatóság érdekében krómozott fogantyúkkal felszerelt műszerek foglalják el a helyet. Tekintélyes létszámú híradós csapat van itt állandóan szolgálatban, s figyel minden elképzelhető információforrásra: digitális rádióra, tévére és faxra; minden egyes csatorna titkosítva van. Arnie Van Damm ott állt ennek az egésznek a közepén, s egy papírlapot nyújtott

át a felérkező Ryannek. A papír a *Washington Post* legfrissebb számának faksimiléje volt, azé a kiadásé, amely négyezer mérföldnyi és hatórányi távolságra onnét ezekben a percekben került az utcára.

AZ ALELNÖK MIATT HALT MEG? – harsogta a négyhasábos főcím. ÖT NŐ VÁDOLJA ERŐSZAKKAL. EDWARD KEALTYT.

– Ezért keltettél föl? – kérdezte Ryan; beosztásának a világon semmi köze nem volt az ilyen ügyekhez.

– Téged is említenek a cikkben – felelte Van Damm.

– Engem? – Ryan átfutotta a cikket. – „Ryan nemzetbiztonsági tanácsadó egyike azoknak, akiket tájékoztattak az ügyről.” Ezzel mit csináljak? Ez igaz.

– Csak olvasd!

– „A Fehér Ház négy hete utasította az FBI-t, hogy ne terjessze az ügyet az Igazságügyi Bizottság elé.” Ez nem igaz.

– Szépen össze vannak itt vegyítve az igazságok és a hazugságok. – A vezérkari főnök még Ryannél is komorabb volt.

– Ki fecsegett?

– Nem tudom, de a cikket Libby Holtzman írta, a férje ott alszik hátul. Kedvel téged. Menj és beszélj a fejével.

– Álljon meg a menet! Ez olyan ügy, Arnie, amit egy kis idővel és az igazsággal egyenesbe lehet tenni. Tudomásom szerint az elnök nem tett semmi rosszat.

– A politikai ellenfelei akkor is ráfoghathják, hogy szándékosan hátráltatja az igazságszolgáltatást.

– Ugyan! – Ryan hitetlenkedve csóválta a fejét. – Kizárt

dolog, hogy ezt rá tudnák bizonyítani.

– Nem is kell, hogy a fene egye meg – füstölgött Van Damm. – Ne felejtse el, hogy itt politikáról van szó, nem tényekről... És közelednek a választások. Menj, beszélj Bob Holtzmannal, de most rögtön – rendelkezett. Ritkán tett ilyet Ryannél szemben, de volt hozzá joga.

– A főnöknek már mondtad? – kérdezte Ryan összehajtván a papírt.

– Hagyjuk még aludni egy ideig. Útközben légy szíves, küldd ide Tisht.

– Küldöm. – Ryan lement, felrázta Tish Brownt, fölfelé mutogatott, aztán odalépett az egyik légiutas-kísérőhöz. – Idehívna nekem Bob Holtzmann? – Az egyik ablakon kipillantva látta, hogy már világosodik. Lehet, hogy ott van kilenc óra, ahová mennek? Lehet... Azt mondták, délután kettőre érnek Moszkvába, helyi idő szerint. A főszakács a konyhában üldögélt, a *Time*-ot olvasgatta. Ryan bement, kért egy kávét.

– Nem tud aludni, doktor úr?

– Már nem. Szólít a kötelesség.

– Most sül a zsemle, mindjárt tudok adni, ha óhajt.

– Az jó lesz.

– Mi van? – dugta be a fejét Bob Holtzman. Mint e percben az összes férfiutasra, őrá is ráfért volna a borotválkozás. Ryan szótlanul átnyújtotta a cikket.

– Szóljon hozzá!

Holtzman gyorsan olvasott.

– Jézusom! Ez igaz?

– Mióta dolgozik ezen Libby?

- Ez nekem teljesen új. A kurva életbe! Bocs, Jack.
Ryan bólintott és halványan elmosolyodott, bár nem volt sok kedve hozzá.
- Semmi vész... Én is csak most ébredtem.
- Igaz ez?
- Köztünk marad?
- Köztünk.
- Az FBI egy ideje foglalkozik már az ügygel. A dátumok, amiket Libby a cikkében említi, nagyjából pontosak, ennek otthon majd még utána kell néznie. Engem körülbelül annak a kereskedelmi nyavalyának az idején tájékoztattak Kealty históriájáról... Hogy mit mondhatok neki, és mit nem. Tudja, hogy mennek az ilyen dolgok.
- Hogyne, persze. Na és most hogy áll az ügy?
- A bizottság elnökét és helyettesét már tájékoztatták. A titkosszolgálatnál is tudja Al Trent és Sam Fellows. Ezt már senki sem állíthatja le, Bob. Az elnök legjobb tudomásom szerint végig tisztességesen játszotta ezt a partit. Ha Kealty ellen vádat emelnek, vége. Már ha eljut odáig az ügy.
- El kell jutnia – mondta nyomatékosan Holtzman.
- Kétlem – ingatta a fejét Ryan. – Ha Kealty jó ügyvédet szerez, valószínűleg tudnak valamiféle alkut kötni. Ezt kell csinálniuk, ahogy Agnew is tette. Ha ez keresztülmegy a bizottságon meg a szenátuson, a bíróságon már legfeljebb a magas ég lesz irgalmas Kealtyhez.
- Ebben van valami – bólintott Holtzman. – Maga tehát azt mondja, hogy Libby teljesen mellélőtt ezzel a cikkel.
- Így van. Nekem nincs tudomásom róla, hogy bárki is keresztbe tenne ennek az ügynek, ezzel szemben igenis

tájékoztattak róla.

– Kealtyvel beszélt már?

– Nem, semmi lényegeset. Csak hivatalból tájékoztattam a nemzetbiztonsági emberét, az majd referál a főnökének. Azt hiszem, én nem lennék jó az ilyesmiben. Két lányom van.

– Eszerint maga tudja, mi ebben az ügyben az igazság?

– Részletekbe menően nem, de nekem ezt nem is kell tudnom. Viszont nagyon jól ismerem Murrayt. Ha ő egyszer azt mondja egy vádról, hogy az megáll, akkor én elhiszem neki. – Ryan felhajtotta a kávéját, és a friss zsemléért nyúlt.

– Az elnök nem gördít akadályt ez elé az ügy elé. Csak azért halasztódott, hogy ne ütközzék más dolgokkal. Ennyi az egész.

– Maga is tudja, hogy ezt se volna szabad – mutatott rá elégedetten Holtzman.

– A mindenségit, Bob! Az ügyészek is betáblázzák az ügyeket, nem? Kizárólag és csakis erről van szó.

Holtzman néhány másodpercig szótlanul fürkészte Ryan arcát, aztán bólintott.

– Továbbítom.

*

A lécek rendes befoltozásával már elkéstek. A washingtoni politikusok zöme koránkelő. Megisszák a kávéjukat, átfutják az újságot, megnézik, jött-e valami a faxon, gyakran néhány korai telefonhívást is megeresztenek vagy – az utóbbi időkben – megnézik, jött-e elektronikus postájuk, s mindezt annak érdekében, hogy a kellő tájékozottság érzetével eltelve kezdjék az új munkanapot.

Számos képviselő már úgy kapta kézhez Liz Holtzman cikkét, hogy egy külön kis megjegyzés hívta fel a figyelmét, hogy ez fontos anyag lehet. Különféle jelmondatokat használtak, attól függően, melyik PR cégtől jött a küldemény, de gyakorlatilag mind ugyanazt a jelentést hordozta.

A kommentárok többsége nem hivatalos formában hangzott el. „Nagyon komoly ügynek látszik” – ez volt az egyik leggyakoribb mondat. „Szerencsétlen körülmény, hogy az elnök úgy találta jónak, hogy beleavatkozzék egy büntetőügybe” – ez volt a másik favorit. A William Shawhoz, a FBI igazgatójához befutott korai telefonhívások kezdeményezői a „nincs kommentár” választ kapták, s mellé azt a felvilágosítást, hogy az FBI stratégiájának szerves része, hogy a törvény pártatlanságának és a vádlott jogainak tiszteletben tartása érdekében semmiféle büntetőügyet nem hajlandó kommentálni.

A szóban forgó ügy vádlottja arra ébredt a Massachusetts Avenue-i Tengerészeti Obszervatórium területén álló házában, hogy vezető munkatársai a hallban összegyűlve várják.

– A rohadt életbe! – jegyezte meg Ed Realty. Ennél többet nem kellett mondania, a tagadásnak nem sok értelme lett volna: emberei ennél jobban ismerték. Mindnyájan tudták róla, hogy nagy természetű ember, bár nagyon diszkréten csinálja. Nem ritkaság az ilyesmi politikuskörökben.

– Lisa Beringer... – suttogta most maga elé a cikket olvasva az alelnök. – Miért nem hagyják már azt a szerencsétlen lányt békében nyugodni? – Eszébe jutott,

mennyire megdöbbenette Lisa halála, és az a mód, ahogyan meghalt: lekapcsolta a biztonsági övét, és százötven kilométeres sebességgel nekihajtott egy hídlábazatnak. A halottkém nem tartotta jó öngyilkossági módszernek. Lisa Beringer még hosszú percekig élt, még akkor is nyöszörgött, mikor a mentő megérkezett. Kedves, bájos lány volt, csak képtelen volt fölfogni, hogyan működnek a dolgok. Talán azt hitte, ő más, mint a többi. De hát mindenki azt hiszi magáról, hogy ő más.

– Az elnök oda fogja dobni magát a farkasoknak – jegyezte meg Kealty helyettese. Számukra az egész ügynek az volt a lényege, hogy főnökük politikai értelemben sebezhetővé válik.

– Az hétszentség. – Az a rohadt disznó, gondolta az alelnök. Azok után, amiket tettem érte. – Jó. Ötlet?

– Természetesen tagadunk mindent, és méltatlankodunk – kezdte a stábfőnök, s egy papírlapot nyújtott át. – Kezdetnek kiadok egy sajtóközleményt, délig pedig pedig sajtótájékoztatót tartunk. – Máris összetrombitált hat nőt a stáb korábbi és jelenlegi tagjai közül, akik hajlandók voltak főnökük pártjára állni. Kealty mindegyikük ágyát megtisztelte, és mindegyikük mosolyogva emlékezett ezekre az alkalmakra. A nagy embereknek is vannak gyengéik. Edward Kealty esetében ezeket a gyengeségeket a szükségesnél is nagyobb mértékben ellensúlyozta, hogy a fontos dolgokat szívvel-lélekkel csinálta.

Kealty gyorsan elolvasta a közleményt.

Az ilyen teljes mértékben hamis vád ellen csupán

egyfajta védelem létezik: az igazság... ezek a vádaskodások teljes ménékben alaptalanok... életem nyitott könyv, mindenki tudja, mennyit harcolok a nők és a kisebbségek jogaién... Kérem (a „követelem” szót a tanácsadója itt nem tartotta helyénvalónak), azonnal hozzák nyilvánosságra az álláspontomat, és tegyék lehetővé, hogy védekezhessenek... a közeledő választási évet figyelembe véve ez nyilvánvalóan nem véletlen... sajnálom, hogy egy ilyen alaptalan vádaskodás sara nagy elnökünkre, Roger Durlingra is ráfröccsen...

– Hívják nekem azonnal azt a mocskot!

– Nem volna most célszerű konfrontálódni, alelnök úr. Ne feledje, hogy ezen a papíron az áll: „teljes mértékben számítok a támogatására”.

– Ja igen. Számítok is. – Ez már nem is egyszerű figyelmeztetés, ez már célzott lövés, gondolta Ed Kealty. Ha Durling nem áll ki mellette, felkészülhet rá, hogy mehet vissza oda, ahonnan jött.

*

Mi jöhet még az idén? A reggeli amerikai lapokban már nem tud semmit megjelentetni, azok már az utcán vannak – még a *USA Today* is –, az elektronikus sajtó pedig lapszemléjében szélteben-hosszában szellőzteti már a Kealty-ügyet. A nagybefektetők többségének ez a National Public Radio „Reggeli kiadás” című műsorát jelenti, érdemes hallgatni New Jersey és Connecticut között ingázva. „A *Washington Post* hasábjain ma reggel megjelent cikk állításai szerint...” kezdődött az ismertető; a

gyakorlott fülnek úgy hangzott, mint egy figyelmeztető csengő. Jóllehet a washingtoni politikai históriák ugyanolyan megszokottak voltak, mint az időjárás-jelentés, a „nemi erőszak” és az „öngyilkosság” a szokásoktól eltérően teljesen egyértelműen csengett.

– A jó életbe...! – hangzott el több ezer szájból egyszerre, ugyanolyan számú luxuskocsiban. Mi jöhet még? A piac még mindig nem stabilizálódott, és egy ilyesfajta esemény nyilvánvalóan olyan lefelé ható nyomást gyakorol majd rá, aminek gazdasági értelemben a világon semmi értelme. Mégis annyira várható volt, hogy máris tudta és készült rá mindenki, minek folytán még valószínűbbé vált – az ilyesmit hívják a számítógépesek végtelen huroknak. Ma megint nyomott lesz a tőzsde. Az utóbbi két hétben már így is tizenegy pontot esett. A kisemberek ideges eladási utasításokat adnak, a kisemberek által létrehozott közös alapok szintén, miáltal az egész mesterséges folyamat felerősödik. És ezt a rendszert, gondolták most sokan az autójukban ülve, úgy hívják, hogy igazi demokrácia. Ha viszont ez igaz, akkor egy ideges tehéncsorda is annak nevezhető.

*

– Értem, Arnie. – Durling meg se kérdezte, ki szivárogtatta ki. Elég régóta volt már ebben a szakmában, hogy tudja: ez most nem számít. Mit csináljunk?

– Beszéltem Bob Holtzmannal – szólalt meg a stábfőnök tekintetétől ösztönzött Ryan.

– És?

– Azt hiszem, hitt nekem. Elvégre igazat mondtam, nem? –

Ryan mondata inkább kérdőnek hangzott, mint kijelentőnek.

– Igazat mondott, Jack. Ednek ezt egyedül kell végigcsinálnia – mondta Durling. Ryan szembetűnően megkönnyebbült. – Maga tényleg képes lett volna elhinni, hogy én beleártom magam ebbe?

– Természetesen nem – vágta rá Ryan.

– Ki tud még erről?

– Mármint itt a gépen? – kérdezte Van Damm. – Biztos, hogy Bob elmondta néhány embernek.

– Mindegy. Szeretném ezt a dolgot azonnal tisztába tenni. Tish! – nézett Durling a kommunikációs igazgatóra. – Állítsunk össze egy közleményt. Az igazságügyi bizottságot tájékoztattuk az ügyről, és én nem gyakoroltam nyomást senkire.

– És a késlekedéssel kapcsolatban mit mondjunk? – kérdezte Tish Brown.

– A vezetőséggel együtt úgy döntöttünk, hogy ez az ügy... Mit is? – Az elnök a mennyezetre nézett. – Higgadt hozzáállást kíván...

– Kellőképpen komolyat... van annyira fontos, hogy megérdemlje a kongresszus osztatlan figyelmét – javasolta Ryan. Nem is rossz, gondolta.

– Egyszer még ügyis politikust csinállok magából – dörmögte mosolyogva Durling.

– Magáról az ügyről egy szót sem szabad szólni – folytatta Van Damm, utasítás formájában adva tanácsot az elnöknek.

– Tudom. Tudom. Magának az ügynek a részleteiről nem

nyilatkozhatom, mivel nem tehetem meg, hogy akár a vád, akár a védelem oldalán beleártsam magam, mindössze annyit mondhatok, hogy míg be nem bizonyosodik a bűnössége, minden állampolgár ártatlan, ez Amerika egyik alapköve, satöbbi satöbbi, írja meg, Tish. Itt a gépen olvasom be, még mielőtt leszállunk. Van még valami? – kérdezte Durling.

– Hanson miniszter úr jelenti, hogy minden sínen van, meglepetésre nem kell számítani – felelte Ryan, végre rátérve arra, ami az ő dolga volt. – Fiedler miniszter úr előkészítette aláírásra a pénzügyi támogatási egyezményt. Ebből a szempontból a látogatás simának és kellemesnek látszik.

– Roppant megnyugtató – jegyezte meg az elnök fanyarul.

– Na jó, hadd tegyem tisztába magam.

Air Force One vagy sem, ilyen szoros közelségbe összezártan másokkal, ritkán kényelmes az utazás. A Fehér Házban az elnököt legalább igazi falak választják el másoktól. Itt nem. Durling ruhájával és borotválkozókészletével egy repülő sörtemester várakozott ugrásra készen. Az előző két órát azzal töltötte, hogy az elnök fekete cipőjét krómosan csillogóvá varázsolta. Az emberek a lelküket is kiteszik, hogy kimutassák lojalitásukat. Kivéve azokat, akiknek a lojalítására szükségem volna, gondolta Durling, és belépett a kis mosdófülkébe.

*

– Ott is vannak.

Sanchez kilépett a harctájékoztató központtal szomszédos

illemhelyről. A többiek a középső hadműveleti asztal körül álltak. Az ellenség felszíni hajóit jelző, rombuszforma alakzatok három csoportot alkottak. A *Charlotte* mindezekén felül egy V fölött állt – a V ellenséges tengeralattjárót jelzett –, és a jelek szerint az *Asheville* is kiszimatolt egyet. És ami a legszebb volt: az S-3 Viking ASW-sek repülő őrzárata, amely kétszáz mérfölddel járt a harccsoport előtt, ellenséges tengeralattjárókat fedezett föl. Kettő épp feljött levegőért, egyet a SOSUS-rendszer szúrta ki, egyet pedig az egyik szonárzója. A négy bűvárhajó vonalát meghosszabbítva két másikat is találtak. Most már a tengeralattjárók közötti távtartást is ismerték, így a repülőeknek innentől csak egy kisebb területre kellett koncentrálniuk.

– Holnap napszálltakor? – kérdezte a repülőfőnök.

– Úgy tudom, ezek a felkelő napot kedvelik. Úgyhogy inkább délben essünk nekik.

– Legyen. – Sanchez fölvette a telefont, hogy riassza adjutánsát.

*

– Elég soká tart – dűnnyögte Jones.

– Én még emlékszem azokra az időkre, amikor jól bírta a hosszas figyelőszolgálatokat – mondta Wally Chambers a civilnek.

– Akkor még fiatal és ostoba voltam – felelte Jones. És dohányoztam is, gondolta. Mindhárom tényező használ a koncentrációképességnek és az éberségnek. A legtöbb tengeralattjárón azonban tilos a dohányzás. Meglepő, hogy még egyiknek a legénysége sem lázadt fel. – Látja már,

mire képes a programom?

– Azt akarja nekünk bemesélni, hogy még maga is helyettesíthető egy számítógéppel?

Jones odafordította a fejét.

– Tudja, Mr. Chambers, ahogy öregszik, nem ártana, ha odafigyelne a kávéfogyasztására.

– Már megint kezdik? – Mancuso admirális lépett be, miután a szomszédos mosdóhelyiségben megborotválkozott.

– Szerintem Jonesy ma délután akar lecsapni a Banzai Beachre – felelte vigyorogva Chambers, és belekortyolt koffeinmentes kávéjába. – Kezdi unni a gyakorlatot.

– Méghogy én? Amikor a termékemet vizsgálztatjuk?

– Ha bizalmas információk érdeklík, javasolni fogom, hogy magával kössünk szerződést. – A legcsekélyebb ok sem volt rá, hogy Jones húsz százalékkal az IBM alá kínáljon.

– Most fogadtam fel két embert Woods Hole-ból. Az IBM-nek ez nem jutott eszébe.

– Miért?

– Most, hogy már sokkal jobban halljuk a bálnák társalgását, meg is fogjuk fejteni. A Greenpeace odalesz az örömtől. A tengeralattjárók feladata a következő évtizedben az lesz, hogy biztonságossá tegyék a tengereket emlőstársaink számára. Még azokat a japán mészárosokat is fülön csíphetjük, akik vadásznak rájuk.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Chambers.

– Van kedve támogatni? Van egy elképzelésem, amit magának tartogatok.

– És mi volna az, Jonesy? – kérdezte Mancuso.

– A Woods Hole-iak azt állítják, hogy sikerült azonosítaniuk három bálnafaj riasztójelét. A púposhátúét, a kékét és a hosszúszárnyúét. Bálnavadász-hajókon járták a vizeket, hidrofonokkal hallgatták őket. Én ezt át tudom programozni aktívrá... a mi frekvenciasávunkban van. Úgyhogy nincs más teendő, mint egy-egy tengeralattjárót küldeni minden bálnavadász után, és időnként leadni a vészjelzést. A bálnavadászok meg csak a nagy semmit találják. Ugyanis nincs az az épeszű bálna, aki húsz mérföldnél közelebb menne, mikor egy másik valahol azt ordítja, hogy nekiestek. A bálnáknál nem divat a szolidaritás.

– Bálnapásztorokat akar csinálni belőlünk? – kérdezte Chambers, de aztán belegondolt, és lassan rábólintott.

– Akinek van ismerőse, barátja a kongresszusban, az mind elmondja neki, hogy milyen kiemelkedő tudományos munkát végzünk – mondta Jones. – Értik? Nem mintha szeretnének minket, nem mintha tetszenének nekik az erőműveink, de ennek örülni fognak. Felfogták, uraim, hogy mit kínálok önöknek? Missziót az elkövetkezendő tíz évre! – Azt, hogy ezáltal ugyanennyi időre a cégének is munkát biztosít, most nem tartozott ide. Mancusónak és a tengeralattjárósoknak feladat kellett.

– Jelzés az *Asheville*-ről – jelentette egy híradóstiszt az ajtóból. – Elérték a célpontot.

– Jól csinálják – mondta Jones a hadműveleti térképre nézve –, de még akkor is mi vagyunk a legerősebb fiúk az utcában.

*

Az Air Force One a jelzett időnél egy perccel

hamarabb, a maga szokásos puha módján leszállt a seremetyevói repülőtéren. Mindenki felsóhajtott, hamarosan csattogni kezdtek a biztonsági övek csatjai.

– Miért keltél föl olyan korán? – kérdezte a férjét Cathy Ryan.

– Otthoni politikai dolgok miatt. Azt hiszem, el is mondhatom neked – felelte Ryan, aztán eszébe jutott, hogy az összehajtogatott fax még mindig ott van a zsebében. Odaadta a feleségének, de figyelmeztette: nem minden igaz benne.

– Én mindig is egy nyálas csigának tartottam. – Az asszony visszaadta a papírt.

– Hát már elfelejtetted, hogy egy időben ő volt „a kongresszus lelkiismerete”? – kérdezte halkán Ryan.

– Lehetséges, de én nem hiszem, hogy neki magának lett volna.

– Azért csak szőrmentén...

– Ha bárki megkérdezi tőlem, én egy sebész vagyok, aki csak orosz kollégáival szeretne találkozni, meg egy kicsit körülnézni a városban. – Ez száz százalékig igaz is volt.

A hivatalos látogatás Ryantól mint az elnök egyik főtanácsadójától sokat követelt. Ezzel együtt ez az út sem különbözött sokban a szokásos családi útjaiktól. Egy-egy városban jórészt ugyanazokra a dolgokra voltak kíváncsiak, de nem teljesen ugyanazokra. Cathy tudta, hogy a férje utál mindenfajta vásárolgatást. A férfiak már csak ilyen furcsák, Jack pedig ezen a téren különösen az.

A repülőgép a váróépület felé fordult. Durling elnök és a felesége kijött a lakosztályából, szemmel láthatólag készen

rá, hogy országuk megtestesítőjeként megmutassák magukat. A többiek ülve maradtak, hogy elengedjék őket, amiben a titkosszolgálat és a légielő biztonsági embereinek megfélemlítő jelenléte is közrejátszott.

– Pokoli egy meló – súgta Ryan a boldog képet vágó elnököt nézve; tudta, hogy nagyrészt csak álarc. Mennyi mindent kell csinálnia, s közben mindig úgy kell tennie, mintha az az egy volna az egyetlen teendője, mintha más nem is létezne. Lehet, hogy Cathy is így van a betegeivel. Hát nem érdekes gondolat?

Ekkor kinyílt a repülőgép ajtaja, s katonazene harsant: a „Dobpergés és trombitaszó” helyi változatát játszották.

– Azt hiszem, most már felállhatunk.

Kezdetét vette a protokoll. Az utasok az ablakokhoz hajolva nézték az elnököt, aki a lépcső aljára érve kezét fogott az új orosz elnökkel és az Egyesült Államok oroszországi nagykövetével. Utánuk a küldöttség többi tagja következett. A sajtó képviselői a hátsó ajtón keresztül hagyták el a gépet.

Egészen más volt, mint Ryan legutóbbi moszkvai útja. A repülőtér ugyanaz volt, de a napszak, az időjárás és az egész légkör semmiben sem hasonlított előző megérkezésére. Elég volt egyetlen arc, hogy mindez nyilvánvalóvá legyen: Szergej Nyikolajevics Golovko arca; az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat elnöke ott állt a méltóságok első sora mögött. A régi időkben egyáltalán nem mutatkozott volna, kék szeme azonban most egyenesen Ryanre szegeződött, szeme szöglete derűs ráncokba húzódott, úgy figyelte, miként vezeti le feleségét a

lépcsőn.

*

Az előjelek kissé ijesztőek voltak, de ez nem szokatlan olyankor, mikor bizonyos politikai tényezők eltérítik a gazdasági erővonalakat. A szervezett munka megfeszítette izmait, s évek óta először okosan használta. Egyedül az autóiparban és a vele kapcsolatos ágazatokban több százezer munkahely visszaállítása vált ismét lehetségessé. A számítás egyszerű volt: az elmúlt évben csaknem kilencvenmilliárd dollár értékű termék érkezett a tengerentúlról, ezt most mind idehaza kell előállítani. A munkavállalók és a munkaadók megbeszélésein az a közös álláspont alakult ki, hogy már csak egyetlen dolog hiányzik: a kormány kijelentése, hogy a kereskedelmi reformtörvény nem lesz papírtigris, amit a nemzetközi barátság jegyében hamarosan félre lehet lökni. Ahhoz azonban, hogy ezt a biztosítékot megkapják, meg kellett dolgozniuk a kongresszust. A lobbyzás már megkezdődött, hatását csak felerősítette a küszöbönálló választási év. A kongresszus nem teheti meg, hogy az egyik kezével mást tegyen, mint a másikkal, ígéretet hangzottak el, lépések történtek, és ez egyszer felülemelkedtek a pártérdekeken. A média máris lelkesen üdvözölte, milyen remekül mennek így a dolgok.

Nemcsak a munkahelyteremtésről volt szó. A kapacitásokat is óriási mértékben kellett növelni. A régi, illetve a gyenge hatásfokkal működő erőműveket korszerűsíteni kellett, máris kimentek az első rendelkezések a szerszámokra és az alapanyagokra. A hirtelen fellendülés a

figyelmeztetések ellenére a meglepetés erejével hatott, mert még a legtapasztaltabb megfigyelők sem tartották olyan forradalminak a törvényt, mint amilyen a valóságban volt.

A statisztikák azonban egyértelmű képet mutattak. A Szövetségi Tartalék Iroda az amerikai gazdaság minden fontosabb tényezőjét figyelemmel kísérte, s ezek közé tartoztak az acélra és a szerszámgépekre vonatkozó megrendelések. Az alatt az időszak alatt, míg a kereskedelmi reformtörvény megtette a kongresszustól a Fehér Házig vezető utat, a grafikonok akkora ugrást jeleztek, hogy alig fért a papírra. Megugrott az érdeklődés a rövid lejáratú kölcsönök iránt, főleg az autógyártással kapcsolatban álló iparágak részéről, akiknek valahogyan fedezniük kellett a megnövekedett igényeket. A rendelésállomány növekedésének inflációs hatása volt, az inflációtól pedig már régóta tartottak gazdasági körökben. A kölcsönök iránti megnövekedett igény ki fogja meríteni a kikölcsönözhető pénztartalékokat. Ezt meg kellett akadályozni, méghozzá gyorsan. A kormány úgy döntött, hogy a viszontleszámítolási ráta negyedszázalékos, már jóvá is hagyott növelése helyett – aminek híre már kiszivárgott – teljes fél százalékkal emelik a rátát. Ezt másnap, a tőzsdezárás előtt szándékoztak bejelenteni.

*

Ugaki parancsnok a tengeralattjárója vezérlőjében tartózkodott. Szokás szerint egyik cigarettáról a másikra gyújtott, s csak úgy döntötte magába a teát, minek következtében óránként látogatta kajütje különmosdóját; a

szaggató köhögésrohamokról nem is szólva, amit a páratartalmától megfosztott levegő csak súlyosbított. A levegőt azért szárították, hogy kíméljék a hajó műszereit. Ugaki parancsnok tudta, hogy valahol nem messze legalább egy, de inkább két amerikai tengeralattjárónak kell lennie. A *Charlotte*-nak és az *Asheville*-nek – tájékoztatták a hírszerzői. De nem a hajóktól tartott: a legénységüktől. Az amerikai felszín alatti erők mennyiségét az elmúlt években számottevően csökkentették, a minőségét azonban nem. Már órák óta számított rá, hogy műszereik érzékelní fogják a DATELINE PARTNERS-ben kijelölt ellenfelüket. Lehet, hogy ők még nem szimatoltak ki minket, gondolta Ugaki, de nem volt biztos benne. Az elmúlt másfél napban – miután megkapta a „Másszák meg a Niitaka-hegyet!” parancsot – rájött, hogy ez már nem játék. Milyen magabiztos volt még egy hete! Most azonban itt van kint a nyílt vízen, a tenger alatt. Az elméletből a valóságba való átmenet döbbenetes volt.

– Van valami? – kérdezte a szonáros tisztet. Fejrázást kapott válaszul.

A hasonló hadgyakorlatok alkalmával az amerikai tengeralattjárókat általában „felturbózzák”, ami azt jelenti, hogy bekapcsolnak rajtuk egy hangforrást, amely fokozza a hajó által kibocsátott hangokat. Az, hogy így egy orosz tengeralattjáró felderítésének körülményeit szimulálták, pimasz s egyben okos húzás is volt. Olyan ritkán gyakorlatoztak szövetségeseikkel vagy akár csak a saját kötelékeiken belül olyan körülmények között, ahol minden képességüket kifejthették, hogy megtanultak ezzel a

hátránnyal is megbirkózni – mint futó az ólomtalpú cipővel. Akárcsak jómagam – gondolta Ugaki. Vagy nem szoktam meg talán, hogy orosz tengeralattjárókat keressek meg, mint az amerikaiak? Nem férköztem egy orosz Akula közvetlen közelébe? Türelem. Az igazi szamuráj türelmes. Elvégre ez nem kereskedőnek való feladat.

*

– Ez tényleg olyan, mint bálnákat keresgélni – jegyezte meg Steve Kennedy parancsnok.

– Nagyon is olyan – felelte halkan ifjabb Jacques Yves Laval első osztályú szonártiszt – becenevén Junior – a monitort figyelve, s a fejhallgatótól izzadó fülét törölgetve.

– Csalódott?

– Apám még igazából csinálta. Egész gyerekkoromban csak azt hallottam, hogyan hajózott északon, és hogyan cserkészte be azokat a nagydarab fiúkat. – Frenchy Lavalt jól ismerték a tengeralattjárósok, remek szonáros volt, s maga is remek szonárosokat képzett. Most már visszavonult, a fia vitte tovább a tradíciót.

A vicc az volt az egészben, hogy a bálnák utáni cserkészés jó gyakorlatnak bizonyult. A bálnák csendes lények – nem azért, mert el akarják kerülni a felderítést, hanem egyszerűen azért, mert nagyon simán úsznak a vízben –, és a tengeralattjárók legénysége úgy találta, hogy elég szórakoztató, sőt izgalmas feladat olyan közelségbe kerülni egy-egy csapatukhoz vagy családhoz, hogy meg lehessen különböztetni és számlálni őket. Legalábbis a szonárosoknak szórakoztató, gondolta Kennedy. A fegyverkezelőknek nem annyira.

Laval tekintete a csepegésjelzőre szegeződött. Kényelmesebbre fészkelte magát karosszékében, fogott egy zsírceruzát, és megérintette a mellette ülő harmadik osztályú tiszt vállát.

– Kettes-hetes-zéró – mondta halkán.

– Igen.

– Mit fogott, Junior? – kérdezte a parancsnok.

– Csak egy halvány kis szimatot, a hatvanherzes vonalon, parancsnok úr. – Harminc másodperccel később: – Megerősítés.

Kennedy odalépett a két figyelőszolgálatos tengerész mögé. Két pontozott vonalat látott, az egyiket a kijelző hatvanherzes tartományában, egy másikat a magasabb frekvenciájú sávban. A japán Harushio osztályú tengeralattjárók elektromotorjai hatvanas frekvenciájú váltóárammal működtek. A sötét képernyőn egy sárga pontok alkotta szabálytalan alakzat indult hirtelen lefelé a hatvanas sávba; mintha csak egy csöpögő vízcsap cseppjeit látták volna lassított filmen. Innen is kapta a nevét a készülék: csepegésjelző. Laval még néhány másodpercig figyelte, nem véletlen-e, de aztán úgy látta, nem az.

– Azt hiszem, parancsnok úr, elindíthatnánk egy keresést. A célpontot jelöljük a *Sierra One* nével, valószínűleg víz alatt halad, a tájolása kettes-hetes-négyes, gyenge.

Kennedy továbbította az információt a négy méterre ülő tűzvezérlő csoportnak, ahol egy másik technikus aktiválta a sugárirány-elemzőt, egy ultramodern Hewlett-Packard minicomputert, amely úgy volt programozva, hogy

határozza meg a vízben azokat az útvonalakat, amelyeken az azonosított hangforrás érkezhettek. Jóllehet létezéséről nagyon sokan tudtak, ez a nagyon gyors számítógépprogram még mindig a haditengerészet egyik legszigorúbban őrzött titka volt, egy grotoni cég, a Sonosystems terméke. A céget Frenchy Laval egyik kedvence vezette.

– Közvetlen útvonal, parancsnok úr. Így első blikkre nyolc és tizenkétezer yard között.

– Befogni – mondta a navigátor a tűzvezérlő csoport tengerészaltisztjének.

– Ez nem púposhátú – jelentette három perccel később Laval. – A *Sierra One* egy elektromotorokkal működő tengeralattjáró. – Juniornak eszébe jutott, hogy Laval pere, az idősebb Laval azzal tett szert hírnévre, hogy HEN osztályú orosz tengeralattjárókat cserkészett be. Megigazította fejhallgatóját. – Irány kettes-hetes-négyes.

– Kormányt tíz fokkal balra, új irány egy-nyolc-zéró – rendelkezett Kennedy, hogy el tudják végezni a keresztjárólást, miáltal a tengeralattjáró iránya és sebessége is meghatározható. – Lassítsunk öt csomóra. A becserkészés a dolog szórakoztató része.

*

– Ha ezt megteszi, a saját torkát vágja el egy rozsdás késsel – jelentette ki Anne Quinlan a maga szokásos kerek pereg stílusában.

Kealty az irodájában ült. Az első számú vezető távolléte esetén normális körülmények között bármely szervezetben a második ember veszi át az irányítást, a modern

kommunikáció csodája folytán azonban Durling szükség esetén akár az Északi-sark fölött repülve, éjfélkor is megtehetette a szükséges lépéseket. Ebbe az a sajtóközlemény is beletartozott, amely a Moszkvába tartó gépen fogalmazódott meg, s amelyben kijelentette: az alelnöknek ebből a csávából egyedül kell kievickélnie.

Kealty első, ösztönös ötlete az volt, hogy tudatja az egész világgal: tudja, hogy élvezi az elnök bizalmát. Ezzel finoman célozna rá, hogy az újsághírek igazak, és az amúgy is zavaros víz felkavarása manőverezési helyet adna neki – arra volt most a legnagyobb szüksége.

– Mindenekelőtt azt kell tudnunk, Ed – mutatott rá a stábfőnöke immár nem első alkalommal –, hogy ki a fene indította el ezt. – Ez volt az egyetlen, ami a cikkből kimaradt – a riporterek nem buta emberek. A stábfőnök nem kérdezhetette meg Kealtyt, hogy a közelében dolgozó nők közül hányat tisztelt meg mélyebb bizalmával. Először is Kealty valószínűleg nem emlékezne, másodsor pedig elég nehéz volna kinyomozni, kikre nem emlékszik.

– Bárki volt is, az biztos, hogy olyasvalaki, aki közel állt Lisához – mondta a stáb egy másik tagja. Szavai nyomán világosság gyúlt a szobában tartózkodók fejében.

– Barbara.

– Jó tippnek látszik – mormolta a Főnök. Szerette, ha így szólították. – Erről meg kell bizonyosodnunk, és valahogy le kell őt csillapítanunk.

– A női büszkeség... – morogta Kealty.

– Ilyet ki ne ejts még egyszer a szádon, Ed – figyelmeztette a Főnök.

– Mikor tanulod meg már végre, hogy a nem nem azt jelenti, hogy talán később? Na jó. Barbarával magam beszélek, talán le tudom szerelni. De a keserves mindenségét, ez az utolsó eset! Megegyeztünk?

18.

Húsvéti tojás

– Itt állt a szekrény? – kérdezte Ryan.

– Mindig meglep, milyen jól informált – felelte Golovko, csak hogy hízelegjen vendégének. A történet széles körben ismert volt.

Ryan elmosolyodott; még mindig valahogy úgy érezte magát, mint a kis Alice Csodaországban. E pillanatban egy teljesen szokványos ajtót látott, de Jurij Andropov idejéig ezt az ajtót egy nagy ruhásszekrény takarta, mivel Berija és a többiek idejében a KGB elnökének szobájába vezető ajtót titokban kellett tartani. A helyiségnek a folyosó felől nem volt ajtaja, látható ajtaja még az előszobájában sem. Ez még Lavrentyij Berija részéről is elég abszurd lehetett, gondolta Ryan. Berija betegesen – bár nem egészen alaptalanul – rettegett, hogy meggyilkolják, ezért találta ki ezt a bugyuta biztonsági intézkedést. Nem segített rajta: azok ölték meg, akik még annál is jobban gyűlölték, mint amennyire félték tőle. De ettől eltekintve is: nem elég bizarr, hogy az amerikai elnök nemzetbiztonsági tanácsadója belép az orosz külföldi hírszerzés elnökének szobájába? Berija forog a sírjában, gondolta Ryan, bármelyik árokban hántolták is el. Vendéglátójára nézett. Valahogy jobban

örült volna, ha a szervezet már csak a hagyományok kedvéért is, megőrzi régi nevét, a KGB-t.

– Tényleg ilyen sokat változott a világ, Szergej Nyikolajevics? Uramisten... csak tíz év volna?

– Még annyi sem, barátom. – Golovko egy kényelmes bőrfotel felé tessékelte Ryant. A bútordarab még az épületben eredetileg működött Roszija Biztosító korából származott. – És még mindig messze vagyunk a végétől.

Üzlet, gondolta Ryan. Szergej sosem volt szemérmes ebben a tekintetben. Eszébe jutott a perc, mikor ez az ember pisztollyal a kezében állt vele szemben. De hát az még az úgynevezett „történelem előtti időkben” történt.

– Megteszek minden tőlem telhetőt, Szergej. Megszereztük magának az ötmilliárdot a rakétákért. Jól megvágott minket. – Ryan az órájára pillantott: az ünnepélyes aktus estére volt beütemezve. Egyetlen Minuteman III-as és egyetlen SS-19-es maradt – eltekintve a Japánban lévő SS-19-esektől, amelyeket műholdak fellövésére alakítottak át.

– Sok problémánk van, Jack.

– De kevesebb, mint egy éve – mondta Ryan, s máris arra gondolt, vajon mi lesz a következő kívánság. – Tudom, hogy nem csak hírszerzési ügyekben szokott tanácsot adni Grusavoj elnöknek. Ugyan már, Szergej... Javul a helyzet. Ezt maga is tudja.

– Senki sem mondta nekünk, hogy a demokrácia ilyen nehéz ügy.

– Számunkra is az, öregem. Naponta újra meg újra rájövünk.

– Megvan mindenünk, amivel ezt az országot fel lehetne virágoztatni. A gond csak az, hogyan indítsuk be a dolgokat. Igen, számos dologban adok tanácsot az elnöknek...

– Meglepne, Szergej, ha kiderülne, hogy nem maga a legjobban informált ember az országban.

– Hát igen... Most mérjük fel Szibéria keleti részét... rengeteg az erőforrás, rengeteg a tartalék. A japánok csinálják a felmérést, de amit találnak... – Golovko elhallgatott.

– Mire akar kilyukadni, Szergej? Ki vele!

– Szerintünk nem mondanak el nekünk mindent. Van néhány felmérési adatunk, még a harmincas évek elején készültek... Ott vannak a belügyminisztérium irattárában. Egy nagy gadolinit-telep egy egészen valószínűtlen helyen. A gadolinitnek akkoriban nem sok hasznát vették, el is felejtették, míg néhány emberem egy kicsit utána nem nézett a dolognak. A gadolinit számos területen hasznosítható. A japánok egyik felmérőcsoportja a gadolinit-teleptől alig néhány kilométernyire ütött táborot. Biztos, hogy nem tévedünk, mert hatvan-egynéhány éve a kutatók mintát is hoztak. A japánok legutóbbi jelentésében viszont nem szerepel.

– És? – kérdezte Ryan.

– És én különösnek találom, hogy hazudnak nekünk ebben a dologban – mondta lassan Golovko.

– Hogyan fizetnek a munkájukért?

– A megállapodás úgy szól, hogy amit találnak, annak nagy részét segítenek kiaknázni. A feltételek igen bőkezűek.

– Miért hazudnának? – kérdezte Ryan.

Golovko a fejét ingatta.

– Nem tudom. Lehet, hogy érdemes volna utánajárni. Maga ugye történelmet tanult? Ma is foglalkozik vele?

Ezt is tisztelték egymásban. Ryan tekinthette volna Golovko aggodalmait a szokásos orosz üldözési mánia újabb megnyilvánulásának – időnként hajlott a gondolatra, hogy maga a fogalom is orosz szülemény –, de ez nem lett volna igazságos. Oroszország a cári időkben, 1904-1905-ben vesztes háborút vívott Japánnal, melynek során a japán haditengerészet a Csuzimai-szorosban döntő győzelmet aratott az orosz flotta fölött. A háború nagyban hozzájárult a Romanovok bukásához, és Japánt a nagyhatalmak sorába emelte – ami oda vezetett, hogy mindkét világháborúban részt vettek. A vereség az orosz lélekben sajnó sebeket ütött, amire Sztálin még elég jól emlékezett ahhoz, hogy visszaszerezze az elvesztett területeket. A japánok az első világháború utáni időszakban azok között voltak, akik megpróbálták megdönteni a bolsevizmust. Tekintélyes nagyságú hadsereget vezényeltek Szibériába, és aligha lelkesedtek, amikor vissza kellett vonniuk. Ugyanez történt 1938-ban és 1939-ben is, de ezúttal már komolyabb következményekkel: először Blijuher marsall sújtott le rájuk, majd Zsukov. Igen: Japán és Oroszország történelme elég sok ponton érintkezik.

– Korunk történelmére gondol? – kérdezett vissza szárazon Ryan.

– Nézze, Jack, én okos embernek tartom magát, de attól maga még amerikai, és sokkal kevesebb tapasztalata van

az inváziók terén, mint nekünk. Pánikba estünk emiatt? Nem, természetesen nem. Olyasvalami ez, ami fokozott figyelmet érdemel? Igen, Iván Emmetovics, olyan.

Látnivalóan előkészít valamit, gondolta Ryan, s abból ítélve, mekkora feneket kerít neki, valami komoly dologról lehet szó. Ideje megtudni, mi az.

– Úgy érzem, megértem az aggodalmát, Szergej Nyikolajevics, de azt hiszem, nem sokat te...

– BOGÁNC.S.

– Ljalin régi hálózata. Mi van vele?

– Maguk nemrég aktiválták. – Az orosz hírszerzők vezetője látta, hogy Ryan szeme megrebben a meglepetéstől. Okos, komoly ember ez a Ryan, mégsem igazán az a típus, akiből jó akciótiszt válna: túlságosan kimutatja az érzelmeit. Talán el kellene olvasnom egy Írországról szóló könyvet, gondolta Golovko, hogy jobban megértsem ezt a játékost, aki itt ül velem szemben ebben a régi bőrfotelben. Ryannek megvoltak a gyengeségei és az erősségei, és egyiket sem értette igazán.

– Honnan veszi ezt? – kérdezte Ryan olyan ártatlanul, amennyire csak telt tőle, de tudta, hogy láthatóan reagált Golovko mondatára. Az öreg, ravasz profi lépre csalta. Golovko mosolya láttán arra gondolt, hogy az ország liberalizációja jobb humorérzékét fejlesztett-e ki vajon polgáraiban. Néhány éve Golovko csak közömbös tekintettel nézte volna zavarát.

– Nézze, Jack... Profik vagyunk. Tudom. És hogy honnan tudom, az az én dolgom.

– Fogalmam sincs, miféle lapokat tartogat az ingujjában,

barátom, de mielőtt folytatná, el kell döntenünk, hogy ez most barátságos játszma vagy sem.

– Mint maga is tudja, a valódi japán kémelhárítás az igazságügyminisztériumuk közbiztonsági nyomozóosztályán működik. – A bevezető mondat volt annyira világos, mint amennyire világosnak kellett lennie, s valószínűleg fedte is az igazságot. Ugyanakkor a beszélgetés feltételeit is meghatározta: barátságos játszma. Golovko most fedett fel egy általa ismert titkot, bár az nem volt túlságosan meglepő.

Le a kalappal az oroszok előtt: világszínvonalon úzik a kémkedés mesterségét, gondolta Ryan. Illetve nem, helyesbített: csak világszínvonalon úzték. Ugyan hogyan lehetne jobb módszerrel ügynököket futtatni bármely idegen országban, mint először kiépíteni egy hálózatot az illető ország kémelhárítással foglalkozó szervezetében? Még mindig élt a halvány gyanú, hogy valójában éveken át ők tartották kezükben az MI-5-öt, a brit biztonsági szolgálatot, az pedig, hogy milyen mélyen és alaposan be tudtak épülni a CIA saját belső elhárításába, még mindig kínos érzésekkel töltötte el az amerikaiakat.

– Maga kezd – mondta Ryan.

– Két orosz újságírónak álcázott emberük van Japánban. Most élesztik újjá a hálózatot. Nagyon ügyesek, nagyon óvatosak, de az egyik szállítójuk a közbiztonsági osztály embere. Ez bárkivel előfordulhat – jegyezte meg tárgyilagosan Golovko. Még csak nem is gúnyolódott. Na igen: profi. És ami a játékszabályok túlnyomó többségét illeti, ez most barátságos mérkőzés. A kijelentés mögöttes

tartalma egyértelmű volt: Golovko bármelyik percben megteheti, hogy lehetetlenné tegye Clarkot és Chavezt, s ezzel újabb nemzetközi incidenst teremtsen a két ország között, amelyeknek így is bőven van mit tisztázniuk egymással. Ezért nem gúnyolódott Golovko. Nem kellett.

Ryan bólintott.

– Rendben van. Mondja meg, mit akar.

– Szeretnénk tudni, miért hazudnak nekünk a japánok, és szeretnénk tudni minden mást, ami Mrs. Foley véleménye szerint esetleg érdekelhet minket. Ami pedig a viszonzást illeti... Nos, mi abban a helyzetben vagyunk, hogy meg tudjuk védeni a hálózatát. – Golovko nem tette hozzá, csak gondolta: egyelőre.

– Mennyit tudnak a japánok? – kérdezte Ryan az elhangzott ajánlatot fontolgatva, Golovko azt ajánlja, hogy Oroszország fedez egy amerikai hírszerzési műveletet. Ez valami új, ilyesmire még nem volt példa. Rettenetesen fontos lehet számukra az az információ, aminek ezen az úton talán a birtokába juthatnak. Pokolian fontos lehet, gondolta Ryan. De miért?

– Eleget, hogy kitoloncolják őket az országból, de többet nem. Golovko kihúzott egy fiókot, és egy papírlapot nyújtott Ryan felé. – Ez minden, amit Mrs. Foleynek tudnia kell.

Ryan elolvasta és zsebre tette.

– Országom nem örülne, ha Oroszország és Japán között bármiféle konfliktus alakulna ki.

– Ezek szerint megegyeztünk?

– Megegyeztünk, Szergej. Támogatni fogom a javaslatát.

– Magával mindig öröm üzletet kötni, Iván Emmetovics.

– És miért nem csinálták meg maguk? – kérdezte Ryan. Érezte, hogy ma rossz formában van.

– Mert Ljalin visszatartotta az információt. Okosan tette. Nekünk viszont nem volt elég időnk, hogy... hogy meggyőzzük. Még mielőtt a maga gondjaira bíztuk volna.

Milyen szép szófordulat, gondolta Ryan: meggyőzni. Hát igen, Golovko a régi rendszer gyermeke. Nem lehetett elvárni tőle, hogy teljes mértékben szakítson a régi módszerekkel. Ryannek sikerült elmosolyodnia.

– Maguk nagyszerű ellenség voltak – mondta, s arra gondolt, hogy Golovko javaslata talán valami másnak a kezdetét jelenti. A fenébe is: mennyire bolondul még meg ez a világ?

*

Tokióban hat órával többet mutattak az órák, New Yorkban nyolccal kevesebbet. A tizennégy órás különbség és a nemzetközi dátumvonal sok lehetőséget teremt a dolgok összezavarására. Sok országban már tizennegyedikét és szombatot írtak, más helyeken még csak pénztetket.

Chuck Searls hajnali háromkor utoljára hagyta el otthonát. Előző nap autót bérelt – számos New York-ihoz hasonlóan ő sem bajmólódott saját kocsival –, s most azzal indult a La Guardia repülőtérre. Az aznapi első atlantai járáshoz képest a Delta terminálon meglepően nagy volt a tolongás. A jegyet a város számos utazási irodája egyikénél rendelte meg, készpénzzel fizetett, és azt a nevet mondta be, amelyet mostantól kezdve használ majd időnként. Ez nem az a név volt, ami a néhány hónapja beszerzett útlevelemben

szerepelt. Helyet foglalt az első osztály 2A jelzésű ülésén, amely elég széles volt ahhoz, hogy kissé oldalra fordulva hajthassa le a fejét. Az Atlantáig tartó utazás nagy részét átaludta. Atlantában a poggyászát átrakták egy Miami-ba induló gépre. Nem volt sok csomagja: két könnyű öltöny, néhány ing, használati tárgyak, meg egy laptop számítógép. Miami-ban, immár más néven, megint átszállt, és a délkeleti paradicsom felé folytatta útját.

*

Hiába vette körül minden kényelem és luxus aspeni otthonában, George Winston, a Columbus Group egykori vezetője nem volt boldog ember: fájt a kificamodott térde. Jóllehet mostanában már jutott ideje új szenvedélyére, a síelésre, nem volt benne túl sok gyakorlata, és talán egy kicsit idős is volt a nehezebb pályákhoz. Fájt, mint a veszett fene. Hajnali háromkor felkelt, s kisántikált a fürdőszobába, hogy bevegyen még egyet az orvosa által felírt fájdalomcsillapítóból. A fürdőszobában rájött, hogy gyengesége és fájdalmai folytán nemigen fog ismét elaludni. New Yorkban most öt óra múlt néhány perccel, ott ilyenkor szokott fölkelni. Korán kelt, hogy előnybe kerüljön a későn kelőkkel szemben; belekukkantott a számítógépébe, a *Journal*ba és más információforrásokba, hogy teljesen felkészülten tehesse meg nyitó lépéseit a piacon.

Hiányzik, ismerte el Winston: nem volt könnyű kimondani így szemtől szemben állva önmagával a tükör előtt. Hát igen. Rengeteget dolgozott, a családja szinte alig látta, csaknem olyan állapotba került, mint egy kábítószeres. Ennek ellenére lehetséges, hogy hiba volt kiszállni?

Nem, azt azért nem, gondolta, s amilyen halkán csak tudott, besántikált a dolgozósobájába. Egyszerűen csak arról van szó, hogy ha az ember megszabadul valamitől, ürességgel nem töltheti fel a helyét. Nem hajózhat éjjel-nappal a *Cristobolon*, a jachtján... ráadásul úgy, hogy a gyerekek közben iskolába járnak. Az az igazság, hogy mindössze egyetlen dolog van az életében, amit éjjel-nappal tudna csinálni... Abba meg majdnem belehalt.

Ennek ellenére...

A gáz vesse föl ezeket, ezeknél még a *Journalt* sem lehet idejében megkapni. Ezt nevezik civilizációnak? Még szerencse, hogy telefon azért van. Bekapcsolta a számítógépet – csak úgy, a régi szép idők emlékére. Szinte minden létező hír- és pénzügyi szolgáltatásra rá volt kapcsolódva. A kedvencét választotta. Jó volt így kora reggel csinálni. A felesége ráripakodna, ha látná, hogy ott folytatja, ahol abba hagyta. Pedig hiába: már most sem tudja annyira, mi folyik a Streeten, mint szeretné. Mindegy, legalább van néhány órája, és ez azért mégsem ugyanaz, mintha egy helikopterrel a csúcsra vitetné magát. Az orvos szigorúan megtiltotta, hogy síeljen. Legalább egy hétig nem csatolhat lécet, utána is csak a szelíd lankákon. Nem is rossz: majd úgy tesz, mintha a gyerekeket tanítaná... A fene...!

A kelletténél korábban szállt ki. Természetesen nem lehetett előre tudni, de az utóbbi néhány hétben a piac szinte könyörgött, hogy pattanjon elő egy ilyen tehetség, mint ő, és tegye meg a szükséges lépéseket. Acélt vett volna három hete, aztán a nyereséggel... Igen: Silicon Alchemyt. Azt

vásárolt volna két kézzel. Feltaláltak valami újfajta laptop képernyőt, és most, hogy a japán importnak bealkonyult, ez úgy hatott, mint egy bomba. Ki is volt az, aki azt az IPO-beindulást mozgatta...? Az a Ryan nevezetű pofa. Van érzéke az üzlethez, bár mostanában a kormány szolgálatában vesztegeti el magát. Micsoda vétkes pazarlás, gondolta Winston. Megint megsajdult a lába, s igyekezett nem gondolni rá, hogy itt ül éjnek évadján egy síelőhelyen olyan lábbal, amit még legalább egy hétig nem használhat.

Valahogy szokatlanul ingatagnak érződik minden a Streeten, gondolta az érdekesebb részvények trendjeit nézegetve. Ez volt az egyik trükkje: előbb vette észre a trendeket és a jelzéseket, mint mások. Az egyik trükkje? A fenét: az egyetlen trükkje. Hogy hogyan csinálta, azt meglepően nehéz lett volna tanítani. Úgy gondolta, ez más területeken is így van. Egyeseknek egyszerűen megy – és ő is ezek közé tartozik. Mások ugyanezt csalással próbálják elérni, kézen-közön igyekeznek információkhoz jutni, vagy ők maguk idéznek elő hamis trendeket, amelyeket aztán kihasználhatnak. De hát ez csalás, nem? És mi abban a poén, így pénzt keresni? A saját pályájukon megverni a többieket, az a művészet. Semmit sem élvezett annyira, mint mikor zárás után oda-odajöttek hozzá a többiek, és azt mondták: „Te pizsok!” Ahogyan mondták, az volt az érdekes.

Nincs ok rá, hogy a piac ilyen ingatag legyen, gondolta. Az emberek egyszerűen nem gondolják végig a dolgokat, mindössze erről van szó.

A Hornetek a Tomcatek első hulláma után szálltak fel. Sanchez kigurult vadászgépével a jobb oldali katapulthoz, érezte, hogy az orrkerékre szerelt vonórúd a helyére csusszan. A súlyosan megterhelt gép teljes gáz alatt remegett, miközben a fedélzeti legénység még egyszer, utoljára körüljárta és szemügyre vette. A katapulttiszta megadta a „kész” jelzést, Sanchez odatisztelgett neki, aztán az ülés fejtámlájának támasztotta fejét. A következő pillanatban a gőz ereje végigrántotta a fedélzeten, s a levegőbe emelkedett. A Hornet ficánkolt egy kicsit, az ilyesmi sosem teljesen rutinművelet, s az égbolt felé fordította orrát. Futóműveit behúzva indult a találkozási pont felé. Szárnyai teli üzemanyagtartályoktól és kék gyakorlórakétáktól voltak nehezek.

Ügyesen próbálkoztak, majdnem sikerült is nekik, de a „majdnem” nem ért pontot ebben a játékban. A műholdfelvételek három part felé tartó felszíni csoportot jeleztek. Az első, az Alfa csapást Sanchez méri majd a nyolc hajóból álló legnagyobb csoportra. Bádogdobozok. Két pár Tomcat eközben a P-3-asokról gondoskodik; az EMCOM helyett most vadásznak először aktív keresőradarral. Egyetlen tördöfés lesz az egész... Vagy még inkább egy fentről lefelé irányuló bunkócsapás. Egy E-2C Hawkeye radarja jelezte, hogy a japánok nem telepítettek vadászgépeket a Marcus-szigetre, ami egyébként okos, bár nehéz húzás lett volna részükről, és ha sikerül is, az sem számított volna két repülőgép-anyahajó gépei ellen. A Marcus-sziget egyszerűen nem elég nagy,

nem úgy, mint Saipan vagy Guam. Sancheznek ettől kezdve egy ideig nem kalandoztak el a gondolatai. Parancsára, amelyet az alacsony energiájú rádióhálózat közvetített, a formáció a gondosan kidolgozott tervnek megfelelően megkezdte a szétszóródást.

*

– *Hai.* – Szato a *Mucu* hídján állva fölemelte a „dörmögő” kagylóját.

– Alacsony energiájú rádióforgalmat észleltünk. Két jelforrás, az irányuk egyes-ötös-hetes, illetve egyes-kilences-ötös.

– Legfőbb ideje – mondta Szato csoportműveleti tisztjének. Már azt hittem, sose támadnak, gondolta. Ebben a sajátos helyzetben nem ahhoz folyamodott, amihez egy valódi háborúban folyamodott volna, így nem volt értelme az amerikaiak orrára kötni, mennyire érzékenyek az elektronikus információszerző berendezéseik. – Folytassák, ahogy eddig.

– Értettem. Még ott van a levegőben a két radar. Körbe-körbe repülnek, semmi változás.

– Köszönöm. – Szato letette a kagylót, és a teájáért nyúlt. Az elektronikus figyelőberendezésekkel a legjobb szakemberei dolgoztak; a későbbi tanulmányozás céljára minden egyes érzékelő adatait szalagra rögzítették. Ez volt a gyakorlat e szakaszának legfontosabb feladata: minden lehetséges ismeretet megszerezni arról, hogyan indít támadást az Egyesült Államok haditengerészete.

– Harcálláspontok? – kérdezte halkán a *Mucu* kapitánya.

– Nem kell – felelte az admirális a szemhatárt fürkészve, ahogyan érzése szerint egy tengerészgyalogosnak fürkésznie kellett.

A *Snoopy One* – Szimat Egyes – nevű, EA-6B Prowler típusú repülőgépen a személyzet az összes radar- és rádiófrekvenciát figyelemmel kísérte. Eddig hat polgári típusú keresőradart találtak és azonosítottak, egyiket sem a japánok eddig bemért tartózkodási helyeinek közelében. Nem tanúsítanak valami nagy ellenállást, gondolták. Ezek a gyakorlatok azért érdekesebbek szoktak lenni.

*

A Tanapag-öböl kikötőparancsnoka az irodája ablakán kinézve egy nagy autószállító teherhajót látott, amint épp megkerüli a Managaha-sziget déli csücskét. Ez meglepte. Beletúrt az asztalán fekvő papírokba, hogy lássa, hol van a hajó érkezését bejelentő telex. Na itt van. Biztos az éjjel jött. A z *Orchid Ace* Jokohamából. Menet közben irányt változtatott, hogy Toyota Land Cruiserekből álló rakományát a helyi japán telektulajdonosoknak bocsássa áruba. Eredetileg nyilván Amerikába indították. Most viszont ide jön ez a sok új kocsi, még nagyobb lesz a zsúfoltság az utakon. Felmordult, és a szeméhez emelte kétcsövű messzelátóját, hogy jobban megnézze a hajót. Meglepetésére egy másik, nagy és szögletes hajótestet is megpillantott a horizonton. Még egy autószállító? Mi a fene.

*

A *Snoopy One* éppen csak a mintegy százmérföldnyire lévő „ellenséges” alakzat látóhatára alatt repülve tartotta irányát és magasságát. A két hátsó ülésen helyet foglaló

„elektronikus harcosok” a fedélzeti zavaróadók kapcsolóján tartották kezüket, a japánok felől azonban semmiféle radarjel nem érkezett, nem volt mit összezavarni. A pilóta megengedte magának, hogy egy gyors pillantást vessen délkeleti irányba. Néhány villanást látott, a visszafelé tartó Alfa csapás arannyal impregnált pilótafülke-tetőinek sárga villanásait; ők most leszállnak a fedélzetre, hogy a lehető leghosszabb ideig láthatatlanok maradjanak a radarok számára, míg útnak nem indítják elméleti rakétaik első „üdvövéseit”.

*

– Tango, tango, tango – mondta Steve Kennedy parancsnok a gertrúdba. Ez volt az elméleti vagy „adminisztratív” torpedókilövésének jelszava. Már kilenc órája érzékelte folyamatosan a Harushio osztályú tengeralattjárót, nem kapkodta el a dolgot, és valamivel nehezebb feladat elé állította a legénységet, mintha egy vemhes púposhátú bálna szívhangjait kellett volna megfigyelniük. Végül elunta a játékot. Úgy döntött, itt az ideje, hogy a frászt hozza a *Sierra One*-ra; elég időt adott neki, hogy az is kiszimatolja az ő hajóját. Nem akarta, hogy később valaki a szemére vesse, hogy nem egyenlő feltételek mellett vette föl a harcot. Nem mintha így nem lett volna szabályos, de az utóbbi hetek rádió- és újsághírei ellenére a japánok és az amerikaiak barátok voltak.

*

– Nem sieti el – mondta Ugaki parancsnok. Már mintegy negyven perce észlelték az amerikai 688-ast.

Tehát jól csinálják, de nem elég jól. Olyan nehezen bukkantak rá a *Kurusbióra*, hogy amint kiszámították az adatait, rögtön támadnak, gondolta Ugaki. Hadd lőjenek ők először. Na. A parancsnok a tűzvezérlési tisztre és a négy vörös készenléti lámpára nézett. Fölemelte gertrúdja kagylóját, s meglepetést és jóindulatot sugalló hangon válaszolt:

– Honnan jött?

A hallótávolságon belül tartózkodókat – a tengeralattjáró minden embere jól beszélt angolul – meglepték a kapitány szavai. Ugaki látta a tekintetüket. Majd később tájékoztatja őket.

*

– Még csak vissza se tangózott. Szerintem ez nem is volt riadókészültségben. – Kennedy megint kezébe vette a telefont. – A gyakorlatra vonatkozó utasításoknak megfelelően megfordulunk és eltávolodunk. – Parancsára a *US S Asheville* jobbra kanyarodott, és húsz csomóra növelte sebességét. Húszezer yardnyira eltávolodik, aztán újrakezdi a gyakorlatot, immár jobb esélyeket adva az „ellenségnek” hasznos tapasztalatok szerzésére.

– Torony a szonárnak!

– Hallgatom, torony.

– Új kontaktus, jelzése *Sierra Five*, iránya kettes-nyolcas-zéró, ikerpropelleres felszíni dízel, típusa ismeretlen. Sebessége körülbelül tizennyolc csomó – jelentette az ifjabbik Laval.

– Tipp?

– Valahogy olyan kicsinek hangzik, kapitány úr, nem az a

nagy dörömbölés, amelyet egy nagy kereskedelmi hajó csinál.

– Rendben. Tartsák szemmel.

– Igenis.

*

Ez valahogy túl könnyű, gondolta Sanchez. Az *Enterprise* csoportnak fent, északon valószínűleg nehezebb dolga van a Kongo osztályú DDG-kkel. Nem sietett, alig négyszáz csomós sebességgel tartotta az irányt a kilencven méterrel a sima víztükör felett repülő négyes kötelékben. Mind a négy Slugger Flight négy gyakorló Harpoon rakétát hordozott, ugyanúgy, ahogy a mögöttük repülő négy Mauler. Megnézte a szélvédőkijelzőjét, hogy betájolja magát. Az adatokkal alig egy órája feltöltött számítógép megadta az alakzat valószínű pozícióját, a GPS navigációs rendszer pedig odavezette a beprogramozott célponthoz. Ideje volt ellenőrizni, mennyire pontos a felderítésük.

– Mauler, itt a vezér! Nyomás fölfelé! – Sanchez kissé maga felé húzta a botkormányt. – Aktivizálásra felkészülni... Rajta! – A második paranccsal egyidejűleg bekapcsolta keresőradarját.

Ott voltak a képernyőn, óriásian, kövéren. Sanchez kiválasztotta az alakzat vezérhajóját, s a szárnyak alatt függő rakéták felé fordította a keresőfejeket. Négy készenléti lámpa gyulladt ki.

– Itt a Slugger vezér! Kilövés, kilövés, kilövés! Négy-négy vámpír indul!

– Itt a Kettes! Négy kilőve.
– Hármas. Négy kilőve.
– Négyes. Három kilőve, egy a függesztőn lóg.
Ahogy az már lenni szokott, gondolta Sanchez, s elhatározta, hogy jól megmondja a magáét a főszerelőnek. Egy valódi támadás során a repülőgépek a rakéták kilővése után ismét felszínközeibe ereszkedtek volna, hogy ne mutassák magukat. Most, gyakorlásképpen hatvan méterre süllyedtek, s továbbrepültek saját rakétaik útvonalán. A fedélzeti műszerek majd rögzítik a japán hajók adatait, hogy később elemezni lehessen mind ez idáig korántsem impozáns teljesítményüket.

*

A kellemetlen kényszer hatására tett első engedmény az volt – engedélyezni kellett, hogy igazi repülőgép-anyahajók igazi repülőszázadaiban nők is repülhessenek –, hogy a háborúban elektronikus eszközökkel részt vevő repülőgépekre ültették őket. A haditengerészet első repülő századparancsnoka a VAQ-137-esen repülő Roberta Peach, a „Szikla” volt. A repülőgép-anyahajók legmagasabb rangú női repülőstisztje élete legnagyobb szerencséjének tartotta, hogy a „Cuki pofa” hívónév már foglalt volt, ami lehetővé tette számára, hogy ő a „Rabló” hívónevet válassza.

– Már látok valamit, Rabló – jelentette a Prowler hátsó részén ülő radaros tiszt, egyébként szintén nő. – Sok van bekapcsolva.

– Kapcsold ki őket! – rendelkezett kurtán Roberta Peach.
– Hú, de sokan vannak... Egy Harm célra irányítva egy

SPG-51-re. Nyomkövetés és kész.

– Kilövés – mondta Roberta Peach. Mint a repülőgép parancsnokának, csak neki volt joga tűzparancsot adni. Amíg az SPG-51-es rakétafelderítő radar működik és sugároz, a Harm radarelhárító rakéta gyakorlatilag garantáltan célba talál.

*

Sanchez már látta a szemhatáron a hajók szürke sziluettjeit. A fejhallgatójában kellemetlen csikorgás jelezte, hogy a kereső- és a tűzvezérlő radarok egyaránt befogták, ami még egy gyakorlaton sem kellemes érzés, s főleg akkor nem, ha az „ellenség” – mint most is – amerikai tervezésű SM2 Standard felszín-levegő rakétákkal van felszerelve, amelyeknek hatékonyságát nagyon is jól ismerte. A hajó Hatakaze osztályúnak látszott. Két SPG-51C-S rakétaradar. Csak egy szóló rakétakilövő – egyszerre csak kettőt tud vezérelni. Az ő gépén két rakéta volt. A Hornet nagyobb célpont, mint a Harpoon, és nem megy se olyan alacsonyan, se olyan gyorsan, mint a rakéta. Neki viszont van zavaróadója, ami némiképp kiegyenlíti az erőviszonyokat. Sanchez kissé balra mozdította a botkormányt. A biztonsági szabályok előírják, hogy ilyen körülmények között nem szabad közvetlenül rárepülni a hajóra. Néhány másodperccel később vagy háromezred száz yardnyival a romboló orra előtt húzott el. Úgy ítélte meg, hogy legalább az egyik rakétája talált. És ez csak egy ötezer tonnás pléhdoboz. Egyetlen Harpoon elég volna hozzá, hogy az egész napja el legyen rontva.

– Slugger, itt a vezér. Utánam igazodj!

– Kettes...
– Hármás...
– Négyes... – jött a visszajelzés a kötelék többi gépétől.
Egy napra megint repülő lehettem, gondolta a repülőfőnök.
Most már alig várta, hogy leszálljon, bemenjen a harctájékoztató központba, és a következő huszonnégy órát az eredményeket elemezve töltse. Ebben már nem volt semmi érdekes. Annak idején igazi gépeket fürösztött meg... Ez már nem olyan. Viszont a repülés még mindig repülés.

*

A felülről hallatszó repülőgépzúgás általában nem szívderítő élmény. Szato a távozóban lévő szürke amerikai gépeket nézte, majd a szeméhez emelte távcsövét, hogy lássa az irányukat. Aztán felállt, és lement a harctájékoztató központba.

– Nos? – kérdezte.

– Távozási irány a feltételezettnek megfelelő. – A hadműveleti tiszt megkopogtatta a műholdas fényképet, amelyen mindkét amerikai harci alakzat látszott. Még mindig nyugat felé tartottak, szemben az uralkodó széliránnyal. A felvétel alig két órája készült. A radarkép azt mutatta, hogy az amerikai repülőgép a várt pozíció felé igyekszik.

– Kitűnő. Tisztelem a kapitánynak. Irány egyes-ötös-ötös, maximális sebesség.

A *Mucu* alig egy perc múltán megrázkódott a fokozott hajtóerőtől, s felgyorsulva szelte a Csendes-óceán szelíd hullámain a felé a pont felé, ahol az amerikai erővel

randevúzott. Az időzítés fontos volt.

*

A New York-i részvénytőzsde parkettjén egy fiatal gyakornok keleti középítő szerint pontosan 11 óra 43 perc 2 másodperckor tévesen írta ki a Merck-részvények árfolyamát: 23 1/8-dal jelent meg a táblán, jóval a szokásos értéke fölött. A gyakornok harminc másodperc múlva újra begépelte, ezúttal is ugyanazt az értéket, de most rákiabáltak. Ragad ez a koszos billentyűzet, magyarázta; kihúzta és kicserélte egy újra. Előfordul az ilyesmi, nem is nagyon ritkán. Nem túl tiszta itt semmi, az emberek kilötytyentik a kávéjukat meg mindent. A kiírást azonnal helyesbítették, s a világ visszazökkent megszokott menetébe. Ugyanebben a pillanatban valami hasonló történt a General Motors-részvényekkel is, és valaki ugyanazzal mentegetőzött, mint az iménti gyakornok. De itt még simábban ment. Itt az emberek még annyit sem szóltak, mint a Merck esetében. Sem egyik, sem másik beíró nem tudta, mit csinál, csak azt tudta, hogy ötvenezer dollárt kap egy olyan hiba elkövetéséért, aminek a világon semmilyen hatása nincs a rendszerre. Ha nem tették volna meg – ha nem tudták volna megtenni – tíz perccel később másik kettő kapott volna ugyanennyit ugyanennek a hibának az elkövetéséért.

A Depository Trust Company Stratus számítógépeiben – pontosabban a programozásukban – rögzítették a két hibás adatbevitelt. A „húsvéti tojás” elkezd kikelni.

*

A Kreml Szent Vlagyimir-termében, az egyezmények

hagyományos aláírási helyén már készenlétben várakoztak a kamerák és a lámpák. Ryan – egészen más körülmények között – járt már itt. Két külön szobában most sminkelték az Egyesült Államok, illetve az Orosz Köztársaság elnökét; Ryan gyanította, hogy ez a művelet az orosz elnök számára sokkal kínosabb: errefelé a politikusoktól nem kívánták meg, hogy jól mutassanak a képernyőn. A vendégek legnagyobb része már helyet foglalt, a két hivatalos küldöttség magasabb rangú tagjai kezdtek megnyugodni. A végső előkészületek már csaknem teljesen befejeződtek. A kristálypoharak a tálcákra kerültek, a pezsgőspalackok dugójáról eltávolították az ezüstpapírt, már csak a jelre vártak, hogy pukkanhassanak.

– Erről jut eszembe, Szergej, hogy még sose küldött nekem ebből a grúz pezsgőből – mondta Ryan Golovkónak.

– Ma el tudom intézni, méghozzá jó áron – felelte Golovko.

– Ezt régebben az etika előírásai miatt vissza kellett volna utasítanom.

– Tudom én azt, hogy minden hivatalos amerikaiban ott bujkál a megvesztegethető ember – mondta Golovko, s körülnézett, hogy minden rendben van-e.

– Magának ügyvédnek kellett volna mennie. – Ryan látta, hogy a titkosszolgálat vezető ügynöke belép az ajtón, és a széke felé indul. – Gusztusos kis terem, ugye, drágám? – szólt a feleségéhez.

– Ezek a cárok tudtak élni. – Cathy Ryan suttogva válaszolt, mert közben bekapcsolták a tévékamerákat. Amerikában valamennyi országos hálózat megszakította adását. A Moszkva és az amerikai nyugati part közötti tizenegy órás

időeltolódás miatt az időpont kissé szerencsétlen volt. De hát ott volt Oroszország, amelynek pusztá méretei folytán magának is legalább tíz időzónája van, Szibéria miatt pedig még az Északi-sarkkör közelségével is számolni kellett. De ez egy olyan esemény volt, amit mindenki látni akart.

Háromszáz jelenlévő tapsa közepette bejött a két elnök. Roger Durling és Eduard Grusavoj a mahagóniasztalnál találkozott. Olyan baráttian szorítottak kezét, ahogyan csak két korábbi ellenség tud. Durling vietnami tapasztalatokkal rendelkező katona és ejtőernyős volt, Grusavoj szintén katona, hadmérnök, az elsők között lépett Afganisztán területére. Egész ifjúságukban a másik gyűlöletére nevelték őket – ennek vetettek most véget. Ezen a napon mindketten félretették mindazokat a hazai problémákat, amelyekkel a hét minden napján szembe kellett nézniük. Mostantól, kezük által, megváltozik a világ.

Grusavoj, a házigazda, egy kézmozdulattal hellyel kínálta vendégét, s a mikrofonhoz lépett.

– Elnök úr! – mondta a tolmácson keresztül, akire egyébként nem nagyon lett volna szüksége. – Örömmel köszöntöm első moszkvai látogatása alkalmából, amelyen...

Ryan nem figyelt a beszédre: minden mondatát előre tudni lehetett. Tekintete egy fekete műanyag dobozra szegeződött, amely az asztalon feküdt, pontosan félúton a két államfő széke között. Két piros gomb volt benne, s egy kábel vezetett belőle a padlóra. A falnál két tévémonitor állt, az asztal mögött pedig egy nagy kivetítő tévé láthatlak

mindent a jelenlévők. A két monitor két nagyon hasonló helyszínt mutatott.

*

– Elég érdekes módja a vezérlésnek – jegyezte meg egy katona őrnagy Észak-Dakotában, húszmérföldnyire Minottól. – Megvagyunk. Él az áramkör, élnek a drótok. – Csak egy biztonsági kapcsoló akadályozta meg, hogy a robbanóanyag explodáljon; ezen a kapcsolón tartotta a kezét. Személyesen ellenőrzött mindent, a környéken pedig egy teljes század katonai rendőr járőrözött, mert a Föld Barátai azzal fenyegetőztek, hogy tiltakozásul embereket küldenek a robbanás helyszínére, mely esetben – bármilyen kívánatos is lett volna a rakéták felrobbantása – az őrnagy kénytelen lett volna hatástalanítani a vezérlő áramkört. Vajon mi a fenéért tiltakozik ez ellen bárki is? – tűnődött. Már így is ráment egy órája, mire orosz kollégájának elmagyarázta a szituációt.

– Olyan errefelé, mint a sztyepp – mondta most az orosz; megborzongott a szélben. Egy kis tévét figyeltek, úgy várták a jelet.

– Kár, hogy nem itt vannak a politikusok, azok képesek egyszerre hideget is, meleget is fújni a szájukból. A hideggel egy időre leállhatnak. – Az őrnagy levette a kezét a biztonsági kapcsolóról. Mi a fenének nem csinálják már?

Az orosz tiszt elég jól tudott angolul, hogy megértse s elnevesse magát. Benyúlt hatalmas anorákja alá, ahol egy meglepetést tartogatott az amerikai kollégának.

*

– Elnök úr! Az önök csodálatos fővárosában tapasztalt vendégszeretetet a legmeggyőzőbb bizonyítéka annak, hogy népeink között lehetséges, és lesz is barátság – legalább olyan erős, mint amilyen erősek régi érzelmeink voltak, de sokkal gyümölcsözőbbek. A mai napon véget vetünk a háborúságnak – zárta nagy taps közepette beszédét Durling, majd hátrább lépett, s ismét kezét fogott Grusavojjal. Mindketten leültek. Furcsának hatott, de mostantól már egy amerikai tévérendező irányította őket, aki egy mikrofont tartva a szája elé, szaporán beszélni kezdett.

– Felkérjük a jelenlévőket – hangzott el két nyelven –, hogy szíveskedjenek a monitorok felé fordulni.

– Utász hadnagy koromban szerettem robbantani – súgta az orosz elnök.

Durling elmosolyodott, és közelebb hajolt – vannak dolgok, amelyek nem valók a mikrofonoknak.

– Tudja, hogy én mi akartam lenni gyerekkoromban? Nem tudom, van-e ilyen maguknál is...?

– Micsoda?

– Darus, aki egy nagy vasgolyót lóbálva bontja le az épületeket. Szerintem ez lehet a világ legjobb foglalkozása.

– Főleg akkor, ha az ember előbb be tudja terelni az ellenzéket az épületbe.

Ebben mindketten egyetértettek.

– Idő van – mondta Durling, látva a rendező jelzését.

Mindketten a gombokra tették a hüvelykujjukat.

– Háromra, Eduard? – kérdezte Durling.

– Háromra, Roger.

- Egy – mondta Durling.
- Kettő – folytatta Grusavoj.
- Három! – mondták egyszerre, és megnyomták a gombokat.

A két gomb egy egyszerű áramkört zárt, amely egy odakint felállított műholdas adóhoz vezetett. Nagyjából egyharmad másodpercet vett igénybe, míg a jel felért a műholdig és lejtött, majd újabb egyharmad másodpercig, míg az eredmény ugyanazon az úton visszaérkezett. Egy hosszú pillanatig sokan azt hitték, valami baj történt. De nem történt.

*

– Az anyád...! – bukott ki az őrnagyból, mikor a száz font Composition-Four felrobbant. A robaj még félmérföldnyiről is hatalmas volt, majd rögtön utána a begyújtott szilárd meghatású rakéta hajtóművének lángoszlopa követte. Az ünnepélyes aktusnak ez a része meglehetősen kényes volt: előtte meg kellett bizonyosodniuk, hogy a rakéta csak felülről gyulladhasson meg, különben esetleg kirepülhetett volna a silóból – és most éppenséggel nem ez volt a cél. A hideg szél kelet felé hajtotta a mérgező füstöt, amelyből mire lakott hely közelébe ért, már csupán kellemetlen szag maradt. Volt az egészben valami félelmetes: a világ legnagyobb tűzijátéka. Három pedig égett fentről lefelé, míg nem maradt belőle semmi, csak füst. Egy őrmester üzembe helyezte a siló tűzoltó-berendezését, amely az őrnagy meglepetésére működött is.

– Tudja, hogy sorsot húztunk, ki jöhessen ide? Én nyertem

- mondta az őrnagy, és felállt.
- Én egyszerűen csak parancsot kaptam, hogy jöjjenek ide. Örülök neki. Most már mehetünk?
- Azt hiszem, igen. Jöjjen, Valentyin! Van még egy feladatunk.

Beszálltak egy HMMWV-be, az amerikai katonai dzsip jelenlegi megtestesülésébe. Az őrnagy indított, szélirányból közelített a siló felé. Most már csak egy gödör volt, gőz tódult ki belőle. A dzsippet a CNN egyik stábja követte, az egyenetlen prérin himbálózó terepjáróból is élő közvetítést adtak. Az ő járművük – némi bosszúságukra – mintegy kétszáz lépésnyire állt meg a gödörtől. A két tiszt kiszállt, gázálcot vett föl, számítva arra az eshetőségre, hogy a levegőben netán van még annyi gáz, amennyi ártalmas lehet az egészségre. De nem volt, csak a kellemetlen szag. Az amerikai tiszt intett a tévéstábnak, hogy jöhetnek. Bevárták őket, megvárták, míg felkészülnek. Ez két percig tartott.

- Tessék! – mondta a rendező.
  - Egyetértünk abban, hogy a siló és a rakéta megsemmisült? – kérdezte az őrnagy.
  - Igen, egyetértünk – felelte tisztelegve az orosz, majd az anorákja alá nyúlva két kristály poharat vett elő. – Megfogná ezeket egy pillanatra, őrnagy úr?
- Ezután egy üveg grúz pezsgő került elő. Az orosz felbontotta a palackot, és szélesen mosolyogva teletöltötte a két poharat.
- Megtanítom magát egy orosz szokásra – mondta. – Először is ezt megisszuk. – A tévések örültek a váratlan

műsorszámnak.

– Azt, hiszem, ezt a részét ismerem. – Az amerikai felhajtotta a pezsgőt. – És most?

– Ezek a poharak többé nem használhatók kevésbé magasztos célra. Csináljon úgy, ahogy én. – Az orosz tiszt fölemelte, és az üres gödörbe hajította poharát. Az őrnagy nevetett, és ő is beledobta. A két pohár eltűnt a gőzben, de hallani lehetett, amint csörömpölve összetörnek a megperzselődött betonfalon.

– Szerencsére van még két poharam – mondta Valentyin, és elő is varázsolta őket.

*

– Ezt nézd meg! – suttogta Ryan. Kiderült, hogy az orosz silónál álló amerikainak is eszébe jutott a kis helyi ünnepség, és most azt magyarázta, mit jelent a „Fenékig!” kifejezés. Sajnos az alumíniumdobozok nem törtek el.

– Rémes, milyen teátrális – mondta Cathy Ryan.

– Hát nem éppen Shakespeare, viszont minden jó, ha a vége jó, és ennek jó, drágám.

Dugók pukkantak, felcsattant a taps.

– Igaz az az ötmilliárd dollár?

– Igaz.

– Nos, Iván Emmetovics, most már igazán jó barátok lehetünk? – kérdezte poharát fölemelve Golovko. – Örülök, hogy megismerhettem, Carolyne – mosolygott udvariasan Cathy Ryanre.

– Mi már elég régóta ismerjük egymást Szergejjel – magyarázta Ryan, s köszöntésre emelte poharát vendéglátója felé.

– Olyannyira, hogy pisztolyt fogtam magára – jegyezte meg az orosz.

Ryan egy pillanatra elgondolkodott, mi volt ez: történelmi visszapillantás? Vagy a történetekre isznak?

– Tessék? – kérdezte Cathy Ryan; csaknem megfulladt a félrenyelt pezsgőtől.

– Sose mesélte neki?

– Jézusom! Szergej!

– Miről beszélnek?

– Tudja, doktornő, egyszer úgy alakultak a dolgok, hogy a kedves férje és én összekülönböztünk... Bizonyos szakmai dolgokban. És a vége az lett, hogy kénytelen voltam pisztolyt fogni rá. Eddig még nem árultam el magának, Jack, de az a pisztoly nem volt megtöltve.

– Nem érdekes, mert amúgy sem akartam elmenni.

– Miről beszéltek? Ez valami bennfenteseknek szóló vicc?

– kérdezte Cathy Ryan.

– Igen, drágám, így is lehet mondani. Andrej Iljics hogy van?

– Jól. Olyannyira, hogy ha esetleg szeretné látni, el lehet intézni.

Ryan bólintott.

– Szeretném.

– Bocsásson meg – szólt közbe Cathy Ryan –, de én még mindig nem tudom, tulajdonképpen kihez is van szerencsém.

Ryan válaszolt.

– Drágám, ez az úr Szergej Nyikolajevics Golovko, az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat elnöke.

– A KGB-é? Ti ismeritek egymást?

– Nem a KGB-é, asszonyom. A miénk már sokkal kisebb szervezet. A kedves férje meg én évek óta... hogy is mondjam... egymás konkurensei vagyunk.

– Ez mind nagyon szép, de ki nyert? – kérdezte Cathy Ryan.

Mindkét férfi ugyanarra gondolt, de Golovko szólalt meg először.

– Természetesen mindketten. Ha megengedi, bemutatom Jelenát, a feleségemet. Gyermekegyógyász.

Ryan csak most döbbsent rá, hogy a CIA-nek sose jutott eszébe ezt kinyomozni.

A két elnök felé fordult, így, újságíróktól körülvéve is örömmel töltötte el a pillanat. Életében először vett részt személyesen ilyen jellegű eseményen, de tudta, hogy korántsem mindig ilyen baráti a légkör. Talán a feszültség végső feloldódása teszi, annak felfogása, hogy igen: most már tényleg vége. Láta, hogy újabb pezsgőspalackok érkeznek. Nagyon jóféle pezsgőnek látszott. A CNN hamarosan itthagya az eseményt, de az emberek nem. Csupa egyenruhás, csupa politikus, hírszerző és diplomata. Lehet, hogy tényleg mind a barátunk lesz, gondolta.

19.

Második csapás

Jóllehet az időpont váratlan volt, az évekig tartó tanulmányozásnak, modellezésnek és szimulációnak köszönhetően az esély kihasználására készült terv tökéletesen sikerült. A művelet gyakorlatilag már akkor

megkezdődött, mikor hat nagy hongkongi kereskedelmi bank elkezdte áron alul árusítani az amerikai kincstári kötvényeket. Ezeket néhány héttel korábban vásárolták fel, egy bonyolult tranzakció keretében. Maguk a bankok is zavaros állapotokat éltek meg akkoriban – más kezébe került annak a teleknek a tulajdonjoga, amelyen az épületeik álltak –, s ezért nagyarányú vásárlásaik teljesen szokványosnak tűntek, hiszen nyilvánvalóan likviditásuk és rugalmasságuk fokozását szolgálták. A kötvények piacra dobásával egyszerűen csak készpénzre váltották azokat. Ez a lépésük a dollár és a yen egymáshoz való viszonyának változása folytán 17 százalékos hasznot hozott. A kapott dollárokon yent vásároltak, amelynek árfolyama a szakértők szerint akkortájt olyan alacsony volt, hogy hamarosan számítani lehetett az emelkedésére. A lényeg, hogy egy adott időpontban 290 milliárd dollár értékű amerikai kötvény jelent meg értéke alatt a piacon. Európai bankok hamarosan lecsaptak rájuk, a hongkongi bankárok elektronikus úton rábólintottak, és a tranzakció létrejött. Ezután értesítették az eredményről Pekinget, örömmel, de némiképp feszengve tudatták, hogy az utasításnak megfelelően jártak el, hogy mutassák leendő politikai uraiknak, mennyire engedelmeseek. Még szerencse, gondolták eközben, hogy a hasznot mi tettük zsebre.

Japánban felfigyeltek a tranzakcióra. New York városától tizennégy óra időeltolódással, a világ első számú kereskedelmi központjában nem teljességgel szokatlan, hogy a tokiói kereskedők késő éjszakába nyúlóan

dolgozzanak; a pénzügyi információk áramlása mindenesetre soha, egyetlen percig sem szünetel. Egyeseket bizonyára nagyon meglepett volna, ha tudják, hogy a kereskedelmi irodákban tartózkodó emberek valójában nagyon magas beosztásúak, s hogy az elmúlt héten a főépület legfelső emeletén egy különtermet alakítottak ki, amelyet jelenlegi használói „hadvezetési központ”-nak neveztek. Telefonvonalakon keresztül a világ valamennyi számottevő kereskedelmi városával össze volt kapcsolva, számítógép-monitorok jelezték folyamatosan, mi történik a vonalak túlsó végén.

Ezután más ázsiai bankok következtek, amelyek megismételték a hongkongiak eljárását; a hadvezetési központból mindvégig nyomon követték a tranzakciókat. New York-i idő szerint pénteken, néhány perccel déli tizenkettő után – Tokióban ekkor szombat hajnali 2 óra 3 perc volt – azt látták, hogy újabb háromszázmillió dollár értékű amerikai kötvény ömlik a piacra, méghozzá még kedvezőbb áron, mint amennyiért nemrég a hongkongiak ajánlották. Az európai bankok ezeket is gyorsan felvásárolták. Ebben még mindig nem volt semmi nagyon szokatlan. Szokatlaná csak akkor vált, mikor a japán bankok is megtették a többiek által jól álcázott lépéseiket. A tokiói bankok is árulni kezdték az amerikai kincstári kötvényeket, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy megerősítsék a yent. A műveletnek mindazonáltal az lett az eredménye, hogy a világ dollárfelesleg-készlete percek alatt felhasználódott. Lehetett volna éppenséggel véletlen is, de a valutakereskedőket – legalábbis azokat, akik nem

épp ebédelni mentek New Yorkban megriasztotta az a lehetőség, hogy bármilyen valószínűtlennek látszik is, de ezeknek a bankjegyeknek a további forgalma megrendítheti a dollár erejét.

*

A hivatalos vacsora a hagyományos orosz vendégszeretet jegyében zajlott, amit csak erősített, hogy ez alkalommal két nemzedék rettegésének végére tettek pontot: az atomháborútól való félelemre. Az orosz ortodox egyház pátriárkája hosszú, pátosszal teli beszédet mondott. Ő maga kétszer ült politikai okok miatt börtönben; meghívása szívet melengető volt, egyeseket a könnyekig meghatott. A meghatottság a lakoma kezdetekor elpárolgott. Volt leves, kaviár, baromfi, jó sör és szeszes ital minden mennyiségben, s ez egyszer mindenki úgy érezte, joga van berúgni. A találkozó érdemi részén már túl voltak, a tulajdonképpeni munka elvégeztetett. Valójában már nem maradt titkolnivaló. Holnap szombat, mindenkinek lesz lehetősége kialudni magát.

– Te is fiam, Cathy? – kérdezte Ryan. A felesége általában nem ivott sokat, ma este azonban egymás után hajtotta fel a pohár italokat.

– Csodás ez a pezsgő – felelte Cathy Ryan. Most vett részt első ízben a tengerentúlon hivatalos vacsorán. Jól telt a napja, moszkvai szemsebészekkel találkozott, kettőt – két egyetemi tanárt – meg is hívott a Wilmer Institute-ba, hogy ismerkedjenek meg közelebbről az ő szűkebb területével. Lézersebészi tevékenységéért a Lasker-díj egyik várományosa volt; tizenegy évi kutatómunkája feküdt

benne, s ezért hátrította el kétszer is a Virginia Egyetem által kínált katedrát. Világújdonságot bejelentő nagy, tudományos dolgozatának publikációja küszöbönállt, s számára ez az út és ez a mai este számos dolog csúcspontját jelentette.

– Majd holnap meglesz a bõjtje – figyelmeztette a férje, ő óvatosabban iszogatót, bár már így is átlépte szokásos normáját: egy este csak egy pohárral. A sok pohárköszöntő volt az oka. Vett már részt orosz vacsorán, tudta, hogy minden jelenlévő szólásra emelkedik. Szokás dolga. Az oroszok a legtöbb írt simán asztal alá isszák – ezt a leckét egyszer alaposan megtanulta, méghozzá a maga kárán. Az amerikai küldöttség többi tagjának azonban vagy nem volt ilyen jellegű tapasztalata, vagy ma este egyszerűen nem törődtek vele. A nemzetbiztonsági tanácsadó a fejét csóválta: holnap reggelre nagyon meg fogják bánni, az egyszer szent. A fő fogás még csak most érkezett, s mély tűzű vörösbort töltöttek, a poharakba.

– Uramisten, szétreped rajtam a ruha! – sóhajtott Cathy Ryan.

– Csak emelné a hivatalos program fényét – felelte a férje, amire csak egy villámló tekintet volt a válasz.

– Ön túlságosan sovány – jegyezte meg az asszony mellett ülő Golovko, hangot adva egy másik orosz előítéletnek.

– Mennyi idősek a gyerekeik? – kérdezte Jelena Golovko. Orosz mércével mérve ő is soványnak számított, s nagyon kellemes vacsorapartnernek bizonyult.

Ryan elővette a levéltárcáját, és megmutatta a gyerekek fényképét.

– Amerikai szokás, hogy mindig nálunk vannak – magyarázta. – Ő Olivia, de csak Sallynek szólítom... Ő pedig a kis Jack, ő a legfiatalabb.

– A fia magára hasonlít, de a lányok az anyjukra.

Ryan elmosolyodott.

– Még szerencse – mondta.

*

A nagy kereskedőcégek már csak ilyenek, de hogy hogyan kereskednek, az az átlagos részvényes számára rejtély. A Wall Street tulajdonképpen egy pontatlan elnevezések alkotta hatalmas halmaz. Már maga az utca is, amely körülbelül olyan széles, mint egy amerikai zöldövezeti városrész valamelyik mellékutcája, de még a járdája is roppant keskeny ekkora forgalom lebonyolítására. Mikor vásárlási utasítás érkezik valamelyik nagyobb céghez, például a legnagyobbhoz, a Merrill Lynchhez, a brókerek nem kezdenek el keresgélni valakit – se ténylegesen, se elektronikusan –, aki hajlandó áruba bocsátani azt a bizonyos részvényt. Nem: a cég naponta vásárol bizonyos mennyiséget azokból a részvényekből, amelyekből aznap forgalom várható, aztán várja a vevőket. A nagy tételben történő vásárlás valamivel olcsóbb, a kisebb tételű eladás általában valamivel magasabb áron történik. Ezen a módon a brókercégek abból csinálnak pénzt, amit a bukmékek „közvetítői pozíciónak” neveznek; ez általában egynolcad pont. Egy pont egy dollárral egyenlő, következésképp egynolcad pont tizenkét és fél centet ér. Ez a kis haszon a napi számtalan tétel folytán összeadódik, s kedvező üzletmenet esetén óriási profittá

halmazódik. Az üzletmenet azonban nem mindig kedvező, s az is lehetséges, hogy a cég óriási összegeket veszít azon, hogy a piaci értékek az általuk becsülnél gyorsabban zuhannak – erre számos aforizma figyelmeztet. A hatalmas és pezsgő hongkongi tőzsdén az a mondás járja: „Úgy ment fölfelé, mint egy mozgólépcső, és úgy jött lefelé, mint egy lift.” A legalapvetőbb szabály azonban, amit a Lower West Side-on működő Merrill Lynchnél mindenki belevernek, így szól: „Sose tételezd fel, hogy van vevő arra, amit el akarsz adni.” Ennek ellenére természetesen mindenki feltételezi a vevőt, mint ahogy mindig akad, legalábbis a cég kollektív és meglehetősen hosszú időre visszanyúló emlékezte szerint.

A legtöbb ügyletet azonban nem az egyéni befektetők bonyolítják le. A hatvanas évek óta fokozatosan a közös befektetési alapok kezdték eluralni a piacot. Ezek az „intézményeknek” nevezett, bankokat, biztosítótársaságokat és nyugdíjalap-kezelő intézeteket tömörítő szervezetek idővel már nagyobb számban voltak jelen a New York-i értéktőzsdén, mint az értékpapír-kibocsátók – valahogy úgy, mint mikor több a vadász, mint a vad –, és felfoghatatlan tömegű pénz fölött rendelkeztek. Olyan erősek voltak, hogy üzletpolitikájuk erősen befolyásolta az egész piacot. Ráadásul az említett „intézmények” sok esetben mindössze néhány ember kezében voltak – sőt sokszor egyetlen ember kezében.

A kincstárjegyek harmadik s egyben legnagyobb eladási hulláma mindenkit meglepetésként ért, de leginkább a washingtoni Szövetségi Tartalékot, melynek munkatársai

már észlelték a hongkongi és tokiói tranzakciókat – először érdeklődve, másodszer bizonyos fokú riadalommal. Az eurodóllárpiac helyrebillentette a dolgokat, de időközben újabb ázsiai bankok bukkantak fel, olyan intézmények, amelyek nem Amerikához, hanem Japánhoz igazították bázisszintjüket, munkatársaik szintén észlelték a dömpinget, és ebben az ügyben telefonálgatni kezdtek. Ezek a hívások mind egy hatalmas irodaépület legfelső emeletére futottak be, egy olyan helyiségbe, ahol nagyon magas beosztású bankszakemberek ültek, akiket álmukból riasztottak fel, hogy jöjjenek be, és győződjenek meg a saját szemükkal, hogy áll a helyzet. Nagyon komolynak ítélték, és úgy vélték, hogy a legokosabb teendő óvatosan, tervszerűen, de gyorsan eltávolodni a dollártól.

A U. S. Treasury note-ok, a kincstárjegyek az Egyesült Államok kormányának hiteleszközei, amelyek egyben az amerikai valuta értékének legfőbb védőbástyáját alkotják. Az ötven év óta a világ legbiztosabb befektetésének tartott kincstárjegyek lehetővé tették az amerikaiak és mindenki más számára, hogy a tőkéjüket olyan papírba fektessék, amely a világ legerősebb gazdaságát képviseli, a világ legerősebb hadserege védi, és egy olyan politikai rendszer szabályozza, amely egy mindenki által csodált, bár nem mindig teljesen értett alkotmány törvényei szerint működik. 1945 óta az Egyesült Államok az egyetlen hely a világon, ahol a pénz viszonylagos biztonságban van. Ugyanakkor az amerikai a világ legoptimistább nemzete; a világ többi részéhez képest még mindig fiatal, s az életerős fiatalok tulajdonságai jellemzik. E tényezők miatt aztán ha az

embereknek olyan értékeik gyűlnek fel, amit szeretnének megóvni, de nem nagyon tudják, hogyan csinálják, amerikai kincstárjegyet vásárolnak rajta. A kamat nem mindig csábító, a biztonság viszont az.

De nem ma. A bankárok világszerte azt látták, hogy Hongkong és Tokió sebesen hátrál kifelé a dollárpiacról. A kért és kapott magyarázatok, melyek szerint csupán arról volt szó, hogy a dollár mellől a yen felé mozdulnak, egyszerűen nem adtak magyarázatot a jelenségre, s főleg azután nem, hogy gyors telefonhívások tudakolták-firtatták, miért került sor erre a lépésre. Aztán szertefutott az értesülés, hogy csendben, rendezetten, de gyorsan újabb japán bankok dobták piacra dollárpapírjaikat. Ennek hírére az ázsiai bankárok szinte mind hasonlóképpen cselekedtek. A harmadik eladási hullám mértéke megközelítette a hatszázmilliárd dollárt, ami csaknem annyira rúgott, amennyi rövid lejáratú papírt az uralmon lévő amerikai kormány költségvetési hiányának fedezésére kibocsátott.

A dollár máris megkezdte mélyrepülését, s a harmadik dömpinghullám kezdete után alig harminc perccel a zuhanás még meredekebbé vált. Európában a hazafélé tartó befektetők csipogói visszahívást kérve bipegni kezdtek: valami váratlan esemény volt kibontakozóban. Elemzők azon kezdtek spekulálni, van-e valami köze a történeteknek az amerikai kormány köreiben kirobbant szexbotrányhoz. Az európaiak sosem értették, miért tulajdonítanak akkora jelentőséget az amerikaiak a politikusok kicsapongásainak. Ostoba, puritán, irracionális

dolog, mégis az amerikai politikai élet egyik realitása, és fontos tényezője az állampapírok kezelésének is. A három hónapos lejáratú kincstárjegy máris 19/32-ed pontot esett – a kötvények értékét ilyen törtszámokkal jelölik –, minek következtében a dollár máris négy centet veszített az angol fonttal szemben, még többet a német márkával szemben, és még ennél is többet a yennel szemben.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte a Tartalék igazgatóságának egyik tagja. Az egész igazgatótanács – hivatalos nevén a Nyílt Piac Bizottság – egyetlen számítógép-monitor köré gyűlve, hitetlenkedve figyelte a trend alakulását. Egyikük sem sejtette, mi lehet e káosz oka. Igen, persze, van az a kis zűr Kealty körül, de hát ő csak alelnök. Az is igaz, hogy a piac egy ideje kissé bizonytalan a kereskedelmi reformtörvény várható hatása körüli zavarodottság miatt. De miféle ördögi praktika ez? A legtöbb probléma az volt – s ezt meg sem kellett beszélniük –, hogy fennállt a lehetőség; sose tudják meg, mi indította el a lavinát. Néha egyszerűen nincs rá magyarázat. Néha egyszerűen csak megtörténik – valahogy úgy, mint mikor egy tehéncsorda hirtelen pánikszerű rohanásba kezd, és a pásztoroknak fogalmuk sincs, miért. Mikor a dollár teljes száz alappontot veszített értékéből – azaz értéke egy százalékát –, ahányan voltak, bevonultak a tárgyalóterembe, majd leültek. Megbeszélésük rövid ideig tartott: a dollár zuhan, meg kell állítani. A viszontleszámítolási ráta félpontos emelése helyett, amit korábban a munkanap végén szándékoztak bejelenteni, egy teljes ponttal emelnek. Egy erős kisebbség még ennél

is többet javasolt, de végül ebben egyeztek meg. És hogy haladéktalanul bejelentik. A Tartalék közönségszolgálati osztályának vezetője már fogalmazta is azt a közleményt, amit majd a bank elnöke beolvas a tévékamerák előtt, s amely közleményt egyidejűleg minden hírszolgáltatnak leadnak.

Az ebédről visszatérő brókerek azt tapasztalták, hogy az addig oly sima pénteki nap időközben felbolydult. Minden irodának van egy hírtáblája, amelyen rövidítések formájában jelzi az országos és nemzetközi eseményeket, mivel az ilyesmi befolyásolja a piacot. A hír, hogy a Tartalék egy teljes ponttal emelt, olyan hatással volt az ügynökségekre, hogy a legtöbb helyen húsz-harminc másodperces néma csönd fogadta, amelyben még csak egy „Hát ez meg mi a franc?” sem hangzott el. A számítógép-kezelők látták monitoraikon, hogy a piac máris reagál. A viszontleszámítolási ráta emelkedése ugyanolyan biztosan jelezte, hogy a Dow egy rövid időre süllyedni fog, mint ahogy a sötét felhők jelzik az esőt. Ez a zápor nem ígérkezett üdítőnek.

A nagy cégek, a Merrill Lynch, a Lehman Brothers, a Prudential-Bache meg a többi mind nagymértékben automatizáltak, és hasonló elvek szerint vannak megszervezve. Szinte mindegyiküknek van egy nagyterme, ahol komputerterminálok sorakoznak egymás mellett. E helyiség méretét mindig az épület nagysága határozza meg, s a magasan fizetett számítógép-kezelők legalább annyira össze vannak zsúfolva, mint egy nagy japán cég adminisztratív alkalmazottjai, a különbség csupán annyi,

hogy az amerikai üzleti központokban nem szabad dohányozni.

Csak kevés férfi tartotta magán a zakóját, és a nők többsége edzőcipőt viselt. Egytől egyig nagyon jó eszűek voltak, noha iskolai végzettségük meglephette az alkalmi látogatót. Ezekben a helyiségekben valamikor a Harvardon és a Whartonon végzetek dolgoztak, de az új „rakétatudós” nemzedék is diplomás volt: főleg matematikusok és fizikusok. Mostanában három-négy másik mellett a MIT – a Massachusettsi Műszaki Egyetem – volt a legnagyobb favorit. A változás oka abban keresendő, hogy ezek a cégek mind használnak számítógépeket, és a számítógépeket arra használják, hogy segítségükkel bonyolult matematikai modelleket építsenek fel, amelyek a piacon történtek elemzésére és a piaci események előrejelzésére egyaránt alkalmazhatók. Ezek a modellek szőrszálhasogatóan precíz történelmi kutatásokon alapulnak, amelyek egészen addig mennek vissza, mikor a New York-i értéktőzsde még egy platánfa árnyékában működött. Történész és matematikus munkaközösségek a piac minden lépését rögzítették. Ezeket az adatokat elemezték, összevetették minden azonosítható külső tényezővel, s ennek eredményeként ki tudták mutatni, hogyan működött, működik és hogyan fog működni a tőzsde. Mindez azonban annak az elgondolásnak a jegyében készült, hogy a kockának igenis van memóriája. Ám hiába kedvelik ezt az elvet a kaszinótulajdonosok, attól még fals.

Ahhoz, hogy valaki megértse, hogyan működik ez az

egész, matematikai zseninek kell lennie, állítja mindenki – főleg a matematikai zsenik. Az idősebb szakemberek, ha csak lehet, nem avatkoznak a dolgok menetébe. Mindazok, akik annak idején közgazdasági egyetemeken tanulták a közgazdaságot, de még azok is, akik közönséges irodistaként, saját tehetségüknek és szorgalmuknak köszönhetően mászták meg a számléltrát, átengedték helyüket az új nemzedéknek. És nem is nagyon vonakodva. Egy számítógépszoké „felezési élettartama” körülbelül nyolc év. A parketten gyilkos a tempó, ahhoz, hogy az ember túlélje, fiatalnak és borotvaéles eszűnek kell lennie. Az idősebbek, akik már feldolgozták magukat, átengedik a fiataloknak a komputeres vezérlést – már csak azért is, mert ők maguk épp csak hogy értenek hozzá – és általában csak a felügyeletben, a vállalati politika és a trendek formálásában vállalnak szerepet; afféle jóindulatú nagybácsikat alakítanak a fiatalok előtt, akik többnyire vén trottyosoknak tekintik őket.

Mindennek eredményeként valójában senki sem felelős semmiért kivéve talán a számítógépes modelleket. És mindenki ugyanazt a modellt használja. Icipicit különböznek ugyan egymástól, mivel a konzultánsokat, akik előállították ezeket a programokat, mindegyik cég arra kérte, hogy találjanak ki valami olyasmit, ami a többi cégnek nincs. Ez azonban csak a konzultánsok pénztárcájának vastagodását eredményezte, akik lényegében mindenhol ugyanazt produkálták, de mindenütt teljesen egyedi termékként számlázták le.

Az eredmény egy olyan működési elv lett, amit mindenki

csak részben ismert és értett.

A Columbus Groupnak, az egyik legnagyobb befektetőcsoportnak is megvoltak a maga számítógépes modelljei. Három fő egysége, a dollármilliárdokkal rendelkező Nina, Pinta és Santa Maria hatalmas mennyiségben tudta felvásárolni a mélypontjukra zuhant törzsrészcsevényeket, s pusztán e tranzakciók révén befolyásolni tudták az árakat. Ezt a hatalmas piaci erőt mindössze három ember irányította. Ez a három ember egy negyedik alá tartozott: ez a negyedik hozta az igazán fontos döntéseket. A cég többi rakétatudósát aszerint fizették, nevezték ki és léptették elő, hogy milyen ajánlásokat sikerült szerezniük a főnökeiktől. Önmagukban nem volt hatalmuk. A törvény a főnök szava volt, és ezt mint tényt mindenki elfogadta. A főnök minden esetben olyasvalaki volt, akinek a vagyona a csoportban feküdt. Minden egyes dollárja ugyanannyit ért, mint a legkisebb befektetőé, s kisbefektetőből több ezret tartottak nyilván. Ugyanazt a kockázatot vállalta, ugyanazt a hasznot élvezte, s néhanapján ugyanazokat a veszteségeket szenvedte el, mint bárki más befektetett pénze. Gyakorlatilag ez volt a cég egyetlen biztonsági rendszere. A brókerszakma legnagyobb bűne, ha valaki a saját érdekeit a befektetők érdekei elé sorolja. A bróker pusztán azzal, hogy a pénzét a betétesek pénze mellé teszi, garantálja, hogy ebben az üzletben mindannyian társak, s ennek alapján a kisember, akinek a leghalványabb fogalma sincs arról, hogyan működik a tőzsde, megnyugvást lel a gondolatban, hogy azoknak a nagy fiúknak a pénze is ugyanabban a kalapban

van, mint az övé, ők viszont tudják, mi és merre. Az ilyesmi már a XIX. században sem volt ritkaság az amerikai Nyugaton, ahol a kis marhatenyésztők aprócska csordáikat odacsapták azoké mellé, akik ezerszámra terelték állataikat a vasutakra.

A Columbus 13 óra 50 perckor tette meg az első lépését. Jamata Raizo általános helyettese röviden ismertette a dollár körül kialakult váratlan helyzetet. Fejek bólogattak. Ez komoly dolog. A Pintának, amely a „flotta” közepes kockázatú alapjait kezelte, meglehetősen sok kincstárjegye volt: ez mindig jó parkolóhely arra, hogy a pénz itt várja ki, míg egy jobb befektetési alkalom nem adódik. És ezeknek a kincstárjegyeknek az értéke most esett. A helyettes utasítást adott, hogy azonnal váltsák át őket német márkára, Európa legstabilabb valutájára. A Pinta igazgatója rábólintott, fölemelte a telefont, s továbbította az utasítást, minek értelmében egy újabb óriási tranzakció jött létre: ez volt az első, amelyet egy amerikai brókercég kezdeményezett.

– Nem tetszik nekem, ahogy ma délután alakulnak a dolgok – mondta ezt követőleg az alelnök. – Maradjon mindenki elérhető távolságban. – Megint bólogattak a fejek. A viharfelhők közeledtek, a nyáj nyugtalanul téblábolt az első villámok láttán. – Milyen bankrészvényeket érint egy gyenge dollár? – Már tudta a választ, csak udvariasan akarta föltenni a kérdést.

– A City Bankot – válaszolta a Nina igazgatója; ő kezelte a blue chipeket, az elsőrangú részvényeket. – Van belőle egy tonnánk.

- Kezddék el eladni! – rendelkezett az alelnök.
- Mindet? – Az igazgatót meglepte a közlés: a City Bank napokban keltezett negyedévi jelentése igen kedvező volt. Komoly bólintás.
- Mindet.
- De...
- Mindet – ismételte halkán az alelnök. – Azonnal.

*

– ...Oroszország és Amerika népei közt – fejezte be pohárköszöntőjét Grusavoj elnök, a vendéglátó. Előtte Durling, a vendég mondott pohárköszöntőt. Minden a protokoll előírásai szerint történt. Poharak emelkedtek és billentek. Ryan egy-egy apró kortynyi vodkát ivott. Mindenütt pincérek álltak, hogy újratöltsék a kiürült poharakat. Még sose vett részt díszvacsorán, amely ennyire... ennyire laza lett volna. Itt volt a teljes diplomáciai testület, de legalábbis a jelentősebb országok nagykövetei mind. A japán nagykövet különösen kedélyesnek látszott, asztalról asztalra járva, mindenhol váltott néhány szót.

Következőként Brett Hanson külügyminiszter emelkedett szólásra, annak rendje s módja szerint végigbakizta előre megírt, hosszadalmas ódáját, amelyet a messzi távlatokba tekintő orosz külügyminisztériumnak címzett. Ryan az órájára pillantott: helyi idő szerint 22.03 volt. Már megivott három és fél pohárral, s úgy ítélte, ő a legjózanabb az egész teremben. Cathy már kezdett egy kicsit sokat kacagni. Ilyesmi sem fordult elő évek óta, s Ryan tudta, hogy még évekig cukkolni fogja vele.

– Nem szereti a vodkát, Jack? – kérdezte Golovko. Ő is

szorgalmasan töltötte magába az italt, de láthatólag nem ritkán nézett a pohár fenekére.

– Nem szeretnék komplett bolondot csinálni magamból – felelte Ryan.

– Az nem is volna olyan könnyű – jegyezte meg Golovko.

– Ezt csak azért mondja, mert maga nem a felesége – szólalt meg huncutul csillogó szemmel Cathy.

– Állj csak meg egy percre! – mondta New Yorkban egy kötvényspecialista a számítógépének. Cége számos nagy nyugdíjalapot kezelt, több mint egymillió szervezett munkás számára ezek jelentették az aktív évek utáni biztonságot. Alig néhány perce jött meg az ebédelésből, s most felsőbb utasításra kincstárjegyeket kínált kedvezményes áron. Egy percig csak ült, várta a vevőt. Mi ez? Egy francia bank jelentkezett egy óvatos rendeléssel, nyilván a frankra nehezedő inflációs nyomást akarta enyhíteni. De ez az ajánlat csupán egymilliárdra vonatkozott és 17/32-es nyitóértéken, ami nemzetközi viszonylatban a „rablás fényes nappal”-al egyenértékű. Látta azonban, hogy a Columbus lenyeli a békát, és elfogadja a frankot, amit aztán szinte azonnal német márkára vált. A kötvényspecialista még nem emésztette meg marhahúsos szendvicsét, s most hirtelen úgy érezte, mintha egy ökölnyi jégdarab ülne a gyomrában.

– Valaki nyomja lefelé a dollárt? – kérdezte a mellette ülő brókert.

– Nagyon úgy néz ki – felelte az.

– És ki?

– Nem tudom, de a City Bank most dobott piacra egy

vagonnal. A Chemical is csúszik lefelé.

– Valamiféle korrekció? – töprengett hangosan a bróker.

– Ugyan kinek a részéről? És minek?

– És akkor én most mit csináljak? Vegyek? Adjak el? Dekkoljak? – Döntenie kellett. Emberek évek óta kuporgatott megtakarítása volt a kezében, de e percben nem értette a piac működését. Egyre kibírhatatlanabb lesz ez az egész, ezt tudta, de hogy miért, azt nem. Ahhoz azonban, hogy rendesen végezze a munkáját, tudnia kellett.

*

– Még mindig nyugatnak tart, közeledik felénk, *sobo* – mondta a hadműveleti tiszt Szato admirálisnak. – Hamarosan látjuk őket a radaron.

– *Hai*. Köszönöm. *Issza* – válaszolta Szato. Kezdett jókedvre hangolódni, így akarta, azt akarta, hogy az emberei így lássák. A hadgyakorlaton az amerikaiak győztek, ami nem volt nagy meglepetés. Az sem lepte meg, hogy a tengerészeket némiképp nyomasztja ez az eredmény. Annyi felkészülés és gyakorlás után elméletileg megsemmisítették őket, s a csalódottság, amit most éreznek, éppenséggel nem egy profi lelkivilágát tükrözi. Ez emberileg teljesen érthető volt. Már megint, gondolta. Az amerikaiak megint megcsinálták velünk. Ez megfelelt a flottaparancsnoknak. Az egész művelet egyik legfontosabb szempontja a morális tényező volt. A művelet pedig – bár a legénység nem tudta –, nem most fejeződött be, hanem valójában még csak most kezdődött.

A folyamat, amely az amerikai kincstárjegyekkel kezdődött, most már minden forgalomban lévő értékpapíron éreztette

hatását. Olyannyira érezte, hogy a City Bank elnöke sajtótájékoztatót hívott össze abból a célból, hogy tiltakozzék intézményi részvényeinek összeomlása ellen, rámutatván, hogy amint a néhány napja kiadott nyereségnyilatkozatukból is kitetszik, bankjuk, az ország egyik legnagyobb bankja, szilárd pénzügyi alapokon áll. Senkit sem érdekelt. Az elnök okosabban tette volna, ha a sajtótájékoztató helyett inkább megereszt néhány jól irányzott telefonhívást, bár lehet, hogy már az sem segített volna.

Az egyetlen bankár, aki leállíthatta volna a folyamatot, épp az egyik belvárosi klubban tartott beszédet, amikor megszólalt a csipogója. Ez a bizonyos bankár Walter Hildebrand volt, a Szövetségi Tartalék bankjának elnöke, aki fölött már csak egyetlen ember állt: a washingtoni központ vezetője. Hildebrand ugyan hatalmas családi örökséggel indult, mégis a létra legalján kezdte a pénzügyi pályát (jóllehet már akkor is egy kényelmes, tizenkét szobás lakásban lakott, ugyanúgy, mint ma), onnan dolgozta föl magát. Jelenlegi beosztásához is érdemei folytán jutott, s azt az igazi közszolgálat leghasznosabb eszközének tekintette. Tehetséges pénzügyi elemző volt, könyvet írt az 1989. október 19-i krachról, s hogy milyen szerepet játszott a piac megmentésében elődje, Gerry Lornigan. Éppen befejezte a kereskedelmi reformtörvény várható hatásainak fejtegetését. Ránézett a csipogójára, amely egyáltalán nem meglepő módon azt jelezte, hogy hívja fel az irodáját. Az irodája azonban csak néhány saroknyira volt, ezért úgy döntött, hogy inkább besétál, mint

beszól. Ha beszél, megmondják neki, hogy menjen az értéktőzsdére. Nem mintha számított volna.

Egyedül lépett ki az épületből. Tiszta, friss idő volt, úgy érezte, nem is árt egy kis séta, legalább lejárja az ebédet. Elődeivel ellentétben nem tartott maga mellett testőrt, bár fegyver viselésére volt engedélye.

Manhattan alsó részén keskenyek és forgalmasak az úttek, legfőképpen teherautók és sárga taxik járnak rajtuk, amelyek úgy huzatnak egyik saroktól a másikig, mint a gyorsulási versenyek résztvevői. A járdák hasonlóképpen keskenyek és forgalmasak. Egyenesen végigmenni rajtuk a sok oldalirányú kitérés miatt nem is lehet. Általában a járda széle járható a legsimábban, Hildebrand is ezt választotta. A körülményekhez képest fürgén lépdelt, minél közelebb ért irodájához, annál gyorsabban. Nem érezte annak a jól öltözött, sötétbarna hajú, szabályos arcú férfinak a jelenlétét, aki alig két lépéssel mögötte haladt. Csak a megfelelő pillanatot kellett kivárni, aminek – az itteni forgalom jellegére való tekintettel – előbb-utóbb be kellett következnie. Ez nagy könnyebbséget jelentett a sötétbarna hajú embernek, aki ezúttal nem akart pisztolyt használni. Nem szerette a zajt. A zaj tekinteteket vonz. A látottakra emlékezni lehet, s noha úgy tervezte, hogy két óra múlva már egy Európa felé tartó repülőgépen ül, az volt az álláspontja, hogy az ember sosem lehet elég óvatos. Ide-oda forgatva fejét figyelte az előtte és mögötte zajló forgalmat, s gondosan megválasztotta a pillanatot.

A Rector és a Trinity sarkához közeledtek. Előttük zöldre váltott a jelzőlámpa, lehetővé téve, hogy egy százlépésnyi

hosszúságú autósor újabb száz métert előreszágdjon. Hátuk mögött is váltott a lámpa, szabadjára bocsátva egy ugyanolyan hosszúságú autósor felgyülemlett energiáit. Volt köztük néhány taxi is, a taxisok pedig különösen gyorsan hajtanak, mert szeretik váltogatni a sávokat. Egy sárga taxi még a zöld jelzés előtt meglódult és jobbra húzott. Tökéletes alkalom. A sötétbarna hajú gyorsított egy kicsit a léptein, mígnem közvetlenül Hildebrand háta mögé ért. Nem kellett mást tennie, csak meglökni. A Szövetségi Tartalék bankjának New York-i elnöke megbotlott, és az úttestre esett. A taxisofőr látta, s olyan gyorsan rántotta félre a kormányt, hogy még szitkozódni sem volt ideje. De így sem elég gyorsan. A taxi ugyan megállt, amilyen rövid idő alatt ezt frissen felújított fékjei lehetővé tették, s alig húszmérföldes sebességgel ütközött, de energiája így is elég volt ahhoz, hogy Hildebrandot egy kilencméternyire lévő lámpaoszlopnak vágja. Hildebrand gerince eltörött. Az utca túloldalán álló rendőr azonnal intézkedett, rádióján már hívta is a mentőket.

A sötétbarna hajú férfi beleolvadt a járókelők tömegébe, és a legközelebbi földalatti-állomás felé indult. Nem tudta, meghalt-e Hildebrand. Neki azt mondták, nem kell feltétlenül megölni, amit akkor kissé furcsának is talált: Hildebrand volt az első bankár, akit nem kellett megölnie.

A földön heverő üzletember fölött álló rendőrnek feltűnt a csipogó ismétlődő meg-megszólalása. Elhatározta, hogy amint megérkezik a mentő, felhívja a jelzett számot, egyelőre azonban lefoglalták az ártatlanságát bizonygató taxisofőr sirámai.

A számítógépek szakértői rendszerei „tudták”, hogy amikor a bankrészvények árfolyama gyorsan esik, a bankokba vetett bizalom meginog, és az emberek első gondolata az, hogy a fenyegetett bankokból kivonják a pénzüket. A bankok emiatt kénytelenek nyomást gyakorolni az adósaikra, hogy fizessék vissza a kölcsönt. A bankok óvatos befektetők a részvénypiacon, általában az első osztályú részvényekhez és más bankok papírjaihoz ragaszkodnak, ezért a következő teendő – gondolták a számítógépek – a nagy befektetők vizsgálata, s közöttük is azé a harminc részvényé, amely a Dow Jones-index alapjául szolgál. Mint mindig, a feladat most is az volt, hogy elsőként észleljék a trendet, elsőként mozduljanak, s ezáltal megvédjék a pénzt, amire a nagy intézményeknek vigyázniuk kell. Természetesen, mivel minden intézmény gyakorlatilag ugyanarra a számítógépes szakértői rendszerre támaszkodik, gyakorlatilag mindannyian egyszerre léptek. Elég volt egyetlen, kissé közelebbinek rémlő villámcsapás, hogy a nyáj tagjai távolodni kezdjenek. Ugyanabban az irányban, eleinte csak lassan, de távolodva.

A tőzsde parkettjén dolgozók tudták, mi várható. Mint a legtöbb embert, aki egy ideje számítógépektől kapja az utasításokat, a gyakorlat őket is megtanította a gépek várható lépéseinek megjósolására.

A New York-i értéktőzsde vezetője a balkonról nézte a nyüzsgést, és nem értette, hol a manóban lehet Walt Hildebrand. Mindannyiuknak szüksége volt rá. Waltra

mindenki hallgatott. Kezébe vette mobil telefonját, megint beszólt az irodájába, ahol Hildebrand titkárnöje csak annyit tudott mondani, hogy a főnöke még nem jött meg. Igen, csipogtatta. Tényleg.

Az értéktőzsde vezetője látta, hogy kezdődik. A parketten fölgyorsult a mozgás. Most már mindenki ott nyüzsgött, s a lárma már-már fülsiketítővé fokozódott. Mindig rossz jel, ha az emberek kiabálni kezdenek. Az elektronikus hirdetőtábla csak ontotta az adatokat. A kötések egyharmadát az első osztályú részvények tették ki, árfolyamuk meredeken zuhant. Alig húsz perc kellett hozzá, hogy a Dow ötven ponttal csökkenjen, s ez bármilyen borzasztó és zuhanásszerű volt is, mégis megkönnyebbülésnek hatott. A New York-i értéktőzsde számítógépei automatikusan visszautasítottak minden olyan számítógép által generált eladási utasítást, amelyek komputertestvéreiktől érkeztek. Az ötvenpontos határt úgy nevezik: „lökhárító”. Az 1987-es tőzsdekrach után léptették életbe, s célja az volt, hogy emberi léptékűre lassítsa le a történéseket. Az egyszerű tény, amire senki sem gondolt, az volt, hogy az emberek átvehették a számítógépek feladatkörét, és telefonon, telexen vagy elektronikus posta révén közvetlenül is adhattak eladási utasításokat. A lökhárító ilyenformán mindössze arra volt jó, hogy harminc másodperccel meghosszabbította a tranzakciók idejét. Ennek következtében alig egypercnyi hiátus után a kötések tempója megint felgyorsult, és a tendencia lefelé irányult. Ekkorra a pénzügyi körökben már erősen érezte hatását a pánik; ez érződött a nagy intézmények tanácsstermeiben

szinte tapintható feszültségen, és a fojtott hangú beszélgetéseken. A CNN is bekapcsolódott: rendkívüli, élő közvetítést adott a New York-i értéktőzsde parkettje fölötti vadászleséből. A „Headline News” műsor közben, a képernyő alján végigfutó pillanatnyi részvényárfolyamok mindent elmondtak a befektetőknek. Akiknek mégsem, azoknak ott volt a műsorvezető, aki közölte velük, hogy a Dow Jones ipari átlaga egy szempillantás alatt ötven pontot zuhant, s azóta további húsz ponttal csökkent, és a tendencia továbbra is süllyedő. Ezután az atlantai műsorvezető feltett néhány kérdést az esemény várható hatásaival kapcsolatban, mire a helyszínről közvetítő riporter, akinek még nem volt ideje ellenőrizni a forrásait, azt felelte, hogy az egész világon esik a dollár, és a Tartalék eddig nem tudta megakadályozni. Ennél rosszabb dolgot nem is mondhatott volna. Most már mindenki tudta, hogy nagyjából miről van szó, és a nagyközönség is beszállt a fejvesztett tülekedésbe.

Jóllehet a beruházási szakemberek lenézték a nagyközönséget, mondván: fogalmuk sincs a dolgokról, mégsem vették észre azt a döntő fontosságú hasonlóságot, amiben osztoztak velük. A nagyközönség csupán egyszerűen elfogadta, hogy ha a Dow fölfelé megy, az jó, ha pedig lefelé, az rossz. A brókerek, akik úgy vélték, hogy minden ízében ismerik a rendszert, ugyanígy voltak ezzel. A beruházási szakemberek sokkalta többet tudnak a piac működéséről, de már elfelejtették, hogy min alapul. Számukra – ahogy a nagyközönség számára, is – a valós tényezők már trendekké alakultak, nem kötődtek

semmihez.

Valójában ennek az egésznek nem volt semmi értelme. A dollárnak erősnek kellett volna lennie, és a pillanatnyi megingás után még jobban meg kellett volna erősödnie. A City Bank épp a napokban hozta nyilvánosságra jó, ha ugyan nem látványos gyarapodási jegyzékét, a Chemical Bank némi átszervezés után szintén erős lábakon állt, mégis mindkettő részvényeinek értéke rohamosan csökkent. A számítógépprogramok azt állították, hogy az adatok illetően kombinációja valami nagyon rosszat jelez, és ugyebár a számítógépes szakértői rendszerek sohasem tévednek... Adatkészletük precíz, jobban látnak a jövőbe, mint bármely ember.

Ami eleinte még csak ijesztőnek látszott, tovább rosszabbodott. Az első hívások az idősebb, egész nap tévét néző és értesüléseiket egymással telefonon megosztó emberektől jöttek. Sokuk a nagy közös alapokba fektette megtakarított pénzét, mivel azok magasabb hozamot ígértek, mint a bankok – egyebek között ezért szálltak be a bankok is ezekbe az üzletekbe, hogy biztosítsák saját profitjukat. A közös alapok ezekben a percekben már óriási találatokat kaptak, jöllehet ezek egyelőre csak az első osztályú részvényeket érték, amikor az egyéni kliensek sorra betelefonáltak, hogy készpénzre váltsák és kivonják értékeiket. Az intézmények kénytelenek voltak eladni értéküket még tartó részvényeiket, hogy fedezzék a biztonságosabbaknak látszó, de valójában már nem biztonságos papírokon elszenvedett veszteségüket. Ezt nevezi úgy a régi mondás: „A jó pénzt a rossz után

hajítani.” Szinte betű szerint kifejezte az intézmények pillanatnyi helyzetét.

Az eredmény szükségképpen általános bessz lett: minden tőzsdén minden részvény esett. Délután háromra a Dow százhetven pontot zuhant.

A tőzsdék vezetői telefonos konferenciaértekezletet tartottak. A világon semmit nem értek el vele. A kormánytisztviselők információkat és friss adatokat kértek, de gyakorlatilag csak azt kérdezték, mennyire közel van a nyáj a szakadék széléhez, s milyen tempóban közeledik hozzá. A New York-i értéktőzsde elnöke ellenállt ösztöneinek, amelyek azt súgták, hogy húzza le a redőnyt, vagy valahogy lassítsa az iramot. Mialatt a telefonos konferencia zajlott – alig húsz perc alatt – a Dow újabb kilencven pontot esett, túljutott a kétszáz pontos zuhanáson, és már háromszázhoz közeledett.

Az egyéni befektetők most már Amerika-szerte kezdték keresgélni az „Állj!” gombot. Azok, akik pénzüket bankok által kezelt közös alapokba fektették, most megtudtak egy minden eddiginél nyugtalanítóbb dolgot. Igen: a pénzünk bankokban van. Igen, azok a bankok államilag biztosított intézmények. Ezzel szemben a kölcsönös alapok, amelyeket a bankok kezelnek annak érdekében, hogy kiszolgálják betéteseik igényeit, nos ezekre az alapokra nem terjed ki a szövetségi bankgarancia. Nemcsak a hozam került veszélybe, hanem maga a tőke is.

Hiába voltak a nagy sebességű számítógépek, a New York-i értéktőzsde elektronikus kijelzője tizennégy perces késésben volt. Néhány részvénynek sikerült fölfelé kúsznia,

de ezek főleg nemesfémpapírok voltak. Minden más esett. Most már valamennyi országos tévéhálózat élő közvetítést adott a Streetről. Mostanra már mindenki tudta. A Cummings, Cantor és Carter, amely már százhusz éve tevékenykedett a szakmában, kifutott készpénztartalékaiból, főnöke kétségbeesetten hívta Merrill Lynchet, miáltal kényes helyzetbe hozta a legnagyobb brókerház elnökét. A tőzsde legöregebb és legtapasztaltabb profija fél órája csaknem a kezét törte, olyan erővel ütötte az asztalt választ követelve. Senkitől sem kapott. Erre nem volt megfelelő válasz.

– Jóságos ég... – suttogta most az ablak felé fordulva. A cég egyik gúnyneve a Mennydörgő Konda volt. Hát ami a kondát illeti, az most igencsak szalad szerteszét... Felmérte, milyen felelősséggel tartozik a részvényeseinek, s milyen felelősséggel tartozik a rendszernek, amelytől vele együtt mindenki függ. Az előbbi az előbbre való. Muszáj. Nincs más választás. És a rendszer egyik legfontosabb játékosa a meredély szélére taszította az egész pénzügyi hálózatot, és a tátongó szakadékba lökte.

*

A tőzsde parkettjén 15.23-kor leállt az üzletkötés: a Dow elérte a maximálisan engedélyezhető ötszáz pontos zuhanási határt. Ez a szám e percben mindössze harminc részvény értékét tükrözte, a többiek árfolyamvesztése jóval túllépte a legnagyobb első osztályú részvények vesztését. A kijelzőnek újabb harminc percre volt szüksége, hogy utolérje az eseményeket, amivel azt a látszatot keltette a parketten állók szemében, mintha még

mindig folynának az üzletkötések. A többség szótlánul állt, a padló úgy tele volt papírszeletekkel, mintha hó esett volna. Péntek van, erre gondolt mindenki. Holnap szombat. Mindenki otthon lesz. Mindenkinek lesz ideje néhány mély lélegzetet venni, és gondolkodni. Mert valójában csak erre van szükség. Csak egy kis gondolkodásra. Ennek így semmi értelme. Sokan lesznek, akik nagyon sokat veszítenek, de a piac föl fog pattanni, és azok, akiknek van eszük és bátorságuk, és nem vonulnak vissza, hamarosan mindent visszanyernek. Mármint akkor – gondolták –, ha mindenki értelmes módon használja fel a rendelkezésére álló időt, és ha nem következik be valami újabb téboly. Csaknem igazuk lett.

*

A Depository Trust Companynél meglazított nyakkendővel ültek az emberek, és a lázas délutánon elfogyasztott rengeteg kávé és szóda miatt, sűrűn látogatták a mosdóhelyiségeket. De a rosszban is volt valami jó: a piac korán bezárt, ezért korábban kezdhették a munkát. Miután a nagy kereskedelmi centrumokból befutó adatok leálltak, a számítógépek egy másik működési módra váltottak át. A napi tranzakciók szalagra rögzített adatai egybevetés és továbbítás végett keresztülfutottak a gépeken. Már hat órára járt, mikor az egyik munkaállomásnál megszólalt a csengő.

– Rick! Van itt egy probléma!

Rick Bemard, az első számú rendszergazda odament és megnézte a képernyőt, hogy lássa, miért szólalt meg a riasztócsengő.

Az utolsó kötés, amit még láttak, pontosan aznap délben jött létre, az Atlas Milacronra vonatkozott, amely egy szerszámgépgyár volt, és az autóipartól érkező hatalmas megrendelésállománya révén nagyon jól állt: hatezer részvény cserélt gazdát 48 1/2-en.

Mivel az Atlas a New York-i értéktőzsdén volt bejegyezve, részvényeit egy hárombetűs rövidítés jelezte, ez esetben az AMN. A NASDAQ [18] négybetűs rövidítéseket használ.

A következő jegyzés, közvetlenül az AMN 6000 48 1/2 után AAA 4000 67 1/8 volt, majd ez alatt a sor alatt AAA 9000 51 1/4. Innentől kezdve, 12.00.01-től minden tétel ugyanazt a hárombetűs, jelentést nem hordozó azonosítót mutatta.

– Kapcsolj át a *Bétára!* – mondta Bernard. Az első backup komputeren hozzáférhető volt a tárolószalag. – Scrollozz lefelé!

– A szentségít!

Öt perc sem telt bele, mind a hat rendszert ellenőrizték. Mind a hatnál minden egyes tétel értelmetlen betűhalmazokból állt. A déli tizenkét óra után kötött üzletekről nem volt semmilyen adat. Egyetlen cég, egyetlen intézmény, egyetlen befektető sem tudhatta meg, mit adott, mit vett, kitől, kinek és mennyiért, következésképp azt sem tudhatta, mennyi pénze maradt más ügyletekre, vagy ami azt illeti: hétvégi bevásárlásra.

20.

Harmadik csapás

Az összejeövetel éjjél után ért véget. A hivatalos műsor

afféle balettegyszerű volt. A Bolsoj még nem vesztette el varázsát, s a terem elrendezése lehetővé tette a vendégeknek, hogy közelebbről láthassák a táncosokat, mint eddig bármikor. A sok újrázást követelő tapstól kivörösödött tenyerek végül még egyszer, utoljára összecsattantak, s az ajtónál álló biztonsági emberek munkába álltak. Szinte mindenki imbolygott valamelyest járás közben. Ryan most már teljesen biztos volt benne, hogy ő a legjózanabb a teremben – a feleségét is beleértve.

– Mi a véleménye, Daga? – kérdezte Helen D'Agustino különleges ügynököt; a testőre közben elment a kabátokért.

– Most az egyszer jól éreztem magam egy fejeseknek rendezett partin – felelte D'Agustino, aztán megcsóválta a fejét, mint egy gyermekével elégedetlen szülő.

– Jaj, Jack, én holnap olyan beteg leszek...! – jelentette férjének Cathy Ryan. Egyszerűen túlságosan simán csúszott a vodka.

– Mondtam neked, drágám – felelte Ryan, s némi éllel hozzátette még: – Egyébként pedig már holnap van.

– Elnézést kérek, de segítenem kell Jumpernek – mondta D'Agustino. A Jumper – Ugró – a titkosszolgálatnál az elnök fedőneve volt, még ejtőernyős korából hozta magával.

Ryan némi meglepetéssel vette észre, hogy kint, az ajtó előtt egy szokványos amerikai öltönybe öltözött férfi állt – a díszvacsorán a férfiak szmokingban jelentek meg, ami egyébként már az orosz társasági élet utóbbi időiben bekövetkezett változásait jelezte. Arrafelé vezette

feleségét.

– Mi az? – kérdezte a férfit.

– Azonnal beszélnem kell az elnökkel, Ryan doktor.

– Cathy kérek, várj itt egy percet! – mondta Ryan, majd a követségi tisztviselő felé fordult. – Jöjjön!

– Jaj, Jack... – Cathy Ryan megfogta férje karját.

– Írásban is megvan? – kérdezte Ryan a kezét nyújtva.

– Tessék, doktor úr.

Ryan átvette a faxlapokat, és a terem túloldala felé tartva, menet közben olvasta.

– Jóságos ég! Jöjjön!

Durling még Grusavojjal beszélgetett, mikor Ryan a fiatalemberrel a sarkában odalépett hozzájuk.

– Na, mit szól, micsoda buli, Jack? – mondta jó hangulatban az elnök, aztán megváltozott az arca.

– Baj van?

Ryan bólintott, s felöltötte tanácsadói ábrázatát.

– Azonnal hívatnunk kell Brettet és Buzzt, elnök úr.

*

– Ott vannak. – A *Mucu* SPY-ID radarja a képernyőre rajzolta a közeledő amerikai alakzat elülső peremvonalát. Szato *soho* – Szato ellentengernagy – közömbös tekintettel nézett hadműveleti tisztjére. Ez a tekintet a hídon tartózkodó többi embernek semmit sem jelentett, az *isszának* – a kapitánynak – azonban, aki tudta, mi célt szolgál valójában a DATELINE PARTNERS fedőnevű gyakorlat, nagyon is sokat. Ideje volt megbeszélni a dolgokat a romboló parancsnokával. A két alakzatot 140

tengeri mérföld választotta el egymástól, s a két tiszt úgy ítélte, hogy késő délután fognak találkozni. Most arra gondoltak, vajon hogyan fog reagálni a *Mucu* kapitánya a hírré. Nem mintha olyan sok választása volna.

Tíz perccel később egy *socso* – a tengerészaltiszt – kilépett a fedélzetre, hogy ellenőrizze a bal oldali Mark 68-as torpedóvetőt. Először az állvány tövén található vizsgálónyílást nyitotta fel, és a háromcsövű torpedóvető mindhárom „halán” lefuttatta az elektronikus ellenőrző vizsgálatokat. Elégedetten lecsukta a nyílást, majd egymás után mindhárom Mark 50-es torpedónak felnyitotta a far felőli nyílását, és eltávolította a propellerlakatokat. A *socso* öreg hajós volt, huszonöt éve szolgált már a tengeren, tíz perc alatt végzett mindezzel. Ezután fogta a szerszámait, hogy az egész műveletet megismételje a torpedóvető jobb oldali ikertestvérén. Fogalma sem volt, mivégre kell mindezt végrehajtania, de nem kérdezte.

Újabb tíz perc elteltével a *Mucu* rögtönzött repülőtérré alakult. Az eredeti tervektől eltérően módosított romboló egy teleszkóprendszerű hangárral büszkélkedett, amely lehetővé tette, hogy magával vigyen egy SH60J típusú tengeralattjáró-elhárító helikoptert, amely hasznos szolgálatokat tett a felderítésben. Legénységét már felébresztették, a helikoptert előkészítették – ez körülbelül negyven percig tartott –, aztán felemelkedett, leírt egy kört az alakzat körül, majd északnak fordult, s a felszín pásztázó radarján keresztül szemügyre vette a tizennyolc csomós sebességgel még mindig nyugatnak tartó

amerikai alakzatot. A radarképet továbbították a *Mucura*.

– Ez lesz a két anyahajó, háromezer méternyire egymástól

– kopogtatta meg a kapitány a képernyőt.

– Tudja, mi a parancs, kapitány – mondta Szato.

– *Hai* – felelte a *Mucu* parancsnoka. Az érzelmeit megtartotta magának.

*

– Mi történt? – kérdezte Durling.

Egy sarokban álltak, az amerikai és orosz biztonsági emberek nem engedtek mást a közelükbe.

– Úgy néz ki, fejre állt a Street – válaszolta Ryan, akinek több ideje volt végiggondolni a történeteket.

– Oka? – kérdezte Fiedler.

– Nem tudok semmiféle okról. – Ryan körülnézett, hozzák-e már a kávé, amit rendelt. Érezte, hogy szüksége volna rá, s hogy három beszélgetőtársának még jobban elkelne.

– Jack, magának vannak közülünk a legfrissebb üzleti tapasztalatai – mondta Fielder, a pénzügyminiszter.

– Új cégek beindulása nem nagyon hat a Streeten, Buzz. – Ryan meglobogtatta a faxot. – Ebből nem derül ki sok. Valaki idegeskedni kezdett a kincstárjegyek miatt. Én arra tippelek, hogy valaki most nagyot kaszál a dollár és a yen közötti árfolyamkülönbségen, és a dolgok eközben kicsit elindultak a maguk útján.

– Kicsit? – szól közbe Brett Hanson, csak hogy éreztesse a többiekkel, hogy ő is jelen van.

– Nézze, Brett... A Dow nagyot esett, nagyot koppant a padlón, de most van a jó népnek két napja, hogy összekaparja magát. Volt már ilyen. Ugye holnap este

repülünk haza?

– Most rögtön tennünk kell valamit – mondta Fiedler. – Talán ki kéne adni valamiféle nyilatkozatot.

– Valami semleges és megnyugtató közleményt – javasolta Ryan. – A piac olyan, mint egy repülőgép. Ha az ember békén hagyja, hosszú ideig repül magától is. Volt már ilyen a világtörténelemben. Emlékszik?

Bosley Fiedler pénzügyminiszter – még baseballjátékos korában kapta a Buzz becenevet – tudóstípus volt. Úgy írt könyvet az amerikai pénzügyi rendszerről, hogy valójában sohasem vett rész benne. Ennek a jó oldala az volt, hogy képes volt szélesebb, történelmi távlatból szemlélni a gazdaságot. A rossz oldal pedig az – Ryan most már látta –, hogy Fiedler soha életében nem volt kereskedő, sőt elméletileg se nagyon foglalkozott ilyesmivel, következésképp hiányzott belőle az az önbizalom, ami ilyen helyzetekben a vérbeli játékost jellemzi – ezért is kért rögtön tőle véleményt. Ez mindenesetre jó jel, gondolta Ryan. Én értek ahhoz, amihez ő nem.

– A legutóbbi eset óta lökhárítókat és más biztonsági intézkedéseket vezettünk be – mondta a pénzügyminiszter.

– Ez a mostani nem egész három óra alatt úgy hatolt át rajtuk, mint kés a vajon. – Igazi tudós módján elgondolkodott: miért van az, hogy elméletileg jól kidolgozott intézkedések a gyakorlatban csődöt mondanak.

– Ez igaz. Érdekes lesz majd megtudni az okát. Ne feledje, Buzz, hogy előfordult már ilyesmi.

– Nyilatkozat – adta ki az egyszavas parancsot az elnök.

Fiedler bólintott, s néhány másodpercig gondolkodott, mielőtt megszólalt.

– Rendben van. Mindnyájan azt állítjuk, hogy a rendszer alapjában véve egészséges. Beépítettünk minden elképzelhető automatikus biztosítékot. Se a piacnak, se az amerikai gazdaságnak nincs titkos problémája. Elvégre növekszünk, nem? A kereskedelmi reformtörvény jövőre legalább félmillió munkahelyet teremt az iparban. Ez komoly szám, elnök úr. Én most ezt mondanám.

– Minden mást halasszunk otthonra? – kérdezte Durling.

– Én ezt tanácsolom – mondta Fielder. Ryan rábólintott.

– Jó – mondta Durling. – Kerítsék elő Tisht, és adják ki rögtön.

*

Szokatlanul sok volt a charterjárat, de a saipani nemzetközi repülőtér hosszú kifutói ellenére sem volt túlságosan forgalmas repülőtér, és a megnövekedett forgalom megnövekedett bevételt jelent. Különben is hétvége volt. Biztos valamiféle egyet, gondolta az irányítótorony vezetője, miközben az első Tokióból érkező 747-es megkezdte a leszállás végső fázisát. Saipan az utóbbi időben egyre népszerűbbé vált a japán üzletemberek körében. Egy nemrégiben hozott bírósági határozat feloldotta az alkotmányos tilalmat, melynek értelmében külföldiek nem vásárolhattak földet, s lehetővé tette számukra, hogy telkeket vásároljanak. Olyannyira vásároltak, hogy a szigetnek most már több mint a fele idegen kézen volt, ami meglehetősen kellemetlenül érintette a helybeli csamorrókat. Annyira kellemetlenül azért

nem, hogy sokuk el ne fogadja a pénzt, s el ne költözzék. Már így is elég rossz volt a helyzet. Hétféveken több volt a szigeten a japán, mint az őslakos, és a japánok úgy kezelték a helybelieket, mint a... bennszülötteket.

– Úgy nézem, Guamra is mennek egynéhányan – mondta a radarkezelő, a tőlük délebbre tartók vonalát figyelve.

– Hétféve van... Mennek golfozni meg pecázni – mondta a toronyfőnök; várta már a szolgálat végét. A japánok – ő sem kedvelte őket valami nagyon – már nem járnak annyit a thaiföldi szextúrákra. Túl sokan vittek haza onnan csúnya kis ajándékokat, így aztán most itt költik a pénzüket – nem is keveset –, s ahhoz, hogy ezt megtehessék, nem áttallanak hajnali kettőkor repülőgépre ülni...

*

Az első JAL-747-es kereke helyi idő szerint 04.30-kor érintette a betont. Lelassított, s még idejében kanyarodott be a kifutópálya végén, hogy a következő is leereszkedhessen. Szato Toradzsiro kapitány jobbra kanyarodott a gurulón, s körülnézett, lát-e valami szokatlant. Nem számított rá ugyan, de egy ilyen küldetésen... Küldetésen? – kérdezte gondolatban. A légi önvédelmi erőknél töltött szolgálata és az F-86-osok óta nem használta ezt a szót. Ha náluk marad, mostanra már só lehetne, talán ő lenne az ország teljes légierijének a parancsnoka. Az azért nem lenne akármilyen. Ezzel szemben... Ezzel szemben leszerelt, és belépett az akkoriban tekintélyesebb Japan Air Lineshoz. Most már nagyon bosszantotta, s remélte, hogy idővel változik a helyzet. Japánnak most már légierije lesz, még ha egy nála kisebb

formátumú egyéniség parancsnokja is.

Szíve mélyén még mindig vadászpilóta volt. Egy 747-esen nem sok izgalom adódik. Nyolc éve volt ugyan egy komoly eseménye, a hidraulikával nem stimmel valami, de olyan ügyesen megoldotta, hogy az utasokat nem is tájékoztatta róla. A pilótafülkén kívül tartózkodók közül senki sem vette észre. Akkori teljesítménye mára már a 747-esek kapitányi szimulátorgyakorlatainak rutinfeladatává vált. A precizitás volt a mániája. A világszerte elismert Japán Légitársaságnál is amolyan élő legendának számított. Úgy olvasta az időjárás térképeket, mint egy tenyérjós, pontosan kiválasztotta a kifutónak azt a kátránycsíkját, ahol a futóműnek földet kell érnie, és három percnél többet még sose késett.

Még a földön gurulva is úgy kormányozta a repülőgépmonstrumot, mintha egy sportkocsit vezetne, így volt ma is; az ormány felé közeledve levette a gázt, állított egy kicsit az orrkerék irányán, s végül lefékezett. Pontosan ott állt meg, ahol kellett.

– Sok szerencsét, *nisza* – mondta Szaszaki Szeigo alezredesnek, aki a leszállás alatt a pilótafülke pótülésén figyelte a talajt, nem lát-e valami szokatlant. Nem látott semmi ilyesmit.

A különleges műveleti csoport parancsnoka a gép végébe sietett. Emberei a Narashinóban állomásozó Első Légi Ezred tagjai voltak. Most két századuk tartózkodott a 747-esen, háromszáznyolcvan ember. Az első feladatuk az volt, hogy átvegyék a repülőtér fölötti irányítást. Azt remélte, hogy nem lesz nehéz.

A kapunál álló földi JAL-személyzetet nem tájékoztatták előre, ezért meglepetésként érte őket, hogy a gépből csupa férfi száll ki, körülbelül azonos korúak, mindegyiknek ugyanolyan sporttáska lóg a vállán, és az első ötven-hatvan táskának a cipzárja nyitva van, a tulajdonos keze pedig a táskában van. Néhányuk csiptetős jegyzetömböt tartott a kezében, amelyen a reptér alaprajza volt látható, mintha anélkül nem lehetne rendesen végrehajtani a feladatot. Míg a poggyászkezelők a repülőgépnél bajmolódtak a csomagterben, más katonák az IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS! feliratú táblára ügyet se vetve a konveorhoz mentek, és nekiláttak kicsomagolni a nehézfegyvereket. Közben újabb utasszállító állt be egy másik ormányhoz. Szaszaki alezredes ekkor már a reptér közepén állt, jobbra-balra nézve követte tekintetével, mint szóródnak szét a terepen tíz-tizenöt fős egységei. Feltűnés nélkül, jól csinálták.

– Bocsásson meg! – szólította egy őrmester udvariasan az egyik unott és álmos biztonsági embert. Az őr felnézett: mosolygó arcot látott. Lenézett: a férfi vállára vetett sporttáska nyitva volt, a táskában pisztolyt markoló kéz. Az őr állta szinte komikusan leesett. A katona minden küzdelem nélkül lefegyverezte.

Alig két perc alatt a reptér hat másik őrét is letartóztatták. Egy hadnagy vezetésével egy osztag a biztonsági szolgálat irodájába ment, ahol további három embert fegyvereztek le és bilincseltek meg. Az alezredeshez mindeközben feszült hangú, kurta rádióüzenetek érkeztek.

A neszre a toronyfőnök az ajtó felé fordult: az őr a három

géppisztolyos férfi láttán minden különösebb ösztökélés nélkül beütötte a kódot.

– Mi a fenét...

– Végezze ugyanúgy a dolgát, mint eddig – mondta neki egy kapitány. – Nagyon jól tudok angolul. Kérem, ne csináljon semmilyen ostobaságot. – Szájához emelte rádióját, és japánul mondott bele valamit.

A KABUL hadművelet első fázisa a tervezettnél harminc másodperccel hamarabb, vérontás nélkül befejeződött.

A katonák második csoportja a repülőtér biztonsági ügyeit vette kezébe. Ők már egyenruhát viseltek, hadd tudja meg mindenki, miről van szó. Elálltak a ki- és bejáratokat, elfoglalták az ellenőrző pontokat, birtokukba vették a szolgálati járműveket, s további ellenőrző helyeket állítottak fel. A második csoport parancsnoka felváltotta Szaszaki alezredest: Szaszaki mostantól a KABUL fedőnevű hadművelet végrehajtásával megbízott Első Légi Ezred többi részét irányítja; ennek az egységnek más feladatai voltak.

Három repülőtéri autóbusz húzott a terminál elé. Miután meggyőződött róla, hogy minden embere jelen van s kellőképp felszerelkezett, buszra szállt velük. Észak felé indultak, elhaladtak a repülőtérrel szomszédos Dan Dan Golf Club előtt, majd balra kanyarodva ráfordultak a Cross Island Roadra, azon haladtak egészen addig, míg meg nem pillantották Invasion Beachet.

Saipan semmiképp sem nevezhető nagy szigetnek, és sötét is volt csupán utcai lámpák világítottak imitt-amott –, de ez nem enyhítette azt a jejes szorítást, amit Szaszaki a

gyomrában érzett. Pontosan és szakszerűen kell levevényelnie ezt az akciót – ha nem, annak katasztrofális kimenetele lehet. Az órájára nézett. Az első gép most landol Guamon, ahol a szervezett ellenállás lehetőségével komolyan számolni kell. Mindegy: az az Első Divízió dolga. Neki is megvan a magáé, és azt még virradat előtt végre kell hajtani.

*

Szárnyakon terjedt a szó. Rick Bemard először a New York-i értéktőzsde elnökét hívta, neki jelentette, mi történt, s útmutatást kért. Miután az elnök megbizonyosodott róla, hogy nem véletlenről van szó, kézenfekvő lépést javasolt, mire Bemard fel is hívta a Wall Street közelében álló Javits szövetségi irodaépületben székelő FBI-t. Itt a legmagasabb rangú ember egy igazgatóhelyettes volt, aki nyomban ki is küldött egy háromtagú nyomozócsoportot a Depository Trust Company belvárosi irodájába.

– Mi volna itt a probléma? – kérdezte a legmagasabb rangú ügynök.

A válasz tízperces, részletes felvilágosítás volt, amit nyomban egy telefonhívás követett: a főügynök az igazgatóhelyettes közvetlen számát hívta.

*

Az MV [19] *Orchid Ace* már elég régóta kikötött ahhoz, hogy vagy száz autót kihajózzon. Valamennyi Toyota Land Cruiser volt. Az őrházban tartózkodó egyetlen álmos őrfel fogása sem igényelt erőszakot, ami után megnyílt az út a buszok előtt, s begördülhettek a drótkerítéssel körülvett

raktártelepre. Szaszaki alezredeknek volt annyi embere a három buszon, hogy mindegyik terepjáróra jusson belőlük három. Valamennyien tudták a dolgukat. Most, hogy már el vannak látva megfelelő járművekkel, először a koblerville-i és a Capitol Hill-i rendőrséget közelítik meg. Ami a saját feladatát illeti, az egy harmadik helyszínre szólítja: a kormányzó otthonához.

Merő véletlen, hogy Nomuri a városban töltötte az éjszakát. Az az igazság, hogy engedélyezett magának egy szabad estét. Elég ritka eset volt. Úgy gondolta, hogy az éjszaka fáradalmaival egy fürdőházban pihenheti ki leggyorsabban: ősei is így tettek, már vagy egy ezredév óta. Miután megmosakodott, fogta a törülközőjét, és elindult a forró vízzel teli kád felé, melynek párás melege bármiféle aszpirinnél jobban kitisztítja a fejét. Felfrissülve indul majd haza.

- Kazuo – mondta a CIA-s tiszt. – Mit keresel te itt?
- Túlórázom – felelte fáradt mosollyal a férfi.
- Jamata szan szigorú főnök lehet – jegyezte meg Nomuri, s belecsusszant a forró vízbe. Nem gondolta komolyan a megjegyzést, nem volt vele semmiféle célja. A válaszra odakapta a fejét.
- Még sose láttam, hogyan is zajlik a történelem – mondta Taoka. Megdörzsölte a szemét, és megmozgatta a tagjait. Érezte, hogyan szivárog el izmaiból a fáradság. Valójában azonban annyira felpörgette a „hadiközpontban” töltött tíz óra, hogy nem is tudott volna elaludni.
- Hát az én ma éjszakai történelmem egy nagyon csinos hostess volt – felelte szemöldökét felvonva Nomuri. Nem

tette hozzá: egy gusztusos, huszonegy éves hölgy. Egy ragyogó eszű, fiatal hölgy, akinek figyelméért sok-sok férfi verseng, de közülük ő, Nomuri áll hozzá korbán a legközelebb, és a hölgy szívesen társalog vele. Ennek semmi köze a pénzhez, gondolta elmosolyodva s a szemét lehunyva.

– Az enyém ennél is érdekesebb volt.

– Tényleg? Mintha valami olyasmit mondtál volna, hogy dolgozni voltál. – Nomuri csak vonakodva nyitotta ki a szemét. Kazuo talált volna valamit, ami érdekesebb, mint a szexuális fantázia?

– Dolgoztam is.

Volt valami abban, ahogyan mondta.

– Ide figyelj, Kazuo. Ha elkezdesz egy történetet, azt be is illik fejezni.

Nevetés, fejrázás.

– Ugyan már... Néhány óra múlva úgyis benne lesz a lapokban.

– Micsoda?

– Az este összeomlott az amerikai pénzügyi rendszer.

– Tényleg? Mi történt?

Kazuo szinte suttogásszerű halksággal válaszolt.

– Én is belesegítettem.

Nomurin a 42 fokos vízben ülve is végigfutott a hideg.

– *Wakaremasen* [20] – Nem értem.

– Néhány nap múlva minden érthető lesz. Most már mennem kell. Kazuo felállt és kiment, nagyon elégedett volt, hogy beavatta szerepébe egyik barátját. Végére is mi a jó a titokban, ha legalább egyvalaki nem tudja, hogy tudjuk? A

titkok nagy dolgok, és egy ilyen társadalomban, mint ez, különösen értékesek lehetnek.

Nomuri pedig eltűnődött. Mi a fene?

*

– Ott vannak – mutatta az őrszem. Szato admirális a szeméhez emelte a távcsövét, hogy jobban lássa. Igen: a tiszta csendes-óceáni égbolt előterében jól kirajzolódtak az elől haladó kísérőhajók, az FFG-7-es fregattok árboccsúcsai és keresztrúdjai. A radar mostanra már kitisztult, klasszikus köralakzatot mutatott, kívül fregattokkal, azokon belül rombolókkal, majd két-három Aegis cirkáló következett, amelyek nem sokban különböztek Szato zászlóshajójától. Az admirális az órájára pillantott. Az amerikaiaknál most lépett szolgálatba a reggeli őrség. Jóllehet a hadihajókon mindig vannak emberek szolgálatban, a teendőek ritmusát összehangolják a nappal és az éjszaka váltakozásával. A tengerészek most ébrednek, aztán lezuhanyoznak és megreggeliznek.

A látótávolság mintegy tizenkét tengeri mérföld volt. Szato admirális négytagú hajórajja tizennyolc csomós sebességgel, a lehető legnagyobb utazósebességével kelet felé tartott. Az amerikaiak tizennyolc csomós sebességgel nyugatnak.

– Villogófénnyel jelezni az alakzatnak: „Fellobogózni a hajókat!”

*

Saipan legfontosabb műholdösszekötő állomása a Beach Road mentén, a Sun Inn Motel közelében található, és az MTC, a Micro Telecom üzemelteti. A lehető

legszokványosabb civil létesítmény, tervezője azt tekintette legfontosabb feladatának, hogy az épület állja a szigetet rendszeresen sújtó őszi tájfunok rohamait. Egy őrnagy vezetésével tíz katona odamasírozott a főbejárathoz, be is mentek, odaléptek a biztonsági őrhöz, akinek halvány fogalma sem volt, hogy miről van szó, még csak nem is próbált az oldalfegyveréhez nyúlni. A csapat másik tisztje egy híradós képzettségű kapitány volt. Nem volt más dolga, mint hogy a központi vezérlőben rámutasson a különféle műszerekre. A berendezést, amely egy Csendes-óceán fölötti műholdra lőtte föl a Saipanról Amerikába irányuló telefonhívásokat, szétlőtték. A Japánba irányuló hívásokat egy másik műhold bonyolította le, és kábelen is biztosítva volt. A beérkező hívásokat továbbra is fogadni tudták. Ebben az órában egyáltalán nem volt meglepő, hogy az adott pillanatban senki sem folytatott beszélgetést Amerikával. Egy darabig nem is fog.

*

– Maga kicsoda? – kérdezte a kormányzó felesége.
– Beszélnem kell a férjével – felelte Szaszaki alezredes. – Életbevágóan fontos.

Hogy a válasz igaz volt, azt nyomban bebizonyította az elsőként elcsattant lövés: a ház biztonsági őrének sikerült előrántania pisztolyát. Nem lőtt többet – erről egy buzgó ejtőernyős őrmester gondoskodott –, de ez is elég volt ahhoz, hogy Szaszaki alezredes összevonja a szemöldökét, és ellépjen az asszony mellett. A házikabátos Comacho kormányzó közben már maga is elindult az ajtóhoz.

– Mi az?

– Ön a foglyom – jelentette ki Szaszaki. Ekkor már három katona is belépett a helyiségbe, nyilvánvalóvá téve, hogy nem rablásról van szó. Az alezredes zavarba jött. Még sohasem csinált eddig ilyesmit, és noha hivatásos katona volt, egész neveltetése tiltakozott az ellen, hogy bármiféle indokkal is berontson valakinek a házába. Azon kapta magát, hogy abban reménykedik, hogy az imént hallott lövés nem okozott halálos sebet. Az emberei parancsot kaptak erre.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte felháborodott hangon Comacho.

Szaszaki a kanapéra mutatott.

– Kérem, üljön le oda a feleségével együtt. Nem áll szándékunkban bántani önöket.

– Mi ez az egész? – kérdezte a kormányzó némiképp megkönnyebbülve, hogy sem őt, sem a feleségét nem fenyegeti közvetlen veszély.

– Ez a sziget mostantól Japánhoz tartozik – válaszolta Szaszaki alezredes.

Ez azért nem akkora tragédia. A kormányzó már túl volt a hatvanon, és emlékezett rá, amikor a sziget Japáné volt.

*

– Rettentő hosszú utat tett meg idáig – jegyezte meg Kennedy kapitány az üzenetet véve. A felszíni kontaktusról kiderült, hogy a *Muroto*, a japán parti őrség őrhajója, amely időnként részt vett a flottagyakorlatokon – általában gyakorló célpontként. Takaros kis hajó volt, a japán hajókra jellemző alacsony oldalmagassággal, a tatján pedig egy

daruval, amelyet a gyakorlótorpedók kihalászására használtak. Úgy tűnt, a *Kurushio* számított rá, hogy a DATELINE PARTNERS keretében megereszthet néhány gyakorlólövést. Nem értesítették erről az *Asheville*-t?

– Ez nekem új, kapitány úr – mondta a navigátor a gyakorlat hosszú tervezetét lapozgatva.

– Nem ez lenne az első eset, hogy az aktakukacok eltolnak valamit. – Kennedy engedélyezett magának egy mosolyt. – Nem bánom. Gyilkoltuk őket eleget. – Megint bekapcsolta a mikrofonját. – Rendben van, kapitány. Újrajátsszuk a jelenetet. Kezdet húsz perc múlva.

– Köszönöm, kapitány – jött a válasz az egyik VHF-áramkörön. – Vége.

Kennedy a helyére tette a mikrofont.

– Kormányt tíz fokkal balra, mindenki az elülső harmadba! Merülés háromszáz lábra!

A támadóközpont nyugtázta és végrehajtotta a parancsot, s a z *Asheville*-t ötmérföldnyivel keletebbre vitte. Ötvenmérföldnyivel nyugatabbra a USS *Charlotte* pontosan ugyanekkor pontosan ugyanezt tette.

*

A KABUL hadművelet legnehezebb része Guam volt. A csaknem száz esztendeje amerikai fennhatóság alatt álló terület a Mariana-szigetek legnagyobb tagja, kikötője és amerikai katonai bázisa van. A vállalkozás még alig tíz esztendeje is lehetetlen lett volna. Nem olyan rég az immár megszűnt Stratégiai Légierő Parancsnokság nukleáris eszközöket hordozó bombázókat állomásoztatott itt, az

amerikai haditengerészet pedig rakétahordozó tengeralattjáró-bázisnak használta. A két intézmény őrsege jelenlétében ostobaság lett volna bármilyen hasonló jellegű kísérlet. A nukleáris fegyverek azonban mostanra mind eltűntek – legalábbis a rakéták. A Yigótól kétmérföldnyire északra lévő Andersen Légi Bázis mostanra már alig volt több, mint egy kereskedelmi repülőtér: az amerikai légierő Csendes-óceánon túlra tartó gépeinek ellátóállomásaként működött. Repülőgép már nem állomásozott itt, csak egyetlen kis polgári gép, a bázisparancsnoké, aki még abból az időből maradt itt, mikor még itt működött a tizenharmadik légierő főhadiszállása. A tartálygépeket, amelyek egykor Guam szigetén állomásoztak, tartaléksorba helyezték, és mindig oda vezényelték őket, ahol szükség volt rájuk. A bázis parancsnoka egy nyugdíjazás előtt álló ezredes volt, alig ötszáz férfi és nő szolgált alatta, többségükben szakszolgálatos tiszthelyettesek. A szigeten mindössze egy ötventagú fegyveres egység tartózkodott: a légierő biztonsági rendőrsége. A haditengerészetnél is hasonló volt a helyzet, melynek reptere most közös volt a légierőével. A tengerészgyalogosokat, akik az itt tárolt nukleáris fegyvereket őrizték, civil őrséggel váltották fel, és a kikötőben nem ringatóztak szürke hajótestek. Ezzel együtt ez volt az egész művelet legkényesebb része. Az Andersen Légi Bázis leszállóhelyei döntő fontosságúak voltak.

*

– Csinos kis hajók – jegyezte meg Sanchez mintegy hangosan gondolkodva, távcsövét a szeme előtt tartva. –

És jól tartják a távközöket az alakzatban. – A négy Kongo mintegy nyolcmérföldnyire, pontosan velük szemben haladt. – Ezek díszbe vágták magukat? – kérdezte a repülőparancsnok. Mintha fehér vonalak futottak volna le a négy romboló oldalán.

– Megadják a tiszteletet, ez szép tőlük. – Sanchez fölemelte a telefont, és megnyomta a navigációs híd gombját. – Kapitány? Itt a repülőfőnök. Úgy veszem észre, a barátaink udvariassági gesztust gyakorolnak.

– Köszönöm, Bud. – A *Johnnie Reb* parancsnoka átszól az *Enterprise* harccsoportparancsnokának.

*

– Tessék? – kérdezte Ryan a telefont fölvéve.

– Felszállás két és fél óra múlva – mondta az elnök titkára.

– Másfél óra múlva legyen indulásra kész.

– A Wall Street?

– Igen, doktor úr. Az elnök úgy érzi, nem árt, ha egy kissé korábban érünk haza. Az oroszokat informáltuk, Grusavoj megértőnek mutatkozott.

– Rendben, köszönöm – mondta Ryan. Nem örült a hírek: remélte, hogy sikerül egy órára szabaddá tennie magát, hogy beszéljen Narmonovval. Felrázta a feleségét.

Nyögés.

– Ne is mondd...

– A repülőgépen alhatsz még. Be kell csomagolnunk, másfél óra múlva menetkésznek kell lennünk.

– Miért? Mi van? – kérdezte Cathy Ryan.

– Korábban indulunk – felelte Ryan. – Zűr van otthon. A Wall Street megint omladozik.

– Nagyon? – Cathy Ryan kinyitotta a szemét, s megdörzsölte a homlokát, örült, hogy odakint még sötét van.

– Valószínűleg csak átmenetileg.

– Hány óra?

– Ideje készülni.

*

– Manőverezési helyre van szükségünk – mondta Harrison parancsnok.

– Nem buta fiú – jegyezte meg Dubro admirális. Az ellenfél, Chandraskatta admirális az éjszaka nyugatnak fordult: minden bizonnyal rájött végre, hogy az *Eisenhower/Lincoln* harccsoport nem ott van, mint korábban feltételezte. Ennek következtében nyilvánvalóan csak egyetlen lehetősége maradt. Következésképp nyugat felé fordult, a nagyrészt India által birtokolt szigetláncolat felé kényszerítve az amerikaiakat. Az Egyesült Államok Haditengerészete hetedik flottájának fele is erős hajóhad, de ha pozíciójuk ismertté válik, ez is megfeleződik. Dubro mozdulatai eddig a pontig mind azt a célt szolgálták, hogy a másik felet találgatásra készítse. Hát találgatott – ami azt illeti, nem is rosszul.

– Üzemanyaggal hogy állunk? – kérdezte Dubro a kísérőhajókra gondolva. A repülőgép-anyahajók mennek, amíg az élelem kitart, nukleáris hajtóerejük évekre elegendő.

– Mind kilencven százalékig tele van. Az időjárás még két napig jó. Ha kell, rákapcsolhatunk.

– Arra gondol, amire én?

– Nem engedni túl közel a repülőit a Srí Lanka-i parthoz, mivel a légiforgalmi radarokon esetleg feltűnhetnének, és az emberek kérdezősködni kezdenének. Ha északkeletnek megyünk, aztán keletnek, éjszaka elhúzzhatunk Dondra Head mellett, és dél felé visszakanyarodhatunk. Egy az egyhez adom, hogy senki sem vesz észre minket.

Az admirális nem szerette az egy az egyhez arányú fogadásokat. Ez azt jelentette: ugyanolyan valószínű, hogy valaki észreveszi a flottát, mint az, hogy nem. Ha pedig észreveszik, az indiai flotta északkelet felé fordíthatja és arra kényszerítheti az amerikaiakat, hogy még jobban eltávolodjanak a parttól, vagy hogy összecsapjanak velük. Persze az ilyesmit csak addig lehet játszani, gondolta Dubro, míg valaki nem szól, hogy akkor mutasd a lapjaid.

– Keresztüljutunk úgy, hogy nem szűrnak ki minket?

Ez is eléggé nyilvánvaló volt. Az alakzat pontosan dél felől fog repülőgépeket küldeni az indiaiakhoz, remélhetőleg dél felé vonva őket ezzel. Hamson megmutatta a másnapi légi műveletek tervezetét.

– Csinálja úgy!

Nyolc harangütés kondult végig a hajó 1-MC-s intercomrendszerén. A délutáni őrséget leváltották, az esti vette át a helyét. Tisztek és közlegények hagyták el szolgálati helyüket, illetve igyekeztek oda, férfiak s immár nők is. A *Johnnie Reb* légiereje javarészt pihent, s a nemrég befejezett gyakorlat tapasztalatait elemezgette. A hajó repülőinek mintegy a fele a repülőfedélzeten állt, a másik fele még a lenti hangárokbán. Egyik-másikon

dolgoztak, de gyakorlatilag a karbantartók is leálltak, élvezték a szabadidő nyújtotta lehetőségeket, a Steel Beachet – Acél-partot – ahogy a haditengerészetnél nevezték. Mostanában azért már nagyon más, gondolta Sanchez a csúszásgátló felülettel bevont acéllapokat nézve. Most már nők is napoztak rajtuk, ami a híd személyzetéből alkalmanként fokozott távcsövezést váltott ki, a haditengerészetnek pedig újabb adminisztratív problémát okozott: miféle fürdőruha illő egy amerikai haditengerészre? Sokak bánatára, de ugyanakkor sokak megkönnyebbülésére az ítélet így szólt: egybeszabott. Az is igaz viszont, hogy ha az illetet megfelelőképp kitöltik, még mindig érdemes megnézni, gondolta Sanchez, s távcsövét ismét a közeledő japán alakzat felé fordította.

A négy romboló gyors tempóban, harminc csomó fölötti sebességgel közeledett, megmutatván házigazdáiknak és hajdani ellenségeiknek, mire képesek. A szélben a megfelelő jelzőzászlók lobogtak, a fehér ruhás legénység felsorakozott a fedélzeten.

– Figyelem! – harsant fel az 1-MC-s hangosbeszélő rendszer. – Fogadás balról! Mindenki a korláthoz! Dízsorfal!

A szalonképes öltözetű legénység szekciónként szervezve a tatfedélzet bal oldali oldalfolyosójára indult. Nem könnyű formációs gyakorlat ez egy repülőgép-anyahajón, elég sok idő is kell hozzá, főleg egy acélparti napon. Hogy őrégváltás idején került rá sor, némiképp megkönnyítette a dolgot, mivel még elég sok, szolgálati helyéről lelépő tengerész viselte az egyenruhát, aki még nem ment le a

szálláskörzetébe, s nem vedlett fürdőruhára.

*

Szato utolsó fontos lépése az volt a műveletben, hogy fellőtt a műholdra egy időpont-egyeztetési jelet. Miután a flotta-főparancsnoksággal összekapcsolódott, egy másik áramkörön keresztül nyomban érkezett a visszajelzés. A művelet leállításának utolsó pillanata is elmúlt. A kocka el volt vetve, ha ugyan nem hajítva. Az admirális a *Mucu* harcinformációs központját elhagyva visszament a hídra. Arra az időre, míg a hajórajt irányítja, a hajó parancsnokságát a hadműveleti tisztjére bízta.

A romboló merőleges irányból közelített az *Enterprise* és a *John Stennis* felé, pontosan a két anyahajó között, mindkettőtől kétezer méteres távolságot tartva. Harminc csomóval haladt, minden harcálláspontján tartózkodott kezelőszemélyzet, leszámítva azokat, amelyeké most a fedélzet szélén sorakozott. Abban a pillanatban, amikor a hajó hídja áthaladt a két amerikai repülőgép-anyahajót összekötő képzeletbeli vonalon, a kétoldalt felsorakozott legénység feszesen tisztelgett: a tengeren ez nagyon udvarias gesztusnak számít.

*

A hangszórókból a fedélzetmester sípszava, majd parancsa hallatszott:

– Tiszte... legj!... Pihenj! – A *Johnnie Reb* oldalerkélyein álló matrózok leengedték a kezüket. A nyomban ezután felhangzó hármasszó elbocsátotta őket.

– Na, most már mehetünk haza? – kérdezte a

repülőparancsnok. A DATELINE PARTNERS fedőnevű hadgyakorlat végképp befejeződött, a harccsoport visszatérhetett Pearl Harborba több mint egyheti karbantartásra és szárazföldi eltávozásra, hogy aztán ismét csatasorba álljon. Sanchez úgy döntött, ott marad a kényelmes børszékekben, s miközben átolvas néhány dokumentumot, élvezi a könnyű szelet. A két egymásba fonódó alakzat kétszeresre növelte a hajók viszonylagos sebességét.

– Oda nézz! – kiáltott fel az egyik őrszem.

A manőver német eredetű, s azelőtt *Gefechtskehrtwendung*nak, „csatafordulónak” nevezték. Jelzőzászlóintésre mind a négy romboló élesen jobbra kanyarodott, először a leghátsó. Amint az orrán látszott, hogy fordul, a következő is jobbra fordította a kormánylapátot, aztán a következő, végül a zászlóshajó. A két repülőgép-anyahajó közötti szűk térben végrehajtott elegáns manőver kiváltotta az amerikaiak csodálatát. A japán rombolók néhány másodperc múlva már nyugat felé tartottak harminccsomós sebességgel. A hídon álló néhány ember elismerően füttyentett a teljesítmény láttán. Ekkorra már mind a négy Aegis romboló fedélzetéről eltűnt a legénység.

– Hát ez nagyon katonás volt – állapította meg Sanchez, és ismét a papírjaiba mélyedt.

A USS *John Stennis* normális tempóban haladt, mind a négy propellere percenként hetvenet fordult. A hajón „hármasként” volt érvényben, ami azt jelentette, hogy a több napon át élénk tevékenységet folytatott repülőgépei

kivételével minden harcállásponton tartózkodott legénység. A szigetláncolatot őrszemek figyelték, többnyire a számukra kijelölt sávot, jóllehet legtöbbször megkockáztatták, hogy legalább egy hosszú pillantást vessenek a távolodó japán hajók után, mivel azok végtére is mások voltak, mint az amerikaiak. Némelyikük 7 x 50-es tengerész-távcsövet használt, amelyek között sok japán gyártmányú volt. Mások jóval erősebb, a híd körül állványokra szerelt 20 x 120-as Big Eyes-okat – figyelő távcsöveket – használtak.

*

Szato admirális nem ült parancsnoki székében, noha a szeme előtt tartotta a távcsövet. Tulajdonképpen kár értük... Milyen büszke, szép hajók. Aztán eszébe jutott, hogy a bal oldali, az *Enterprise*, az Egyesült Államok Haditengerészetének egyik régi-régi neve, és hogy az a hajó, amely korábban viselte ezt a nevet, mennyit ártott Japánnak: az kísérte Jimmy Doolittle-t a japán partokhoz, harcolt Midwaynél, ott volt a keleti Salamon-szigeteknél, Santa Cruznál és minden nagyobb tengeri ütközetben. Sok találatot kapott, de komolyat egyszer sem. Egy tiszteletben tartott ellenség neve. De a tisztelt ellenség is ellenség. Ezt a hajót fogja figyelni. Hogy John Stennis ki lehetett, arról fogalma sem volt.

A *Mucu* jócskán maga mögött hagyta az anyahajókat, de most mégis rettenetesen lassúnak érződött az előzés. Az admirális fehér kesztyűt viselt, távcsövet a szeme előtt tartva figyelte, hogyan változik az anyahajóhoz viszonyított

szög.

– Egyes célpont iránya hármás-ötös-zéró. Kettes célpont iránya zéró-egyes-zéró. Kilövésre kész – jelentette a tengerészaltiszt. Az *isszo* nem tudta, mit csinálnak és miért, de legfőképp azt nem tudta, hogyan maradhatna életben, hogy ezt a történetet egyszer elmesélje valakinek. Úgy érezte, valószínűleg nem kerül rá sor.

– Átveszem – mondta a hadműveleti tiszt a székbe ülve. Korábban szakított rá időt, hogy megismerkedjék a torpedóirányzóval. Már kiadták a parancsot. Elfordította a kulcsot a tűzkészültségzárban, felhajtotta a bal oldali torpedóvetők gombját fedő lapot, és megnyomta a gombot. Aztán ugyanezt tette a jobb oldalival is.

A háromcsövű torpedóvetők a hajó mindkét oldalán hirtelen mozdulattal a középvonaltól számított negyvenöt fokos szögben elfordultak. A hat cső elején felpattantak a félgömb alakú védőfedelek, s a sűrített levegő által megtaszított „halak” mintegy tíz másodperces különbséggel a hajó mindkét oldalán a vízbe csapódtak. Mire a vízbe értek, már forogtak a propellereik, s mindegyik vezérlőhuzalokat húzott magával, amelyek a *Mucu* harctájékoztató központjához kapcsolták őket. Az immár üres torpedóvetők visszafordultak készenléti pozíciójukba.

*

– A kurva anyjukat! – kiáltotta a *Johnnie Reb* egyik őrszeme.

– Mi van, Cindy?

– Baszd meg, ezek kilóttek ránk egy halat! – felelte a nő. Tengerészkadét volt, alig tizennyolc éves, ez volt az első

hajója, s buzgón tanulta a mosdatlan szájú beszédet, hogy minél előbb beilleszkedjék a vén tengeri medvék közé. – Láttam...! Ott van!

– Biztos? – kérdezte a másik őrszem, máris fordítva a Big Eye-t.

Cindy mutatta az irányt, de habozott. Még sosem csinált ilyesmit, s az járt a fejében, mit fog szólni a parancsnoka, ha kiderül, hogy tévedett.

– Hatos őrszem a hídnak! A leghátsó japán hajó torpedót lőtt ki ránk! – A „hármás állapot”-nak megfelelően jelentése a híd hangszóróiból hangzott fel.

Egy szinttel lejjebb Bud Sanchez felkapta a fejét.

– Ez meg mi volt?

– Hatos őrszem, ismételje! – rendelkezett a parancsnok.

– Mondom, láttam, hogy a japán romboló a jobb oldaláról egy torpedót lőtt ki ránk!

– Itt az ötös őrszem, parancsnok úr. Én nem láttam – szólt közbe egy férfihang.

– De én láttam, baszd meg! – kiáltotta egy fiatal, nagyon izgatott női hang olyan erővel, hogy Sanchez inkább közvetlenül, mint a hangszórókon át hallotta. Ledobta a papírjait, talpra ugrott, kirohant az ajtón az őrhelyre. A vaslépcsőn megbotlott, a nadrágja elszakadt, vérzett a térde, káromkodva ért oda az őrszemhez.

– Mondja, szívem!

– Láttam, parancsnok úr, tényleg láttam! – Cindy még csak azt sem tudta, kicsoda Sanchez, de a paroliján csillogó ezüstsasok miatt tőle még jobban megijedt, mint attól, amit az imént látott.

– Én nem láttam – erősítette meg a másik tengerész.

Sanchez a szeméhez emelte messzelátóját, és a mintegy kétezer yardnyira lévő japán hajó felé fordította. Mi a...? Arrébb taszította a tengerészt a Big Eye-től, és a japán zászlóshajó tatfedélzetére irányította. A háromcsövű torpedóvető úgy állt, ahogy állnia kellett... de a csövek eleje fekete volt, nem szürke. Levették a védőfedeleket!

Rafael Sanchez felkapta az őrszem telefonját.

– Híd, itt a repülőfőnök! Torpedók a vízben! Torpedók balról! – A felszíni nyomot keresve a hajó tatja felé fordította a távcsövet, de nem látott semmi ilyesmit. Nem mintha számított volna. Hevesen elkáromkodta magát, és Cynthia Smithers tengerészkadétra nézett. – Tévedett vagy sem, tengerész, azt tette, amit kellett.

Végig a hajón megszólaltak a vészjelzők. Alig egy másodperccel később a japán hajó villogó fénnel jelezni kezdett a *Johnnie Reb*nek.

– Figyelem! Figyelem! Üzemzavar miatt több torpedót kilőttünk! – mondta a *Mucu* parancsnoka a TBS mikrofonjába. Szégyellte magát a hazugság miatt, de csak hallgatta a hajók közötti nyitott FM-rendszeren elhangzó szavakat.

– *Enterprise* itt a *Fife*! Torpedók a vízben! – jelentette még hangosabban valaki.

– Torpedók? Hol?

– A mieink! Rövidzárlatunk volt a harctájékoztató központban – közölte a *Mucu*. – Lehet, hogy élesek.

Látta, hogy a *Stennis* már fordul is, és nagyobb

sebességre kapcsol, csak úgy forr a víz a tatjánál. Nem számít. Ha szerencsénk van, senki sem hal meg.

*

– Mit csináljunk, uram? – kérdezte Smithers.

– Imádkozzunk! – felelte komoran Sanchez. Ezek ugye ASW torpedók? Kicsi a robbanófejük. Talán nem is tudnak komoly kárt tenni egy ekkora hajóban, mint a *Johnnie Reb*. Lenézett a fedélzetre: mindenütt rohanó embereket lehetett látni, akik a napozáshoz leterített törülközőjüket markolva futva igyekeztek harcálláspontjukra.

– Parancsnok úr, nekem a hangárfedélzeten a helyem, a kilences kárfelmérőnél.

– Itt marad! – rendelkezett Sanchez. – Maga leléphet – mondta egy másiknak.

A *Johnnie Reb* élesen jobbra kanyarodott, az egész fedélzet megremegett a hajtóművek hirtelen felfokozódott erejétől. Ez az egyik jó dolog az atommeghajtású repülőgép-anyahajókban: van elég lovuk, amelyek közé oda lehet csapni. A hajó azonban több mint kilencvezer tonna, idő kell hozzá, mire felgyorsul. A nem egész kétmérföldnyire lévő *Enterprise* egy hajszálnyival lassúbb volt, még csak most kezdett fordulni. Hogy az a...

– Figyelem, figyelem! Torpedócsalikat kivetni! – hangzott a hangszóróból a parancsnok hangja.

*

A *Stennis* felé haladó három Mark 50-es tengeralattjáró-elhárító torpedó nem volt nagy, úgy voltak tervezve, hogy kicsi, de halálos lyukakat üssenek a

tengeralattjáró testébe. Egy kilencvenezer tonnás hajónak valóban nem sokat árthattak, viszont meg lehetett választani, hogy milyen jellegű kárt okozzanak. Egymástól körülbelül százméternyire, hatvancsomós sebességgel fúrták előre magukat a vízben, mindegyiket egy vékony, szigetelt kábel vezérelte. A céltárgynál gyorsabb sebességük és a távolság rövid volta gyakorlatilag garantálta a találatot. Az amerikai anyahajó által végrehajtott fordulási manőver mindössze annyit eredményezett, hogy ideális becsapódási szöget kínált a torpedóknak, amelyek mind a hajócsavarra voltak beirányítva. Ezer yard megtétele után az első „hal” keresőfeje aktiválódott. Az ezáltal generált, fekete alapon élénksárgán kirajzolódó szonárképet továbbította a *Mucu* harctájékoztató központjába, ahol a vezérlőtiszt célra irányította; a másik két torpedó automatikusan követte. A cél egyre közelebb került. Nyolcszáz méter, *hétszáz, hatszáz...*

– Megvagytok – mondta a tiszt. Egy pillanattal később a szonár képernyője már az amerikai torpedócsalik által kibocsátott kusza zavaróképet mutatta, amely a torpedók keresőfejeinek ultrasonikus frekvenciáját használta. Az újakba már egy erős pulzáló mágneses mező volt beépítve, hogy megtévessze a hajótörzs alatti hatásra robbanó, oroszok által kifejlesztett torpedókat. A Mark 50 azonban kontakt fegyver, vezetéken irányítják őket, fittyet hánynak az akusztikus interferenciára. Nem valami sportszerű módszer, de hát a háború sosem az.

Furcsa látás-, hallás- és érzéskimaradást okozott. A hajó az első vízoszlop felszökésekor erősen megremegett. A hang összetéveszthetetlen volt, s váratlanul érkezett. Sanchez első benyomása az volt, hogy nem is olyan nagy dolog, még az is lehet, hogy a hajó csak a *Johnnie Reb* nyomdokvizében robbant föl. Tévedett.

A japán gyártmányú Mark 50-esnek kicsi a robbanófeje, hatvan kilogramm az egész, de formált töltet. Az első a bal oldali belső propeller agyán robbant. Az ütközés a propeller öt lapátja közül kettőt azonnal leszakított, kibillentve egyensúlyi helyzetéből az e pillanatban percenként százharminc fordulatot tevő hajtószerkezetet. Az így fellépő fizikai erők hatalmasak voltak, s leszakították az egész rendszert a helyén tartó tengelyrögzítőket és a sarkantyút. A víz egy pillanat alatt elárasztotta a tengelycsatorna leghátsó részét, s a legkényesebb ponton zúdult befelé a hajótestbe. Ami elől történt, még rosszabb volt.

Mint a legtöbb nagy hadihajót, a *Johnnie Rebet* is gőz hajtotta. Jelen esetben a gőzt közvetlen forralással két nukleáris reaktor állította elő. A gőz egy hőcserélőn, majd egy csövön keresztül egy nagynyomású turbinához jutott. Nekiütközött a turbina lapátjainak, s malomkerék módjára megforgatta őket – voltaképp ez a turbina. A gőzt ezután a tat felé vezették, egy alacsony nyomású turbinára, ott hasznosították a maradék energiát. A turbinák nagy fordulatszámra képesek, sokkal nagyobbra, mint a propeller. Ahhoz, hogy a tengely forgását annyira lelassítsák, hogy a hajó ténylegesen hasznosítani tudja,

egész sor fordulatsökkentő áttétel volt beépítve, valami olyasmi, mint az autóknál alkalmazott transzmisszió – valahol a kettő között. A hajógépezetnek ezek a finoman megmunkált, hordó alakú kerekei a hajó meghajtásának legkényesebb elemei, s úgy tartják a kerekeket, hogy ne nyeljék el az energiát. A kiegyensúlyozatlan tengely további aszimmetrikus csavarodása gyorsan szétrombolta az egész kettes számú meghajtót. A zaj hallatára tengerészek pattantak fel, pedig a második robbanófej még csak ezután érte el a hármas számút.

A robbanás a jobb oldali belső propeller peremén következett be, s elvitte a négyes számú propeller egyik lapátjának a felét is. A hármas számúval ugyanaz történt, mint a kettessel. A negyedik szerencsésebb volt. Ennek a gépháznak a legénysége a vibráció első jelére megfordította a gőz irányát. Hirtelen nyíló szelepek pattantak fel s állították le a tengelyt, mielőtt még kár érte volna a fordulatszám-csökkentő áttételeket. Ugyanebben a pillanatban robbant a harmadik torpedó a jobb oldali külső propelleren.

Felhangzott a „Minddel állj!” csengő, s mind a négy gépház legénysége ugyanazt tette, amit néhány pillanattal korábban a jobb oldali legénység. Mindenütt riasztócsengők szóltak. Kárfelmérő csoportok rohantak hátra, le a hajótestbe, hogy felmérjék a vízbetörést. Az anyahajó mindeközben hosszasan lassulva, féloldalasan megállt. Az egyik kormánylapátja is megsérült.

– Ez meg mi a bűdös franc volt? – kérdezte egy gépész a másiktól.

– Uramisten...! – sóhajtott fent a fedélzeten Sanchez. A már kétféldnyire távolodott *Enterprise* sérülése valahogy komolyabbnak tűnt, mint az ő hajójáé. Még mindig szóltak a riasztócsengők, és lent, a navigációs hídon néhányan még mindig olyan hangerővel követeltek információt, hogy úgy tűnt, a telefonokat nyugodtan leszerelhetik. Az alakzat mindegyik hajója élesen irányt váltott. A *Fife*, az egyik kísérőhajó hátramenetbe kapcsolt, szakadásig hajszolta a Dodge-motort; a kapitánya nyilván halálra rémült, hogy más halak is lehetnek a vízben. Sanchez valahogy érezte, hogy nincs több. Három robbanást látott a *Johnnie Reb* tatján, és ugyanennyit az *Enterprise* jobb oldalán.

– Smithers, maga velem jön.

– Parancsnok úr, az én harcálláspontom...

– Maga nélkül is ellesznek, figyelni pedig már nincs mit. Viszem a kapitányhoz.

– Jézusom! – kiáltott Cindy Smithers; inkább fohásznak hangzott, mint profanitásnak.

A repülőfőnök megfordult.

– Vegyen egy mély lélegzetet, és figyeljen rám: lehet, hogy ezen az egész istenverte hajón maga az egyetlen, aki az utóbbi tíz percben rendesen végezte a feladatát. Kövessen, Smithers!

– A kettes és a hármas tengely darabokban, parancsnok úr

– hallották egy perccel később a hídon. A hajó kapitánya úgy állt a helyiség közepén, mint akit közlekedési baleset ért. – A négyes tengely is sérült... Az egyes viszont pillanatnyilag rendben lévőnek látszik.

– Rendben van... – morogta a kapitány, majd mintegy magában beszélve, hozzátette még: – Mi a rossz nyavalya...

– Három ASW-torpedót kaptunk, kapitány – jelentette Sanchez. – Ez itt Smithers matróz. Látta a kilövést.

– Ez biztos? – A kapitány végignézett a fiatal tengerészlányon. – Foglaljon helyet, kisasszony, ott a székemen. Ha majd ismét úszóképessé tettem a hajómat, beszélni akarok magával.

Most következett a neheze. A USS *John Stennis* kapitánya a kommunikációs tiszthez fordult, s elkezdte diktálni a csendes-óceáni flotta főparancsnokságának küldendő jelentést. Azzal kezdte: *Navy Blue*. Tengerészkek.

*

– Szonár a toronyrak! Torpedó a vízben, irány kettes-nyolcas-zéró, úgy hangzik, mintha egy 89-es típus lenne – jelentette nem túlságosan izgatottan az ifjabb Laval.

– Mindenki az orrba! – rendelkezett Kennedy parancsnok. Gyakorlat vagy sem, nem volt valami kellemes érzés. – Merülés száznyolcvan méterre.

– Értettem, száznyolcvan méter – ismételte a merülési tiszt. A kormányos előrenyomta a kormányigát, a fenék felé irányítva ezzel a USS *Asheville*-t.

– A hal becsült távolsága? – kérdezte a kapitány a követő rádiólokátor-kezelőket.

– Háromezer yard.

– Szonár a toronyrak! A merülés kezdetekor elvesztettük, kereső módban vagyunk. A torpedó becsült sebessége negyvenöt csomó.

– Kapcsoljuk be a puffért, kapitány úr? – kérdezte a másodtiszt.

Kennedyt csábította a gondolat, hogy igent mondjon, annál is inkább, hogy kitapasztalja, mennyire jó a japán torpedó. Legjobb tudomása szerint még egyetlen amerikai tengeralattjáró sem játszott ilyen ellen. A feltételezések szerint ez a torpedó az amerikai Mark 48-as japán változata volt.

– Megvan! – jelezték a szonártól. – Irány egyenesen kettes-nyolcas-zéró, jelzés erőssége megközelíti a befogási értéket.

– Kormányt húsz fokkal jobbra – rendelkezett Kennedy. – Az ötinchesnél készenlét.

Az *Asheville* felgyorsult.

– Sebesség harminc csomó – jelentette egy tengerész.

– Kormány húsz fokkal jobbra, igenis.

– Rendben – nyugtázta Kennedy. – Ötinchess helyiség! Csalit azonnal kidobni!

A csalikivetőből, az ötinchess kamrából, amelyet a kivetőcső átmérője miatt neveztek így, egy tartályt lőttek ki, amely nyomban buborékokat kezdett eregetni, akár egy pezsgőtabletta, miáltal új, bár mozdulatlan célpontot teremtett a torpedó nyomkövető hangradarja számára. A tengeralattjáró gyors fordulójával ráadásul „csuklót” idézett elő a vízben, hogy még jobban megzavarja a 89-es típusú halat.

– Átjött a rétegen – jelentette a mélységmérőnél ülő technikus – egyenesen egyes-kilences-zérón, kormány

húsz jobbra.

– Hajóközepi kormányt kettes-zéró-zéróra!

– Kettes-zéró-zéróra, értettem!

A tengeralattjáró lelassított, fölemelkedett hatvan mééterre, a réteg fölé; egy csábító hamis célpont maradt utána.

– Jól van. – Kennedy elmosolyodott. – Lássuk, mennyire okos ez a halacska.

– Szonár a toronymak! A torpedó áthaladt a csuklón.

Kicsit idegesnek hangzik, gondolta Kennedy.

– Tényleg? – lépett közelebb a szonárhoz. – Probléma?

– Kapitány úr, ez a hal úgy ment keresztül a csuklón, mintha ott se lett volna.

– Hát akkor ez egy nagyon okos darab. Gondolja, hogy ugyanúgy fütyül a csalikra, mint az ADCAP?

– Pittyegetés gyorsul... – mondta egy másik szonáros. – A frekvencia megváltozott... Lehet, hogy befogott minket, uram.

– A rétegen keresztül? Okos. – Kicsit gyorsan megy, gondolta Kennedy, mintha éles harchelyzet lenne. Tényleg ennyire jó volna a japán torpedó, hogy fittyet hány a csalinak és a csuklónak? – Rögzítjük?

– Természetesen, uram – felelte Laval, s felnyúlva megkopogtatta a magnót. Egy új kazetta rögzítette a történéseket, egy másik videó pedig a csepegésjelző változásait. – Ez a motorja, most fokozta a sebességét. Irányszögváltozás... Ránk áll, a hal zéró aspektusban, csavarzaj elhalkult. – Ez azt jelentette, hogy a torpedó motorzaját valamilyen test tompítja. Egyenesen felénk tartott.

Kennedy a nyomkövetőit felé fordult.

– Távolság?

– Kétezer alatt, uram, gyorsan közeledik, becsült sebessége hatvan csomó.

– Ezzel a sebességgel két perc alatt utolér.

– Ezt nézze, uram – intett Laval a csepegésjelzőre. Mutatta a torpedó nyomát, a csali halkuló hangját, amely még mindig generálta buborékjait. A torpedó nyílegyenesen átfúrta magát rajtuk.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Laval a kijelzőtől. A képernyőn hármaz-zéró-ötös irányban egy erős, alacsony frekvenciájú zajforrás jelent meg. – Ez robbanásnak hangzott... KZ-jel, nem közvetlen. A konvergenciazóna-jel azt jelentette, hogy a hangforrás messze van, több mint harmincmérföldnyire.

Kennedy ereiben meghűlt a vér. Megint bedugta fejét a támadóközpontba.

– Hol a *Charlotte* meg a másik japán szivar?

– Északnyugatra, uram, hatvan-hetven mérföldnyire.

– Teljes gőzzel előre! – Szinte automatikusan csattant a parancs, még Kennedy sem tudta, miért adta ki.

– Teljes gőzzel előre, értettem – nyugtázta a kormányos, és elfordította a parancsközlő tárcsáját. Izgalmasak ezek a gyakorlatok. Mielőtt a gépterem nyugtázhatta volna a parancsot, a kapitány már ismét beleszólt a parancstelefonba.

– Öthüvelykes kamra, kettőt kilőni azonnal!

Egy közeledő torpedó célbefogó szonárja olyan magas frekvencián működik, hogy az ember nem hallja. Kennedy

tudta, hogy a tengeralattjárót érő energianyaláb nem jut be a hajó belsejébe, visszapattan az acélfalról, s visszafordul a kibocsátó felé.

Ilyen nincs. Ha lenne, mások is észrevennék, nem igaz? Körülnézett. Mindenki a helyén. A vízzáró ajtó zárva, mint csata idején. A *Kurushio* kilőtt egy gyakorlótorpedót, amely a robbanófejtől eltekintve ugyanolyan, mint az igazi; a robbanófejet egy műszercsomag helyettesíti. Úgy vannak tervezve, hogy ne találják el a célpontot, hanem forduljanak el előtte, mivel az egymásnak csapódó fémtestek töréseket okozhatnak, és a javítás esetleg drága lehet.

– Még mindig felénk tart, uram.

Ez a hal viszont nyílegyenesen keresztülvágott a csuklón...

– Merülés! Gyorsan! – rendelkezett Kennedy, de már tudta, hogy késő.

A *USS Asheville* húszfokos szögben lenyomta az orrát, az ismételt gyorsulás következtében megint harminc csomó fölé ugrott a sebessége. A csalikamra kilőtt még egy buborékcsalit. A fokozódó sebesség rontotta a szonár teljesítményét, de a kijelző így is egyértelműen mutatta, hogy a torpedó ezen a hamis célon is keresztülvág, és továbbra is közeledik.

– Távolság ötszáz – mondta az egyik nyomkövető.

Társának feltűnt, mennyire sápadt a kapitány; nem értette, miért. Nem érdekes. Senki sem szeret veszteni, még gyakorlaton sem.

Az *Asheville* ismét a réteg alá bukott. Kennedy törte a fejét, hogyan manőverezhetne még. Szökni késő. Minden

megzavarási kísérlet csődöt mondott. Egyszerűen kifogyott az ötletekből. Nem is volt ideje gondolkozni.

– Jézusom! – Laval lekapta a fejhallgatóját. A torpedó már a közvetlen közelükbe ért. – Most már bármely pillanatban el kell fordulnia...

A kapitány csak állt, nézett körbe az arcokon. Megörült? Ő az egyetlen, aki úgy érzi, hogy...

Egy másodperc múltán Laval felkiáltott:

– Uram! Ez nem fordult el!

21.

Navy Blue

Az Air Force One kora reggel, a vártnál néhány perccel hamarabb szállt fel. A VC-25B még el sem érte utazómagasságát, máris előretódultak a riporterek, hogy megkérdezzék az elnököt, mi a korai indulás oka. A hivatalos látogatás ilyen kurta-furcsa befejezése valamiféle pánikreakciónak látszott. Az újságírókat Tish Brown azzal fogadta, hogy a gyors visszatérést bizonyos szerencsétlen Wall Street-i események indokolják, s az elnök siet haza, hogy megnyugtassa az amerikai népet...

Egyelőre az volna a legjobb, ha mindenki aludna még egy kicsit. Az Atlanti-óceán fölött fújó ellenszélben még tizennégy órányi repülés vár rájuk Washingtonig, és Roger Durlingnak is aludnia kell. Brown szózata több ok miatt is hatásosnak bizonyult, főként azért, mert az újságírók is szenvedtek a másnaposságtól és a kialvatlanságtól – ahogy a gépen mindenki más. Csak remélni merték, hogy

a hajózószemélyzet nem ennyire fáradt. Egyébként is titkosszolgálati ügynökök és fegyveres légierősök álltak közöttük és az elnök lakrésze között. Józan ésszel fontolóra vették a dolgot, aztán mindenki visszament a helyére. Hamarosan elcsöndesedett a gép, csaknem mindegyik utas elaludt vagy úgy tett, mintha aludnék. De akik nem aludtak, azok is szerettek volna.

*

A *Johnnie Reb* parancsnoka a törvényeknek megfelelően repülő volt. A rendelet még a harmincas években született, és azt a célt szolgálta, hogy a csatahajók tengerészei ne vegyék át az irányítást a régi haditengerészet új és fennhéjázó fegyverneme fölé. A parancsnoknak több gyakorlata volt a repülőgép-vezetésben, mint hajók irányításában, s ez utóbbiba nem is szólt bele. A hajóról szerzett ismereteit inkább menet közben csipegette föl, semmint szisztematikus tanulás és gyakorlás révén sajátította el. Szerencsére a főmérnöke a lelke mélyén továbbra is vérbeli rombolós tengerész maradt, kinek a kisujjában volt minden tengerésztudomány. Annyit azonban a parancsnok is tudott, hogy a víznek a hajón kívül s nem belül kell lennie.

– Nagyon kínos, főmérnök? – kérdezte.

– Nagyon, uram.

A feneket még mindig borította egy-két ujjnyi víz, a szivattyúk most is folyamatosan nyomták vissza a tengerbe. De legalább a lékek be voltak tömve. Három óráig tartott.

– A kettes és a hármasteljesen tropa – folytatta a főmérnök. – Elcsavarodtak, meghasadtak, a fordulatszám-

csökkentők ócskavasnak se jók. Ember ezt ki nem javítja. A turbinákkal nincs baj, a fordulatszám-csökkentők felfogták a becsapódás erejét. Az egyes tengely működik, csak a hátsó csapágy kapott egy kicsit, de azt magam is ki tudom javítani. A négyes propeller megsérült, nem biztos, hogy nagyon, de ha beindítjuk, lehet, hogy törnek a csapágyak. A jobb oldali kormánylapát beszorult, de az megoldható, kábé egy óra. Lehet, hogy ki kell cserélni, attól függ, mennyire ronda. Egy propellerünk maradt, az elhajt minket tíz-tizenegy csomóval, és jól-rosszul manőverezni is tudunk.

– Mennyi idő kell a teljes kijavításhoz?

– Hónapok. Úgy saccolom, négy-öt hónap, uram – felelte a főmérnök.

A kapitány tudta, ennek az időnek a nagy részét a hajója mellett kell töltenie, felügyelnie kell a hajójavító cég munkáját, amely ez idő alatt a hajó hajtóművének felét átépíti. És a négyesen esett károkat még föl se mérték. Ez volt az a pillanat, amikor a kapitány kijött a sodrából. Legfőbb ideje volt már, gondolta a főmérnök.

– Ha repülőre ülhetnék, elsüllyeszteném ezeket a csirkefogókat! – Ilyen sebesség mellett, amit egyetlen propellerrel el lehetett érni, ez bizonytalan művelet lett volna. És különben is: baleset volt, a japán kapitány nem tehet róla.

– Én is arra szavaznék, uram – nyugtatta a főmérnök, de ő sem gondolhatta komolyan, mert hozzáfűzte: – Talán lesznek olyan gavallérok, és fizetik a javítást. – Bólintást kapott válaszul.

- El tudunk indulni?
- Az egyes tengely egy kicsit kirázódott, de az hiszem, bírni fogja.
- Rendszerben van. Készüljenek föl. Visszaviszem ezt a kényes bárkát Pearlbe.
- Értettem, uram.

*

Mancuso admirális már visszament az irodájába, s a gyakorlat előzetes adatait tanulmányozta, amikor az írnok altiszt egy papírlappal a kezében belépett.

- Úgy néz ki, uram, hogy két anyahajóval baj van.
- Mi történt velük? Összeütköztek? – kérdezte Jones, aki kissé távolabb ült, s szintén az adatokat bújtja.
- Rosszabb – felelte a civilnek az írnok.

A tengeralattjárók főnöke elolvasta a táviratot.

- Hát ez óriási! – Ekkor megszólalt a telefon, azé a védett vonalé, amely közvetlenül a csendes-óceáni operációs központtal kötötte össze.

- Itt Mancuso admirális.
- Copps hadnagy vagyok a flottakommunikációtól, uram. Tengeralattjáró-vészjelzést fogtunk. Körülbelüli pozíciója 31 észak, 175 kelet. Most próbáljuk pontosabban bemérni. A kódszám az *Asheville*-é, uram. Adás nincs, csak a vészjelzőé. Tengeralattjáró eltűnés-elsüllyedést indítok. Az eseményhez legközelebbi hajó a két repülőgép-anyahajó.

- Magasságos ég! – Az Egyesült Államok haditengerészete a *Scorpion* óta nem veszített el tengeralattjárót. Mancuso akkoriban még középiskolás volt. Most megrázta a fejét, hogy kitisztuljon. Cselekednie kellett.

- Az a két anyahajó üzemképtelen, hadnagy.
  - Tessék? – Copps hadnagy különös módon még nem hallott erről.
  - Hívja a P-3-asokat! Dolgoznom kell.
  - Értettem.
- Mancusónak semmit sem kellett megnéznie. A Csendes-óceánnak azon a részén három mérföld mély a víz, a flotta tengeralattjárói ennek a mélységnek az egyharmadát sem bírják ki. Ha baj történt, és ha van túlélő, a mentésnek néhány órán belül le kell zajlania, különben a felszíni víz hidege elpusztítja az embereket.
- Ron! Most jött egy jelzés. Lehet, hogy az *Asheville* lent marad.
  - Lent marad? – Ez az a kifejezés, amelyet egyetlen tengeralattjárós sem akar hallani, bár tapintatosabb, mint az elsüllyedt. – Frenchy fia...
  - És százhusz másik.
  - Mit tehetek, parancsnok?
  - Menjen át a SOSUS-ra, és nézze meg az adatokat!
  - Értettem.

Jones kirohant, Mancuso pedig fölvette a telefont, és nyomogatni kezdte a gombokat. Már most tudta, hogy semmi értelme az egésznek. A csendes-óceáni flotta minden tengeralattjárója vitt magával egy AN/BST-3 típusú vészjelző adót, amely úgy volt beállítva, hogy váljon el a hajótól, ha az a lehetségesnél nagyobb mélységbe merül, vagy ha a szolgálatos szállásmester nem húzza fel idejében az óraműves mechanizmust. Az utóbbi fölöttébb valószínűtlen volt, mivel a szerkezet a kilövőpatronok

robbanása előtt istentelen lármával figyelmeztette a feledékeny tengerészt. Az admirális tudta, hogy az *Asheville*-nek szinte teljesen biztosan vége, de végig kellett csinálnia a dolgokat. Történtek már csodák. Lehet, hogy néhány tengerész megúszta.

Az anyahajó alakzata a jelzés vétele után azonnal cselekedett. Az egyik fregatt, a *USS Gary* nyomban maximális utazósebességre kapcsolott, s már száguldott is észak felé, a vészjelző körzete felé – ahogy azt az emberiség és a tenger törvényei diktálják. A hajón mindenki az óráját nézegette: kilencven perc múlva felküldhetik a helikopterüket, hogy folytasson felszíni keresést, s hogy szükség esetén támpontul szolgáljon a többi kereső helikopternek. A *John Stennis* lassan szélbe fordult, és sikerült felbocsátania egy S-3 Viking ASW-t, amelynek fedélzeti berendezései használhatónak látszottak egy ilyen felszíni keresésben. A Viking nem egész egy órán át volt a levegőben. Radarján egy japán parti őrnaszádon kívül, amely a körülbelül tízmérföldnyire lévő vészjelző felé tartott, semmit sem láttak. Kapcsolatot létesítettek vele, s a japán hajó közölte: vette a vészjelzést, és megy túlélőket keresni. A Viking a vészjelző körül körözött. Nyálkás dízelolajfolt jelezte a hajó sírját, imitt-amott kisebb roncsdarabok lebegtek, de a többszöri mélyrepülés és a négy figyelő szempár ellenére nem találtak senkit, akit meg kellett volna menteni.

*

A *Navy Blue* szavak egy jelzés elején azt jelentették,

hogy az információ az egész flottát érinti, az is lehet, hogy meglehetősen érzékenyen. Ritkábban azt is jelzi: titkos. Ez az eset nagyobb volt annál, mint hogy titokban tartás. A csendes-óceáni flotta négy repülőgép-anyahajója közül kettő hosszú időre üzemképtelenné vált. A másik kettő, az *Eisenhower* és a *Lincoln* az Indiai-óceánon van, és valószínűleg nem mozdul onnan. Hajóskörökben kevés dolog marad titokban, s mire Dubro admirális a kezébe vette a jelentést, a zászlóshajóján már szét is futott a hír. Senki sem tudott olyan cifrán káromkodni, mint Dubro, akinek már amúgy is volt miért aggódnia. A híradóosztatot, aki a Pentagon legmagasabb rangú tengerésztisztjét értesítette, hasonló válasz fogadta.

*

Mint a legtöbb hírszerző, aki egy idegen országban veszélybe kerül, Clark és Chavez sem kapott figyelmeztetést. Ha kapnak, valószínűleg felszállnak az első gépre, és elrepülnek valahová. A kémeket senki sem kedveli. A háborús időkre vonatkozó genfi egyezmény csupán megerősít egy háborús szabályt, és szentesíti az általában golyó általi halálukat.

Békeidőben némiképp civilizáltabbak a szabályok, de a végeredmény többnyire akkor is ugyanaz. Az ügynököket toborzó CIA általában nemigen hangsúlyozza ezt a körülményt. A kémkedés nemzetközi szabályai szerint a lehető legtöbb hírszerzőt diplomatának álcázva futtatják, amivel közismerten sérthetlenség jár. Ezek az úgynevezett „legális” kémek, akiket a nemzetközi egyezmények ugyanúgy védenek, mintha valóban olyan

diplomáták lennének, amilyenek az útlevelük szerint lenniük kellene. Clark és Chavez „illegális” kémeek voltak, s mint ilyeneket, nem nagyon védték őket. Sőt: John Clark soha életében nem kapott „legális” oltalmat. Ennek jelentősége nyomban nyilvánvalóvá vált, mikor a Kimura Iszamuval megbeszélt találkozájukra indulva kiléptek olcsó kis szállodájuk kapuján.

Délután volt, az idő kellemes, csak az nem volt kellemes, amilyen pillantásokat *gajdzsinokként* vonzottak. Ezekben a pillantásokban már nem a kíváncsiság és a viszolygás keveredett, ezekben csak ellenségesség tükröződött. Ideérkezésük óta jelentősen megváltozott a légkör, bár amikor oroszokként mutatkoztak be, sokkal szívélyesebbé vált. Chavezt ez arra készítette, hogy eltöprengjen: hogyan tehetné inkognitójukat szembeszökőbbé a járókelők számára. Sajnos a civil ruha nem adott erre lehetőséget, úgyhogy el kellett viselniük ezeket a tekinteteket; körülbelül úgy érezték magukat, mint egy gazdag amerikai egy hírhedt nyomornegyedben.

Kimura a megbeszélt helyen, egy olcsó kocsmában várta őket. Már ivott néhány pohárral.

– Jó napot – mondta Clark angolul és barátságosan. Szünet. – Valami baj van?

– Nem tudom – felelte Kimura, mikor megjöttek az italok. Ezt a mondatot sokféleképp lehet kimondani. Ahogyan ő mondta, az azt sejtette, hogy tud valamit. – Ma minisztertanácsot tartanak. Goto hívta össze. Órák óta tart már Van egy barátom a védelmi minisztériumban, csütörtök este óta ki nem tette onnan a lábát.

– Da. És?

– Szóval maguk nem vették észre. Mármint azt, hogy hogyan beszél mostanában Goto Amerikáról. – A MITI tisztviselője felhajtotta italát, és egy teli pohárért nyúlt. A kiszolgálás, mint Japánban mindenhol, gyors volt.

Mondhatták volna, hogy hallották az első beszédet, de „Klerk” ehelyett megkérte Kimurát, hogy ismertesse a helyzetet.

– Nem tudom... – ismételte Kimura, de a szeme és a hangsúlya megint mást sejtetett. – Én még ilyet nem láttam. Hogy is mondják...? Ilyen frázispufogtatást. A minisztériumban egy álló hete várjuk az utasításokat. Újra kell kezdenünk Amerikával a kereskedelmi tárgyalásokat, egyetértésre kell jutnunk, de utasítás az nincs. A washingtoni embereink a kisujjukat se mozdítják. Goto ideje legnagyobb részét a védelmiben tölti, állandóan a *zaibacu* barátaival értekezik. Errefelé ez nem így szokott menni.

– Barátom! – mondta Clark mosolyogva. Egyetlen kortyot ivott a poharából, azóta nem nyúlt hozzá. – Barátom, maga úgy beszél, mintha valami nagy dolog volna a levegőben.

– Maga nem ért engem. Semmi sincs a levegőben. Bármilyen folyik is, a MITI nem részese.

– Hanem?

– Errefelé a MITI mindenben benne van. A miniszterem is ott ül most, de nekünk egy szót sem szól. – Kimura szünetet tartott. Tudnak ezek valamit? – Mit gondolnak, ki alakítja a mi külpolitikánkat? Azok a tőkfejek a

külgyminisztériumban? Ők aláink tartoznak. Az meg, hogy a védelminek mi a véleménye, senkit sem érdekel. Japán külpolitikáját mi alakítjuk. Mi dolgozunk a *zaibacukkal*, mi koordinálunk, mi képviseljük az országot a más országokkal folytatott kereskedelemben, mi készítjük azokat a helyzetjelentéseket, amelyeket a miniszterelnök kiad. Ez volt a fő ok, amiért beléptem a minisztériumba.

– Most változott a helyzet? – kérdezte Clark.

– Most? Goto személyesen tárgyal velük, a többi idejét meg jelentéktelen emberekkel tölti... A miniszteremnek csak most szóltak. Vagyis tegnap – igazította ki magát Kimura. – És még mindig ott van.

Rettenetesen kiborította ez a bürokraták közötti piszlicsaré lökdösődés, gondolta Chavez. Úgy látszik, valaki kibabrált az Ipari és Nemzetközi Kereskedelmi Minisztériummal. És akkor mi van?

– Magát zavarja, hogy az ipari vezetők közvetlenül a miniszterelnökkel tárgyalnak? – kérdezte.

– Igen. Hogy ilyen sokan és ilyen hosszasan. Ezeknek rajtunk keresztül kellene dolgozniuk, de Goto mindig is Jamata ölébe volt. – Kimura vállat vont. – Lehet, hogy közvetlenül akarnak politizálni. De nélkülünk ez nem fog menni.

Úgy érti: nélküle, gondolta Chavez, és elmosolyodott. Hülye tintanyaló. A CIA is tele van velük.

*

Nem volt száz százaléig végiggondolva, de hát soha semmi sincs. A Saipanra látogató turisták legnagyobb része japán volt, de azért nem mind. A csendes-óceáni

sziget sok mindenre alkalmas terepet kínált. Például víz alatti halászatra. És errefelé nem volt akkora a zsúfoltság, mint Florida környékén és a Kaliforniai-öbölben. Pete Burroughs számítógépmérnök le volt sülve, ki volt merülve, és teljes mértékben meg volt elégedve a tengeren töltött tizenegy óra után. Ez így tökéletes, ezt kell az embernek csinálnia egy válás után, mondta magában a tatfedélzet horgászszékében ülve és sörözgetve. Az első két órát azzal töltötte, hogy kijusson a nyílt vízre, utána három órát villantózott, aztán négy órán keresztül küzdött egy akkora tonnái, amekkorát még életében nem látott. Az igazi feladat persze az lesz, hogyan győzze majd meg a kollégáit, hogy nem hazudik. Egy ekkora tengeri szörnyet nem lehet kipreparáltatni és kiakasztani a kandalló fölé. És különben is: a ház a kandallóval együtt a feleségéé. Marad a fénykép, de hát mindenki tudja, hogyan készülnek az ilyen felvételek. A kék hátteres technika már a pecásokat is elérte. Húsz dollárért olyan vízi rémet akasztanak az ember háta mögé – mármint elektronikusan –, amelyet csak parancsol. Ha most cápát fogott volna, hazavihetné az állkapcsát. Egy ton viszont, bármilyen óriási is, mégiscsak egy tonhal. Ott egye a fene, ahol van. A felesége úgyse hitte el soha, hogy késő estig dolgozott. Az a ribanc még pecázni sem szeret. Most viszont, hogy megszabadult tőle, annyit pecázik, amennyit akar. Talán egy lányt is kifoghat. Felbontott még egy sörösdobozt.

Ahhoz képest, hogy hétvége volt, a csónakkikötő nem is látszott túlságosan zsúfoltnak. Arrébb, a kereskedelmi kikötőben három nagy teherhajó állt. Elég rondák vagytok,

gondolta, de első pillantásra nem tudta megállapítani, mifélek. A vállalat, ahol dolgozott, Kaliforniában működött ugyan, de nem a tenger közelében, s ezért legtöbbször édesvízben horgászott. Ez a kiruccanás volt élete álma. Holnap talán majd valami más lesz. Lenézett balra, a tonhalra: legalább kétszázhatvan kiló. A rekordot persze meg se közelíti, de így is összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint az a lazacóriás, amelyet tavaly fogott régi, megbízható Ted Williams-botjával. Megint mozdult a levegő, kizökentette. Megint egy istenverte 747-es húzott el a feje fölött a reptér felől. Hamarosan ezt a helyet is tönkreteszik. Már tönkre is tették. Az egyetlen öröm az ürömben, hogy a japánok, akik ide járnak kirúgni a hámból meg a filippínó bártündéreket cseszegetni, nem nagyon szeretnek horgászni.

A kis hajó kapitánya ügyesen manőverezett a part felé. Orezának hívták, az amerikai parti őrség kiszolgált fedélmestere volt. Burroughs felállt a horgászszékből, fölment a kormányállásba, és leült mellé.

– Elunta már, hogy a tonnal társalogjon?

– Nem szeretek egyedül inni.

Oreza a fejét ingatta.

– Vezetés közben soha.

– Ez a rossz szokása még a régi szép időkből származik?

A kapitány bólintott.

– Igen... azt hiszem. De azért magát meghívom egy jó pofa sörre a klubba. Ügyesen kikapta azt a tont. Mondja, tényleg most csinálta először?

– Tengeren igen – felelte büszkén Burroughs.

- Nem hittem volna, Mr. Burroughs.
- Pete – helyesbített a mérnök.
- Pete – bólintott rá Oreza. – Engem meg szólítson csak Portageenek.
- Maga nem erre a környékre valósi.
- Eredetileg Massachusettsbe, New Bedfordba. Arrafelé nagyon hidegek a telek. Egyszer régen szolgáltam ezen a környéken, volt a parti őrségnek egy kikötője arra lefelé, Punta Arenasban, azóta már felszámolták. Szétnéztünk itt az asszonnyal, tetszett a klíma, tetszettek az emberek... – magyarázta Oreza. – Gondoltuk, ott egye a fene. A gyerekek már kirepültek. Úgyhogy végül itt kötöttünk ki.
- Látom, a hajóhoz ahhoz ért.
- Oreza bólintott.
- Muszáj. Harmincöt éve csinálom, de ha azt is beleszámolom, mikor még apámmal jártam a vizet, még régebben. – A part felé kanyarodott, megkerülte a Managaha-szigetet. – New Bedfordban meg már nem is lehet horgászni.
- Azok meg micsodák? – kérdezte Burroughs a kereskedelmi kikötő felé mutatva.
- Autószállítók. Mikor kijöttem ma reggel, abból az innensőből dzsipeket rakodtak kifelé. – A kapitány vállat vont. – Ez a sok rohadt kocsi. Tudja, mikor ideköltöztünk, valahogy olyan volt errefelé, mint a Cape Cod télen. Most meg inkább olyan, mint nyáron. Házak, épületek egymás hegyen-hátán. – Megint vállat vont. Ez a sok turista tönkreteszi a szigetet, viszont több kuncsaftot jelent.
- Drága errefelé az élet?

– Kezd az lenni – erősítette meg Oreza. Még egy 747-es szállt fel a szigetről. – Ez furá...

– Micsoda?

– Ez nem a reptérről jött.

– Ezt hogy érti?

– Ez Koblerről szállt fel. Van ott a SAC-nak [\[21\]](#) egy régi felszállópályája, egy kis NRD-reptér.

– Mi az az NRD?

– Nagy Ronda Dagadék – magyarázta Oreza. – B-52-es. Van a szigeten öt-hat olyan kifutó, amelyik képes ezeket a nagy, ronda, dagadt maradarakat fogadni. A régi rossz időkben még szanaszét építették őket. A Kobler ott van közvetlenül jobbra az én régi LORAN-állomásom mellett. Meglep, hogy még fenntartják. Egyébként nem is tudtam.

– Nem értem.

– Guamon valamikor volt egy bázisa a stratégiai légierőnek. Tudja... atombombák meg ilyen szarságok. Mert hogy számítottak arra, hogy valaki beleszarik nekik a ventilátorba. Ezért telepítették őket szanaszét az Andersen Légi Bázis körül, hogy ne lehessen egyetlen rakétával hazavágni az egészet. Saipanon is két NRD-reptér van, az egyik a reptér, a másik a Kobler. Van még kettő Tinianon, még a második világháborúból maradtak ott, kettő meg még Guamon.

– És még használhatók?

– Miért ne lennének? – kérdezett vissza Oreza. – Errefelé nincsenek fagyok, hogy fölrepesztgetnék a betont. – A következő 747-es a Saipan Internationalról jött. Esteledett. A tiszta égbolton jól látszott, hogy egy másik is közeledik a

sziget keleti partja felől.

– Mindig ekkora itt a forgalom?

– Nem. Ilyen jövés-menést még nem láttam. Dugig lehetnek azok a rohadt szállodák. – Oreza megint rándított egyet a vállán. – Egyébként akad itt szálloda, amelyiket érdekelni szokták az ekkora halak.

– És mennyire érdeklik őket?

– Ebből a szép jószágból kijön a hajóbérlet, Pete. Csak holnap is legyen ilyen szerencséje.

– Ha talál nekem még egy ekkora darabot, tőlem kérhet, amennyit akar.

– Szeretem, amikor a kuncsaft ilyeneket mond. – Oreza visszavette a gázt: közeledtek a csónakkikötőhöz. Óvatosan kellett manőverezni a nagy hallal. Oreza ennél nagyobb tont még csak kettőt vontatott be. Nem is rossz kuncsaft ez a Burroughs, gondolta.

– Maga ebből él? – kérdezte Burroughs.

Oreza bólintott.

– Meg a nyugdíjból. Ki lehet bírni. Harmincvalahány évig Samu bácsi hajóin jártam a vizeket, most jutottam el odáig, hogy nekem is legyen. Valahogy be kell hogy hozza az árát. Burroughs megint a teherhajókat kezdte nézni. Felvette Oreza távcsövét.

– Szabad?

– Csak akassza a nyakába, ha lehet – mondta Oreza. Döbbenetes, hogy ezek a népek mind azt hiszik, hogy a szíj dísznek van.

– Persze. – Burroughs a nyakába akasztotta a távcsövet, szeméhez igazította a fókusz, és szemügre vette az

Orchid Ace-t. – Rémes, milyen ronda...

– Nem azért van, hogy szép legyen, hanem azért, hogy autókat szállítson. – Oreza belekezdett az utolsó kanyarba.

– Ez nem autó. Ez inkább valamilyen földmunkagép, buldózer vagy valami ilyesmi...

– Hahó! – Oreza a matrózának kiáltott, egy helybeli fiúnak, hogy jöjjön fel, és foglalkozzon a kötelekkel. Rendes srác, gondolta, még akár a parti őrséghez is bejuthat. Ha ott lehúzó néhány évet, rendszeren megtanulhatja a szakmát.

– Van itt bázisa a hadseregnek?

– Nincs. A légierőnek meg a flottának még van néhány embere Guamon, de már ott sem sok – felelte Oreza. –

Ninna. – Leállította a motorokat, s a *Springer* ahogy kellett, odasimult a parthoz. Oreza mint mindig, most is élvezte a hibátlanul kivitelezett manővert.

Egy férfi, aki a parton állt, a hajó tatja fölé lendítette a darut, s fölemelt hüvelykujjával elismerően jelzett a hal nagysága láttán. Oreza hátradőlt, kihúzta az indítókulcsot, s arra gondolt, hogy most már tényleg meg kéne inni egy pofa sört.

– Nézze csak meg! – nyújtotta Burroughs a távcsövet.

Oreza elfordult ültében, szeméhez állította, csak aztán fordította a partnál horgonyzó teherhajó felé a messzelátót. Ismerte a hajókat: a parti őrségnél szolgálva rengetegszer tartott rajtuk biztonsági ellenőrzéseket. Sőt ezen a hajón is járt már, ez volt az egyik első olyan hajó, amelyik mindenfajta gépkocsit tudott szállítani a kamionoktól a személyautókig.

– Mi ez? – kapta föl a fejét.

– Maga tudja? – kérdezett vissza Burroughs.
– Nem. – Lánctalpas jármű volt. Árnyék borult rá, mert a nap már alacsonyan állt, de a festése határozottan sötét volt, a hátuljára meg nagy ládaszerűséget szereltek. Oreának valami bekattant: ez valamiféle rakétakilövő. Emlékezett rá, hogy közvetlenül a nyugdíjazása előtt látott ilyeneket a tévében, mikor az Öböl-háborút közvetítették. Felállt, hogy javítson egy kicsit a látószögön. Ott is van kettő, a parkolóban...
– Én már tudom, mi ez – mondta Burroughs, s elindult lefelé a létrán a fedélzetre. – Ez valami gyakorlat. Látja...? Az ott egy vadászgép. Az unokaöcsém is ilyenén repült, mielőtt átszerződött a polgári repüléshez. Ez egy F-15-ös, a mi légierőnk gépe.
Oreza fölfelé, a forduló vadászgép felé fordította távcsövét. Nicsak... kettő is van. Szép katonásan, szorosan egymás mellett köröznék a sziget fölött, jellegzetes módon védve a hazai földet. Csakhogy ezek... Igen. A szárnyakon látható nemzeti jelzés egy vörös korongot ábrázolt.

*

Jones világéletében jobban szeretett nyomtatott adatokat olvasni, mint a számítógépek monitorát nézni. Élőben jobb az utóbbi, viszont a gyors visszajátszások hamar elfárasztják a szemet, és ez kényes munka. Életek függhetnek tőle, mondta magában, de máris arra gondolt, hogy ez nem igaz. Két tapasztalt oceanográfus tiszt nézte vele együtt a lapokat. Éjfélkor kezdték, és óvatosan kellett csinálni. Épp azért a Kure-atoll környékét jelölték ki a tengeralattjáró-gyakorlat helyszínéül, mert az közel volt egy

sor hidrofonhoz, amelyek a csendes-óceáni SOSUS-rendszerhez tartoztak. A legközelebbi volt a legutoljára telepített, akkora, mint egy kisebb családi ház. Tulajdonképpen egy hatalmas rendszer része volt, elektronikus összeköttetésben állt egy ötven tengeri mérföldnyire lévő másik berendezéssel, de az régebbi volt, méretben és kapacitásban kisebb. A kettőt összekötő kábel először Kuréra, majd Midwayre vezetett, ahonnan már műhold is továbbította az egészen Pearl Harborig vezető kábel adatait. Az óceánt keresztül-kasul hálózzák a hasonló kábelek. A hidegháború idején az Egyesült Államok haditengerészete hosszú időn át csaknem annyi kábelt fektetett le, mint a Bell Teleföntársaság, sőt időnként bérelt is kábelhajókat az utóbbtól.

– Ez itt a *Kurushio*. Levegőzik – karikázta be Jones a fekete jeleket.

– Hogy a fenébe tud maga gyorsabb lenni, mint a Masker?
– kérdezte meglepetten az egyik tiszt.

– Jó rendszer az, csak figyelni kell rá.

– Tíz éve nem voltam tengeren – mondta a tiszt.

– Mikor a *Dallason* szolgáltam, lent a Bahamákon, az AUTEK-nél [22] egy hétig szórakoztunk a *Moosbruggerrel* [23].

– A *Moose*-nak híre van.

– És nem is akármilyen! – folytatta Jones, immár nem úgy, mint egy civil, hanem mint egy büszke szonáros. – Volt egy helikopterpilótája, akitől dührohamokat kaptunk. De aztán rájöttem. – Megint lapozott. – A Masker úgy hangzik, mint

amikor eső veri a tengert. Vagy mint egy tavaszi zápor. Nem igazán lármás, de a frekvencia egészen egyedi, nem lehet rendesen ráállni. Aztán rájöttem, hogy nincs más teendő, mint megnézni, milyen odafent az idő. Ha kék az ég, és az ember esőt hall kettes-nulla-kettesről, akkor az a mi fiunk. Kurétól északnyugatra tegnap jó idő volt. Mielőtt átjöttem, megkérdeztem a meteorológiát.

A tengerésztiszt elmosolyodott.

– Ezt megjegyzem magamnak.

– Na jó. Szóval éjfélkor itt lesz a japán. Nézzük, mi van még. – Jones előrelapozott a következő leporellólapra. – Ennek az *Asheville*-nek kell lennie, valószínűleg húzza elfelé a csíkot, hogy újrajátssza a jelenetet. Gyorscsavarja van, ugye?

– Nem tudom.

– Én viszont igen. Ha járőrcsavarral mászkál, nem hiszem, hogy ennyiszer megtaláltuk volna. Számoljuk ki.

– Én már elindítottam – mondta egy másik tengerésztiszt. A műveletet most már nagyrészt számítógéppel végezték. Valamikor még valóságos fekete mágiának számított.

– Pozíció? – Jones fölnézett.

– A pozíciója körülbelül itt van, majdnem ugyanott, ahol a vészjelzőé – mondta a tengerésztiszt, s egy fekete tollal bekarikázott egy pontot az átlátszó műanyaggal borított falitérképen. – Tudjuk, hol van. A mentés...

– Nem lesz mentés. – Jones fölemelte a fejét, s elcsent egy cigarettát egy arra járó tengerésztől. Végre kimondtam, gondolta.

– Itt nem szabad dohányozni – mondta az egyik tiszt. – Ki

szoktunk menni a...

– Adjon tüzet, és figyeljen! – reccsent rá Jones. – Megint lapozott, s a hatvanherzes vonalat nézte. – Semmi... semmi. Ezek a dízelhajók nagyon jók... Ha viszont csöndben vannak, akkor nem levegőznek, és ha eddig nem levegőztek... Az *Asheville* erre húzta el a csíkot, és a jelek szerint mikor visszafelé jött... – Megint lapozott.

– Nem lesz mentés, uram? – Teljes harminc másodperc kellett hozzá, hogy elhangozzék a kérdés.

– Milyen mély a víz?

– Azt nem tudom, de a menekülőtartályok... Én láttam őket, talán hármat is.

Jones még csak föl se nézett; évek óta most szívtá az első slukkot.

– Na igen... A mama kufferei. Így neveztük őket a *Dallason*. Ha bármi baj van, mama, oda tudunk találni. Maga is így gondolja? – nézett a tisztre. – Annak a hajónak vége. És a legénységének is. Ki akarom deríteni, hogy miért.

– De már hallottuk az összeroppanás hangját.

– Tudom. És azt is tudom, hogy két anyahajónknak volt ma egy-egy kisebb balesete – mondta Jones. – Azokat a hangokat a SOSUS is rögzítette.

– És maga erre mit mond?

– Én nem mondok semmit. – Megint egy oldal. A lap alján nagy, fekete folt: az *Asheville* és legénysége halálát jelezte.

– Ez meg mi a bűdös nyavalya?

– Valamiféle jelkettőződés, uram. Az iránya majdnem pontosan megegyezik az *Asheville* hangjának irányával.

Szerintünk a számítógép...

– De a jó istenit, az időkülönbség négy perc! – Jones visszalapozott három oldalt. – Látja? Ez itt valaki más.

– *A Charlotte?*

Jones úgy érezte, megdermed ereiben a vér. A feje kissé kóválygott a cigarettától. A papír szignatúrája ugyanaz volt: egy levegőző, dízelmotoros tengeralattjáró, aztán egy 688-as osztályú teljes sebességgel. A hangok annyira közel voltak és annyira egyformák, de a véletlen egybeesés lehetősége annyira valószínűtlennek látszott...

– Hívja fel Mancuso admirálist, és kérdezze meg, hogy a *Charlotte* bejelentkezett-e.

– De...

– Most rögtön, első tiszt!

Dr. Ron Jones felállt és körülnézett. Minden olyan volt, mint máskor – majdnem olyan. Ugyanazok az emberek ugyanazzal a hozzáértéssel ugyanazt a munkát végzik, de valami hiányzik... Valami nem ugyanaz. De mi? A tágas terem hátsó falán egy óriási Csendes-óceán-térkép függött. Ezen a térképen nem is olyan rég még vörös szilvetteket lehetett látni, szovjet tengeralattjáró-típusok sziluttjeit, dízelesek, rakétavetőket, atom-tengeralattjárókat, nemegyszer fekete szilvettek kíséretében, jelezve, hogy a csendes-óceáni SOSUS nyomon követi az „ellenséges” tengeralattjárókat. Amerikai tengeralattjáró-vadászokat irányít a körzetbe, meg P-3C Orion ASW madarakkal követi őket, amelyek időnként lelecsapnak rájuk, nyugtalanítják őket, hadd érezzék, kik az urak a világ óceánjain. A térképeken látható jelzések most

bálnákra utáltak, némelyiknek neve is volt, ugyanúgy, mint a szovjet tengeralattjáróknak, de ezek a nevek olyanok voltak, mint például „Moby és Mabel”, s egy-egy bálnarajt jelöltek. Ellenség már nem volt, nem volt ok a sietségre sem. Ezek a mostaniak már nem úgy gondolkodnak, mint egykor ő, az északnak tartó *Dallason*, mikor olyan hajókat követtek, olyan emberekkel, akiket egy nap meggyilkolhattak. Jones a lelke mélyén igazából sose számított erre, de sose felejtette el, hogy ennek azért mindig fennáll a lehetősége. Ezek a férfiak és nők azonban már elfelejtették. Látta rajtuk. És most abból, ahogyan az első tiszt beszélt a csendes-óceáni főparancsnoksággal, már hallotta is.

A terem túlsó végébe ment, és egyszerűen kivette a kagylót az első tiszt kezéből.

– Bart! Ron vagyok. Bejelentkezett már a *Charlotte*?

– Most keressük.

– Nem fogják megtalálni, kapitány – mondta komoran Jones.

– Ezt meg hogy értem? – kérdezte Mancuso, de érződött a hangján, hogy tudja, hogyan értse. Szavak nélkül is mindig értették egymást.

– Jöjjön át, Bart! Ez most nem vicc.

– Tíz perc – ígérte Mancuso.

Jones egy fém szemétygyűjtő oldalán elnyomta a cigarettáját, és megint kezébe vette a leporellókat. Az első tiszt, aki eddig buzgón asszisztált, hátralépett, látva, hogy a „Mester” dolgozik. A Mester olyan dolgokat látott, amiket

nem láthatott, és a keresztnévén szólított egy admirálist.

– Vigyázz! – kiáltott egy hang. – Mancuso lépett be, nyomában Chambers hadműveleti tiszt és egy adjutáns. Rögtön Jonesra nézett.

– Megkerült már a *Charlotte*, Bart? – kérdezte Jones.

– Nem.

– Jöjjön ide!

– Mit akar, Jonesy?

Jones a lap aljára mutatott.

– Itt az összeroppanás. A hajótest összeroppanásának a hangja.

Mancuso bólintott, és mélyet sóhajtott.

– Tudom, Ron.

– És nézze ezt! Ez a nagy sebességgel végrehajtott manőver...

– Itt valami nem stimmel – szólt közbe Chambers. – Ha az ember teljes sebességgel viszi a hajót, nem azért viszi, hogy kidugja a fejét a vízből.

Még nem látja, gondolta Jones. Vagy ami még valószínűbb: nem akarja látni.

– De ez nem ment egyenesen fölfelé, Mr. Chambers – mondta. – Itt meg itt változik az aspektus. – Fölfelé vitte a tollat a papíron, időben visszafelé, megjelölte azt a részt, ahol a jelek szélessége változott, és ahol az irány kissé módosult. – Fordult. Gyorscsavarral, maximális sebességgel. Ez itt valószínűleg egy csali jele. Ez meg – jobbra mozdult a keze – egy „hal”. Csendes hal, de nézzék meg az irányát. Ez is fordult. Üldözte az *Asheville*-t, itt van fehéren-feketén. – Jones mindkét jelzést bekarikázta. – És

mindkét jel ehhez az időponthoz tart. – Jóllehet a papíron mintegy harmincöt centiméter választotta el egymástól a két jelzést, alakulásuk gyakorlatilag egyforma volt. Ismét mozdult a toll, ezúttal fölfelé, majd átsiklott egy másik frekvenciaoszlopra. – Ide mutatnak. Egy torpedó kilövésére.

– A bánatos életbe... – suttogta Chambers.

Mancuso a papír fölé hajolt, Jones mellé. Most már ő is látta.

– És ez?

– Ez valószínűleg a *Charlotte*, szintén manőverezett egy rövid ideig. Látja... Én úgy látom, itt meg itt változik a jel aspektusa. Csak valószínűleg túl messze volt, ezért nincs meg a hal nyoma sem. – Jones tolla megint visszasiklott a *USS Asheville* jeleihez. – Itt van. A japán dízeles kilőtt egyet rá. Az *Asheville* megpróbált elmenekülni előle, de nem sikerült. Itt a torpedó robbanófejének első robbanása. Leáll a motorzaj, mert hátulról kapta a találatot. Itt roppannak össze a belső válaszfalak. Az *Asheville*-t egy torpedó süllyesztette el, valószínűleg egy 89-es típusú, és körülbelül abban az időpontban, amikor a két anyahajót az a kis baleset érte.

– Ilyen nincs – mondta Chambers mintegy magának.

Jones odafordította a fejét; fénylett a szeme, mint a rongybaba arcára varrt gombok.

– Nincs? Akkor szíveskedjék megmagyarázni nekem, uram, mit jelentenek ezek a jelzések. – Valakinek vissza kellett zökkenteni őket a valóságba.

- Jézusom! Ron!
- Nyugalom, Wally! – szólt rá halkán a csendes-óceáni tengeraltjárók parancsnoka. Nézte, nézte a jeleket, próbált valamilyen más, racionális magyarázatot keresni rájuk. Nézte, nézte, de lelke mélyén már tudta, hogy nincs más magyarázat.
- Csak az idejét fecsérli, parancsnok – mondta Jones, és tollával megkopogtatta a USS Gary nyomvonalát. – Szólni kellene ennek a fregattnak, hogy ez nem mentőexpedíció, hanem a veszélybe rohan. Két SSK cirkál odakint éles torpedókkal fölszerelve, és kétszer már használták is őket. – Jones odament a falitérképhez, kezébe vette a vörös tollat, bejelölt két, egyenként mintegy harminc mérföld átmérőjű, kör alakú területet. – Valahol itt vannak. Jó volna nyakon csípni őket, mikor legközelebb feljönnek levegőzni. Ez a felszíni nyom egyébként kié?
- Állítólag a parti őrség egyik őrnaszádja, menteni siet – felelte Chambers.
- Vagy inkább gyilkolni – mondta Jones, s ezt a nyomvonalat is megjelölte vörössel. Ellenség. Célpont.
- Értesítenünk kell a főparancsnokságot – mondta Mancuso. Jones bólintott.
- Magam is úgy vélem, uram.

22.

A globális dimenzió

A bomba hatásos volt. Egy új luxusszálló, a javarészt indiai pénzen épült Trincomalee Tradewinds előtt robbant.

Később néhány ember – fél háztömbnyinél egyikük se volt közelebb –, emlékezett a járműre: egy kis fehér teherautóra, amely azért volt akkora, hogy elbírjon fél tonna AMFO-t. Ez egy nitrogéntartalmú műtrágyából és dízelolajból készült robbanóanyag. Egy fürdőkádban vagy akár egy mosóteknőben is könnyűszerrel előállítható. Ötszáz kilogramm a szóban forgó esetben elég volt ahhoz, hogy leszakítsa egy tízemeletes szálloda homlokzatát, megöljön huszonhét embert, és száznál is többet megsebesítsen. Szinte még el sem ült a robbanás dőreje, mikor már fel is hívta valaki a Reuters helyi irodáját.

„A felszabadítás végső szakasza kezdetét vette – mondta a hang; valószínűleg egy előre megírt nyilatkozatot olvasott fel, a terroristák gyakran megteszik. – Ha a Tamil Tigrisek nem kapják meg szülőhazájukat és autonómiájukat, nem lesz béke Srí Lankán. Ez a mostani még csak harcunk kezdetét jelenti. Míg el nem érjük célunkat, mindennap felrobbantunk egy bombát.” Klikk.

Fennállásának több mint száz éve óta a Reuters a világ egyik legjobban működő hírszolgálat. A colombói irodája sem kivétel ez alól, még hétvégeken sem. A jelentés tíz perc múlva már a londoni irodában volt, ahonnan „gyorshírként” azonnal bekerült az egész földet betérítő hírhálózatba.

Az Egyesült Államokban számos ügynökség rutinszerűen figyeli a hírügynökségi jelentéseket, a hírszerző szerveket, az FBI-t, a titkosszolgálatot és a Pentagont is beleértve. Ez érvényes a Fehér Ház híradós irodájára is. Így tehát huszonöt perccel a bomba felrobbanása után egy

légikisasszony – a légielő egyik őrmestere – Jack Ryan vállára tette a kezét.

– Gyorshír, uram – suttogta.

Ryan álmosan bólintott, kikapcsolta a biztonsági övét, és magában hálát adott istennek, hogy nem ivott túl sokat Moszkvában. A kabin tompa fényében látta, hogy mindenki úgy alszik, mintha agyonütötték volna. Hogy föl ne keltse a feleségét, át kellett lépnie az asztalt. Csaknem elesett, de az őrmester elkapta a karját.

– Köszönöm, hölgyem.

– Nem tesz semmit, uram.

Ryan követte a csigalépcsőn, s fölment vele a felső fedélzetre, a kommunikációs részbe.

– Mi történt? – Ellenállt a kísértésnek, hogy megkérdezze, mennyi az idő, mert az egy másik kérdést vont volna maga után: a washingtoni idő érdeklő-e, a gép pillanatnyi földrajzi helyzetének megfelelő idő vagy a gyors hírek keletkezésének ideje. Ez is csak egy újabb jele a haladásnak, gondolta Ryan a hőnyomtatóhoz lépve: azt is meg kell kérdezni, hogy a „most” mikor van. Az ügyeletes kommunikációs tiszt egy repülő százados volt: fekete, karcsú, csinos lány.

– Jó reggelt, Ryan doktor. A Nemzetbiztonsági Hivatal jelezte, hogy ezt önnek továbbítsuk. – Egy olyanfajta csíkos papírt nyújtott át, amit Ryan szívből utált. A hőnyomtatók halkan működnek, azonban a kommunikációs helyiségben – csakúgy, mint a többi hasonlóban – így is épp elég zaj volt. Ryan elolvasta a Reuters gyorsjelentését, amelyet frissessége folytán még sem a CIA-nek, sem másnak nem volt ideje elemezni.

- Kérek egy biztonsági telefont.
- Jött néhány más anyag is – mondta egy másik repülő, néhány lapot átnyújtva. – A haditengerészetnek rossz napja volt.
- Nocsak. – Ryan leült egy párnás székbe, és felkattintotta az olvasólámpát. – Mi a fene – mondta. Az órájára nézve úgy kalkulált, hogy öt óránál többet semmiképp sem alhatott, s tudta, nem valószínű, hogy Washingtonig lenne még rá alkalma.
- Hármas vonal, Ryan doktor. Jackson admirális a túlvégen.
- Itt Kardforgató – mondta Ryan, a titkosszolgálatnál kapott fedőnevét használva. Előzőleg megpróbálták a Revolverhős nevet ráaggatni, afféle lezser tiszteletadásként, előéletére célozva.
- Itt Kapcsolótábla. Élvezed a repülést, Jack?
- Ryant minden alkalommal meglepte, hogy a lehallgatás ellen védett digitális vonal ennyire jó minőségű. Megismerte barátja hangját, még annak derűs csengését is. Azt is hallotta, hogy ez a derű ezúttal kissé kényszeredett.
- Ezek a pilóták nagyon értik a dolgukat – felelte. – Talán még te is tanulhatnál tőlük valamit. Na mondd, mi van? Mi újság odalent a boltban?
- A Csendes-flottánál néhány órája történt egy kis incidens.
- Azt én is látom. Először Srí Lankát mondd! – rendelkezett Kardforgató.
- Egyelőre még csak egy táviratot kaptunk – válaszolta Jackson admirális. – Van néhány fényképünk is, és kábé

fél óra múlva várunk egy videót. A trincomalee-i konzulátusunk most jelent. Megerősítik az incidenst. Úgy tudják, egy amerikai állampolgár megsebesült, csak egy, és az sem igazán komolyan, de engedélyt kérnek a minél előbbi evakuálásra. Mike azt mondja, szorul körülötte a hurok. Napszálltakor megpróbál kisettenkedni. Véleményünk szerint a barátaink kezdenek belelendülni. A kétéltűjeik még ott vannak a parton, de az osztagnak nyomát veszítettük. Az a körzet, amit játszótérnek használtak, néptelennek tűnik. Háromórás műholdfelvételeink vannak, és a terepen senki.

Ryan bólintott, s felhúzta az ülése melletti ablak napvédőjét. Odakint sötét volt, lent sem látott lámpákat. Vagy már az óceán fölött járnak, vagy felhőréteg van alattuk. Nem látott semmit, csak a gép szárnyának végén villogó helyzetjelzőt.

– Közvetlen veszély?

– Nem hiszem – vélekedett Jackson admirális. – Úgy saccoljuk, hogy egy konkrét akcióhoz minimum egy hét kell, de ugyanakkor olyan érzésünk van, hogy mostanra is valószínűsíthető egy konkrét akció. A folyó felső szakaszán egyetértenek – mondta Jackson. – Dubro admirális mielőbbi utasítást kér, hogy mit csináljon.

– Értem – felelte Ryan az Air Force One egyik jegyzetőmbjébe jegyezgetve, amelyet még nem sikerült ellopnia az újságíróknak. – Tartsd a vonalat! – Felnézett a hadnagyra. – Mennyi idő múlva érkezünk az Andrewsra?

– Hét és fél óra múlva, uram. Elég erős a szél. Jelenleg Izlandhoz közeledünk.

Ryan bólintott.

– Köszönöm. – Megint a kagylóba kezdett beszélni. – Mi még hét és fél óráig fent vagyunk, Robby. Addig még beszélek a főnökkel. Kezdj el gondolkodni, mert kábé két órával a leszállás után jelentened kell neki.

– Vettem.

– Jó. És most azt mondd, mi történt az anyahajókkal?

– Az egyik japán teknőnek állítólag üzemzavara támadt, ami miatt kilőtte a Mark 50-eseit. Mindkét anyahajót seggbe lötték. Az *Enterprisenak* mind a négy propellere tönkrement, a *Stennisnek* három. Halálos áldozat nincs, csak néhány kisebb sérülés.

– De hát hogy a fenébe történhetett ez, Robby?

– Nézd Kardforgató, én csak dolgozom itt. Látnok az nem vagyok.

– Meddig fog tartani?

– A kijavítása? Mostani becslés szerint négy-hat hónapig. Várj, tartsd egy kicsit, Jack! – mondta Jackson. – Ryan halk beszédhangokat és papírzörgést hallott. – Várj egy pillanatra... épp most futott be valami.

– Tartom. – Ryan belekortyolt a kávéjába.

– Rossz hír, Jack. Eltűnés/elsüllyedés a Csendesen.

– Micsoda?!

– A USS *Asheville*, az egy új 688-as, a BST-3-asa most kezdett ordítani. A *Stennis* kiküldött egy madarat, hogy nézze meg, és egy teknő is tart arrafelé. Nem sok jó néz ki belőle.

– És a legénység? Mennyien vannak? Százan?

– Többen. Százhuszan-százharmincan. A rohadt életbe!

Még srác voltam, amikor ilyesmi utoljára történt.

– Ugye, folyik velük valamilyen hadgyakorlat?

– Igen, a DATELINE PARTNERS. Tegnap ért véget. Két órája még úgy nézett ki, hogy sikeresen zártuk. Egyik pillanatról a másikra borult ki a bili. Várj, újabb jelentés – mondta Jackson. Szünet – Első kézből A *Stennis* felküldött egy Hoovert...

– Egy mit?

– Egy S-3-as Vikinget, egy tengeralattjáró-vadász madarat. Négyfős legénység. Túlélőt nem jelentenek. A kurva életbe!

– tette hozzá Jackson, bár ez nem érhetne nagy meglepetésként. – Jack, nekem most intézkednem kell.

– Értem. Folyamatosan tájékoztass.

– Meglesz. Vége. – A vonal elhallgatott.

Ryan felhajtotta a kávéját, a műanyag csészét a repülőgép padozatához csavarozott hulladékgyűjtőbe dobta. Még nincs értelme fölébreszteni az elnököt. Durlingnak aludnia kell: pénzügyi válságba csöppen odahaza; politikai zűrzavarba; lehetséges, hogy az Indiai-óceánon háború készül; és Japán ezzel a hülye csendes-óceáni balesettel csak rontott a helyzeten. Ráfér Durlingra még az a néhány óras nyugalom.

*

Merő véletlen folytán Orezának egy fehér Toyota Land Cruisere volt, a sziget egyik legnépszerűbb autótípusa. Utasával, hajóbérlőjével épp a Toyota felé ballagott, amikor két ugyanolyan kocsi állt be a bárkakikötő parkolójába. Hat embert szállt ki belőlük, s indult egyenesen feléjük. A kiszolgált fedélzetmester megtorpant. Még virradat előtt

hagyta el Saipant, miután a szállodánál fölvette Burroughst. Tonra a korai órákban a legjobb horgászni, mikor a hal a napi tápláléka után indul. Egy kicsit sűrűbbnek látszott ugyan a forgalom, de egyébként minden normálisnak tűnt. Most azonban nem. Most japán vadászrepülők köröztek a sziget fölött, ez a terepszínű ruhába öltözött hat revolveres férfi meg egyenesen feléje és az utasa felé tart. Mint a mozikban, gondolta. Mint azokban a hülye tévésorozatokban, ahol jönnek az oroszok.

– Na, hogy ment a horgászat? – kérdezte az egyik férfi. O-3-as rangja volt, bal mellzsebén ejtőernyősjelvény. Olyan barátságosan mosolygott, hogy annál barátságosabban nem is lehetett volna.

– Megakasztottam egy akkora tont, mint egy torpedó – felelte Pete Burroughs. Büszkeségét még az időközben elfogyasztott négy sör is fokozta.

Még szélesebb mosoly.

– Tényleg? Megnézhetném?

– Persze! – Burroughs megfordult, és visszavezette őket a kikötőhöz, ahol a hal még mindig ott lógott fejjel lefelé a csigán.

– Ez a maga hajója, Oreza kapitány? – kérdezte a százados.

Csak egy katona kíséerte el idáig, a többiek ott maradtak, feszülten figyeltek. Mintha csak parancsot kaptak volna, hogy ne legyenek túl... tudom is én, milyenek, gondolta Oreza. Az is feltűnt neki, hogy a százados nem restellte megtudakolni a nevét.

– Az enyém, százados úr. Érdekli a horgászat? – kérdezte

ártatlan mosollyal.

– A nagyapám halász volt – válaszolta az *isii*.

Oreza mosolyogva bólogatott.

– Az enyém is. Családi hagyomány.

– Régi?

Közben odaértek a *Springer*hez. Oreza bólintott.

– Több mint százéves.

– Nocsak! Micsoda remek hajó! Megnézhetem?

– Persze, ugorjon csak fel! – Oreza előrement, intett a századosnak, hogy kövesse.

Az őrmester, aki idáig kísérte a századost, Burroughsszal együtt, de tőle mintegy háromlépésnyire a parton maradt. A derekára erősített tokban egy SIG P220-as volt, a japán katonaság rendszeresített oldalfegyvere. Oreza agyában ekkor már az összes vészcsengő csörömpölt.

– Mit jelent az, hogy *Springer*?

– Egy vadászkutyafajta.

– Vagy úgy. – A százados körülnézett. – Milyen rádió kell egy ilyen hajóhoz? Drága?

– Megmutatom. – Oreza a nagykajütbe vezette a századost. – Maguknál készült, NEC-gyártmány, a szokásos tengeri VHF meg egy tartalék. Ez itt a GPS navigációs rendszer, mélységmérő, halkereső, radar. – Sorra az említett műszerekre tette a kezét. Valóban japán gyártmány volt mind, elsőrangú minőségű, elérhető árú és tökéletesen megbízható.

– Van fegyver a fedélzeten?

Klikk.

- Fegyver? Minek?
- Sok embernek van fegyvere a szigeten?
- Tudomásom szerint nincs – ingatta a fejét Oreza. – Ami azt illeti, engem még sose támadott meg hal. Nem, nekem nincs fegyverem. Még otthon sincs.

A százados szemmel láthatóan elégedett volt a válasszal.

- Miféle név ez az Oreza? – kérdezte az *isii*. Az ő fülében helybeliként csengett.

- Mármint hogy eredetileg? Az őseim annak idején Portugáliából jöttek.

- És régóta él itt a családja?

Oreza bólintott.

- Elég régóta. Öt év az elég hosszú idő, nem? Egy férj meg egy feleség az pedig család. Vagy talán nem?

- És ez a rádió, ez a VHF, ez rövid hatósugarú? – A százados körülnézett, lát-e még más berendezést is, de nyilvánvalóan nem volt.

- Elég rövid – válaszolta Oreza. – Kábé addig jó, ameddig ellátni.

A százados bólintott.

- Helyes. Köszönöm. Szép ez a hajó. Gondolom, büszke rá.

- Igen, százados úr.

- Hát köszönöm, hogy megmutatta. Most már elmehet – mondta a százados, észre sem véve, milyen disszonánsan cseng az utolsó mondata.

Oreza kikísérte a partra. Nézte, amíg oda nem ért az embereihez, akikhez egy szót sem szólt.

- Ez meg...

– Eldugulna egy kis időre, Pete? – mondta fedélzetmesteri hangján Oreza. El is érte vele a kívánt hatást.

Elindultak Oreza kocsijához. A japán csapat katonamód, percenkénti százhusz lépéses tempóban távolodott, az őrmester lépést tartva, egy lépéssel a százados mellett, fél lépéssel mögötte. Mikor beültek Oreza kocsijába, látták, hogy a bárkakikötő parkolójának bejáratánál egy másik Toyota Land Cruiser áll. Nem csinál semmit, csak áll, három egyenruhás férfi ül benne.

– Valamilyen gyakorlat? Hadgyakorlat? Mi a fene ez? – kérdezte Burroughs immár Oreza kocsijában.

– Hát most megfogott, Pete. – Oreza indított, jobbra fordult, kihajtott a Beach Roadra. Néhány perc múlva már a kereskedelmi kikötőnél jártak. Nem sietett, betartott minden szabályt és sebességkorlátozást, és áldotta a szerencséjét, hogy pontosan ugyanolyan típusú és színű kocsija van, mint a katonáknak.

Vagy majdnem pontosan. Az *Orchid Ace*-ről legördülő kocsik most már jobbára olíva-zöldek voltak. A sorra érkező reptéri kisbuszokból ugyanilyen színű egyenruhát viselő csoportok szálltak ki. Úgy tűnt, mindnyájan egy pont felé tartanak, ahonnan aztán szétszóródnak: vagy a parkoló katonai járművekhez mennek, vagy a hajóra – talán azért, hogy kivezessék kijelölt egységüket.

– Mik azok a nagy dobozszerűségek?

– MLRS-ek. [24] Rakétakilövőök, többet is ki tudnak löni egyszerre. – Oreza most már látta, hogy hat van belőlük.

– És mire kellene? – kérdezte Burroughs.

– Emberölésre – felelte idegesen Oreza.

A kikötő mellett elhaladtukban a katonák hevesen integettek nekik. Újabb teherautók, újabb katonák, vagy ötszáz katona. Oreza továbbhajtott dél felé. Minden nagyobb kereszteződésben állt egy Land Cruiser. Mindegyikben legalább három katona ült, egyik-másik pisztolytáskával, némelyik puskásan. Eltartott néhány percre, mire Oreza rádöbbsent, hogy egyetlen rendőrautót se látni. Ráfordult a Wallace Highway re.

– Nem a szállodámhoz megyünk? – kérdezte Burroughs.

– Meghívom mihozzánk, vacsorázzon nálunk.

Oreza nekivágott a dombnak. Elhajtott a kórház előtt, aztán bekanyarodott a házuk elé. Tengeri ember volt ugyan, de a szárazföldön jobban szerette a magasabb helyeket. És innen szép kilátás nyílt a sziget déli részére. A ház nem volt túl nagy, ablaka viszont elég sok volt. Oreza felesége a kórházban dolgozott, adminisztrátorként. Munkahelye közelsége lehetővé tette, hogy ha olyan hangulata támadt, átsétálhatott. Ma este nem volt jó hangulatban. Amint a férje lefékezett a ház előtt, már ki is állt az ajtóba.

– Mi a fene folyik itt, Mani? – Ő is portugál származású volt, akárcsak a férje: alacsony, kerekded, kreol bőrű. Most sápadt volt az arca.

– Előbb talán menjünk be, drágám. Bemutatom neked Pete Burroughst, vele voltam horgászni. – Oreza hangja nyugodt volt, de a szeme ide-oda villant. Kelet felől négy repülőgép leszállófényei látszottak, egymást körülbelül egymérföldes távolságban követve. A sziget két nagy kifutópályája felé tartottak.

Bementek a házba.

– Nem működik a telefon. Próbáltam hívni Rachelt, de csak a rögzítő vette föl. A tengerentúli vonalak nem működnek. Amikor elmentem a bevásárlóközpontba...

– Katonák? – kérdezte a feleségétől Oreza.

– Egy egész hadsereg! És mindegyik...

– ...japán – fejezte be a mondatot Manuel Oreza, az Egyesült Államok parti őrségének nyugállományú fedélzetmestere.

– Ez nem valami udvarias módja a...

– Az invázió sem udvarias, Mr. Burroughs.

– Micsoda?

Oreza fölemelte a konyhai telefont, és megnyomta lánya massachusettsi házának gyorstárcsázó gombját.

– Szíves elnézését kérjük, de kábelprobléma miatt a Csendes-óceánon túli vonalak átmenetileg nem üzemelnek. Szakembereink már dolgoznak a hiba kijavításán. Köszönjük a türelmét.

– A jó édes anyátoknak köszönjétek! – csattant rá a magnóhangra Oreza. – Kábelhiba...! Na és a műholdakkal mi van?

– Nem lehet kifelé telefonálni? – Burroughs nem volt az a gyorsan kapcsoló típus, de ez legalább valami olyasmi volt, amit értett.

– Úgy tűnik, nem.

– Próbálja meg ezzel! – A számítógépmérnök a zsebébe nyúlt, és elővette a mobil telefonját.

– Nekem is van – mondta Isabelle Oreza. – Az se működik. Vagyis hogy itt helyben semmi baja, csak...

– Mi a szám?

– A körzeté 617 – felelte Oreza, majd megmondta a többi számot is.

– Várjunk csak! Előbb az Egyesült Államok száma kell.

– Úgy se fog működni – kötötte az ebet a karóhoz Mrs. Oreza.

– Errefelé még nincs műholdas telefon? – Burroughs elmosolyodott. – A cégem nemrég szerelt fel minket ezekkel a ketyerékkal. Rákapcsolhatom a notebookomra, faxolhatok vele meg minden.

Új volt az egész rendszer, a szigeten még nem is működött ilyen telefon. Erről az elmúlt hét folyamán a japán hadsereg is meggyőződött. Maga a szolgáltatás azonban az egész földgolyóra kiterjedt, bár a helyi kereskedők még nem kezdték meg a készülékek árusítását. A kis telefon jele a harmincöt alacsony Föld körüli pályán keringő műhold valamelyikén keresztül a legközelebbi földi állomásra került. Manila volt a legközelebb – úgy harmincmérföldnyivel közelebb Saipanhoz, mint Tokió. A luzoni földi állomást alig két hónapja helyezték üzembe, s most azonnal továbbította a hívást egy Csendes-óceán fölötti geostacionárius műholdra, ahonnan a jel a kaliforniai földi állomásra került, onnan pedig üvegszálal vonalon a massachussettsi Cambridge-be.

– Halló! – mordult bele egy némiképp ingerült hang a vonal túlsó végén. Az amerikai keleti zónaidő szerint még csak hajnali ötre járt.

– Te vagy, Rachel?

– Papa?

– Én vagyok, kicsim.

– Valami baj van?
– Miből gondolod?
– Próbáltam hívni a mamát, de egy géphang azt mondta, hogy nagy vihar volt felétek, és elszakadtak a vezetékek.
– Nem volt itt semmiféle vihar, Rach – mondta minden különösebb gondolkodás nélkül Oreza.
– Akkor meg mi van?
Jézusom, hol is kezdjem? – tépelődött magában Oreza. Mi van, ha senki... Létezik ilyen?
– Khm... Portagee – szólalt meg Burroughs.
– Mi az? – kérdezte Oreza.
– Mi az, papa? – kérdezte Oreza lánya is.
– Várj egy pillanatra, kicsim. Mi az, Pete? – Oreza befogta a beszélőt.
– Hogy értette az előbb azt, hogy invázió? – kérdezte Burroughs. – Hogy háború? Hogy elfoglalták a szigetet? Így?
Oreza bólintott.
– Így is lehet mondani.
– Azonnal tegye le! – Burroughs hangja félreérthetetlenül csengett. Eddig még egyikük se gondolt bele a törtétekbe, de most – bár ellenkező irányból és más-más gyorsasággal közelítve – mindketten ugyanarra a véleményre jutottak.
– Még jelentkezem, kicsim. Jól vagyunk. Szervusz. – Oreza megnyomta a törlés gombot. – Mi a gond, Pete?
– Gondolom, ez nem valamilyen vicc. Ugye, nem valami turistahülyítésről van szó? – kérdezte Burroughs.
– Jézusom, muszáj innom egy sört. – Oreza kinyitotta a

hűtőt, és kivett egy doboz sört. Hogy japán főzet volt, pillanatnyilag nem számított. Vendégének is odadobott egyet. – Ez nem játék, Pete. Ha netán nem vette volna észre, legalább egy zászlóaljnyi katonát láttunk, katonai járműveket, vadászrepülőket. Azt a barmot meg ott a kikötőben nagyon érdekelte a hajóm rádiója.

– Értem. – Burroughs felbontotta és alaposan meghúzta a sörösdobozt. – Tételezzük fel, hogy komoly a dolog. Akkor valamit tennünk kell.

– Szerintem is – bólintott a nyugállományú fedélzetmester.

*

A csendes-óceáni főparancsnokságon nagy volt a sürgés-forgás. Csaknem mindenki egyenruhában volt. Hétvégeken ritka itt a polgári alkalmazott, és annak a kevésnek is lejárt már a munkaideje. Mancuso már akkor látta, milyen hangulatban van a társaság, amikor keresztüljött a biztonságiak vonalán: az emberek homlokukat ráncolták, a padlót nézegették, gyors léptekkel igyekeztek minél távolabb kerülni a közeléből. Senki sem akart belekerülni a viharba.

– Seaton admirális hol van? – kérdezte a tengeralattjárók parancsnoka a legközelebbi adjutánst. Az altiszt némán mutatta, melyik irodában. Mancuso a másik kettővel a sarkában a jelzett irányba indult.

– Maga meg hol a fenében császkaált? – reccsent rá a csendes-óceáni flotta főparancsnoka, mikor a szobájába léptek.

– A SOSUS-nál, uram. Admirális úr, azt hiszem, ismeri Chambers kapitányt, a hadműveleti tisztemet. Ez az úr

pedig dr. Ron Jones...

– ...a szónáros, akivel dicsekedni szokott? – Davis Seaton admirális engedélyezett magának egy udvarias mozdulatot. Elég kurta volt.

– Igen, uram. Épp odaát voltunk a SOSUS-ban, az adatokat elemeztük, amikor...

– Nincs túlélő, Bart. Nagyon sajnálom, de az S-3-as legénysége azt mondta...

– Megölték őket, uram! – vágott közbe Jones, aki unta már a tiszteletköröket. Kijelentése után mindenki megdermedt.

– Hogy érti ezt, Jones doktor? – kérdezte egy hosszú másodperc elteltével a csendes-óceáni flotta főparancsnoka.

– Úgy, uram, hogy az *Asheville*-t és a *Charlotte*-ot japán tengeralattjárók torpedózták meg és süllyesztették el.

– Egy pillanat, fiam, egy pillanat. Azt mondja, a *Charlotte*-ot is? – Seaton Mancusóra nézett. – Mi ez az egész, Bart?

A tengeralattjárók parancsnoka nem válaszolt.

– Be tudom bizonyítani, uram. – Jones fölemelte a hóna alá fogott papírlapokat. – Kéne egy világos asztal.

– Admirális úr – mondta gyászos arccal Mancuso –, nagyon úgy néz ki, hogy Jonesynak igaza van. Ezek nem balesetek voltak.

– Uraim! E pillanatban tizenöt japán tiszt tartózkodik a hadműveleti helyiségben, és mind azt magyarázza, hogyan működik a teknőiken a tűzvezérlés és a...

– Ugye, vannak itt tengerészgyalogosok? – kérdezte fagyosan Jones. – És ugye, fegyverük is van?

– Mutassa, mit hozott! – intett az íróasztala felé Dave

Seaton.

Jones magyarázni kezdett. Lehet, hogy Seaton nem tartozott a „vájtfülűek” közé, hallgatni és figyelni mindenesetre tudott. Jones azt is megmutatta, hogyan jelzi a SOSUS még a felszíni hajókat és a torpedókat is, amelyek a két anyahajót tönkretették.

– Nézze az időpontot, uram! Hogy mennyi idő alatt zajlott le ez az egész. Kábé húsz perc. Kétszázötven tengerész halt meg. Ez nem baleset volt.

Seaton úgy rázta meg a fejét, mint a ló, mikor a füle körül duruzsoló böngölyt akarja elhessegetni.

– Álljunk meg egy percre. Nekem eddig egy árva szót se... Nem állunk velük hadiállapotban. A világon semmi jele annak, hogy...

– Most viszont van. – Jones nem hagyta magát eltántorítani.

– De...

– A szentségít, admirális! – kiáltotta Jones. – Itt van fehéren-feketén! Vannak ebből másolatok a SOSUS épületében, van magnófelvétel, de még tévén is meg tudom mutatni, ha óhajtja. Küldje át a saját szakértőit, ha már úgylis itt vannak! – mutatott Mancusóra és Chambersre. – Minket megtámadtak, uram!

– Mik az esélyek arra, hogy ez valamifajta tévedés? – kérdezte Seaton. Olyan fehér volt az arca, mint az egyenruhája.

– Gyakorlatilag nulla. De ha úgy tetszik, várja csak meg nyugodtan, míg apróhirdetés formájában közzé nem teszik a *New York Times*ban. – Jonesnak sose volt erős oldala a diplomácia, ráadásul most nagyon dühös is volt.

– Na ide figyeljen... – kezdte Seaton, de aztán elharapta a mondatot, és Mancusóra nézett. – Bart?

– Az adatok vitathatatlanok, uram. Ha volna rajtuk mit vitatni, Wally vagy én már megtettük volna. A SOSUS szakértői ugyanígy látják. Magam is alig akarom elhinni – mondta Mancuso. – A *Charlotte* nem jelentkezett be, és...

– Miért nem jelzett a vészjelzője? – kérdezte a flotta főparancsnoka.

– Az a szerkezet az egyik hátsó stabilizátorra van felszerelve. Egyik-másik kapitányom le is szereltette. A gyorsjáratúak tavaly föl sem akarták szerelni. Emlékszik? Egyébként pedig könnyen lehet, hogy a hal tönkretette, vagy valamilyen más ok miatt nem működött rendesen. Hanglokátorral bemértük, hogy nagyjából a *Charlotte* lehet, de hiába szólítottuk fel, hogy mindenképpen válaszoljon, nem felelt. Nincs okunk feltételezni, uram, hogy megvolna még.

Most, hogy Mancuso kimondta, immár hivatalossá is vált. Most már csak egyvalamit kellett kimondani.

– Maga szerint tehát háborúban állunk? – kérdezte kísértetiesen suttogva a flotta főparancsnoka.

– Igen, uram – válaszolta a tengeralattjárók parancsnoka.

– Nem kaptunk semmiféle hadüzenetet – vetette ellen Seaton.

– Túlon túl tisztelik a hagyományaikat – jegyezte meg Jones. – Pearl Harbort.

*

Pete Burroughs nem itta meg aznapi ötödik sörét. Az

éjszaka nem hozott nyugodalmat. Az égbolt tiszta volt ugyan, csillagokkal teli, de kelet felől továbbra is csak jöttek és jöttek Saipanra a csillagoknál is fényesebb fénypontok; a passzátszelet kihasználva közelítettek a sziget két amerikai építésű leszállópályája felé. Mindegyik Jumbo legalább kétszáz katonát hozott, de inkább háromszázat. Fentről ráláttak a két repülőtérré. Oreza távcsöve több mint megfelelő volt ahhoz, hogy kivegye a repülőgépeket és a feltöltésükre siető tartálykocsikat; igyekeztek, hogy a gépek mielőbb visszafordulhassanak újabb szállítmányukért. Jó néhány órának kellett eltelnie, mire eszükbe jutott számolni őket.

– Kocsi jön – szólt figyelmeztetőleg Burroughs, észrevéve a felénk forduló reflektorokat.

Oreza behúzódott a ház oldalának takarásába, remélte, hogy a sötétben nem látják meg. Ez a kocsi is egy Toyota Land Cruiser volt. Végiggördült a zsákutcán, a végéhez érve megfordult. Épp csak egy kis ideig álldogált, aztán már jött is vissza – a benne ülők valószínűleg épp csak számba vették, hány kocsi áll a behajtókon. Vagy talán hogy nem tapasztalnak-e valamilyen nemkívánatos csoportosulást.

– Van sejtelme, mit kellene csinálni? – kérdezte Burroughs, miután a kocsi elment.

– Már elfelejtette, hogy a parti őrségnél szolgáltam? Ez a tengerészeti ügye. Pontosabban a haditengerészetié.

– Szerintem is. Mit gondol, tud erről valaki?

– Muszáj. Valakinek muszáj – felelte Oreza. Leengedte a távcsövet, és elindult visszafelé, a házba. – A hálóból is

figyelhetjük, úgyis mindig nyitva hagyjuk az ablakot. – Többek közt ezért is telepedett le itt, Saipanon, mert a tenger felől érkező friss szellők miatt az esték itt mindig kellemesen hűvösek voltak. – Maga közelebről mivel foglalkozik, Pete?

– Számítógépekkel. Tulajdonképpen többféle dologgal is. A végzettségem szerint elektromérnök vagyok. Az igazi szakterületem a kommunikáció, hogy hogyan beszélgetnek egymással a számítógépek. Az államnak is dolgoztam egy ideig. A cégem sok mindent készít állami megrendelésre. – Burroughs körülnézett a konyhában. Mrs. Oreza finom, könnyű vacsorát készített, bár már kezdett kihűlni.

– Az előbb attól félt, hogy lehallgatják a telefonját – mondta Oreza.

– Lehet, hogy üldözési mániám van, de a cégem pont ilyen chipeket gyárt a hadsereg részére.

Oreza leült, néhány kisebb rákot lapátolt a tányérjára.

– Én már nem hiszek semmiféle üldözési mániában.

Burroughs is szedett magának.

– Fogyókúráznak, kapitány?

– Rám fér – mordult Oreza. – Meg Izzyre is. Tanfolyamra járt, hogyan kell zsír nélkül főzni.

Burroughs körülnézett. A házban volt ugyan ebédlő, de mint a legtöbb nyugdíjas házaspár (így gondolt rájuk, noha nyilvánvalóan nem voltak azok) a konyhában ettek, egy kis asztalnál. A pult és a mosogató ragyogott, a rozsdamentes keverőtálak és a tálalóeszközök nemkülönben. Isabel Oreza is rendet tartott a maga hajóján, s ez egyben azt is jelezte, ki itt a parancsnok.

– Menjek dolgozni holnap? – kérdezte most Isabel Oreza, aki még nem értette teljesen, mi történik körülöttük.

– Nem tudom, drágám – felelte a férje; hirtelen neki is el kellett gondolkodnia a kérdésen. És ő maga mit csináljon? Menjen ki halászni, mintha mi sem történt volna?

– Álljunk meg egy percre! – mondta Burroughs még mindig a rozsdamentes tálakat nézve. Felállt, odament a pulthoz, s kezébe vette a legnagyobb tálat. Körülbelül negyven centiméter lehetett az átmérője, a mélysége jó tizennyolc-hús. Az aljának egy hat-hét centiméter átmérőjű része lapos volt, de a többi része félgömbszerű, csaknem parabolisztikus formájú. Elővette zsebéből a szatfont, a szatellitelfont. Sose mérte meg az antennáját, de most kihúzta és megsaccolta: legfeljebb tíz centiméter lehetett. Ránézett Orezára. – Van egy fűrója?

– Van. Minek?

– Fúrunk egy lyukat a tál aljába, és keresztüldugjuk rajta az antennát. Ez a tál acélból van, úgy veri vissza a rádióhullámokat, mint egy mikrohullámú antenna, megy az egész fölfelé. Még az is lehet, hogy megnöveli az adó teljesítményét.

– Valahogy úgy, mint amikor E. T. hazatelefonált?

– Valahogy úgy, kapitány. Mert mi van, ha senki sem telefonált haza, hogy mi történt? – Burroughs még mindig nem dolgozta fel magában a nagyon ijesztőnek látszó helyzetet. Az „invázió” háborút jelent. A háború ez esetben, bármennyire bizarrnak látszott is a lehetőség, egy Amerika és Japán közötti háborút jelentett, s egyben ez volt az egyetlen magyarázat az aznap látott jelenségekre. Ha ez itt

háború, akkor ő ellenséges idegen. A házigazdái úgyszintén.

– Akkor hozom a fúrót – mondta Oreza. – Mekkora lyuk kell?

Burroughs odaadta a telefont. Csaknem dobta már, amikor rádöbbsent, hogy talán ez a legértékesebb tulajdona. Oreza megnézte, mekkora a gomb a kis antenna végén, és bement a szerszámkészletéért.

*

– Halló!

– Rachel? Apád vagyok.

– Biztos, hogy jól vagytok? És most már tudlak hívni benneteket?

– Jól vagyunk, kicsim, de van itt egy kis probléma. – Ezt meg hogy a fenében magyarázzam el? – törte a fejét Oreza. Rachel Oreza Chandler ügyésként dolgozott Bostonban, de már alig várta, hogy otthagyhassa a közszolgálatot, és védőügyvéd lehessen, ahol ugyan ritkább a munkasiker, de a munkaidő és a kereset kedvezőbb. Harminc felé közeledve, most ért abba a stádiumba, amikor ugyanúgy aggódott a szüleiért, ahogyan valamikor azok őerte. De Rachelért már nem kell aggódni, gondolta Oreza. – Meg tudnál szerezni nekem egy telefonszámot?

– Persze. Kiét?

– A parti őrség főkapitányságáét. Washingtonban van, a Buzzard's Pointon. Az örközponté kellene. Megvárom. Rachel Oreza várakoztató üzemmódba tette a vonalat, és felhívta a washingtoni tudakozót. Egy perc múlva már

mondta is a számot, megvárta, míg az apja elismétli, aztán megkérdezte:

– Biztos, hogy nincs semmi baj? Olyan ideges a hangod.

– A lehető legjobban vagyunk, babuci, anyád is, én is.

Rachel Oreza Chandler utálta, ha az apja így szólította, de úgy érezte, már elkészt vele, hogy szóljon neki érte.

– Hát ha mondod... Hallom, hogy csúnya vihar volt. Van már villanyotok? – kérdezte; már elfelejtette, hogy semmiféle vihar nem volt.

– Még nincs, de nemsokára valószínűleg lesz – hazudta. – Csókollak, babuci.

*

– Parti őrség, örközpont, Obrecki törzsőrmester, ez nem lehallgatás ellen védett vonal – mondta valaki a vonal túlsó végén olyan sebesen, nehogy a telefonáló akár egyetlen szót is értsen belőle.

– Azt akarja bemesélni nekem, hogy az a tejföldrészlet kölyök, akivel a *Panache*-on hajóztam, törzsőrmester lett?

– Ezzel sikerült némiképp meglepni a hadarót.

– Itt Obrecki törzsőrmester. Kivel beszélek?

– Oreza főtörzsőrmesterrel – hangzott a válasz.

– Nahát! Hogy van, Portagee? Hallom, nyugdíjban. – Obrecki hátradőlt ültében. Most már ő is rangbéli volt, szólíthatta becenevén Orezát.

– Saipanról beszélek. Figyelj rám, fiam: azonnal kapcsolj nekem az örparancsnokot!

– Mi a hézag, főtörzs?

– Erre most nincs idő. Csak kapcsolj.

– Felőlem... – Obrecki várakoztatásra kapcsolta a vonalat.

– Parancsnok asszony, tudna fogadni egy hívást?

*

– Nemzeti Katonai Főparancsnokság, [25] Jackson ellentengernagy. – Robby Jackson fáradt volt és nagyon rosszkedvű. Kelletlenül vette föl a telefont, akkor is csak a légielő egyik fiatalos őrnagyának a figyelmeztetésére.

– Powers ezredes vagyok Buzzard's Pointről, a parti őrségtől, admirális úr. Itt van nálam vonalban Saipan. A hívó az egyik nyugdíjas főtörzsőrmesterünk.

Nálam meg itt van két lerohadt repülőgép-anyahajó, gondolta dühösen Jackson.

– Ez nagyon kedves, ezredes, de szíveskedne valami támpontot is adni? Elég sok a dolgunk errefelé.

– Az illető szerint Saipanon japán katonák vannak.

Jackson felkapta fejét az asztalán heverő táviratokról.

– Micsoda?

– Tudom önnek kapcsolni, admirális úr.

– Jól van – mondta óvatosan Jackson.

– Kivel beszélek? – kérdezte egy öreg és zsémbes hang. Olyan a hangja, mint egy fedélzetmesteré, gondolta Jackson.

– Jackson ellentengernagy vagyok a Nemzeti Katonai Főparancsnokságról. – Nem adott külön parancsot, hogy vegyék magnóra a beszélgetést. Mindet magnóra vették.

– Manuel Oreza főtörzsőrmester, fedélzetmester, Egyesült Államok parti őrsége, nyugállományú, azonosítószám 328-614-030. Öt éve mentem nyugdíjba, és Saipanra költöztem. Van itt egy halászbárkám. Rengetegen jöttek ide a szigetre, admirális úr! Japán katonák, egyenruhában,

fegyveresen... most, jelenleg is jönnek.

Jackson intett az őrnagynak, hogy vegye fel a másik kagylót.

– Fedélzetmester, remélem megérti, hogy ezt azért egy kicsit nehéz elhinni.

– Ha itt lenne mellettem, admirális úr, könnyebb volna. Itt állok az ablakban, innen lelátok a reptérre meg Kobler Fieldre. Összesen hat Jumbót látok, négyet a reptéren, kettőt a Kobleren. Néhány órája két F-15-öst láttam a sziget fölött körözni a piros korong felségjellel. Tisztelettel kérdem, valamiféle hadgyakorlatról van szó?

A repülő őrnagy vállával szorítva füléhez a kagylót, szaporán jegyzetelt, noha valószínűleg tartott volna egy meghívót, amely a Jurassic Parkba invitálja.

– Nemrég fejeztünk be egy közös hadgyakorlatot, de ahhoz Saipannak semmiféle köze nem volt.

– Akkor ez nem gyakorlat, admirális úr. A kikötőben három autószállító teherhajó van kikötve. Az egyik neve *Orchid Ace*. A saját szememmel láttam katonai típusú járműveket, azt hiszem, MLRS-eket – Mike, Lima, Romeo, Sierra. Hat most is ott van a kikötő parkolójában. Kérdezze meg a parti őrséget, nézze meg az azonosítómát, admirális úr. Harminc évet húztam le náluk. Én nem szoktam rémeket látni. A sziget telefonvonalait elvágták, nyugodtan nézzen utána. A telefonba azt mondják, hogy nagy vihar volt, elszaggatta a tengeri kábeleket, de itt nem volt vihar, admirális úr. Kérdezze csak meg a levelibékáit. Egész nap kint voltam horgászni. Japán katonák vannak a szigeten, gyakorlatruhában, kézfegyverekkel.

- Számokat tud mondani, fedélzetmester?
- Sajnos nem, uram – felelte némiképp zavarodottan Oreza. Az admirális ebből a bizonytalanságból kiérezte, hogy a fedélzetmester igazat mond. – Nem gondoltam rá, hogy számoljam a gépeket. Úgy három és hat között érkeztek, és legalább hat órája csinálják, de ezt csak úgy sacca mondom. Egy pillanat... A Kobleren elindult az egyik gép, mintha fel akarna szállni... Egy 747-es, de a jelzését nem tudom elolvasni.
- Állj! Ha a telefonvonalakat elvágták, hogyan tud telefonálni?
- Oreza elmagyarázta, és megadta Jacksonnak a számot, amelyen vissza tudja hívni.
- Rendben van, fedélzetmester. Én most utánanézek egy kicsit a dolgoknak, és egy órán belül visszahívom. Megegyeztünk?
- Igen, admirális úr. Azt hiszem, megtettük, amit tehattünk.
- A vonal elhallgatott.
- Órnagy! – kiáltott Jackson anélkül, hogy felnézett volna. Mikor felnézett, látta, hogy a repülőtiszt ott van.
- Uram, én tudom, hogy normálisnak hangzott, de...
- De azonnal hívja az Andersen Légi Támaspontot.
- Értettem. – A fiatal pilóta visszalépett az íróasztalához, és fellapozta a telefonregiszterét. Harminc másodperc múltán furcsa arckifejezéssel megrázta a fejét.
- Azt akarja mondani – nézett a mennyezetre Jackson –, hogy az Egyesült Államok egyik légi bázisa nem érhető el telefonon, és ezt senki sem vette észre?
- Admirális úr, telefon! A flotta főparancsnoka az STU-n,

CRITIC kóddal. – A CRITIC még a FLASH-nél is szigorúbb titkosságot jelez, és nagyon ritkán használják.

– Seaton admirális? Itt Robby Jackson. Háborúban állunk, uram?

*

Zhang Han San úgy vélte, elég könnyű szerepe volt a gyakorlatban: elrepülni valahová, beszélni valakivel, majd egy másik valakivel. Még a vártnál is könnyebben ment.

Persze nincs ebben semmi meglepő, gondolta a repülőtérről visszafelé jövet, a követségi kocsi hátsó ülésén ülve. Korea el lesz vágva. Hónapokra biztosan, de lehet, hogy végleg. Ha ebbe netalán nem nyugodnának bele, nagy veszélynek tennék ki az országot, amelynek a katonaságát leépítették, és amelynek közvetlen szomszédja a világ legnagyobb hadseregével rendelkezik, s emellett ősi ellensége. Még csak arra sem kényszerült, hogy fölvesse ezt a valószínűtlen gondolatot. Pusztán elejtett egy megjegyzést: úgy tűnik, Amerika és Japán között nézeteltérések támadtak. Ezek a nézeteltérések nem érintik közvetlenül a Koreai Köztársaságot, és nem is valószínű, hogy a Koreai Köztársaság ezeken a nézetkülönbségeken közvetlenül enyhíteni tudna, legfeljebb csak úgy, ha a diplomáciai tárgyalásokon kifejtene álláspontját Jó szolgálatait a vita minden résztvevője értékelné, de Japán feltétlenül.

Nem okozott különösebb örömet a feszengés, amit szavai vendéglátójánál előidéztek. A koreaiaknak sok olyan csodálatra méltó tulajdonságuk van, ami fölött a japánok vak rasszizmusukban elsiklottak – gondolta Ha van egy kis

szerencsége, megszilárdíthatja a kereskedelmi kapcsolatokat Kína és a Koreai Köztársaság között, s ők is profitálhatnak a végső célból. Miért is ne? A koreaiaknak nincs okuk szeretni az oroszokat, a japánokat meg még annyira sem. Egyszerűen le kell mondaniuk az Amerikához fűződő sajnálatos barátságukról, és szembe kell nézniük az új realitásokkal. Egyelőre elegendő, ha ők is így látják a dolgokat s Amerika egyetlen megmaradt szövetségese a világnak ezen a részén kiszáll a játékból; elnökük és a külügyminiszterük átlátja a helyzetet.

*

– Hölgyeim és uraim! – A nappaliból jött a hang, ahol Mrs. Oreza bekapcsolva hagyta a tévét. – Tíz perc múlva rendkívüli közleményt olvasunk be. Kérjük, hagyják bekacsolva készüléküket.

– Manni!

– Hallottam, drágám.

– Van egy üres videokazettájuk? – kérdezte Burroughs.

23.

Visszavágni

Robby Jacksonnak elég rosszul kezdődött a napja. Volt már rossz napja korábban is, például az, amelyiken – még repülő százados korában a marylandi Patuxent-folyó mellé települt tengerészeti repülőteszt-központban – az egyik gyakorlógép úgy határozott, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül kilövi a katapultüléssel. Eltört a lába, és hónapokig nem repülhetett. Látta, hogyan hálnak meg a

barátai ilyen vagy olyan balesetekben, s még ennél is gyakrabban vett részt olyanok felkutatásában, akiket végül csak nagyon ritkán találtak meg, inkább csak egy olajfoltra és a repülőgép néhány darabjára bukkantak. Századparancsnokként, később repülős főnökként ő volt az, aki megírta a levelet a szülőknek és a feleségeknek, hogy fiuk, férjük – vagy az utóbbi időben: leányuk – meghalt a haza szolgálatában, s közben mindannyiszor végiggondolta, mit tehetett volna másként, hogy megelőzze a szerencsétlenséget. Egy haditengerészeti pilóta élete tele volt ilyen napokkal.

Ez azonban még rosszabb volt.

– Stimmel, uram. Yakotát, Misawát és Kadenát nem lehet elérni. Senki se veszi föl.

– Hány ember? – kérdezte Jackson.

– Összesen körülbelül kétezer. Főleg szerelők, radarosok, logisztikaiak és hasonlók. Most ellenőrzik az embereim – felelte az őrnagy. – És a haditengerészetnél mi van?

– Nekünk is vannak embereink az Andersenén és Guamon, a magukéval közös támaszpontokon. A kikötőkben is lehetnek vagy ezren. Már sokkal kevesebben vannak, mint azelőtt. – Jackson felemelte a biztonsági telefont, és beütötte a csendes-óceáni főparancsnokság számát. – Seaton admirális? Megint Jackson vagyok. Van valami újabb hír?

– Midwaytől keletre senkit sem tudunk elérni, Rob. Úgy néz ki, igaz.

*

– Hogy működik ez a herkentyű? – kérdezte Oreza.

– Nem szívesen vallom be, de nem vagyok biztos benne. Nem olvastam el a használati útmutatót – ismerte be Burroughs. A szatfon a dohányzóasztalon állt, antennája a tál aljába fúrt lyukon keresztüldugva; magát a tálat két kisebb könyvkupac tartotta. – Nem tudom, jelenti-e időközönként a pozícióját a műholdnak, vagy sem. – Ezért érezték úgy, hogy fenn kell tartaniuk ezt a nevetséges tákolmányt.

– Az enyémet úgy lehet kikapcsolni, ha benyomom az antennáját – jegyezte meg Isabel Oreza. A két férfi ránézett.

– Vagy hogy egyszerűen kiveszem belőle az elemeket.

– A francba! – Burroughs leemelte a tálat, visszanyomta helyére a kis antennát, aztán felhajtotta az elemtartó fedelét, és kivette a két ceruzaelemet. A telefon végérvényesen ki volt kapcsolva. – Asszonyom, ha netán kedve volna egy posztgraduális tanfolyamot tartani a Stanfordon, nyugodtan hivatkozzék rám.

– Hölgyeim és uraim!

A nappali felé fordultak. Zöld egyenruhás, mosolygó férfit láttak a tévé képernyőjén. Tökéletes angolsággal beszélt.

– Arima Tokikicsi vagyok, a Japán Szárazföldi Önvédelmi Erők tábornoka. Kérem, engedjék meg, hogy megmagyarázzam a ma történeteket. Mindenekelőtt hadd nyugtassam meg önöket: riadalomra semmi ok. A rendőrségen ugyan történt egy szerencsétlen lövöldözés, de a két megsebesült rendőr sérülése nem veszélyes, és mindkettejüket kórházban ápolják. Ha erőszakról és halálesetekről hallottak, azok a hírek nem felelnek meg a valóságnak – biztosította a tábornok a sziget

huszonkilencezer lakóját. – Önök bizonyára kíváncsiak rá, hogy mi történt – folytatta. – Ma parancsnokságom alatt álló erők érkeztek Saipanra és Guamra a korai órákban. Mint a történelemből tudják, sőt mint e sziget idősebb lakói személyes tapasztalatukból emlékeznek rá, a Mariana-szigetek 1944-ig Japán tulajdonában voltak. Egyeseket talán meglep, hogy az alatt a néhány év alatt, mióta egy bírósági határozat lehetővé tette, hogy japán állampolgárok ingatlant vásárolhassanak ezeken a szigeteken, Saipan és Guam területének többsége honfitársaim birtokába került. Önök tudják, mennyire vonzódunk ezekhez a szigetekhez és az itt élő emberekhez. Dollármilliárdokat fektettünk be, s felvirágoztattuk azt a helyi gazdasági életet, amit az amerikai kormányzat oly szégyenteljesen elhanyagolt. Következésképp tehát nem is vagyunk idegenek. Igaz? Önök bizonyára azt is tudják, hogy Amerika és Japán között komoly nézetkülönbségek merültek föl. E nézetkülönbségek arra kényszerítették hazámat, hogy felülvizsgálja védelmi elveit. Ennek folyamányaként úgy határoztunk, hogy kizárólagosan védelmi jellegű intézkedésként a Mariana-szigeteken visszaállítjuk tulajdonjogunkat, hogy védelmezzük partjainkat egy lehetséges amerikai lépés ellen. Más szavakkal: kénytelenek vagyunk itt véderőket állomásoztatni, és a Mariana-szigeteket országunkhoz visszacsatolni. Na már most. – Arima tábornok elmosolyodott. – Mit jelent mindez önöknek, a Saipan-sziget lakóinak? Tulajdonképpen semmit. Az üzleti és gazdasági élet zavartalanul folytatódik. Mi is hiszünk a szabad vállalkozásban. Önök továbbra is

megválasztott tisztségviselőiken keresztül intézik ügyes-bajos dolgaikat, ami mellett ezentúl azt az előnyt is élvezik, hogy mint Japán negyvennyolcadik prefektúrája, teljes joggal képviseltethetik magukat a parlamentben. Ez az, amit Amerika nem adott meg önöknek. Kettős állampolgársági jogokat kapnak. Tiszteletben tartjuk kultúrájukat és nyelvüket. Utazási szabadságuk elé nem gördítünk akadályt. Szólás-, sajtó-, vallás- és gyülekezési szabadság terén ugyanazokat a jogokat élvezik, mint bármelyik japán állampolgár, ami egyszersmind pontosan megegyezik azokkal a jogokkal, amelyeket most élveznek. Röviden szólva: a mindennapi életükben semmi sem változik. – Újabb elbűvölő mosoly. – Igazság szerint önök ezzel a kormányváltással csak jól járnak. Japán részeként a világ legpezsgőbb, legdinamikusabb gazdaságának részesei lesznek. Még több pénz fog ideáramlani. Olyan felvirágzás tanúi lesznek, amilyenről nem is álmodtak – ígérte hallgatóságának Arima. – Kizárólag pozitív változásokat fognak tapasztalni. Erre a saját szavam mellett kormányom szavát is adom. Önök talán azt mondják erre, hogy mondani könnyű, és igazuk is van. Már holnap felmérőkkel találkozhatnak Saipan utcáin és útjain, akik feltérképezik a terepet, méréseket eszközölnek, kikérdezik a helyi lakosokat. Első fontos feladatunk ugyanis a sziget útjainak fejlesztése, amit az amerikaiak szintén elhanyagoltak. Szeretnénk ezzel kapcsolatban a véleményükre támaszkodni, de ezen túlmenően is örömmel fogadjuk segítségüket és részvételüket minden munkánkban.

No már most – folytatta Arima, s kissé előredőlt ültében. – Tudom, hogy lesznek önök között olyanok, akik nem látják szívesen ezeket a változásokat. Tőlük szeretnék őszinte szívvel bocsánatot kérni. Senkinek sem szándékozunk ártani, de meg kell érteniük, hogy az embereim vagy bármely japán lakos megtámadását a törvény megszegésének fogjuk minősíteni. Katonáim védelme érdekében s hogy a szigetet a japán törvényeknek megfelelővé formáljam, kénytelen vagyok bizonyos biztonsági intézkedéseket foganatosítani. Az elkövetkezendő néhány nap folyamán minden magánszemély köteles beszolgáltatni a birtokában lévő tűzfegyvereket. Ezeket bevihetik a helyi rendőrségekre. Ha megvan még a számlájuk, vagy ha valamilyen formában igazolni tudják kereskedelmi értéküket, készpénzben kifizetjük. Hasonlóképpen felkérünk mindenkit, akinek birtokában amatőr rádió adó-vevő készülék van, hogy rövid időre szolgáltatassák be azokat, s ennek megtörténteig ne használják. Természetesen ezek ellenértékét is készpénzben megtérítjük, sőt a rádiók esetében, amikor visszaszolgáltatjuk azokat, a tulajdonosok köszönetünk jeleként meg is tarthatják a pénzt. Ettől eltekintve – újabb mosoly – gyakorlatilag észre se fogják venni, hogy itt vagyunk. Katonáim parancsot kaptak, hogy a sziget minden lakóját honfitársaikként kezeljék. Ha netán tanúi lennének bármely olyan jelenetnek, hogy egy japán katona udvariatlan magatartást tanúsít egy helybeli lakossal szemben, kérem, jöjjenek be a főparancsnokságra, és jelentsék. A törvényeink ránk is vonatkoznak. Felkérem

önököt, hogy egyelőre folytassák megszokott mindennapi tevékenységüket.

Egy telefonszám jelent meg a képernyőn.

– Ha bármilyen kérdésük van, ezen a számon választ kaphatnak, de nyugodtan bejöhetnek a főparancsnokságra is, amely a parlamentjük épületében működik. Készséggel állunk rendelkezésükre mindenben, amiben segíthetünk. Köszönöm a türelmüket. Jó éjszakát.

Egy bemondónő tűnt fel.

– Ezt az üzenetet minden negyedórán megismételjük közszolgálati adónkon, a hatos csatornán.

– A kurva anyját! – suttogta Oreza.

– Kíváncsi lennék, melyik reklámcéggel dolgoztatnak – jegyezte meg Burroughs, és lenyomta a videomagnó visszatekeréscsélő gombját.

– El lehet ezt hinni? – kérdezte az asszony.

– Ki tudja? – kérdezte Burroughs. – Van fegyverük?

Oreza a fejét rázta.

– Nincs. Még azt se tudom, kell-e itt a szigeten fegyverviselési engedély. De gondolom, csak a hülyék adják oda a katonáknak.

– Könnyebb nekik, ha nem kell állandóan hátranézniük. – Burroughs visszatette a telefonba az elemeket. – Megvan az admirális száma?

*

– Jackson.

– Oreza fedélmester vagyok, uram. Forog a magnójuk?

– Igen. Miről van szó?

– Arról, uram, hogy most már hivatalos – jelentette

szárazon Oreza. – Most jelentették be a tévén. Fölvettük videóra. Lejátszom a felvételt, odatartom a telefont a hangszóróhoz.

Arima Tokikicsi tábornok, írta Jackson egy jegyzetlapra, és odaadta egy őrmesternek.

– Szóljon a hírszerzőknek, hogy nézzenek utána, ki ez.

– Igenis! – Az őrmester már el is tűnt.

– Őrnagy! – kiáltotta ezután Jackson.

– Igen, admirális úr?

– A hangminőség nagyon jó. Vegyék fel a hangelemzők számára is. Utána pedig villámgyorsan kérek egy átiratot róla, amit vagy félmillió helyre el kell majd faxolni.

– Igenis!

Innentől kezdve Jackson csak hallgatott: nyugalom szigete a téboly tengerében – legalábbis annak látszott.

– Ennyi – szólalt meg Oreza, amikor befejeződött. – Mondjam a számot, ahová be lehet szólni?

– Egyelőre nem kell. Jól csinálta, fedélmester. Van még jelentenivalója?

– A repülőgépek még mindig jönnek-mennek. A legutóbbi beszélgetésünk óta tizennégyet számoltam.

– Rendben. – Jackson felírta. – Érzése szerint nincsenek veszélyben?

– Nem látom, hogy fegyveresek rohangálnának, admirális úr. Észrevette, hogy a szigeten tartózkodó amerikaiakról egy szót sem szóltak?

– Nem, de igaza van.

– Efelől azért nem vagyok igazán nyugodt, uram. – Oreza tömören összefoglalta, mi történt a hajóján.

– Ezzel kapcsolatban nemigen tudom megnyugtató, fedélzetmester. De a hazája már dolgozik a megoldáson.

Ért engem?

– Értem, admirális úr. Akkor én most egy időre lehúzó a rolót.

– Helyes. Tartsa a frontot! – mondta Jackson, de mindketten tudták, hogy ezek csak üres szavak.

– Értettem. Vége.

Jackson letette a kagylót.

– Vélemény?

– Mármint azonkívül, hogy ez téboly? – kérdezte az egyik törzstiszt.

– Lehet, hogy a mi szemünkben téboly, de egészen biztos, hogy valaki más szemében nagyon is logikus. – Jackson tudta, hogy nem érdemes a tisztet leckéztetni a megjegyzés miatt. Eltart még egy darabig, mire fölfogják a helyzetet. – Van valaki, aki nem hiszi az eddigi információkat? – Körülnézett. Hét tiszt tartózkodott a helyiségben, és nem a hülyeségük miatt válogatták őket ebbe a törzskarba.

– Lehet, hogy örültség, uram, de minden ugyanabba az irányba mutat. A helyőrségek, amelyeket megpróbáltam telefonon elérni, nem reagálnak. Mindegyiknél kellene lennie ügyeletes tisztnek, mégsem veszi föl senki. A műholdas összeköttetések nem működnek. Négy légi bázissal és egy szárazföldivel nem tudunk kapcsolatot teremteni. Szerintem ez valós helyzet, uram. – A törzstiszt jóvátette előbbi megjegyzését.

– Az Államokból jött valami? A kukkolók mit mondanak?

– Semmit – felelte egy ezredes. – A legutóbbi műholdas felvétel a Mariana-szigetekről egy órája jött. Már szoltam az elektronikus felderítésnek és az I-TAC-nak, hogy erre koncentráljanak.

– KH-11?

– Igen, uram, és minden kamerája működik. A látási viszonyok jók, jó légi felvételeket fogunk kapni.

– Nem volt tegnap vihar a körzetben?

– Nem – felelt egy másik tiszt. – Semmi ok rá, hogy a telefonrendszer ne működjék. Ott a transpacific kábel meg a műholdas kapcsolat. Felhívtam az antennásokat, nem kaptak semmiféle figyelmeztetést. Leadták az információkérést az embereiknek, de nem jött visszajelzés. Jackson bólintott. Elég bizonyosága volt már ahhoz, hogy megtegye a következő lépést.

– Fogalmazzanak meg egy figyelmeztetést, és küldjék szét az egész óceáni térségben. Riasszák a védelmi minisztert és a vezérkart. Én közben hívom az elnököt.

*

– Ryan doktor! A Nemzeti Katonai Főparancsnokság a titkoson. CRITIC üzenet. Megint Robert Jackson tengernagy. – A *critic* szó hallatán fejek fordultak a kagylót fölemelő Ryan felé.

– Jack vagyok, Robby. Mi történt? – A híradó helyiségben mindenki látta, hogy a nemzetbiztonsági tanácsadó elsápad. – Ez komoly, Robby? – A híradó szolgálat vezetőjére nézett. – Hol vagyunk most?

– Labrador közelében, Goose Baynél, uram. Washington kábé még három óra.

– Legyen szíves, küldje fel hozzám D'Agustino ügynököt. – Ryan levette a kezét a telefon beszélőjéről. – Robby, ezt küldd meg nekem írásban... Jó... Azt hiszem, még alszik. Adj nekem fél órát, hogy megszervezzem itt a dolgokat. Ha közben kell, hívj.

Ryan felállt, a repülőfedélzet mögötti mosdóba ment. Sikerült úgy kezelt mosnia, hogy közben nem nézett a tükörbe. Mire megint előrejött, a különleges ügynök már várta.

– Nem sokat aludt – mondta D'Agustino.

– Fenn van már a főnök?

– Utasítást adott, hogy csak egy órával Washington előtt keltsük. Épp most kérdeztem meg a pilótát, hogy...

– Rázza fel, Daga, mégpedig azonnal, aztán pedig küldje fel Hanson és Fiedler miniszter urakat. És Arnie-t is.

– Miről van szó, uram?

– Maga is itt lesz, majd meghallja. – Ryan letépte a papírt a titkos faxgépről, és olvasni kezdett. Főlnézett. – Ez nem vics, Daga.

– Valamilyen veszély fenyegeti az elnököt?

– Elképzelhető – válaszolta Ryan. Gondolkodott egy másodpercet.

– Hol van a legközelebbi légi támaszpont, hadnagy?

A hadnagy arcán világosan látszott a kérdés: *a micsoda?*

– A Cape Codon, Otisban az F-15-ösöké, Vermontban, Burlingtonban pedig az F-16-osoké, uram. Mindkettő a Légi Nemzeti Gárda kezelésében.

– Hívja fel őket, és közölje velük, hogy az elnök szeretné, ha röpködne körülötte néhány jó barát. A lehető leghamarabb!

– Ryan azért szeretett hadnagyokkal beszélni, mert ők nem szokták megkérdezni, miért kapnak parancsot valamire; még olyankor sem kérdezik meg, mikor az ok egyáltalán nem nyilvánvaló. Ugyanez a titkosszolgálatra nem volt érvényes.

– Ha ezt szükségesnek tartja, doki, nekem tudnom kell, miért. Most rögtön.

– Rendben van, Daga, sejtettem. – Ryan a fax második oldalához érve az olvasásban letépte, és D'Agustinónak adta az elsőt.

– Mi a franc...! – bukott ki az ügynökből, s visszadta a papírt. – Én fölkeltem az elnököt, de a pilótával magának kell beszélnie. Ilyen esetekben kissé másképpen csinálják a dolgokat.

– Rendben van, Daga. Tizenöt perc. Rendben?

– Igen, uram. – D'Agustino lement a csigalépcsőn, Ryan pedig a pilótafülkébe igyekezett.

– Még százhatvan perc, Ryan doktor. Elég volt már a repülésből, ugye? – kérdezte a főpilóta ezredes. Pillanatokon belül lefagyott arcáról a mosoly.

*

Merő véletlen volt, hogy pont az amerikai követség előtt haladtak el. Lehet, hogy csak a zászlót akartam látni, gondolta Clark. Mindig megnyugtató látvány egy idegen országban, még akkor is, ha egy olyan épület fölött leng, amelynek bürokratái művészi érzékkel képesek...

– Valaki aggódik a biztonság miatt – mondta Chavez.

– Tudom, hogy jól beszélsz angolul, Jevgenyij Pavlovics. Főlöszleges gyakorolnod velem.

– Elnézést. A japánok valamilyen lázongástól tartanak, Ványa? Leszámítva azt az egyetlen incidenst, errefelé ritka a huliganizmus... – Chavez elnémult. Az épület körül két szakasz gyalogoskatoná állt teljes fegyverzetben. Ez tényleg furcsának tűnt. Errefelé, gondolta Chavez, egy-két rendőr is elegendő ahhoz, hogy... – *Jobb tvajú maty!*

Clark büszke volt a tejföldről. A felszólítás meglehetősen mosdatlan szájú volt ugyan, de egy orosz pontosan ezt mondta volna; a követség körül álló katonák mellett egyetlen tengerészgyalogost sem lehetett látni.

– Nekem ez valahogy nagyon furcsa, Iván Szergejevics.

– Valóban az, Jevgenyij Pavlovics – jelentette ki John Clark. Nem lassította le a kocsit, és remélte, hogy a járdán álló katonák nem veszik észre az előttük elhajtó két *gajdzsint*, és nem írják fel a kocsit rendszámát. Legfőbb ideje, hogy másik kocsit béreljenek.

*

– A keresztnéve Tokikicsi, a családneve Arima, altábornagy, ötvenhárom éves. – Az őrmester hírszerzési specialista volt. – A Nemzetvédelmi Akadémián végzett, megmászta a ranglétrát, mindenütt jó minősítést kapott. Képzett pilóta. Nyolc éve Carlisle Barracksban továbbképzésen vett részt, jó eredménnyel. Itt a lapján az áll, hogy „politikai meggyőződése szilárd”. Jó kapcsolatokkal rendelkezik. A japánok keleti hadseregének főparancsnoka, ami nagyjából megfelel a mi hadseregünk felépítésének, de nincs olyan jól felszerelve, főleg tüzérséggel nem. Két gyalogoshadosztály, az 5-ös és a 12-es, az Első Légi Dandár, az Első Műszaki Dandár, a

Második Légelhárító Raj és adminisztrációs egységek.

Az őrmester átnyújtotta a dossziét és néhány fotót. Már van arca az ellenségnek, gondolta Jackson. Legalább egyetlen arca. Néhány másodpercig nézegette, aztán becsukta a dossziét. Megérett rá a helyzet, hogy FRANTIC állapotot rendeljenek el a Pentagonban. Összeszedte a papírjait, és elindult a Tankba, azon kellemes helyiségek egyikébe, amelyek az épület E-gyűrűjén kívül találhatóak.

*

Chet Nomuri azzal töltötte a napot, hogy külön-külön találkozott három kapcsolatával. Nem sokat tudott meg tőlük, legfeljebb annyit, hogy valami nagyon különös fejlemény van kibontakozóban, de hogy mi, azt senki sem tudja. Úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha visszamegy a fürdőházba, és reménykedik: hátha megint beállít Kazuo Taoka. Végül be is állított, de Nomuri addigra már annyit ázott a perzselően forró vízben, hogy úgy érezte, olyan a teste, mint egy csomag makaróni, amely már egy hónapja rotyog a fazékban.

– Látom, neked is olyan napod volt, mint nekem – sikerült kinyögnie, és sokat sejtetően elvigyorodnia.

– Miért, a tiéd milyen volt? – kérdezte Taoka fáradt, de lelkes mosollyal.

– Van az egyik bárban egy nagyon csinos lány, három hónapja fűzöm már. Eseménydús délutánunk volt. – Nomuri a víz alá nyúlt, s felszisszent, mint akinek nagy fájdalmai vannak. – Lehet, hogy soha többé nem fog működni.

– Bárcsak itt volna még valahol az az amerikai lány! – telepedett le a kád mellé Taoka egy elnyújtott sóhajtás

kíséretében. – Jó lenne most egy hozzá hasonló valaki.

– Elment? – kérdezte ártatlanul Nomuri.

– Meghalt – felelte Taoka.

– Mi történt?

– Haza akarták küldeni. Jamata elküldte Kanedát, a biztonsági emberét, hogy tegye sínre a dolgokat, de aztán kiderült, hogy a lány narkós, és túladagolta magát. Már holtan találták. Kár érte – mondta Taoka valahogy úgy, mintha a szomszéd macskájáról beszélne. – De van ott még elég, ahonnan ez jött.

Nomuri fáradt közönnyel csak bólintott. Erről az oldaláról még nem ismerte ezt az embert. Taoka igencsak tipikus japán alkalmazott volt. Rögtön az egyetem elvégzése után belépett a jelenlegi cégéhez, a kezdő beosztása alig volt több egy közönséges hivatalnokénál. Ötévi szolgálat után üzleti iskolára küldték, amely intellektuális értelemben Japánban nagyjából megfelelt Parris Islandnek, csak épp egy kis *buchenwaldos* beütéssel. Van valami égbekiáltó abban, ahogy ez az ország működik, gondolta Nomuri. Arra számított, hogy itt majd más lesz. Elvégre ez egy idegen ország, és minden ország más és más, ami tulajdonképpen jó dolog. Amerika rá a bizonyíték. Amerika lényegében véve annak a sokféleségnek az összessége, amely a partjaira érkezett. Minden etnikai közösség tett valamit az ország fazekába, hozzájárulva ezzel egy gyakran fortyogó, de mindig kreatív és élénk nemzetkeverékhez. De Nomuri csak most értette meg igazán, miért jönnek az emberek az Egyesült Államokba, főleg ilyen országokból.

Japán sokat követel az állampolgáraitól – pontosabban fogalmazva: a japán kultúra követel sokat tőlük. A főnöknek mindig igaza van. Az a jó alkalmazott, aki azt teszi, amit mondanak neki. Az előrejutáshoz rengeteg talpat kell végignyalni, vállalati himnuszt énekelni, reggelenként tornázni, mint valami kiképzőtáborban, és egy órával hamarabb bejárni, hadd lássák, mennyire őszinte a lelkesedése. De a legelképesztőbb az, hogy az egésznek semmi köze a kreativitáshoz. A legjobbjaik valószínűleg ennek ellenére is feljutnak a csúcsra, vagy talán elég okosak ahhoz, hogy míg nem jutnak kellő pozícióba, leplezzék igazi érzelmeiket. Addigra azonban már akkora düh gyülemlik fel bennük, amihez képest Hitleré semmi. Időközben pedig más módszerekkel vezetik le érzelmeiket: olyasfajta ivászatokkal és orgiákkal, amilyenekről itt, a fürdőházban is hall. A thaiföldi, tajvani és – mostanában – a Mariana-szigeteki kiruccanásaikról olyasmiket hallani, hogy attól még a UCLA hallgatói is elpirulnának. Mindezek egy olyan társadalom szimptomái, amely pszichológiai elfojtást alkalmaz, melynek kedvessége, barátságossága és udvariassága olyan, mint egy gát, amely mögött rengeteg elfojtott és tehetetlen düh gyűlik föl. Ez a gát időnként meg-megnyílik, legtöbbször rendezett, tervezett módon, de a gátra háruló nyomás változatlan, s ennek egyik eredménye az, ahogyan másokra, főleg a *gajdzsinokra* néznek. Az amerikai egyenlőséghez szokott Nomurit zavarta ez a tekintet. Rádöbbsent, hogy elég hamar meggyűlölte ezt a helyet. Ez egészségtelen és szakmabelihez méltatlan dolog, gondolta, s eszébe jutottak a Farmon tanultak: a jó

kém erősen azonosul azzal a kultúrával, amely ellen dolgozik. Ő azonban most a másik irányba csúszik. És az a legironikusabb, hogy ellenérzéseinek legfőbb oka abból ered, hogy gyökerei épp ebben az országban sarjadtak.

– Tényleg kéne neked még egy ilyen? – kérdezte lehunytt szemmel.

– De még mennyire! Az amerikaiak baszogatása hamarosan nemzeti sport lesz nálunk – vigyorgott Taoka. – Jól elvultunk az elmúlt két napon. Én is ott voltam, láttam az egészet. – Áhítat csendült ki a hangjából. Mégiscsak megérte: a húszévi sorbanállás végre meghozta jutalmát, ott lehetett a haditanácsban, látott-hallott mindent, látta, mint íródik szeme láttára a történelem. És ő is hozzájárult ehhez. És ami még ennél is fontosabb: felfigyeltek rá. Maga Jamata szan.

– Na és miféle dicső tettet vittél véghez, mialatt én végbevitettem az enyémet? – kérdezte leereszkedő mosollyal s a szemét kinyitva Nomuri.

– Háborút indítottunk Amerika ellen, és győztünk! – jelentette be Taoka.

– Háborút? *Nan ja?* Sikerült rátenyerelnünk a General Motorsra?

– Ez igazi háború, barátom. Tönkretettük a csendes-óceáni flottájukat, és a Mariana-szigetek ismét japán tulajdonba kerültek.

– Az a bajod neked, barátom, hogy nem bírod az alkoholt – mondta Nomuri, de valójában csak még inkább ki akarta ugratni a nyulat a bokorból.

– Négy napja egy kortyot sem ittam! – tiltakozott Taoka. –

Igazat beszélek!

– Kazuo... – mondta Nomuri olyan türelemmel, mintha egy gyerekhez beszélne. – Nálad jobb mesélővel még nem találkoztam. Ahogy te a nőkről beszélsz, abba úgy belebizsereg az ágyékom, mintha magam is ott lettem volna. – Elmosolyodott. – De most túlzol.

– Nem. Hidd el, hogy nem. – Taoka nagyon szerette volna meggyőzni a barátját, ezért előhozakodott a részletekkel is. Nomuri sosem kapott igazi katonai kiképzést, ilyen irányú ismereteit javarészt könyvekből és filmekből szerezte. Utasításai Japán kereskedelmi és külpolitikai ügyeivel kapcsolatos információk gyűjtésére vonatkoztak, semmi közük nem volt a japán önvédelmi erőkhöz. Kazuo Taoka azonban tényleg ragyogó mesélő volt, észrevette a részleteket is, s alig három perc elteltével Nomuri megint lehunyta a szemét. Ajkán halvány mosoly bujkált. Mindkét tettét a virginiai Yorktownban tanultak sugallták. És közben minden idegszálával igyekezett megjegyezni a hallottakat, agyának egy másik rekeszében veszettül pörögtek a kerekék: hogyan fogja ezt az információt kijuttatni? És eközben egyre azt mondogatta magában: a kurva anyátokat!

*

– Jumper felébredt és összekapta magát – jelentette Helen D'Agustino. – Jasmine – ez Anne Durling fedőneve volt – átmegy egy másik kabinba. – A védelmi és a pénzügyminiszter is felkelt, most isszák a kávéjukat. Arnie Van Damm valószínűleg jobb formában van, mint bárki más a gépen. Kezdődhet a műsor. A vadászgépekkel mi van?

– Húsz perc múlva itt lesznek mellettünk – felelte Ryan. – Az otisi F-15-ösöknek szóltunk, ők közelebb vannak. Végig elkísérnek minket. Ez ugye már valódi üldözési mánia?

D'Agustino hűvösen elmosolyodott.

– Tudja, mit szeretek magában, Ryan doktor?

– Mit?

– Hogy magának nem kell állandóan magyaráznom a biztonsági ügyeket, mint a többieknek. Ugyanúgy gondolkodik, ahogyan én. – Egy titkosszolgálati ügynök részéről ez fölöttébb hízelgő volt. – Az elnök várja. – Levezette Ryant a lépcsőn.

Ryan előrefelé menet beleütközött a feleségébe. Cathy Ryan csinos volt, mint mindig, férje figyelmeztetése ellenére nem szenvedte meg az előző estét, s Ryan láttán már csaknem kiszaladt a száján, hogy talán éppen ő az, aki...

– Mi baj?

– Hivatalos ügy, Cathy.

– Kínos?

Ryan csak bólintott. Egy titkosszolgálatom és a légierő egyik fegyveres biztonsági embere mellett ellépve előrement. A két kinyitható heverőt már összecsuhták. Durling pantallóban és fehér ingben ült az egyikén, zakója és nyakkendője sehol. A fülke mindkét oldalán elhúzták a függönyöket az ablakok elől, vagy háromszáz méterrel a pelyhes báránnyelűk fölött repültek. Az alacsony asztalkán egy ezüst kávéskanna állt.

– Hallom, egész éjjel fönt volt, Jack – mondta Durling.

– Izland óta, de nem tudom, akkor hány óra volt, elnök úr – válaszolta Ryan. Nem mosakodott, nem borotválkozott, a

haja olyan volt, mint Cathyé lehet a sebészsapka alatt egy hosszú műtét után. Ennél rosszabbul már csak a szeme mutatott, ahogy arra készült, hogy elmondja élete legrosszabb hírét.

– Úgy néz ki, mint aki ördögökkel viaskodott. Mi a baj?

– Az utóbbi néhány órában kapott értesülések alapján közölnöm kell önnel, elnök úr, hogy az Egyesült Államok hadban áll Japánnal.

*

– Magának egy jó főtörzs kellene, hogy ezt levezényelje – jegyezte meg Jones.

– Még egy ilyen szöveg, Ron, és mehet a sóhivatalba. Eleget lábatlankodott már itt nekem egész nap – felelte kimerült hangon Mancuso. – Ha netán elfelejtette volna, ezek az emberek az én parancsnokságom alatt állnak.

– Ekkora bunkó lettem volna?

– Igen, Jonesy, ekkora. – Chambers válaszolt a kérdésre. – Megoldásra van szükségünk, nem okostojások megjegyzéseire.

Jones csak bólintott, nem közölte, mi erről a véleménye.

– Értettem, uram. Milyen eszközök állnak egymással szemben?

– Úgy tudom, a japánok tizennyolc hajót tudnak bevetni. Kettőt javítanak, azokat még hónapokig nem tudják elővenni – felelte Chambers, az ellenség lehetőségeit véve előre. – Most, hogy a *Charlotte* és az *Asheville* kiesett, nekünk összesen tizenhét hajónk van. Ezek közül négy a szárazdokkban, négy további kisjavításon itt, Dagóban, további négy az Indiai-óceánon, azokat vagy át tudjuk

irányítani, vagy sem. Úgyhogy marad öt. Ezek közül három kint van az anyahajókkal a gyakorlaton, egy meg itt horgonyoz a mólónál. Az utolsó az Alaszkai-öbölben hajókázik bejáratáson. Ha jól tudom, új kapitánya van, alig három hete váltotta fel a régit.

– Stimmel – mondta Mancuso. – Még csak most kóstolgatja a hajót.

– Jézusom! Hát ennyire üres a padlás? – Jones már bánta az előbbi megjegyzését. Az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottája, amely még öt évvel ezelőtt is a világtörténelem legerősebb tengeri hadereje volt, e pillanatban egy fregattflottára redukálódott.

– Mi öten, ők meg tizenhárman, ráadásul száz százaléig felkészülten. Már két hónapja készülődnek. – Chambers a falitérképre nézett, és összeráncolta a szemöldökét. – Ez egy rohadt nagy óceán, Jonesy.

Jones nem azt találta aggasztónak, amit Chambers mondott, hanem azt, ahogyan mondta.

– Mi van a négy kisjavításon lévővel?

– Kiesnek. Szerencsés esetben két hét, mire menetkészek lehetnek. És akkor is csak kilenc van összesen.

– Mr. Chambers!

Chambers hátrapillantott.

– Tessék, Jones?

– Emlékszik, amikor északra hajóztunk, és teljesen egyedül négy vagy öt rosszfiút követtünk?

A hadműveleti tiszt szinte nosztalgikusan bólintott. Halkan válaszolt.

– Rég volt, Jonesy. Most SSK-kal van dolgunk, és...

– A golyóit adta cserébe azért a négy stráfért a váll-lapján? Chambers hirtelen támadt haraggal fordult vissza a térképtől.

– Na ide figyelj, öcsi; én...

Ron Jones visszamordult rá.

– Méghogy én? Egy frászt! Maga belevelő tiszt volt. Biztos voltam benne, hogy tudja, mihez kezdjen az adatokkal, amelyeket átadtam, magának. Ahogyan őrá is mérget vettem volna – mutatott Mancuso admirálisra. – Amikor magukkal hajóztam, világklasszisok voltunk. És ha jól végezte volna a dolgát, Chambers, és maga is, Bart, akkor azok a kölykök még most is élnének. Az isten verje meg! Amikor először dobtam a zsákomat a *Dallas* függőágyára, biztosra vettem, hogy értik a dolgukat. Tévedtem volna, uraim? Mi az ördög folyik itt?

A kérdés jó néhány percig lógott a levegőben. Chambers túlságosan mérges volt ahhoz, hogy felvegye a kesztyűt. A csendes-óceáni tengeralattjárók parancsnoka azonban nem.

– Ennyire rossznak ítéli a helyzetet? – kérdezte Mancuso.

– Sajnos ennyire, uram – felelte Jones. – Jól seggbe lőttek minket ezek a nyomorultak. Ideje, hogy visszavágjunk nekik. Mi vagyunk a válogatott. Ugyan ki rúgjon beléjük, ha nem mi?

– Magának mindig is nagy volt a szája, Jonesy – mondta Chambers, és megint a térképre nézett –, de azt hiszem, ideje munkához látni.

Egy törzsőrmester dugta be a fejét az ajtón.

– Uram, a *Pasadena* most jelentkezett. A parancsnok utasításokat kér.

– Mennyire van fölszerelve? – kérdezte Mancuso, de tudta, hogy ha az elmúlt napok során rendesen tette volna a dolgát, akkor most ez a kérdés fölösleges volna.

– Huszonkét ADCAP, hat Harpoon és tizenkét T-LAM-C, mind éles robbanófejekkel – felelte a törzsőrmester.

A tengeralattjárók parancsnoka bólintott.

– Mondja meg neki, hogy álljon akcióra készen.

– Igenis!

– Jó kapitánya van? – kérdezte Jones.

– Tim Parry – válaszolta Chambers. – Hadműveleti tiszttem volt a *Key Westen*. Elég jó.

*

– Jelzés a külügyből – jelentette a kabinba lépve a légierő híradótisztje. – A japán nagykövet sürgősen találkozni szeretne az elnökkel.

– Brett?

– Várjuk meg, mi mondanivalója van – tanácsolta a külügyminiszter.

Ryan egyetértőleg bólintott.

– Elképzelhető, hogy valamiféle tévedés történt? – kérdezte Durling.

– Minden percben várjuk a Mariana-szigetek fölött áthaladó műhold fényképeit. Igaz ugyan, hogy ott most sötét van, de az nem sokat számít. – Ryan az eddig befutott, nagyon hiányos adatok alapján befejezte a tájékoztatást. Maga a puszta tény annyira vadul hangzott, hogy szinte még ő sem hitte el teljesen. Majd ha látta a műholdfelvételeket.

- Ha ez igaz, akkor mi legyen?
- Ehhez azért kell egy kis idő – mondta Ryan. – Előbb hallgassuk meg a nagykövetüket.
- Tulajdonképpen mit akarnak ezek? – kérdezte Fiedler pénzügyminiszter.
- Nem tudom, miniszter úr. Nekünk van atomunk, nekik meg nincs. Ez téboly... – tette hozzá halkan Ryan. – Ennek a világon semmi értelme. – Aztán eszébe jutott, hogy 1939-ben Németország legnagyobb kereskedelmi partnere... Franciaország volt. A történelem egyik gyakori leckéje, hogy a nemzetek nem mindig viselkednek logikusan. És a történelemből leszűrt tanulságok a tanulótól függenek.
- Ez valami tévedés lesz – jelentette ki Hanson. – Valami baleset. Lehet, hogy az a két tengeralattjáró összeütközött, és Saipanon van egy-két ideges emberünk. Ennek így semmi értelme.
- Ami az adatokat, illetve azok hiányosságát illeti, nekem is ez a véleményem – mondta Ryan. – Viszont én ismerem Robby Jacksont. És ismerem Bart Mancusót.
- Ő kicsoda?
- Mancuso a csendes-óceáni flotta tengeralattjáróinak a parancsnoka. Egyszer hajóztam vele. Jackson ellentengernagy a barátom, mióta együtt tanítottunk Annapolisban... Bár ez már elég rég volt.
- Elmondott nekünk mindent, amit tud? – kérdezte Durling.
- Igen, elnök úr. Az utolsó szóig, mindenfajta elemzés nélkül.
- Ez azt jelenti, hogy nincs is semmiféle elemzés?
- A kérdés szinte megállt a levegőben, de ez most nem a

finom megfogalmazások perce volt. Ryan bólintott.

– Nincs, elnök úr.

– Akkor egyelőre várunk. Mennyi idő van még az Andrews-ig?

Fiedler kinézett az ablakon.

– Ez itt alattunk a Chesapeake-öböl. Már nem járhatunk túl messze.

– A sajtó ott lesz? – kérdezte Arnie Van Damm.

– Csak akik itt vannak velünk a gépen.

– Ryan?

– Amilyen gyorsan csak lehet, próbáljuk megerősíteni az információkat. A híradósok teljes készenlétben vannak.

– Mit keresnek itt ezek a vadászgépek? – kérdezte Fiedler. Az Air Force One-t már két F-15-ös kísérte, mintegy mérföldnyi távolságból. Ryanben felöltött, hogy az újságírók vajon észreveszik-e. Mindegy. Meddig maradhat egy ilyen ügy titokban?

– Az én ötletem volt, Buzz – válaszolt Fiedlernek. – Vállalom érte a felelősséget.

– Nem gondolja, hogy ez azért kissé teátrális? – kérdezte a külügyminiszter.

– Nem számítottunk rá, miniszter úr, hogy megtámadják a flottánkat.

– Hölgyeim és uraim, itt Evans ezredes! Közeledünk az Andrews Légi Támaszponthoz. Remélem, kellemesen utaztak. Kérem, állítsák ülő helyzetbe az ülésüket, és...

Hátul a fiatal fehér házi munkatársak továbbra is visszautasították, hogy bekapcsolják a biztonsági övüket.

Ryan érezte, hogy a futómű lehuppan a leszállópályára. A

gépen tartózkodók többsége és a sajtó számára ez a befejezést jelentette – Ryan számára a kezdetet. Az első szokatlan jelenség az volt, hogy a reptéren a szokásosnál jóval több biztonsági ember és néhány különösen ideges titkosszolgálati ügynök várta őket. Ez bizonyos szempontból megkönnyebbülést okozott Ryannek. Ezek szerint nem mindenki tartja tévedésnek, bár ez egyszer jobb volna, ha tévednék, gondolta. Ha mégsem, akkor az ország történetének legösszetettebb válságával nézünk szembe.

24.

Helybenfutás

Clark éppenséggel el tudott képzelni ennél rosszabb érzést is, csak éppen azt nem, hogy mi lehet az. Japáni küldetése könnyűnek ígérkezett: kivinni az országból egy szorult helyzetbe került amerikai, és körülszimatolni, milyen lehetőségei vannak egy régi s némiképp beporosodott kémhálózat újraélesztésének.

Hát igen, ez volt az elképzelés, gondolta a szobája felé tartva. Chavez közben leparkolt a kocsival. Úgy döntöttek, hogy egy másikat bérelnek. A pultnál ülő alkalmazott arckifejezése itt is megváltozott, amikor észrevette, hogy a hitelkártyájukon a latin betűk mellett cirill betűs szavak is vannak. Erre még nem volt példa. Az oroszok még a hidegháború csúcspontján (vagy mélypontján) is nagyobb tisztelettel kezelték az amerikaiakat, mint saját honfitársaikat, s akár kíváncsiságból fakadt ez, akár nem,

az amerikai állampolgárság privilégiuma fontos talpköve volt az idegen és ellenséges országban tartózkodó külföldinek. Clark még soha életében nem félt ennyire. Nemigen vigasztalta, hogy Ding Chaveznak nincs annyi tapasztalata, hogy tudatára ébredjen, mennyire szokatlan és veszélyes a helyzetük.

Ilyenformán tehát némi megkönnyebbülést jelentett a kilincsgomb alsó részére ragasztott tapaszdarab. Nomuri talán tud valamilyen hasznos információval szolgálni. Csak annyi időre ment be a szobába, míg használta a mosdót, s már jött is ki. Láta Chavezt a hallban, megadta neki az egyezményes jelet: maradj. Mosolyogva konstatálta, hogy fiatalabb társa megáll egy könyvesboltnál, és vesz egy orosz nyelvű napilapot; állandóan hurcolt magával egyet, óvintézkedésnek szánta. Két perccel később Clark már megint a fényképezőgépbolt kirakatát nézegette. Az utcán nem volt nagy forgalom, annyi azonban igen, hogy ne legyen egyedül. Miközben a Nikon legújabb automata csodáját bámulva ácsorgott, érezte, hogy valaki nekiütközik.

– Nem tud vigyázni?! – mordult rá egy zsémbes hangú férfi angolul és folytatta útját.

Clark várt néhány másodpercet, aztán elindult az ellenkező irányba. A sarkon befordult egy keskeny mellékutcába, és keresett egy sötétebb szakaszt. Ott megállt és várt. Nem kellett sokáig várnia Nomurira.

– Ez veszélyes, fiam.

– Mégis mit gondol, miért mentem magának a jelszóval? – kérdezte Nomuri mély és kissé reszelős hangon.

Egy tévésorozatból származott a bemondás, ami körülbelül annyira volt profi és realiztikus, mint mikor két fiú füvet csempész a felsősök hálótermébe. Különös, hogy bármilyen fontos volt is Nomuri üzenete, alig egy percet vett igénybe. A beszélgetés többi része módszertani kérdésekkel foglalkozott.

– Akkor most figyelj! – mondta Clark. – A legfontosabb, hogy mostantól egyetlen szokásos kapcsolattal sem lépsz érintkezésbe. Még az utcán sem ismered meg őket. A közelükbe se mész. Nem tartasz kapcsolat senkivel. Világos? – Clark agyában villámsebességgel cikáztak a gondolatok.

A legfontosabb a pusztá életben maradás volt. Ahhoz, hogy valamit elvégezzon az ember, életben kell lennie, és Nomuri – akárcsak Chavez és jómaga – „illegális” volt, aki letartóztatása esetén nem számíthat semmiféle kegyelemre, és akinek az ügynöksége nem nyújthat segítséget.

Chet Nomuri bólintott.

– Akkor csak maga marad, uram.

– Így van. És ha velünk elveszíted a kapcsolatot, meghúzod magad, és nem csinálsz semmit. Megértetted? A világon semmit. Japán állampolgár vagy, úgyhogy csak lapíts szépen.

– De...

– Semmi de, kölyök. Neked én parancsolok, és ha megszeged ezeket a parancsokat, meggyűlik velem a bajod! – Clark lehalkította a hangját. – A legfontosabb mindig az életben maradás. Mi nem osztogatunk

öngyilkosság-tablettákat, nem várunk el kalandfilm-hősködést. A halott ügynök hülye ügynök. – A fene egye meg, gondolta Clark. Ha ez a küldetés a kezdet kezdetétől fogva más lett volna, akkor most a szokásos rutin szerint történne minden. Akkor most lenne postaláda, jelrendszer, biztosíték... Ezekre azonban nem volt idő. És most, miközben az árnyékban beszélgetek, jó esély volt rá, hogy valamelyik tokiói kiengedi a macskáját, és feltűnik neki, hogy egy honfitársa egy *gajdzsinnal* beszélget. A gyanakvás már eddig is erőteljesen fokozódott, és innentől már csak erősödni fog.

– Rendben van – mondta Nomuri.

– És még valami: folytasd tovább az eddig megszokott dolgaidat. Ne változtass semmin, legfeljebb annyiban, hogy egy kissé hátrább húzódsz. Simulj bele a tájképbe! Viselkedj úgy, mint mindenki más. Azt a szöveget, amelyik kijebb áll a többinél, fejbe vágja a kalapács. A kalapácsütés pedig fáj, fiam. És akkor most rátérünk arra, mi az, amit várok tőled. – Clark még egy percre beszélt. – Megértettél?

– Igen.

– Tűnés! – Clark elindult a keskeny utcán. A gazdasági bejárón át lépett a szállodába. Senki sem vette észre. Még szerencse, gondolta, hogy Tokióban ilyen kevés a bűntény. Egy hasonló amerikai szálló gazdasági bejárata zárva van, riasztóval szerelik föl, vagy fegyveresen őrzik. Tokió azonban még egy háború esetén is biztonságosabb hely, mint Washington.

– Miért nem veszel inkább magadnak egy üveg valamit,

mint hogy eljárkász piálni? – kérdezte immár nem először „Csekov”, amikor visszaért a szobába.

– Lehet, hogy azt kéne.

A fiatalabb ügynök fölnézett az orosz nyelvű lapból, amelyet gyakorlásképpen olvasott. Clark odament a tévéhez, bekapcsolta, és megkereste a CNN Headline Newst.

Most jön a következő mutatóm. Hogy a fenébe üzenjek?, gondolta. Nem mert faxon üzeni Amerikába.

Még a washingtoni Interfax Iroda is nagy kockázatot jelent, a moszkvai nincs felszerelve a szükséges dekóderrel, és nem használhatja a nagykövetség CIA-kapcsolatát sem.

Vannak szabályok, amelyek a baráti országokban működő ügynökökre vonatkoznak, és vannak, amelyek az ellenséges országokban működőkre, de arra senki sincs felkészülve, hogy az egyik ilyen gyorsan a másikká alakulhat.

Az, hogy őt és a többi CIA-ügynököt figyelmeztetniük kellett volna, csak még egy csepp volt a tapasztalt kém dühének poharában. A kongresszusi meghallgatások egészen biztosan remek szórakozást nyújtanak majd – ha megéli, hogy végigélvezze őket.

Az egyetlen jó hír az volt, hogy megtudta Kimberly Norton feltételezhető gyilkosának nevét. Ezen legalább elábrándozhatott – egyéb hasznosat nemigen tehetett.

A félórai hírekből kiderült, hogy még a CNN sem tudja, mi folyik, és ha a CNN nem tudja, akkor senki sem tudja. Hát ez óriási, gondolta Clark. Úgy vagyok, mint Kasszandra, a trójai Priamosz király lánya, aki mindig tudta, mi fog történni, de soha senki sem hitt neki.

Én azonban még ennél is rosszabb helyzetben vagyok, gondolta, mivel én

még csak el se tudom mondani, mit látok. Vagy mégis?
És mi lenne, ha...? Nem. Megrázta a fejét. Nem. Ez
őrültség.

*

– Teljes gőzzel előre! – mondta az *Eisenhower*
parancsnoka.

– Teljes gőzzel előre, értettem. – A kormányosmester
előrelökte a parancsközlő karját. Egy pillanattal később a
belső mutató ugyanabba a pozícióba lendült. – A gépterem
visszajelzett, uram: teljes gőzzel előre.

– Jó. – A parancsnok Dubro admirálisra nézett. – Ön
szerint mik az esélyek?

A legjobb információt – furcsa módon – a szonár
szolgáltatta. A hajócsoport két kísérőhajójának
toronyszerűen elrendezett szonárjai – népszerű nevükön: a
farkak – és az alakzatot jobb felől követő két tengeralattjáró
adatai azt jelezték, hogy az indiai konvoj messze délen
hajózik. Ez volt azon ritka, de a vártnál gyakoribb esetek
egyike, amikor a szonár teljesítménye fölülmúlta a radarét.
A radar elektronikus hullámainak határt szab a föld
görbülete, míg a hanghullámok megtalálják a maguk
csatornáit a mélyben. Az indiai flotta több mint százötven
mérőföldnyire volt, s jöllehet ez egy sugárhajtású
vadászgépnek kőhajításnyi távolság, az indiaiak dél felé s
nem északra figyeltek. Ezen túlmenően úgy tűnt, hogy
Chandraskatta admirális nem támaszkodik éjszakai
repülőgépes felderítésekre, nem kockáztatja kevés
Harrierjét. Az éjszakai leszállás egy repülőgép-anyahajon
nem tartozik a legkönnyedebb szórakozások közé.

– Az esélyek? Jobbak az egyenlőnél – válaszolta egy percnyi elemzés után Dubro admirális.

– Azt hiszem, igaza van.

Az alakzat elsötétedett – hadihajókon nem ritkaság az ilyesmi –, minden radarját kikapcsolta, csak azok a rádiók működtek, amelyek látótávolságon belül, század másodpercekbe tömörítve voltak képesek leadni üzeneteiket. Még a műholdas berendezések is elárulhatták volna pozíciójukat. Az pedig, hogy észrevétlenül haladjanak el Srí Lankától délre, döntő fontosságú volt.

– A második világháború volt ilyen – folytatta a parancsnok; hallatszott, hogy ideges. Minden ez emberek közvetlen képességein múlott. Külön őrszemek álltak a fedélzeten hagyományos és éjszakai távcsövekkel fürkészsze a horizontot, látnak-e árbcokat, a többiek pedig a felszínt figyelték, nem bukkan-e fel valahol egy tengeralattjáró periszkópja. Az indiaiaknak két tengeralattjárójuk volt bevetésen, melyek pozíciójáról Dubrónak nem volt értesülése. Valószínűleg délen cirkálhatnak, gondolta, de ha Chandraskatta igazán okos – s ettől tartani lehetett –, az egyiket amolyan biztosításként a közelben hagyta. Lehet.

– Admirális úr! – Dubro hátranézett: egy jelzőszolgálatos szólította meg. – Üzenet a flotta főparancsnokságától. – Egy csiptető s jegyzetömböt nyújtott át, s egy vörös előtét zseblámpát tartott a papír fölé, hogy az admirális elolvashassa.

– Nyugtázta a vételt? – kérdezte az admirális.

– Nem, uram, ön adott parancsot a legteljesebb hallgatásra.

– Nagyon helyes, tengerész. – Dubro olvasni kezdett. Egy másodpercre mind a jegyzetömböt, mind a zseblámpát a kezébe fogta. – Hogy az a magasságos...!

*

Robberton különleges ügynök hazavitte Cathy Ryant, s Jack Ryan ettől a pillanattól ismét inkább kormánytisztviselő volt, mint családapa. A Marine One már forgó rotorokkal ott állt a közelben. Az elnök és felesége – Jumper és Jasmine – már előadta szokásos mosolyait a kameráknak, s a hosszú út fáradalmaira hivatkozva elhárította a kérdéseket. Ryan amolyan udvaronc módra követte őket.

– Kérek egy órát, míg betájolom magam – mondta Durling, miután leszállt velük a helikopter a Fehér Ház parkjának fűvén. – Mikorra hívtuk a nagykövetet?

– Tizenegy harmincra – felelte Brett Hanson.

– Szeretném, ha maga, Arnie és Jack is jelen lenne a találkozón.

– Igen, elnök úr – mondta a külügyminiszter.

Elkészültek a szokásos fényképek, noha a fehér házi riporterek, akiknek kiabálva elharsogott kérdései annyira idegesítőek tudtak lenni, még az Andrewson várták a csomagjaikat. A földszinti bejáratnál a megszokottnál nagyobb létszámú titkosszolgálatos tartózkodott. Ryan elindult az irodája felé. Két perc múltán már be is lépett, letette a kabátját, és leült az íróasztalához, amely máris tele volt telefonüzeneteket tartalmazó cédulákkal. Egyelőre nem foglalkozott velük, hanem fölemelte a kagylót, és a CIA-t hívta.

– Isten hozta ismét idehaza, Jack – mondta Mary Pat Foley.

Ryan nem kérdezte meg, honnan tudja, hogy ő az. A CIA hadműveleti igazgatóhelyetteséhez kevés embernek volt közvetlen vonala.

– Mekkora a baj? – kérdezte Ryan.

– A nagykövetség személyzete ép és egészséges – válaszolta Mrs. Foley. – A követség területére még nem hatoltak be. Mindent megsemmisítünk. – Mint az utóbbi tíz évben a CIA valamennyi állomása, a tokiói is teljesen elektronizálva volt. Az anyagokat másodpercek alatt, mindenfajta árulkodó füst nélkül meg lehetett semmisíteni. – Mostanra már biztosan végeztek. – Az eljárás egyszerű volt. A különféle számítógéplemezeket letörölték, újraformattálták, megint letörölték, majd erős kézimágnesek hatásának tették ki. A dolog árnyoldala, hogy az adatok egy része pótolhatatlan volt – bár nem annyira, mint azok, akik szolgáltatták őket. Tokióban most összesen három „illegális” működött. Mindössze ekkora kémhálózat állt az Egyesült Államok rendelkezésére egy most már minden bizonnyal ellenséges országban.

– Egyéb?

– Hagyják hazautazni az embereket – kísérettel. Az az igazság, hogy nagyon higgadtan csinálják – mondta Mrs. Foley. A hangján nem érződött a meglepetése. – Mindenesetre nem úgy, mint 79-ben Teheránban. Ami a kommunikációt illeti, eddig nem nyúltak a műholdas kapcsolatokhoz, de elektronikusan figyelik őket. A követségnek van egy STU-ja. A többit deaktiválták. És még

működik a SZTEPPTÁNCOS-unk is – tette hozzá arra a kódkészülékre célozva, amelyet a Nemzetbiztonsági Ügynökség vonalain valamennyi amerikai követség használ.

– Más? – kérdezte Ryan.

– A legálisak nélkül eléggé el vannak vágva. – Mrs. Foley hangjából aggodalom csendült, s mintha némi lelkipurdalás is érződött volna benne. A Cégnek még most is jó néhány országban voltak műveletei, amelyek az illető nagykövetségek semmiféle közreműködését nem igényelték, Japán azonban nem tartozott ezek közé, s ezen a hátrányos helyzeten még Mrs. Foley sem tudott változtatni.

– Egyáltalán tudják, hogy miről van szó?

Mary Pat Foley úgy érezte a kérdést, mintha egy újabb tűt szúrtak volna a testébe.

– Nem tudom – ismerte be. – Tőlünk nem kaptak semmiféle üzenetet. Lehet, hogy nem tudják, de az is lehet, hogy belenyugodtak a lehetőségekbe. – Ez utóbbi kevésbé finom megfogalmazásban azt jelentette: letartóztatták őket.

– A többi állomás?

– Az az igazság, Jack, hogy letolt gatyával ért minket ez a dolog. – Mrs. Foley minden dühe és szomorúsága ellenére olyan tárgyilagossággal jelentette a dolgokat, mint egy sebész. Kár, hogy a kongresszus nagyon meg fogja gyötörni a hírszerzési értesülések hiánya miatt. Vannak embereim Szöulban és Pekingben, akik már erősen szimatolnak, de az ő jelentéseik csak néhány óra múlva várhatóak.

Ryan közben a rózsaszín telefonüzenetek között kotorászott.

– Van itt valami, egy órája jött Golovkótól...

– Hát akkor hívja föl azt a szélhámost – vágta rá Mrs. Foley.

– És aztán szóljon vissza, hogy mit mondott.

– Meglesz. – Ryan megcsóválta a fejét, eszébe jutott, miről beszélgettek. – Jöjjön ide gyorsan, és hozza Edet! Szeretnék megbeszélni magával valamit, de nem telefonon.

– Fél óra múlva ott vagyunk – mondta Mrs. Foley.

Ryan szétteregette íróasztalán a faxokat, és gyorsan átfutotta őket: a többség láthatóan ugyanarról szólt. Szeme ismét végigsiklott az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat vezetőjének üzenetén. Fölvette a kagylót, tárcsázott, és közben arra gondolt, vajon melyik készülék fog csengeni a Golovko asztalán állók közül. Maga elé húzott egy jegyzetömböt, felírta az időpontot. A híradó iroda természetesen rögzíti a hívást és a beszélgetést, de szerette személyesen is nyilvántartani a dolgokat.

– Üdvözlöm, Jack.

– Ez a privát vonala, Szergej Nyikolajevics?

– Egy régi barátnak? Miért ne? – Golovko egy másodpercre elhallgatott. Részéről ennyi volt aznapra a kedélyesség. – Gondolom, tudja már.

– Tudom. – Ryan gondolkodott egy pillanatig, csak azután folytatta. – Meglepetésként ért minket – ismerte el.

Az orosz együttérzően felmordult.

– Minket is. Teljesen. Van valami elképzelése, hogy mit akarnak ezek az örültek? – Az Orosz Külföldi Hírszerző

Szolgálat vezetőjének hangjából düh és aggodalom csendült ki.

– Pillanatnyilag el sem tudom képzelni, hogy mi értelme ennek az egésznek – felelte Ryan. – És lehet, hogy a neheze még csak ezután jön.

– Milyen lépéseket terveznek? – kérdezte az orosz.

– Mármint azonnaliakat? Semmit – válaszolta Ryan. – A nagykövetük egy óra múlva jön.

– Remek időzítés – állapította meg az orosz. – Ha jól emlékszem, ilyesmi már előfordult a maguk praxisában.

– A magukéban is – felelte Ryan az orosz-japán háború kitörésére utalva. A japánok szeretik a meglepetéseket, gondolta.

– Igen, Ryan, a mienkben is.

Ezért telefonált hát Szergej, gondolta Ryan, ezért érződik a hangján őszinte aggodalom. Az ismeretlentől való félelem végtére is nem korlátozódik a gyerekekre.

– Meg tudná mondani nekem, milyen eszközei vannak a helyszínen a válság kezelésére? – kérdezte Golovko.

– E pillanatban nem tudom pontosan, Szergej – hazudta Ryan. – Kell egy kis idő hozzá, hogy képbe kerüljek. Mary Patet fél órán belül várom.

– Vagy úgy. – Golovko okos, régi profi volt, azonnal fölismerte a nyilvánvaló hazugságot. – Elég nagy ostobaság volt a maguk részéről, barátom, hogy nem aktiválták korábban a BOGÁNCS-ot.

– Ez nyílt vonal, Szergej Nyikolajevics. – Ez csak részben volt igaz. A telefonhívás a moszkvai amerikai nagykövetségig egy biztosított vonalon keresztül

bonyolódott le, onnét azonban szokványos, hétköznapi kábelén, ilyenformán ki volt téve a lehallgatás veszélyének. – Azért ennyire nem kell aggódnia, Iván Emmetovics. Emlékszik arra a beszélgetésre, amelyet az irodámban folytattunk?

Ryan nagyon is jól emlékezett. Lehet, hogy az oroszok tényleg a markukban tartják a japán kémelhárítás főnökét. Ha igen, akkor tudnia kell, hogy a telefonbeszélgetésük lehallgatható-e vagy sem. Talán van még néhány aduja az ingujjában. Lehet, hogy hajlandó kivillantani egyet-kettőt? Gondolkozz, Jack! – ösztökelte magát, Ryan. Tételezzük fel, hogy az oroszoknak van egy másik működő hálózatuk is...

– Szergej, ez most fontos: kapott valamiféle figyelmeztetést?

– Hírszerzői becsületszavamra, Jack – Ryan szinte látta a szavak mögötti groteszk mosolyt –, épp az imént voltam kénytelen közölni az elnökömmel, hogy az egész úgy ért, mintha hátulról vágtak volna mellbe, komolyan mondom magának...

Ryan nem figyelt az érzékletes leírásra. Az oroszoknak tényleg működik egy másik kémhálózatuk Japánban, de ennek ellenére valószínűleg ők sem kaptak semmiféle figyelmeztetést. Vagy mégis kaptak volna? Nem: az ilyen kettős játék velük, az amerikaiakkal szemben túlságosan veszélyes lett volna. A következő tény: a második kémhálózatuk magában a japán kormányban működik – ott kell működnie, ha sikerült behatolniuk a PSID-be. A BOGÁNCS azonban elsősorban kereskedelmi kémhálózat

– mindig is az volt –, Szergej pedig az imént mondta, hogy ostobaság volt, amiért nem aktivizálták hamarabb. Az újdonság hatása, hogy Golovko ezt is tudja, elterelte Ryan figyelmét egy finomabb utalásról, miszerint Moszkva is hibázott.

– Rövid az időm, Szergej Nyikolajevics. Látom, szeretne javasolni valamit. Mi volna az?

– Együttműködést javaslok. Grusavoj elnök hozzájárult, hogy megtegyem önöknek ezt az ajánlatot.

Ryannek feltűnt, hogy nem teljes együttműködést javasol.

A rossz filmeket leszámítva a KGB és a CIA soha, egyetlen fontos ügyben sem működött együtt egymással. Igen, az utóbbi időkben nagyot fordult a világ, de a KGB még ebben az új formájában is azon munkálkodott, hogy behatoljon az amerikai intézményrendszerbe – és még mindig jól csinálta. Golovko most mégis együttműködést ajánl. Miért?

Az oroszok félnek. Mitől?

– Megbeszélem Mary Pattel, és az elnök elé terjesztem. – Ryan még nem tudta biztosan, hogyan fogja az elnök elé terjeszteni. Golovko azonban tudta, mennyit ér, amit most tett le az amerikai kollégája asztalára. A válasz megsejtése nem igényelt különösebb látónoki képességeket.

– Nagyon meglepne, ha Mrs. Foley nem adná rá áldását. – Ryan ismét kihallotta Golovko hangjából a mosolyt. – Néhány óra múlva megint itt leszek az irodámban.

– Én is. Köszönöm, Szergej.

– Minden jót, Ryan doktor.

– Hát ez érdekesnek hangzott – mondta az ajtóból Robby Jackson. – Úgy látom, te se sokat aludtál az éjjel.

– Ráadásul egy repülőgépen ért a hír. Kávét? – kérdezte Ryan.

Az admirális a fejét rázta.

– Még egy csésze, és szétrobbanok. – Bejött és leült.

– Kínos? – kérdezte Ryan.

– És egyre kínosabb – felelte Jackson. – Még mindig azon dolgozunk, hogy kiderítsük, hány egyenruhásunk van Japánban... akad néhány átutazó is. Egy órája egy C-141-es leszállt Yakotán, és rögtön utána beszüntette az adást. Éppen csak hogy földet ért. Lehet, hogy pusztán a rádiójuk döglött be, de még valószínűbb, hogy... négy-öt fős a legénysége. Már nem is tudom. A külügy most próbál utánanézni, hány üzletemberünk van odaát. Na és persze ott vannak még a turisták is.

– Tűszok – ráncolta össze a szemöldökét Ryan.

Az admirális bólintott.

– Legalább tízezer.

– A két tengeralattjáróval mi van?

Jackson a fejét ingatta.

– Végük. Nincs túlélő. A *Stennis*re visszaérkezett a repülője, és jelenleg kábé tizenkét csomós sebességgel Pearl felé tart. Az *Enterprise* egyetlen propellerrel evez, vontatják, a sebessége hat csomó körüli. De ha a gépek csakugyan olyan cefet állapotban vannak, mint a parancsnok állítja, lehet, hogy egy centit se mozdul. Kiküldtek hozzá egy nagy vontatóhajót. Midway környékén néhány P-3-as néz körül, nem látnak-e tengeralattjárókat. Én a japcsik helyében megpróbálnám mindkettőt elintézni. A csendes-óceániak féltik is őket rendszeren.

- Guamon mi a helyzet?
- A Mariana-szigetek egyikével sincs összeköttetésünk, egyvalamit leszámítva. – Jackson beszámolt Oreza telefonhívásairól. – Szerinte elég rosszul állnak a dolgok.
- Javaslat?
- Az embereim már törik a fejüket, de mindenekelőtt azt kellene tudnunk, mi az elnök álláspontja. Hogy mit vár tőlünk – mondta Jackson.
- A japán nagykövet, hamarosan itt lesz.
- Ez kedves tőle. De még nem feleltél a kérdésekre, Jack.
- Még nem tudom a választ.

*

Bud Sanchez kapitánynak még nem volt ilyen esete. Kisebbszámú csodaszámba ment, hogy S-3-as Vikingje sértetlenül leszállt a fedélzetre. A Hoover engedelmes jószággként viselkedett a levegőben, a fedélzeten húzcsomós szél fújt. Most már az összes repülője itt volt, az anyahajó pedig menekült velük.

Igen, a *John Stennis* menekült: fedélzetén takaros sorokba rendezett, harcra kész öt vadászrepülő-századával és bombázóival – amelyek szükség esetén nem tudtak volna felszállni. Ebből a szempontból minden a szélén és a súlyon múlik. Az anyahajók a szélbe fordulva fogadják és indítják repülőiket, a legelőnyösebb irány megtartását roppant erejű motorok segítik. A mozgó légáramlat hozzájárul ahhoz az erőhöz, amellyel a gőzkatapult a levegőbe taszítja a gépeket. A felszállási képességeket ez a légáramlás közvetlenül befolyásolja, és ami taktikai szempontból még fontosabb: ez határozza meg, hogy

mekkora súlyt képesek a levegőbe emelni – azaz mennyi üzemanyagot és fegyverzetet tudnak magukkal vinni. A jelenlegi helyzetben ugyan fel tudtak szállni a gépek, de nem annyi üzemanyaggal, hogy sokáig a levegőben legyenek vagy hogy célpontot keresve végigkutassák az óceánt. Ha pedig mindezek ellenére megtalálják a célpontot, nincs hozzá fegyverzetük. Sanchez úgy saccolta, a jelenlegi helyzetben a gépei mindössze arra használhatók, hogy mintegy százmérföldes körzetben védjék a flottát a légiveszély ellen. Légiveszély azonban nem fenyegetett, mivel ismerte a visszahúzódó japán flotta pozícióját, s tudta, hogy olyan messzeségből nem érhetik el gépeikkel. Egyébként pedig nincs is parancsa rá, hogy megakadályozza őket ebben.

*

– Jó napot, Chris! Köszönöm, hogy eljött.

A nagykövetet néhány perc múlva várták a Fehér Házba. Lehetetlen időpont volt, de a nagykövetség embere tudta, hogy az a valaki, aki Tokióban ezt a döntést hozta, nem foglalkozott azzal, hogy mennyire felel meg ez az időpont Nagumónak. De más szempontból is kényelmetlen volt a helyzet.

Washington általában nemigen törődik a külföldiekkel, Nagumo azonban – most először életében – érezte, hogy *gajdzsin* lesz itt, idegen.

– Mi a fene történt ott, Szeidzsi? – kérdezte Cook.

Mindketten a University Club tagjai voltak. Ez az elegáns intézmény az orosz nagykövetség mellett áll, és a város

egyik legjobb edzőtermével dicsekedhet. Sokan járnak ide edzeni vagy éppen gyorsan bekapni valamit. Egy japán kereskedelmi cég egy egész lakosztályt tartott itt fenn, s noha tudták, hogy itt ezentúl már nem találkozhatnak, egyelőre biztosította számukra a névtelenséget.

– Magának mit mondtak, Chris?

– Hogy a maguk egyik hadihajójánál történt egy kis baleset. Jézusom! Hát most mondja meg, Szeidzsi: nem álltak elég rosszul a dolgok e nélkül a tévedés nélkül is? Nem volt elég a benzintartályügy?

Nagumo másodpercnyi szünetet tartott, mielőtt válaszolt volna. Bizonyos értelemben ez jó hír volt. Ahogy megjósolta, a fő események valahogy titokban maradtak – a nagykövet is ebben reménykedett. Most már ideges volt, bár nem látszott rajta.

– Nem baleset volt, Chris.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte Cook.

– Úgy, hogy valamiféle csata folyt – felelte Nagumo. – Úgy értem, hogy az országom nagyon fenyegetve érzi magát, és ezért kénytelenek voltunk néhány önvédelmi intézkedést foganatosítani.

Cook egyszerűen nem értette. Hiába volt a külügyminisztérium Japán-specialistája, a tájékoztató értekezletre nem hívták meg, és mindössze annyit tudott, amennyit a kocsirádión hallott – az pedig elég kevéske volt. Nagumo látta, hogy Cook képzelőerejét meghaladja a gondolat, hogy az ő országát megtámadhatják. Végül is a szovjetek eltűntek, nem? Nagumo Szeidzsi számára ez megnyugtató volt. Megdöbbenett ugyan az országa által

vállalt kockázat, s nem tudta az okait sem, de hazafi volt. Szerette annyira a hazáját, mint bárki más. Része volt a kultúrájának. Parancsokat és utasításokat kapott. Lelke mélyén ugyan dühönghet ezek miatt, de úgy vélekedett: ő akkor is a hazája katonája, és kész. Cook az idegen, nem ő. Cook a *gajdzsin*. Ezt ismételte magában.

– Chris... Mondhatjuk úgy is, hogy az országaink háborúban állnak. Maguk túl messzire mentek. Bocsásson meg nekem, higgye el, én nem örülök ennek. De meg kell értenie.

– Na, álljunk meg egy percre! – Chris Cook megrázta a fejét, arcán értetlenség jelent meg. – Azt mondta, háborúban? Igazi háborúban?

Nagumo lassan bólintott, s együtt érző hangon magyarázni kezdte.

– Elfoglaltuk a Mariana-szigeteket. Szerencsére nem került emberéletbe. A két hadiflotta közötti érintkezés lehetett volna komolyabb is, de szerencsére nem volt az. Jelen pillanatban mindketten távolodnak egymástól, és ez jó.

– Megölték az embereinket?

– Sajnos mindkét oldalon elképzelhető néhány haláleset. – Nagumo elhallgatott, és a padlót nézte, mint aki képtelen állni a barátja tekintetét. Már látta, hogy bejelentése azt a reakciót váltotta ki, amire számított. – Kérem, Chris, engem ne okoljon ezért – folytatta halkán és érezhetően nagyon visszafogottan. – Ezek a dolgok megtörténtek. Nekem nem volt szerepem bennük. Az én véleményemet senki sem kérdezte. Maga tudja, hogy én mit mondtam volna. És hogy mit tanácsoltam volna.

Minden szava igaz volt, és ezt Cook is tudta.

– Jézusom, Szeidzsi...! Most mit csináljunk? – A kérdés a barátság megnyilvánulása volt, s mint ilyen, könnyen megjósolható. Nagumónak pedig megadta a remélt és várt lehetőséget.

– Meg kell találnunk a módját, hogyan tartsuk kézben a dolgokat mondta. – Nem akarom, hogy megint lerombolják a hazámat. Meg kell állítanunk ezt a folyamatot, méghozzá gyorsan. – Ez volt országa célja, s következésképp az övé is. – A világban nincs helye ilyen... gyűlölködésnek. A hazámban vannak józanabbul gondolkodó emberek. Goto egy hülye. Igen – emelte föl a kezét Nagumo, látva, hogy Cook közbe akar vágni –, igenis egy hülye. Tűrjük tétlenül, hogy mindkettőnk hazájának maradandó károkat okozzanak az olyan hülyék, mint a maguk kongresszusa vagy az a Trent nevű megszállott a kereskedelmi reformtörvényével? Maga is láthatja, miféle reformokat eredményezett! – Most már tényleg beleélte magát. Mint a legtöbb diplomata, ő is annál hitelesebben tudta játszani a szerepét, minél jobban hitt abban, amit mondott. – Nézze, Chris... Ha az ilyen emberek, mint maga meg én nem vesszük kézbe a dolgokat... Istenem! Tudja, mi lesz akkor? Nemzedékek munkája megy füstbe. Mindkettőnk országának komoly bajai lesznek, emberek hálnak meg, megtorpan a haladás. És mindez miért? Mert néhány hülye az én hazámban meg a magáéban képtelen megoldani egy kereskedelmi problémát? Christopher...! Muszáj segítenie nekem, hogy ennek véget vessünk! Muszáj! – Zsoldos és áruló vagy sem, Christopher Cook mégiscsak

diplomata, gondolta Nagumo, akinek szakmai krédója, hogy a háborút el kell kerülni. Erre reagálnia kell. Reagált is.

– De hát mit tehetünk? – kérdezte.

– Chris, maga tudja, hogy az én pozícióm valójában sokkal komolyabb, mint azt a beosztásom sejteti – mutatott rá Nagumo. – Hogyan tehettem volna meg különben azokat a dolgokat, amelyek révén ennyire megszilárdult a barátságunk?

Cook bólintott: ezt már rég gyanította.

– Van befolyásom Tokióban, vannak barátaim – mondta Nagumo. – Időre van szükségem. Manőverezési helyre. Ha ezeket megkapom, tudok puhítani a pozíciónkon, tudok politikai ellenfeleket tálalni Gotónak, akikkel foglalkoznia kell. Azt az embert örültekházába kell juttatnunk, merthogy oda való. Vagy rá kell szorítanunk, hogy lője föbe magát. Az az örült tönkreteszi az országot, Chris! Az ég szerelmére! Muszáj feltartóztatnunk! – Az utolsó mondat szívből jövő esdeklésnek hangzott.

– De hát mi a fenét tehetek én, Szeidzsi? Én csak egy helyettes külügyi államtitkár vagyok, ezt maga is tudja. Egy kis közindian a nagyfőnökök tanácsában.

– Maga egyike azon keveseknek a külügyben, akik igazán értenek minket. Ki fogják kérni a tanácsát. – Egy kis hízélgés nem árt.

– Lehet – bólintott Cook. – Ha van eszük – tette hozzá. – Scott Adler ismer engem. Beszélni fogok vele.

– Ha maga meg tudja mondani nekem, hogy mit akar a maguk külügyminisztériuma, én is megszerzem ugyanezt

az információt Tokióból – magyarázta Nagumo. – Némi szerencsével el tudom érni, hogy a tokiói külügy hozakodjék elő elsőként a maguk ötleteivel. Ha ezt sikerül keresztülvinnünk, akkor majd úgy tűnik fel, hogy a maguk elképzelései a mi elképzeléseink, s ezután már könnyebben el tudjuk fogadni az önök kívánságait. – Ezt Japánban úgy nevezték: *dzsúdó*, a „finom művészet”, amely főképp abból áll, hogy az ellenfél energiáját és lendületét önmaga ellen fordítják. Nagumo úgy érezte, nagyon ügyesen alkalmazza ezt a művészetet. Cook hiúságát bizsergetni fogja, ha arra gondol, hogy a pusztá esze által uralni tudja a külpolitikát. Nagumon elégedettség söpört végig, mert ezt a cselet ő dolgozta ki.

Cook arca azonban ismét hitetlenkedőre váltott.

– De ha egyszer háborúban állunk, hogy a fenébe...

– Goto nem teljesen örült. A nagykövetségeink továbbra is nyitva lesznek, hogy kommunikálni tudjunk. Fel fogjuk ajánlani, hogy kárpótlást nyújtunk önöknek a Mariana-szigetekért. Kétlem, hogy ez az ajánlat teljesen őszinte lenne, mindenesetre a jóindulat jeleként lesz értelmezhető. Tessék – mondta Szeidzsi –, most elárultam a hazámat. – Ahogyan tervezte.

– És mi az, amivel a maguk kormánya végső soron megelégedne? – kérdezte Cook.

– Az én véleményem szerint? Teljes függetlenség az északi Mariana-szigeteknek, és elszakadás az Egyesült Államoktól. Földrajzi és gazdasági okokból amúgy is a mi érdekszféránkba esnek. Szerintem ez tisztességes kompromisszum. Különben is az ottani földek nagyobb

része a miénk – emlékeztette vendégét Nagumo. – Ez persze csak feltételezés részemről, de alapos.

– Na és Guam?

– Amíg demilitarizált, addig maradhat az Egyesült Államoké. Ez megint csak tipp, de jó esély van rá. A témák teljes kidolgozásához időre lesz szükség, de azt hiszem, így még a további kibontakozása előtt le tudjuk állítani ezt a háborút.

– És ha nem tudunk megegyezni?

– Akkor abba sokan belehalnak. Mi diplomaták vagyunk, Chris. A mi élethivatásunk, hogy az ilyesminek elejét vegyük. És még egyszer: ha hajlandó nekem segíteni, csak tudassa velem, mit kívánnak tőlünk, és akkor én a mieinket abban az irányban mozdítom. Mi ketten, Chris, maga meg én, megállíthatjuk ezt a háborút. Hajlandó nekem segíteni ebben?

– Ezért nem fogadok el pénzt, Szeidzsi – mondta válaszként Cook.

Elképesztő: ebben az emberben mégiscsak van becsület. Az pedig, hogy nem lát a távlatokba, még ennél is nagyobb szerencse.

*

A japán nagykövet a megbeszéltek szerint a keleti szárny bejáratához érkezett. Egy fehér házi ajtónálló nyitotta ki a hosszú Lexus ajtaját, a bejáratnál álló tengerészgyalogos tisztelgett – senki nem mondta, hogy ne tegye. Egyedül ment be a nagykövet, még egy testőr sem kísérte. Áthaladt a fémdetektorok között, nyugat felé fordult, végigment azon a hosszú folyosón, amelyikről többek

között az elnök magánmozija is nyílik. A falakon elnökportrék függtek, Frederic Remington szobrait s Amerika történelmének más relikviáit lehetett látni. A nagykövetet a titkosszolgálat három ügynöke kísérte föl a már jól ismert State Floorra – állami szintre –, majd az épületszárny nyugatabbra eső részébe, ahonnan az Egyesült Államokat irányítják. Úgy vette észre, hogy a felé vetett pillantások nem barátságosak, csupán korrektek, de már ez is egészen más volt, mint az a szívélyesség, amellyel eddig ebben az épületben fogadták. Mintegy végső ecsetvonásként a találkozót a Roosevelteremben tartották. Itt van elhelyezve az a Nobel-díj, amelyet Theodore Roosevelt az orosz-japán háború befejezése érdekében folytatott tárgyalásaiért kapott.

Durling elnök állva, kézfogásra nyújtott kézzel fogadta.

– Azt hiszem, minden jelenlévőt ismer, nagykövet úr. Foglaljon helyet.

– Köszönöm, elnök úr, és köszönöm, hogy ilyen rövid időn belül fogad. – Miközben Durling átment a másik oldalra, a japán nagykövet végignézett a tárgyalóasztalnál ülőkön, sorra odabiccentve mindegyiknek: Brett Hanson külügyminiszter, Arnold Van Damm vezérkari főnök, John Ryan nemzetbiztonsági tanácsadó. Tudta, hogy a védelmi miniszter is az épületben tartózkodik. De nincs itt – érdekes. A nagykövet már hosszú évek óta szolgált Washingtonban, és sok amerikait ismert. Az asztalnál ülők arcán harag látszott, de az elnök csodálatosan uralkodott az érzelmein.

– Nagykövet úr – szólalt meg Hanson, miután mindenki

elfoglalta a helyét –, ön kérte a találkozózt. Parancsoljon.

Ryan türelmesen végigülte a szokásos, hosszadalmas bevezetést: csupa olyasmit tartalmazott, amit hasonló körülmények között bármely ország mondana. Hogy nem tehetnek róla, rákényszerültek; hogy a két ország közötti őszinte és gyümölcsöző barátság ellenére Amerika alantas vazallusokként kezeli őket; hogy ők is sajnálják, hogy így alakultak a dolgok. És a többi. Ryan tudta, hogy csak diplomáciai csomagolás az egész, nem ez a fontos.

Érdekesebb volt ennél magának a beszélőnek a magatartása. Barátságos körülmények között a diplomaták hajlamosak a cikornyás beszédre, ellenkező esetben azonban inkább csak motyognak, mintha zavarba hozná őket a saját mondandójuk. De most nem. A japán nagykövet magabiztosan beszélt országa büszkeségéről és cselekedeteiről. Nem volt éppenséggel kihívó, de zavarodott sem. Ryan emlékezett rá, hogy még az a német nagykövet is mutatott némi kényszeredettséget, aki közölte Molotowal, hogy Hitler megindította az inváziót.

Az elnök közömbös arccal hallgatta. Hagyta, hogy a dühöt Van Damm, a döbbenetet pedig Hanson mutassa ki.

– Nagykövet úr! Az Egyesült Államokkal háborúba bocsátkozni nem mindennapi dolog – mondta az amerikai külügyminiszter a bevezető tiráda végeztével.

A nagykövetnek a szeme se rebbent.

– Háború itt csak akkor lesz, ha önök akarják. Nekünk nem áll szándékunkban lerombolni az önök országát, viszont igenis gondoskodnunk kell a saját biztonságunkról. – Ismertette, milyen álláspontra helyezkedik hazája a

Mariana-szigetekkel kapcsolatban: korábban Japánhoz tartoztak, és most csak visszakerültek. Hazájának joga van a védelmi körzethez. És itt, mondotta, erről van szó.

– Tudja ön – mondta Hanson –, hogy nekünk birtokunkban vannak azok az eszközök, amelyekkel lerombolhatjuk az önök országát?

Bólintás.

– Igen, tudom. Még nem felejtettük el az atombombákat.

Ryan szeme kissé kitágult a válasz hallatán. Atom? – írta a jegyzetfüzetébe.

– Önnek van még egyéb mondanivalója is – kapcsolódott a tárgyalásba Durling.

– Elnök úr... Az én hazámnak is vannak nukleáris fegyverei.

– És hordozói? – horkant fel Van Damm. Ryan magában áldotta a kérdésért. Néha az ostobaság is hasznos lehet.

– Hazámnak számos nukleáris robbanófejjel fölszerelt interkontinentális rakétája van. Az önök emberei látták a terveket. Ha óhajtja, utánanézhethet a NASA-nál. – A nagykövet tárgyilagos hangon felolvasta a neveket és a dátumokat, s közben észrevette, hogy Ryan gondos tisztviselőhöz illően, mindet följegyezi. A teremben olyan csend támadt, hogy hallani lehetett a toll percegését. Még ennél is érdekesebb volt a többiek arca.

– Fenyegyet minket? – kérdezte halkán Durling.

A nagykövet az asztal túloldaláról egyenesen a szemébe nézett.

– Nem, elnök úr. Csupán egy tényt szögeztem le. Megismétlem: itt csak akkor lesz háború, ha önök akarják. Igen, tudjuk, hogy képesek romba dönteni az országunkat,

és hogy mi nem vagyunk képesek lerombolni az önökét, bár hatalmas károkat okozhatunk. És mindezt miért, elnök úr? Néhány apró szigetért, amelyek a történelmi hagyományok szerint amúgy is a mi tulajdonukat képezik? És amelyek a nevüktől eltekintve már évek óta amúgy is a japánokéi?

– És az emberek, akiket megöltek? – kérdezte Van Damm.

– Őket őszintén sajnálom. Természetesen kárpótlást fogunk felajánlani a családjuknak. Reméljük, hogy ilyenformán le is zárhatjuk a dolgot. Nem fogjuk háborgatni az önök nagykövetségét, sem annak munkatársait, és reméljük, hogy önök hasonlóan udvarias elbánásban részesítik a mieinket, s ilyenformán kormányaink továbbra is kapcsolatban maradnak. – A japán nagykövet megint az elnök szemébe nézett. – Olyan nehéz dolog egyenlőként gondolni ránk? Megtörtént, hogy egyetlen légi katasztrófa következtében, amelyet az önök egyik Boeingjének pilótái okoztak, több honfitársam vesztette életét, mint ahány amerikai nemrég a Csendes-óceánon halálát lelte. Kiabáltunk mi önökkel? Fenyegettük a gazdaságuk biztonságát, nemzetük puszta létét? Nem. Mi ezt nem tettük. Eljött az ideje, hogy hazám elfoglalja a maga helyét a világban. Visszavonultunk a Csendes-óceán nyugati térségéből. Gondoskodnunk kell a védelmünkről. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy miután gazdasági eszközökkel megcsorbították népünk érdekeit, legközelebb nem akarnak-e puszta valónkban megsemmisíteni minket? – Ilyet sose tennénk! – tiltakozott Hanson.

– Ezt könnyű mondani, miniszter úr. Önök ezt egyszer már megtették, s mint az imént rámutatott, még mindig rendelkeznek ezzel a képességgel.

– Ezt a háborút nem mi indítottuk – mutatott rá Van Damm.

– Nem? – kérdezte a nagykövet. – Azzal, hogy elzárták előlünk az olajat és a kereskedelmet, a tönk szélére akarnak juttatni minket. Ennek következménye a háború. Még egy hónapja sincs, hogy a feje tetejére állították a gazdasági életünket. És elvárják tőlünk, hogy ne tegyünk semmit? Csak azért, mert nem tudjuk megvédeni magunkat? Nos, képesek vagyunk megvédeni magunkat – folytatta a nagykövet. – Most már talán tárgyalhatunk egyenlő felekként. A kormányom részéről a konfliktusnak vége. Nem fogatosítunk több akciót az amerikaiak ellen. Hazám szívesen látja az önök honfitársait. Úgy fogjuk módosítani kereskedelmi gyakorlatunkat, hogy megfeleljen az önök törvényeinek. Az önök polgárai előtt ezt az egész incidenst be lehet állítani szerencsétlen balesetnek, és egymás között megegyezhetünk a Mariana-szigetek ügyében. Készen állunk egy olyan egyezmény kidolgozására, amely mindkettőnk hazájának érdekeit szolgálja. Ez a kormányom álláspontja. – A nagykövet kinyitotta a mappáját, és kivette a protokoll által megkívánt „diplomáciai jegyzéket”. Felállt, és átnyújtotta a külügyminiszternek. – Ha igénylik a jelenléteket, állok rendelkezésükre. Jó napot.

Kiment. Ryan a többiekkel ellentétben nem követte a tekintetével. Egész idő alatt nem szólt egy szót sem. Egyszerűen nem volt mondandója. Elvégre ő Európa-

specialista, nem?

A nagykövet mögött becsukódott az ajtó. Ryan kivárt még néhány másodpercet, csak aztán szólalt meg.

– Hát ez érdekes volt – mondta jegyzeteibe pillantva. –

Csak egyetlen igazán fontos dologról beszélt.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte Hanson.

– A nukleáris fegyverről meg a hordozókról. A többi csak sallang, körítés. Még mindig nem tudjuk, hogy valójában miben mesterkednek.

25.

„Hiába a király lova, hiába a sok katona”

A média még nem tudott róla, de már kezdett szagot fogni. Az FBI már kereste Chuck Searlst. Már tudták, hogy nem lesz könnyű, és hogy annak alapján, amit tudnak, nemigen tehetnek egyebet, mint hogy kihallgatják. Azt a hat programozót, aki kisebb-nagyobb mértékben részt vett az Electra-Clerk 2.4.0 program kidolgozásában, már meghallgatták: mind dühöngött a „húsvéti tojás” miatt, és egy sem értette, hogyan csinálták. Hatuk közös, huszonhét órai munkája kellett hozzá, hogy rájöjjenek. Aztán érkeztek a rossz hírek: mind a hatan – plusz Searls – bármikor hozzáférhettek a programhoz. Végére is mind a hatan a cég vezető programozói voltak, azonos hozzáférési jogokkal. Ezen túlmenően: a hozzáféréseket rögzítette ugyan a gép, de mindegyiküknek volt rá lehetősége, hogy a hozzáférési időpontokat megváltoztassa vagy összekeverje. Amilyen bonyolult és szövevényes a

program, könnyen lehet, hogy a húsvétí tojás már hónapok óta ott gubbasztott benne. Végül az egyik programozó önként bevallotta, hogy bármelyikük csinálhatta volna. A számítógépprogramokon nincsenek ujjlennyomatok. Ennél is fontosabb volt azonban, hogy amit az Electra-Clerk 2.4.0 csinált, azt már nem lehetett visszacsinálni.

Amit pedig csinált, elég komoly volt ahhoz, hogy az ügyvel foglalkozó FBI-ügynökök némi akasztófahumorral megállapítsák: az a tény, hogy a Wall Street-i irodaépületek ablakai vastag termoplan üvegből készültek és nyithatatlanok, minden bizonytal emberéletek ezreit mentette meg. Az utolsó még rögzített kötés időpontja 12.00.00 volt, 12.00.01-től kezdődően az összes bejegyzés értelmetlen zagyvaságot mutatott. Dollármilliárdokat – sőt több száz milliárd dollárt – jelentő tranzakciók nyilvántartása tűnt el a Depository Trust Company számítógépeiben.

A hír egyelőre még nem kapott lábra, még titokban tartották, amit először a DTC vezetői javasoltak, s mindeddig az Értéktőzsde Bizottság és a New York-i részvénytőzsde irányítói is jóváhagytak. Az indokokat elmagyarázták az FBI-nak. Ha a DTC-ben történt katasztrófának híre megy, könnyen lehetséges, hogy egyes lelkiismeretlen vagy épp kétségbeesett kereskedők belepiskálnak a saját nyilvántartásukba. A nagyobb cégek esetében ez valószínűtlennek látszott, a kisebbeknél azonban gyakorlatilag kivédhetetlen volt. Túl sok pénzről volt szó, amit csak tovább bonyolított az az etikai kötelesség, hogy a brókerek felelősek ügyfeleik pénzéért.

Mindezek okáért New York százmérföldes körzetében több mint kétszáz ügynök kereste fel otthonukban a brókercégek vezetőit. A művelet a vártnál könnyebbnek bizonyult, mivel a legtöbb igazgató lázas munkára használta fel a hétvégét. A legtöbb esetben együttműködtek, átnyújtották számítógépes nyilvántartásaikat. Az FBI emberei úgy becsülték, hogy a péntek 12.00 után kötött üzletek nyilvántartásának nyolcvan százalékát a kezükben tartják. Ez volt a dolog könnyebbik része. A nehezebb viszont az volt – az ügynökök csak most tudták meg –, hogy az érintett cégek adatait egyeztessék egymással. A variációk száma valahol a tíz a tizenhatodikon lehet... vagy a tizennyolcadik hatványa körül, mondta sebtében rögtönzött előadásában az egyik programozó annak a két FBI-ügynöknek, aki képes volt követni a mondandóját. Az utóbbi szám, magyarázta, egymillió a köbön, azaz egymilliószor egymilliószor egymillió. Csillagászati szám. Ja igen, és még valami: ha nem tudják valamennyi cég valamennyi tranzakciós nyilvántartását megszerezni, lőhetik az egészet. Hogy ehhez mennyi idő kell? Ő nem szívesen tündöndne el ezen a kérdésen, mondta a programozó. Az ügynököknek nemigen tetszett ez a válasz, de jobb lehetőség híján visszamentek a Javits szövetségi irodaházba, hogy elmagyarázzák ezt az egészet a főnöküknek, aki még levélíráshoz sem volt hajlandó használni a hivatali számítógépet. Az épület felé hajtva mindkét ügynöknek a *Mission: Impossible* című film járt az eszében.

És mégis meg kellett csinálni. Itt nemcsak a részvények

értékéről volt szó. Minden egyes tranzakciónak pénzbeli értéke volt, valós összegek mentek át egyik elektronikus kézből a másikba, egyik számláról a másikra, s noha elektronikus úton történt, a pénz bonyolult áramlását számon kellett tartani. Amíg minden tranzakcióra fényt nem derítenek, addig nem lehet tudni, hogy az egyes brókereknek, kereskedőházaknak, bankoknak s végső soron Amerika polgárainak mennyi pénz van a számlájukon. A Wall Street megbénulásának következtében az egész amerikai bankrendszer is megdermedt, s mindez körülbelül akkor teljesedett be, amikor az Air Force One kerekei az Andrews Légi Bázis betonját érték.

Innentől már csak rosszabb lehetett a helyzet, és rosszabb is lett. A DTC egyik alkalmazottja elmondta a dolgot az egyik szomszédjának, egy ügyvédnek, aki szintén elmondta valakinek, történetesen egy riporternek, aki néhány telefon után máris megírta a történeteket a *The New York Times*nak. A tekintélyes lap felhívta a pénzügyminisztert, aki – mondván: csak most érkezett haza Moszkvából, s még nem tájékozódott a helyzet komolyságáról – nem volt hajlandó nyilatkozni, de elfelejtette megkérni a *Times*-t, hogy várjon egy kicsit. Mire jóvátehetette volna e hibáját, a cikket már nyomták a nyomdagépek.

*

Bosley Fiedler pénzügyminiszter gyakorlatilag rohanva tette meg az utat a minisztériumot és a Fehér Házat összekötő átjáróban. Nem volt komoly testgyakorláshoz

szokva, zihálva toppant be a Roosevelt-terembe, alig egy-két perccel a japán nagykövet távozása után.

– Mi az, Buzz? – kérdezte Durling.

Fiedler kilihegte magát, majd öt percben összefoglalta mindazt, amit a New Yorkkal folytatott telekonferencián az imént megtudott.

– Nem hagyhatjuk nyitva a tőzsdéket – jelentette ki. – Már úgy értem, nem tudnak kinyitni. Nem lehet kereskedni. Senki sem tudja, mennyi pénze van. Senki sem tudja, ki tartozik kinek. A bankok pedig... nagy bajban vagyunk, elnök úr. Ehhez még csak hasonló sem történt soha.

– Itt csak pénzről van szó, ugye, Buzz? – kérdezte Arnie Van Damm, aki nem értette, hogy ilyen kellemes hónapok után miért történik mindez egyetlen napon.

– Nem, nemcsak a pénzről. – Ryan felé fordultak a fejek, mert ő válaszolt a kérdésre. – A bizalomról is. Buzz írt erről egy könyvet annak idején, amikor én még a Merrill Lynchnél dolgoztam. – Talán ez a dicsérő megjegyzés megnyugtatja valamelyest Fiedlert, gondolta.

– Köszönöm, Jack. – Fiedler leült, ivott egy korty vizet. – Tekintsük példának az 1929-es gazdasági válságot. Mi vészelt el tulajdonképpen? Monetáris értelemben semmi. Sok beruházónak ráment a gatyája is, de amit az emberek gyakran nem értenek, az az, hogy olyan pénzt vesztek el, amit már másoknak adtak.

– Ezt nem értem – mondta Van Damm.

– Tulajdonképpen senki sem érti. Ez is a túlságosan egyszerű dolgok közé tartozik. A tőzsdén az ember bonyolult dolgokra számít, és elfelejti, hogy az erdő egyedül

álló fákból tevődik össze. Minden egyes befektető, aki pénzt vett, előzőleg odaadta azt a pénzt egy másik befektetőnek, aminek ellenértékeként kapott egy részvényt. Pénzt adott valamilyen értékért, de az a valami elvesztette az értékét. Ez volt a krach. Az az illető azonban, aki még a krach előtt odaadta, a papírjait, és megkapta érték a pénzt, tehát az okos ember, az ugyebár nem vett semmit. Következésképp 1929-ben a gazdaságban közkézen forgó pénzösszeg mennyisége egyáltalán nem változott.

– A pénznek nem szokása csak úgy elpárologni, Arnie – szólalt meg Ryan. – Megy egyik helyről a másikra. Ha elindul valahonnan, meg is érkezik valahova. A Szövetségi Tartalék odafigyel erre.

– Itt viszont most másról van szó – folytatta Fiedler. – Hétfő reggel a bankok úgy fognak kinyitni, hogy még ők sem tudják, mennyi pénzük van.

– Mennyire súlyos a helyzet? – kérdezte Durling.

– Nem tudom – válaszolta Fiedler. – Ilyesmire még nem volt példa. Ide kellene hívatnunk a Tartalék elnökét. Rengeteg problémával nézünk szembe. Az első fő probléma egy soha nem tapasztalt mértékű likviditási válság.

– A háborúról nem is beszélve – emlékeztetett Ryan.

– Melyik súlyosabb? – kérdezte Durling.

Ryan egy pillanatra elgondolkodott.

– Két tengeralattjárónk elsüllyedt, körülbelül kétszáz tengerész meghalt. Két repülőgép-anyahajónk megsérült, azokat ki lehet javítani. A Mariana-szigeteknek új

tulajdonosuk van. Mindez elég kellemetlen mondta. – Az Egyesült Államok biztonságát azonban egyik sem veszélyezteti, mivel nem érinti az ország igazi erejét. Amerika egy közös elképzelés. Olyan emberek vagyunk, akik egy bizonyos módon gondolkodunk, olyanok, akik hiszik, hogy meg tudják csinálni azt, amit akarnak. Minden ebből következik. Az önbizalom, az optimizmus az a valami, amit más országok olyan különösnek tartanak bennünk. Ha ezt elvesztjük, pontosan olyanok vagyunk, mint a többi ország. Röviden válaszolva a kérdésére, elnök úr: a gazdasági probléma sokkal nagyobb veszélyeket hordoz számunkra, mint az, amit a japánok műveltek.

*

– Mi a fene itt a probléma? – kérdezte Ron Jones. A nap felkelt már, látni lehetett a USS *Pasadénát*, még mindig ott horgonyzott a mólónál, a nemzeti lobogó ernyedten csüngött a tatján a mozdulatlan levegőben. Az Egyesült Államok haditengerészetének egyik hadihajója nem csinál semmit, miközben a tanítómesterem fiát megölte az ellenség, gondolta Jones. Miért nem csinál már valaki valamit?

– Nem kapott parancsot – felelte Mancuso –, mert én sem kaptam parancsot, mert a csendes-óceáni főparancsnokság sem kapott parancsot, és mert az ország katonai főparancsnoka nem adott ki semmiféle parancsot.

– Ébren vannak ezek ott?

– A védelmi miniszter e pillanatban valószínűleg a Fehér Házban van. Gondolom, most tájékoztatják az elnököt – mondta elgondolkodva a csendes-óceáni tengeralattjárók

parancsnoka.

– De hát ő azt se tudja, melyik egy hajó eleje vagy a tatja – jegyezte meg Jones.

– Ő az elnök, Ron. Azt tesszük, amit ő mond.

– Igen, ahogy Johnson Vietnamba küldte az apámat. – Jones a falitérkép felé fordult. Mire a nap véget ér, a japánok felszíni hajói kikerülnek a repülőgép-anyakajók hatósugarából, amelyek most egyébként sincsenek hadra fogható állapotban. A USS Gary – részben az esetleg ott ólalkodó japán tengeralattjáróktól tartva – már abbahagyta a túlélők utáni kutatást. A külső szemlélőnek a látszat azt sugallta, hogy a japán parti őrség őrnaszádja kergette el. Mancuso nem engedte magán eluralkodni a dühöt. Admirális vagyok, admirálisként kell gondolkodnom, határozta el.

– Menjünk sorjában. Mindenekelőtt vegyük a két anyahajót. Veszélyben vannak. Be kell őket vontatnunk, ki kell javítanunk őket. Wally már tervezi is a műveletet. Értesüléseket kell szereznünk, végig kell gondolnunk, és el kell döntenünk, mit tegyünk.

– És aztán ülni és várni, hogy mit szól hozzá az elnök? Mancuso bólintott.

– Így működik a rendszer.

– Óriási!

*

Szép volt a hajnal. Jamata a 747-es bal oldalán, az egyik ablak melletti ülésen ült, s a körülötte zsidongó beszélgetésre ügyet sem vetve, kifelé nézett. Az utóbbi három napban alig aludt valamit, de most mégis szinte

szétfeszítette az erő és a boldogság érzete. Ez volt az utolsó betervezett járat. Jobbára szakemberek ültek a gépen, meg néhány mérnök és civil, akik majd beindítják az új közigazgatást. A bürokraták nagyon okos utasításokat kaptak. Saipanon természetesen mindenki megkapja a szavazati jogot. A választások politikai kényszer folytán, nemzetközi ellenőrzés alatt zajlanak le majd. A helybeliek száma körülbelül huszonkilencezer, de ebben nincsenek benne a japánok, akik közül már soknak háza, földje, üzeme van itt. És nincsenek benne a katonák, sem azok, akik a hotelekben szálltak meg. A szállodákat – a legnagyobbakat természetesen japánok – ingatlannak tekintik, s azokat, akik az itteni ingatlanokban laknak, helybelinek. Mint japán állampolgároknak, mindegyiküknek van szavazatuk. Ugyanígy a katonák: mivel a helyőrségi státusuk meghatározatlan, szintén helybeli lakosoknak számítanak majd. Japán katona és civil összesen harmincegyezer tartózkodik a szigeten. És ha majd sor kerül a választásokra, a japánok nyilvánvalóan élnek majd szavazati jogukkal. A nemzetközi ellenőrzéssel meg kitörölhetik, gondolta Jamata.

– Öt perc múlva leszállunk – zökkenett ki gondolataiból egy ezredes.

– *Dozo.* – Jamata inkább csak bólintott, mint meghajolt, mivel most ült, de még ez a bólintás is kimért volt, egy alantas szolgálatainak elismerése. Bekapcsolta a biztonsági övét, és lesimította a haját.

Szato kapitány ki volt merülve. Egyszerűen túl sok időt töltött a levegőben, olyan sokat, hogy nemcsak megszegte,

hanem darabokra szaggatta a szabályokat, amelyek előírják a géptípusán betartandó pihenő- és szolgálati időket. De a kötelesség az kötelesség. Balra nézett. A hajnali égbolton két vadászgép fényeit látta. Valószínűleg F-15-ösök, gondolta. Lehet, hogy az egyiket a fia repüli, vigyázza a szigetet, amely most már ismét hazai föld. Finoman, figyelmeztette magát, hazád katonái vannak a gondjaidra bízva, megérdemlik a legjobbat. Egyik kezét a gázkaron, a másikat a kormányon tartva fordította lassan a Boeinget arra a láthatatlan vonalra a levegőben, amelyet szeme már korábban kiválasztott. Parancsára a másodpilóta kiengedte a hatalmas fékszárnyakat. Szato finoman maga felé húzta a kormányigát, megemelte a gép orrát, kilebegtette, míg csak a gumi csikorgása nem közölte vele, hogy földet értek.

– Te egy költő vagy – mondta a másodpilóta, aki most is elámult Szato repülőgép-vezetői képességein.

Szato engedélyezett magának egy mosolyt.

– Gurulj be vele – mondta, s bekapcsolta az utasfülke hangszóróit. – Isten hozta önöket Japánban – mondta utasainak.

Jamata felkiáltott, mert meglepte ez az üdvözlés. Nem várta meg, míg a gép megáll, kicsatolta biztonsági övét. A pilótafülke ajtaja ott volt közvetlenül előtte, s neki mondania kellett valamit.

– Kapitány!

– Parancsoljon, Jamata szan.

– Érti, ugye?

Szato bólintása a büszke szakember bólintása volt, s e

pillanatban szinte egyenrangú a *zaibacuéval*.

– *Hai*. – Jutalma a legteljesebb őszinteség meghajlása volt. Szato szívében melegség áradt szét, látva, hogy Jamata szan megadja neki a tiszteletet.

Az üzletember most már nem sietett. A hivatalnokok és az adminisztratív feladatokkal megbízott katonák már a várakozó buszoknál sorakoztak, amelyek a sziget nyugati partjának derekánál magasodó modern, hatalmas szállodába, a Hotel Nikko Saipanba szállítják őket. Az lesz az átmeneti főhadiszállása a megszál... az új kormányzatnak – igazította ki magát Jamata.

Öt perc kellett hozzá, hogy mindenki elhagyja a gépet. Jamata nem buszra szállt, hanem egy Toyota Land Cruiserbe ült, amelynek vezetője már korábban megkapta a parancsot, hogy hova vigye, és annyi esze magától is volt, hogy lássa: egyelőre jobb, ha befogja a száját.

Jamata szinte észre sem vette, hogy egyáltalán történik valami, ő indította ugyan útjukra az eseményeket, de valahogy lázasabb tevékenységet képzelt el, mint amit most a valóság mutatott. A sofőr gondosan választotta meg az útvonalat, sikerült is elkerülnie a forgalmi dugókat. Hamarosan már a Mariana Country Clubnál jártak, s noha a nap már fent járt, golfozót egyet sem lehetett látni. Katonák jelenlétére sem utalt más, mint két műholdas közvetítőkocsi a parkoló szélén. A golfpályához nem szabad nyúlunk, gondolta Jamata. Ez most minden kétséget kizáróan a sziget legértékesebb ingatlana.

Itt volt, pontosan itt, gondolta. Emlékezett a dombok

alakjára. Apja egyszerű kis boltocskája itt állt az északi reptér közelében. Még emlékezett az AM6-os Zero vadászokra, a büszkén lépdelő pilótákra és a gyakran basáskodóan viselkedő katonákra. Ott volt Nanyo Kohatsu Kaisha cukornádüzeme; emlékezett rá, mint csent el apró náddarabkákat, s mint rágcsálta őket. És hogy milyen szépek voltak itt a szellős hajnalok. Ez itt hamarosan az ő földje lesz. Jamata nagy akaraterővel visszakapcsolt a jelenbe. Kiszállt a kocsiból, és észak felé indult.

Erre, ezen az úton mehetett apja, anyja, öccse és húga. Szinte látta maga előtt sántán bicegő apját, mint igyekszik azzal a méltósággal járni, amit a gyermekkori betegség örökre megtagadott tőle. Vajon szolgálta-e a katonákat azokban az utolsó napokban, hordta-e nekik mindazt, amije csak volt? Vajon abbahagyták-e erre a néhány napra a testi fogyatékoságára tett gúnyos megjegyzéseiket a katonák? Köszönetet mondtak-e neki azoknak az embereknek az őszinteségével, akik már érzik s látják közeledni a halált? Jamata úgy gondolta, mindegyik kérdésére igen a válasz. És végül ide, erre a pontra jöttek meghalni, miközben még egy utolsó hátvéd katona biztosította számukra a tökéletesség utolsó pillanatát.

Banzai-sziklának nevezték a helybeliek. A kevésbé hazafias érzelműek Öngyilkosok sziklájának. Majd szólni kell a firkászoknak, hogy változtassák a nevet valami méltóságteljesebbre. 1944. július 9. – a szervezett ellenállás utolsó napja... Az a nap, amelyen az amerikaiak bejelentették, hogy Saipan szigete immár „biztonságos”.

A sofőr csak nézte. Érezte, mire gondol Jamata, mert

ismerte e hely történetét. Könnyekig meghatotta a hatvanegynéhány éves férfi látványa, aki most tapssal hívta fel magára alvó rokonai figyelmét. Látta, hogy a tőle mintegy száz méterre álló férfi vállát rázza a zokogás. Jamata egy idő múltán úgy, ahogy volt, öltönyösen az oldalára dőlt, és elaludt. Talán róluk álmodik, gondolta a sofőr. Talán meglátogatják álmában a szellemek, s elmondják neki mindazt, amit hallani akar. A legnagyobb meglepetés azonban, gondolta a sofőr, hogy a vén gazembernek mégiscsak van lelke. Talán rosszul ítélte meg eddig.

*

– Akármilyen legyenek, ha ez nincs alaposan megszervezve – dühnyögte Oreza, miközben a házban tartott olcsó távcsövön át az alattuk elterülő részeket pásztázta.

A nappali ablakából a repterekre lehetett látni, a konyhából a kikötőre. Az *Orchid Ace* már rég kifutott, egy másik autószállító hajó horgonyzott a helyén, a *Century Highway No. 5*. – ez volt a neve –, s erről katonai dzsipeket és teherautókat rakodtak ki.

Oreza fáradt volt, egész éjjel le sem hunyta a szemét. Huszonhét órája nem aludt már, s ezek közül jó néhányat a tengerrel birkózva töltött. Tudta, hogy öreg már az ilyesmihez. Burroughs, aki fiatalabb, és úgy látszik, okosabb is nála, a nappali szőnyegén összekucorodva horkol.

Évek óta először nagyon szeretett volna rágyújtani. Segít ébren maradni. Ilyenkor egyszerűen muszáj. Kell ez a katonának – legalábbis ezt sugallják a második világháborúról készült filmek. Ez azonban nem a második

világháború, ő pedig nem katona. Hiába húzott le több mint három évtizedet az Egyesült Államok parti őrségénél, soha nem lőtt rá senkire, még a vietnami kiruccanása idején sem. Valahogy mindig más kezelte a fegyvert. Nem is tudta, hogyan kell harcolni.

– Egész éjjel fönt voltál? – kérdezte már munkához öltözve Isabel. A nemzetközi dátumvonalnak ezen az oldalán hétfő volt, munkanap.

Észrevette, hogy a telefon mellett heverő jegyzetömb felső lapja mindenféle rövidítésekkel és számokkal van telefirkálva. – Számít ez?

– Nem tudom, Izz.

– Kér valaki reggelit?

– Hát... nem ártana – lépett be nyújtózkodva a konyhába Pete Burroughs. – Azt hiszem, úgy hajnali három táján összenyaklottam. – Tűnődött egy pillanatra. – Úgy érzem magam, mint a mosott... – Az asszonyra való tekintettel elharapta a mondatot.

– Nekem egy óra múlva bent kell lennem – jegyezte meg Mrs. Oreza, és kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját. Burroughs már látta, hogy ebben a házban müzlit és sovány tejet szokás reggelizni, meg legfeljebb szalmakenyeret vagy valami ilyesmit. A kávé illatát már érezte. Fogott egy csészét, és töltött magának.

– Itt valaki nagyon tudja, hogy kell az ilyet csinálni – mondta, miután belekóstolt.

– Mani főzte – felelte az asszony.

Oreza órák óta most először mosolyodott el.

– Az első fedélzetmesteremtől tanultam. A megfelelő fajta a

megfelelő adagban, meg egy csipet só.

És valószínűleg holdfogyatkozás idején, és egy kecske feláldozása után – tette hozzá gondolatban Burroughs. Ha igen, a kecske nemes ügyért áldozta életét. Ivott egy hosszú kortyot, és megnézte Oreza jegyzeteit.

– Ilyen sok?

– Japán kétórányira van ide, az oda-vissza négy óra – mondta Oreza. – Legyünk nagyvonalúak, és számoljunk mindkét végen másfél órás földön tartózkodással. Az hétórás ciklus. Gépenként és naponta három és fél forduló. Mindegyik gép hoz háromszáz-háromszázötven katonát. Ez azt jelenti, hogy egy gép naponta ezret. Tizenöt géppel számolva, ez egyetlen nap alatt egy egész hadosztály. Gondolom, a japánoknak azért tizenötnél több 747-esük van – mondta Oreza –, de mint mondom, én nagyvonalúan számolok. Szóval ezek után már csak a kocsikat kell utánuk hozni.

– Ahhoz hány hajóra van szükség?

Oreza a homlokát ráncolta.

– Hát ezt nehéz megsaccolni. Az Öböl-háborúban... Partvonal-biztosítóként voltam ott... Fene tudja. Attól függ, milyen hajó, és hogy mit hoz. De számoljunk megint óvatosan. Húsz nagy kereskedelmi hajó, amelyek csak teherautókat, dzsipeket meg minden ilyesmit szállít... Ez olyan, mintha egy várost költöztetnének. Kell üzemanyag-utánpótlás. Ezen a szigeten nincs elég élelem, azt is hajón kell hozni, és a lakosság száma megkétszereződött. Lehet, hogy a víz is kevés lesz. – Oreza ezt lefirkantotta a jegyzetömbre. – Eqyébként pedig hosszú távra jönnek, az

szentség.

Leült az asztalhoz, a diétás reggelihez, de közben nagyon vágyott egy három tojásból készült szalonnás rántottára, vajjas kenyérré és mindarra a koleszterinre, ami vele jár. A fene a kákabélűeket!

– Na és velem mi lesz? – kérdezte Burroughs. – Láttam, hogy maga elmegy helybelinek. Na de én...

– Pete, maga az utasom, én meg a kapitánya vagyok. Én felelek a biztonságáért. Ez a tenger törvénye.

– De most már nem tengeren vagyunk – vetette ellen Burroughs.

Oreza zavarta a megjegyzés igazsága.

– Ebben a családban a lányom az ügyvéd. Ne bonyolítsuk a dolgokat. Egye meg a reggelijét. Nekem muszáj valamit aludnom, úgyhogy maga veszi át a délelőtti őrséget.

– Na és én? – kérdezte Mrs. Oreza.

– Ha nem mégé munkába...

– ...valaki esetleg elgondolkodhat rajta, hogy miért nem.

– És az sem fog ártani, ha megtudjuk, hogy mi az igazság azok körül a megsebesült rendőrök körül – folytatta Oreza.

– Egész éjjel fent voltam, lzz. Egyetlen lövést sem hallottam. Minden kereszteződésben ott vannak, de egy ujjal sem nyúlnak senkihez. – Hallgatott egy sort. Nekem se tetszik ez, drágám, így vagy úgy, de le kell rendeznünk valahogy.

*

– Tényleg megtetted, Ed? – kérdezte Durling nyersen, szúrás tekintettel az alelnöktől. Szidta magában: nem elég ez a többszörös válság, most még ez is. A *Post* cikke azonban nem engedett számára választást.

– Miért hagytál a vízben? Miért nem figyelmeztetted legalább? – kérdezte szinte kiáltva Kealty.

Az elnök széles mozdulattal körbemutatott az ovális irodában.

– Sok minden van, amit megtehet itt az ember, de vannak dolgok, amiket nem tehet meg. És ezek egyike az, hogy nem avatkozhat bele az igazságszolgáltatás folyamatába.

– Ne gyere nekem ilyenekkel! Nagyon sokan megtették már...!

– És mindannyian meg is itták a levét – bólintott rá Durling. És itt most nem rólam van szó, hanem rólad, tette hozzá gondolatban. Én nem kockáztatom a bőrömet a tiédért. – Még nem feleltél a kérdéseimre.

– Nézd, Roger! – csattant fel Ed Kealty, de az elnök kezét fölemelve elhallgattatta.

– A gazdaságunk óriási mélyütést kapott, Ed – mondta halkán. – A Csendes-óceánon tengerészeink haltak meg. Nekem erre a históriára nincs energiám. Erre nem pazarolhatok politikai tőkét. Válaszolj a kérdéseimre, Ed! – követelte nyomatékkal.

Az elnök elvörösödött, és félrekapta a tekintetét.

– Jól van na, szeretem a nőket. Sose titkoltam. A feleségemmel megegyeztünk. – Kealty megint Durling szemébe nézett. – De soha életemben... Érted? Soha életemben nem zaklattam, nem molesztáltam, nem erőszakoltam meg senkit. Egyszerűen nem volt rá szükségem. Soha!

– És Lisa Beringert? – kérdezte a jegyzeteibe pillantva Durling.

– Gusztusos, okos kis baba volt, a szó szoros értelmében
könyörgött nekem, hogy... Elmagyaráztam neki, hogy nem
tehetem. Választások előtt álltunk, és különben is túl fiatal
volt – mondta Kealty. – Megérdemelte, hogy valaki korban
hozzá illő vegye el, csináljon neki gyerekeket, és éljenek
boldogan. Mellre szívta, inni kezdett... lehet, hogy másra is
részokott, bár nem hiszem. A lényeg, hogy egy este
lehajtott a Beltwayről, és kész. Ott voltam a temetésén,
Roger. Még mindig tartom a kapcsolatot a szüleivel, bár...

– Kealty egy pillanat szünetet tartott – ...az utóbbi időben
nem annyira.

– Hagyott hátra egy búcsúlevelet.

– Nem is egyet. – Kealty két borítékot húzott elő a zakója
zsebéből. – Meglep, hogy senki sem nézte meg a dátumot
azon a levélen, amelyik a FBI-nál van. Tíz nappal a halála
előtt írta. Ez egy héttel későbbi, ez pedig a halála napján
íródott. Az embereim találták meg. Gondolom, azt a
bizonyos elsőt Barbara Linders kaparta elő. Egyiket sem
adták postára. Azt hiszem, te is észre fogod venni a három
levél közötti különbséget.

– Ez a Linders nevű nő azt állítja, hogy...

– ...elkábítottam a lányt? – Kealty megrázta a fejét. – Te
tudod, hogy szeretek inni, akkor is tudtad, amikor felkértél
alelnöknek. Igen, alkoholista vagyok, de két éve egy kortyot
sem ittam. – Cinkos mosoly. Azóta egyébként a szex is
jobban megy. De térjünk vissza Barbarára. Beteg volt
aznap, meg volt fázva. Átment a Dombra a patikába,
kiváltott egy receptet...

– Ezt te honnan tudod?

– Lehet, hogy naplót vezetek. Vagy csak jó a memóriám, így vagy úgy, de tudom, mikor történt. Lehet, hogy az egyik emberem megnézte a patika nyilvántartását. Lehet, hogy a gyógyszeresüvegen rajta volt a figyelmeztetés, hogy amikor ezt szedi, ne igyon... Én ezt nem tudtam, Roger. Amikor én meg vagyok fázva... Vagyis hogy annak idején, amikor még... Szóval konyakot használtam – ismerte be Kealty. – Sok mindent kúráltam itallal. Szóval megkínáltam őt is, és nagyon együttműködőnek bizonyult. Sőt talán túlságosan is. Én is be voltam állítva egy kicsit, és úgy gondoltam, csak a közismert vonzerőm hat rá.

– Szóval azt állítod, hogy nem tehetsz róla?

– Most azt hiszed, hogy én vagyok a falu bikája, és nem bírom leállítani magam? – kérdezte Kealty. – Nem egészen erről van szó. Jártam már papoknál, orvosoknál, kórházban... elég sokáig tartott. Végül elmentem a Harvard orvosi egyetemének neurológus főmókusához. Ő azt mondta, van az agynak egy olyan része, amelyik az ember készítését és tempóját szabályozza. És hogy az enyém a szokásosnál jobban működik. Ez a hiperaktivitás. Már gyerekkoromban sem nyughattam soha egy percig sem. Ma sem alszom többet soha hat óránál. Nézd, Roger... Énrólam mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy valaha is megerőszakoltam volna egy nőt.

Szóval így állunk, gondolta Durling. Nem volt ügyvéd, de így is átlátta, hogy Kealty két tényezőre alapozza a védekezését: hogy az ellene szóló bizonyíték, amit a nyomozók találtak, nem olyan egyértelmű, mint hiszik, és hogy a viselkedéséről valójában nem tehet. Elgondolkodott,

hogy vajon melyik lehet az igaz. Az egyik? Egyik sem? Mindkettő?

– És most mi a szándékod? – kérdezte az alelnököt ugyanazon a hangon, amelyen néhány órája a japán nagykövethez szólt. Akaratlanul is mindinkább együtt érzett a vele szemben ülő férfival. Mi van, ha igazat mond?

– Gondolom, idén nyáron senki sem fog DURLING/KEALTY matricákat ragasztani a kocsija hátuljára. Igaz? – kérdezte Kealty valamilyen mosolyoszerűséggel az ajkán.

– Ha rajtam múlik, nem – erősítette meg Durling. Hideg volt megint, mint a jég.

– Én nem akarok ártani neked, Roger. Ha előre figyelmeztetsz, korábban is elmondhattam volna ezeket a dolgokat, mindenkinek sok időt és kellemetlenséget takaríthattam volna meg. Barbarát is beleértve. Remekül ért az emberi jogokhoz, jó feje van és jó szíve. Csak egyetlen alkalomról volt szó. És azután is ott maradt az irodámban – mutatott rá Kealty.

– Azt mondd, hogy mit akarsz tenni, Ed!

– Elmegyek. Lemondok. Nem fogják vizsgálni az ügyet.

– Kevés – mondta semleges hangon Durling.

– Ja igen: és beismerem a gyengeségeimet. Elnézést fogok kérni tőled, a köz rettenthetetlen szolgájától mindazért, amivel esetleg ártottam elnöki jó hírednek. Az ügyvédek összejönnek az ügyvédekkel, és megállapodnak a kompenzációban. Kilépek a közéletből.

– És ha ez is kevés?

– Nem lesz kevés – mondta magabiztosan Kealty. – Míg a

mentességem fennáll, addig engem nem lehet bíróság elé állítani. Ennek a feloldása hónapokig tart, Roger. Egész nyáron, talán egészen az elnökjelölésig. Ebbe nem mehetsz bele. És a végeredmény még akkor sem biztos. Tudod te, hány embernek tettem én szívességeket a szenátusban? – Kealty lassan megcsóválta a fejét. – Én a helyedben nem kockáztatnám meg. Nagyon elvonná az idődet a kormányzástól. Meg a kongresszusét is. Neked pedig most minden időre szükséged van. Sőt. – Kealty felállt, és az ajtó felé indult. Mielőtt kiment, még mondott valamit, de úgy, hogy közben hátra sem fordult. – Egyébként rajtad áll.

Durlingot dühítette Kealty magatartása. Elgondolkodott. Sem ő, sem az ország nem engedheti most meg magának, hogy ilyen dolgok elvonják a figyelmét. Csengetett a titkárának.

– Parancsoljon, elnök úr.

– Hívja ide nekem a főügyészt! – mondta Durling.

Hibáztam, gondolta. De még mennyire hogy beleavatkozhatom az igazságszolgáltatásba. Kell is. És nem is nehéz.

26.

Csak meg kell találni...

– Tényleg ezt mondta? – kérdezte Ed Foley előrehajolva. Valamivel lassabban kapcsolt, mint a felesége, Mary Pat.

– De még mennyire. Hírszerzői becsületszavamra – idézte

fel Ryan az orosz szavakat.

– Mindig szerettem a humorérzékét – nevette el magát a CIA igazgatóhelyettese aznap először, s mint kiderült, utoljára is. – Annyit tanulmányozott minket, hogy már inkább amerikai, mint orosz.

Hát igen, gondolta Ryan. Ez a magyarázat Ed stílusára: őrá épp az ellenkezője az érvényes. Szinte egész pályafutása során oroszspecialista volt, s ezalatt egészen eloroszosodott. Ő is elmosolyodott.

– Vélemény? – kérdezte.

– Jack... Ha ebbe belemegyünk, kiadjuk nekik mindhárom japánbeli emberünket – mondta Edward Foley. – Az ilyesmi nem jó előjel.

– Ez is egy szempont – bólintott rá Mary Patricia Foley. – De van más szempont is. Az a három ember ez idő szerint el van vágva tőlünk. Ha pedig nem tudunk velük kommunikálni, az olyan, mint ha ott se lennének. Mennyire komoly a helyzet, Jack?

– Gyakorlatilag hadiállapotban vagyunk – felelte Ryan. Már beszámolt a japán nagykövet szavairól, itt-ott hozzáfűzve a saját véleményét is.

Mrs. Foley bólintott.

– Rendben, tehát háborút rendeznek, és meg vagyunk hívva. Elmegyünk?

– Nem tudom – ismerte be Ryan. – Itt emberek haltak meg. Egy amerikai területen e percben egy másik ország zászlaja leng. Visszavágási képességünk azonban jelenleg meglehetősen korlátozott, ráadásul van ez a kis itthoni problémánk. Holnap a tőzsdének és a bankvilágnak

néhány nagyon kínos ténnyel kell szembenéznie.

– Érdekes egybeesés – jegyezte meg Ed Foley. Nagyon régóta dolgozott már a hírszerzésben, nem hitt a véletlenekben. – Mi lesz ebből, Jack? Te értesz ehhez a szakmához.

– Egyelőre nincs kiindulópontom – válaszolta Ryan. – Csúnya szituáció. Gondolom, a jó hír az, hogy csúnyább már nemigen lehet. A helyzet körülbelül olyan, mint mikor valaki bent reked egy égő házban: lehet, hogy abban a szobában, ahol épp tartózkodik, biztonságban van, de az épületből nem tud kijutni.

– Kik vesznek részt a vizsgálatban? – kérdezte Ed Foley.

– Gyakorlatilag minden ügynökség az FBI vezetésével. Nekik van a legtöbb használható emberük. Az Értéktőzsde Bizottság [26] jobb volna, de ekkora ügryhöz kevesen vannak.

– Jack... Még huszonnégy óra sem telt el, és máris kiszivárogtatta valaki az alelnök ügyét, – Mindhárman tudták, hogy Realty az imént járt az elnöknél, az ovális irodában. – A tőzsde romokban, a csendes-óceáni flottánkat megtámadták, és szerinted mind közül a legrosszabb ez a gazdasági káosz. A te helyedben én...

– Értem, mire célszol – vágott közbe Ryan, még mielőtt Ed Foley kifejthette volna, mit is akar. Felírt magának néhány címszót, s közben azon törte a fejét, hogyan fog tudni bebizonyítani bármit is egy ilyen bonyolult valamiben, mint a tőzsde helyzete. – Ennyire okos lenne itt valaki?

– Sok okos ember él a világon, Jack, és nem mind olyan, mint mi vagyunk – mondta Ed Foley. Ezt akár Szergej

Nykolajevics is mondhatta volna, gondolta magában Ryan. Akárcsak Golovkónak, Ed Foleynek is jól fejlett üldözési mániája volt: számukra ez már-már afféle életmód, s időnként kézzelfogható valóság volt. – Van azonban valami, amin most rögtön elkezdhetjük törni a fejünket.

– Ez a három japánbeli emberünk mind jó szakember – vette át a szót férjétől Mary Patricia Foley. – Nomuri nagyon szépen bedolgozta magát az ottani társaságba. Nem kapkodta el, jó kontaktusokat épített ki. Clark és Chavez gyakorlatilag a legjobb operációs páros. Jó fedőfoglalkozásuk van, és minden bizonytal teljes biztonságban működnek.

– Kivéve egyvalamit – mondta Ryan.

– Mit? – kérdezte Ed Foley.

– Az oroszok tudnak róluk.

– Golovkóék? – kérdezte Mrs. Foley. Ryan komoran bólintott. – Az a piszok... – folytatta az asszony. – Az a baj, hogy még mindig ők a legjobbak a világon. – A CIA hadműveleti igazgatóhelyettese számára ezt nem volt túlságosan könnyű beismerni.

– Csak azt ne mondd, szívem, hogy a japán kémelhárítás vezetője is a markukban van – mondta Ed Foley.

– Miért ne volna, drágám? Mindenütt ezt csinálják. – Ez igaz volt. – Őszintén megvallva, időnként már arra gondolok, hogy meg kellene hívnunk néhány emberüket, hogy tartsanak itt egy-két előadást. – Mary Pat Foley elhallgatott egy pillanatra. – Nincs választásunk.

– Szerintem sincs – bólintott Ryan.

Most már Ed Foley is értette, ami azonban nem jelentette

azt, hogy tetszett is neki.

– Na és ők mit kérnek?

– Mindent, amit csak a BOGÁNCS-ból ki tudunk hozni – felelte Ryan. – Egy kicsit aggasztja őket ez a helyzet. Szergej azt mondta, őket is meglepetésként érte.

– De nekik működik ott egy másik hálózatuk is. Golovko ezt is mondta – jegyezte meg Mrs. Foley. – És gondolom, az se semmiért van ott.

– Más dolog jattot adni nekik a BOGÁNCS-ból annak fejében, hogy ne háborgassák őket – mondta Foley. – Az sem kevés, de ez mintha már túl messzire menne. Végiggondoltad ezt, Jack? Ez így azt jelentené, hogy gyakorlatilag ők irányítanák az embereinket. – Foleynak nagyon nem tetszett ez az egész, de eléggé nyilvánvaló volt, hogy pillanatnyilag ennél okosabbat ő sem tud javasolni.

– Hát elég érdekes a helyzet – ismerte el Ryan –, de Szergej azt mondja, őket is letolt gatyával érte a dolog. Nehéz elképzelni. – Ryan még mindig nem emésztette meg, hogyan lehetséges, hogy az Egyesült Államok három legjobban informált hírszerzési szakembere még mindig nem érti, hogy miről van szó.

– Hazudnak? – tűnődött hangosan Foley. – Ha igen, annak nem sok értelmét látom.

– Nem hazudik – szögezte le Mrs. Foley. – Imádom ezeket a *matrjoska* rejtvényeket. Na mindegy. Annyit legalább már tudunk, hogy vannak dolgok, amelyekről nem tudunk még. Ez azt jelenti, hogy minél előbb utána kell néznünk ezeknek. Ha engedjük, hogy az oroszok futtassák az embereinket...

Kockázatos dolog, Jack, de a fene egye meg, én bizony nem látok más lehetőséget.

– Mondjak igent neki? – kérdezte Ryan. Még az elnök hozzájárulását is meg kellett szereznie, de tudta, hogy azt könnyebb, mint a két hírszerzőét.

A Foley házaspár összenézett és rábólintott.

*

A z *Enterprise*-alakzattól ötvenmérföldnyire az egyik helikopter egy óceánjáró kereskedelmi vontatóra bukkant, és a Gary nevű fregatt, hivatalosan, átmenetileg elkobozta a hajót. A vontató felváltotta az eddig húzó Aegis osztályú rombolót, amivel rögtön kilenccsomósra növelte az anyahajó sebességét. A vontató kapitánya elábrándozott, mekkora összeget fog bezsákolni abból, ami a Lloyd's hajómentési szerződése alapján jár neki. A formulát az anyahajó parancsnoka már alá is írta, és a helikopterrel vissza is küldte a vontatóra. Egy repülőgép-anyahajó, a repülőgépek, hatezer ember... Mennyi hárommilliárd dollár tíz százaléka? – tűnődött a vontató kapitánya. De lehet, hogy nagylelkű lesz, és öt százalékkal is beéri.

Mint mindig, most is egyszerű és bonyolult dolgokból tevődött össze az egész. Midwayről most már rendszeres időközönként szálltak fel a P-3C-S járőrgépek, hogy támogassák a visszavonulóban lévő haderőket. Egy teljes napba tellett, mire sikerült ismét üzembe helyezni az óceán közepén fekvő atoll létesítményeit, és így is csak azért, mert épp volt ott egy csapat ornitológus, akik a feketelábú albatroszokat tanulmányozták. A járőröző Orionokat a

Hawaii Légi Nemzeti Gárda C-130-asai biztosították. Mindezek után az admirális, akinek a zászlaja még mindig a megrongálódott anyahajón lobogott, némiképp megnyugodva pillanthatott a radarra, amely azt mutatta, hogy a flottája körül négy tengeralattjáró-elhárító repülőgép köröz. Külső kísérőhajói aktív szonárokkal pásztázták az óceánt, s egy rövid, pánikközeli időszak után megállapították, hogy nincs mitől tartani. Az admirális úgy számolt, hogy péntek estére befut Pearl Harborba.

*

Most már mosolygott a legénység. Szato admirális is látta, ahogy végiment a folyosón. Tengerészei alig két napja még zavarodottan viselkedtek, szégyellték, hogy hajójuk ilyen „hibát” követett el. De most már tudták, mi is történt valójában. Szato helikopterbe ült, és személyesen kereste fel mind a négy Kongót, hogy tájékoztassa a kapitányokat. Kétnapi távolságban a Mariana-szigetektől már mindenki tudta mit hajtottak végre. Vagy legalábbis részben tudták. A tengeralattjáró-incidenseket még mindig nem hozták nyilvánosságra, s a legénység egyelőre csak azt tudta, hogy elégtételt vettek egy hazájuk elleni gaztettért, méghozzá nagyon okos módon, s ezáltal Japán birtokába visszakerült egy földdarab, amely mindig is hozzájuk tartozott. És mindez úgy, hogy nem került emberéletbe.

A legénység első reakciója a döbbenet volt. Háborút indítani Amerika ellen? Az admirális azonban elmagyarázta, hogy tulajdonképpen nincs háború, háború csak akkor lesz, ha az amerikaiak háborúzni akarnak. Ezt ő valószínűtlennek tartja, de – figyelmeztette embereit erre is

fel kell készülni. Az alakzat most szétszóródik, háromezer méteres távközöket tart, és maximális utazósebességre kapcsol. Ez ugyan veszedelmes ütemben fogyasztja az üzemanyagot, de Guamnál vár rájuk egy tartályhajó, abból feltölthetik a készleteket. Szato szeretett volna minél előbb saját tengeralattjáró-vadászai védőernyője alá kerülni. Guamban majd fontolóra veheti, hogyan tovább. Az első művelet sikert hozott. Szerencsés esetben második műveletre nem kerül sor, de ha igen, akkor számos tényezőt kell figyelembe venni.

– Kontaktus? – kérdezte a harcinformációs központba lépve.

– Csak kereskedelmi forgalom van az éterben – felelte a légi hadviselési tiszt.

– Minden katonai gépnek van válaszadó radarja [27] – figyelmeztette Szato. – És mind ugyanúgy működik.

– Semmi sem közeledik felénk.

A konvoj szándékosan kerülte a szokásos polgári légi folyosókat, s az admirális a kijelzőre nézve láthatta, hogy minden forgalom ezekben zajlik. Igaz, egy katonai felderítőgép ezekről a polgári légi folyosókról is felfedezheti őket, de az amerikaiak műholdjai legalább ilyen jók. Az ő hírszerzése eddig pontos adatokat szállított. Egyetlen komoly veszély fenyegette csak, a tengeralattjárók, de azok ellen is lehetett védekezni. A tengeralattjárók által kilőtt Harpoon és Tomahawk rakéták elhárítására fel volt készülve. Mindegyik rombolója fel volt szerelve SPY-1D-s radarral, pásztázták is velük a felszínt. Minden tűzvezérlési központ készületségben állt. Minden cirkálórakétát fel tudtak

fedezni és el tudtak háritani: mindenekelőtt az amerikai gyártmányú (és japánok által továbbfejlesztett) SM-2MR rakétákkal, amelyek mögött ott voltak még a CWS-ek [28] is. Ezek megállítják a legtöbb közeledő „vámipírt” – ahogy a haditengerészetnél a cirkálórakétákat nevezik. Egy tengeralattjáró képes rá, hogy a közelbe lopakodjék, és torpedót indítson. Egy nagyobb robbanófejjel rendelkező torpedó az alakzat bármely hajóját képes elsüllyeszteni. A felszíniek ezzel szemben meghallják a torpedó közeledését, ASW helikopterek minden rendelkezésükre álló eszközzel támadják a tengeralattjárót, menekülésre kényszerítik, s ha lehet, el is süllyeszti.

Mit fognak csinálni az amerikaiak? – töprengett Szato. Egyáltalán: mit tehetnek? Újra és újra föltette magában ezt a kérdést, s mindannyiszor ugyanazt a választ kapta. Az amerikaiak elaltatták önmagukat. Kizárólag az elrettentőképességükre támaszkodtak, s közben elfeledkeztek arról, hogy ha az elrettetés csődöt mond, akcióba is kell lendülniük. A régi doktrína: nem *akarom*, de *meg tudom* tenni. Az amerikaiak – szerencsétlenségükre – az előbbire fektették a súlyt, s elhanyagolták az utóbbit. Mire összeszedik magukat, mire megint *meg tudják* tenni, addigra az ellenség legyőzheti őket.

*

Ryan tudta, hogy a neheze mindig a döntések meghozatala után jön. Vajon jól döntött-e? Nem tudta. De döntenie kellett, vállalni kellett. Mikor elvállalta ezt a feladatot, tudta, hogy ilyen pillanatok is adódhatnak. Korábban is volt már rá példa, hogy veszélynek tette ki

Clarkot és Chavezt... Igen: a kelet-afrikai sivatagban. Halványan derengett neki, hogy idegesítette is a dolog, de miután az akció sikerült, visszatekintve olyannak hatott, mint egy bűvésztűkk, mint egy okos kis trükk, amellyel egyik nemzet finoman csőbe húzta a másikat. Azt, hogy mindennek következtében Mohammed Abdul Corp az életét vesztette... nos, megérdemelte a sorsát.

Ryannek mostanáig sikerült valahova a memóriája legalsó fiókjába száműznie ezt az emléket, de most megint előkerült. Azért került elő, mert a mostani feladat annyira emlékeztetett rá: megint emberi életet kellett kockára tenni. Még egyszer végiggondolta, aztán elindult az ovális iroda felé.

– A főnökhöz – mondta az észak-déli folyosón álló biztonsági embernek.

– Kardforgató Jumperhez – szólt az ügynök a mikrofonjába. Azok számára, akik a Házban lévőket őrizték, védenceik legalább annyira szimbólumok voltak, mint valós emberek. De én nem vagyok szimbólum, szerettem volna mondani Ryan, aki érezte ezt. Ember vagyok, tele kétségekkel. Útközben még négy biztonsági ember mellett haladt el, látta, milyen bizalommal és tisztelettel néznek rá, hogy elvárják tőle, hogy tudja, mit kell tenni, mit kell mondani a főnöknek. Mintha valamilyen módon nagyobb ember volna náluk. Ryan azonban tudta, hogy nem nagyobb. Már az is hülyeség volt, hogy elfogadott egy ekkora felelősséggel járó feladatot. Sosem vágyott ekkora felelősségre.

– Nem túl derűs a kép, igaz? – fogadta Durling, mikor belépett az irodába.

– Nem nagyon. – Ryan leült.

Az elnök a tanácsadójára nézett és elmosolyodott: megérezte, mi jár a fejében.

– Na, lássuk csak. Nekem most azt kellene mondanom magának, hogy nyugi, és magának ugyanezt kellene mondania nekem, így van?

– Zaklatott állapotban nehéz helyes döntéseket hozni – bólintott Ryan.

– Igen... kivéve egyvalamit. Ha az ember nincs stresszes állapotban, az azt jelenti, hogy nemigen van miről dönten, azt meg alsóbb szinteken elintézik. – Hozzám csak a nehéz döntések kerülnek – mondta az elnök. Milyen nagylelkű megállapítás, gondolta Ryan, rájőve, hogy az elnök ezzel a mondatával mekkora terhet vett le a válláról: rádöbbsent, hogy ő valójában csak az elnök tanácsadója. Volt valami nagyság ebben az antik tölgyfa asztalnál ülő emberben. Ryan elgondolkodott egy pillanatra: vajon mekkora lehet a teher, amit hordoz?

– Na halljam, miről van szó – zökkentette vissza a jelenbe Durling hangja.

– Szükségem volna valamihez az engedélyére. – Ryan ismertette Golovko ajánlatát, először a moszkvait, majd a néhány órája érkezett és annak vonzatait.

– Szélesebb képet kapnánk így? – kérdezte Durling.

– Valószínűleg.

– És?

– Az ilyen jellegű döntések az ön hatáskörébe tartoznak – mondta Ryan.

– Miért kell nekem...

– Azért, elnök úr, mert ezáltal felfedjük két hírszerző tiszt kilétét és működési módszereiket – mondta Ryan. – Azt hiszem, hivatalosan nem önnek kell döntenie ebben az ügyben, de úgy gondoltam, tudnia azért kell róla.

– És maga azt mondja, adjam rá áldásomat. – Kijelentés volt, Durling nem kérdésnek szánta.

– Igen, elnök úr.

– Megbízhatunk az oroszokban?

– Én bizalomról nem beszéltem, elnök úr. Itt mindössze kölcsönös szükségletekről, illetve előnyökről van szó, és úgy mellékesen alkalomadtán egy kis zsarolhatóságról.

– Vágjunk bele! – mondta Durling minden különösebb fontolgatás nélkül. Talán ennyire megbízott Ryanben, talán csak egyszerűen visszahárította rá a felelősséget. Néhány másodpercig hallgatott, aztán megkérdezte: – Mit akarnak ezek, Jack?

– Mármint a japánok? Első pillantásra a világon semmi értelme annak, amit csinálnak – válaszolta Ryan. – Egyre az jár a fejemben, hogy miért kellett megsemmisíteniük a tengeralattjárókat? Miért kellett embereket ölni? Egyszerűen nem találok a magyarázatát, hogy miért kellett átlépniük ezt a küszöböt.

– És miért csinálják mindezt a legfontosabb kereskedelmi partnerükkel? – tette föl Durling a leginkább kézenfekvő kérdést. – Gondolom, ezt még nem volt időnk végiggondolni.

Ryan a fejét ingatta.

– Összejöttek a dolgok. Még azt sem tudjuk, hogy mit nem tudunk.

Az elnök félrebillentette a fejét.

– Tessék?

Ryan halványan elmosolyodott.

– A feleségem szokta mondogatni az orvostudománnyal kapcsolatban. Tudni kell, hogy mit nem tudunk. Mielőtt az ember a válaszon kezdi törni a fejét, nem árt, ha tudja, hogy mi a kérdés.

– Na és hogyan tudjuk meg?

– Mary Pat emberei már kirajzottak és kérdezősködnek. Végignyálazunk minden rendelkezésünkre álló adatot. Összevetjük mindazt, amit tudunk, próbálunk következtetéseket levonni. Sok mindent meg lehet állapítani abból, mit és hogyan akar elérni valaki. A fő kérdés számomra az, hogy miért lötték ki azt a két tengeralattjárót. – Ryan elnézett az elnök mellett, ki a Washington-émlékmű fehér márványobeliszkjére. – Úgy csinálták, hogy még módunk legyen kifarolni ebből a helyzetből... Legalábbis ők így gondolják. Hogy mondhassuk azt, hogy összeütköztek vagy hogy valami ilyesmi történt...

– Ezek komolyan azt hiszik, hogy lenyeljük ennyi ember halálát meg a...

– Felajánlották nekünk ezt a lehetőséget. Lehet, hogy nem számítanak az elfogadására, mindenesetre felajánlották. – Ryan vagy harminc másodpercig hallgatott. – Nem. Kizárt eset, hogy ennyire rosszul ítéljenek meg minket.

– Csak gondolkozzon tovább hangosan – javasolta Durling.

– Túlságosan lecsökkentettük a flottánkat...

– Ezt jobb, ha most nem emlegeti – mondta némi éllel az

elnök.

Ryan bólintott, és megadólag fölemelte a kezét.

– A miérten most már kár tépelődni. A lényeg az, hogy ezt ők is tudják. Mindenki tudja, mivel rendelkezünk és mivel nem. Ennek ismeretében ki lehet következtetni, mire vagyunk képesek. Ha pedig ezt tudják, akkor már a mi képességeink és az ő képességeik figyelembevételével tervezhetik meg a hadműveleteiket.

– Ez logikus. Folytassa!

– Az orosz veszély megszűntével a tengeralattjáró-flotta gyakorlatilag feladat nélkül maradt. Ennek az a magyarázata, hogy egy tengeralattjáró voltaképp két dologra jó. Taktikailag arra, hogy más tengeralattjárókat megsemmisítsen. A stratégiai szerepe azonban korlátozott. Nem képes úgy közlekedni a tengeren, mint egy felszíni hajó. Nem tud katonaságot vagy felszerelést szállítani egyik helyről a másikra. – Ezzel szemben – emelte fel kezét Ryan – meg tudnak akadályozni másokat a tengeren való közlekedésben. Japán szigetország, ezért számukra az utóbbi fenyegetés nagyon súlyos.

– Ezek szerint tengeralattjárókkal meg tudjuk fojtani őket? – kérdezte Durling.

– Elképzelhető. Volt már rá példa. Most viszont csak nagyon kevés tengeralattjárónk van, és ez jelentősen megkönnyíti a japánok dolgát. De a legfőbb ütőkártyájuk egy ilyen húzásunk ellen a nukleáris potenciáljuk. Ez 1941-ben nem állt rendelkezésükre. És még mindig nem tudunk valami nagyon lényegeset. – Ryan megcsóválta a fejét, még mindig az emlékművet nézte a vastag, golyóálló

ablaküvegen át. – Még van valami nagyon lényeges, amit nem tudunk.

– Az okot?

– Lehet, hogy azt sem. De engem most elsősorban az érdekel, hogy mit akarnak. Mire megy ki ez az egész?

– És nem az érdekli, hogy miért csinálják?

Ryan visszafordult, és az elnök szemébe nézett.

– Elnök úr, egy háború megindítása szinte sosem racionális cselekedet. Az első világháború azért robbant ki, mert valami örült megölt egy másik örültet. Közben a háttérben valaki ügyesen manipulálta az eseményeket, valamilyen Leopold, Poldinak becézték, ő volt az osztrák külügyminiszter. Ügyes manipulátor volt, csak nem számolt azzal az egyszerű ténnyel, hogy országának nincs akkora ereje, hogy elérje az áhított célt. Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia indította a háborút. Mindkettő veszített. A második világháborúban Japán és Németország úgy ugrott neki a világnak, hogy eszükbe sem jutott, hogy az egész világ esetleg erősebb náluk. És ez különösen érvényes Japánra – fejtegette Ryan. – Valójában sose vetettek számot azzal, hogy legyőzhetjük őket. És itt most álljunk meg egy pillanatra. Az amerikai polgárháborút a Dél indította. A Dél veszített. A német-francia háborút a franciák indították, és a franciák veszítették el. Az ipari forradalom óta szinte mindig az a fél veszítette el a háborút, amelyik kezdeményezte. Mindebből jól látható, hogy háborút indítani nem ésszerű cselekedet. Következésképp a mögötte rejlő gondolat, a miért nem szükségszerűen fontos, mivel minden valószínűség szerint már a

kiindulópontja is hibás.

– Ezt így sosem gondoltam végig, Jack.

Ryan vállat vont.

– Vannak dolgok, amelyek túlságosan egyszerűek, ahogy Buzz Fiedler mondta tegnap.

– De ha a dolog miértje nem érdekes, akkor az sem érdekes, hogy mit akarnak, nem?

– Nem. Ugyanis ha meg tudjuk állapítani, mit akarnak, ha ki tudjuk deríteni, mi a céljuk, akkor meg tudjuk akadályozni őket az elérésében. Ezzel kezdődik az ellenség legyőzése. A szemben álló pasast meg annyira csak az kezdi érdekelni, amit akar, annyira meggyőződésévé válik, hogy mennyire fontos a célja, hogy szép lassan kezdi elfelejteni, hogy annak a bizonyos célnak az elérésében megakadályozhatja valaki.

– Mint az a bűnöző, aki egy italüzletet akar kirabolni? – kérdezte Durling. Szórakoztatta Ryan előadása, de ugyanakkor hatott is rá.

– A háború a létező legnagyobb bűntény, egy gigászi fegyveres rablás – folytatta Ryan. – Mindig a kapzsiság a mozgatórugója. Mindig arról van szó, hogy egy nemzet el akarja venni egy másik nemzet tulajdonát. Az ilyen nemzetet úgy lehet legyőzni, hogy fel kell ismerni, mit akar, és megakadályozni ennek elérésében. És a veresége gyökerei általában a vágyaiban gyökereznek.

– Japán? Második világháború?

– A japánok egy igazi birodalmat akartak maguknak. Lényegében véve pontosan azt, amit a britek. Csak épp egy-két évszázaddal elkéstek vele. Sohasem gondolták

komolyan, hogy legyőzhetnek minket, hanem egyszerűen csak... – Ryan hirtelen elhallgatott: körvonalazódni kezdett benne egy gondolat. – Ezek csak el akarják érni a céljukat, és rá akarnak kényszeríteni minket, hogy járuljunk hozzá. Jézusom... suttogta. – Ez az! Megint ugyanezt csinálják. Ugyanaz a módszer. Csak azt nem tudom, hogy a cél ugyanaz-e? – töprengett hangosan.

Pedig itt van az orrunk előtt, gondolta. Itt kell lennie.

Csak meg kell találni. Ha tudom.

– Nekünk viszont egyelőre fontosabb célunk van – mutatott rá az elnök.

– Tudom.

*

George Winston úgy vélekedett, hogy mint vén csatalónak, reagálnia kell a trombitaszóra. Felesége és a gyerekei még Coloradóban maradtak, ő viszont most már Ohióban volt, s Gulfstreamje hátsó üléséről nézte a város fényeit. Ez Cincinatti lehet, gondolta, noha indulás előtt nem kérdezte meg a pilótát, melyik útvonalon repülnek Newarkba.

Az ok, amiért útnak indult, részben személyes volt. Az ő vagyona is erősen megszenvedte a pénteki eseményeket, több száz milliót veszített. De nem a pénzről volt szó. Vesztettem kétszáz milliót, mondta magában. Na és? Van ott még bőven, ahonnan ez jött. A rendszerben esett kár zavarta, és mindenekelőtt a Columbus Group kára. Az ő teremtménye óriási ütést kapott; úgy érezte magát, mint egy apa, aki a válságos órákban férjezett lánya segítségére siet. Ott kell lennem, hajtogatta magában.

Előre kellett volna látnom, meg kellett volna akadályoznom. Legalább a befektetőimet megóvhattam volna. A teljes hatás ugyan még nem volt érzékelhető, de már így is túl volt a felfoghatóság határán. Muszáj csinálnia valamit. Fel kell ajánlania a szakértelmét, a tanácsait. Azok a befektetők az ő népe.

Newarkig eseménytelen volt az út. A Gulfstream simán ért földet, a kifutópálya szélén már autó várta, az autónál az egyik volt embere, immár maga is igazgató. Nyakkendőt viselt, ami a Wharton Schoolban végzetteknél ritkaság.

Mark Gant ötven órája nem aludt. A biztonság kedvéért a kocs oldalának támaszkodott, mert úgy rémlett, mintha a föld imbolyogna alatta. És mindehhez még olyan fejfájás is gyötörte, amelynek mértéke legfeljebb Richter-skálában lett volna mérhető. Mindezek ellenére örült, hogy itt lehet. Ha van valaki, aki képes kibogozni ezt a gigantikus gubancot, akkor az a volt főnöke. Amint a magángép megállt, odament a lépcső tövéhez.

– Mennyire rossz a helyzet? – Ez volt George Winston első mondata. Baráti viszonyban voltak, de első az üzlet.

– Még nem tudjuk – felelte Gant a kocs felé vezetve Winstont.

– Nem tudjuk?

A magyarázattal várniuk kellett, míg beérnek. Beültek a kocsiba. Gant minden kommentár nélkül átnyújtotta a *Time*-st.

– Ez igaz? – Winston, a gyorsolvasó átfutotta az első oldal két hasábját, majd a huszonegyedikre lapozott, s elolvasta a cikk fehérmű-hirdetések közé szorított befejező részét.

Gant következő közlendője az volt, hogy az igazgató, akit Jamata Raizo hagyott itt, eltűnt.

– Péntek este visszarepült Japánba. Azt mondta, Jamata szanhoz megy, megkéri, hogy jöjjön New Yorkba, és segítsen stabilizálni a helyzetet. De az is lehet, hogy a főnöke szeme láttára akarta föl vágni a hasát. Tudja a franc.

– Akkor most ki irányítja a dolgokat, Mark?

– Senki – felelte Gant. – Ahogy minden mást.

– A jó ég áldjon meg, Mark! Valakinek csak kell utasításokat adnia!

– Nem ad itt utasítást senki – mondta Gant. – Már hívtam telefonon. Az irodájában nincs, hagytam neki üzeneteket, otthon nincs, Jamatánál nincs, felhívtam minden irodát, felhívtam mindenki lakását. Ez felszívódott, George. Mindenki fedezékbe vonul. Még az is lehet, hogy az a barom fejest ugrott valamelyik felhőkarcolóról.

– Na jó. Kell nekem egy iroda, meg minden elérhető adat és információ.

– Miféle adat? – kérdezte Gant. – Egy nagy rakás gané az egész. Vagy már elfelejtetted, hogy az egész rendszer összeomlott?

– De hát a mi tranzakcióinkról megvannak a nyilvántartások, nem?

– Igen, azok a szalagok megvannak... Pontosabban egy másolat – igazította ki magát Gant. – Az eredetit elvitte az FBI.

Gant briliáns technokrata volt, s legnagyobb szerelme a matematika. Ha megkapta a megfelelő utasítást, úgy hatolt keresztül a problémán, mint kés a vajon. Ahogy azonban a

Wall Streeten dolgozók túlnyomó többségének, neki is szüksége volt valakire, aki kijelöli számára a feladatot. Igen: mindenkinek megvannak a maga korlátai. Gantnek azonban voltak jó tulajdonságai is: okos volt, becsületes, és tudta, hol húzódnak képessége határai. Tudta, mikor kell segítséget kérnie. Ez utóbbi jó tulajdonsága a legfelső három-négy százalék közé emelte.

Ezért aztán meg is kellett kérdeznie Jamatát és az emberét, hogy mitévő legyen.

– És amikor ez az egész megindult, milyen utasításokat kaptál?

– Utasításokat? – Gant megdörzsölte borostás arcát, és megcsóválta a fejét. – Rohangáltunk, mint az örültek, hogy kimaradjunk belőle. Ha a DTC-nek sikerül összekaparnia az adatokat, akkor gyakorlatilag veszteség nélkül kerülünk ki a buliból. Vettem egy vagon GM-et, aranyat meg annyit... Óriási üzlet volt.

– Nem erre gondoltam.

– Azt mondta, meneküljünk. Istennek hála, pillanatok alatt eladatta velünk a bankrészvényeinket. Akármi legyenek, ha nem ő vette észre elsőként, miről van szó. Mikor a nagya megindult, mi már egész jól álltunk. De aztán kitört a pánik, George. Jézusom... A DTC összeomlott. George, én nem tudom, mi lesz a holnapi nyitáskor. Egyszerűen nem tudom – mondta Gant abban a pillanatban, mikor behajtottak a Lincoln-alagútba.

Távirati stílusban hát ennyi, gondolta Winston az alagút belsejét borító csempéket nézve. Olyan az egész, mint ez az alagút. Lát az ember előre, lát hátra, csak a kétoldalt

heverő szemetet nem látja. És csak annyit lát előre, amennyit az alagút szája enged.

Annyit viszont kell is.

– Mark... Még mindig én vagyok a cég egyik igazgatója.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– És te is az vagy – mutatott rá Winston.

– Tudom, de...

– Mi ketten már összehívhatunk egy igazgatósági ülést. Kezdj el telefonálni! – utasította fiatal kollégáját Winston. – Ahogy kiérünk ebből az átkozott föld alatti lyukból, fogj hozzá.

– Mikorra? – kérdezte Gant.

– Azonnalra, a szentségért! – szitkozódott Winston. – Akik nincsenek a városban, azokért elküldöm a gépemet.

– A legtöbben az irodájukban vannak.

Péntek délután óta ez az első jó hír, amit hallok, gondolta Winston, és fanyarul elmosolyodott. Bólintott volt beosztottjának, hogy folytassa.

– Gondolom, szinte mindenki bezárt.

Kifutottak az alagútból. Winston kivette tartójából a mobil telefont, és odanyújtotta Gantnek.

– Kezdd el hívogatni őket!

Winston eltűnődött, vajon tudja-e Gant, mit fog kérni a tanácskozáson. Nem valószínű. Rendes alagútember, sose lépte túl a saját falait. Tulajdonképpen mi a fenének vonultam vissza? – kérdezte magában. Egyszerűen veszélyes dolog az amerikai gazdaságot olyan emberekre bízni, akik nem értenek hozzá.

– Hát ez sikerült – mondta Dubro admirális. A flotta sebessége húsz csomóra lassult. E percben Dondra Headtől kétszáz mérföldnyire keletre jártak. Nagyobb manőverezési térre volt szükségük, de már az is sikert jelentett, hogy eddig eljutottak. A két anyahajó eltávolodott egymástól, a kísérőhajók védőgyűrűt formáltak az *Abraham Lincoln* és a *Dwight D. Eisenhower* körül. Egy óra múlva az alakzat látótávolságon túlra távolodik egymástól – ez jó volt. A gyors iram azonban gyorsan falta az üzemanyagkészleteket – ez pedig rossz. A nukleáris meghajtású repülőgép-anyahajók egyben – mondhatni perverz módon – tartályhajók is. Több ezer tonna üzemanyagot hordoznak a hagyományos meghajtású kísérőhajók számára, s szükség esetén képesek feltölteni azokat. Hamarosan szükség lesz rá, gondolta Dubro. A flotta két olajszállítója, a *Yukon* és a *Rappahannock* összesen nyolcvanezer tonna üzemanyaggal már elindult Diego Gardából, de nagyon kellett sietni. Az elméletileg lehetséges konfrontáció arra készítette Dubrót, hogy színültig töltesse minden hajója tartályait. A konfrontáció esetleg csatát jelent, a csatához mindig kell a sebesség – támadáshoz, meneküléshez egyaránt.

– Jött már valami Washingtonból? – kérdezte.

Harrison parancsnok a fejét rázta.

– Még nem, uram.

– Jó – nyugtázta veszedelmes higgadtsággal az admirális, s elindult a híradóhelyiségbe. Egyelőre megoldott egy nagy hadműveleti feladatot, s legfőbb ideje volt, hogy végre

27.

Ami kimarad, mindig fontos

Mindennel le voltak maradva, mindenki rohant, leginkább körbe-körbe és elképesztő sebességgel – és nem jutottak sehova. Washington, amely mind a hírek kiszivárogtatásához, mind gondos titkolásához hozzászokott már, hangyabolyként nyüzsgött igyekezetében, hogy megpróbáljon megfelelően reagálni a négy egyidejű válsághelyzetre. Az egyetlen jó a rosszban, gondolta Ryan, hogy a legnagyobb sztori még nem szivárgott ki – egyelőre.

– Scott! Ki a legjobb embered Japánban?

Adler, a helyettes külügyminiszter még mindig nem szokott le a dohányzásról, vagy Foggy Bottomból jövet vett magának egy csomag cigarettát útközben. Ryannek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kérjen egy szálát, viszont azt sem mondhatta a vendégének, hogy ne gyújtson rá. Ki-ki úgy küzdi le a stresszt, ahogy tudja. Hétvége volt, s úgy repült az idő, hogy Ryan sose hitte volna, hogy ilyen sebességgel is múlhat.

– Össze tudok rántani egy munkacsoportot. Ki vezesse?

– Te – válaszolta Ryan.

– És Brett mit fog szólni hozzá?

– Ha az elnök mondja neki, azt, hogy „parancsára”. – Ryan fáradt volt már az udvariaskodáshoz.

– Ezek elkapták a tökünket, Jack.

- Hány potenciális túszer van? – kérdezte Ryan. Nem csak a katonákról volt szó. Ezerszámra kellett még lenniük turistáknak, üzletembereknek, riportereknek, diákoknak...
- Ezt nem tudjuk megállapítani, Jack, kizárt eset – ismerte el Adler. – A jó hír az, hogy egyelőre nem fenyegetőznek ilyesmivel. Elvégre már nem 1941-et írunk. Legalábbis remélem.
- Ha ez egyszer elkezdődik... – A legtöbb amerikai elfelejtette már, hogyan bántak a japánok a hadifoglyaikkal. Ryan nem felejtette el. – Abba bedilizünk. Ezt ők is tudják.
- Sokkal jobban ismernek minket, mint akkoriban – mondta Adler. – Nagyon szoros kapcsolatban vagyunk. Egyébként pedig nálunk is van egy rakás japán.
- Ne feledkezz meg róla, Scott, hogy a japánok kultúrája alapvetően különbözik a miénktől. Más a vallásuk. Másként látják, hogy mi az ember szerepe a természetben. Másként értékelik az emberi életet – mondta komoran Ryan.
- Ez itt most nem a rasszizmus helye, Jack – jegyezte meg kimerően Adler.
- Ez nem rasszizmus, ezek tények. Nem mondtam, hogy rosszabbak nálunk. Én mindössze azt mondom, nem szabad azt hinnünk, hogy ugyanúgy gondolkodnak, mint mi.
- Így azért már elfogadható – mondta Adler.
- Nekem tehát most olyan tanácsadókra van szükségem, akik igazán ismerik a japánokat – mondta Ryan. – Akik úgy gondolkodnak, mint ők. – A nehéz csak az lesz, hogy hol találjanak helyet számukra. Igaz, a földszint néhány irodájának lakóit ki lehet költöztetni. Persze kapálózni és sivalkodni fognak, hogy milyen fontos politikai és

protokolláris munkát végeznek... Nem érdekes.

– Előkeríthetek néhányat – mondta Adler.

– A követségekről mi hír?

– Senki sem tud valami sokat. Koreában viszont történt valami érdekes.

– Mi?

– A szülői katonai attasénk megkérdezte néhány ottani barátját, mi az oka annak, hogy néhány alakulatot készütségbe helyeztek. Nem válaszoltak neki. Ez az első eset, hogy Korea valamire nemet mond nekünk. Szerintem egyelőre még próbálnak tájékozódni, hogy mi ez az egész. Ryan asztalán megszólalt a házi telefon.

– A Nemzeti Katonai Főparancsnokság a STU-n, doktor úr.

– Ryan – emelte föl a másik készülék kagylóját Ryan. – Igen, kapcsolja. Mi a rosseb... – suttogta olyan halkán, hogy Adler alig értette. – Még ma valamikor visszahívom, admirális.

– Mi van már megint? – kérdezte Adler.

– Az indiaiak – válaszolta Ryan.

*

– Csendet! Csendet! – kopogtatta meg golyóstollával az asztalt Gant. Kevesebben ültek az asztal körül, mint ahányan elfértek volna, de ennyien is elegenden voltak a határozatképességhez. – George, tiéd a szó.

A felé forduló tekintetek zavarták George Winstont. A Columbus Group tevékenységét irányító férfiak és nők arcán kimerültség látszott. És ijedség. És még valami, ami az előző kettőnél is jobban aggasztotta Winstont: hogy olyan reménységgel néznek föl rá, mint Jézusra, aki végre

megérkezett, hogy megtisztítsa a templomot.

A Columbus Group elnöke tisztában volt a saját képességeivel s azok határaival is. Tudta, mennyire ismeri a rendszert, s tudta, hol ér véget ez a tudománya. Tudta, hogy az egészzet senki sem érti teljesen.

– Úgy veszem észre, hogy ennek a kócerájnak nincs vezetője. Mi lesz itt holnap? – kérdezte. A „rakétatudósok” mind elfordították a tekintetüket, az asztal másik vége felé néztek, vagy épp összevillant a szemük a velük szemközt ülővel. Még három nappal ezelőtt is biztosan megszólalt volna valaki, s több-kevesebb önbizalommal véleményét nyilvánított volna. Most senki. Mert senki sem tudta, mi lesz. Senkinek sem volt semmiféle ötlete. Senki sem szólalt meg.

– Maguknak van egy elnökük. Mondott valamit maguknak? – kérdezte Winston.

A többiek a fejüket ingatták.

Mark Gant tette föl a következő kérdést, Winston tudta, hogy ő lesz az.

– Hölgyeim és uraim! Az elnököt és az ügyvezető igazgatót az igazgatótanács választja, nemde? Vezetőre van szükségünk.

– George – szólalt meg az egyik igazgatósági tag –, te akkor most visszajöttél?

– Ha nem a szellememet látjátok, akkor vissza. – Nem volt valami fergeteges vicc, mégis mosolyokat ébresztett. A hangulat ha csak egy árnyalatnyit is, de oldódott.

– Javasolom – folytatta Gant –, hogy a tanács jelentse ki: az elnök és az ügyvezető igazgató pozíciója jelenleg

betöltetlen. Ki szavaz igenlőleg?

Mindenki fölemelte a kezét.

– Ellenpróba!

Senki.

– Van valakinek javaslata ezekre a posztokra?

– Én javaslom, hogy George Winston legyen az elnök és az ügyvezető igazgató – szólalt meg egy másik tag.

– Támogatom!

– Támogatom!

– Ki szavaz mellette? – kérdezte Gant.

Megint mindenki fölemelte a kezét.

– Isten hozott újra a körünkben, George!

Bensőséges, hízalgő taps.

– Rendben van. – Winston felállt. – Valakinek szólnia kell Jamatának. – Fel-alá kezdett járkálni a teremben. – És akkor most mindenekelőtt: minden pénteki tranzakció nyomát látni akarom. Mielőtt elkezdjük törni a fejünket, hogy hogyan mászunk ki ebből a csávából, tudnunk kell, milyen mély a verem, amibe zuhantunk. Hosszú hét áll előttünk, de nekünk nagyon sok ember érdekeit kell megvédenünk.

Winston nem tudta, lesz-e ember, aki majd megmondja, hogyan lehet kimászni ebből a slamasztikából, de először is azt kellett megállapítaniuk, hol van a baj gyökere. Érezte, hogy közel jár valamihez. Megvolt az a szinte csiklandozásszerű érzet, amelyet olyankor szokott tapasztalni, amikor már csaknem minden információja együtt volt egy-egy döntő lépéshez. Nagy része ösztön volt, amelyben mindazonáltal nem bízott addig, míg konkrét tényekkel el nem oszlatta ezt a bizsergést-viszketést. Volt

még valami, amiről viszont nem tudta, micsoda. Tudta, hogy ezt kell megtalálnia.

*

Még a jó hírek is lehetnek baljóslatúak. Arima tábornok sokat szerepelt a tévé képernyőjén, és jól is csinálta. A legutóbbi híre az volt, hogy mindazok számára, akik el akarják hagyni Saipant, ingyen tokiói repülőgépjárat áll rendelkezésre, Japánból pedig továbbutazhatnak az Államokba.

– Tehettek egy szívességet – morogta oda Pete Burroughs a képernyőn mosolygó férfinak.

– Tudja... én ezt egyszerűen nem hiszem – mondta Oreza ötórányi alvás után ismét előkászálódva.

– Én annál inkább – felelte Burroughs. – Nézzen csak oda, arra a dombra, délkelet felé.

Oreza megdörzsölte erősen borostás arcát, és odanézett. Mintegy félmérföldnyire egy dombtetőn, amelyet csak nemrég taroltak le egy újabb turistaszálló részére (a sziget parti telkei már mind elkeltek), mintegy nyolcvan ember egy Patriot-rakétaüteg felállításán szorgoskodott. A hatalmas, téglalap alakú radarernyők már álltak, s miközben Oreza figyelte a munkálatokat, a négy gördülő egység közül az elsőt már a helyére is állították.

– Na és most ezekkel mit csinálunk? – kérdezte a mérnök.

– Nem tudom, kinek néz engem, de én hajós vagyok – válaszolta Oreza.

– Jó, de hát akkor is volt katona, nem?

– A parti őrségnél – felelte Oreza. – Soha életemben nem öltem meg senkit. Ami meg azokat a herkentyűket illeti –

intett a rakétakilövőők felé –, azokhoz maga biztosan többet ért, mint én.

– Massachusettsben gyártják őket – mondta Burroughs. – Azt hiszem, Raytheonban. Egyik-másik chipet az én cégem szállítja hozzájuk. – Burroughs ez irányú ismeretei eddig terjedtek. – Úgy látom, ezek hosszabb időre rendezkednek be.

– Én is úgy veszem észre. – Oreza a szeméhez emelte a távcsövet. Hat útkereszteződést látott. Mindegyiknél állt vagy tíz ember, Toyota Land Cruiserekkel és dzsipekkel. Sok katona hordott ugyan pisztolytáskát a derekán, de puskát egyet sem látott, mintha nem akarnának olyan képet nyújtani, mint valami dél-amerikai junta csapatai a régi időkben. Minden arra haladó járműnek barátságosan odaintegettek. Oreza nem tapasztalta, hogy egyet is megállítottak volna. Jó a közönségpolitikájuk, gondolta. – Befészkelik magukat – mondta. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha pokolian magabiztosak, gondolta. Még az a rakétás egység is ott a dombon... Nem kapkodnak. Tempósan, jó szakemberek módjára teszik a dolgukat, amiben nincs is semmi különös, de ha az ember arra számít, hogy hamarosan használnia kell ezeket a szerkezeteket, szaporábban pattog. Békében vagy háborúban dolgozni nem ugyanaz, hiába hajtogatják, hogy a gyakorlatozás eltünteti a kettő közötti különbséget. A legközelebbi keresztezések felé fordította a figyelmét. A katonákon az idegesség legcsekélyebb nyoma sem látszott. Katonák módjára viselkedtek, de a fejük nem forgott úgy jobbra-balra, mint egy ellenséges területen.

Mindez éppenséggel lehetett volna jó is. Se letartóztatások, se deportálások... A megszállások szokásos kísérőjelenségei nem voltak tapasztalhatók. A puszta jelenléttől eltekintve semmiféle erődemonstráció. Ha az ember nem tudná, szinte észre se venné, hogy itt vannak. És maradni akarnak. És nem számítanak rá, hogy ebben bárki is meg akarná akadályozni őket. Az pedig hétszentség – gondolta Oreza –, hogy én nem vagyok abban a helyzetben, hogy ennek az ellenkezőjéről meggyőzzem őket.

*

– Na, itt vannak az első műholdas felvételek – mondta Jackson. – Nem sok időnk volt elemezgetni őket, de...

– Majd mi kielemezzük – fejezte be helyette a mondatot Ryan. – Ha nem felejtetted el, még nyilvántartott hírszerző vagyok. Nagy vonalakban kiismerem magam.

– Részt vehetek én ezen? – kérdezte Adler.

– Most igen. – Ryan felkattintotta az asztali lámpáját, s kinyitotta diplomatatáskája számszárát. – Mikor halad át a következő Japán fölött?

– Körülbelül most, de csaknem az összes szigetet felhő takarja.

– Atomvadászat? – kérdezte Adler.

Jackson admirális válaszolt.

– Ahogy mondja, uram. – Az asztalra tette az első saipani felvételt. A kikötőben két autószállító teherhajó látszott. A kikötő parkolójában takaros sorokba rendezett katonai járművek álltak, főleg teherautók.

– Mi a legvalószínűbb? – kérdezte Ryan.

– Kiterjesztett invázió. – Jackson golyóstolla egy járműcsoportra mutatott. – Ez egy Patriot-üteggel. Vontatott tüzérség. Ez itt úgy néz ki, mint egy nagy légvédelmi radar, amit a szállíthatóság érdekében szétszedtek. Ez egy 360 méter magas domb a szigeten, nagy területet belátni róla, a vizuális láthatára körülbelül ötven mérföld lehet. – Újabb felvétel. – A repülőterek. Ez itt öt F-15-ös vadász, és ha megnézed ezt itt, ez itt két leszálláshoz készülődő F-3-as.

– F-3-as? – kérdezte Adler.

– Az FS-X egyik változata – magyarázta Jackson. – Nagyon sokat tud, de gyakorlatilag egy átalakított F-16-os. Az Eagle-ek a légtér védelmére valók, ezek meg jó kis támadó gépek.

– Több felvételre van szükségünk – mondta váratlanul komoly hangon Ryan. Valahogy most vált számára igazán valóságossá a helyzet. Most már nem elemzések eredményeként vagy szóbeli közlések formájában jelentkezett. Most már itt volt lefényképezve. Ez most már háború, semmi kétség. Amerika háborúban áll.

Jackson bólintott.

– Először ezeket a felvételeket kell szakértőkkel elemeztetnünk, de ma még négyszer áthalad fölöttük a műholdunk. Ha az időjárás engedi, lesz még négy felvételsorozatunk. Saipant, Tiniant, Rotát, Guamot és az összes kis szigetcskét négyzetméterenként át kell vizsgálnunk.

– Jézusom, Robby... Meg tudjuk csinálni? – kérdezte Ryan. A kérdésnek, noha a lehető legegyszerűbb formában hangzott el, olyan vonzatai voltak, amelyeket még ő sem

tudott belátni.

Jackson admirális lassan fölemelte tekintetét a fényképekről. Hangjából hirtelen eltűnt a harag, s helyét a hivatásos tengerésztiiszt megfontolt, mérlegelő hangja vette át.

– Még nem tudom. – Szünetet tartott, aztán ő is föltett egy kérdést. – Meg fogjuk próbálni?

– Ezt meg én nem tudom még – válaszolta Ryan. – De Robby...

– Tessék, Jack.

– Ha netán úgy döntünk, hogy megpróbáljuk, előtte tudnunk kell, hogy meg tudjuk-e csinálni.

Jackson admirális bólintott.

– Értettem.

*

Alig aludt valamit az éjjel, hallgatta társa horkolását. Hát miből van ez az ember, tűnődött álmosan Chavez. Hogy a fenébe képes ez ilyenkor aludni? Odakint sütött a nap, az ablakokon, falakon át beáradt az ébredező Tokió mindenén áthatoló hangja. És Clark még mindig alszik. Persze az is lehet, hogy egyszerűen csak öreg már, és szüksége van a pihenésre.

E pillanatban olyan megdöbbenő esemény történt, amire egész japán tartózkodásuk idején nem volt példa.

Megszólalt a telefon.

Clark kinyitotta a szemét, de Chavez kapta föl a kagylót.

– *Tovarisi* – mondta egy hang. – Mi dolog az, hogy ennyi ideje itt vannak az országban, de engem még csak föl se hívtak?

– Kivel beszélek? – kérdezte Chavez. Bármilyen elszántan tanult is oroszul, most így telefonon át most úgy tűnt neki, mintha egy marslakóval társalogna. Nem volt nehéz álmos hangot színlelni. A nehéz az az volt, hogy megakadályozza, hogy a következő pillanatban kiugorjon a szeme.

Kedélyes, szívből jövő nevetés harsant a hallgatóból.

– Ki az? Hát Jevgenyij Pavlovics, vajon ki lehet? Kaparja le a képéről a szőrt, aztán jöjjenek, megreggelizünk. Itt lent várok.

Domingo Chavez úgy érezte, eláll a szíverése. Nem egyszerűen kihagy egy ütemet: meg mert volna esküdni, hogy csak akkor indult el újra, mikor akaratlagosan újra elindította. És akkor is úgy vert, mint egy félrevert harang.

– Adjon nekünk pár percet!

– Iván Szergejevics megint többet ivott a kelleténél! *Da?* – hallatszott újabb nevetés kíséretében a kagylóból. – Mondja meg neki, hogy öreg már az ilyen bolondságokhoz. Na jó. Akkor én elkezdek teázni, és várok.

Clark tekintete mindeközben összekapcsolódott Chavezével – legalábbis az első néhány pillanatban. Aztán, látva mennyire elsápad hirtelen társa arca, máris ide-oda villant a szobában a veszély forrását kutatva. Tudta, hogy Chavez nem ijed meg egykönnyen, s látta, hogy a telefonhívás halálra rémíti.

Felállt, és bekapcsolta a tévét. Ha a veszély már a küszöbön áll, úgylis késő. Az ablakon át nem lehetett menekülni. Könnyen lehet, hogy a folyosón egymásba érnek az állig felfegyverzett rendőrök.

Mindenekelőtt kiment a fürdőszobába, s miközben még

zubogott az öblítővíz, odaállt a mosdó elé, kinyitotta a csapot, és megnézte magát a tükörben. Chavez már be is nyitott.

– Nem tudom, ki a fene volt ez – mondta –, de Jevgenyijnek szólított. Azt mondja, lent vár.

– Milyen volt a hangja? – kérdezte Clark.

– Orosz, jó kiejtésű, nyelvtanilag szabályos.

Az úszócsap elzárta a tartályba zubogó vizet, be kellett fejezniük a beszélgetést.

A rohadt életbe, gondolta Clark, mintegy a tükörben keresve a választ. A tükörből azonban csak két zavarodott arc nézett vissza rá. Mosni kezdte a kezét, s törte a fejét. Gondolkozz! Ha ez a japán rendőrség volna, nekiállnának ilyen játékokat játszani? Nem. Nem valószínű. A James Bond-filmek folytán a kémeket nemcsak gyűlöletes, hanem veszedelmes embereknek is szokták tartani. A hírszerzők azonban körülbelül olyan gyakorisággal kezdeményeznek tűzparbajt, mint ahogy szárnyakat növesztenek és elrepülnek. Két legfontosabb fizikai képességük a futás és a rejtőzködés, de ezt úgy látszik, már sosem fogja elhinni senki. Ha a japán rendőrök azok... Akkor arra ébredt volna, hogy egy pisztolycsövet nyomnak az arcába. Márpedig erről szó sincs. Nyugi! Nincs közvetlen veszély. Valószínűleg.

Chavez nem csekély csodálkozással figyelte, hogy Clark ráérősen kezét-arcot mos, gondosan megborotválik, fogat mos. Még mosolygott is közben.

– Kultúremlerhez illő módon kell megjelenünk a barátunk előtt, Jevgenyij Pavlovics, elvégre oly hosszú idő óta nem

láttuk.

Öt perccel később kiléptek az ajtón.

A hírszerzők számára ugyanolyan fontos a színjátszó képesség, mint azoknak, akik valódi színházban, igazi színpadon játszanak. A különbség csak annyi, hogy hírszerzői körökben ritkán adódik lehetőség második előadásra.

Borisz Ijics Serenko az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat tokiói irodájának helyettes vezetője volt. Négy órája ébresztette egy teljesen hétköznapi tetsző telefonhívás: a nagykövetségről keresték. Kulturális attasénak álcázva, az utóbbi időben főként a Szentpétervári Balett japán turnéjának előkészítésével foglalatoskodott, de valójában tizenöt esztendeje annak a KGB-nek a tisztje volt, amelynek kisebb utódszervezete ugyanazt a feladatot töltötte be, mint nagy elődje. Serenko úgy érezte, most még fontosabb a feladata. Mióta országa kevésbé képes megbirkózni a külső fenyegetésekkel, még nagyobb szüksége van a jó hírszerző munkára, mint azelőtt. Talán ez az oka ennek az örületségnek. Vagy hogy a moszkvaiak teljesen megtébolyodtak. Nem lehetett tudni. Viszont a tea az legalább jó volt.

A követségen egy Moszkvából érkezett, rejtjelezett üzenet várta – ez nem változott –, nevekkal, részletes személyleírásokkal, amelyek alapján könnyen föl lehetett ismerni az érintetteket. Mindenesetre könnyebb volt, mint a kapott parancsokat megérteni.

– Ványa! – Serenko szinte odaszaladt, megragadta és szívélyesen megrázta az idősebb férfi kezét, de az

oroszkra oly jellemző baráti csókot elhagyta. Részben azért mellőzte, hogy meg ne sértse vele a japán érzékenységet, másrészt pedig tartott tőle, hogy az amerikai eltaszítja magától. Nincs ezekben érzés. De örület vagy sem, ez most egy olyan pillanat, amit érdemes kiélni. Elvégre ez itt két rutinos CIA-ügynök, akinek ilyenformában történő leleplezése azért nem nélküli a humort. – Ezer éve nem láttalak!

Serenko látta, hogy a fiatalabbik tőle telhetőleg igyekszik palástolni az érzelmeit, de nem túl sok sikerrel. Az OKHSZ [29] semmit sem tudott róla. John Clark nevét ismerték, de ez eddig gyakorlatilag csak egy név és egy felületes személyleírás volt, amely szinte bármilyen európai típusú férfit takarhatott. Száznyolcvanöt-százkilencven magas. Kilencven kiló. Sötétbarna haj. Kisportolt. Serenko őrnagy saját nyilvántartásában mindehhez most egy kék szempár és határozott kézfogás járult. Vannak idegei, gondolta. Nagyon jó idegei.

– Tényleg ezer éve! Hogy van a családja, barátom?

És mindehhez kitűnő orosz, némi pétervári felhanggal, gondolta Serenko. Érezte, hogy a két amerikai is igyekszik felmérni az ő tulajdonságait.

– Natáliának nagyon hiányzol. Gyertek, éhes vagyok! Reggelizzünk! – mondta, és egy sarokasztalhoz vezette a két amerikait.

Clark, John – ez volt írva a Moszkvában őrzött lapos dosszié fedelére. Annyira jellegtelen név, hogy másikat valószínűleg nem is kapott. Műveleti tiszt, katonatípus, állítólag különleges feladatokat lát el. Kétszer tüntették ki a

terepen tanúsított bátorságáért és eredményességéért. Rövid ideig őrzési-védelmi feladatkörben dolgozott, ez idő alatt senki sem tartotta fontosnak, hogy lefényképezze, gondolta Serenko. Tipikus. Most, ahogy elnézte a vele szemben ülő férfit, egy nyugodt, jó hangulatban lévő embert látott, aki hosszú-hosszú idő után most, alig két perce találkozott össze egy nagyon régi barátjával. Hát igen, gondolta. A CIA-nak mindig ügyes emberei voltak.

– Itt beszélgethetünk – mondta halkabban, de még mindig oroszul.

– Miről volna...

– Borisz Iljics Serenko őrnagy vagyok, helyettes irodavezető – mutatkozott be végre Serenko. Külön-külön biccentett mindkét vendége felé. – Maga John Clark... Maga pedig Domingo Chavez.

– Ez pedig *A kém, aki szeretett című* film egyik jelenete – dűnnyögte Chavez.

– „Hatalmas virágok virulnak, és egy bordélyházi szobában új sálat vesznek az örömlányok.” Hát nem éppen Puskin, igaz? Még csak nem is Paszternak. Pimasz kis barbárok.

– Három éve élt Japánban. Úgy jött ide, hogy azt hitte, itt kellemes, érdekes teendők várják. Úgy jött ide, hogy nem szerette a japán kultúra minden vonását, s főleg azt nem, hogy mindenkinél különbnek képzelik magukat. Egy-egy orosz számára, aki ugyanígy érez, különösképpen sértő.

– Elmondaná nekünk, őrnagy elvtárs, hogy miről van szó? – kérdezte Clark.

Serenko halkán, higgadtan válaszolt. A helyzet humoros

részen már túl voltak – nem mintha az amerikaiak olyan nagyon értékelték volna.

– A maguk főnöke, Maria Patricia Foley felhívta a mi főnökünket, Szergej Nyikolajevics Golovkót, és a segítségünket kérte. Tudom, hogy maguk futtatnak itt még egy embert Tokióban, de a nevét nem ismerem. Arra is utasítottak, hogy közöljem magával, Clark, hogy a felesége és a lányai jól vannak. A fiatalabbik lánya a felvételi alapján gyakorlatilag biztosan bekerül az orvosira. Ha ennél több bizonyítékra van szüksége, többel sajnos nem szolgálhatok. – Az őrnagy némi halvány örömet velt fölfedezni Clark arcán.

Nem kell több, ennyi elég, gondolta Clark. Egyelőre.

– Hát Borisz, maga aztán tudja, hogyan kell megragadni valakinek a figyelmét – mondta. – De azért nem ártana, ha most már elmondaná, hogy mi a fenéről van szó.

– Eddig még mi se tudjuk – válaszolta Serenko, majd nagy vonalakban ismertette az általuk megismert tényeket. Kiderült, hogy az értesülései némiképp pontosabbak, mint amiket Chet Nomuri szállított, de azért nem tartalmazzák mindet. Az ember sosem kap teljes képet, és ami kimarad, mindig fontos.

– Honnan tudja, hogy nyugodtan ügyködhetünk?

– Maguk is tudják, hogy én nem...

– Borisz Iljics... Az életem a kezében van – mondta nyugodtan Clark.

– Maga tudja, hogy van egy feleségem és két lányom. Az életem számomra is fontos, és számukra is. – Nem félt, nem azért mondta. Tudta magáról, hogy jó hírszerző, és

Serenkóról ugyanez volt a benyomása. A „bizalom” fogalma egyszerre szerves része a hírszerzői munkának, s ugyanakkor idegen is tőle. Muszáj megbízni a társakban, s ugyanakkor sosem szabad teljesen megbízni bennük ebben a mesterségben, amelynek művelői számára a kettősség egyfajta életmódot jelent.

– Az álcázásuk jobban működik, mint gondolnák. A japánok elhiszik, hogy maguk oroszok. Éppen ezért nem fogják zaklatni magukat. Erről mi gondoskodunk – mondta bizalmasan az orosz.

– Mennyi ideig? – kérdezte Clark.

Még mindig nem engedett ki teljesen, gondolta Serenko.

– Azt hiszem – válaszolta –, ezt sosem lehet előre tudni.

– És hogyan kommunikálunk? – kérdezte Clark.

– Úgy tudom, hogy maguknak szükségük van egy jó minőségű telefonvonalra. – Serenko feltűnés nélkül Clark elé csúsztatott egy kártyát.

– Tokió most már teljesen átállt a száloptikára. Nálunk, Moszkvában is vannak ilyen vonalak. A maguk speciális szerkezetét Washingtonban már repülőre is tették, és jelenleg úton van Moszkvába. Értesülesem szerint kitűnő herkentyű, magam is kíváncsi vagyok rá.

– Ugyan már, csak egy ROM-chip az egész – szólalt meg Chavez. – Még csak azt sem tudom, melyik.

– Okos – jegyezte meg Serenko.

– Mennyire komoly a helyzet? – kérdezte Chavez.

– A jelek szerint három teljes hadosztályt vezényeltek a Mariana-szigetekre. A hajóik megtámadták a maguk hajóit.

– Serenko elmondta, amit tudott. – Nézetünk szerint nem

lesz könnyű visszaszerezni tőlük a szigeteket. Nagy nehézségekre számíthatnak.

– Milyen nagyokra? – kérdezte Clark.

Az orosz nem minden együttérzés nélkül, de vállat vont.

– Moszkva valószínűtlennek tartja. Maguk legalább annyira lecsupaszították magukat, mint mi.

És pontosan emiatt van ez az egész, villant Clark fejébe. Gyakorlatilag már a megismerkedésükkor idézte Chaveznak Kissinger egyik mondását: „Még az üldözési mániásoknak is vannak ellenségeik.” Időnként el is tűnődött, miért nem nyomtatják rá az oroszok ezt a pénzükre, valahogy úgy, ahogy az Egyesült Államok az *E pluribus unumot*. [30] Eléggé alátámasztja a történelmük. Bár ami azt illeti, Amerikáé is.

– Mondja tovább!

– Teljesen beépültünk a hírszerző szerveikbe – folytatta Serenko. A katonaságukba szintén. A BOGÁNCS viszont kereskedelmi hálózat, és úgy értesültem, hogy maguknak pontosabb adatokat sikerült szerezniük, mint nekünk. Hogy ez mit jelent, abban nem vagyok biztos. – Ez nem volt teljesen igaz, Serenko azonban különbséget tett a között, amit tudott és amit gondolt, s jó hírszerző módjára egyelőre csak az előbbit közölte.

– Tehát mindkettőnknek elég sok a teendőnk.

Serenko bólintott.

– Bármikor állunk rendelkezésükre.

Clark szerette volna megkérdezni, hogy mikor ér a kommunikációs eszköz Moszkvába, de nem tette föl a kérdést. Amíg elektronikus úton meg nem kapja a

megfelelő jóváhagyást, nem lehet teljesen biztos ebben a dologban. Az egyetlen biztató csak az volt, hogy Serenko láthatóan tudta, mi jár a fejében, és hogy látnivalóan nem törődött ezzel.

*

Nem kell ahhoz sok ember, hogy az ovális iroda szűknek hasson. Az elnök dolgozószobája kisebb, mint amekkora Ryané volt üzletember korában. Sőt még annál is kisebb, döbrent rá most Ryan, mint az ő jelenlegi sarokszobája a nyugati szárnyon.

Mindannyian fáradtak voltak. Brett Hanson különösképp nyüzötnak látszott. Egyedül Arnie Van Damm tűnt megközelítőleg fittnek, de ő mindig úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak ki. Buzz Fiedler arcán a reménytelenség jelei mutatkoztak. Legsiralmasabban azonban a védelmi miniszter mutatott, ő volt az, aki végigasszisztálta az amerikai katonaság csökkentését, és ő volt az, aki szinte hetente elmondta a kongresszusban, hogy a hadsereg potenciálja távolról sem megfelelő. Nehéz volt nem kitalálni, mi jár most a fejében. Ez a ragyogó hivatalnok, aki annyira biztos volt meglátásaiban és ítéleteiben, épp most rohant bele fejjel a valóság rendíthetetlen falába.

– Beszéljünk a gazdasági problémáról – mondta Durling a védelmi miniszter nagy megkönnyebbülésére.

– A bankoknál a legsúlyosabb a helyzet. Míg valahogy gatyába nem rázzuk a DTC-t, a bankok rettegésben élnek – mondta Fiedler. – Ma már annyit kereskednek a bankok is, hogy azt sem tudják, hogy állnak a tartalékokkal. Az emberek igyekeznek megszabadulni a bankrészvényeiktől.

A Tartalék elnöke már elkezdett tárgyalni velük.

– Na és mit mond? – kérdezte Ryan.

– Hogy korlátlan hitelük van – felelte Fiedler. – És hogy van annyi készpénzük, amennyivel minden szükségletet ki tudnak elégíteni.

– Annak viszont inflációs hatása van – jegyezte meg Van Damm. – Ez nagyon veszélyes.

– Nem igazán – mondta Ryan. – Rövid távon az infláció olyan, mint egy megfázás, ami aszpirinnel és citromos teával kikúrálható. Ami pénteken történt, az viszont inkább olyasmi, mint egy szívroham. Úgyhogy előbb azt kell kezelni. Ha a bankok nem nyitnak ki a szokásos időben... Itt a bizalom a lényeg. Buzznak igaza van.

Roger Durling nem először adott hálát magában a Mindenhatónak, hogy Ryan a kormánytól történt távozása után ismét pénzügyi területen tevékenykedett.

– És a tőzsdék? – kérdezte a pénzügyminisztert.

– Zárva. Beszéltem mindegyikkel. Amíg a DTC nyilvántartását vissza nem állítják, nem lesz szervezett kereskedelem.

– És ez mit jelent? – kérdezte Hanson.

Ryannek feltűnt, hogy a védelmi miniszter nem nyilvánít véleményt. Pedig máskor milyen magabiztos. Máskor örült volna, ha Hanson ilyen szerény.

– Azt, hogy a részvényeket nem kötelező a New York-i értéktőzsde parkettjén adni-venni – magyarázta Fiedler. – Ha valakinek úgy tetszik, egy klubban is megteheti.

– És meg is fogják tenni – fűzte hozzá Ryan. – Nem sokan, de néhányan biztosan.

– És lényeges ez? – kérdezte Durling. – Mi van a külföldi tőzsdékkal? Az egész világon adják-veszik a papírjainkat.

– A tengerentúlon nem elég likvidek – válaszolta Fiedler.

– A New York-i piachoz igazodik mindenki, anélkül senki sem tudja, mi mennyit ér – egészítette ki Ryan. – Bizonytalan információkhoz nem igazodhatnak. Tulajdonképpen nem is olyan nagy baj, hogy a DTC csődjé kiszivárgott, legalább van mire hivatkoznunk egy-két napig. Ez egy időre visszafogja a totális pánikot. Mennyi ideig tart a nyilvántartás visszaállítása?

– Még mindig nem tudják megmondani – ismerte el Fiedler. – Még mindig az összevetésekkel próbálkoznak.

– Szerdára talán meglesz. – Ryan megdörzsölte a szemét. Szívesen felállt és járkált volna, csak hogy egy kicsit felpezsdítse a vérkeringését, de nem tette, mert ugyanez az elnöknek valamivel hamarabb jutott eszébe.

– Tartottam egy megbeszélést a tőzsdék vezetőivel – mondta Fiedler. – Mindenkit fel fognak szólítani, hogy ugyanúgy jöjjenek munkába, mint bármely normális munkanapon. Megmondtam nekik, hogy minél többet mutakozzanak a tévében, és mutassák, hogy mennyi munkájuk van.

– Ez jó ötlet, Buzz – mondta az elnök. Ryan fölemelt hüvelykujjával jelezte, hogy ő is helyesli az elgondolást.

– Nagyon gyorsan ki kell találnunk valamiféle megoldást – folytatta Fiedler. – Jacknek valószínűleg igaza van, szerdára feltehetőleg kitör a pánik, és én meg nem mondom, hogy akkor mi lesz – fejezte be higgadtan. Ezen az estén nem volt jó hír, csak rossz.

– Más – szólalt meg Van Damm, ezúttal az elnöknek címezve. – Ed Kealty angolosan elvonul. Már egyezkedik az igazságügyi bizottsággal. Úgyhogy ezzel szerencsére nem kell foglalkoznunk. – Persze – nézett Durlingra a stábfőnök –, a helyét hamarosan be kell töltenünk.

– Az várhat – felelte Durling. – Brett! India.

– Williams, a nagykövet aggasztó híreket hall. A haditengerészet elemzése valószínűleg helytálló. A jelek szerint India komolyan fontolgatja, hogy tesz valamit Srí Lankán.

– Soha jobbkor – mondta Durling.

Ryan egy darabig a padlót nézte, aztán megszólalt.

– A haditengerészet utasításokra vár. Két repülőgépanyahajónk tartózkodik a közelben, kísérőhajókkal együtt. Ha oda kell csapniuk, tudniuk kell, hogy meddig mehetnek el. – A Robby Jacksonnak tett ígérete ellenére is kénytelen volt ezt kimondani, de már tudta, mi lesz a válasz. Még fért néhány csepp a pohárba.

– Nem eszik olyan forrón a kását – mondta Durling. – Ezt a kérdést egyelőre elnapoljuk. Brett! Szóljon Dave Williamsnek, hogy beszéljen a miniszterelnökünkkel, és szögezze le egyértelműen, hogy az Egyesült Államok a világ egyetlen részén sem nézi jó szemmel az agressziót. Ne döngesse a mellét, egyszerűen csak közölje, és várja meg a választ.

– Elég hosszú ideje nem beszéltünk ilyen stílusban velük – figyelmeztetett Hanson.

– Akkor most legfőbb ideje – felelte kimerően Durling.

– Értettem, elnök úr.

És most jön az, gondolta Ryan, amire mindannyian várunk. A tekintetek a védelmi miniszter felé fordultak.

– A két repülőgép-anyahajó péntekre hazaér Pearlbe – kezdte Hanson. Fahangon beszélt, szinte föl se pillantott a jegyzeteiből. – Hónapokig tart, mire megint százszázalékosan harcképesek lesznek. Két tengeraltjárónknak vége, ez most már biztos. A japán flotta visszavonulóban van a Mariana-szigetektől. A két flotta között semmiféle újabb ellenséges összeütközésre nem került sor. Becsléseink szerint körülbelül három hadosztályt szállítottak légi úton a Mariana-szigetekre. Egyet Saipanra, kettőt Guamra. Rendelkezésükre állnak az általunk épített és fenntartott létesítmények...

Tovább zsongott a hangja. Olyan adatokat ismertetett, amelyeket Ryan már tudott, s amelyek olyan következtetésekre indították, amelyektől tartott.

Mindenből kevés volt. Amerika haditengerészete a tíz évvel azelőtti felére csökkent. Egy partraszállási hadművelethez maximum egyetlen hadosztályt tudott tengeri úton a helyszínre szállítani. Egyetlenegyet és ehhez Panamán keresztül az egész atlanti flottát mozgósítani kellett volna, s esetleg a más vizeken hajózókat is. A csapatok partra dobásához támogatás kell, az átlagos amerikai fregattok azonban csak háromhüvelykes ágyúkkal vannak felszerelve. A rombolóknak és cirkálóknak is csak öthüvelykes ágyúik vannak, ami messze-messze alatta marad annak a haderőnek, amelynek összegyűjtése 1944-ben a Mariana-szigetek visszavételéhez szükséges volt. A két legközelebbi hadra fogható repülőgép-anyahajó az

Indiai-óceánon cirkál, és azok egyesített légiereje is kisebb, mint amekkorával most a japánok Saipanon és Guamon rendelkeznek.

Ryant – most először – harag fogta el a történetek miatt. Elég soká tartott, gondolta, mire túltettem magam a hitetlenkedésen.

– Nem hiszem, hogy képesek vagyunk rá – zárta beszámolóját a védelmi miniszter.

Egyetlen olyan ember sem volt a helyiségben, aki hajlandó lett volna vitába szállni ezzel a véleménnyel. Annál fáradtabbak voltak, hogy most vádaskodni kezdjenek. Durling mindenkinek megköszönte a tanácsot, s elindult föl, a hálósobája felé. Remélte, hogy sikerül egy kicsit aludnia, míg másnap a sajtó elé áll.

28.

Áttételek

A United 747-400 harminc perccel korábban szállt le a moszkvai Seremetyevo repülőtérré. Egy diplomáciai futár szállt ki belőle elsőként egy légiutas-kísérő társaságában. A kijáratnál odavillantotta útlevelét a vámtisztéknek, akik egy intéssel az amerikai követség ott várakozó embere felé irányították. A két diplomata kezet fogott, és elindult.

– Jöjjön velem! – mondta a Moszkvában dolgozó. – Hivatalos kísérettel visznek be minket a városba. – Elmosolyodott, olyan hihetetlennek tartotta maga is.

– Én nem ismerem magát – mondta gyanakodva a most érkezett, és lelassította lépteit. Személye és a

diplomatazsákja elméletileg szent és sérthetetlen volt, de ez az út annyira hirtelenül és szokatlanul jött... Alig bírt magával, annyira gyötörte a kíváncsiság.

– Van egy notebook a zsákjában, egy sárga szalaggal van körülragasztva. Ez az egyetlen holmi, amit hozott. – A férfi, aki a diplomatát várta, s aki most válaszolt a kimondatlan kérdésre, a CIA moszkvai irodavezetője volt – ezért nem ismerte a diplomáciai futár. – Az utazása fedőneve ÚTHENGER.

– Az más – bólintott a futár.

Folytatták útjukat kifelé. A terminál előtt egy követségi kocsi várta őket – egy különleges, hosszított Lincoln, nagyon úgy nézett ki, mintha a nagykövet személyes használatú autója lenne. Egy felvezető autó állt előtte, amely indulás után nyomban felkapcsolta villogó forgólámpáit, hogy így segítse minél gyorsabbá tenni a belvárosba vezető utat. A futár furcsállott néhány dolgot. Mi a fenének rángatták ki ilyen eszeveszett sürgősséggel odahaza a reptérre, ha mindössze egy ócska hordozható számítógépet kellett elhoznia? És ha ez az egész olyan fenemód titkos, akkor mi közük hozzá az oroszoknak? És ha a dolog ennyire sürgős, akkor miért kellett megvárni vele egy menetrend szerinti járatot? Régóta dolgozott már a külügyminisztériumban, jól tudta, hogy fölösleges dolog a kormánykörök akcióiban logikát keresni.

Az út többi része szokványosan zajlott egészen a Moszkva folyó partján álló nagykövetségig, a város centrumának nyugati részén. Az épületben mindketten bementek a kommunikációs helyiségbe. Itt a futár felbontotta a

postaszákokot, átadta a tartalmát, s már ment is zuhanyozni és lefeküdni. Tudta, hogy az esetleges kérdéseire úgysem kapna választ.

A feladat hátralevő részét az oroszok végezték, figyelemre méltó gyorsasággal. Az Interfaxra kapcsolódó vonalat az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálathoz vezették, innen katonai, száloptikás vonalon Vlagyivosztokba, ahonnan egy hasonló vonal vezetett a japán Honsu-szigetre. Ez utóbbi vonalat a Nippon Telephone & Telegraph fektette le nemrég. A notebookba bele volt építve egy modem, ezt rákötötték az újonnan kialakított vonalra, és bekapcsolták. Ezután már csak várakozni kellett, noha idáig mindent a lehető legnagyobb gyorsasággal végeztek.

*

Ryan hajnali fél kettőkor ért haza Peregrine Cliffbe. Hivatali sofőrjét elengedte, helyette most Robberton különleges ügynök vezetett. Hazaérve Ryan megmutatta neki a vendégszobát, csak aztán indult az ágya felé. Nem túl meglepő módon Cathy Ryan még ébren volt.

– Mi a csuda van, Jack?

– Neked holnap nem kell munkába menned? – kérdezett vissza Ryan. Nem kellett volna hazajönni, gondolta, de muszáj volt. Muszáj volt már átöltöznie, már nem bírta így tovább. Épp elég a válság is. A sajtónak rögtön szemet szúrna, ha egy jelentős beosztású kormánytisztviselő gyűröten és nyúzottan jelenne meg. És észrevenné más is. Látná a tévét néző átlagember, látnák a katonák... Az ideges vezető láttán a katonák is idegesek lesznek, idézte fel magában Ryan a quanticói támaszponton tanultakat.

Ezért kellett két órát ülnie a kocsiban, holott ezt az időt eltölthette volna az iroda kanapéján is.

Az asszony megdörzsölte a szemét.

– Délelőtt nincs semmi, csak délután tartok előadást külföldi kollégáknak az új lézeres berendezésről.

– Honnan jönnek?

– Japánból és Tajvanról. Most egyeztetjük a kalibrációs rendszert, és a... Mi baj? – kérdezte Cathy Ryan látva, hogy a férje felkapja a fejét.

Ez már üldözési mánia, gondolta Ryan. Ostoba véletlen, és kész. Nem lehet más. De szó nélkül kiment. Mire a vendégszobához ért, Robberton már vetkőzött, pisztolya tokostul ott lógott az ágytámla gombján. A magyarázkodás csak néhány másodpercig tartott, aztán Robberton már emelte is föl a telefonkagylót: a titkosszolgálat műveleti központját hívta, amely csak két háztömbnyire van a Fehér Háztól. Ryan eddig nem is tudta, hogy a feleségének is van fedőneve. Igaz, meglehetősen kézenfekvő.

– A Sebésznek szüksége van holnap egy jó barátira... A Johns Hopkinsban... Igen, ő megfelel. Viszlát. – Robberton letette. – Andrea Price jön. Jó szakember. Egyedülálló, karcsú, barna hajú. Csak most lépett be az egységhez, nyolc évet töltött az utcán. Annak idején az apja kollégám volt. Köszönöm, hogy szólt.

– Viszlát fél hét körül, Paul.

– Jó éjt! – Robberton rögtön lefeküdt. Látszott rajta, hogy azok közé tartozik, akik akkor alszanak el, amikor csak akarnak. Irigylésre méltó tulajdonság, gondolta Ryan.

– Ez meg mi a fene volt? – kérdezte Cathy Ryan, mikor a

férje visszajött.

Ryan leült az ágyra, hogy elmagyarázza.

– Khm... Holnap a Hopkinsban lesz valaki melletted, Cathy. Egy bizonyos Andrea Price. A titkosszolgálatnál dolgozik. Egész idő alatt ott lesz körülötted.

– Miért?

– Nagyon összejöttek mostanában a dolgok, Cathy. A japánok megtámadták a haditengerészetünket, és elfoglaltak két szigetet. Éppen ezért...

– *Mit csináltak?*

– Erről senkivel sem szabad beszélned – folytatta Ryan. – Megértetted? Egy szót se senkinek. Mivel azonban holnap japánok társaságában leszel, és mivel én az vagyok, aki vagyok, a titkosszolgálat úgy látja jónak, hogy legyen melletted valaki. Csak azért, hogy a saját szemükkel lássák, hogy minden a legnagyobb rendben.

Nem csak erről volt szó. A titkosszolgálatnak kevés volt az embere, s egy cseppet sem ódzkodott attól, hogy szükség esetén igénybe vegye a helyi rendőrség segítségét. Elég valószínűnek látszott hát, hogy a balitimore-i rendőrség, amely amúgy is szép számmal képviselteti magát a Johns Hopkinsban – a kórház nem a város legjobb hírű negyedében működik –, kirendel majd egy nyomozót Andrea Price mellé.

– Valamiféle veszély fenyeget, Jack? – kérdezte az asszony. Távoli idők, távoli veszélyek merültek föl benne, azok az idők, amikor még a kis Jacket várta, mikor az Északi Felszabadítási Front behatolt az otthonukba. Még emlékezett rá, mennyire örült s mennyire szégyenkezett az

öröm miatt, amikor az utolsót is halálra ítélték többszörös gyilkosságért. Akkor úgy gondolta, lezárult életének legrosszabb és legfélelmetesebb időszakára.

Ryan időközben rájött, hogy ezt a dolgot sem gondolta végig. Ha Amerika háborúban áll, s ő az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója, akkor ő is fontos célpont lehet. A felesége szintén. És a három gyerek. Irracionális? A háború is az.

– Nem hinném – felelt némi gondolkodás után felesége kérdésére. – De talán nem ártana, ha hívnánk néhány vendéget... hosszabb itt-tartózkodásra. Nem tudom. Meg fogom kérdezni.

– Tényleg megtámadták a hajóinkat?

– Igen, drágám, de...

– De hát ez háborút jelent, nem?

– Nem tudom, drágám.

Ryan annyira fáradt volt, hogy fél perccel azután, hogy a párnára hajtotta a fejét, már aludt is. Utolsó éber gondolata az volt: milyen keveset tud ahhoz, hogy érdemben feleljen Cathy kérdéseire. És ami azt illeti: a maga kérdéseire is.

*

Manhattan alsó részén senki sem aludt, legalábbis azok nem, akiket a többiek „komoly tényező”-nek tartottak. Egymástól függetlenül vagy százan is megjegyzték közülük, hogy most az egyszer igazán megdolgoznak a pénzükért. Az igazság azonban az volt, hogy keveset produkáltak. Ültek vagy álltak a rengeteg számítógép között, amelyek együttesen akkora értéket képviseltek, hogy azt csak a könyvelési osztály tudta felbecsülni, és

amely számítógépek használhatósága a jelen pillanatban közel volt a nullához. Európában hamarosan nyitnak a tőzsdék, ez járt mindegyikük fejében. És akkor mi lesz? Mit csináljunk? A manhattani cégeknél általában volt éjszakai ügyelet, amely rajta tartotta a szemét az európai értékpapírpiacra, figyelte az eurodollar árfolyamát, s mindazt a kereskedelmi tevékenységet, ami az Atlanti-óceán keleti és nyugati partján folyik.

Ma azonban nem. Senki sem tudta, mi lesz ma. Keleti középítő szerint pontosan hajnali négykor kezdődött.

– A kincstárjegyek – hangzott el egyidejűleg húsz brókercégnél, látván, hogy az európai bankok, amelyek a küszködő európai gazdaság és az európai valuta védelmében vagonszámra tartottak amerikai kincstárjegyeket, hirtelen elkezdtek megválni tőlük. Európában is rohamos ütemben csappant a dollár iránti bizalom.

– Ez rablás! Fél perc alatt máris három ponttal esett! Mit csináljunk?

Ez a kérdés is sok helyen hangzott el egyszerre, s mindegyikre ugyanaz volt a válasz: Semmit.

Ezután valami más következett, ami lényegében a rohadt európaiak kitétel különféle megfogalmazásában merült ki. Megkezdődött hát a dollár elleni roham. Amerika legtöbb védelmi fegyvere pedig nem működött egy számítógépprogram miatt, amelyben mindenki bízott. Sok helyen már a „Tilos a dohányzás!” feliratra is fittyet hánytak. Nem kell félteni a berendezést a hamutól, úgy sincs már semmi haszna. Ezek az ócska számítógépek ma úgyse jók

semmire. Talán – vetette fel az egyik alkalmazott – fel lehetne használni ezt a napot a gépek karbantartására. Szerencsére nem mindenki vélekedett így.

– Na jó – mondta George Winston. – Akkor halljam, hol kezdődött ez az egész?

Mark Gant végigfuttatta az ujját a monitoron.

– Bank of China, Bank of Hong Kong, Imperial Cathay Bank... Ezek kezdték felvásárolni négy hónapja, fedezetként a yen inflációja ellen, és a jelek szerint nagyon sikeresen. Most pénteken az egészet készpénzre váltották, és vettek érte egy kazal japán kincstárjegyet. Az itteni árfolyam-ingadozást figyelembe véve úgy néz ki, hogy huszonkét százalékot kerestek a tranzakción.

Ők voltak az elsők, gondolta Wilson, s aki egy trend legelején kapcsol, az markolja fel a legtöbbet.

– Szerinted nem szándékosan csinálták? – kérdezte Gantet, lenyelve egy ásítást.

Gant fölvolta a vállát. Fáradt volt, de az, hogy a főnök megint ott ült a vezetőülésben, mindenkit új energiával töltött fel.

– Szerintem nem. Remek húzás volt. Kiszagoltak valamit, vagy egyszerűen szerencséjük volt.

Szerencse, gondolta George Winston. Jó szerencse, semmi más. És a szerencse valós tényező, ezt fehér asztal mellett minden komoly üzletember elismeri. Igaz, többnyire kell hozzá két-három pohár, mire a szokásos „tehetség és jó meglátás” kezdetű szöszön túlteszik magukat. Mindössze arról van szó, hogy az ember néhanapján, mikor elég sokat tett érte, jogosnak érzi a szerencséjét. Aki

szerencsés, az kaszál.

– Folytasd – utasította Gantet.

– Aztán a többi bank is elkezdett ugyanerre játszani.

A Columbus Groupnak volt az egész Wall Streeten az egyik legbonyolultabb számítógéprendszere, képes volt éjjel-nappal nyomon követni minden tranzakciót. Gant ráadásul komoly számítógép-szakember volt. A felsoroltak után más ázsiai bankok is kezdtek távolodni az amerikai kincstárjegyeiktől. Érdekes módon a japánok valamivel lassabban, mint gondolni lehetett volna, de hát Hongkong mögött csak egy kicsivel lemaradni nem szégyen. A kínaiak nagyon jók ebben, főleg azok, akiket a britek képeztek ki, azok a britek, akik lényegében véve a mai bankrendszert kitalálták, és még mindig remekül tájékozódtak benne. A japánok ezzel együtt is fürgébbek, mint a thaiföldiek, gondolta Winston, legalábbis annak kellett volna lenniük...

Megint csak az ösztön diktálta, egy olyan ember megérzése, aki tudta, hogyan működik a Wall Street.

– Nézd meg, Mark, hogy állnak a japán kincstárjegyek.

Gant begépelte az utasítást. A yen gyors feltörése annyira szembeszökő volt, hogy tulajdonképpen a számítógép nem is kellett az észleléséhez.

– Erre gondoltál? – kérdezte Gant.

Winston a monitort nézve előrehajolt.

– Azt mutasd meg nekem, mit csinált a Bank of China, mikor készpénzre váltották.

– Eladták Európában, és yent vettek rajta – felelte Gant. – Azt hiszem, ebben nincs semmi csoda...

– De azt nézd meg, hogy kitől vették a yent – mondta Winston.

*

A *Pasadena* végül is kifutott. Jones végighallgatta, mit beszél Bart Mancuso telefonon a csendes-óceáni flotta főparancsnokságával, hallotta, hogy elmagyarázza: a tengeralattjáró teljesen fel van szerelve fegyverekkel, és úgy meg van pakolva élelmiszerrel, hogy még a közlekedőfolyosók is tele vannak vele. Vagy hatvan napra elegendő az élelmiszer. Ez a régi csúf idők jele, gondolta Jones. Eszébe jutott, milyen érzés egy tengeralattjáróban ilyen hosszú ideig a tengeren lenni. A USS *Pasadena* már kint járt a nyílt vízen, húszcsomós sebességgel tartott nyugatnak, halk propellerrel, nem gyorsal. Különben észlelte volna. A tengeralattjáró most haladt el tizenöt tengeri mérföldnyire egy olyan új típusú SOSUS-egységtől, amely egy bálnaembrió szívverését is érzékeli. A *Pasadena* nem kapott még parancsokat, de már igyekezett, hogy a parancsok vételének időpontjában a megfelelő helyen legyen. A legénysége folyamatosan gyakorlatozott.

Jones lelkének egyik fele oda kíváncszott, a másik nem.

– Én nem látok semmit, uram.

Jones hunyorgott, s megint a leporellóra nézett.

– Hát akkor keressen valami mást! – Tudta, hogy innen, a SOSUS központjából most csak revolverrel lehetne kikergetni. Ezt meg is mondta Mancusónak, aki tovább is adta. Rövid vita is támadt, hogy ruházzák-e fel Jonest ideiglenesen valamilyen ranqqal, de ezt az ötletet ő maga

utasította el, mondván, hogy ő első osztályú szonárosként szerelt le a haditengerészettől, és ennél a rangfokozatnál sose vágyott magasabbra, és különben is hogy venné ki magát, ha kapitány létére admirálisoknak dirigálna. Jó ez így, ahogy van, ezt így már mindenki megszokta.

Jones mellé Mike Boomer oceanográfus főhadnagyot rendelték ki segítőnek. Jones jó tanítványnak találta.

– Ezek az ürgék Praire-Masker módszerrel levegőznek – mondta neki. – Ugye, még emlékszik, mit mondtam erről? Hogy úgy hangzik, mint mikor eső veri a tengert. A felszínre hulló eső az ezerherzes vonalon látható. Mi tehát most olyan helyen keresünk esőt, ahol nincsen. – Jones egy időjárási fényképet tett az asztalra. – Például ilyeneket. – Vörös tollal bekarikázott egy területet a papíron. A SOSUS parancsnoka kíváncsian figyelte az asztal másik oldaláról.

– Hallottam magáról egy-két történetet, mikor még Dam Neckben szolgáltam – mondta. – Azt hittem, csak olyan tengerészmesék ezek is.

– Van egy cigije? – kérdezte Jones, az egyetlen civil a helyiségben. A tiszt átnyújtott egyet. A dohányzást tiltó táblák eltűntek, s előkerültek a hamutartók. A SOSUS-ban hadiállapot lépett érvénybe. – Gondolom, maga tudja, mi a különbség a mese és a tengerézmese között.

– Mi a különbség, uram? – kérdezte Boomer.

– Hát az, hogy a mese úgy kezdődik: „Egyszer volt, hol nem volt...” – kezdte Jones mosolyogva, s megjelölt egy másik hatvanherzes jelet.

– A tengerézmese meg úgy: „Esküszöm, hogy úgy igaz, ahogy mondom...” – fejezte be Boomer. Csak épp ez a kis

szaros civil tényleg nagyon érti a dolgát.

– Azt hiszem, ez itt egy SSK nyoma, főhadnagy.

– Kár, hogy nem csaphatunk le rá.

Jones lassan bólintott.

– Én is fájlalom. Most már viszont időnként ki tudjuk szűrni.

A pontos helyzete megállapításához még így is szükség van egy P-3-asra. Az az igazság, hogy ezek jó hajók. Na mindegy. A lényeg, hogy meg tudjuk tippelni, hol jönnek föl legközelebb levegőzni.

Teljes joggal idegeskedtek. A SOSUS mindössze vonalakat generál. Ha több mint egy hidrofonkészlet rábukkan ugyanarra a hangforrásra, háromszögeléssel hamar meg lehet állapítani, hol tartózkodik. De ezek a helymegjelölések nem pontok, hanem körök, legalább húsz mérföld sugarú körök. Tiszta fizika az egész. Itt nincs barát vagy ellenség. A hang az alacsonyabb frekvenciákban tesz meg legkönnyebben nagy távolságokat, és a hullámok a magas frekvenciákon nyújtják a legjobb felbontást.

– Tudjuk, hol keressük, amikor a legközelebb fölmerül levegőért. Különben pedig hívhatja a flotta-hadműveletit, és megnyugtathatja őket, hogy senki nincs a hordozók közelében. Itt, itt és itt vannak a felszíni csoportok. – Bejelölte a helyszíneket a térképen. – Szintén nyugatra tartanak, mégpedig jó sebességgel, és nem is csinálnak titkot belőle. Minden célkövető nyitva. Nem keresnek több bajt maguknak.

– Talán jobb is így.

Jones elnyomta a cigarettáját.

– Igen, nagyfőnök, talán igaz van, ha a fejesek

összeteszik, amijük van.

*

Az volt a fura az egészben, hogy a dolgok kezdtek elcsitulni. A Wall Street-i csődről a tévé szinte klinikaian pontos beszámolót adott, feltehetőleg sokkal pontosabban, mint amit az amerikaiak láthattak odahaza. Legalábbis Clark így vélte, elnézván a meginterjúvált közgazdász professzorokat és vezető bankárokat. Talán egy jobban tájékozott Amerika újragondolná Japánnal szembeni viszonyát. Hát nem egyértelmű, hogy a két országnak szüksége van egymásra? Különösen most, amikor az erős Japán ugyanúgy érdeke Amerikának, mint a szigetország lakóinak? Engesztelően idézték Goto miniszterelnök tőle határozottan szokatlan stílusú, s éppen ezért széles körben nyilvánosságra hozott szavait, még ha nem is a kamera előtt nyilatkozott.

– Rohadék bizonytalanság! – tört ki Chavezből. Egyszerűen kénytelen volt megtörni a nyelvi álcát. A fenébe is, elvégre orosz hadműveleti irányítás alatt vagyunk, vagy nem? Milyen szabályok számítanak ilyenkor?

– *Ruszkij* – felelte elnézőn fölöttese.

– *Da, tovaris* – vágta rá mogorván Chavez. – Neked van valami fogalmad, mi folyik itt? Most háború van, vagy nincs?

– Az biztos, hogy furák a szabályok – mondta Clark angolul, aztán észbe kapott. *Nekem is az idegeimre megy.*

Más *gajdzsinok* is jártak az utcákon, a többségük feltehetőleg amerikai, és az emberek gyanakvással vegyes

kíváncsisággal méricskelték őket. Az előző hét óta mintha csökkent volna az ellenségesség szintje.

– És most mihez kezdünk?

– Kipróbáljuk az Interfax-számot, amit a barátunktól kaptunk.

Clark már legépelte a jelentését. Mást nem tehetett azonkívül, hogy mozgásban tartja a kapcsolatait, és információra vadászik. Washingtonban csak megértették, amit közölni akart velük, gondolta hazafelé, a hotelba menet. A portás mosolygott, és valamivel udvariasabban hajolt meg, mint eddig. Fölmentek a szobájukba. Clark kivette a táskából a laptopot, bedugta hátába a telefoncsatlakozót, és bekapcsolta a gépet. A beépített modem egy percen belül tárcsázta a számot, amelyet Clark reggeli közben kapott, s amely a Japán-tengeren keresztül összeköti Szibériával, majd feltehetőleg Moszkvával. Hallotta a csengetést, és várt, hogy létrejöjjön a kapcsolat.

*

A CIA-állomásfőnöknek már nem borsódzott annyira a háta, hogy egy orosz hírszerző tiszt van vele a követség kommunikációs szobájában, de azért nem is repesett az örömtől. A komputer hangja felriasztotta.

– Remek technika – jegyezte meg vendége.

– Igyekszünk.

Bárki, aki használt már modemet, felismeri ezt a hangot, mintha víz zubogna, vagy inkább padlót kefélnének, amolyan digitális sziszegést, amellyel a két elektromos berendezés igyekszik egymásra hangolni, hogy adatokat cserélhessenek. Néha néhány másodperc az egész, van,

hogy öt, talán tíz is lehet. Ennek a két gépnek mindössze egy vagy két másodpercre volt szüksége hozzá, és a maradék sziszegés mindössze a véletlenszerűen felbukkanó 19200 karakternyi információ volt, amely másodpercenként előbb az egyik, majd a másik irányba utazott a száloptikavonalon. Amikor a valódi adáson túl voltak, elküldte a fickó aznapi anyagát. Biztos, ami biztos, az oroszok gondoskodnak róla, hogy két másnapi újságban is megjelenjen a cikk, igaz, csak a harmadik oldalon. Nem kell túljátszani a dolgot.

A CIA-állomásfőnök számára most következett a neheze. Az utasítás szerint két példányban is kiprintelte ugyanazt a jelentést. Egyiket az RVS tisztjének adta. Mary Pat új életet kezd, vagy mi a fene?

– Irodalmi, sőt klasszikus orosz nyelvet használ. Ki tanította őt az anyanyelvemre?

– Nem tudom – hazudta az állomásfőnök, mint kiderült, meggyőzően. A fenébe is, az oroszoknak igaza van. A homlokát ráncolta.

– Segítsek lefordítani?

A francia. Elmosolyodott.

– Persze. Miért is ne?

*

– Ryan! – Jack ötórányi alvás után álmosan fölvette a lehallgatásbiztos autótelefont. De legalább nem ő vezet.

– Itt Mary Pat. Találtunk valamit. Mire odaér, az asztalán lesz.

– Jó?

– Kezdetnek – felelte a hadműveleti igazgatóhelyettes.

Nem szívesen fecsérelné a szót. Ha lehallgatásbiztos, ha nem, az ember nem bízik a rádiótelefonokban.

*

– Helló, Ryan doktor! Andrea Price vagyok. – Az ügynök már laborköpenyt viselt, hajtókáján fényképes igazolvánnyal. – A nagybátyám orvos Wisconsinban. Belgyógyász. Szerintem tetszene neki, ha látna – mosolygott.

– Nem kell aggódnom semmi miatt?

– Nem hiszem. – Price ügynök még mindig mosolygott. Tisztában volt vele, hogy a védelmük alatt álló személyek nem szeretik az aggódó biztonsági személyzetet.

– Mi lesz a gyerekeimmel?

– Két ügynök van odakinn az iskola előtt, és egy másik az óvodával szemközti házban, ahová a kicsi jár – magyarázta az ügynök. – Kérem, ne aggódjék. Minket azért fizetnek, hogy paranoiások legyünk, és majdnem mindig kiderül, hogy tévedtünk, de ez egy ilyen szakma. Biztosra kell mennünk; nem?

– És a látogatóim? – kérdezte Cathy Ryan.

– Javasolhatnék valamit?

– Persze.

– Adasson mindre Hopkins-laborköpenyt, és miközben átöltöznek, szemügyre veszem őket. – Ravasz, gondolta Cathy.

– Van magánál fegyver?

– Mindig – bólintott Andrea Price. – De még soha nem kellett használnom, még egy letartóztatáshoz sem kellett elővegyem. Ne törődjenek velem, mintha csak egy

legyecské volnék a falon.

Sokkal inkább egy sólyom, gondolta Ryan professzor. De legalább egy szelídített sólyom.

*

– És mégis, mit képzelnék, hogy csináljuk, John? – kérdezte Chavez angolul, ő a padlón ült, John a toaletten. A zuhany zubogott.

– Láttuk már őket, vagy nem? – mutatott rá a magasabb rangú tiszt.

– Igen, abban a rohadék gyárban.

– Mindössze azt kell kitalálnunk, hová vitték. – Látszólag mindez elég logikusnak hangzott. Mindössze annyit kell megtudniuk, hogy hány van és hol, ja és melleleg, hogy valóban atomtöltet lapul-e az orrukban. Nem nagy ügy. Csupán annyit tudtak, hogy SS-19-es hordozókról van szó, a továbbfejlesztett, új változatról, és hogy vasúton hagyták el a gyárat. Na persze, az országban huszonnyolcezer kilométernyi vasúti sín van. Várniuk kell.

Clark úgy döntött, zuhanyozik és lefekszik. Fogalma sem volt, mit tegyen, hogyan kezdjen hozzá, de ha aggódik, azzal még semmire nem megy. Rég megtanulta, hogy nyolc óra alvás után jobban működik, és ráadásul néha pont a zuhany alatt jönnek a legjobb gondolatai. Előbb vagy utóbb Ding is megtanulja ezeket a trükköket, gondolta a kölyök arckifejezését látván.

*

– Szia, Betsy! – köszöntötte Ryan az irodája előszobájában várakozó hölgyet. – Korán keltél. És maga kicsoda? – fordult a fiatalemberhez.

– Chris Scott. Betsy és én együtt dolgozunk.

Ryan betessékelté őket az irodájába, megnézte a faxgépet, átküldte-e már Mary Pat a Clarktól és Chaveztól kapott információt. Láta, hogy igen, ezért úgy döntött, ráér még egy kicsit. CIA-s korából ismerte Betsy Fleminget, tudta, hogy a stratégiai fegyverek szakértőjévé képezte ki magát. Chris Scott pedig nyilván valamelyik egyetemen diplomázott abból, amiért Betsy keményen megdolgozott. De legalább udvarias volt, mondván, hogy Betsyvel dolgozik. Akárcsak Ryan, évekkel ezelőtt, amikor a fegyverkorlátozási tárgyalásokkal foglalkozott.

– Szóval, mit találtak? – kérdezte.

– Tessék. H-11-es rakéta. – Scott kinyitotta a táskáját, és fényképeket vett elő. Mégpedig jó képeket, amelyeket közlőre készítettek valódi filmre. Nem afféle elektronikus felvétel, egy, a zseben levő kis lyukon keresztül. Nem volt nehéz látni a különbséget, és Ryan azonnal felismert egy régi barátot, akiről nem egészen egy hete még azt hitte, meghalt, sőt már tisztességgel el is temették.

– Úgy bizony, az SS-19-es. És mennyivel jobban néz ki így.

– Egy újabb fénykép egész sornyi rakétát mutatott az összeszerelő üzemben. Jack megszámlolta őket és elfintorodott. – Mit kell még tudnom?

– Tessék! Nézd meg a boldogabbik végüket! – mutatta Betsy.

– Normálisnak tűnik – jegyezte meg Ryan.

– Pont erről van szó. Arról, hogy normális – magyarázta Scott. – Megfelel arra, hogy harcászati fejet hordozzon, de nem műholdat. Már korábban is felhívtuk erre a figyelmet,

de ügyet sem vetettek rá – tette hozzá az elemző. – A madár többi részét alaposan áttervezték. Felbecsültük, mennyivel növelték meg a teljesítményét.

– Röviden?

– Darabonként hat vagy hét robbanófej és több mint tízezer kilométeres hatótávolság – felelte Mrs. Fleming. – A legkellemetlenebb becslés persze, de elképzelhető.

– Nem kevés. Kipróbálták valaha is a rakétát? Kipróbáltak olyan hordozót, amit nem ismerünk? – kérdezte a nemzetbiztonsági tanácsadó.

– Nincs adatunk. Részadataink vannak a kilövő repülési kísérleteiről a BOROSTYÁNGOLYÓ csendes-óceáni megfigyelésekből, de ez több szempontból is kétértelmű – mondta Scott.

– Teljes madarak?

– Huszonöttről tudunk. Háromat repülési kísérletekhez használtak el belőlük, kettő a kilövőállásban van, orbitális hasznos rakományal felszerelve, vagyis húsz marad.

– Miféle rakomány? – kérdezte ösztönösen Ryan.

– A NASA-sok szerint megfigyelő műholdak. Időveszteség nélkül működő fotóműholdacskák. Legalábbis valószínűleg – felelte komoran Betsy.

– Feltehetőleg úgy döntöttek, belépnek a fejünk fölül kukucskáló hírszerző üzletbe. Ésszerű, nem? – Ryan felírt néhány dolgot. – Tehát, a legrosszabb eshetőség, amivel szembe kell néznünk, húsz rakéta, fejenként hét robbanófejjel, az összesen száznegyven.

– Pontosan, dr. Ryan. – Mindketten profik voltak, és nem ecsetelték részletesen, hogy ez is éppen elég. Japánnak

elméletileg módjában áll ezzel a kapacitással száznegyven amerikai várost lerombolnia. Amerika persze gyorsan visszavághat, füstbe, lángtengerbe boríthatja a japán szigeteket, de ez nem nagy vigasz. Nem egészen hét nappal ezelőtt már azt hitték, véget ért a negyvenvalahány évnyi örület, és most kezdődik újra az egész, gondolta Ryan. Hát nem csodálatos?

– Tudnak valamit, hogyan készítették a felvételeket?

– Te is tudod, Jack, hogy sosem kérdezek – korholta Betsy. – De az biztos, hogy nem lopva készítették őket. Az látszik a képeken. Ezeket nem Minoxszal csinálták. Gondolom, valaki riporternek álcázta magát. Ne aggódj, nem mondom el. – Arcán a szokásos, huncut mosoly. Elég rég volt a szakmában, hogy a kisujjában legyen minden trükk.

– Határozottan minőségi felvételek – folytatta Chris Scott. Hogy a pokolba lehet Betsy tegeződő viszonyban vele, gondolta közben. – Ilyen filmet a riporternek használnak. A NASA-s srácokat is beengedték a gyárba. Azt akarták, hogy tudjuk.

– Lefogadom – bólintott Mrs. Fleming.

És azt, hogy az oroszok is tudják, figyelmeztette magát Ryan. Vajon miért?

– Még valami?

– Igen, ez. – Scott még két fényképet nyújtott át. Két átalakított, lapos vasúti vagonat ábrázoltak, egyikükön daruval. A másikon látszott, hogy erre is darut szerelnek majd. – Nyilván vasúton szállítják őket, nem teherautón. Megnéztem valakivel a vasúti kocsit. Szerinte normál

fesztávolságú.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Ryan.

– A sínek közötti távolságra gondolok. A normál fesztáv, amit mi és a világ nagy része használ. A japán vasutak zöme keskeny nyomtávú. Fura, de nem másolták le a szállítójárműveket, amelyeket az oroszok készítettek a döögöknek. Talán túl keskenyek az útjaik, vagy csak jobban szeretik így. Innen Josinobuba vezet egy normál nyomtávú vonal. Egy kicsit meglepett a rögzítőszervezet. A vagonban a bölcsők nagyjából megfelelnek a kapszulának, amelyet az oroszok terveztek a döghöz. Vagyis a japcsik mindent lemásoltak, csak épp a szállítóeszközt nem. Ez minden, uram.

– Most mihez kezdenek?

– Átugrunk a folyó túloldalára az NRO-sokhoz – felelte Chris Scott.

– Helyes. – Ryan feléjük bökött. – Mondják meg nekik, hogy ez az egész forró, mint a pokol. Szükségem van ezekre a dolgokra, mégpedig tegnap.

– Te is tudod, hogy mindent elkövetnek, Jack. – És lehet, hogy a japcsik komoly szívességet tesznek nekünk azzal, hogy vasúton szállítják. – Betsy Fleming felállt.

Jack összerakta a képeket, majd kért még egy teljes sorozatot, mielőtt elbocsátotta látogatóit. Aztán az órájára pillantott, és Moszkvát hívta. Sejtette, hogy Szergej is túlórázik.

– Mi a fene, eladta nekik az SS-19 tervrajzát? – kezdte.

A válasz éles volt, lehet, hogy Golovko álmatlanságban is szenvedett.

– Természetesen, jó pénzért. Ugyanez okból adták el nekik maguk az Aegist, az F-15-öst, meg egyébeket...

Ryan elfintorodott. Volt benne valami.

– Kösz, haver. Megérdemeltem. Becslésünk szerint húsz használható példányuk van.

– Elképzelhető, de eddig az embereink nem látogathatták meg a gyárat.

– A mienk igen. Kér néhány fényképet? – mondta Ryan.

– Hát persze, Iván Emmetovics.

– Holnap az asztalán lesz – ígérte Jack. – Megkaptam a szakértőink véleményét, de szeretném hallani, mit mondanak a maguk emberei. Elhallgatott, kis szünet után folytatta. – A legrosszabb esetben hét robbanófej rakétánként, összesen száznegyven darab.

– Elég mindkettőnknek – jegyezte meg Golovko. – Emlékszik, amikor először találkoztunk, és elkezdtünk alkudozni ezeknek a rohadékoknak a leszereléséről? – Hallotta, hogy Ryan horkant a vonal túlvégén. De kollégája gondolatait nem hallhatta.

Persze, de még mennyire hogy emlékszem. A Vörös Október tengeralattjáró fedélzetén láttam először közelről őket. A hátamon borsódzott a bőr, mintha magával, Luciferrel állnék szemközt. Soha semmi vonzalmat nem érzett a ballisztikus fegyverek iránt. Na igen, lehet, hogy negyven éven keresztül valóban ők voltak a béke zálogai. A puszta gondolatuk elvette tulajdonosaik kedvét a nagyzási hóborttól, ami az emberiség történelme során megfertőzte az államfők gondolatait. Vagy – és ez ugyanolyan valószínű

- az emberiségnek ez alkalommal szerencséje volt.
- Ez átkozottul komoly, Jack – szólalt meg Golovko. – Mellesleg, a tisztünk találkozott a hírszerzőikkel. Nagyon kedvezően nyilatkozott róluk, mellesleg köszönöm a jelentésük másolatát. Olyan adatok voltak benne, amelyek nekünk nem álltak rendelkezésre. Semmi létfontosságú, de azért érdekes. Tudják, hogy meg kell találni ezeket a rakétákat?
- Elment az utasítás – nyugtatta meg Ryan.
- Az enyémekeknek is, Iván Emmetovics. Megtaláljuk őket, sose féljen. – Golovkóból kikíváncozott, hogy hozzá tegye. Valószínűleg ugyanarra gondolhatott, mint Ryan: egyetlen okból nem használták a rakétákat. Azért, mert mindkét fél rendelkezett velük, és így olyan volt, mintha egy tükröt fenyegettek volna. De immár nem így van.
- És aztán? – kérdezte sötéten Ryan. – Mit teszünk?
- Nincs olyan amerikai mondás, hogy előbb találd meg a folyót, s csak aztán gondolkozz, hogyan mész át rajta?
- Óriási! Ott tartok, hogy egy nyavalyás oroszoknak kell tartania bennem a lelket.*
- Köszönöm, Szergej Nikolajevics. Azt hiszem, erre is rászolgáltam.

*

- És miért adtuk el a City Bankot? – kérdezte George Winston.
- Mert ő azt mondta, hogy olyan bankot keressünk, amelyik érzékeny az árfolyamhullámzásra – felelte Gant. – És igaza is volt. Épp időben szálltunk ki. Nézd meg magad is! – A bróker újabb utasítást gépelt termináljába, és megjelent a

First National City Bank részvények pénteki jegyzésének grafikonja. Tény, hogy valóban egyetlen gyors zuhanással „koppant”, főleg a Columbus miatt, amely az előző öt hét során nagy mennyiségben vásárolta, kis ideig tartotta, majd amikor nagyban eladta, megingatta a részvény iránti bizalmat. – Egyébként ez riadalmat okozott a programunkban...

– Mark, a City Bank a modell egyik mintarészvénye, vagy nem? kérdezte Winston nyugodtan. Semmit nem nyer azzal, ha nagyon rámászik Markra.

– Ó! – A férfi szeme kissé elkerekedett. – Hát igen, valóban az.

Winston agyában fény gyulladt. Csak kevesen vannak tisztában vele, miként követi szemmel a „szakértői rendszer” a piacot. Különböző interaktív módokon működtek, figyelemmel kísérték a piac egészét, és közlő modelleztek néhány kiemelt mintarészvényt, mint a kialakuló piaci trendek jelzőit. Ezeket a részvényeket, amelyek a piac stabil szereplői voltak, hosszú időn át közlő követtek nyomon. Ezek a részvények általában lassabban estek és emelkedtek a spekulatív részvényeknél. Két ok és egy szembeötlő tévedés rejtett e mögött. Az okok abban rejtettek, hogy bár a piac még a legkedvezőbb körülmények között is mindennap fluktuált, a játék nemcsak arra ment ki, hogy néha leüthessenek valami magas labdát, hanem inkább arra, hogy mindenekelőtt biztos részvényekbe fektessék a pénzüket. Nem mintha létezne igazán biztonságos részvény, miként azt a pénteken történtek is megmutatták. Ez okból is

tekintették a mintarészvényeket időtálló, biztos befektetésnek. És ez volt a közhitben élő tévedés. Hiszen a kockának nincs emlékezete. A mintarészvények azért lehettek azok, amik, mert a társaság, amelyet képviseltek, hagyományosan jó vezetéssel rendelkezik. De a vezetés idővel változhat. Tehát igazából nem a részvények stabilak. A vezetés az, és az egész valahol a múltban gyökeredzett, mégpedig abban, hogy kinek a tőkéjét kellett időről időre megvizsgálni – és ennek dacára azokat használták a trendek mérésére. És a trend csak azért trend, mert az emberek annak tartják, s mivel hisznek benne, úgy is lesz. Winston szemében ezek a mintarészvények nem is mutattak mást, mint azt, hogy a piacon tevékenykedő emberek mit fognak művelni. Számára a trendek mindig is pszichológiaiak voltak, amelyek előre jelezték, mint követnek majd az emberek egy művi modellt. Rájött, hogy Gant, mint a technikai lebonyolítók közül oly sokan, nem egészen így látja.

Azzal, hogy eladta a City Bankot, a Columbus némi riadalmat okozott saját számítógépes brókerrendszerében. És még egy olyan okos ember is, mint Mark Gant, megfeledkezett róla, hogy a City Bank a nyavalyás modell egyik eleme.

– Mutass más bankrészvényeket! – utasította Winston.

– A Chemical volt a következő – mondta Gant, és ezt is lehívta. – Őket követte a Manny-Hanny, majd mások is. Különben, amint láttuk, mi történik, aranyba és fémbe váltottunk. Tudod, ha a por elül, kiderül, hogy jól jártunk. Nem túlzottan, de azért nem panaszkodhatunk. Gant

behívta a tranzakció vezetői programját, meg akarta mutatni, milyen jól dolgozik. – A pénzt onnan teremtettem elő, hogy gyorsan variáltam a Silicon Alchemyn, azt pedig a GM-be fektettem, és...

– Majd később, Mark – veregette meg a vállát Winston. – Így is látom, hogy jó munka volt.

– Különben pedig végig a trend előtt voltunk. Na jó, ért egy kis kár, amikor megtudtuk a hírt, és jó néhány stabil dolgot el kellett passzolnunk, de ilyesmi mindenkivel megtörténhet...

– Hát nem látod?

– Mit nem látok, George?

– Mi voltunk a trend.

Mark Gant pislogott, és Winston már biztos volt benne: Nem látja.

29.

Fehéren, feketén

A bemutató igen jól sikerült, és a végén a japán delegáció vezetője, a csibai egyetem szemsebész professzora egy ízlésesen becsomagolt dobozt nyújtott át Cathy Ryannek. A doktornő kicsomagolta, s egy aranyhímzéses, világoskék sálát talált benne. Több mint százéves lehetett.

– A kék illik a szeméhez, Ryan professzor – mondta kollégája őszinte elismeréssel. – Sajnos nem elég értékes ajándék ahhoz képest, amit ma öntől tanultam. Több száz cukorbeteg van a kórházamban. Ezzel a technikával

remélhetőleg a többségnek visszaadhatjuk a látását. Csodálatos áttörés, professzor. – Tisztelettel meghajolt.

– A lézer az ön hazájából érkezett – felelte Cathy. Nem tudta, hogyan érezzen. Az ajándék lenyűgöző, ez az ember pedig láthatólag teljesen őszinte, miközben országa talán háborúban áll az övével. De miért nincs semmi a hírekben? Ha háború van, miért nem tartóztatták le ezt a külföldit? És hogyan viselkedjen vele? Legyen kedves, mint tanult kollégával szokás, vagy ellenséges, mint egy ellenséggel illő? Mi a csuda történik egyáltalán? Andrea Price-ra pillantott, aki a falnak támaszkodva, karját a mellén összefonva mosolygott.

– És ön megtanított rá, mint kezeljem hatékonyabban a lézert. Az alkalmazott tudomány csodás példája. – A japán professzor a többiekhez fordult, és fölemelte a kezét. A tömeg tapsviharban tört ki, és Cathy Ryan elpirulva arra gondolt, talán mégiscsak megkapja a Lasker-szobrocskát a kandallópárkányra. Mindenki kezét rázott vele, mielőtt felszálltak volna a buszra, amely visszavitte őket a Pratt Streetre, a Stouffer's-hez.

– Megnézhetem? – kérdezte Price különleges ügynök, miután mindenki elment, és az ajtó becsukódott mögöttük. Cathy átnyújtotta a sálat. – Bájos. Vehet hozzá egy új ruhát.

– Szóval nem is volt miért aggódni – jegyezte meg dr. Cathy Ryan. Érdekes, alig néhány másodperce ért véget az előadása, s már elfeledkezett az egészről. – Hát nem érdekes?

– Nem. Ahogy már mondtam, nem is vártam mást. – Price némi vonakodással adta vissza a sálat. A kis

professzornak igaza van, gondolta. Jól megy a szeméhez.

– Mióta csinálja ezt?

– A retinaműtéteket? – Cathy becsukta jegyzetfüzetét. – Akkor kezdtem foglalkozni ezzel, amikor a kis Jack született. Aztán támadt egy ötletem, mint tapad természetesen a retina, és hogyan tapaszthatnánk vissza, ami levált. Elkezdtük keresni, hogyan hozhatjuk rendbe a vérereket. Bernie hagyta; hadd kísérletezzem vele, aztán az egészségügyi intézettől kaptam egy kutatási alapot, és így vezetett egyik dolog a másikhoz.

– És most az egész világon maga a legjobb ebben – vont a le a következtetést Price.

– Igen, egészen addig, míg meg nem tanulja valaki, akinek ügyesebb a keze. – Cathy elmosolyodott. – De azt hiszem, még néhány hónapig én vagyok a legjobb.

– Na, hogy van a bajnok? – Bernie Katz lépett a szobába. Most először látta Price-t, és megzavarta az igazolvány a lány kabátján. – Ismerem magát?

– Andrea Price. – Az ügynök gyorsan, de alaposan szemügyre vette, mielőtt kezét rázott vele. A férfi hízelgőnek is találta, amíg Andrea hozzá nem tette: – Titkosszolgálat.

– Miért is nem voltak ilyen zsaruk az én koromban? – sóhajtott lovagiasan a sebész.

– Bernie volt az egyik első mentorom itt. Most osztályvezető főorvos – magyarázta Cathy.

– Csak azért, hogy a kollégám a fejemre nőjön presztízsből. Jó hírt hoztam. Van egy kémem a Laskerbizottságban. A döntőben vagy, Cathy.

– Mi az a Lasker? – kérdezte Price.

- Egy lépcsőfokra van a Lasker-díjtól – magyarázta Bernie.
- Stockholmban veheted át.
- Ugyan, Bernie, sose kapom meg. A Lasker nem akármilyen.
- Akkor csak kutass tovább, kislány! – Katz megölelte és távozott.

Akarom, akarom, akarom! Nem kellett kimondania, hogy Price különleges ügynök lássa rajta. A fenébe, hát nem ezerszer különb ez, mint politikusokat őrizni?

– Megnézhetem valamelyik műtétjét?

– Ha akarja? Különben jöjjön! – Cathy most már egyáltalán nem bánta, hogy ott van.

Átmentek a klinikán, be az egyik laborba. Dr. Ryan a folyosó közepén megtorpant, zsebébe nyúlt, és kis jegyzetfüzetet vett elő.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte Price. Tudta, hogy túl sokat beszél, de ideje megtanulnia védence szokásait. Úgy látta, Cathy Ryan az a fajta, aki nem szereti, ha őrködnek fölötte, és meg kell még barátkoznia a helyzettel.

– Meg kell szoknia – mosolygott Ryan professzor, s gyorsan följegyzett valamit. – Ahányszor csak eszembe jut valami, rögtön leírom.

– Nem bízik a memóriájában?

– Soha. Az ember nem hagyatkozhat az emlékezetére, ha betegek sorsa múlik rajta. Ez az egyik első szabály, amit az orvosi egyetemen megtanul az ember. – Cathy fejét csóválva fejezte be. – Ez egy ilyen szakma. Sok-sok mindent szűrhat el az ember. Amit nem ír le, az nem létezik. Jó lecke, érdemes megjegyezni, gondolta Andrea Price, s tovább követte védencét a folyosón. Tökéletesen illik rá a

Sebész kódnév. Precíz, értelmes, alapos. Ha nem utálná ilyen látványosan a fegyvereket, még jó ügynök is válhatna belőle.

*

Most már valóságos rutinná vált, sok szempontból semmi új nem volt benne. A japán védelmi erők légierejének egy egész generációja nőtt fel úgy, hogy a Dolinszk Szokol-i előretolt támaszpontból induló orosz vadászpilótákra kellett készenlétben lenniük, eleinte az amerikai légierővel együttműködve. A szovjet légierő egyik bejáratott útvonalát pedig „Tokió Expressz”-nek becézték, bár a szót a Guadalcanalon állomásozó amerikai tengerészgyalogosok találták fel 1942-ben.

Az E-767-esek biztonsági okokból a 6. repülőszázaddal állomásoztak Komacuban, Tokiótól nem messze, de a két F-15J-nek, amelyek az E-767-es irányítása alá tartoztak, s most Hokkaido szigetének északkeleti csücskénél, Nemuro városa fölött szálltak, Csitoszéban, a központi szigeten volt a bázisa. Vagy százmérföldnyire lehettek a parttól, és mindkét gépen nyolc rakéta volt, közülük négy hőkeresővel és radar célirányítóval felszerelve. S mindegyiken éles robbanófej. Már csak a célpont hiányzott. Éjfél elmúlt: A pilóták kipihentek és éberek voltak, kényelmesen ültek katapultüléseikben, éles szemük a sötétet vizslatta, ujaikkal finoman korrigálták az irányt a botkormányokon. Radarjukat kikapcsolták, bár az összeütközés elleni kis jelzőfény égett, ezeket is hamar kikapcsolják, ha úgy hozza a szükség, s akkor gyakorlatilag láthatatlanok lesznek.

– Sas Egyes-Ötös – szólalt meg az egység parancsnokának digitális rádiója. – Ellenőrizze a kereskedelmi forgalmat ötven kilométerre, nulla-hármas-ötös a helyzete, iránya kettes-egyes-ötös.

– Vettem, Kami – felelte a pilóta lenyomva rádiója gombját. Kami a cirkáló megfigyelőgép hívőjele volt. A szó egyébként lelket, szellemet jelent, s ezek a gépek csakugyan az országot védő szellem modern megfelelői lettek, s az F-15J-k az erős karok, amelyek végrehajtották a szellemek parancsait. A két vadászgép utasítás szerint jobbra fordult, és lapos, üzemanyag-takarékos ívben ereszkedett lefelé, tizenegyezer méterig, ötszáz csomós sebességgel távolodva országuktól. A radart még mindig nem kapcsolták be, de most már folyamatosan feltűnt készülékükön a Kami digitális jele. Ez is az újítások egyike volt, amivel az amerikaiak nem rendelkeztek. A parancsnok föl-, majd lepillantott.

– Ott van – mondta rádiójába a parancsnok.

– Látom – vételezte a társa.

Most már mindkét vadászgép balra fordult, lassan ereszkedett az Air Canada 767-ER mögött. Igen, a faroklámpa fényénél jól kivehető az embléma. Feltehetőleg a menetrend szerinti járat, Torontóból a sarkkörön keresztül a Narita nemzetközi repülőtérre. Az időpont is stimmel. Szinte egyenesen hátulról közeledtek, ha nem is pontosan, és mellé húzódtak. A gép rázkódása elárulta, hogy egy „nehéz dög”, egy széles testű utasszállító gép turbulenciahullámaiban repülnek. A parancsnok közelebb húzódtott, annyira, hogy lássa a kabinablakok sorát, a

hatalmas motorokat a szárnyak alatt, és a Boeing tömpe orrát. Ismét rádiójához nyúlt.

– Kami, Sas Egyes-Ötös.

– Sas.

– Azonosítottuk, Air Canada Hetes-Hatos-Hetes Echo Romeo, a jelzett irányból és sebességgel. – Érdekes módon a légvédelmi őrző nyelve az angol maradt. Ez a repülés nemzetközi nyelve, az összes pilóta beszélt, és jobban megfelelt a fontos közlendőkre.

– Vettem. – A vadászok tovább járőröztek, s az utasszállító kanadai pilótája soha nem tudja meg, hogy két harcra kész vadászrepülő közelítette meg háromszáz méterre. Eszébe sem jutott volna, hogy ilyesmi történhet, hiszen béke van, legalábbis a világnak ezen a részén.

A vadászpilóták a maguk részéről minden különösebb izgalom nélkül vették tudomásul az új feladatot, és a vele járó mindennapos változásokat. Meghatározatlan ideig két gépnél kevesebb soha nem lehetett őrzőjáratban. Csitoszéban két másik plusz ötös, négy pedig harmincas riadófokozatban várakozott. A századparancsnok mindent elkövetett, hogy magasabb riadófokozatot rendeljenek el, mert bármit is mondjon Tokió, országuk háborúban áll. Ezt megmondta az embereinek is. Az amerikaiak csodálatos ellenség, magyarázta az első alkalommal, amikor beszédet tartott pilótáinak és a magasabb beosztású földi személyzetnek. Okosak, ördögiek és veszélyesen agresszívek. S ami még rosszabb, velük, japánokkal ellentétben, akik hajlamosak a tökéletesen kiismerhető viselkedésre, teljesen kiismerhetetlenek. Talán éppen ezért

helyezték a parancsnokot erre a posztra, gondolták a pilóták. Ha a dolgok tovább romlanak, itt alakul ki az első összetűzés az ellenséges amerikaiakkal. S bármi árat fizessenek is érte pénzben, üzemanyagban, fáradságban, a parancsnok készen akart állni rá. A pilóták egyetértettek vele. A háború komoly dolog, s bár újdonság volt a számukra, nem hátráltak meg a felelősségtől.

*

Nemsokára idegbajt kapok ettől az időeltolódástól, gondolta Ryan. Tokióban tizennégy órával előbbre jár az idő, mint Washingtonban. Sötét van már, másnap, és bármi okos ötlettel állnak is elő, neki órákat kell várnia, mire történik valami. Ugyanez áll fenn az Indiai-óceán esetében is, de Dubro tengernagy harci erejével legalább közvetlen összeköttetésben volt. Clarknak és Chaveznek azonban csak Moszkván keresztül üzenhet, ahonnan vagy a tokiói RVS-tiszten keresztül jut el hozzájuk mondandója – amit nem sűrűn tehetnek meg –, vagy modemen keresztül, amikor Clark bekapcsolja komputerét, mert anyagot akar küldeni az Interfax Hírügynökségnek. Bármit is tesz, múlik közben az idő, és ezalatt emberek halhatnak meg.

Minden az információ. Mindig is így volt, mindig is így lesz. Valahogyan megtudni, mi folyik itt. Miben mesterkedik a másik oldal? Mire gondolnak?

Mit akarnak elérni? Ez a kérdés.

A háborúk oka mindig gazdasági természetű. Egyike ez azon kevés dolgoknak, amelyekben Marxnak igaza volt. Pusztá birtoklási vágy, nagyszabású fegyveres rablás, ahogy azt az elnöknek is mondta. Állami szinten a dolgot

olyan fogalmak köntösébe csomagolják, mint a Függetlenségi Nyilatkozat, vagy *Lebensraum*, vagy egyéb politikai szólamok, amelyekkel hatni lehet a tömegekre, de a lényeg egyszerűbb: *Nekik van. Mi akarjuk. Megszerezzük.*

De a Mariana-szigetek egyszerűen nem érnek annyit, amennyit a politikában vagy gazdaságban fizetni kell értük. Ez az ügy ipso facto megfosztja Japánt legnagyobb kereskedelmi partnerétől. Ebből évekig nem kászálódik ki. Az 1960-as évek óta oly gondosan kiépített és ápoltt piaci pozíciókat elsöpri valami, amit udvariasan össznépi ellenszenvnek lehetne nevezni, de valójában ennél mélyebb érzélem. Mi oka lehet egy országnak, amelyik ennyire magáévá tette az üzlet fogalmát, hogy hátat fordítson a gyakorlati megfontolásoknak?

De a háború soha nem ésszerű, Jack. Magad mondtad az elnöknek.

– Mondják meg, maguk szerint mi a fenét gondolnak? – Azonnal megbánta a kitörést.

Az alagsori konferenciateremben voltak. A munkacsoport első értekezletén Scott Adler nem volt jelen, Hanson külügyminisztert kísérte el. Itt volt viszont két hírszerző tiszt, négyen a külügyből, és legalább olyan zavartan, értetlenül bámultak, mint ő. Óriási, gondolta Ryan. Néhány másodpercig semmi nem történt. Végül is érthető, nyugtázta magában Jack. Mindig is szinte klinikai érdeklődéssel figyelte, mint reagál egy csoport bürokrata, amikor a valódi véleményükre kíváncsi. Mit mondanak?

– Dühösek és be vannak tojva. – Chris Cook volt, a külügyből, az egyik kereskedelemmel foglalkozó fickó. Két évet húzott le a tokiói követségen, túrhetően beszélt a nyelvet és a kereskedelmi tárgyalások több fordulóján is jeleskedett. Mindig a fölöttesek mögött, de általában az ilyen emberek végzik az igazi munkát, így mennek a dolgok. Ryan ötleteinél is nemegyszer mások aratták le a dicsőséget. Biccentett, s látta, hogy körben mások is ezt teszik. Hálásak, amiért valaki megtörte a jeget.

– Azt tudom, miért dühösek. Azt mondja el, mitől vannak betojva!

– A fenébe is, hát azért, mert még mindig ott vannak a szomszédjukban az oroszok és a kínaiak. Mindkettő nagyhatalom még, mi viszont kivonultunk a Csendes-óceánra arról a részéről. Az ő szemükben magukra hagytuk őket, és most úgy érzik, mi is ellenük fordultunk. Vagyis belőlünk is potenciális ellenség vált. Hová vezet mindez? Milyen igaz barátjuk maradt?

– Miért foglalták el a Marianákat? – kérdezte Ryan. A közelmúlt történelmében Japánt nem támadták meg ezek az országok, de ő maga mindüket, gondolta. Cook akaratán kívül is felhívta a figyelmet valamire. Hogyan reagál Japán a külső fenyegetésre? Azzal, hogy elsőként támad.

– Mélységet ad a védekezéshez, bázist a japán szigeteken kívül.

Oké, ebben lehet valami, gondolta Jack. A falon nem egész egyórás műholdfelvételek lógtak. Immár vadászgépek voltak a saipani és guami repülőtereken és

E-2C Hawkeye légi megfigyelő madarak tartózkodtak éjjel nappal a levegőben, olyanok, amelyeket az amerikai repülőgép-anyahajók is használnak. A védőernyő Tokiótól egészen tizenkétezer mérföldnyire nyúlt. Félelmetes akadály lehet bármiféle amerikai támadás ellen, és lényegében a második világháború-béli nagy japán stratégia megnyirbált változata. Cook megint csak rátapintott valamire.

– Gondolja, hogy valóban veszélyt jelentünk rájuk? – kérdezte Ryan.

– Most már igen – felelte Cook.

– Mert rákényszerítettek – acsarkodott az egyik hírszerző. Cook feléje hajolt az asztalon keresztül.

– Miért indítanak háborúkat? Mert félnek valamitől. Az ég szerelmére, az elmúlt öt évben több kormányt fogyasztottak el, mint az olaszok. Az az ország politikailag instabil. Komoly gazdasági gondjaik vannak. Egész mostanáig bajban volt a pénzüik. A tőzsdéjük bedobhatta a törülközőt a kereskedelmi törvényünk miatt, pénzügyi csődbe kergettük őket, és azt kérdezik, mitől lettek egy kissé paranoiásak? Miért, mi mi a fenét tennénk, ha valaki ezt művelné velünk?

– A külügyi helyettes államtitkár láthatóan sarokba szorította a hírszerzőt.

Helyes, gondolta Ryan. Egy élénk vita csak segít. Minél melegebb a tűz, annál erősebb lesz az acél.

– Együttérzésemet a másik fél iránt némileg csökkenteni a tény, hogy amerikai területet rohantak le, és amerikai állampolgárok jogait csorbították. – Ryan némileg sumáknak érezte a Cook tirádájára adott választ. A

sebesült rókát kergető vadászkutya reakciója, amely eljátszhat zsákmányával ahelyett, hogy egyszer, a változatosság kedvéért fordítva történne. Mindig oly remek érzés!

– Mi pedig néhány százezer állampolgárunkat megfosztottuk a munkájától. És az ő jogaikkal mi van?

– Szarok a jogaikra! Maga kinek az oldalán áll, Cook?

A helyettes államtitkár hátradőlt székében, és mosolyogva adta meg a kegyelemdőfést.

– Azt hittem, azt várják el tőlem, hogy mondjam el, mit gondolnak. Vagy nem azért vagyunk itt? És ők úgy vélik, hogy hülyét csináltunk belőlük, megaláztuk őket, és úgy általában legfeljebb elviseljük, de nem tiszteljük őket. Soha nem tárgyalunk egyenlőként velük, nekik pedig nem tetszik a dolog, és úgy érzik, többet érdemelnének. És tudják, nem is hibáztatom őket, hogy így éreznek – folytatta Cook. – Oké, most kitörtek. Hibáztak, és ezzel nem értek egyet, de látnunk kell, hogy mennyire igyekeztek áldozatok nélkül megtenni a stratégiai céljaik érdekében. És ezt is számításba kell vennünk, vagy nem?

– A nagykövet azt mondja, országa, hajlandó itt megállni – mondta Ryan, s nem kerülte el figyelmét Cook tekintete. Látszik, hogy alaposan végiggondolta a helyzetet. Helyes.

– Komolyan vehetjük?

Megint csak egy kemény kérdés, olyasmi, amit az asztal körül ülők nemigen szerettek. A kemény kérdések határozott választ igényelnek, és az ilyen válaszok gyakran bizonyulnak tévesnek. A NIO-s hírszerző tisztek voltak a legrosszabb helyzetben. A NIO-s tisztek általában magas

rangú CIA-, DIA- vagy NSA-hírszerzők voltak. Egyikük mindig az elnök közelében volt, hogy tanácsaival segíthesse akármely gyorsan kialakuló válságban. Szakértőknek számítottak a területükön, és azok is voltak, akárcsak Ryan, aki maga is NIO-s volt. Csak éppen volt velük egy kis probléma. Az, hogy általában komoly, keményfejű emberek. A haláltól nem félnek, de attól nagyon is, hogy valami súlyos kérdésben tévednek. Ez okból sokan talán még akkor sem válaszolnának határozottan valami kemény kérdésre, ha pisztolyt szegeznének a halántékukhoz. Ryan körbehordozta tekintetét az arcokon, s látta, hogy Cook megvető képpel ugyanezt teszi.

– Igen, uram, valószínű, hogy megállnak. Az is valószínű, hogy ajánlanak valamit cserében. Tudják, hogy hagyniuk kell „megóvnunk az arcunkat”. Erre számíthatunk, és ha úgy döntünk, hogy tárgyalunk velük, még jól jöhet.

– Tehát ezt javasolja?

Mosoly, bólintás.

– Soha nem árt tárgyalni, bármilyen komoly legyen is a helyzet. Ne feledje, külügyes vagyok. Nem is ajánlhatnék mást. Nem ismerem a dolgok katonai oldalát. Azt sem tudom, le tudjuk-e győzni őket vagy sem. Feltételezem, hogy igen, és hogy ők is tudják. Tisztában vannak vele, hogy szerencsejátékot játszanak, és emiatt még jobban félnek, mint mi. Ezt is kihasználhatjuk.

– Mire alkudjunk? – kérdezte tollat rágcsálva Ryan.

– Status quo ante – felelte habozás nélkül Cook. – Teljes kivonulás a Mariana-szigetekről, a szigetek és lakóik visszatérnek USA-fennhatóság alá, jóvátétel az áldozatok

családjának, és megbüntetik azokat, akik felelősek a halálukért. – Ryan látta, hogy erre még a NIO-sok is bólintanak. Határozottan kezdte megkedvelni Cookot. Kimondta, amit gondolt, és volt benne logika.

– Mit verhetünk ki belőlük? – A kérdés ismét egyszerű és lényegre törő volt.

– Kevesebbet. – *Hol a pokolban rejtegette eddig Scott Adler ezt a fickót?*, gondolta Ryan. *Egy nyelvet beszélünk.*

– Adniuk kell valamit, de nem adják vissza az egészet.

– És ha megmakacsoljuk magunkat? – kérdezte a nemzetbiztonsági tanácsadó.

– Ha az egészet vissza akarjuk szerezni, harcolnunk kell érte – mondta Cook. – És ha a véleményemre kíváncsiak, nem veszélytelen. – Ryan megbocsátotta neki a törékeny végkövetkeztetést. Elvégre külügyes, része annak a kultúrának.

– A nagykövetet felhatalmazták a tárgyalásokra?

– Azt hiszem, igen – felelte némi tűnődés után Cook. – Jó stábja van, és magas rangú, hivatásos diplomata. Ismeri Washington, és tudja, hogyan játssza ki a kártyáit. Ezért is küldték ide.

Pofázni jobb, mint háborúzni. Jack nem feledkezett meg Winston Churchill szavairól. És így is volt, főleg ha az előbbi nem zárta ki teljesen a másik veszélyét.

– Oké – bólintott Ryan. – Szükségem van még néhány dologra. Maradjanak itt! Jelentést kérek a helyzetről. Véleményeket akarok. Az összes lehetőséget mérlegelni. Különböző forgatókönyveket. A legvalószínűbb válaszokat a részükről a mi elméleti katonai lépéseinkre. – A NIO-

sokhoz fordult. – De leginkább a nukleáris kapacitásuk érdekel, és hogy milyen feltételek készíthetnék őket arra, hogy használják is.

– Milyen figyelmeztetést kaphatunk? – Meglepő módon Cook tette föl a kérdést. És meglepő módon a másik NIO-s adta meg a választ, aki szükségét érezhette, hogy megmutassa, ő is tud valamit.

– Semyán még működik a Cobra Dane radar, akárcsak a DSPS műholdak. Ezek figyelmeztetnek, jelzik, ha arra kerül a sor. Csináltunk valamit, dr. Ryan, ami...

– A légierőnél halomban állnak a levegőből indítható cirkálórakéták. B-1-es bombázókon szállíthatók. Lehetőségünk van arra, hogy Tomahawk cirkálórakétákat W-80-as rakétafejekkel szereljünk föl. Hajókról és tengeralattjárókról is kilőhetjük őket. Az oroszok tudják, hogy rendelkezünk a lehetőséggel, és nincs ellene kifogásuk, amennyiben nem verjük nagydobra.

– Ez eszkaláció – figyelmeztette Cook. – Meg kell gondolnunk.

– És mi van az ő SS-19-eseikkel? – kérdezte finoman a másik NIO-s.

– Szerintük szükségük van rá. Nem lesz könnyű meggyőzni őket. Cook körülnézett az asztal mellett ülőkön. – Ne feledjék, egyszer már dobtunk atombombát az országukra. Kényes téma, és olyan emberekkel van dolgunk, akiket paranoia vezérel. Azt javaslom, legyünk óvatosak.

– Feljegyeztem. – Ryan felállt. – Tudják, mit akarok. Lássanak munkához! – Kicsit jólesett, hogy ilyen utasítást adhat ki. Az már nem, hogy meg kellett tennie, és még

kevésbé esett jól, ha belegondolt, milyen válaszokra számíthat. De valahol el kell kezdenie.

*

– Nehéz napod volt? – kérdezte Nomuri.

– Azt hittem, most, hogy Jamata elment, könnyebb lesz – mondta Kazuo. Fejét csóválta, majd hátratámasztotta a kád finom faperemének. – Tévedtem.

A másik helyeslően bólintott. Mindnyájuknak hiányoztak Kazuo szexuális történetei. Szükségük volt rá, hogy elvonja a figyelmüket, de csak Nomuri tudta, miért érték véget.

– És most mi van? Goto most azt mondja, szükségünk van Amerikára. A múlt héten még az ellenségeink voltak, most meg újra barátok vagyunk? Zűrös ez egy magamfajta egyszerű embernek. – Nomuri megdörzsölte lehunytt szemét. Kíváncsi volt, mi akad a horogra. Nem volt olyan könnyű kapcsolatot kialakítani ezekkel az emberekkel, hiszen annyira mások, mint ő. Egyértelműnek tűnt, hogy irigylik őt, ő pedig őket. Vállalkozónak tartják őt, aki a maga ura. Ők viszont nagyvállalatok vezető tisztviselői. Az ő előnyük a biztonság, az övé a függetlenség. Tőlük elvárták, hogy túlórázzanak, ő saját magát hajtotta, ők jobban kerestek, neki kevesebb stressz jutott. És ők tudtak olyan dolgokat, amiket ő nem.

– Szemben állunk Amerikával – mondta egyikük.

– Vettem észre. Nagyon veszélyes?

– Rövid távon igen – bólintott Taoka. Hagyta, hogy az égetően forró víz kioldja a feszültség csomóit az izmaiból. – De azt hiszem, már nyertünk.

– Mit nyertünk, barátom? Úgy érzem, mintha a közepén

kezdtém volna nézni egy krimi, és csak annyit értenék belőle, hogy egy csinos, rejtélyes lány utazik az oszakai vonaton. – Japánban közhely volt, hány krimi megoldása alapszik azon, hogy a vonatok másodpercre pontosak.

– Hát, a főnököm szerint azt jelenti, hogy országunk igazán független lett – próbálta megmagyarázni egy másik magas rangú hivatalnok.

– Miért, hát eddig nem voltunk függetlenek? – kérdezte láthatóan zavartan Nomuri. – Alig akad itt néhány amerikai katona. Nem bosszantanak többet.

– Azokat is letartóztattuk – jegyezte meg Taoka. – De nem érted a lényegét. A függetlenség nemcsak politikát jelent, hanem gazdasági függetlenséget is. Azt, hogy nem szorulsz másra.

– Vagyis az Északi Erőforrás Övezetet, Kazuo – tette hozzá egyikük. Tudta, hogy túl messzire ment, két szempár is figyelmeztetően kinyílt.

– Bárcsak azt jelentené, hogy kevesebbet dolgozunk, és hamarább hazamehetünk, s nem kéne hetente kétszer vagy háromszor is abban a nyavalyás koporsóban aludnunk – szólalt meg az egyik éberebb, hogy témát váltson. [31]

Taoka horkantott.

– Igen, oda egy nő már be sem fér mellém. – Nomuri elég erőltetettnek érezte a felharsanó röhögést.

– Ti hivatalnokok a titkaitokkal! – csóválta fejét a CIA-s. – Remélem, a nőkkel több szerencsétek van. – Kis szünetet tartott. – Hogyan fog ez az egész hatni az üzletemre? – Úgy gondolta, egy ilyen kérdés nem lehet gyanús.

– Szerintem jól – felelte Taoka, s láthatóan mindenki

egyetértett vele.

– Türelmeseknek kell lennünk. Nehéz idők várnak ránk, mielőtt jobbra fordulnának a dolgok.

– De jobbra fordulnak – tette hozzá egy másik bizakodva. – Túl vagyunk a nehezén.

Nem, ha rajtam múlik. De Nomuri persze nem mondta ki, amit gondolt. De mi a fene az az Északi Erőforrás Övezet? Mennyire jellemző a hírszerzésre! Az ember hall valami fontosat, és sejtelve sincs, mi a nyavalyát jelent. Aztán hosszasan mesélte, mi van azzal a hosztesszel, akit fölszedett, hogy erre emlékezzenek, ne a kérdéseire.

*

Szégyen, hogy sötétben kellett érkezniük, de pusztán a véletlenül múlt. A flotta fele Guam felé fordult, amely sokkal jobb természetes kikötővel rendelkezik. No meg azért, hogy a szigeteken mindenki láthassa a japán flottát. Szato tengernagynak elege volt a védelmi erők elnevezésből. Az ő hajói igazi flotta immár, harcot kóstolt hadihajókkal és katonákkal. Legalábbis ő így értékelte. És ha kései korok történészei úgy ítélik, hogy a csata nem is volt igazi ütközet, és nem volt fair, nem tehet róla. Milyen katonai szakkönyv nem tárgyalja a meglepetés hasznát egy támadásnál? Egyetlen ilyenről sem tud, győzködte magát a tengernagy. Messzelátóján szemügyre vette a Takpochao hegyet. Egy órája tudta meg elektrotechnikusaitól, hogy nagy teljesítményű radarállomás működik a hegyen. Újabb fontos tényező annak védelmében, ami ismét hazai föld.

Egyedül állt a hídon a hajnal előtti szürkületben. Milyen ódivatú fogalom, tűnődött. Szürkület? Egváltalan nem

érezte szürkének. Van benne valami csodálatos békesség, főleg ha az ember egyedül élvezheti, és agya minden zavaró tényezőt kizárhat. Feje fölött elektromos berendezések zúgtak méhkasként, de ezt a zajt hamar elengedte a füle mellett. Ide hallatszott a hajó berendezéseinek távoli zümmögése, a motorok, a légkondicionálók hangja. Ezzel sem törődött. Csak az emberi hangok zavarták volna. De a *Mucu* kapitánya fegyelmet tartott a hídon. A tengerészek csak akkor szólaltak meg, ha okuk volt rá, ahogyan kell, a kötelességükre koncentráltak. Szato tengernagy egyenként zárta ki tudatából a zajokat, míg végül csak a tenger hangja maradt, a hullámokat hasító acéltest csodálatos zúgása. Lenézett, hogy lássa is a legyező alakban szétterülő tarajt, melynek fehérje ragyogó és halovány volt egyszerre, és a tat felé elbűvölő, zöldes fényben fluoreszkált a tenger a megzavart fitoplanktonoktól, ezektől az apró lényektől, amelyek éjszakánként fölmerülnek. Szato sosem vette a fáradságot, hogy utánanézzon, mely okból. Talán, hogy gyönyörködjenek a holdban és a csillagokban. Elmosolyodott a sötétben. Előtte Saipan szigete mindössze egy sötétebb folt volt a sötét láthatáron. Az őrszemek odafönn a felépítményen levő órallásokban már biztosan észrevették, de ez nem csökkentette Szato örömét, hiszen amióta tengerészek léteznek, van valami különös abban, amikor először megpillantják a földet, hiszen minden út valahogy így ér véget, valaki megpillantja a szárazföld körvonalait.

Ujabb hangok. Először a radarrendszeret mozgató elektromos motorok zúgása, majd valami más. Tudta, hogy későn észlelte. Jobb felől jött a hang. Egyre erősödő, mély morgás, végül Szato rájött, hogy csakis egy közeledő repülőgép lehet. Leeresztette messzelátóját, és jobbra fordult. Előbb semmit nem látott, majd valami villanást észlelt a fedélzet fölött. Két sötét árny süvített el felettük, a *Mucu* megremegett a nyomukban. Szato megborzongott, majd elöntötte a harag. Benyitott a kormányosfülkébe.

– Mi a pokol volt ez?

– Két F-3-as gyakorolt támadást – felelte az ügyeletes fedélzeti tiszt. – Percek óta követjük őket a harctájékoztató központban. Nyomjelzőrakétákkal világítottuk meg őket.

– Megmondaná valaki ezeknek a „vad sasoknak”, hogy ne repkedjenek sötétben a hajó fölött, mert kárt tehetnek bennünk, ők pedig belehalhatnak ebbe az ostobaságba?

– De tengernagy... – hökkent meg a fedélzeti tiszt.

– Ez egy igen értékes flottaegység. Nem akarom, hogy akár egyik hajóm is a dokkba kényszerüljön egy hónapra, mert valami szerencsétlen bolond pilóta nem vette észre a sötétben az árbocát!

– *Hai*. Azonnal hívom őket.

Így elrontani a reggeletem, füstölgött magában Szato, aztán visszaült bőrszékebe és elbóbiskolt.

*

Én lettem volna az első, aki rájött? – kérdezte magától Winston. Aztán rögtön azt, hogy miért is lepődött meg ezen. Az FBI és a többiek nyilván megpróbálják összerakni a dolgokat, de főleg arra vigyáznak, át ne verjék őket.

Ráadásul át kell menjenek minden nyilvántartáson, nem csak a Columbus csoport anyagán. Adatok valóságos óceánja ez, ők pedig nem ismerik eléggé a témát. A lehető legrosszabb időpont, hogy a mély vízbe dobják az embert. A tévé rászállt a dologra. A Szövetségi Tartalék elnöke egyetlen délelőtti talk show-ból sem hiányozhatott, miután a Fehér Ház sajtószobájában nyilvánosan bejelentették a történeteket, és hosszas interjút adott a CNN-ben. Bizonyos fokig működött is a dolog, s ez a tévén is kijött. Ebéd előtt rengetegen jelentek meg a bankok előtt, és csodálkozva látták a hatalmas készpénztömeget, amelyet előző éjjel halmoztak föl, katonai műszóval élve erőfitogtatásként. Bár a bank elnöke az ország minden nagyobb bankárját visszafogottságra intette, a pultok mögött, a betétesekkel tárgyaló tisztviselők pont ellenkezőképp viselkedtek: „*Ó, hát készpénzt akar? Hát persze, amennyi csak kell.*” Nem egy esetben, az embereket, mire hazaértek, egészen másfajta paranoia fogta el: „*Ennyi pénzt tartsak otthon?*” – és délutánra jó páran visszamentek, hogy újra betegyék a bankba.

Ez is Buzz Fiedler munkája lesz. Ahhoz képest, hogy elméleti szakember, jól csinálja. A pénzügyminiszter mindössze időt akart nyerni, és az, hogy ezt a pénzzel tette, jó taktikának bizonyult. Sikerült megtéveszteni a közvéleményt, elhitetni az emberekkel, hogy a helyzet nem is olyan rossz, mint amilyennek látszik.

A komoly befektetőket persze nem lehetett megtéveszteni. A helyzet rossz volt, és a játék a bankokkal legfeljebb kis

időre hozott megoldást. A Szövetségi Bank készpénzt ömleszt a rendszerbe. Néhány napig jó elképzelés. A hét végére tovább gyengítik vele a dollárt, amely a világ pénzügyi köreiben máris oly népszerű, mint a pestis. S ami a legrosszabb, bár Fiedlernek ideiglenesen sikerült elkerülnie a bankpánikot, megvan a határa, meddig lehet egy ilyen pánikot visszatartani anélkül, hogy valóban helyreállítanák a bizalmat. Minél tovább játszik az ember ilyen ideiglenes megoldásokkal, annál nagyobb lesz a pánik, amikor ezek hatástalannak bizonyulnak. Winston ettől tartott.

Mert nem lehet egyhamar kibogozni a beruházási rendszer torka köré feszülő gordiuszi csomót.

Winston úgy vélte, sikerült megfejtenie, mi okozta a történeteket, de időközben rájött arra is, hogy talán nincs megoldás. A szabotázs a DTC-nél mesteri csapás volt. Lényegében nem volt ember, aki tudta volna, mi van a birtokában, mit fizetett érte, mikor kapta meg, vagy hogy mennyi pénze maradt. Nem tudták az egyéni befektetők, nem tudták az intézmények, nem tudták a kereskedőházak. Senki.

Hogyan kezdődik majd az igazi pánik? A nyugdíjpénztárak kiszáradva kitöltik havi csekkjüket, de vajon elfogadják-e a bankok? A Szövetségi Bank erre biztatja majd őket, de nyilván lesz valahol egy bank, amelyiknek megvannak a maga bajai és úgy dönt, nem fogadja el. Egyetlenegy. Elvégre mindig így kezdődik az ilyesmi, kicsiben, egy helyen, mégis újabb lavinát indít meg, s akkor ismét a Szövetségi Banknak kell közbelépnie. Felduzzasztani a

forrásokat, ami viszont beindítja a hiperinflációs ciklust. Ez pedig a legrosszabb lidércnyomás. Winston jól emlékezett rá, mint hatott az infláció a piacra és az országra a hetvenes évek végén. Az északnyugati hegyekben kunyhókat építő flúgosok, és az apokalipszis utáni életet ábrázoló rossz filmek sora mutatja, mennyire aláásta a nemzet önbizalmát a dolog. Pedig mennyi is volt akkor a legmagasabb infláció? Tizenhárom százalék körül. Húszszázalékos kamatokkal. Egy olyan országban, amelynek semmi más baja nem volt, mint az, hogy a benzinkutaknál álló sorok és egy habozó elnök miatt elvesztette az önbizalmát. Most csak nosztalgiával gondolhatnak vissza rá.

És most sokkal rosszabb lesz; mintha nem is Amerikában lennének, hanem a weimari Németországban, Argentínában a régi rossz időkben, vagy Brazíliában a katonai diktatúra idején. És ki tudja, megáll-e a válság Amerikánál, vagy mint 1929-ben, a hatások messzire gyűrűznek? Winston attól félt, talán el sem tudja képzelni, milyen mértékben nyomoríthatja meg a gazdaságot világszerte ez a csapás. Tudta, hogy őt személyesen nem fogják mélyen érinteni a történetek. Ha magánvagyonának kilencven százaléka szétolvad, még mindig tekintélyes összeg marad. Mindig is igyekezett többek között olyan megfogható dolgokba is fektetni a pénzét, mint az olaj vagy az arany, s mivel minden nagyobb válság végső soron deflációs, különböző holdingjainak relatív értéke idővel növekszik. Ő és családja túléli a válságot, virágozni fog, de a kevésbé szerencsésekre gazdasági és társadalmi

válság vár. És nem csak önmagára kell gondolnia. Éjszakánként a kisemberek jártak az eszében, akik látták hirdetését a tévében, és rábízták megtakarításaikat. A bizalom varázsszó. Azt jelenti: tartozol azoknak az embereknek. Azt jelenti: hittek neked, és be kell bizonyítanod, hogy jól tették. Nemcsak miattuk, magad miatt is. Mert ha elbuzsz, nem épülnek fel a házak, a kisrácok nem tanulhatnak tovább, és emberek álmai foszlanak szerteszt. És nem csak Amerikában, mert ami most történik, az egész világra kihathat, és ki is hat, gondolta Winston.

És az illetőnek tudnia kellett, mit tett. Ez nem véletlen baleset volt, hanem alaposan kigondolt, stílusosan végrehajtott terv. *Jamata! Az a ravasz szarházi!* Talán az első japán befektető, aki kivívta a tiszteletét. Az első, aki igazán megértette a játék taktikáját és szabályait. Mert erről volt szó. Az a pillantás a sötét szempárban a pezsgőspohár fölött. *Miért is nem vetted már akkor észre?* Hiszen erre ment ki az egész játék. De nem. Nem lehet, hogy csak erről van szó. A taktika legalábbis részben másra irányul. De mire? Mi lehet olyan fontos, hogy Jamata Raizo hajlandó legyen lemondani személyes vagyonáról, és ezzel együtt tönkretenni azt az igencsak nemzetközi piacot, amelytől saját vállalatai és saját hazájának gazdasága is függenek? Ilyesmi nem fordul meg egy üzletember fejében? Különös volt, hogy hiába jött rá minderre, mégsem tudta felfogni, miről van szó. Winston kinézett az ablakon a New York-i kikötőben lenyugvó nap felé. El kell mondania valakinek, valaki olyannak, aki felfogja, mi ez az egész.

Fiedler? Talán. De jobb lenne olyan, aki ismeri a Streetet... és mást is tud. De ki?

*

– A mieink? – Mind a négy romboló Laolao Bayben volt. Egyikük egy tartályhajóhoz simult, nyilván tankolt.

Oreza a fejét rázta.

– Más festés. A flotta sötétebbre festi a hajóit. Kékebbre.

– Komoly hajóknak tűnnek, öregem. – Burroughs visszaadta a messzelátót.

– Billboard radarok, függőleges rakétakilövő állások, tengeralattjáró-elhárító helikopterek. Aegis osztály, olyan, mint a mi Burke osztályunk. Valóban komoly hajók. Ezekről még a repülők is félnek. – Oreza figyelte, amint egy helikopter felröppen az egyikről, és az öböl felé tart.

– Jelentsük?

– Jó ötlet.

Burroughs bement a nappaliba, és visszarakta az elemeket a telefonjába. Talán fölösleges óvintézkedés volt eleve áramtalanítani a készüléket, de egyikük sem óhajtotta közelebről megtudni, mint bánnak a japánok a kémekkel, hiszen azok voltak. Az antennát sem volt könnyű átdugni az egyik tál alján kialakított lyukon, és úgy tartani a telefont a fülnél, de legalább valami humort vitt a vállalkozásba, és bármi jól jött, amin mosolyoghattak.

– Jackson ellentengernagy.

– Ismét ön az ügyeletes, uram?

– Igen, főtörzs.

– Négy Aegis romboló a sziget keleti partjánál. Az egyik egy kis tartályhajóból tankol. Hajnal után jelentek meg. Két

autószállító van a rakpartnál, egy a láthatáron. Nemrégiben húsz vadászgépet számoltunk, a fele dupla farkú F-15-ös. A másik fele egyfarkú, de nem ismerem föl. Különben semmi újság.

Jackson az alig egyórás műholdfelvételt tanulmányozta. Négy hajó és vadászgépek mindkét repülőtéren. Bólintott és feljegyzett valamit.

– Na és milyen ott? – kérdezte. – Úgy értem, zaklatják az embereket, letartóztatások, meg minden? – Hallotta a horkantást a vonal túlvégéről.

– Szó sincs ilyesmiről, uram. Kedvesek, amennyire csak lehet. A fenébe is, tele van velük a tévé, a közszolgálati kábelcsatorna, azon gyözködnek minket, mennyi pénzt akarnak elkölteni itt, és mi mindent fognak tenni értünk. – Jackson kihallotta az undort a másik hangjából.

– Nem rossz. Nem biztos, hogy legközelebb is itt talál. Kell, hogy aludjak egy kicsit, de mostantól ez a vonal csak a maguké. Oké?

– Vettem, ellentengernagy.

– És csak nyugalom, főtörzs. Semmi hősködés!

– Nem vagyok már gyerek, több eszem van annál – nyugtatta meg Oreza.

– Akkor fejezzük be, Oreza. Jó munkát! – Jackson hallotta, hogy a vonal megszakad, még mielőtt letette volna a kagylót. – Átnézett a szomszéd íróasztalra.

– Felvettem – mondta a légierő hírszerző tisztje. – Megerősíti a műholdfelvételt. Hajlamos vagyok elhinni, hogy még mindig biztonságban van.

– Maradjon is. Senki ne hívja az engedélyem nélkül –

utasította Jackson.

– Igenis, uram! – Azt már nem tette hozzá, hogy valószínűleg nem is tudnák.

*

– Kemény napja volt? – kérdezte Paul Robberton.

– Volt már rosszabb is – felelte Ryan, noha a válság túl friss volt ilyen bizalmas értékeléshez.

– A felesége nem bánja...?

– Megszokta, hogy nem vagyok otthon, és néhány napon belül kialakul valami rutin.

A titkosszolgálat ügynöke kis szünetet tartott.

– Hogy van a főnök?

– Szokás szerint övé a neheze. Mindannyian rá támaszkodunk – vallotta be Jack, és kinézett az ablakon. Épp ráfordultak az ötvenes útra. – Jó ember, Paul.

– Maga is, doki. Mindannyian örülünk, hogy visszajött. – Elhallgatott egy röpké pillanatra. – Mennyire kemény a dolog? – A titkosszolgálat abban a kellemes helyzetben volt, hogy szinte mindenről tudnia kellett, ami nem is baj, hiszen amúgy is szinte minden eljutott a fülükbe.

– Nem mondták magának? A japánok atombombát csináltak, és van hozzá ballisztikus rakétájuk, amivel célba is tudják juttatni.

Paul keze megfeszült a kormánykeréken.

– Remek. De csak nem olyan örültek, hogy használják is.

– 1941. december hetedikén este, a USS *Enterprise* kikötött Pearl Harborban, hogy feltankoljon és feltöltsék a készletét. Bill Halsey tengernagy szokása szerint felcsörtetett a hídra, szemügyre vette, milyen pusztítást

végzett a reggeli csapás, és a következőket mondta: „Amikor ez a háború véget ér, a japán nyelvet már csak a pokolban beszélik.” – Ryan maga sem értette, miért mondta ezt.

– Olvastam a könyvében. Gondolom, akkoriban tetszett azoknak, akik körötte álltak.

– Feltételezem. De ha használják az atombombát, ez vár rájuk. Remélem, ők is tisztában vannak vele. – Ryanen kezdett úrrá lenni a fáradtság.

– Pihennie kéne, dr. Ryan. Nyolc órát, talán kilencet is – mondta Robberton vádlón. – Mint nekünk is. A fáradtság lerontja az agytevékenységet. A főnöknek pedig szüksége van az eszére, doki.

– Nem vitatkozom. Lehet, hogy este megiszom egy pohárral – tűnődött fennhangon Ryan.

Amikor hivatali kocsija beállt a parkolóba, még egy autó volt a felhajtón, és egy ismeretlen arc nézett ki az ablakon.

– Ő Andrea. Már beszéltem vele. Mellesleg a felesége ma remek előadást tartott. Minden rendben ment.

– Még szerencse, hogy két vendégszobánk van – kuncogott Ryan, és bement a házba.

Elég jó volt a hangulat, és úgy tűnt, hogy Cathy jól kijön Price ügynökkel. A két ügynök egymással beszélgetett, mialatt Ryan elfogyasztott egy könnyű vacsorát.

– Mi újság, édes? – kérdezte Cathy.

– Komoly a japán válság, ráadásul itt van ez a Wall Street-ügy.

– De hogy lehet, hogy...

– Minden, ami eddig történt, a tengeren zajlott. Még nem

ért el a híre, de már nem kell sok idő.

– Háború?

Jack fölpillantott, majd bólintott.

– Lehet.

– De ma a Wilmerben mindenki olyan kedves volt. Úgy érted, ők sem tudják?

– Így van – bólintott ismét Ryan.

– De hát ennek semmi értelme.

– Így van, drágám. Az égvilágon semmi.

Megszólalt a telefon, a szabályos házi vonal. Jack volt közelebb, ő vette fel.

– Halló?

– Dr. John Ryan? – kérdezte egy hang.

– Igen. Ki maga?

– George Winston. Nem tudom, emlékszik-e rám, de tavaly találkoztunk a Harvard klubban. Tartottam egy kis beszédet. Maga a szomszéd asztalnál ült. Mellesleg szép munka volt, amit a Silicon Alchemyvel csinált.

– Mintha ezer éve lett volna – mondta Ryan. – Nézze, elég sok a dolgom, és...

– Találkoznom kell magával. Fontos.

– Milyen ügyben?

– Tizenöt vagy húsz percre van szükségem, hogy elmagyarázzam. Newarkban van a gépem. Oda tudok menni, ahová csak akarja. – Kis szünet után hozzátette. – Dr. Ryan, nem kérném, ha nem tartanám fontosnak.

Jack egy másodpercig gondolkodott. George Winston komoly játékos, nagy tekintélynek örvend a Streeten. Azt mondják, kemény, ravasz, tisztességes. És Ryannek az is

- eszébe jutott, hogy egy japán vevőnek adta el a vállalatát. Egy bizonyos Jamatának. Nem ismeretlen név.
- Oké. Beszorítom magát. Holnap hívja fel időpontért az irodámat.
- Köszönöm, hogy meghallgatott. Holnap találkozunk. – Megszakadt a vonal. Mire Jack felnézett, Cathy már dolgozott, a jegyzeteit másolta be a füzetéből laptop komputerébe, egy Apple Powerbook 800-ba.
- Azt hittem, titkárnőd van az ilyesmire – mondta elnéző mosollyal a férje.
- De ő nem gondolkodik rajtuk, amikor beírja a jegyzeteimet. Én igen. – Cathy félt elmondani Bernie hírért a Laskerről. Átvett néhány rossz szokást a férjétől, köztük Jack ír paraszti babonáját, hogy elúzzuk a szerencsénket, ha valamiről idő előtt beszélünk. – Az előadás után eszembe jutott egy érdekes ötlet.
- És rögtön le is írtad – jegyezte meg a férje. Cathy szokásos huncut mosolyával pillantott föl rá.
- Jack, ha nem írsz le valamit...
- Meg sem történt.

30.

Miért nem?

A világ e tájékán, legalábbis a költemény szerint, mennydörgésszerűen pirkad a hajnal. A nap mindenesetre tüzesen sütött, majdnem olyan heves volt, mint Dubro admirális haragja. A férfi egyébként kellemes modorát az immár elég hosszú ideje elviselt trópusi hőség és a

bürokratikus közöny kezdte ki. Úgy vélte, hogy a diplomácia, a tervezés és a politika kavarási egyaránt felelősek a helyzetért: ő és a harccsoportja a végtelenségig keringőzhet ezen a területen a maguk „Szellemirtó” számát előadva, anélkül hogy kiszúrnák, és tényleges harcérintkezés hiányában megfélemlítenék az indiaiakat. Szép kis játék, persze, de nem végtelenül, gondolta. Az elképzelés az volt, hogy az ember észrevétlenül közel viszi a harccsoportot, és figyelmeztetés nélkül lecsap az ellenségre. Egy atommeghajtású anyahajó jó erre. Ez megtehető egyszer, kétszer, sőt háromszor is, de nem örökké, hiszen a másik oldalnak is van esze, és előbb vagy utóbb egy próbálkozás rosszul sül el.

Ez esetben nem a játékosok cseszték el a dolgot, hanem a labdaszedő gyerek, és még csak nem is nevezhető olyan nagy hibának. A hadműveletisek valahogy rekonstruálták a dolgot. Egyetlen indiai Sea Harrier az őrzési íve legszélén bekapcsolta lefelé irányított radarját, és rábukkant Dubro egyik tankhajójára, amelyik éppen északkeletre igyekezett, hogy feltöltse a kísérőhajók kétharmadig kiürült tartályait. Egy órával később ismét visszaküldtek egy fegyvereitől megkopasztott, csak üzemanyaggal megpakolt Harriert. Ez már elég közel ért ahhoz, hogy szabad szemmel is láthassa a hajókat. Az ellátócsoporthoz parancsnoka irányt változtatott, de már megtörtént a baj. A két tankhajó és két fregattból álló kísérete nyilvánvalóvá tette, hogy Dubro Dondra Headtől 11 1/4 fokra délre tartózkodott. A műholdfelvételek tanúsága szerint az indiai flotta azon nyomban megfordult, két csoportra oszlott, és ugyancsak északkelet felé tartott.

Dubro nem tehetett mást, továbbengedte a tankhajókat az eredeti irányba. Álcázás vagy sem, olajjal üzemelő kíséretének vészesen kevés üzemanyaga maradt, és nem vállalhatta fel az üres tartályok kockázatát. Dubro reggeli ébresztő kávéját kortyolgatta, tekintete lyukakat égetett a válaszfalba. Harrison parancsnok az admirális íróasztalával szemközt foglalt helyet, és jó érzékkel nem szólalt meg, amíg főnöke nem kérdezte.

– Mi a jó hír, Ed?

– Még mindig túlerőben vagyunk, uram – felelte a csoport hadműveleti tisztje. – Talán demonstrálnunk kellene.

Túlerőben? – tűnődött Dubro. Ami azt illeti, ez igaz volt, bár repülőgépeinek most pusztán kétharmadát tekinthette teljesen bevetésre alkalmasnak. Túl sokáig voltak távol a támaszponttól, kezdett erősen megfogyatkozni a gépek üzemeltetéséhez szükséges raktárkészlet. Nyitott motorfedéllel vártak a hangártérben azokra az alkatrészekre, amelyekből már nem volt a hajón. A Diego Garciába elrepített pótalkatrészek vonatkozásában az ellátóhajóktól függött. Szállítás után három nappal ő már ütőképes lett volna, csak hogy az emberei fáradtak voltak. A minap ketten megsérültek a repülőfedélzeten. Nem az ostobaságuk miatt. Nem is a tapasztalatlanságuk miatt, hanem azért, mert olyan átkozottul régóta csinálták ezt a macska-egér játékot, és a fáradtság az agyra nézve még veszélyesebb, mint a testre, pláne egy anyahajó repülőfedélzetének örületes környezetében. Ugyanez állt mindenkire a harccsoportban, a legalacsonyabb beosztású tisztiszolgától egészen... önmagáig.

Kezdett kiütközni rajta az állandó döntéshozatal nyomása. És pusztán csak annyit tehetett, hogy koffeinmentes kávéra váltott.

– Mi van a pilótákkal? – kérdezte.

– Azt teszik, amit mond nekik, uram.

– Helyes, ma könnyű őrjárat lesz. Azt akarom, hogy mindig legyen fenn egypár Tom, legalább még négy plusz ötön, levegő-levegő harcra teljes fegyverzetben. Flottairány egy-nyolc-zéró, haladási sebesség huszonöt csomó. Felzárkózunk az ellátócsoporthoz, és mindenki csurig tankol. Különben befuccsolunk. Azt akarom, hogy az emberek a lehető legkipihentebbek legyenek. Barátunk holnap vadászatba kezd, és érdekessé válik a játszma.

– Szentől szembe? – kérdezte a hadműveleti tiszt.

– Igen – bólintott Dubro. Az órájára nézett. Washingtonban éjszakára jár, akinek egy csepp esze van, már aludni tért. Ő hamarosan újabb utasításért folyamodik, és azt kívánta, hogy az okosok továbbítsák, lehetőség szerint a helyzet sürgősségének megfelelően.

*

Már megint a kereskedelmi céció volt terítéken, rosszindulatú televíziós tálalásban, és az nyújtotta az egyetlen vigaszt, hogy talán az oroszoknak van igazuk. Lehet, hogy Serenko igazat mondott, és a PSID részéről nem fenyegeti őket veszély. Ez ígén gyenge fogódzkodónak tűnt Clark számára, hiszen tapasztalataiból ítélve semmi sem bátorította arra, hogy elhiggye, az oroszok bármi jót tennének nekik.

– Talán eltekerte a kormányt – suttozta maga elé, a

francba is, angolul!

Mindenesetre nevetségesen egyszerű volt, amit csináltak. Nomuri ugyanabban a garázsban parkolta le a kocsiját, amelyet a szálloda tartott fenn a vendégei számára, kulcsa volt Clark bérautójához, és a bal oldali napellenző fölött most megbújt egy komputerlemez. Clark megtalálta, odanyújtotta Chaveznak, aki bedugta a laptopjába. Elektronikus pittyegés jelentette, hogy dolgozik a gép, miközben Clark kiállt a garászból, és besorolt a forgalomba. Chavez bemásolta a file-t és letörölte a lemezt, amelyet hamarosan eldobnak. Böbeszédű jelentés volt. Chavez némán elolvasta, majd bekapcsolta az autórádiót.

– Északi Erőforrás Övezet? – kérdezte Clark.

– *Dá.* Fura kifejezés – mondta elgondolkodva Chavez. Az jutott eszébe, hogy oroszul jobb a stílusa, mint angolul, valószínűleg azért, mert az angolt az utcán szedte fel, oroszul pedig iskolában tanult, mégpedig olyanoktól, akik őszinte szeretettel viseltettek e nyelv iránt. Az ifjú hírszerző tiszt dühösen hessegette el magától a gondolatot.

Északi Erőforrás Övezet – miért hangzik olyan ismerősen? Volt más teendőjük is, semmint hogy ezen törje a fejét, ráadásul épp eléggé idegesítő. Chavez szerette az akcióisztizti munka félkatonai oldalát, de ezt a kémkedési balhét nem kifejezetten neki találták ki. Túlságosan félelmetes, túlságosan paranoiás.

Kimura Iszamu már a találkozóhelyen várt. Beosztása lehetővé tette számára, hogy sokat legyen távol a munkahelyétől, és minden további nélkül leülhessen külföldiekkel. Előnyére szolgált, hogy jó szeme volt a

biztonságos helyekhez. Szerencsére a rakodóparton most nem volt túl nagy forgalom, ugyanakkor jócskán történtek itt hasonló találkozók. Ráadásul a kikötői zajok miatt nehéz lett volna lehallgatni egy csendes beszélgetést.

Clark egyre kínosabban érezte magát. Minden titkos beszerzés esetében van egy bizonyos időszak, amikor a nyilvános kapcsolattartás biztonságos, csakhogy ez a biztonság gyorsan és ismeretlen arányban lineárisan csökken. És most más dolgokat is figyelembe kellett vennie. Vajon mi motiválta Kimurát? Clark nem tudta, miért sikerült őt Oleg Ljalinnak beszerveznie. Nem a pénzért tette. Az oroszoktól egyetlen vasat sem kapott soha. És ideológiai megfontolásból sem. Kimura nem volt kommunista beállítottságú. Az énje? Úgy gondolta, megérdemelt volna egy jobb posztot, amit más kapott meg helyette? Vagy, ami mind közül a legveszélyesebb, az a fajta szélsőséges patrióta, aki önmaga ítéli meg, mi jó a hazájának? Vagy ahogyan Ding mondaná, egyszerűen tele volt a töke? Nem éppen elegáns megfogalmazás, de Clark épp elégszer találkozott már ilyennel is. Most viszont sejtelme sem volt, miről van szó; mi indokolta a hazaárulást. És Clarkban munkált valami, amitől nem érezte jól magát az ilyen emberek közelében. Talán a hekusok sem szeretnek üzletelni az informátorokkal, gondolta. Sovány vigasz.

– Mi olyan fontos? – kérdezte Kimura egy néptelen rakodópart közepe táján. Tisztán odalátszottak a Tokió-öbölben tétlenül veszteglő hajók, és azon tűnődött, vajon ezért választották-e ezt a helyet a találkozóra.

– A hazája atomfegyverekkel rendelkezik – jelentette ki kertelés nélkül Clark.

– Tessék? – Kimura először feléje fordította a fejét, majd megállt, arca holtsápadttá vált.

– Ezt közölte szombaton Washingtonban a nagykövetség az amerikai elnökkel. Az amerikaiak pánikba estek. A moszkvai központ legalábbis így tájékoztattott bennünket. – Clark nagyon oroszosan mosolygott. – Meg kell mondjam, kivívták a szakmai csodálatomat, hogy ilyen nyíltan csinálták, főként amiért a mi rakétáinkat vásárolták meg szállítóeszközül. Viszont azt is a tudomására kell hoznom, hogy országom kormányának határozottan nem tetszik ez a fejlemény.

– A rakéták könnyen minket is megcélozhatnak – tette hozzá szárazon Chavez. – Ez idegesíti az embereket.

– Fogalmam sem volt róla. Biztosak benne? – Kimura ismét elindult, hogy felgyorsuljon a vérkeringése.

– Igen magas pozícióban lévő hírforrásunk van amerikai kormánykörökben. Nem tévedés. – Chavez úgy ítélte meg, hogy Clark hűvösen üzleties hangnemben beszél. – Ó, van egy karcolás a kocsija lökhárítóján. Tudok egy jó szerelőt, aki rendbe hozza.

– Ezért gondolták hát, hogy megúszhatják. – Kimurának nem kellett többet mondania, és nyilvánvalónak tűnt, hogy a kirakódsi egy darabja helyére került az agyában. Lélegzetvételnél szünet után folytatta. – Ez örültség.

És ez a két szó volt a legkellemesebb, amit Clark azóta hallott, hogy hazahívták Berlinből, és megtudta, hogy a felesége simán megszülte a második gyermeküket. Most

eljött a kemény labdák ideje. Mosolytalanul beszélt, teljesen beleélte magát egy magas beosztású orosz hírszerző tiszt szerepébe, akit a KGB a világ legjobbjainak egyikévé képzett ki.

– Igen, barátom. Megfélemlíteni egy nagyhatalmat, mindenkor örültség. Bárki játssza is ezt a meccset, remélem, tudják, mennyire veszélyes. Jegyezze meg a szavaimat, *goszpodin* Kimura. A hazám komolyan aggódik. Érti? Komolyan nyugtalankodik. Bolondot csináltak belőlünk Amerika és az egész világ előtt. Olyan fegyverekkel rendelkeznek, amelyek ugyanolyan könnyen veszélyeztethetik a hazámat, mint Amerikát. Támadást kezdeményeztek az Egyesült Államok ellen, és mi nem látunk ésszerű okot rá. Ez kiszámíthatatlanná teszi magukat a szemünkben, és egy politikailag instabil, atomtöltetű rakétákat birtokló ország nem kellemes kilátás. Ha a józanul gondolkodó emberek nem teszik meg a kellő lépéseket, ez a válság kiszélesedik. Minket nem aggaszt a kereskedelmi viszályuk Amerikával, de az már igen, ha háború lehetősége fenyeget.

Kimura még mindig sápadt volt.

– Mi a rangja, Klerk szan?

– Az Állambiztonsági Hivatal Első Főcsoportfőnöksége Hetedik Osztályának az ezredese vagyok.

– Gondoltam...

– Hát igen, új név, új megbízatás, nagy rakás szar – horkantott Clark. – Én hírszerző tiszt vagyok, Kimura szan. Az a munkám, hogy megvédjem a hazámat. Egyszerű, kellemes állomáshelyre számítottam, erre mibe

csöppentem... Meséltem már magának a RYAN-tervünkről?

– Egyszer említette, de...

– Reagan megválasztása idején, akkoriban kapitány voltam, mint most Csekov, politikai vezetőink Reagan ideológiai meggyőződését figyelembe véve attól tartottak, hogy talán nukleáris csapást fontolgat ellenünk. Azonnal óriási erőbedobással igyekeztünk felderíteni a támadás esélyeit. Végül arra a döntésre jutottunk, hogy tévedtek, mert Reagan, noha gyűlölte a Szovjetuniót, nem volt ostoba. Most azonban folytatta Klerk ezredes – mit lát a hazám? Egy nemzetet, titokban kifejlesztett atomfegyverekkel. Egy nemzetet, amely bár nem volt jó oka rá, olyan országot támadott meg, amely inkább üzletfele, semmint ellenfele. Egy nemzetet, amely nem egyszer támadta meg Oroszországot. A kapott utasításaim ezért nagyon is úgy hangzanak, mint a RYAN-terv. Most már megért engem?

– Mit akar? – kérdezte Kimura, de előre tudta a választ.

– A rakéták helyét. Vasúton hagyták el a gyárat. Tudni akarom, hol vannak.

– Hogyan juthatnék... – Clark egyetlen pillantással félbeszakította.

– A hogyan a maga gondja, barátom. Én megmondom, mi kell. Hatásszünetet tartott. – Gondolkodjék el azon, Iszamu, hogy az effajta eseményeknek megvan a maguk logikája. Hirtelen eluralkodnak az embereken, akik kiváltották őket. Atomfegyverek esetében a lehetséges következmények... nos, részben tisztában van velük, részben nem. Én annál

inkább. Olvastam az anyagokat, tudom, mire lettek volna képesek egykor az amerikaiak velünk szemben, és mi mit tehattünk volna velük. A RYAN-tervhez tartozott. Világos? Egy nagyhatalmat megfélemlíteni komoly és őrült lépés.

– És ha megtudja, hol vannak, mi lesz?

– Fogalmam sincs. Arról viszont van, hogy az országom sokkal nagyobb biztonságban fogja érezni magát, ha tudjuk, mint ha nem. Ezek az utasításaim. Kényszeríthetem, hogy segítsen? Nem. Viszont ha nem segít nekünk, abban segédkezik, hogy veszélybe sodorják a hazáját. Vegye ezt fontolóra! – mondta egy halottkém ridegségével Clark. Túlon túl barátságosan megrázta Kimura kezét, és sarkon fordult.

– Öt egész hét tized, öt egész hat, öt egész nyolc a keletnémet pontozóbírótól... – suttozta Chavez, amikor eléggé messze kerültek. – Jézusom, John, te orosz vagy.

– Arra mérget vehetsz, kölyök. – Clark megeresztett egy mosolyt.

*

Kimura néhány percig a dokkon maradt, az alvó hajókat fürkészte az öbölben. Akadt köztük autószállító, de több volt a hagyományos konténerhajó, amelyek katonás sorokban szelték a hullámokat, rendszeresen szállítva áruikat a tengereken. A civilizáció e látszólag közönséges aspektusa szinte személyes vallás volt Kimura számára. A kereskedelem összehozta a népeket a szükségben, és mert szükségük volt egymásra, végre a béke mellett döntöttek, bármennyire is elmérgesedett volna különben a kapcsolatuk. Kimura eléggé ismerte a történelmet ahhoz,

hogy tudja, ez nem mindig így működik.

Kínos gondolatok cikáztak a fejében. Megszeged a törvényt. Lejáratod a neved és a családot. Megbecsteleníted a barátaidat és a munkatársaidat. Elárulod a hazádat.

De az isten verje meg, kinek az országát árulja el? A nép választotta meg a parlament tagjait, és az ő választott képviselőik a miniszterelnököt – csakhogy ennek a népnek valójában nincs szava. Akárcsak a miniszterek vagy a képviselők, csupán szemlélők. Nekik is hazudtak. Háborúban állnak, és a nép nem is tud róla! Nukleáris fegyvereket állítottak elő, és a nép nem tudott róla. Ki adta ki ezt a parancsot? A kormány? A kormányt most cserélték le – már megint –, és az időzítés bizonyára azt jelenti... Mit is?

Kimura nem tudta. Az oroszoknak bizonyos fokig igaza van. A veszélyt nem könnyű megjósolni. Országá pedig olyan veszélyben van, mint az ő életében még soha. Népe az örületbe süllyed, és nincsenek orvosok, akik diagnosztizálnák a bajt. Kimura nem tudta, hol és hogyan kezdjen hozzá, de abban az egyben biztos volt, hogy valahol magasan a feje felett.

Valakinek tennie kell valamit. Melyik az a pont, kérdezte önmagától, amikor egy áruló hazafivá és egy hazafi árulóvá válik?

*

Talán büntudatot kellene éreznie, gondolta Cook, amikor végre ágyba került. De nem érzett. Mindent egybevetve kivételesen jól telt a nap. A többiek tőle várták

a megoldást. Ez elég nyilvánvaló volt, főként a két igazságügy-minisztériumi tisztviselő esetében. Nagyokosoknak képzelik magukat, gondolta a plafont bámulva Cook, csakhogy őt nem tudják lóvá tenni. Mindig megjátsszák a felsőbbrendűt, de amikor inogni kezd a talaj, és felteszel nekik egy kérdést, akkor az egyrészt, uramot mindig a másrészt, uram követi. Hogy a fenébe lehet így politikát csinálni?

Cook viszont tudta a választ, és a tény, hogy Ryan észrevette ezt, hirtelen a munkacsoport de facto vezetőjévé emelte őt, ami az asztal körül ülők sértődöttségével, ugyanakkor megkönnyebbülésével is találkozott. Jól van, vélekedtek, hadd viselje ő a felelősséget. Összességében úgy ítélte meg, hogy nagyon is jól intézi az ügyet. A többiek támogatni fogják, egyszersmind megtartják tőle a három lépés távolságot. Megjegyzéseket tesznek majd az általa leírt pontokra, hogy fedezzék a seggüket, ha rosszul sülnének el a dolgok. Titokban ezt remélik, mindazonáltal a munkacsoport általános álláspontján belül maradnak, hogy megmártózhassanak a siker fényében, ha jól alakulnak a dolgok. Ebben is reménykednek, csakhogy nem olyan erősen. A bürokraták már csak ilyenek.

Megtörténtek az előzetes tárgyalások. Lefektették a nyitó álláspontokat. Adler a tárgyalócsoport vezetője, Cook lesz a második ember. A másik oldalt a japán nagykövet vezeti, és Szeidzsi Nagumo az ő második embere. A tárgyalások a kabuki színház felépítését és stílusát követik majd. Az asztal mindkét oldala színészkedik, az igazi akcióra a kávéés teaszünetekben kerül sor, amikor a csoportok

tagjai csendben elbeszélgetnek partnereikkel. Ez lehetővé teszi, hogy Cook és Nagumo információkat cseréljenek egymással, és talán elejét vehetik annak, hogy ez a már úgylis átkozottul örült helyzet még rosszabbra forduljon.

Pénzt kapsz az információidért, hajtogatta egy belső hang. Nos, ez igaz. Csakhogy Szeidzsi is ad majd információkat, és az egész arra megy ki, hogy megoldjuk a helyzetet, és életeket mentünk meg, felelte ő erre. A diplomácia végső célja a béke megőrzése, ami általános értelemben véve életek megmentését jelenti. Ahogyan az orvosok csinálják, csak hatékonyabban. És az orvosokat is jól megfizetik. Senki sem sajnálja tőlük, amit megkeresnek. Fehér köpenyes, nemes foglalkozás az övék, ellentétben a Foggy Bottom-beli aktatologatókéval. Mi teszi őket olyan különlegessé?

A fenébe is, hát az, hogy helyreállítják a békét! A pénz nem számít. Az csak az eredmény mellékes velejárója. És mint ilyen, kijár neki. De még mennyire, hogy megérdemlem, határozott Cook, és végre behunyta a szemét.

*

Sanchez a hídon ülve látta, hogy keményen dolgoznak a gépészek. Nagy igyekezettel visszaraktak és újra beállítottak két tengelycsapágyat, és állítottak a Number One szelepein. Tizenegy csomó, majdnem tizenkettő, elegendő, hogy néhány gép felszálljon Pearl Harbor felé, elegendő, hogy a fedélzetre hozza a flottaparancsnokot egy csomó szakember kíséretében, hogy segítsenek a főmérnöknek a helyzetértékelésben.

Sanchez, mint a hajó egyik főtisztje, ebéd közben fogja

megtudni, mire jutottak. Partra repülhetne a vadászok első csoportjával, de az ő helye a fedélzeten van. Az *Enterprise* most messzire mögöttük hajózik, P-3-asok fedezik, és a flottahírszerzés egyre inkább meg van győződve arról, hogy nincs szó ellenségeskedésről. Sanchez kezdett hinni nekik. Mellesleg a tengeralattjáró-elhárító repülők elegendő szonárbóját dobtak le, hogy veszélyeztessék a hajózást.

A légénység fent volt már. Még mindig kissé zavartak és dühösek voltak az emberek. Felkeltek, mert tudták, hogy korán indulnak Pearlbe, és kétségkívül megkönnyebbültek, mert csökkenőben volt a veszély, amitől félték, bármi legyen is az. Összezavarodtak, hiszen nem tudták, mi történik. Dühösek voltak, mert a hajójuk megsérült, és mostanra már tudniuk kellett a két elvesztett tengeralattjáróról is. Noha a feletteseik igyekeztek titokban tartani a veszteségeket, a hajókon semmi sem marad sokáig titok. A rádiósok lejegyzik, az irodista altisztek továbbadják, a stewardok pedig akaratlanul is kihallgatják a tisztek beszélgetését. Közel hatezren szolgáltak a *Johnnie Reb* fedélzetén, és a tények néha elvesztek a szájról szájra terjedő szóbeszéd során. De előbb vagy utóbb kiderül az igazság. Az eredmény megjósolható: düh. Ez a fegyveres szakmákkal jár. Noha a legtöbb karriertengerész talán lenézi a parton dolgozó hólyagokat, noha nagy a rivalizálás, fivérek (manapság nővérek is) ők, akiknek lojalitással tartoznak.

De hogyan? Milyen utasításokat kapnak? Megválaszolatlanok maradtak a harctájékoztató központba több ízben is elküldött kérdéseik. Mike Dubro repülőgép-

anyahajója nem kapott olyan parancsot, hogy sebesen igyekezzék vissza a Nyugati-Csendes-óceánra. És ennek a világon semmi értelme. Háború van vagy sem? – kérdezte Sanchez a lemenő napot.

*

– Honnan tudja mindezt? – szegezte neki a kérdést Koga Mogataru. Az egykori miniszterelnök mostanában rendszerint hagyományos kimonót viselt. Harminc év óta első ízben lazíthatott. A telefonhívásra azonban válaszolt, elég gyorsan fogadta látogatóját, akit tíz percen át figyelmesen és némán hallgatott.

Kimura maga elé nézett.

– Számos kapcsolattal rendelkezem, Koga szan. Az állásommal jár.

– Akárcsak én. Nekem miért nem szóltak erről?

– A kormányon belül is szigorúan titkosan kezelték.

– Még nem. mondott el mindent. – Kimura csodálkozott, honnan tudhatja ezt Koga, pedig elég lett volna csak a tükörbe néznie.

Az íróasztalánál ülve egész délután úgy tett, mintha dolgozna. Az előtte heverő papírokra meredt, de egyetlen iratra se tudna visszaemlékezni. Csak a kérdésre. Mit tegyek? Kinek mondjam el? Hová forduljak tanácsért?

– Vannak olyan hírforrásaim, amiket nem fednék fel, Koga szan. – Vendéglátója rábólintott. Pillanatnyilag.

– Azt állítja tehát, hogy megtámadtuk Amerikát, és hogy atomfegyvereket gyártottunk.

Bólintás.

– *Hai.*

– Tudtam, hogy Goto ostoba, azt viszont nem, hogy őrült. – Koga fontolóra vette a szavait. – Nem. Ahhoz hiányzik belőle a képzelőerő. Ugye, mindig is Jamata ölebe volt?

– Jamata Raizo a... a...

– Patrónusa? – kérdezte gúnyosan Koga. – Ez rá az udvarias kifejezés. – Felhorkant és elfordította tekintetét vendégéről. Haragja új célpontra irányult. *Éppen ezt akartad megállítani. De nem tetted meg, igaz?*

– Goto gyakran kikéri a tanácsát.

– Úgy van. És most hogyan tovább? – Koga előre tudta a választ.

– Fogalmam sincs. Ez meghaladja a képességeimet. Én tisztviselő vagyok. Nem politikus. Félttem magunkat, és nem tudom, mitévő legyek.

Koga ironikusan mosolygott. Újratöltötte a maga és vendége teáscsészéjét.

– Rólam is elmondható ugyanez, Kimura szan. De még nem válaszolt egy kérdésemre. Nekem is maradtak még kapcsolataim. A tengerészeti múlt heti támadása az amerikaiak ellen már azután tudomásomra jutott, miután megtörtént. Atomfegyverekről viszont nem hallottam.

Csupán a szó pusztán kiejtésétől mindkét férfi megborzongott. Kimura csodálta a politikus nyugalmát.

– Washingtoni nagykövetségünk mondta az amerikaiaknak, és egy barátom a külügyminisztériumban...

– Nekem is vannak a külügyben barátaim – jegyezte meg teáját iszogatva Koga.

– Többet nem mondhatok.

Meglepően kedvesen hangzott el a kérdés:

– Amerikaiakkal beszélt?

Kimura tagadólag rázta a fejét.

– Nem.

*

Rendszerint hatkor kezdődött a nap, de ettől még nem jobb a helyzet, gondolta Ryan. Paul Robberton behozta az újságokat, és feltette a kávé. Andrea Price is előkerült, Cathynek segédkezett a srácok körül. Ryan ezen tűnődött, mígnem észrevette a kocsifelhajtón parkoló pluszautót. A titkosszolgálat szerint tehát háború van. Következő lépése az volt, hogy felhívta az irodát, s egy perccel később a STU-6 nyomtatni kezdte a reggeli faxokat. Az első téma nem kapott minősítést, mégis fontos volt. Az európaiak megpróbálják ár alatt piacra dobni az amerikai kincstárjegyeket, de még senki sem vett belőlük. Egyetlen ilyen nap aberrációnak tekinthető. Egy második már nem. Buzz Fiedlernek és a Tartalék elnökének megint sok dolga lesz. A kereskedő Ryan aggódott. Olyan ez, mint az egyszeri holland gyerek hüvelykujja a védőgátban. Mi történik, ha észrevesz egy másik lyukat? És még ha sikerül is betömnie, mi lesz a harmadikkal?

A csendes-óceáni hírek változatlanok voltak, de több szöveggel. A *John Stennis* hamarosan eléri Pearl Harbort, a *zEnterprise*-nak viszont tovább fog tartani, mint számítottak rá. Japán üldözésre nincs bizonyíték. Helyes. Az atomfegyverek utáni vadászat folytatódik, de eredmény nélkül, ami nem meglepő. Ryan sajnálta, hogy még sosem járt Japánban, és csak a múholdfelvételekre hagyatkozhat.

A téli hónapokban, amikor szokatlanul tiszta az ég arrafelé, a felderítő iroda orbitális kameráinak kalibrálására használta az országot (más országokat is), és Ryan emlékezett a díszkertek eleganciájára. Amit még Japánról tudott, az a történelemjegyzeteiből származott. De mennyire érvényes most ez a tudás? A történelem és a gazdaság nem férnek meg egy gyékényen.

Reggeli búcsúpuszik, Cathy meg a srácok útnak indultak; hamarosan Ryan is hivatali kocsijában robogott Washington felé. Az egyetlen vigasz, hogy ez rövidebb út volt, mint azelőtt Langleybe.

– Ki kellene pihennie magát – jegyezte meg Robberton. Sosem beszélgetett ilyen sokat egyetlen magas beosztású kormánytisztviselővel sem, de ennek a fickónak a társaságában valahogy nem érezte feszélyezve magát. Ryan nem volt nagyképű fontoskodó.

– Igaza van. De még nem múltak el a bajok.

– Még mindig a Wall Street?

– Az. – Ryan miután táskájába zárta a titkosított iratokat, a tovatűnő tájat nézte. – Csak most kezdek ráébredni, hogy ez az egész világot válságba sodorhatja. Az európaiak igyekeznek megszabadulni a kincstárjegyeiktől. Senki sem vásárol. Lehet, hogy ott ma tör ki a piaci pánik. A mi likviditásunk és az övék jó része is a kincstárjegyeinkben van lekötve.

– A likviditás készpénzt jelent, igaz? – Robberton sávot váltott és felgyorsított. Rendszám táblája láttán nem zargatták az országúti járőrök.

– Igaz. Jó dolog is a készpénz. Jó, ha van, amikor ideges

az ember. De ha nem képes hozzájutni, attól lesz igazán ideges.

– Mintha 1929-ről beszélne, Ryan doktor. Ennyire rossz a helyzet?

Jack a testőre felé fordult.

– Meglehet. Hacsak nem tudják New Yorkban kibogozni a nyilvántartást. Olyan ez, mintha megkötözött kézzel verekedne az ember, mintha pénz nélkül ülne a kártyaasztalhoz, amikor nem játszhat, csak kibicel. A fenébe is! – Ryan a fejét csóválta. – Még sosem történt ilyesmi, és a tőzsdéseknek sem tetszik a dolog.

– Hogyan eshetnek okos emberek ilyen pánikba?

– Mire gondol?

– Mit vittek el? Senki sem robbantotta fel a pénzverdét – morogta –, akkor mi foglalkoznánk az üggyel.

Ryan elmosolyodott.

– Meg akarja hallgatni a teljes szemináriumot?

Robberton egy pillanatra elengedte a kormányt, és széttárta a karját.

– Pszichológia szakon végeztem, nem a közgázon.

Ryan válasza meglepetésként hatott.

– Tökéletes. Akkor könnyebb dolgom lesz.

*

Ugyanez aggasztotta Európát. Valamivel dél előtt a Németország Anglia és Franciaország központi bankjainak vezetői között folytatott „mit tegyünk” konferencia-telefonbeszélgetés alig volt több bábeli hangzavarnál. A kelet-európai országok újjáépítési folyamata óriási megterhelést rótt a nyugat-európai országok gazdaságára.

Lényegében ők fizették ki a két generáción át tartó gazdasági káosz számláját. Saját valutájuk gyengülését korlátozó ellenügyletként dollárt és amerikai kincstárjegyet vásároltak fel. A megdöbbentő amerikai események egynapos visszafogottabb tőzsdei tevékenységet eredményeztek, mindegyik üzletkötés csökkenő tendenciát mutatott, mindazonáltal nem történt semmi szörnyen drasztikus. De azt követően, hogy az utolsó vevő- a likvidációs törzstökéből kivett pénzzel – megvásárolta az amerikai kincstári kötvények utolsó áron aluli tételét – hiszen néhány szám túl kecsesgató volt –, teljesen megváltozott a helyzet. Az a vevő már sejtette, hogy hibát követett el, és átkozta magát, amiért megint a trend mögött kullogott, ahelyett hogy előtte járt volna. Helyi idő szerint 10 óra 30 perckor a párizsi tőzsde meredeken zuhanni kezdett. Alig telt egy óra, s az európai gazdasági kommentátorok dominóhatásról beszéltek, mivel ugyanez ismétlődött meg valamennyi pénzügyi központ minden tőzsdéjén. Arra is felhívták a figyelmet, hogy a központi bankok ugyanazzal próbálkoztak, amire egy nappal korábban az amerikai Tartalék tett kísérletet. Nem volt az rossz elgondolás. Csakhogy az ilyen ötletek egyszer válnak be, és az európai befektetők nem vásároltak, ők kitértek előre. Megkönnyebbülés volt, amikor az emberek nevetségesen alacsony áron elkezdtek részvényeket venni. Még hálásak is voltak, hogy az ismét megerősödött yennel fizettek; az egyetlen fénysugár volt a nemzetközi pénzügyi fronton.

– Úgy érte... – kérdezte Robberton a nyugati szárny alagsori ajtájának nyitása közben –, azt akarja mondani, hogy ezt tudatosan cseszték el?

– Maga okosnak tartja magát, Paul? – kérdezte Ryan. A kérdés kissé meghökkentette a titkosszolgálatost.

– Igen. Miért?

– Akkor miért feltételezi, hogy bárki más okosabb magánál? Nem okosabbak, Paul – folytatta Ryan. – Más a munkájuk, de itt nem az észről van szó. Az iskolázottságról és a tapasztalatról. Ezek az emberek szart sem értenek egy bűnügyi nyomozáshoz. Én sem. Minden kemény munkához gógyi kell, Paul. De nem érthetünk mindenhez. Ezek egy cseppet sem okosabbak magánál, talán még annyira sem, mint maga. Csak ők a pénzügyi piacok működtetésével foglalkoznak, maga pedig valami mással.

– Jesszusom! – suttogta Robberton, amikor irodája előterében a titkárnő egy marokra való telefonüzenetet adott át a szobájába igyekvő Ryannek. Az egyikén „Sürgős” jelzés viritott.

Ryan máris tárcsázta a számot.

– Maga az, Ryan?

– Igen, Mr. Winston. Találkozni akar velem. Mikor? – kérdezte Ryan, miközben kinyitotta a táskáját, és kivette belőle a titkos anyagokat.

– Másfél órára van szükségem, utána bármikor. Odalent kiállt már a kocsí, a Gulfstream motorjai be vannak melegítve, a washingtoni belföldi reptéren is vár rám egy autó. – Amit nem mondott el, az kiértődött a hangjából: sürgős és nem babra megy a játék. No és ehhez jött még

Winston hírneve.

– Gondolom, a múlt péntekről akar beszélni.

– Igen.

– Miért velem és nem Fiedler miniszter úrral? – tudakolta Ryan.

– Maga dolgozott a Streeten. Ő nem. Ha azt akarja, hogy jelen legyen, nekem úgy is jó. Nyilván meg fog érteni. De azt hiszem, maga gyorsabban. Hallgatta a ma reggeli pénzügyi híreket?

– Úgy tűnik, Európa kezd megvadulni.

– És ez csak rosszabb lesz – mondta Winston. Ryan tudta, hogy valószínűleg igaza van.

– Tudja, hogy lehet rendbe hozni a dolgot? – Ryan szinte hallotta, hogy Winston a vonal másik végén dühösen rázza a fejét.

– Bárcsak tudnám! De azt talán elmondhatom, mi történt valójában.

– Állok elébe. Jöjjön, amilyen gyorsan csak tud. Mondja meg a sofőrnek, hogy a nyugati igazgatási kocsibejáróhoz hajtson. Már várni fogják.

– Köszönöm, hogy meghallgat, Ryan doktor. – Bontott a vonal, és Ryan azon tűnődött, milyen rég mondhatta ezt George Winston bárkinek is.

Aztán nekilátott a napi teendőknek.

*

Az egyik jó dolog az volt, hogy a vasúti kocsik, amelyek a H-11-eseket szállították el az összeszerelő üzemből, hagyományos nyomtávon közlekedtek. Ez a japán vasútvonalaknak pusztán nyolc százalékát teszi ki, ráadásul

műholdfelvételeken észlelhető. Az információk begyűjtése a CIA feladata, mely értesülések legtöbbször sosem volt gyakorlati haszna és – bármit hordanak is össze a könyvekben meg a filmekben – nyilvánosan hozzáférhető anyagokból származik. Csupán egy japán vasúti térképet kellett beszerezni, hogy megnézzék, hol húzódnak a hagyományos sínpárok. Innen kellett elindulniuk. Csakhogy több mint kétezer mérföldnyi ilyen vonal volt, és Japán felett nem mindig tiszta az égbolt. No meg a szatellitek sem voltak állandóan közvetlenül felette, arról nem is beszélve, hogy a főként vulkanikus hegyekből álló ország telis-tele van völgyekkel.

Mindazonáltal az ügynökség igen jól ismerte az efféle munkát. Az oroszok „mindent elrejteni” mániája és géniusza keményen megtanította a CIA elemzőit arra, hogy mindenekelőtt a legvalószínűtlenebb helyeket keressék. Egy tágas síkság például valószínűtlen helyszín: könnyen megközelíthető, könnyű építeni rá, könnyű kiszolgálni és könnyű megvédeni. Amerika így csinálta az 1960-as években, tévesen abban a reményben ringatva magát, hogy a rakéták sosem lesznek elég precízek ahhoz, hogy ilyen kicsi célpontot eltaláljanak. Japán biztosan tanult a leckéből, ennél fogva az elemzőknek bonyolult helyeket kellett keresniük. Erdőket, völgyeket, dombságokat, és a feladat erősen szelektív volta miatt ez időigényesnek bizonyult. Két modernizált KH-11-es fotószatellit keringett a Föld körül és egy KH-12-es radarábrázoló műhold. Az első cigarettásdoboz méretig tudta felbontani az objektumokat; a második fekete-fehér képet adott, kisebb felbontásban

ugyan, de átlátott a felhőkön, és kedvező körülmények között akár tíz méter mélységbe is le tudott hatolni a föld alá. Valójában azért fejlesztették ki, hogy meghatározza az egyébként láthatatlan szovjet rakétasilók és más, hasonlóan álcázott berendezések helyzetét.

Ez volt a jó hír. A rossz pedig az, hogy az ábrázolás minden egyes kockáját egyenként kellett megvizsgálnia egy szakértőcsoportnak; hogy minden rendellenességet vagy különös dolgot újra kellett vizsgálni és értékelni; hogy a sürgősség ellenére – vagy éppen azért – rengeteg idő ment rá. A CIA, az Országos Felderítő Iroda és az I-TAC – Hírszerző és Fenyegtettségelemző Központ – egyesített erővel húsz üreget keresett. Mindössze annyit tudtak, hogy az egyes üregek keresztmetszete nem lehet kevesebb öt méternél. Elképzelhető, hogy egy húsz lyukból álló nagy csoportban helyezkednek el, de az is, hogy húsz, egymástól messzire eső lyukat kell megtalálniuk.

Az első feladat, ebben mindnyájan egyetértettek, a hagyományos nyomtávú sínek teljes hosszának ismételt feltérképezése volt. Az időjárás és a kameraszögek hátráltatták a munkát, és most, a lyukvadászat harmadik napján, a feltérképezés húsz százaléka még hátra volt. Már harminc potenciális helyszínt jelöltek meg, amelyeket kissé más kameraszögből és fényszinteken újra megvizsgálunk majd, ami sztereooptikai szemrevételezést és további komputeres elemzést tesz lehetővé. Az elemzőcsoport tagjai ismét az 1991-es Scud vadászatot emlegették. Nem idézett fel bennük kellemes emlékeket. Noha számos leckét megtanultak, a legfontosabb ez volt: nem is olyan

nehéz elrejteni három, tíz, húsz vagy akár száz viszonylag kis tárgyat egy ország határain belül, még akkor sem, ha nyitott és sík terepről van szó. És Japán se nem nyitott, se nem sík. Mindet megtalálni az adott körülmények között, szinte lehetetlen feladat. Mindazonáltal meg kell próbálniuk.

*

Este tizenegy óra volt, és pillanatnyilag eleget tett ősei iránti kötelezettségeinek. Tökéletesen sosem teljesítheti feladatát, de most beváltotta a lelküknek oly sok évvel ezelőtt tett ígéretét. Ami a születésekor japán föld volt, japán föld lett ismét. Ami a családja birtoka volt, a családja birtoka lett ismét. Végre-valahára megalázták azt a nemzetet, amely megszégyenítette népét, és meggyilkolta a családját, ráadásul elég hosszú időre ahhoz, hogy végre biztosítva legyen országa helyzete a világ nagyhatalmai közt.

Valójában a tervezettnél is nagyszerűbben sikerült. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a szállodai lakosztályába faxon érkező pénzügyi jelentésekre, hogy lássa, a pénzügyi pánik, amit kiagyalt és végrehajtott, most kel át az Atlanti-óceánon. Megdöbbenő, hogy ezt nem látták előre, gondolta. A komplex pénzügyi manőverek hirtelen készpénzben gazdaggá tették a japán bankokat és vállalkozásokat, és *zaibacu* társai megragadták az alkalmat, hogy európai részvényeket vásároljanak fel a maguk és a cégeik számára. Megnövelték a nemzeti vagyont, javítottak helyzetükön a különböző európai nemzetgazdaságokban, és nyíltan ajánlották fel segítségüket másoknak. Jamata úgy ítélte meg, hogy

Japán latba vethet némi erőt, hogy kisegítse Európát szorult helyzetéből. Elvégre hazájának piacokra van szüksége, s most, hogy a japán tulajdon hirtelen megnőtt az európai politikusok magáncégeiben, talán ők is figyelmesebben hallgatják meg a javaslataikat. Nem biztos, morfondírozott, de lehet. Amire biztosan odafigyelnek, az a hatalom. Japán két vállra fektette Amerikát. Amerika soha többé nem lesz képes szembeállni a hazájával: gazdaságában zűrzavar uralkodik, hadseregének kihúzták a méregfogát, elnökét politikailag tönkretették. Ráadásul választási év jön. A legjobb stratégia, tűnődött Jamata, viszályt szítani az ellenség háza táján, ő ezt tette. Véghezvitte azt, ami nem jutott azoknak a betonfejű katonáknak az eszébe, akik 1941-ben romlásba vitték az országát.

– Hallgatom – mondta vendéglátójának. – Miben állhatok szolgálatára?

– Amint ön előtt is ismeretes, Jamata szan, kormányzóválasztást tartunk. – A hivatalnok bőkezűen töltött a minőségi skót whiskyből. – Ön földbirtokos. Idestova néhány hónapja rendelkezik itt földdel, üzleti érdekeltségei vannak a szigeten. Úgy vélem, tökéletesen megfelelne erre a feladatra.

Évek óta első ízben fordult elő: Jamata Raizo meglepődött.

*

Ugyanennek a szállodának egy másik szobájában családi találkozóra került sor egy admirális, egy őrnagy és a Japán Air Lines pilótája között.

– Nos, Juszuo, mi lesz a következő lépés? – kérdezte

Toradzsiro Szato kapitány.

– Szerintem az, hogy visszatérsz a normál légi menetrendedhez Amerikába meg vissza – felelte harmadik pohár italát ledöntve Szato Juszuo admirális. – Ha olyan intelligensek, mint hiszem, megértik, hogy a háború már véget ért.

– Mióta veszel részt ebben, bácsikám? – tudakolta mély tisztelettel Szato Siro őrnagy. Most, hogy megtudta, mit tett a nagybátyja, bámulattal töltötte el az öreg elszántsága.

– Mióta is? Van már vagy tíz éve. Amikor az első parancsnokságom alá kerülő hajók építését ellenőriztem Jamata szan gyáraiban, lejött meglátogatni. Együtt vacsoráztunk, és feltett néhány elméleti kérdést. Civil létére gyorsan tanul – tette hozzá az admirális. – Én mondom nektek, szerintem sokkal több van ebben a dologban, mint ami szemmel látható.

– Mit értesz ezalatt? – kérdezte Toradzsiro.

Juszuo újra töltött magának. Túljutott a stresszen, flottája biztonságban van, így feljogosítva érezte magát a lazításra, különösen a fivére és az unokaöccse társaságában.

– Egyre többet beszélgettünk az elmúlt néhány évben, de a legtöbbit mégis közvetlenül azelőtt, hogy megvette azt az amerikai befektető céget. Na, és mi történik? Az én kis hadműveletem történetesen ugyanarra a napra esik, amelyiken összeomlik az értéktőzsdéjük... Érdekes egybeesés, igaz? – Csillogott a szeme. – Ezt is tőlem tanulta annak idején. 1941-ben Amerika periferiája ellen intéztünk támadást. A karokra mértünk csapást, nem a fejre vagy a szívre. Egy nemzet növeszthet új karokat, de szívet

vagy fejet sokkal nehezebben. Azt hiszem, megszívelte ezt.
– Én sokszor repültem el a fej fölött – jegyezte meg Toradzsiro kapitány. Két normál útvonalának egyike a Dulles nemzetközi repülőtérré vezetett. – Nyamvadt egy város.

– És újra átrepülsz felette. Ha Jamata azt csinálta, amire gondolkodok, ismét szükségük lesz ránk. Mégpedig hamarosan – tette hozzá bizakodva Szato admirális.

*

– Engedjék át! – mondta a telefonba Ryan.

– De...

– Nyissa ki és nézze meg, ha attól jobban érzi magát. De ha azt mondja, hogy ne világítsák át, akkor ne csinálják. Megértett?

– De azt mondták, hogy egyedül jön, és ketten vannak.

– Semmi baj – nyugtatta meg Ryan a nyugati bejáratnál szolgálatot teljesítő egyenruhás őrök vezetőjét. A fokozott éberséggel pusztán az volt a gond, hogy főként a válság megoldásához szükséges munkák elvégzésében akadályozta az embert. – Küldje fel mindkettőt!

Ryan órája szerint ez újabb négy percet vett igénybe. Valószínűleg leszerelték a pasas hordozható számítógépének hátlapját, vajon nem rejt-e bombát. Jack felállt az asztala mögül, és az előtér ajtajában várta őket.

– Elnézésüket kérem. Ismerik azt a régi Broadway-slágert, hogy *Agyamra megy a Titkosszolgálat?* – Betessékelte a két férfit az irodájába. Feltételezte, hogy az idősebbik George Winston. A Harvard Klubban tartott beszédére halványan emlékezett, az arcára azonban egyáltalán nem.

– Ő Mark Gant, a legjobb számítógépes szakemberem. Magával akarta hozni a laptopját.

– Így egyszerűbb – magyarázta Gant.

– Megértem. Én is használom. Kérem, foglaljanak helyet – mutatott a székekre Ryan.

A titkárnője behozta a kávé. Miután kitöltötték a feketét, Ryan folytatta.

– Az egyik emberem nyomon követi az európai piacokat. Semmi jó.

– Ez gyenge kifejezés, Ryan doktor. Lehet, hogy világméretű pánik elé nézünk – fogott bele a mondókájába Winston. – Nem vagyok biztos benne, meddig mélyül.

– Buzz ez ideig jól csinálta – vetette közbe óvatosan Ryan. Winston felpillantott a kávéscsészéjéből.

– Ha ostobaságokat beszél, rossz helyre jöttem. Azt hittem, maga ismeri a Streetet. Amit a Silicon Alchemyvel művelt, szép munka volt. Most az a kérdés, hogy maga csinálta-e, vagy valaki más tollával ékeskedett?

– Csak két ember beszélhet így velem. Az egyik az, akit feleségül vettem. A másiknak innen harmincméternyire van az irodája – hangsúlyozta Ryan. Aztán elvigyorodott. – Maga túltesz a hírnevén, Mr. Winston. A Silicon Alchemy teljes egészében az én munkám volt. Sőt a részvények tíz százaléka is az enyém. Ennyire taksáltam a felkészültségemet. Ha utánaérdeklődik, rájön, hogy nem szoktam hülyéskedni.

– Akkor tudja, hogy ma van az a nap – mondta Winston még mindig vendéglátóját méregetve.

Jack egy pillanatra beharapta az ajkát és bólintott.

– Igen. Ugyanezt mondtam vasárnap Buzznak. Nem tudom, hol tartanak a nyilvántartás rekonstruálásával, én valami máson dolgoztam.

– Oké. – Winston azon tűnődött, mi mással foglalkozhatott Ryan, de elhessegette a kíváncsiságát. – Azt nem tudom megmondani, hogyan hozható ez rendbe, azt viszont megmutathatom, hogyan tört ki.

Ryan egy pillanatra a tévékészüléke felé fordult. A CNN Headline News félóránként jelentkező műsora élőben tudósított a New York-i értéktőzsde parkettjéről. A hang teljesen le volt véve, de a kommentátor gyorsan beszélt és nem mosolygott. Amikor a nemzetbiztonsági tanácsadó visszafordult, Gant már file-okat hívott le a laptopján.

– Mennyi időnk van? – kérdezte Winston.

– Ez hadd legyen az én gondom – felelte Ryan.

31.

A hogyan és a mit

Bosley Fiedler pénzügyminiszter háromórányit sem aludt egyvégtében, amióta visszatért Moszkvából. Testőrei azon tűnődtek, nem lesz-e hamarosan tolószékre szüksége, olyan gyenge lábakon vánszorgott a pénzügyminisztériumot a Fehér Házzal összekötő alagútban. A Tartalék elnöke aligha volt jobb állapotban. A miniszter irodájában tanácskoztak mindketten, amikor megérkezett a „Dobjanak el mindent, és jöjjenek ide!” telefonhívás – ami annak ellenére diktatórikus volt, hogy Ryan rendszeresen rövidre zárta a kormány munkáját.

Fiedler még át sem lépte a küszöböt, máris mondta a magáét.

– Húsz perc múlva konferenciatelefonunk lesz öt európai ország központi bank... ki ez? – torpant meg három lépés után.

– George Winston vagyok, miniszter úr. Elnök vezérigazgató a...

– Már nem az. Kivásárolták – vetette közbe Fiedler.

– Visszatérem. Ő Mark Gant, az egyik igazgatóm.

– Azt hiszem, oda kell figyelnünk a mondandójukra – közölte Ryan a két újonnan érkezővel. – Kérem, Mr. Gant, kezdje el újra az esőtáncát!

– A szentség, Jack, csak húsz percem van. Már annyi sincs – mondta órájára pillantva a pénzügyminiszter.

Winston majdnem ráfordult, de aztán úgy beszélt hozzá, mintha egy másik vezető piaci szakemberhez szólna.

– A rövid változat ez, Fiedler: a piacot egy szisztematikus és nagyon ügyes támadással, előre megfontolt szándékkal terítették le. Azt hiszem, kielégítően be tudom ezt bizonyítani. Érdekli?

A pénzügyminiszter sűrűn pislogott.

– Hogyne, igen.

– De hogyan...? – kérdezte a Tartalék elnöke.

– Üljenek le, és megmutatjuk – mondta Gant. Ryan utat engedett, és a két magas beosztású férfi közrefogta Gantet és a komputert. – Hongkongban kezdődött...

Ryan az asztalához ment, feltárcsázta a miniszter irodáját, és megmondta a titkárnőjének, hogy irányítsa át a konferenciatelefont a nyugati szárnyba, az ő szobájába. A

belevaló titkárnő jobban kezelte a rendhagyó helyzetet, mint a főnöke. Ryan látta, hogy Gant nagyszerűen érti a dolgát, és második magyarázata még az elsőnél is jobbra sikerült. A miniszter és az elnök nagyszerű hallgatóságnak bizonyultak. Értették a zsargont, nem volt szükség kérdésekre.

– Nem gondoltam volna, hogy lehetséges az ilyesmi – jegyezte meg nyolcpercnyi bevezető után a Tartalék elnöke. Winston készen állt a válasszal.

– A rendszerbe beépített összes védelem úgy van megtervezve, hogy kivédje a baleseteket és a megtévesztő csalásokat. Senkiben sem merült fel soha, hogy valaki ilyen rossz szándékú trükkel élhet. Ki akarna szántszándékkal ennyi pénzt elveszíteni?

– Aki nagyobb halat akar kifogni – felelte Ryan.

– Mi lehet nagyobb, mint a...

– Sok minden, Mr. Winston – vágott közbe Ryan. – Majd később rátérünk. – A miniszter felé fordult. – Buzz?

– Össze akarom vetni a saját adataimmal, de igen megalapozottnak látszik. – A pénzügyminiszter a Tartalék elnökére nézett.

– Ami azt illeti, én még abban sem vagyok biztos, hogy bűnüggyel állunk szemben.

– Ne ezzel törődjék! – közölte Winston. – Az igazi probléma még a nyakunkon van. Mára várható az összeroppanás. Ha Európa továbbra is lefelé tendál, világméretű pániknak nézünk elébe. A dollár szabadesésben van, az amerikai tőzsdék működésképtelenek, a világ likviditásának tetemes része

megbénult. És a kisemberek azon nyomban megrémülnek, amint a média rájön, mi a fene folyik itt. Az egyetlen ok, amiért eddig nem került rá sor, az, hogy a gazdasági riporterek szart sem értenek ahhoz, amiről tudósítanak.

– Különben nekünk dolgoznának – csatlakozott a beszélgetéshez Gant. – Hál' istennek egyelőre nem nyíltak meg a hírforrásaik, de meglep, hogy még nem pattant ki a dolog. – Talán a média sem akar pánikot kelteni, gondolta. Megcsörrent a telefon, Ryan odalépett, hogy felvegye.

– A konferenciatelefonod, Buzz.

A pénzügyminiszter nem rejthette véka alá fáradtságát. Megingott, amikor felállt, és meg kellett kapaszkodnia egy széken, hogy össze ne essen. A Tartalék elnöke csak egy árnyalattal volt élénkebb nála, és mindketten még jobban összeroppantak attól, amit megtudtak. Nem könnyű feladat megjavítani valamit, ami lerobbant, és még annál is nehezebb olyasvalamit rendbe hozni, amit előre megfontolt szándékkal és rosszindulatúan tettek tönkre. Pedig rendbe kell hozni, mégpedig gyorsan, különben Európa és Észak-Amerika nemzetei elmerülnek egy mély, sötét szakadékban, és ahhoz, hogy kikászálódjanak belőle a legjobb politikai körülményeket feltételezve is – évekre volna szükség, a fájdalomról már nem is beszélve. Egy ilyen zaftos gazdasági zűrzavar hosszú távú politikai elágazásait képtelenség volna megjósolni ebben a stádiumban. – Ryan már a gondolatától is elborzadt.

Winston a nemzetbiztonsági tanácsadó arcára pillantott, nem volt nehéz olvasni a gondolataiban. Most, hogy továbbadta az információját, elillant a felfedezés okozta

diadalérzete. Mást is meg kellene mondania: hogy miként hozzák rendbe a dolgokat. De az összes szellemi energiája ráment az ügy felépítésére. Még nem volt rá esélye, hogy tovább folytassa az elemzését.

Ryan megértette ezt, és széles mosollyal bólintott.

– Szép munka.

– Az én hibám – mondta halkán Winston, hogy ne zavarja a néhány méternyire folyó konferenciabeszélgetést. – Maradnom kellett volna.

– Egyszer jómagam is kiszálltam. – Ryan leült. – Ugyan már, időnként mindnyájunknak szüksége van váltásra. Nem láthatta előre. Mindig történik valami. Pláne itt.

Winston dühösen legyintett.

– El tudom képzelni. Most azonosíthatjuk az erőszak elkövetőjét, de hogy az ördögbe lehetne ezt visszacsinálni? Ha megerőszakoltak, hát megerőszakoltak. Csakhogy ő a befektetőimet erőszakolta meg. Azok az emberek pedig hozzám jönnek. Belém fektették a bizalmukat.

Ryan csodálattal hallgatta az összegzést. Ekként kellene az üzletembereknek gondolkodniuk.

– Más szóval, most mi lesz?

Gant és Winston összenéztek.

– Azt még nem találtuk ki.

– Hát, az FBI-t és a SEC-et mindenesetre lepipálták. Ami azt illeti, még csak meg se néztem, hogy állnak a részvényeim.

– A maga tíz százalék Silicon Alchemyjét nem érte bántódás. Hosszú távú – mondta Winston. – Az új hírközlési berendezések egyébként is mindig megússzák.

Fiedler visszatért a többiekhez.

– Jól van, egyelőre megállapodásra jutottunk. Az összes európai tőzsde zárva marad, akárcsak a mieink, amíg nem tudjuk rendbe hozni a dolgokat.

Winston felpillantott.

– Olyan ez, mint egy pokoli árvíz. Maga egyre magasabbra és magasabbra építi a gátat. De mi történik, ha előbb fogy ki a homokzsákokból, mint a folyó a vízből? Csak nagyobb lesz a kár, ha elveszti az irányítást.

– Mindnyájan nyitottak vagyunk a javaslataira, Mr. Winston – mondta nyájasan Fiedler.

– Ami az érdelemleges dolgokat illeti – felelte hasonlóképpen Winston –, úgy vélem, mostanáig mindenben helyesen járt el. De sajnós nem látom a kiutat.

– Mi sem – jegyezte meg a Szövetségi Tartalék elnöke.

Ryan felállt.

– Azt hiszem, uraim, itt az ideje, hogy tájékoztassuk az elnököt.

*

– Milyen érdekes ötlet – mondta Jamata. Tisztában volt vele, hogy többet ivott a kelleténél, de volt mit ünnepelnie. Sugárzott az elégedettségtől, amiért véghezvitte a történelem minden bizonytal legambiciózusabb pénzügyi áldozatát. Még annál is jobban feszítette keblét a büszkeség, mint... Igen. Még akkor sem volt ennyire elégedett, amikor elérte konglomerátumának elnöki tisztjét. Egy egész nemzetet tett tönkre, és megváltoztatta a sajátja sorsát. Mindazonáltal még csak fontolóra sem vette soha, hogy bárminemű közhivatalt betöltsön. És miért nem? –

tette fel magának a költői kérdést. Azért, mert azokat a pozíciókat mindig kisebb kaliberű emberek töltötték be.

– Most helyi kormányzója lesz Saipannak, Jamata szan. Nemzetközileg ellenőrzött választásokat tartunk, jelöltre van szükségünk – folytatta a külügyi tisztviselő. – Nagy kaliberű személyiségnek kell lennie. Nem ártana, ha az illető jó barátságban volna Goto szannal, és lennének helyi érdekeltségei. Én csak azt kérem, fontolja meg.

– Gondolkodom rajta. – Jamata felállt, az ajtó felé indult. Azon tűnődött, mit gondolna erről az édesapja. Ha elvállalná, le kéne köszönnie vállalata elnöki tisztjéről, de... Ugyan már! Semmi de. Van-e még olyan vállalatbirodalom, amelyet nem hódított meg? Vajon nem jött el a továbblépés ideje? A becsülettel megszolgált visszavonulásé, annak az ideje, hogy hazája hivatalos szolgálatába lépjen? És miután eldőlt a helyi kormányzókérdés... akkor? Akkor az ő ideje következik óriási presztízzsel, mert a betolakodók tudni fogják... *Hai*, tudni fogják, ki szolgálta igazán az ország érdekeit. Ki az, aki még magánál Meidzsi császárnál is többet tett azért, hogy Japánt a nemzetek első sorába emelje. Volt-e Japánnak valaha is a helyhez és a népéhez méltó politikai vezetője? Miért ne nyerhetné el ezt a tisztességet őáltala? Csak néhány évbe telne, neki pedig van ideje; sőt mi több, koncepciója és bátorsága is ahhoz, hogy véghezvigye. Most csupán az üzleti világ mágnásai ismerik a nagyságát, de még változtathat ezen, és családja neve nemcsak a hajóépítésről, a televíziókészülékekről és egyéb árucikkekről lesz emlékezetes. Nem áruvédjegy lesz. Név. Örökség. Hát ez nem töltené el az apját

büszkeséggel?

*

– Jamata? – kérdezte Roger Durling. – Iparmágnás, ugye? Hatalmas céget vezet. Meglehet, hogy összeakadtam vele egyik vagy másik fogadáson még alelnök koromban.

– Ő az – felelte Winston.

– Maga szerint mit követett el? – kérdezte Durling.

Mark Gant az elnök asztalára helyezte a komputert. Ezúttal máris mögötte termett a titkosszolgálat egyik ügynöke, árgus tekintettel figyelve minden mozdulatát, és ezúttal Gant lassan magyarázott, hiszen Roger Durling – Ryannel, Fiedlerrel és a Tartalék elnökével ellentétben – nem igazán értette a dolgok mikéntjét. Mindazonáltal figyelmes hallgatóságnak bizonyult: kérdéseket tett fel, jegyzetelt, és három alkalommal elismételtette a prezentáció egy-egy részletét. Végül a pénzügyminiszterre nézett.

– Buzz?

– Szeretném, ha ettől függetlenül a mieink is megerősítenék az információt, hiszen...

– Nem lesz nehéz feladat – szóló közbe Winston. – Mindegyik nagy cégnek lesznek nyilvántartásai, szinte ezzel azonosak. Az embereim segíthetnek megszervezni.

– És ha igaz, Buzz?

– Akkor, elnök úr, inkább Ryan doktor hatáskörébe tartozik az ügy, mint az enyémbé – felelte némi megkönnyebbüléssel a pénzügyminiszter, de haragja mit sem változott.

Ryan agya sebesen járt. Nem figyelt oda Gant ismételt

magyarázatára az esemény „hogyanjáról”. Noha az elnöki prezentáció világosabb és részletesebb volt az első kettőnél – a pasas remek oktató lenne egy kereskedelmi iskolában –, a lényeges részek már rögződtek a nemzetbiztonsági tanácsadó agyában. Most már tudta a hogyan, és ez rengeteget elmondott neki. Ezt a manővert kiválóan megtervezték, és úgy is hajtották végre. A Wall Street-i krach és az anyahajó-tengeralattjáró támadás időzítése nem volt véletlen. Gondosan összehangolt terv volt. Még az orosz kémhálózat sem leplezte le, és Ryannek ez ütött leginkább szöveget a fejébe: *a meglévő hálózatuk a japán kormányban van, és valószínűleg a biztonsági apparátusukra összpontosít. Ez a hálózat azonban nem adott le figyelmeztetést a művelet katonai oldaláról, és Szergej Nyikolajics még nem hozta összefüggésbe a Wall Streetet a tengeren történtekkel.*

Ne törődj a modellel! Szakadj el a paradigmától! – biztatta önmagát. Ekkor kezdett el világosabban látni.

– Ezért nem szereztek róla tudomást – mondta szinte önmagának Ryan. Olyan volt ez, mint amikor ködfoltokon át autózik az ember; kitisztult helyen vezet, amit újabb felhőben úszó követ. – Tulajdonképpen nem a kormányuk csinálta, hanem Jamata meg a többiek. Ezért akarták vissza a BOGÁNCS-ot. – Mindnyájan értetlenül néztek rá.

– Mi van? – kérdezte az elnök. – A nemzetbiztonsági tanácsadó Winston és Gant felé fordította tekintetét, aztán megrázta a fejét. Durling bólintott és folytatta. – Tehát az egész esemény egyetlen, összefüggő terv volt?

- Igen, uram, de még nem tudunk mindent.
- Hová akar kilyukadni? – kérdezte Winston. – Tönkretesznek bennünket, világméretű pánikot robbantanak ki, maga meg arra céloz, hogy többről van szó.
- Milyen gyakran járt odaát, George? – kérdezte főként a többiek számára információt kérve Ryan.
- Az utóbbi öt évben? Azt hiszem, átlagosan havonta egyszer. Az unokáim fogják majd felhasználni az örökül hagyott utaskilométereimet.
- Milyen gyakran találkozott a kormány embereivel?
Winston vállat vont.
- Rengetegen vannak. De nem túl sokat nyomnak a latban.
- Miért nem? – kérdezte az elnök.
- Mert az a helyzet uram, hogy valójában húszan, legfeljebb harmincan irányítanak odaát. Jamata a legnagyobb hal abban a tóban. A külkereskedelmi és ipari minisztérium a kapocs a részvénytársasági arénában működő nagyfiúk és a kormány között. És a választott tisztségviselők segítségével maguk is megkenik a síneket, mégpedig rendszeresen. Jamata többek közt ezt fitogtatta, amikor a társaságom átvételéről tárgyaltunk. Két miniszter meg egy csokornyí parlamenti fickó vett részt az egyik partin, és... hogy úgy mondjam, fényesre nyalták a seggét. Winston akkor azt hitte, hogy egy választott tisztségviselőnek így kell viselkednie. Most már nem volt annyira biztos benne.
- Mennyit mondhatok el? – kérdezte Ryan. – Talán be kéne avatnunk őket.
- Mennyire tudnak titkot tartani, Mr. Winston? – tette fel a

kérdést Durling.

A befektető elnevette magát.

– Ameddig nem nevezik „bennfentes” ügynek. Még sosem macerált a titkosszolgálat, és nem szeretném, ha elkezdenének piszkálni.

– Ez a dolog a kémkedési törvény hatálya alá tartozik. Háborúban állunk Japánnal. Elsüllyesztették két tengeralattjárónkat, és tönkrevágtak két repülőgépanyahajót – mondta Ryan, mire a szobában megváltozott a légkör.

– Ugye nem viccel? – kérdezte Winston.

– Kétszázötven halott tengerész nem vicc. A USS *Ashville* és a USS *Charlotte* legénysége. Továbbá elfoglalták a Mariana-szigeteket. Még nem tudjuk, visszaszerezhetjük-e őket. Tízezernél több amerikai állampolgár tartózkodik Japánban potenciális túszként, ehhez jön még a szigetek lakossága, valamint a japánok fogságában lévő katonák.

– És a média...

– Elég különös, de még nem kapcsoltak – magyarázta Ryan. – Talán túl nagy örültségnek tartják.

– Vagy úgy – Winstonnak leesett a tantusz. – Romba döntik a gazdaságunkat, és nem vagyunk olyan politikai helyzetben, hogy... próbálkozott már valaki ehhez hasonlóval?

A nemzetbiztonsági tanácsadó tagadólag rázta a fejét.

– Amennyire én tudom, nem.

– Számunkra azonban ez a probléma rejti az igazi veszélyt. Az a csirkefogó! – mérgelődött George Winston.

– Hogyan hozható helyre, Mr. Winston? – tudakolta Durling

elnök.

– Fogalmam sincs. A DTC-féle lépésük briliáns volt. Nagyon okos húzás. De a segítségünkkel talán sikerül Fiedler miniszter úrnak kiokoskodnia a kiutat – tette hozzá Winston. – Csakhogy nyilvántartások hiányában minden megbénult. A fivérem orvos, és egyszer azt mondta...

E megjegyzésre Ryanben megmozdult valami. Oda se figyelt a továbbiakra. Miért érzi ezt olyan fontosnak?

– Tegnap este kaptam meg az időbecslést – vette át a szót ismét a Tartalék elnöke. – Egy hétre van szükségük. Viszont nincs egy hetünk. Ma délután találkozunk a nagy cégek vezetőivel. Akkor megpróbálkozunk a...

A nyilvántartások hiánya okozza a gondot – morfondírozott Jack. Minden be van fagyasztva, mert nincsenek nyilvántartások, amelyek megmutatnák az embereknek, hogy mijük van, hogy mennyi pénzt...

– Európa is megbénult... – most Fiedler ragadta magához a szót, de Ryan továbbra is a szőnyegre meredt. Aztán felnézett.

– Ha nem írod le, sosem történt meg. – A szobában megtorpant a beszélgetés, és Jack látta, hogy ezzel az erővel azt is mondhatta volna, hogy: „A kréta lila.”

– Hogyan? – kérdezte a Tartalék elnöke.

– A feleségem... ő szokta ezt mondani. „Ha nem írod le, akkor sosem történt meg.” – Ryan végignézett a többiekén. Még mindig nem értették, ami nem volt túlságosan meglepő, hiszen benne is még csak érelődött a gondolat.

– ő is orvos, George, a Hopkinsban. Mindig magánál hord egy istenverte jegyzetfüzetet, és bárhol képes megállni,

hogy elővegye és feljegyezzen valamit, mert nem bízik a memóriájában.

– Akárcsak a bátyám, ő menedzserkalkulátort használ... – mondta Winston, aztán egy pillanatra tátva maradt a szája.

– Folytassa!

– Ugye nincsenek feljegyzések? Egyetlen tranzakció sincs hivatalos nyilvántartásba véve – gondolkodott hangosan Ryan.

Fiedler adta meg a választ.

– Nincs. A Depository Trust Company katasztrofálisan összeomlott. És amint mondtam, beletelik egy...

– Felejtsd el! Nincs rá időnk.

A pénzügyminiszter ismét magába roskadt.

– Nem, nem tudjuk megállítani.

– Dehogynem. – A nemzetbiztonsági tanácsadó Winstonra nézett. – Megállíthatjuk?

Durling elnök csak a beszélgetés foszlányait kapta el, ahogyan egy néző követi egy asztalitenisz-mérkőzés eseményeit. A helyzet okozta feszültség kicsapta türelme biztosítékát.

– Mi a fenéről beszélnek itt maguk?

Ryan már majdnem tudta. Az elnökhöz fordult.

– Egyszerű, uram. Azt mondjuk, sosem történt meg. Azt mondjuk, hogy pénteken déli tizenkét óra után a tőzsdék egyszerűen beszüntették a működésüket. Megengedhetjük ezt magunknak? – kérdezte, de senkinek sem adott esélyt a válaszára. – Miért is ne? Miért ne engedhetnénk meg magunknak? Nincsenek feljegyzések, amelyek bizonyítanak, hogy nincs igazunk. Elvégre déli tizenkettőtől

senkinek sincs írásos bizonyítéka egyetlen tranzakcióról sem.

– Ha figyelembe vesszük, milyen rengeteg pénzt veszítettek az emberek – fűzte tovább a gondolatmenetet Winston –, bizonyára vonzónak tűnik majd számukra a dolog. Arra gondol, hogy... pénteken, talán péntek délben újra indulunk... vagyis egyszerűen kitöröljük a közbenső hetet?

– Ezt senki se veszi be – jegyezte meg a Tartalék elnöke.

– Téved – vetette ellen Winston. – Ryan megértett valamit. Először is be kell venniük. Maga nem köthet üzletet, nem tud kivitelezni egy tranzakciót, ha azt nem regisztrálják. Tehát senki sem tudja bizonyítani, hogy bármit is csináltak, amíg nem rekonstruálják a DTC adatait. Másodsor, a legtöbben a leszámítolókhöz, pénzintézetekhez, bankokhoz futkostak, és mindnyájan akarnak egy második esélyt. Naná, hogy beveszik, öregem. Mark?

– Beülünk egy időgépbe, és visszacsináljuk a múlt pénteket? – nevetett fel keserűen Gant. Aztán elmosolyodott. – Hol jelentkezhettek rá?

– Mindennel nem lehet megtenni – tiltakozott a Tartalék elnöke.

– Így igaz – értett egyet Winston. – A nemzetközi kincstárjegy-tranzakciók kikerültek az ellenőrzésünk alól. Azt viszont megtehetjük, uram, hogy megbeszélést tartunk az európai bankokkal, feltárjuk előttük a történeteket, és velük együtt...

Most Fiedleren volt a sor.

– Ez az! Yent dobnak piacra, és dollárt vesznek. A mi valutánk visszanyeri a pozícióját, az övéké zuhan. Akkor

majd a többi ázsiai bank gondolkodás nélkül köpönyeget fordít. Az európai központi bankok belemennek a játékba, azt hiszem.

– Magasan kell tartaniuk a viszontleszámítolási kamatlábat – mondta Winston. – Ez sem lesz fájdalommentes, de ezerszer jobb, mint a másik lehetőség. Olyan magasan kell tartani, hogy az emberek felhagyjanak a kincstárjegyek elkótyavetyélésével. Olyan helyzetet kell teremtenünk, hogy meg akarjanak szabadulni a yentől. Ugyanazt tesszük, amit ők tettek velünk. Az európaiaknak tetszeni fog a játék, mert a japcsik tegnap óta nagykanállal habzsolják a törzstőkéiket, és ez legalább korlátok közé szorítja a felvásárlókapacitásukat.

Winston felpattant a fotelból, és fel-alá kezdett járkálni. Nem kellett volna ezt tennie. Persze nem tudta, hogy egy fehér házi protokollt sért meg. Az elnök nem akarta félbeszakítani, a helyiségben tartózkodó két titkosszolgálati ügynök azonban le nem vette a szemét az üzletemberről. Winston agya nyilvánvalóan a „forgatókönyvön” járt, lyukakat, gyenge pontokat keresett benne. Vagy két percig rótt a lépteit, és mindenki az értékelésére várt. Aztán felvetette a fejét.

– Ryan doktor, ha valaha is úgy dönt, hogy visszatér a polgári életbe, feltétlenül beszélnünk kell. Ez működni fog, uraim. Égbekiáltóan botrányos, de talán a mi javunkra sül el.

– Szóval mi lesz pénteken? – tudakolta Ryan.

Gant válaszolt.

– A piac akkorát fog zuhanni, mint egy ház.

– Mi ebben olyan átkozottul nagyszerű? – kérdezte az elnök.

– Az uram – folytatta Gant –, hogy kábé kétszáz pont után megugrik, és záraskor... nos, mondjuk százon vagy talán még annyin sem zár. Hétfőn mindenki visszafojtja a lélegzetét. Akadnak, akik előnyös üzleteket keresnek; a legtöbben valószínűleg még idegesek lesznek. Újfent zuhanni kezd, majd minden biztonnyal szépen stagnál, aztán maximum újabb ötven pontot esik. A hét további részében rendeződnek a dolgok. Úgy számítom, hogy a péntek déli helyzetből kiindulva egyen, talán egy ötvenen stabilizálódik a piac. Az esésnek azért kell bekövetkeznie, mert a Tartalék kénytelen magasan tartani a viszontleszámítolási kamatlábakat, de ehhez már hozzászoktunk a Streeten. Lényegében egy nagyobb csuklás az egész, nem több annál. – Csak Winston értékelte igazán a dolog iróniáját, azt, hogy Gant szinte pontosan jósolt. Ő maga sem csinálta volna jobban.

– Európa? – kérdezte Ryan.

– Ott keményebb lesz, mert nem ennyire jól szervezettek, viszont a központi bankjaiknak valamivel nagyobb a hatalma – mondta Gant. – A kormányaik is jobban interferálhatnak a piacon. Ez segítség, de hátrány is egyben. A végeredmény mégis azonos lesz. Azonosnak kell lennie, hacsak nem írta alá mindenki ugyanazt az öngyilkos paktumot. Aki a mi szakmánkban dolgozik, nem tesz ilyet.

Fiedler jött sorra.

– Hogy adjuk be?

– A lehető leggyorsabban összetrombitáljuk a jelentős intézmények vezetőit – felelte Winston. – Segíthetek, ha óhajtja. Rám is hallgatnak.

– Jack? – kérdezte az elnök.

– Igen, uram. És azonnal nekilátunk.

Roger Durling gondolkodott még néhány pillanatig, majd az íróasztala mellett álló titkosszolgálati ügynökhöz fordult.

– Szóljon a tengerészgyalogosoknak, hogy hozzák ide a helikopteremet. És szóljon a légierőnek, hogy szükség lesz egy bemelegített gépre New Yorkba.

– Itt a sajátom, elnök úr – tiltakozott Winston.

– A légierősök jobbak, George. Bízson bennem! – mondta Ryan.

Durling felállt, és kezét rázott a távozókkal. Az ügynökök lekísérték őket a South Lawnra, a pázsitos területre, ahonnan a helikopter az Andrewsra röpíti a társaságot. Ryan azonban az ovális irodában maradt.

– Tényleg működni fog? Valóban ilyen könnyen rendbe hozhatjuk?

Ryan látta a kétkedést az elnök arcán, és e szerint fogalmazta meg válaszát.

– Működnie kell. Nyilván mindenki azt akarja, hogy rendeződjenek a dolgok, de szükség van valami kézzelfoghatóra. A tudomásukra kell hozni „odafent”, hogy az összeomlást szántszándékkal idézték elő, vagyis mesterséges volt. Ez a kritikus tényező. Ha elhiszik, akkor valamennyiük számára könnyebb elfogadni egy rendhagyó megoldást.

– Majd meglátjuk. – Durling lélegzetvételnyi szünetet tartott.

- És mit tudtunk meg ebből Japánról?
- Azt, hogy nem a kormányuk mozgatja a szálakat. Ez jó, de rossz is egyben. Jó, mert egy bizonyos szinten elcseszik majd a dolgot; mert a japán népet kihagyták belőle, és mert olyanok is vannak a kormányukban, akik nagyon kínosan érzik magukat a történetek miatt.
- És mi a rossz? – kérdezte az elnök.
- Az, hogy még mindig nem tudjuk, mire megy ki a játék. A kormány nyilvánvalóan azt teszi, amit mondanak nekik. Erős stratégiai pozíciójuk van a Csendes-óceán nyugati térségében, mi pedig még nem tudjuk, mitévők legyünk. A legfontosabb azonban...
- Az atomfegyverek. – Durling bólintott. – Ez az adujuk. Még senki ellen sem viseltünk háborút, aki atomfegyverekkel rendelkezett.
- Nem, uram.

*

Clark és Chavez tokiói idő szerint közvetlenül éjfél után adták le a következő anyagot. Ezúttal Chavez írta meg a cikket, Clark már kifogyott a Japánról szóló érdekes hírekből. Az ifjabb tiszt könnyed irományt kerekített a fiatalokról és a szellemi beállítottságukról. Az inkognitójukhoz tartozott ugyan, de keményen meg kellett dolgozniuk érte, s mint kiderült, Chavez egészen jól megtanult írni a George Mason Egyetemen.

Északi Erőforrás Övezet? – gépelte le Clark a komputer képernyőjén máris megjelenő kérdést. Aztán elfordította a gépet az alacsony dohányzóasztalkán.

Korábban kellett volna megnézni. Az egyik Szöulban

hagyott könyvben van. Indonézia volt a Déli Erőforrás Övezet – még a hollandok idejében –, amikor kirúgták a kettes számú Nagy Vétkest. Kitalálod, melyik volt az Északi?

Clark egy pillantást vetett a képernyőre, és visszatolta a komputert.

– Folytasd és küldd el, Jevgenyij Pavlovics!

Chavez letörölte a párbeszédet, majd a telefonhoz csatlakoztatta a modemet. Másodpercekkel később elment az anyag. A két tisztnek összevillant a tekintete. Termékeny nap volt ez a mai.

*

Aligha lehetett volna jobb az időzítés: Tokióban nulla óra nyolc másodpercet, Moszkvában tizennyolc óra nyolc másodpercet, Langleyben és a Fehér Házban pedig tíz óra nyolc másodpercet mutattak az órák. Ryan épp akkor tért vissza az irodájába a nyugati szárny szemközti sarkából, amikor megcsördült asztalán a STU-6.

– Tessék!

– Itt Ed. Ebben a percben kaptunk valami fontosat. Most jön át a fax. Egy másolat úton van Szergejhez.

– Oké. Várom. – Ryan felkattintotta a kellő kapcsolót, és hallotta a papír zizzenését, amint a faxgépből elindul a példánya.

*

George Winstont nem lehetett egykönnyen lenyűgözni. Az üzletemberek által közkedvelt Gulfstream-III repülőgép VC-20-as változatát legalább olyan remekül szerelték fel,

mint az ő repülőgépét – az ülések és a szőnyeg ugyan nem plüssből készültek, de a kommunikációs berendezés mesés volt. Még a Mark-féle technikabuzikat is kielégíti, gondolta Winston. Miközben ő a legénység felszállás előtti ténykedését figyelte, a két idősebb férfi megragadta az alkalmat és elaludt. A légierő legénysége nem csinált mást, mint Winston emberei, mégis igazat kellett adnia Ryannek: valahogy más volt katonai rangjelzéseket látni a válllapokon. Három perc, és a kormánygép már a levegőt szelte északi irányban a New York-i La Guardia felé. Elsőbbséget élveztek a leszállásnál is, ami tizenöt perc időt takarított meg számukra az utazás végén. Winston hallotta, hogy a hírközlő berendezésekkel ügyködő őrmester már szervezi az FBI-kocsit, amely majd a légikikötőben vár rájuk; az Iroda pedig kétségkívül azzal foglalkozik, hogy összehívja New York-i főhadiszállására mindazokat, akik számítanak a tőzsdéken. Milyen figyelemre méltó, gondolta, hogy a kormány ilyen hatékonyan cselekszik. De milyen kár, hogy nem mindig!

Mark Gant nem ért rá ilyesmin elmélkedni. A számítógépét püfölte, azt készítette elő, amit „perirat”-nak nevezett. Húsz percre volt szüksége ahhoz, hogy pauszpapírra nyomtassa a „bizonyítékok”-at, amelyeket reményeik szerint – az FBI által biztosított írásvetítőbe helyez majd. És ki fogja tálni az információkat? Valószínűleg jómagam, vélekedett Winston. A megoldásra vonatkozó javaslatot pedig átengedi Fiedlernek és a Tartalék elnökének. Ez így tisztességes. Elvégre a kormány embere ötlötte ki.

Ragyogó, George – gondolta önironikus mosollyal. – Hogy

miért nem te találtad ki? Mi van még...?

– Jegyezd fel magadnak, Mark, hogy ide kell hívnunk az európai központi bankok pasasait, hadd lássák az anyagot. Nem hiszem, hogy konferenciavonalon keresztül megértenék.

Gant az órájára pillantott.

– Amint megérkezünk, hívnunk kell őket, George, és pontosan ki kell dolgozni az időzítést. A New Yorkba induló esti járatok... igen, reggel érnek ide, és valószínűleg koordinálni tudjuk a dolgokat egy pénteki újakezdéshez.

– Azt hiszem, jobb, ha azonnal indulnak – jegyezte meg Winston.

Gant egyetértően bólintott.

– Működni fog, George. Ennek a Ryannek van gógyija.

*

– Csak nyugodtan, megfontoltan! – figyelmeztette magát Ryan. Csodálkozott, hogy még nem szólalt meg a telefonja, de ráébredt, hogy Golovko ugyanezt a jelentést olvassa, ugyanilyen térképre pillant irodája falán, és ugyancsak arra inti magát, hogy a körülményekhez képest lassan és alaposan gondolja át a helyzetet.

Kezdték értelmet nyerni a történetek – legalábbis majdnem. A *Északi Erőforrás övezet* nem lehet más, csak Kelet-Szibéria. A *Déli Erőforrás Övezet* kifejezést, amire Chavez a jelentésében utal, a japán kormány alkalmazta 1941-ben a Holland Kelet-Indiákra, amikor az olaj volt a legfontosabb stratégiai céljuk. Akkor a tengerészet számára volt alapvető erőforrás, most pedig minden iparosodott ország számára az, melynek energiára van szüksége az ipara

működtetéséhez. Japán a világ legnagyobb olajimportőre, noha komoly erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy a villamos energiáról átálljon az atomenergiára. És Japánnak oly sok mindent kell még importálnia, hiszen csak szénben bővelkedik. A szupertankereket japánok találták ki, hogy hatékonyabban szállíthassák el a fekete aranyat a perzsai-öbölbeli olajmezőkről a japán fogadóállomásokra. De egyéb anyagokra is szüksége van, és szigetország lévén mindezen árukra a tengeren át kell odajutniuk. A japán tengerészet azonban kicsi, túlságosan is kicsi ahhoz, hogy biztosítsa a tengeri útvonalakat.

Másrészt viszont Kelet-Szibéria a világ utolsó feltáratlan területe, és most Japán folytatja ott a kutatásokat, és az eurázsiai kontinenstől a Japánba vezető tengeri útvonalak... A csudába is, miért nem választják a könnyű megoldást, és építenek egy vasúti alagutat? – tűnődött Ryan.

De van itt még valami. Japán minden képességét latba vetette, hogy befejezze, amit egykor elkezdett – pláne egy komoly mértékben lecsökkentett amerikai haderővel és az amerikai szárazföld meg a saját szigetei közt elterülő Csendes-óceán ötezer mérföldnyi ütköző-víztömegével számolva. Ami pedig Oroszország katonai kapacitását illeti, azt még az amerikainál is drasztikusabban redukálták. De az oroszok büszkesége megmaradt, és egy invázió esetén felvonnák a harcot. És Oroszország sokkal nagyobb, mint Japán. A japánok ballisztikus rakétákra szerelt atomfegyverekkel rendelkeznek, az oroszok és az amerikaiak azonban nem. Az oroszoknak bombázóik,

vadászbombázóik és cirkálórakétáik vannak, mindegyik nukleáris adottságokkal, valamint Japánhoz közeli támaszpontjaik. De kell itt lennie még egy elemnek. Ryan hátradőlt, a térképét bámulta. Aztán felemelte a telefonkagylót, és egy beprogramozott közvetlen számot hívott.

– Jackson tengernagy.

– Robby? Itt Jack. Kérdeznék valamit.

– Ki vele!

– Azt mondtad, hogy az egyik szülői attasénk elbeszélgetett...

– Igen. Azt az utasítást kapta, hogy maradjon veszteg és várjon – felelte Jackson.

– Mit mondtak pontosan a koreaiak?

– Azt, hogy... Várj csak! Fél oldal az egész. Itt van valahol. Tartsd a vonalat! – Ryan fiók csusszanását hallotta, valószínűleg egy kulcsra zárt fiókét – Oké. Más szavakkal: az effajta döntés politikai, nem katonai sokféle megfontolást kell figyelembe venni; aggódnak, hogy a japánok blokád alá vehetik a kereskedelmi kikötőiket; félnek az inváziótól; attól, hogy elvágják őket tőlünk; kertelnek. Még nem válaszoltunk – fejezte be Jackson.

– A harcrendjük? – kérdezte Ryan. A harcrend lényegében felsorolja katonai javait.

– Itt van.

– Röviden!

Valamivel nagyobb, mint Japáné. Az újraegyesítés óta redukálták, amit megtartottak, az jó minőségű. Főként amerikai fegyverek. A légierejük nagyszerű, foglalkoztam

velük, és...

– Ha a Koreai Köztársaság tábornoka lennél, mennyire félnél Japántól?

– Óvatos volnék – felelte Jackson admirális. – Nem félnék, de óvakodnék tőle. Tudod, hogy nem repesnek Japánért.

– Tudom. Küldj át másolatokat az attasé jelentéséből és a koreai eredetiből.

– Rendben.

Ryan ezután a CIA-t hívta. Mary Pat Foley még mindig nem volt a helyén a férje. vette fel a kagylót. Ryan azonnal a tárgyra tért.

– Kaptál visszajelzést a szöuli állomáshelyről, Ed?

– A Koreai Köztársaság nagyon ideges. Nem igazán működnek együtt. Rengeteg barátunk van a hírszerző ügynökségüknél, de hallgatnak, mint a sült hal. Még nem kaptak politikai utasítást.

– Semmi szokatlan nem történik odaát?

– De igen – felelte Ed Foley. – A légijerejük valamivel aktívabb. Egy hatalmas gyakorlóterületet létesítettek az ország északi részén, és terven kívüli összevont gyakorlatokat hajtanak végre. Van róla néhány műholdfelvételünk.

– Peking? – kérdezte Ryan.

– Az égvilágon semmi. Kína kimarad ebből. Azt mondják, nem kérnek belőle, nem fűződik érdekük hozzá. Nem érinti őket.

– Gondolkozz el rajta, Ed!

– Nos, persze, érinti őket... igen...

Ryan tudta, hogy nem tisztességes, amit csinál, ő

mindenkinél több információval rendelkezett, és jó fejhosszal előbbre járt az elemzésben.

– Most szereztünk néhány értesülést. Amint legépelték, átküldöm. Fél háromra várlak benneteket.

– Ott leszünk – ígérte a majdnem igazgatóhelyettes.

Már csak a megfelelő információra volt szükség, és némi időre.

Korea nem olyan ország, amelyet Japán megfélemlít. Ötven évvel ezelőtt az utóbbi ország uralta az elsőt, és a koreaiakban rossz emlékeket ébresztettek ezek az idők. A hódítók jobbágyokként bántak velük, és mind a mai napig halálos sértésnek számít, ha japánnak néznek egy koreait. A koreai gazdaság növekedése és az ebből eredő konkurenciaharc kétoldalú gyűlölködéshez és ellenszenvhez vezetett Korea és Japán között. Az ellenséges magatartás legfőbb oka mégis faji eredetű volt. Noha a koreaiak és a japánok tulajdonképpen ugyanazokat a genetikai jegyeket hordozzák magukban, a japánok úgy tekintettek a koreaiakra, mint annak idején Hitler a lengyelekre. Ráadásul a koreaiak nagyszerű hadsereget állítottak fel, hogy megvédjék magukat az immár halott észak-koreai örülttel szemben. Japán egykor leigazolt gyarmatából erős és nagyon, de nagyon büszke ország lett. De akkor mi félemlítheti meg őket annyira, hogy kihátráljanak az Amerikához fűződő szerződéses kötelezettségeik alól?

Japán nem. Koreának nemigen kellett közvetlen támadástól tartania, és Japán aligha vetné be ellenük az atomfegyvereit: az uralkodó szélirány miatt a radioaktív

anyagok rögtön visszafordulnának a feladóhoz.

Északon viszont a földkerekség legnépesebb országa határolja Koreát, a földkerekség legnagyobb létszámú hadseregével, s ez nemcsak a Koreai Köztársaságot, de bárkit rettegésben tartana.

Japánnak természeti erőforrásokra van szüksége, és kétségkívül közvetlenül akar hozzájuk jutni. Noha kiváló és fejlett gazdasági bázisra, magasan képzett munkaerőre és csúcstechnológiára támaszkodhat, gazdasági erejéhez viszonyítva kis népességű ország.

Kína óriási létszámú, ámde nem olyan magasan képzett emberanyaggal rendelkezik; gazdasága gyorsan fejlődik, viszont a csúcstechnológiában még van mit behoznia. És Japánhoz hasonlóan Kína is könnyebben akar természeti erőforrásokhoz jutni.

És e két ország a világ utolsó feltáratlan kincseskamrájával határos.

A Mariana-szigetek elfoglalása megakadályozza vagy legalábbis hátráltatja, hogy Amerika legfontosabb fegyverneme, az Egyesült Államok haditengerészete a kérdéses övezetet megközelítse. Ezenkívül Szibéria csak nyugatról, Oroszország szárazföldi területéről védhető, vagyis a térség gyakorlatilag el van vágva a külső segítségnyújtástól. Kína nukleáris kapacitása és nagyobb szárazföldi hadserege már önmagában is fenyegeti Oroszországot. Jókora házárdjáték, az egyszer biztos. A zűrzavarral küszködő amerikai és európai gazdaságok azonban képtelenek Oroszország segítségére sietni... Igen, ez az! Bárki eszelte ki, jó stratégiai érzéke van.

A módszer egyébként a legkevésbé sem új: először tedd harcképtelenné az erős ellenséget, azután kebelezd be a gyengét. Pont ezt kísérelték meg 1941-1942-ben. A japánok stratégiai koncepciója nem Amerika meghódítása volt, hanem a nagyobb ország olyan súlyos tönkretétele, hogy déli győzelmeinek elfogadása politikailag szükségessé váljék. Milyen egyszerű, csak meg kell fejteni a kódot, gondolta Ryan. Ekkor csördült meg a telefon. A négyes vonal.

– Halló, Szergej!

– Honnan tudta? – kérdezte Golovko.

Jack akár azt is felelhette volna, hogy a vonalat „orosz forródrót” gyanánt tartalékolták.

– Ugyanazt olvasta, amit én. – Csak ennyit mondott.

– Mi a véleménye?

– Azt hiszem, magukat veszik célba, Szergej Nyikolajevics. Talán jövőre. – Ryan hangjából még kiérződött a felfedezés öröme – elvégre a felfedezés ténye annak természetétől függetlenül mindig jóleső érzés.

– Korábban. Én inkább őszre saccolnám. Az időjárás akkor az ő malmukra hajtja a vizet. – Hosszú szünet. – Segítenek nekünk, Iván Emmetovics? Nem, rosszul tettem fel a kérdést. Hajlandóak segíteni?

– A szövetség, akár a barátság mindig kétoldalú – hangsúlyozta Ryan. – Tájékoztassa az elnökét! Én is oda igyekszem.

Különleges jelentés

Sanchez kapitány, aki mindig is arra vágyott, hogy egy ilyen hajó parancsnoka legyen egyszer, örült, hogy a fedélzeten maradt, és nem repült vadászgépével a Barbers Point-i Tengerészeti Légi Támazpontra. Hat szürke vontatóhajó toltá be a USS *John Stennis* a javítódokkba. Száznál is több profi mérnök tartózkodott a fedélzeten, többek között a News Hajógyárból, Newportból. Mindnyájan odalént voltak, és a hajtóművet tanulmányozták. A dokkot teherautók sora övezte, sok száz tengerész és hajógyári munkás állt haptákban, hogy lecseréljék a hajótest sérült részeit. Mint az orvosok műtét előtt, gondolta Sanchez.

Egy daru épp az első folyosóelemet emelte ki, egy másik pedig egy műhelykocsifélét készült felemelni valószínűleg a repülőfedélzetre. Olyannyira igyekeztek, hogy még a dokk kapuja is nyitva állt.

– Sanchez kapitány?

Egy tengerészgyalogos tizedes állt előtte. Szalutált, és átadott egy üzenet nyomtatványt.

– A csendes-óceáni flottaprancsnokság harctájékoztató központjába hívatják, uram.

*

– Ez kész örület! – mondta a New York-i értéktőzsde elnöke. Neki sikerült először megszólalnia.

Az FBI New York-i irodájának konferenciatermébe száznál is több széket zsúfoltak be, miáltal kifejezetten bírósági tárgyalóteremre emlékeztetett. Csak félig töltötték meg a többségében ilyen vagy olyan kormánytisztviselők, főként

az FBI és a SEC alkalmazottjai, akik péntek este óta dolgoztak az „összeomlás” ügyön. Az első sorban vezető brókerek és pénzintézetek elnökei foglaltak helyet.

George Winston most fejezte be a múlt heti események Winston-féle változatának ismertetését: írásvetítő segítségével mutatta be a trendeket és áramlatokat, lassan magyarázott, hiszen hallgatósága a fáradtság olyan szintjére jutott már, ami bizonyára befolyásolta ítélőképességüket, bármennyire is igyekeznek követni a mondandóját. A Tartalék elnöke, aki eddig az európai telefonhívásait intézte, ekkor lépett be a helyiségbe. Felfelé mutatott hüvelykujjai jelzett Winstonnak és Fiedlernek, majd az egyik hátsó sorba telepedett.

– Lehet, hogy örület, mégis ez történt.

– Ez eddig mind szép és jó – mondta néhány másodpercnyi gondolkodás után a New York-i értéktőzsde elnöke –, de még mindig a mocsár közepén vagyunk, és szorgalmasan gyülekeznek körénk a krokodilok. Nem hinném, hogy sokáig távol tudjuk tartani őket. – Ebben általánosan egyetértettek.

Winston mosolygó arccal a pénzügyminiszter felé fordult, s az első sorban ülők meglepődtek egykori kollégájuk mosolya láttán.

– Buzz, elmondaná a jó hírt?

– Van egy kiút, hölgyeim és uraim – kezdte bizalmas hangnemben Fiedler. A következő percben egy gombostű koppanását is meg lehetett volna hallani a teremben. Az üzletembereknek még annyi merszük sem volt, hogy összevillantsák a tekintetüket. És a látszólag végtelennek

tűnő gondolkodási idő után nem bólintottak rá, de nem is tiltakoztak.

A CCC – Cummings, Carter & Cantor – vezérigazgatója emelkedett először szólásra. A CCC múlt pénteken délután negyed négy körül „került padlóra” – rossz irányba mozdult, készpénztartalékai kimerültek, a Merrill Lynch pedig megtagadta tőle a segítséget egy olyan manőverhez, ami miatt a vezérigazgató, őszintén szólva, nem hibáztatható.

– És ez törvényes? – kérdezte.

– Sem az Egyesült Államok igazságügy-minisztériuma, sem az Értéktőzsde Bizottság nem tekinti törvényszegésnek az együttműködésüket. Viszont kijelentem – tette hozzá Fiedler –, hogy a helyzet kihasználására irányuló minden kísérlet nagyon komolyan veszünk. De ha valamennyien összefogunk, nemzetbiztonsági érdekekből félre lesznek téve a trösztök elleni és egyéb megfontolások. Ez rendhagyó ugyan, de mindnyájan hallották, hogy én mondtam, ennél fogva hivatalos. Hölgyeim és uraim, ez az Egyesült Államok kormányának szándéka. A kormány nevében beszéltem.

A francba! – gondolták az egybegyűltek. Elsősorban ők a törvény őrei.

– Valamennyiük előtt ismeretes az, ami nálunk a Három C-nél történt – szólalt meg ismét a vezérigazgató. Körülnézett a teremben, és az arcokon látott nyílt megkönnyebbülés láttán erőt vett vele született szkepticizmusán. – Nincs más választásom.

– Van itt még valami – vette át a szót a Tartalék elnöke, miközben előrejött a hátsó sorból. – Épp most hívtam végig

Anglia, Franciaország, Németország, Belgium és Hollandia központi bankjainak vezetőit. Mind iderepül ma este. Számukra is rendkívül fontos, hogy megoldjuk ezt a helyzetet. Holnap reggel összeülünk, és kidolgozunk egy közös szisztémát. Stabilizáljuk a dollárt, helyreállítjuk a kincstárkötvénypiacot. Nem fog a fejünkre omlani az amerikai bankrendszer. Javaslatot teszünk a Nyíltpiaci Bizottságnak, hogy azok, akik nem adták el a kincstárkötvényeiket – a három és a hat hónapos kincstárjegyekre gondolkodok egyszeri megújítási ciklussal –, ötven bázispont jutalmat kapjanak az USA kormányától. Ugyanezt a bónuszt ajánljuk fel bárkinek, aki a piac újramegnyitását követő tíz napban kincstárjegyeket vásárol. Okos lépés, gondolta Winston. Nagyon okos lépés. Ez külföldi valutát vonz majd Amerikába és von ki Japánból. Megerősíti a dollárt, miközben támadja a yent. Az ázsiai bankok, amelyek ár alatt dobták piacra a dollárt, megkapják a magukét. Két legyet egy csapásra, igaz?

– Ehhez kongresszusi hozzájárulás kell – vetette ellen egy kincstárjegyszakértő.

– Megkapjuk. Péntekhez egy hétre már száraz lesz rajta a tinta. Pillanatnyilag ez a Szövetségi Tartalék politikája, amit az Egyesült Államok elnöke jóváhagyott és támogat – tette még hozzá a Tartalék elnöke.

– Visszaadják az életünket, emberek – jegyezte meg Winston ismét a fakorlát előtt járkálva. – Olyanok intéztek támadást ellenünk, akik a vesztünket akarták. Ki akarták vágni a szívünket. De úgy tűnik, akad itt néhány kiváló orvos. Egy darabig betegeskedünk, a jövő hét végére

azonban felépülünk.

– Péntek délre? – kérdezte a New York-i tőzsde elnöke.

– Pontosan – felelte kemény tekintettel a válasza várva Fiedler.

A tőzsde vezetője néhány másodpercnyi gondolkodás után felállt.

– A New York-i értéktőzsde teljes körű támogatásáról biztosítja a kormányt. – És a New York-i tőzsde presztízse minden kétséget eloszlatott. A teljes körű együttműködés szükségszerű volt, az azonnali döntéshozatal viszont életbevágó. És tíz másodperccel később a piac tisztségviselői mosolyogva álltak fel arra gondolván, hogy együtt kapják vissza a boltot.

– További értesítésig nincs kereskedelmi program – közölte Fiedler. – Azok a „szakértői rendszerek” majdnem kicsináltak bennünket. A pénteki nap a legjobb feltételek közt is izgalmas lesz. És az agyukat szíveskedjenek használni, ne a Nintendo-rendszereiket.

– Megegyeztünk – mondta a többiek nevében is a NASDAQ képviselője.

– Úgyis át kell gondolnunk azokat a programokat – mondta gondterhelten Merrill Lynch.

– Ezen az irodán keresztül koordinálunk – jelentette be a Tartalék elnöke. – Rágódjanak a dolgon, és osszák meg velünk, ha bárminemű ötletük támad, hogyan tehetnék még gördülékenyebbé az átmenetet. Hatkor ismét itt találkozunk. Egy csónakban evezünk, hölgyeim és uraim. A jövő hét folyamán nem versenytársak, hanem csapattársak leszünk.

– Az én cégemtől majdnem egymillió egyéni befektető függ
– figyelmeztette őket Winston. – Vannak itt olyanok,
akikétől még ennél is több. Ezt ne felejtsük el! – A
becsületükre akart hatni ezzel. Erre az erényre
mindnyájuknak égetően szükségük volt, még azoknak is,
akikből hiányzott. Lényegében mi a becsület: adósság,
viselkedéskódex, ígéret, olyasvalami, ami benned lakozik,
amivel a többieknek tartozol, akik meglátták ezt benned. A
teremben tartózkodók mindegyike azt akarta, hogy mások
becsületesnek, tiszteletre és bizalomra méltónak lássák és
tartsák. Winston általában hasznos filozófiának vélte ezt, és
főként baj idején.

*

Ryan mindig úgy dolgozott, hogy az egyszerű munkákat
vette előre, és a nehezét hagyta a végére.
Jelenlegi feladata sokkal inkább a háború elkerülése,
semmint a kivitelezése volt, noha az utóbbi az előbbi része.
Amennyiben Japán és Kína uralná Kelet-Szibériát, az egy
új – mit is hozna létre? Tengelyt? Azt talán mégsem. A
világgazdaság új energiaforrását és Amerika riválisát
mindegyik energiatípusban, biztosan. Ez gazdasági
értelemben véve óriási kompetitív előnyt biztosítana Japán
és Kína számára.

Ez önmagában még nem nevezhető ördögi ambíciónak. A
módszereik annál inkább. A világ egykor a dzsungel
primitív törvényei alapján működött: ha te szerezted meg, a
tied – de csak akkor, ha elég erős is vagy ahhoz, hogy
megtartsd. Ezek a szabályok nem túl elegánsak és nem
különösebben tisztességesek, mégis elfogadottak, hiszen

az erősebb nemzetek általában politikai stabilitást nyújtanak polgáraiknak lojalitásukért cserébe, és rendszerint ez az első lépés egy nemzet felemelkedéséhez. Egy idő múlva azonban az ember béke és biztonság iránti vágya valami mássá alakul: bele akar szólni országa kormányzásába. 1789-től 1989-ig, az amerikai alkotmány ratifikálásától Kelet-Európa összeomlásáig, mindössze két évszázad alatt valami új dolog merült fel az emberiség kollektív tudatában. Sok nével illetik – demokrácia, emberi jogok, öntudat –, de mindenekelőtt annak a felismerése, hogy az ember erős, és erejét főként jóra kell hogy használja.

A japán terv erre akart rációzni. Csakhogy a primitív szabályok ideje lejárt, gondolta Jack, s a helyiségben ülők is rövidesen megértik ezt.

– Tehát ez a helyzet a csendes-óceáni térségben – fejezte be jelentését.

A kormány ülésterme tele volt, csupán a pénzügyminiszter maradt távol, kinek székén első helyettese ült. A rombusz alakú asztal körül a különböző tárcák vezetői ültek, a kongresszus és a hadsereg jelentős személyiségei a négy fal mentén kaptak helyet.

A védelmi miniszter hozzászólása következett. Ahelyett hogy elfoglalta volna Ryan helyét a szónoki pulpituson, egyszerűen csak felnyitotta bőr jegyzetmappáját, jóformán fel sem pillantott belőle.

– Nem tudom, meg tudjuk-e csinálni – kezdte. Szavai hatására kínosan fészkelődni kezdtek a megbeszélés résztvevői. – A probléma úgyszólván technikai. Nincs

elegendő erőnk ahhoz, hogy...

– Egy pillanat! – szakította félbe Ryan. – Szeretnék néhány tényt megvilágítani önök előtt. Rendben? – Nem volt ellenvetés. Sőt a védelmi miniszter megkönnyebbülni látszott, hogy nem neki kell beszélnie.

– Guam idestova egy évszázada az Egyesült Államoké. Lakói a mi állampolgáraink. Japán 1941-ben elvette tőlünk a szigetet, mi pedig 1944-ben visszavettük. Emberek haltak meg ezért.

– Úgy gondoljuk, Guamot tárgyalások útján vissza tudjuk szerezni – jegyezte meg Hanson miniszter.

– Örömmel hallom – felelte Ryan. – És mi a helyzet a többi Mariana-szigettel?

– Az embereim úgy vélik, nem valószínű, hogy diplomáciai eszközökkel visszaszerezhetők. Természetesen dolgozunk rajta, de...

– De mi? – kérdezte Ryan. Nem kapott azonnal választ. – Helyes. Tisztázzunk még valamit! Az Északi-Mariana-szigetek, bármit állít is a nagykövetük, sosem voltak hivatalosan japán tulajdonban. A Népszövetség felügyelete alatt álló terület volt, ennél fogva amikor 1944-ben Guammal együtt elfoglaltuk, nem hadizsákmány volt. 1947-ben az ENSZ Gyámsági Tanácsának felügyelete alatt álló területté nyilvánították, mégpedig az Egyesült Államok védnöksége alatt. 1952-ben Japán hivatalosan lemondott a sziget szuverenitására vonatkozó minden igényéről. 1978-ban az Északi-Mariana-szigetek lakói úgy döntöttek, hogy államszövetséget alakítanak, politikailag az Egyesült Államokhoz csatlakoznak. Megválasztották első

kormányzójukat. Elég sokáig tartott, amíg megtehették, de végül sor került rá. 1986-ban az ENSZ úgy határozott, hogy eleget tettünk az ott élők iránt vállalt kötelezettségeinknek, és még ugyanabban az évben a sziget lakosai mind amerikai állampolgárságot kaptak. 1990-ben az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa megszüntette a gyámsági státust.

Ezen szigetek polgárai tehát amerikai állampolgárok, amerikai útlevelel – és nem azért, mert mi tettük őket azzá, hanem mert ők szabadon ezt választották. Ezt nevezik önrendelkezésnek, aminek a gondolatát mi vittük el azokra a sziklákra, és az ott élők minden bizonnyal úgy gondolták, hogy mi komolyan is vesszük azt.

– Amit nem tudunk megtenni, azt nem tudjuk megtenni – mondta Hanson. – Tárgyalhatunk...

– A fenébe a tárgyalásokkal! – vágott vissza Jack. – Ki mondja, hogy nem vagyunk képesek rá?

A védelmi miniszter felnézett jegyzeteiből.

– Évekbe is beletelhet, Jack, amíg ismét felépítjük azokat a dolgokat, amelyeket reaktiváltunk. Ha bűnbakot keresel, akkor tessék, hibáztass engem.

– Mibe fog ez kerülni nekünk, ha nem tudjuk megcsinálni? – kérdezte az egészségügyi és népjóléti miniszter. – Itt is számos feladatot kell megoldanunk!

– Ezek szerint hagyjuk, hogy egy idegen ország amerikaiakat fosszon meg az állampolgárságuktól, mert túl nehéz megvédeni őket? – kérdezte immár nyugodtabban Ryan. – És aztán? Mi történik legközelebb? Mondja meg nekem, mikor szűntünk meg Amerikai Egyesült Államok

lenni? Pusztán politikai akarat kérdése az egész. Nem több – folytatta a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Van bennünk egy szikrányi becsület is?

– Mi a való világban élünk, Ryan doktor – hangsúlyozta a belügyminiszter. – Vajon kockára tehetjük-e a szigeteken élő emberek életét?

– Azt szoktuk mondani, hogy a szabadság nagyobb érték az életnél. Ugyanezt szoktuk mondani a politikai elveinkről is – felelte Ryan. – És az eredmény az ezen elvekre épült világ. Azt, amit mi jognak nevezünk, nem ajándékba kaptuk. Nem, uram. Megharcoltunk ezekért az ideáért. Emberek haltak meg értük. Azoknak a szigeteknek a lakói amerikai állampolgárok. Nem tartozunk nekik semmivel?

Hanson külügyminisztert kínosan érintette ez a gondolatmenet. A többieket is, csakhogy ők a miniszterre hagyatkoztak, és hálásak voltak azért, hogy megtehették.

– Erőpozícióból tárgyalhatunk... de óvatosan kell közlekednünk.

– Mennyire óvatosan? – kérdezte csendesen Ryan.

– A fenébe is, Ryan! Nem kockáztathatunk egy nukleáris támadást pusztán néhány ezer...

– Mi lenne a mágikus szám, miniszter úr? Egymillió? A mi helyünket a világban néhány igen egyszerű gondolat alapozta meg, és rengetegen haltak meg ezekért a gondolatokért.

– Maga filozofál! – vágott vissza Hanson. – Nézze! Már összeállt a tárgyalócsoportom. Vissza fogjuk szerezni Guamot.

– Nem, uram! Mindegyiket visszaszerezzük. És

megmondom magának, miért. – Ryan előrehajolt, tekintetét végighordozta az asztal körül ülőkön. – Ha nem tesszük meg, nem tudjuk megakadályozni a háborút Oroszország, valamint Japán és Kína között. Azt hiszem, ismerem az oroszokat. Harcolni fognak Szibériáért. Muszáj nekik. Az ott található energiaforrások biztosítják az esélyt, hogy áthúzzák országukat a jövő századba. Ez a háború nukleáris háború lenne. Japán és Kína talán nem hiszi, hogy eljutnak addig a pontig, de én mondom maguknak, hogy eljutnak. Tudják, miért? Ha mi nem tudjuk hatékonyan kezelni ezt a szituációt, akkor ki tudja? Az oroszok úgy érzik majd, hogy magukra maradtak. Nullára redukálódik a befolyásunk, ők pedig falnak vetett háttal úgy ütnek vissza, ahogy tudnak. És akkora mézszárlás lesz, amelyet még nem látott a világ!

Ryan hatásszünetet tartott.

– Tehát nincs választási lehetőségünk. Bármilyen okot felhozhatnak, ami csak tetszik, de minden út ugyanoda vezet: becsületbeli adósságunk van a szigetek lakói felé, akik úgy döntöttek, hogy amerikaiak akarnak lenni. Ha nem védjük meg az elvet, nem védünk meg semmit sem. És senki nem bízik majd bennünk, senki sem fog tisztelni minket, még önmagunk sem. Ha hátat fordítunk nekik, akkor nem azok vagyunk, akiknek mondjuk magunkat, és minden, amit valaha is tettünk, csak hazugság.

Mindeközben Durling elnök csendben ült a helyén, az arcokat pásztázta, leginkább a hadügyminiszterét és mögötte az Egyesített Vezérkari Főnökség főparancsnokáét, akit a hadügyminiszter választott

segítségül az amerikai hadsereg leszereléséhez. Mindkét férfi maga elé meredt, s nyilvánvaló volt, hogy egyikük sem viselkedik a pillanathoz méltóan. Az is nyilvánvaló, hogy hazájuk ezt nem engedheti meg.

– Hogyan vihetnénk véghez, Jack? – kérdezte Roger Durling.

– Még nem tudom, elnök úr. Mindenekelőtt azt kell elhatároznunk, hogy belevágunk-e vagy sem, és ez az ön döntésétől függ, uram.

Durling nemzetbiztonsági tanácsadója minden szavát mérlegelte, és azt is, vajon érdemes-e megszavaztatnia a kabinetjét. Nem tetszett neki, amit az arcokról leolvasott. A vietnami évekre gondolt, amikor azt mondta az embereinek, hogy igen, mindennek van értelme, pedig tudta, hogy ez hazugság. Sosem felejtí el a tekintetüket. Csak kevesen tudták, hogy úgy havonta elzarándokol a Vietnam Memorial emlékműhöz. Pontosan tudja, hol találja a parancsnoksága alatt elesett katonák nevét, és egyenként felsorolva a fiúk neveit elmondja nekik, hogy igen, valóban minden számított, és halálukkal hozzájárultak valamihez, hogy jobb lett a világ, számukra túl későn ugyan, de polgártársaik számára nem. Durling elnök azon is eltűnődött, hogy még soha, senki nem vett el területet Amerikától. Talán erre vezethető vissza az egész.

– Azonnal kezdje meg a tárgyalásokat, Brett. Világosan hozza a tudomásukra, hogy a Csendes-óceán nyugati térségében uralkodó helyzet elfogadhatatlan az Egyesült Államok kormánya számára. Nem egyezkedünk, a Mariana-szigetek háború előtti állapotának teljes

visszaállítását akarjuk. Semmivel sem kevesebbet – felelte Durling.

– Igen, elnök úr.

– Terveket és opciókat várok a japán haderők elmozdítására, amennyiben a tárgyalások csődöt mondanának – közölte a hadügyminiszterrel. Az utóbbi bólintott, arckifejezése azonban az ellenkezőjéről árulkodott: a védelmi miniszter nem hitte, hogy meg tudják csinálni.

*

Chandraskatta tengernagy úgy vélte, elég hosszú ideje tart már a dolog, de türelmes volt, és tudta, hogy megengedheti magának, hogy türelmes legyen. És most mi lesz? – tűnődött.

Az egyetlen értelmes dolog Amerika részéről az volna, ha visszahívná Dubrót és a két anyahajót Pearl Harborba, hogy ott várják meg a politikai döntést; szembeszegülnek Japánnal vagy sem. Megosztották a flottájukat, megsértve ezáltal az Alfred Thayer Mahan-féle diktumot, amelyről Chandraskatta nem is olyan régen a newporti Tengerészeti Akadémián tanult. Azokra az elvi vitákra is emlékezett, amelyeket osztálytársával, Szato Juszuóval folytatott tengerparti sétáik alkalmával, amikor a jachtokat csodálták és azon tűnődtek, hogyan győzhetnek le kis haditengerészetek nagyokat.

Dubro Pearl Harborban megbeszélést tart majd a hírszerzéssel és a csendes-óceáni flottaparancsnokság hadműveleti stábjával, megcsinálják az elemzést, és arra a következtetésre jutnak, hogy valószínűleg nem tudják

véghezvinni. Dühöseket és frusztráltak lesznek, gondolta az indiai admirális.

Előbb azonban kapnak tőle egy kis leckét. Most ő vadászik rájuk. Minden gyorsaságuk és okosságuk ellenére egy fix ponthoz kötődnek, és előbb-utóbb elfogy a manőverezési tér. Távozásra kényszerítheti őket, hogy hazája megtehesse az első nagyhatalmi lépést. Kis lépés lesz ugyan, szinte észrevétlen a nagy játszmában, mégis értékes nyitó lépés. Különösen azért, mert ha az amerikaiak visszavonulnak, hazája úgy cselekedhet majd, ahogyan Japán is tette. Mire Amerika ismét erőre kap, már túl késő lesz ahhoz, hogy megváltoztassa a dolgok állását. Valójában minden a helyen és az időn múlik. És mindkettő a nehézségekkel küzdő ország ellen dolgozik. Milyen okosak a japánok!

*

– Jobban ment, mint vártam – mondta Durling Ryan irodájában, ahová első ízben ment át beszélgetni.

– Valóban úgy gondolja? – kérdezte meglepetten Jack.

– Ne feledje, a kabinet legnagyobb részét Bobtól örököltem. – Az elnök leült. – Ők a belföldre koncentrálnak, mindig is ez volt a problémám.

– Egy új védelmi miniszterre és egy új főparancsnokra van szüksége – jegyezte meg hűvösen a nemzetbiztonsági főtanácsadó.

– Tudom, de ehhez rossz az időzítés. – Durling elmosolyodott. – Ez valamivel tágabb hatáskört ad magának, Jack. De mindenekelőtt volna egy kérdésem.

– Nem tudom, meg tudjuk-e csinálni. – Ryan a

jegyzetfüzetével babrált.

– Mindenekelőtt a rakétákat kell kivonnunk a játékból.

– Igen, uram, tudom. Meg fogjuk találni őket. Legalábbis arra számítok, hogy így vagy úgy, de sikerül. A másik ütőkártya a tűszok kérdése, valamint az, hogy képesek vagyunk-e rajtaütni a szigeteken. Ennek a háborúnak mások a szabályai, de még nem látom át, milyen szabályok is azok. – Ryant még mindig a probléma társadalmi része foglalkoztatta. Miként reagálnak majd az amerikaiak, miként a japánok?

– Kíváncsi egy kiszolgált katona véleményére? – kérdezte Durling.

A kérdés újabb mosolyt csalt Ryan arcára.

– Arra mérget vehet.

– Én olyan háborúban harcoltam, ahol a másik fél alkotta a szabályokat – mondta Durling. – Nem igazán jól sült el a dolog.

– Hadd kérdezzek valamit, elnök úr!

– Csak tessék!

– Meddig mehetünk el?

Az elnök elgondolkodott.

– Ez így túl általános kérdés.

– Az ellenség parancsnokai háborúban legitim célpontok, csakhogy akkor ezek az emberek egyenruhát viselnek.

– Arra gondol, hogy kapjuk el a *zaibacukat*?

– Igen, uram. Értesüléseink szerint ők adják a parancsokat. Csakhogy ők civilek, és ha közvetlenül hozzájuk nyúlunk, az gyilkosságnak tűnhet.

– Ha rákényszerítenek, áthidaljuk ezt az akadályt. – Az

elnök felállt, indulni készült, elmondta, amit akart.

– Ez elég jól hangzik – valamivel tágabb hatáskör, gondolta Ryan. Ez sok mindent jelenthet. Elsősorban azt, hogy lehetőséget kap arra, hogy „kapura törjön a labdával”, viszont teljesen egyedül, fedezés nélkül. Hát, ami azt illeti, gondolta Jack, csináltál te ilyet azelőtt is.

*

– Hogy tehattük? – kérdezte Koga. – Hogy engedhettük meg nekik?

– Nagyon könnyű dolguk van – felelte a politikai tanácsadója. Szükségtelen volt nevén neveznie, hogy kiknek. – Nem tudunk hatalomra jutni, és így megosztva könnyedén és tetszés szerint abba az irányba kényszerítenek bennünket, amerre csak akarnak. És idővel... – A férfi vállat vont.

– És idővel húsz-harminc olyan ember döntötte el országunk politikáját, akiket pusztán csak a saját vállalatuk igazgatótanácsa választott meg. De hogy fajulhatott ez idáig? – kérdezte Koga.

– Itt tartunk és kész. Szembe kell néznünk a helyzettel – jegyezte meg a tanácsadó.

– És most ki védi meg a népünket? – kérdezte nagyon keserűen az exminiszterelnök.

– Természetesen Goto.

– Ezt nem hagyhatjuk. Tudja, ki mozgatja Gotót? – Koga tanácsadója bólintott, s ha nem lett volna olyan súlyos a helyzet, talán el is mosolyodik. – Mondja meg nekem, mit diktál most a becsület? – kérdezte Koga Mogataru.

– Nekünk a néppel szemben van kötelességünk, miniszter

úr – szólalt meg egy férfi, akit az egyetemi évek óta fűzött barátság a politikushoz. Aztán egy idézet jutott eszébe, egy nyugati, talán Cicero mondta egyszer: – „A nép jóléte a legnagyobb törvény.”

Ez mindent elmond, gondolta Koga. Azon tűnődött, vajon mindig így kezdődik-e a hazaárulás. Erre aludnia kellene egyet, csakhogy tudta, úgysem lesz képes lehunyni a szemét. Az órájára nézett, s arra gondolt: ma reggel.

*

– Biztos, hogy hagyományos nyomtávú vágányokról van szó?

– Meggyőződhet róla, ha átnézi a fotóinkat – mondta Betsy Fleming. Az NRO pentagonbeli főhadiszállásán voltak. – A szállítókocsi, amelyet a mi embereink láttak, hagyományos nyomtávú.

– Lehet, hogy dezinformáció? – kérdezte az NRO elemzője.

– Az SS-19-es átmérője 282 centiméter – felelte Chris Scott, átadván az Oroszországból érkezett faxot. – Adjon még hozzá további 270 centit, az a szállítókötény mérete. Én magam ellenőriztem a számokat. A keskeny nyomtávú sínek nem megfelelőek egy ilyen szélességű tárgy számára. Talán lehetséges, de nem biztonságos.

– Gondoljon arra – folytatta Betsy –, hogy nincs sok választásuk. Egyébként maguk az oroszok is figyelembe vették a vasúti szállítást a Mod-4 változatánál, és e szerint tervezték a madarat. Az orosz nyomtávok pedig...

– Igen, erről valóban megfeledkeztem. Szélesebb, mint a mi szabványunk, igaz? – Az elemző bólintott. – Jól van, ez

megkönnyíti a munkát. – Visszafordult a komputeréhez, és útjára indított egy órákkal korábban felvázolt feladatot. A komputerutasítás a kaliforniai Sunny Ville-be ment, onnan egy katonai hírközlő műholdra, azután pedig a két Föld körüli KH-11-es szatellitire. Az egyik tizenöt perc múlva repül át Japán fölött, a másik tíz perccel később. Mindhárom szakértő azon tűnődött, mennyire jók a japánok az álcázásban. Meglehet, hogy sosem fogják megtudni, s ez pokoli lenne. Jelenleg nem tehetek mást, várniuk kellett. Ha bejönnek a képek, elemzik őket, s még ha szerencsésük lesz és megtalálják azt, amit keresnek, a tényleges munka akkor is hosszú órákat, sőt napokat vehet igénybe.

*

A *Kurushio* a felszínen volt. Ugaki kapitány nem örült ennek, noha nem időztek sokáig egy helyben. Két nagy átmérőjű csövön keresztül kapták az üzemanyagot, a többi ellátmányt pedig, főként élelmiszert, darun engedték le a fedélzetre. Ugaki tudta, hogy haditengerészetük nem rendelkezik megfelelő felszín alatti ellátóhajóval. Általában tartályhajók biztosították az utánpótlást, de mivel azok most egyéb feladatokat teljesítettek, a kapitány kénytelen volt egy kereskedelmi hajó szolgálatával beérni, melynek legénysége lelkesen igyekezett megoldani a számukra ismeretlen feladatot.

Ugaki hajója utolsóként tartott az öböl felé, mivel ő tartózkodott a legmesszebb a Mariana-szigetektől, amikor megindult azok elfoglalása. Csupán egy torpedót lőtt ki, és örült, hogy láthatta, milyen jól működik a 89-es típus. A kereskedelmi hajó készletéből nem tudott ugyan

megfelelően felszerelkezni, de rendelkezésére bocsátottak a 89-es típusból még tizenötöt, valamint négy Harpoon rakétát, és ha az amerikaiak ennyi célpontot kínálnak fel neki, annál jobb.

Akik nem voltak szolgálatban a hajófarban lévő raktárak feltöltésénél, a fedélzet elején napoztak. Ezúttal a kapitányuk is velük tartott, derékig levetkőzve süttette magát, teát ivott, és mindenkire rámosolygott. A következő küldetése járőrözés lesz, hogy feltartóztasson minden amerikai hajót, amely kísérletet tesz a szigetek megközelítésére. Tipikus tengeralattjáró-feladatnak ígérkezik, gondolta Ugaki: unalmas, ámde igényes feladat. Tudatosítania kell a legénységben, milyen fontos is ez!

*

– Hol van az őrzéstartár? – kérdezte Jones.

– Pillanatnyilag a keleti 165-ös mentén – felelte Mancuso admirális a térképre mutatva. – Rosszul állunk, Jonesy? Mielőtt harcra kerülne a sor, azt akarom, hogy szokják a gondolatot. Azt akarom, hogy a parancsnokok készítsék fel az embereiket. Sosem lehet eléggé felkészült az ember, Ron. Soha.

– Így igaz – helyeselt a civil. Néhány SOSUS-fénymásolatot hozott, hogy megmutassa, miszerint az összes ismert felszín alatti kapcsolat képen kívül tartózkodik. A Guamról működtetett két hidrofonos alakulatra már nem számíthatott. Noha a tenger alatti kábel összekapcsolta őket a hálózat többi részével, nyilvánvalóan úsztatták őket, és Pearlben még nem tudták helyre rakni a dolgot. A Fülöp-szigeteken, Samar mellett működött ugyan egy

kisegítő csapat, csak hogy az nem képes kiszúrni a szatellitfelvételeken látható japán SSK-kat, amelyek Aganánál tankolnak.

Ennek ellenére talán jó adatot kaphatunk, gondolta Mancuso. A japánok még mindig felfestik a toronyra a hajó számát, amit műholdas kamerákkal le tudnak olvasni. Hacsak a japánok meg nem tanulták átverni a felderítőket, miként az oroszok és az amerikaiak is, és játszanak a számokkal – vagy egyszerűen csak úgy ráfestettek valamit a hajókra.

– De szép is volna, ha lenne néhány gyorscsapásmérőnk – jegyezte meg a térképet tanulmányozva Jones.

– De még mennyire! Talán kaphatunk némi útmutatást Washingtonból. – Mancuso elgondolkodott. Minden parancsnoksága alá tartozó tengeralattjáró elhelyezkedését fekete sziluettábra mutatta. A javítóban lévőket fehérrel jelölték, feltüntetve azt az időpontot is, amikor rendelkezésre állnak, bár ez nem jelentett túl nagy segítséget ebben a pillanatban. Öt ilyen sziluett volt most Bremertonban.

*

A jelentős televíziós hálózatok a „Különleges közlemény” inzertert adták be a képernyőre. Majd mindegyik csatornán visszafogottan közölte a bemondó, hogy megszakítják adásukat, mert az elnök kíván szólni arról a gazdasági krízisről, amellyel a hét vége óta foglalkozik a kormány. Aztán az elnöki címer következett. Akik követték az eseményeket, meglepetten látták, hogy az elnök mosolyog.

– Jó estét! Amerikai honfitársaim! Az elmúlt héten fontos esemény történt az amerikai pénzügyi rendszerben. Azzal kívánom kezdeni ezzel kapcsolatos beszámolómat, hogy az amerikai gazdaság erős. Ez talán különös kijelentésnek tűnhet – folytatta mosolyogva –, hiszen annyi mindent hallottak a médiában és máshol. De engedjék meg, hogy elmondjam önöknek, miért van így. Egy kérdéssel kezdeném: mi változott meg? Az amerikai munkások még mindig autókat gyártanak Detroitban és más városokban. A kansasi farmerek már begyűjtötték a téli gabonát, és az új vetésre készülődnek. A Silicon Valleyben is gyártják a komputereket. Akronban pedig még mindig készítik a gumibroncsokat. A Boeing is építi a repülőket. Texasban és Alaszkában még mindig olajat szivattyúznak a talajból. És Nyugat-Virginiában is bányásszák a szenet. Önök tehát még mindig ugyanazt csinálják, amit egy héttel ezelőtt. Mi változott tehát? Az elnök felemelt egy telefonzsinórt, majd félrelökte az asztalán. – Mindössze annyi változott, hogy néhány elektron olyan vörösréz drótokban utazgatott a telefonvonalakon keresztül, amilyen ez is. Nem több történt, s nem kevesebb – folytatta az elnök olyan hangon, mint amikor egy okos jó szomszéd ugrik be az emberhez, hogy bölcs tanácsot adjon. – Senki sem vesztette el az életét, egyetlen cég sem vesztette el a székházát. Nemzetünk ugyanolyan gazdag. – Roger Durling hatásszünetet tartott. – És mégis, amerikai honfitársaim, pánikba estünk. És ugyan miért? Az elmúlt négy napban megállapítottuk, hogy előre megfontolt, rosszindulatú kísérlet történt az Egyesült Államok pénzügyi piacának összezavarására és romba

döntésére. Az Egyesült Államok igazságügy-minisztériuma az ezen a területen működő néhány derék, amerikai hazafi segítségével most szerkeszti a vádiratot az ezért felelős személyek ellen. Ennél többet most nem mondhatok, hiszen még az önök elnökének sincs joga ahhoz, hogy befolyásoljon egy tisztességes és részrehajlástól mentes esküdtszéki tárgyalást. Azonban tudjuk, mi történt, s azt is, hogy ami történt, azt teljes egészében mesterségesen idézték elő. – Roger Durling ismét szünetet tartott, majd így folytatta: – Az a kérdés, mitévők legyünk? A tőzsdék egész héten zárva tartanak. Pénteken délben nyitnak ki újra és...

33.

Fordulópontok

– Ez nem létezik – mondta a beszéd tolmácsolása közben Macuda Kozo. – Raizo terve tökéletes volt... még annál is jobb, mint tökéletes – folytatta inkább magának, mintsem a telefonkagylóba beszélve. A krach előtt egy bankártársával közösen dolgozott azon, hogy kihasználja a lehetőséget, és készpénzt teremtsen a kincstárjegytranzakciókból, és ezzel hosszú távra rekapitalizálja bajba jutott konglomerátumát. Ettől persze túlságosan sok yen mutatkozott a készpénzszámláján a nemzetközi kötelezettségekkel szemben. Ez azonban nem okozott gondot. Vagy mégis? A yen megerősödésével és az amerikai dollár gyengülésével egyáltalán nem. Talán nem lenne butaság amerikai érdekeltségeket vásárolnia közvetítőkön keresztül – jó stratégiai manőver, ha egyszer

az amerikai tőkepiac folytatja a szabadesést. – Mikor nyitnak az európai piacok? – Izgalomban valahogy nem jutott eszébe.

– Londonban kilenc órával van kevesebb, Németországban és Hollandiában nyolccal. Ma délután négy órakor – mondta a férfi a telefonvonal másik végén. – Az embereink megkapták az utasításokat.

Azok az utasítások világosak voltak: használják ki nemzeti valutájuk megújult erejét, és annyi európai részvényt vásároljanak fel, amennyit csak lehet. Mire két vagy három év múlva a pénzügyi pánik lecseng, Japán annyira összefonódik majd azzal a multinacionális gazdasággal, mintha elválaszthatatlan része volna. Az esetleges szétválás ugyanis ismét a pénzügyi összeomlás veszélyével járna, amit nem fognak megkockáztatni. Azután semmiképpen, hogy felépültek a három generáció óta legsúlyosabb gazdasági válságból, és Japán olyan fontos és önzetlen szerepet játszott háromszázmillió európai jólétének helyreállításában. Zavaró, hogy az amerikaiak manipulációt gyanítanak a történetek mögött...

Jamata szan mindnyájukat biztosította afelől, hogy semmilyen formában sem létezhetnek nyilvántartások, hiszen ez volt az egészben a mesterfogás; a nyilvántartások megsemmisítése és a hiányukból fakadó káosz. A vállalkozások nem működhetnek a tranzakcióik precíz pénzügyi nyilvántartása nélkül. Nélkülük egyszerűen megáll az élet. Hetekbe-hónapokba telhet, amíg helyrehozzák. Macuda biztos volt benne, hogy ezen idő alatt az amerikaiak benuultsága lehetővé teszi Japán – még

pontosabban az ő *zaibacu* társai – számára, hogy kihasználja a helyzetet. Ehhez jönnek még Jamata briliáns stratégiai húzásai, amelyeket a kormányügynökségeiken keresztül vitt véghez. Éppen a terv összetettsége ragadta meg valamennyiüket.

– Az a lényeg, Kozo, hogy Európát is két vállra fektettük. Nekünk van egyedül likviditásunk az egész világon.

*

– Jó volt, főnök – mosolygott az ajtófélfának dőlve Ryan.

– Hosszú út áll előttünk – felelte Durling. Felállt és kifelé igyekezett az ovális irodából.

Csak a műszaki stábot engedték be a Fehér Házba, annak még nem jött el az ideje, hogy szembenézzenek a riporterekkel.

– Lenyűgöző, mennyire filozofikus volt – mondta Ryan, amint beszálltak a liftbe, amely az épület lakószintjére vitte őket.

– Metafizikus, igaz? Maga a jezsuitákhoz járt iskolába.

– Csak három évet. Mi a valóság? – kérdezte szónokian a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Számukra az elektronok és a komputerképernyők a valóság, s ha egyvalamit megtanultam a Streeten, az az, hogy a japánok nem tudják, hogy a beruházás egy fityinget sem ér. Kivéve persze Jamatát, azt hiszem.

– Ami azt illeti, ő nem csinálta rosszul, igaz? – kérdezte Durling.

– Békén kellett volna hagynia a nyilvántartásokat. Ha szabadesésben hagy bennünket... – Ryan vállat vont. – Talán tovább tartott volna. Egyszerűen eszébe sem jutott,

hogy esetleg nem az ő szabályai szerint játszunk. – Arra gondolt, hogy ez mindennek a kulcsa. Az elnök beszéde a kimondott és kimondatlan dolgok finom elegyeként pontosan célba talált. Valójában egy háború első lélektani hadművelete volt.

– A sajtó nem maradhat örökre néma.

– Tudom. – Ryan még azt is tudta, hol fog elkezdődni a kiszivárgás, és azt is, hogy csupán az FBI-nak köszönhető, hogy még nem történt meg. – Egy darabig még némának kell maradnia.

*

Óvatosan indult az akció, mintha nem is egy hadműveleti terv része, inkább csak az előkészülete volna. Négy B-1B Lancer bombázó emelkedett a levegőbe az alaszakai Elmendorf Légi Támazpontról, őket két KC-10 tanker követte. A földrajzi koordináták, valamint az évszak garantálták a sötétséget. A bombák helyét ezúttal üzemanyagtartályok foglalták el. Mindegyik repülőgépnél négyfőnyi személyzete volt: pilóta, másodpilóta, valamint két rendszeroperátor. A Lancer nagyszerű gép, a hagyományosabb vezérlő botkormány helyett harci kormányval szerelték fel, s a pilóták, akik mindkettővel repültek, azt mondták, a B-1B úgy repül, mint egy valamivel nehezebb F-4-es Fantom. Nagyobb súlya és nagyobb mérete fokozza a stabilitását, simábban repül. Pillanatnyilag a hat gépből álló lépcsős alakzat az R-220-as nemzetközi útvonalon repült, betartván a kereskedelmi légi közlekedésben elvárt laterális távolságot. Két órával később és ezer mérfölddel maguk mögött

elhagyták Semyát és a földi radar hatótávolságát. Ekkor a hat repülőgép északra kanyarodott. A bombázók egyenként a tankerek alá repültek üzemanyagért, mely művelet minden esetben úgy tizenkét percig tartott. Ezután a bombázók délnyugat felé folytatták útjukat, a tankerek pedig megfordultak Semya felé, ahol újra feltölthetik saját üzemanyagtartályaikat. A négy bombázó hétezer-hatszáz méterre ereszkedett, ez a magasság alatta van a kereskedelmi légi forgalom utazómagasságának, és nagyobb manőverezési szabadságot tesz lehetővé. A Kamcsatka-félsziget mentén húzódó legnyugatabbi kereskedelmi repülőútvonal, az E-220-as közelében folytatták útjukat.

A gép hátsó részében bekapcsolták a rendszereket. Noha a B-1B-t behatoló bombázónak tervezték, sok egyéb feladatot is teljesített, ezek egyike az elektronikus felderítés volt. Minden katonai repülőgép testéből kis haluszonyzerű tárgyak állnak ki. Ezek ilyen-olyan antennák, a kecses forma nem szolgál komolyabb célt, csak azt, hogy csökkentse a légellenállást. A Lancerneknak sok ilyen haluszonya volt, amelyeket radar és más elektronikus jelek összegyűjtésére terveztek, valamint a jelek továbbítására az adatokat elemző belső berendezésekhez. Akadt olyan feladat is, amit a repülőszemélyzet látott el, hiszen a bombázó bemérte az ellenséges radarokat, így a légénység elkerülhette, hogy kiszúrják őket, és célba juttathatta a bombáit.

A NOGAL bejelentkezési pontnál, a japán légvédelmi azonosító övezettől úgy háromszáz mérföldnyire, a

bombázók egymástól durván ötvenmérföldes távolságot tartva járőrvonalba fejlődtek, és háromezer méterre ereszkedtek. A legénység tagjai a tenyerüket dörzsölgették, feszesebbre húzták biztonsági öveiket, és a feladatra kezdtek összpontosítani. A pilótafülkében megszűnt a csevegés, bekapcsolták a magnetofonokat, innentől csak az akcióval kapcsolatos közlések hangzottak el. A műholdas megfigyelés tudatta velük, hogy a japán légierő E-767-es gépei szinte egyfolytában őrijáratoznak, s a bombázók legénysége ezektől a felderítő gépektől tartott a legjobban. Az E-767-esek magasan repülnek, ennél fogva messzire elláthatnak, és nagyon hatékonyan működnek. Ráadásul, minden esetben vadászgépek kísérték őket, a vadászoknak pedig szemük van, agyuk, és ami a legfélelmetesebb, „gondolkodó” fegyvereik.

– Oké, megvan az első! – jelentette az egyik rendszerkezelő. Valójában nem az első volt. Gyakorlatozáshoz az orosz légvédelmi radarokra kalibrálták be a berendezéseket, most viszont, amióta a tizenhat repülő csak az eszét tudta, nem az orosz radaroktól és vadászoktól fáj a fejük. – Alacsony frekvencia, rögzítve, ismert lokáció.

Azt az információt kapták, amit az operátorok gyakorta „kódosítás”-nek neveznek. A kérdéses radar a radarhorizont alatt volt és túl messzire ahhoz, hogy kiszűrje az ő féllopakodó gépüket. Olyan ez, mint amikor jóval előbb észreveszünk egy elemlámpát tartó személyt, még mielőtt a lámpa fénycsóvája elárulná a jelenlétünket. Ugyanez a helyzet a radar esetében. A nagy teljesítményű jeladó

legalább annyira figyelmezteti a nemkívánatos vendéget, mint amennyire a berendezés tulajdonosait. A lokációt, a frekvenciát, a pulzálási sebességet és a radar becsült teljesítőképességét észlelték és rögzítették. Az EWO – elektronikus hadviselési tiszt – panelján megjelent a radarjel. A kijelzés megismétlődött a pilóta műszerfalán. A veszélyövezet pirossal volt jelölve. Jócskán távol tud maradni tőle.

– Még egy – jelentette az EWO. – A szentségit, ha már a teljesítményről van szó... ez a levegőben van. Biztos az egyik új radarjuk. Határozottan délről észak felé halad, most kettes-nulla-kettesen.

A pilóta a sötét égboltot fürkészte tekintetével. A Lancert a robot vezette, de a pilóta jobb keze csak néhány centiméterre volt a kormánytól, hogy szükség esetén balra rántsa a bombázót, lebukjon vele, vagy nagyobb sebességre kapcsoljon. Valahol jobbra vadászok repültek, talán két F-15-ös, de azok nem tágítanak az E-767-esek mellől.

– Megint egy, most tűnt fel, egyes-kilences-ötösön... más frekvencián – jelentette az EWO. – Oké, frekvenciaváltás. Valószínűleg radarhorizont fölötti üzemmódban van.

– Kiszúrhat bennünket? – kérdezte a pilóta ismét a kijelzőre, a vörös veszélyszávrá pillantva, amely mellett sárgával jelzett, úgynevezett „talán” zóna látszott. Legfeljebb néhány percre lehettek attól, hogy belépjenek ebbe a zónába, és pillanatnyilag a „talán” elég aggasztónak tűnt, figyelembe véve, hogy közel háromezer mérföldnyi távolságra voltak az Elmendorf Légi Támásponttól.

– Nem biztos, de meglehetősen. Javasolnám a balra fordulást – mondta megfontoltan az EWO. Érezte, amint a gép vagy öt fokkal bedől. A küldetés nem kockázatvállalásról szólt, hanem felderítésről, mint ahogy egy szerencsejátékos is megfigyeli az asztalt, mielőtt leülne és játékba vinné a zsetonjait.

*

– Azt hiszem, van valaki odakint – mondta az E-767-es egyik operátora. – Nulla-egy-ötös déli irányban. Nehéz megcsípni.

Az E-767-es tetején lévő forgókupola a legjobbak közé tartozott a világon, s természetesen japán gyártmány volt. Három hasonló az ország keleti határainál működött. Hárommillió wattnyi elektromos energiát közvetített, és négyszer nagyobb teljesítménnyel rendelkezett, mint az, amit az amerikaiak felküldtek a levegőbe. A rendszer igazi nagyszerűsége azonban nem a teljesítményében, hanem a hatékonyságában rejlett. Tulajdonképpen a Kongó osztályú rombolókon levő SPY-lokátor kisebb verziója volt, amely elektronikusan és mechanikusan is kutatja a területet, és az adott pillanathoz alkalmazkodó frekvenciára vált. Nagy terület beméréséhez viszonylag alacsony frekvencia a legjobb. A rendszer szoftverje azonban még nem tudta megkülönböztetni a hangzavart a céltudatos emberi tevékenységtől, legalábbis nem minden esetben, és sajnos nem ezen a frekvencián...

– Biztos vagy benne? – kérdezte az intercomban a társa, aki épp most hívta be a kijelzőt, de semmit sem látott.

– Itt van. – Az első férfi odalépetett a kurzorral, ahol

ismét megjelent a kontaktus. Azt kívánta, bárcsak javíthatna ezen a szoftveren. – Várj! Ide nézz! – Újabb villanást is megjelölt. Szinte azonnal eltűnt, de tizenöt másodpercen belül visszatért. – Látod? Déli irány... ötszáz csomós sebesség.

– Nagyszerű! – Az operátor bekapcsolta a rádió mikrofonját, és jelentette a földi állomásnak, hogy éppen most teszik először próbára a japán légvédelmet. Az egyetlen meglepetést pusztán az okozta, hogy ilyen sokáig kellett várni rá. Kezdenek érdekessé válni a dolgok, gondolta, s azon tűnődött, mi történik legközelebb, hiszen a játszma megkezdődött.

*

– Nincs több? – kérdezte a pilóta.

– Nincs, csak ez a kettő. Egy perce mintha kissé élesebb lett volna, de elhalványult – felelte az EWO. – Egy perccel később újabb földi radart szúrtak ki. A négy járőrgép, noha megtartotta délnyugati útvonalát, mihelyt elhaladt a két E-767-es bemérési zónája mellett, nyugatabbra fordult. A legnagyobb japán sziget, Honsu közepe tájánál lehettek, amely jó háromszáz mérföldnyire jobbra húzódott alattuk. Mind a négy repülőgép másodpilótája nyugatra nézett, miközben a gépparancsnokok az esetleges légi forgalmat fürkészték maguk előtt. Rutinszerű, mégis feszült munka volt, mint amikor olyan környéken vezet az ember, ahol nem szívesen lakna. Amíg zöldek a lámpák, nem aggódik túlságosan, de aztán nincsenek ínyére a kocsija felé lövellt pillantások.

*

A harmadik E-767-es legénysége csalódott volt, az őket kísérő vadászok még inkább. Ellenséges légierő pásztázza a partvidéket, s noha csak hatszáz kilométer távolságban vannak, mégsem elég közel. Mindenesetre készenlétre kapcsolták a radarrendszereiket. Valószínűleg EC-135-ösök, gondolták, felderítőgépek, elektronikus „csatarendet” gyűjtenek a hazájuk számára. Ha az amerikai küldetés célja információgyűjtés volt, akkor az a bölcs dolog, ha megtagadják tőlük a kívánt informácókat. És ezt nem nehéz megtenni – legalábbis a radarkontrollos tisztek így vélekedtek.

*

Legközelebb jobban megközelítjük őket, gondolta a repülőgép parancsnoka. Először az elektronikai szakértőknek kell megvizsgálniuk az adatokat, és meghatározniuk, mi a biztonságos és mi nem, hiszen a légierő tisztjeinek az életét teszik kockára következtetésükkel. A legénység lazított. Ásítottak, főként a küldetésről beszélgettek és persze arról, amit megtudtak. Még négy és fél óra az út Elmendorfig, aztán egy zuhany, meg némi kötelező pihenő.

*

A japán lokátorosok még mindig nem voltak teljesen biztosak abban, hogy egyáltalán létesítettek-e radarkapcsolatot, vagy sem. A fedélzeti kazetták elemzése majd megadja a választ, őrzésük visszatért a normál kerékvágásba, a kereskedelmi légi közlekedés megfigyeléséhez. Néhány megjegyzést váltottak csupán arról, hogy mi a fenéért ilyen sűrű még a légi forgalom.

Vállvonogatás és homlokráncolás kísérte a megjegyzéseket, és még tanácstalanabbak voltak, mint amikor úgy gondolták, hogy radarkapcsolatokat követnek. Pusztán arról volt szó, hogy jó néhány órán át egy radarképernyőt néztek. Előbb vagy utóbb képzelődni kezd az ember, és minél többet gondolkodik rajta, annál rosszabb. De tudták, hogy ugyanígy vannak ezzel a játéktér túloldalán is.

*

A központi bankok vezetői megszokták a megkülönböztetett bánásmódot. Mindegyikük gépe ugyanabban az órában szállt le a John F. Kennedy nemzetközi repülőtéren. Mindegyiküket hazájuk ENSZ-delegációjának egyik vezető diplomatája várta, aki átkalauzolta a vámvizsgálaton és diplomáciai rendszámú gépkocsival kísérte a városba. A helyszín mindnyájukat meglepte, de a Szövetségi Tartalék elnöke elmagyarázta, hogy védelmi okokból és koordinálás szempontjából az FBI New York-i irodája jobb hely, mint a helyi Szövetségi Tartalék Banké. Elsősorban azért, mert ez elég nagy ahhoz, hogy elférjenek benne a jelentős kereskedelmi házak igazgatói, no meg azért, mert amerikai nemzetbiztonsági érdekből felfüggesztették a trösztellenes rendelkezéseket. Ez utóbbi magyarázatot élvezettel hallgatták az európai látogatók. Amerika tehát megértette végre a pénzügyi kérdések nemzetbiztonsági vonatkozásait. Ami azt illeti, elég sokáig tartott.

A Tartalék elnöke és Fiedler miniszter bevezető szavai után George Winston és Mark Gant adott tájékoztatást az

elmúlt hét eseményeiről.

– Veszettül okos – jegyezte meg a Bank of England feje német kollégájának.

– *Jawohl!* – hangzott a suttogó válasz.

– Hogyan előzhetnék meg, hogy valami ehhez hasonló ismét megtörténjék? – kérdezte hangosan egyikük.

– Először is jobb nyilvántartási rendszerekkel – felelte élénken Fiedler, mivel végre sikerült kialudnia magát. – Ezen túlmenően pedig... ezt még tanulmányoznunk kell. Ebben a pillanatban azonban azokról az intézkedésekről kellene beszélnünk, amelyekkel rendbe hozhatjuk a helyzetet.

– A yennek szenvednie kell ezért! – vágta rá azonnal a francia bankár. – És segítenünk kell önöknek megvédeni a dollárt, hogy megvédjük a magunk valutáit.

– Így van – bólintott rá máris a Tartalék elnöke. – Örülök Jean-Jacques, hogy ugyanúgy értékeli a helyzetet, ahogyan mi.

– Mit tesznek a részvénytőzsaik megvédéséért? – kérdezte a Bundesbank feje.

– Ez kissé örülten hangzik majd, de úgy véljük, működni fog – kezdte Fiedler pénzügyminiszter, majd felvázolta az eljárást, amelyet Durling elnök nem hozott nyilvánosságra beszédében, és amelynek kivitelezése nagymértékben az európai együttműködésen múlt. A vendégek először hitetlenkedő, majd helyeslő arcot vágtak.

Fiedler mosolygott.

– Javasolhatnám, hogy koordináljuk a pénteki tennivalóinkat?

A reggel kilencórai kezdés, ami istentelen időpontnak számít a diplomáciai tárgyalásoknál, könnyített a helyzeten. Az amerikai delegáció a feltűnés elkerülése végett magángépkocsikkal érkezett a Massachusetts Avenue-n lévő japán követségre.

A legmesszebbmenőig betartották a formalitásokat. A konferenciaterem hatalmas volt, a méreteihez illő óriási asztallal, melynek egyik oldalán az amerikaiak, a másikon pedig a japánok foglaltak helyet. Kezet fogtak egymással, hiszen diplomaták voltak, akiktől elvárják az ilyesmit. Volt tea meg kávé, de a legtöbben jeges vizet töltöttek a kristálypoharakba. Az amerikaiakat bosszantotta, hogy néhány japán dohányzott. Scott Adler azon tűnődött, vajon őt akarják-e bosszantani, aztán hogy megtörje a jeget, kért egy szál cigarettát a nagykövet titkárától.

– Köszönöm, hogy fogadott bennünket – kezdte kimért hangon.

– Ismét üdvözlöm a követségünkön – válaszolt udvarias, noha bizalmatlan fejbiccentéssel a japán nagykövet.

– Vágjunk bele? – kérdezte Adler.

– Tessék! – A nagykövet hátradőlt székében, kényelmes testtartásával könnyedségét kívánta bizonyítani, valamint hogy udvariasan meghallgatja a küszöbönálló szónoklatot.

– Az Egyesült Államokat komolyan aggasztják a Csendes-óceán nyugati térségében történt fejlemények – kezdte Adler. A komolyan aggasztja helyes kifejezés volt. Amikor az országok komolyan aggódnak, akkor az rendszerint azt jelenti, hogy erőszakos cselekményt vettek fontolóra. – Mint

ön is tudja, a Mariana-szigetek lakói amerikai állampolgársággal rendelkeznek, mégpedig a saját akaratukból, amelynek csaknem húsz évvel ezelőtt egy választás során szabadon adtak hangot. Ennélfogva az Amerikai Egyesült Államok semmilyen körülmények között nem fogja akceptálni a szigetek Japán által történt elfoglalását és kér... Nem! Követeljük a szigetek amerikai szuverenitásának visszaállítását, valamint a japán fegyveres erők azonnali és teljes kivonását a kérdéses területről. Ugyancsak kérjük az önök kormánya által fogva tartott valamennyi amerikai állampolgár azonnali szabadon bocsátását. Amennyiben ezek a kérések nem teljesülnek, az a lehető legkomolyabb következményeket vonja maga után.

A helyiségben mindenki határozottan egyértelműnek vélte a nyitó állásfoglalást. Kissé erős, gondolták a japán diplomaták, még azok is, akik egyébként örültségnek ítélték hazájuk tettét.

– Személy szerint sajnálom a bejelentése hangnemét – felelte a nagykövet, diplomáciai pofont adva ezzel Adlernak. – A lényegi kérdésekben meg fogjuk hallgatni az álláspontjukat, és saját biztonsági érdekeinkkel összevetve megfontolás tárgyává tesszük azok megalapozottságát. – A diplomácia nyelvén ez azt jelentette, hogy Adlernak meg kell ismételnie, amit az imént elmondott, mégpedig bővebben. Hallgatólagos felszólítás volt ez egy másik bejelentésre, ami némi engedményt tesz, s amiért az a burkolt ígéret jár cserébe, hogy talán az ő kormánya is enged.

– Lehet, hogy nem fejeztem ki magam elég világosan – közölte Adler, miután ivott egy korty vizet. – Az ön országa háborús cselekményeket hajtott végre az Amerikai Egyesült Államok ellen. Az ilyen cselekmények nagyon súlyos következményekkel járnak. Mi további véráldozat nélkül felajánljuk országának a visszavonulás lehetőségét.

Az asztalnál ülő többi amerikai szavak és egyetlen szemvillanás nélkül kommunikált: kemény labda. Alig állt idő az amerikai csoport rendelkezésére, hogy kidolgozzák elképzeléseiket és a megközelítést, Adler pedig továbbment annál, mint amire számítottak.

– Ismételten sajnálatosnak találom a hangnemét – mondta percnyi elmélkedés után a nagykövet. – Mint tudja, országomnak megvannak a legitim biztonsági érdekei, és olyan szerencsétlen jogi cselekmények áldozata lett, amelyeknek egyetlen hatása gazdasági és fizikai biztonságunk súlyos megkárosítása. Az Egyesült Nemzetek Szervezete alapokmányának 51. cikkelye specifikusan elismeri minden szuverén nemzet jogát arra vonatkozóan, hogy önvédelmi intézkedéseket tegyen. Mi csupán éltünk ezzel a joggal. – Ügyes védekezés, gondolták még az amerikaiak is. Ami pedig az udvariasságra való ismételt felkérést illeti, az igazi nyitó lépést sugallt.

Még vagy másfél órán át tartottak a bevezető viták. Egyik fél sem mozdult el egy tapodtat sem, ugyanazokat a szavakat ismételték, a mondatfűzésben is alig történt változás. Ideje volt szünetet tartani. A biztonsági személyzet kitérte a nagykövetség elegáns kertjére nyíló franciaablakokat, s a friss levegő ürügyén valamennyien

kimentek. Igazából azonban tovább folyt a munka. A kert túl nagy volt ahhoz, hogy poloskákkal telepítsék be, ráadásul élénk szél zörgette a fák lombjait.

– Hát, belevágtunk, Chris – jegyezte meg kávéét szűrőcsölgetve Nagumo Szeidzsi. Így óhajtotta kimutatni, mennyire szimpatizál az amerikai állásfoglalással; Christopher Cook pedig ugyanezen okból teát fogyasztott.

– Mire számított, mit fogunk mondani? – kérdezte a helyettes külügyi államtitkár.

– A nyitó állásfoglalás nem meglepő – ismerte el Nagumo. Cook elfordította tekintetét, a kert körüölölő falat bámulta. Halkan szólalt meg.

– Mit adnak fel?

– Guamot, az biztos, de demilitarizálni kell – felelte ugyanolyan tónusban Nagumo. – És maguk?

– Eddig semmit.

– Muszáj adnia valamit, Chris, amivel dolgozhatok – kérte Nagumo.

– Nincs mit felajánlani, kivéve talán a háborús cselekmények beszüntetését – még mielőtt ténylegesen elkezdődnek.

– Erre mikor kerül sor?

– Hál' istennek nem azonnal. Van időnk, hogy dolgozzunk rajta. Vegyék jó hasznát! – mondta sürgetően Cook.

– Továbbítom. És köszönöm. – Nagumo a delegációja egyik tagjához csapódott.

Cook követte Nagumo példáját, és három perccel később Scott Adlernél állapodott meg.

– Guam. Demilitarizálva. Ez biztos. Talán többről is lehet

szó. Ez nem biztos.

– Érdekes. – Adler eltűnődött. – Ezek szerint igazad volt. Lehetővé teszik számunkra, hogy megtartsuk a méltóság látszatát. Szép volt, Chris.

– És mit ajánlunk fel cserébe?

– *Gornisch* [32] – felelte ridegen a külügyminiszter-helyettes. Az apjára gondolt, meg a tetoválásra a karján, és arra, hogyan tanulta meg, hogy a kilences egy fordított hatos... és arra, hogy egy olyan ország fosztotta meg apját a szabadságától, amely egykor szövetségese volt annak az országnak, amelyé ez a követség, és csodaszép, ámbár rideg kertje. Adler tudta, hogy ez nem kifejezetten profihoz méltó gondolkodás. Japán biztonságos menedéket kínált azokban az években néhány szerencsés európai zsidó számára, kiknek egyike Jimmy Carter minisztere lett. Talán ha az ő apja is e szerencsés kevesek közé tartozott volna, más lenne a hozzáállása. De nem így történt. – Keményen indítunk, és meglátjuk, mi történik.

– Szerintem ez hibás taktika – mondta kis szünet után Cook.

– Meglehet – hagyta rá Adler. – Csakhogy az első hibát most ők követték el.

*

A katonáknak cseppet sem tetszett, amit láttak. Ez viszont bosszantotta a civileket, akik vagy ötször olyan gyorsan hozták létre ezt a helyet, mint amennyi idő alatt ezek az egyenruhás betonfejűek megszervezték volna. Arról már is szólva, hogy teljes titokban és olcsóbban csinálták.

- Egyáltalán nem jutott eszükbe, hogy álcázzák? – kérdezte a japán tábornok.
- Ugyan, hogy találhatná meg bárki is? – vágott vissza a főmérnök.
- A Föld körül keringő kameráik egy földön heverő cigarettásdobozt is képesek felvenni.
- Egy egész országot kell átkutatniuk. – A mérnök vállat vont. – És olyan meredek hegyoldalakkal szegélyezett völgy fenekén vagyunk, hogy a ballisztikus robbanófejek el sem találhatják, mert előbb beleütköznek a hegycsúcsokba – hangsúlyozta. – És már rakétájuk sincs hozzá.
- A tábornok azt az instrukciót kapta, hogy legyen türelmes, így a kezdeti kirohanása után türelmesen viselkedett. Mostantól fogva ő itt a parancsnok.
- Az első alapelv, hogy az ellenség ne jusson információkhoz.
- Vagyis rejtjük el őket? – tudakolta udvariasan a mérnök.
- Pontosan.
- Álcázóhálót a tornyokra? – Az építési fázisban elkészítették a hálókat.
- Ha van, akkor kezdetnek nem rossz. Később majd kitalálunk valami mást.

*

- Vasúton – jegyezte meg az AMTRAK-os, amikor befejezték a tájékoztatást. – A Great Northernnél kezdtem a szakmát, és a légierő vagy fél tucatszor jött el hozzánk akkoriban a rakéták vasúti mozgatásával kapcsolatban. Végül rengeteg betont szállítottunk nekik.
- Szóval, néhányszor már átgondolta? – kérdezte Betsy

Fleming.

– Igen. – A férfi szünetet tartott. – Láthatnám a képeket? – A sükségtelen fenyegetésekkel megtúzdelt, istenverte biztonsági kihallgatás órákon át tartott. Azután visszaküldték a szállodájába, hogy nézze át a nyomtatványokat, no meg nyilván azért, hogy az FBI-nak legyen ideje egy rövid biztonsági ellenőrzésre.

Chris Scott bekapcsolta a diavetítőt. Ők már elvégezték a saját elemzésüket Fleminggél, s a külső konzultánst egy objektív és friss vélemény meghallgatása céljából kérték fel. Az első felvétel a rakétát ábrázolta, hogy érzékeltessék a konzultánssal a tárgy méreteit. Ezután a vasúti kocsiképe következett.

– Igen, valóban pórekocsinak látszik. Hosszabb az adagosnál, valószínűleg a rakomány számára készítették. Acélfelépítmény. A japánok értenek ehhez. Jó mérnökök. Van itt egy daru is. Milyen nehezek ezek a monstrumok?

– Magát a rakétát száztonnásnak saccoljuk – felelte Betsy Fleming –, a szállítókonténer pedig húsz tonna lehet.

– Jó nehéz, de nem olyan nagy ügy. Úgy értem a kocsik és a töltés még elbírja. – Eltűnődött. – Nem látok elektronikára utaló csatlakozókat. Csak a szokásos fékhuzalokat és szerelvényeket. Maguk szerint a kocsikról lövik ki a rakétákat?

– Valószínűleg nem. Magának mi a véleménye? – kérdezte Chris Scott.

– Húsz-egynéhány évvel ezelőtt ugyanezt mondtam a légierőnek az MX esetében. Igen, hurcolhatják a rakétákat, amerre akarják, de egyáltalán nem lesz nehéz megtalálni

őket, hacsak nem gyártanak le még egy csomó pontosan ugyanolyan vasúti kocsit. De még abban az esetben is, például a Northern fő vonalain, mesésen könnyű célpontok lennének. Hosszú, keskeny vonal, és gondoljanak csak bele, hogy a Minneapolis-Seattle fővonal hosszabb, mint Japán normál nyomtávú sínpárjainak teljes hossza.

– Tehát? – kérdezte Fleming.

– Tehát nem kilövőkocsi. Csak szállításra használják. Ezt nélkülem is tudták.

Persze, csak hogy jó mástól is hallani, gondolta Betsy Fleming.

– Valami egyéb?

– A légierő egyfolytában azt szajkózta, hogy milyen érzékenyek azok az istenverte vackok. Nem szeretik az ütdést. Normál utazósebesség esetén három gé oldalirányú és másfél gé vertikális gyorsulásról van szó. Ez nem tesz jót a rakétának. Itt van még a méretekkel kapcsolatos probléma. A kocsi kábé huszonhét méter hosszú, az ő vonalaikon pedig tizennyolc méteres vagy még annál is rövidebb pőrekocsik közlekednek. A sínpárjaik főként keskeny nyomtávúak. Tudják, miért?

– Csak gyanítom, hogy...

– Tisztán műszaki dologról van szó – mondta az AMTRAK szakértője. – A keskeny nyomtávot szűkebb helyekre is besuszterolhatják, élesebb kanyarokat vehet, általában kisebb a helyigénye. A *Sin-Kansen* esetében viszont normál nyomtávot alkalmaznak, hogy eleget tegyenek az egyre nagyobb sebesség és stabilitás követelményeinek. Esetünkben a szállítmány és ennek megfelelően a vasúti

kocsi hossza azzal jár, hogy ha túl élesen kanyarodik, a kocsi átér a mellette húzódó sín fölé, és fennáll az ütközés veszélye, hacsak nem állítják le a másik vágány forgalmát minden olyan alkalommal, amikor ezeket a szerelvényeket mozgatják. Ezért nem lehet a rakéta a *Sin-Kansen* vonalon. Nem lehet ott. Nem feledkezhetünk meg a szállítmány természetéről sem. Nagy kutyulást csinál.

– Folytassa! – kérte Betsy Fleming.

– Ha minket megbíznak ilyesmivel, mivel a rakéták nagyon érzékenyek, korlátozták volna a sebességünket, ami tönkrevágta volna a menetrendünket és a szállítási határidőinket. Púp lett volna a hátunkon az a munka. Jó pénzt ígértek érte, de hosszú távon valószínűleg rosszul jártunk volna. – Ugyanaz vonatkozhat rájuk is. Nincs igazam? Sőt náluk még rosszabb a helyzet. Hihetetlen, mennyire betartják a menetrendet, és nem rajonganak semmiért, ami ezt megzavarná. – Szünetet tartott. Tudják, mi a gyanúm? Arra használták ezeket a kocsikat, hogy a gyárból valahová máshová szállítsák a cuccot. Ez minden. Azt is lefogadnám, hogy éjszaka csinálták. A maguk helyében ezeket a kocsikat keresném, szerintem egy pályaudvaron vesztegelnek valahol. Aztán olyan, a fővonalból elágazó sínpárt keresnék, amely sehová sem tart.

Scott diát cserélt.

– Mennyire ismeri a vasútjukat?

– Elég gyakran voltam odaát. Hiszen ezért hívtak engem.

– Akkor azt mondja meg, hogy erről mi a véleménye – bökött a vetítőlámpára Scott.

– Kurva egy radar – jegyezte meg a technikus. A B-1-es feladat támogatására repültek fel Elmendorfba.

A bombázók legénysége aludt, a radarszakértők, tisztek és tiszthelyettesek a szimatolórepülés szalagra rögzített feljegyzéseit hallgatták.

– Szakaszosan működő légi lokátor? – kérdezte egy őrnagy.

– Annak látszik. Az egyszer fix, hogy nem az APY-1-es, amelyet tíz éveadtunk el nekik. Kétmillió wattól van szó, és arról, ahogyan a jel erőssége ugrál – felelte egy törzsőrmester. – Tudja, mit csíptek el? Ez nemcsak forog, hanem elektronikusan is irányítható.

– Követ és kutat?

– Miért is ne? Változó frekvenciájú lokátor. A francba, bárcsak nekünk is lenne, uram! – Az őrmester felemelte a repülőgép fotóját. – Ez a nyavalyás még borsot fog törni az orrunk alá. A teljesítménye... azon tűnődöm, uram, vajon követték-e a B-1-eseket.

– Olyan messziről?

– Igen, uram. Eljátszadok egy kicsit ezekkel a kazettákkal.

– Mit keres?

– A forgó parabolaantenna kábé hat fordulatot tesz meg percenként. A rögzített pulzálásoknak ilyen időközönként kell jelentkezniük. Bármilyen más azt jelentené, hogy ránk irányították a sugarat.

– Jól van, őrmester. Futtassa le!

34.

Mindenki a fedélzeten

Jamata bosszankodott, amiért vissza kellett térnie Tokióba. Harmincéves üzleti tevékenykedése során kialakította a maga működési modelljét: add ki a vezetői utasításokat; dolgoztasd ki a részleteket az alárendeltjeiddel, miközben te már más stratégiai kérdésekkel foglalkozol. Arra számított, hogy jelen esetben ez inkább könnyebben, mintsem nehezebben megy. Elvégre most a húsz vezető *zaibacu* alkotja a stábját, még akkor is, ha ők nem így vélekednek erről. Jamata mosolygott magában. Mámorító gondolat! A kormányt gyerekjáték volt rábírní, hogy úgy táncoljon, ahogyan ő fűtül. Ezeket az embereket hosszú éveken át gyözködtte, hogy felszálljanak a hajójára. De most az ő zenéjére ropják, és időnként szükségük van a karmester jelenlétére. Ezért aztán visszarepült egy majdnem üres járaton, hogy lecsillapítsa a kedélyeket.

– Lehetetlen – mondta.

– De Durling kijelentette...

– Durling elnök azt mond, amit csak akar, Kozo. Biztosítalak, hogy képtelenség. Jó pár hétbe beletelik, amíg helyreállítják a nyilvántartásaikat. Ha ma kinyitják a tőzsdét, csak káosz lesz belőle. A káosz pedig emlékeztette társait – a mi malmunkra hajtja a vizet.

– És az európaiak? – kérdezte Itagake Tanzan.

– Ők majd csak a jövő héten térnek magukhoz, és arra ébrednek, hogy meqvettük a kontinensüket – felelte

Jamata. – Öt éven belül Amerika a fűszeresünk, Európa meg a butikunk lesz. Akkorra a yen lesz a világ legerősebb valutája. Akkorra teljesen integrált nemzetgazdaságunk és erős szárazföldi szövetségünk lesz. És mindketten önellátóak leszünk az összes szükséges nyersanyagból. A lakosságunknak nem kell többé az abortuszhoz folyamodnia, hogy megfékezzük a szigeteink túlnépesedését. És – fűzte még hozzá – nemzeti státusunkhoz méltó politikai vezetésünk lesz. Ez a következő lépés, barátaim.

Így igaz, gondolta közönyös arckifejezéssel Murakami Binicsi. A részeg koldusra gondolt, aki a washingtoni utcán molesztálta, meg arra, hogy részben emiatt szállt be a buliba. Hogy befolyásolhatott efféle kicsinyes harag egy olyan okos embert, mint ő? De megtörtént, s most oda van láncolva a többiekhez. A nagyiparos megállta, hogy ne szóljon közbe, némán iszogatta szakéját, miközben Jamata szan egyre nagyobb elragadtatással vázolta hazájuk jövőjét. Valójában persze a saját jövőjéről beszélt, s Murakami azon tűnődött, vajon hányan fogták fel ezt az asztaltársai közül. Ostobák! Ami azt illeti, ez aligha tisztességes gondolkodás a részéről, hiszen ő is közéjük tartozik.

*

Borisz Serenko őrnagynak nem kevesebb, mint tizenegy magas beosztású ügynöke volt japán kormánykörökben. Egyikük a PSID helyettes vezetője, akit néhány évvel ezelőtt egy tajvani szex-szerencsejáték túra alkalmával kompromittált. Aligha találhatott volna nála

alkalmasabb személyt – a fickót minden bizonnyal előléptetik egy szép napon, s ha az ügynökség főnöke lesz, a tokiói rezidentúra nem csupán megfigyelést folytathat, de befolyást is gyakorolhat az egész ország kémelhárító tevékenységére. Csak az zavarta az orosz hírszerző tisztet, hogy mind ez idáig egyik ügynökétől sem kapott különösebb segítséget.

Aztán itt vannak még az amerikaiak. Kiképzéséből és tapasztalatából adódóan, számára olyan volt ez, mintha a Marsról érkező diplomaták fogadóbizottságát vezetné. A Moszkvából kapott üzenet megkönnyítette a dolgát. Legalábbis valamivel elfogadhatóbbá tette, hogy együtt kell dolgoznia az amerikaiakkal. Úgy tűnik, a japánok – Kínával együttműködve – azt tervezik, hogy megfosztják Oroszországot legértékesebb potenciális javaitól, s ezekre az erőforrásokra alapozva létrehozzák a világ leghatalmasabb nemzetét. A legfurább az volt az egészben, hogy Serenko első hallásra nem tartotta örülségnek a tervet. Aztán megkapta a különleges feladatra vonatkozó parancsot.

Húsz rakéta, gondolta. Ezzel a területtel még sosem volt dolga. Egyébként Moszkva adta el nekik a rakétákat, fontolóra kellett venniük a lehetőséget, hogy felhasználhatják őket... ugyan már, persze hogy nem számoltak ezzel. Serenko úgy döntött, elbeszélget a Clark nevű fickóval, hiszen tapasztalt hírszerző, s miután néhány pohárka itallal megtöri a jeget, finoman körbejárja a témát. Kíváncsi volt, vajon az amerikai politikai utasítás ugyanolyan homályos általánosság-e, mint amit ő a politikai

változások dacára kapott. Talán az amerikainak van valami használható a tarsolyában. Az ő kormányukat elvégre négy- vagy nyolc évenként lecserélik. Talán ők már hozzászoktak. Húsz rakéta, gondolta. Mindegyik hat-hét robbanótöltettel. Valaha normális dolog volt úgy gondolni a rakétákra, hogy ezrével repkednek, és mindkét oldal elég örült volt ahhoz, hogy ezt az élet stratégiai tényezőjeként elfogadja. Most azonban pusztán a lehetőség, hogy húsz, esetleg harminc... És kire fogják irányítani őket? Vajon kiállnak-e az amerikaiak mellettük, az új... mik is? Barátok? Szövetségesek? Társak? Vagy egykori ellenségek csupán, akiknek új státusát még nem tisztázták Washingtonban? Segítenek-e a hazáján az új/régi veszéllyel szemben? Képtelen volt kiverni fejből a „húsz rakétaszor hét robbanófej” gondolatát. Az is elképzelhető, hogy már a célra szegeződnek, és ez a mennyiség biztosan elegendő ahhoz, hogy szétrombolja az országát. Ha ez így van, akkor ahhoz is biztosan elegendő, hogy eltántorítsa Amerikát a segítségnyújtástól.

Moszkvának tehát igaza van, vont le a következtetést Serenko. A teljes körű együttműködés a legjobb módszer, hogy ez ne történjék meg. Amerika azt akarja megtudni, hol találhatóak a rakéták. Valószínűleg a megsemmisítésükön törik a fejüket. És ha az amerikaiak nem intézik el őket, megteesszük mi, gondolta az őrnagy.

Serenko személyesen három ügynökkel foglalkozott, a többiekkel a beosztottjai dolgoztak. Az ő vezetése alatt készítették el az üzeneteket, amelyeket szétosztanak a városban lévő rejtékhelyeken. „Mit tud arról, hogy...” Hányan

válaszolnak majd az információkérésre? Nem az jelentette a veszélyt, hogy az ügynökei esetleg nem rendelkeznek a szükséges infóval, hanem hogy egyikük vagy akár többen is kihasználják a lehetőséget, és beszámolnak a kormányuknak. Ilyen nagyságrendű dologról kérdezősködve fennáll a kockázata, hogy valamelyik ügynöke megragadja az alkalmat, hogy ezzel a hazafias cselekedettel minden bűne alól feloldozást nyerjen az új kormánytól. De rizikó nélkül nem megy. Éjfél után Serenko sétára indult. A legforgalmasabb utcákat választotta, hogy elhelyezze az üzeneteit, és megadja az „ébresztő” szignálokat az embereinek. Remélte, hogy a PSID – melynek felét ellenőrzése alatt tartotta – foglalkozik ezzel a területtel. Serenko szerint igen, de biztosan sosem lehet tudni.

*

Kimura tudta, hogy kockázatot vállal, de most túltette magát az aggodalmakon. Csak abban reménykedett, hogy hazafiként cselekszik, s hogy az emberek megértik és majd elismerik ezt, miután őt hazaárulásért kivégezték. A másik vigasz az volt, hogy nem egyedül fog meghalni.

– Megszervezhetek egy találkozózt Koga exminiszterelnökkel – mondta könnyedén.

A kurva életbe! – mérgelődött magában Clark. Én egy istenverte kém vagyok, és nem az istenverte külügynek dolgozom – felelte volna a legszívesebben. A pillanat egyetlen pozitívuma az volt, hogy Chavez nem reagált a hallottakra. Talán megállt a szíverése, gondolta Clark. Akárcsak az övé.

- Mi célból? – kérdezte.
- Súlyos a helyzet. Nem igaz? Koga szánnak ehhez semmi köze. Még mindig politikai befolyással bír, és a véleménye talán érdekelné a kormányukat.
- Naná, csak hogy Koga kikerült a hatalomból, és előfordulhat, hogy hajlandó lenne néhány külföldi életét feláldozni cserébe a kormányba visszavezető kiskapuért; vagy tán azok közé tartozik, akik a hazájukat a személyes érdekeik fölé helyezik?
- Szükségem van a kormányom instrukciójára, csak aztán mehetek bele a találkozóra – mondta Clark. Ritkán húzta az időt, de ez az ügy jócskán meghaladta a tapasztalatait.
- Akkor javasolnám, hogy szerezzé meg az instrukcióit. Mégpedig gyorsan – tette hozzá távozóban Kimura.
- Mindig azon morfondíroztam, hasznát veszem-e valaha is a nemzetközi kapcsolatok vizsgámnak – jegyezte meg félig üres poharába meredten Chavez. – Persze még meg kell élnem, hogy megkapjam a diplomát. – Amit nem mondott ki: Jó volna megnősülni, gyerekeket nevelni, s egy szép napon normális életet élni.
- Örülök, hogy nem vesztetted el a humorodat, Jevgenyij Pavlovics.
- Úgyis azt mondják majd, hogy vágjunk bele. Te is tudod.
- *Da.* – Clark bólintott, és azon tűnődött, mire gondolna most egy orosz. Vajon a KGB kézikönyvében van erre vonatkozó fejezet? A CIA-jében biztos, hogy nincs.

*

A szalagok szokás szerint világosabbak voltak az operátorok azonnali elemzéseinél. Három, esetleg négy

repülőgép – a hírszerző tiszték az amerikai műveleti mintákból adódóan inkább négyre saccolták – tette próbára a japán légvédelmet. Azt viszont határozottan állították, hogy nem EC-135-ösök voltak. Azok egy legalább ötven éve tervezett gép alapján készültek, és elegendő antennával voltak teletűzdelve, hogy a félteke minden tv-jelzését észleljék, vagyis jóval nagyobb radar-visszaverődést gerjesztettek volna. Nem valószínű, hogy az amerikaiaknak maradt négy ilyen gépük. Tehát valami más volt, vélekedtek a hírszerzők: esetleg a B-1B bombázó. A B-1B bombázó célja azonban jóval veszélyesebb az elektronikus jelek gyűjtésénél. Az amerikaiak ezek szerint ellenséggként gondolnak Japánra, halált akarnak osztani, ami egyik fél számára sem újdonság ebben a háborúban – már amennyiben háború, tették hozzá a józanabbak. De mégis, mi más lehetne? – kérdezte az éjszakai küldetés hangszínén dolgozva az elemzők többsége.

Három E-767-es volt odafent, kettőt aktivizáltak, a harmadik lesben állt. Ezúttal bekapcsolták a radarokat, és elektronikusan módosítottak a jelfeldolgozó software-en, hogy könnyebben követhesse a lopakodó célpontokat. A fizikától függték. Az antenna mérete a jelerősséggel és az elektronikus hullámok frekvenciájával kombinálva lehetővé tette, hogy szinte bármit eltaláljanak. Az viszont, hogy mindenféle jelzéseket vettek, egyszerre volt jó és rossz az operátorok számára. Egyvalami mindenképpen megváltozott. Amikor úgy vélték, hogy egy messze mozgó tárgyról kaptak gyenge visszaverődést, abba az irányba kezdték vezényelni a vadászgépeiket. Az Eagle-ek sosem

jöttek száz mérföldnél közelebb. A visszaverődések mindig eltűntek, amikor az E-767 hosszúhullámú frekvenciáról rövidhullámú követésre kapcsolt, ez pedig nem volt kielégítő a vadászoknak, hiszen nekik tényleges célpont kellett. Ez azt mutatta, hogy az amerikaiak még próbálkoznak, és talán kiszúrták, hogy követik őket. Mindenki arra gondolt, ha más haszna nincs is, legalább jó gyakorlat a vadászgépek számára. De ha ez igazi háború, gondolták a résztvevők, akkor kezd egyre valóságosabbá válni.

*

– Ezt nem veszem be – jelentette ki az ezredes.

– Nekem úgy tűnik, uram, hogy követték magukat. Kétszer olyan gyorsan pásztáztak, mint amit a parabolaantennájuk forgása alapján meg tudnék magyarázni. A radarjuk teljes egészében elektronikus. Képesek irányítani, és irányították is a sugaraikat. – Az őrmester visszafogottan és tisztelettel adta elő a mondandóját, noha az első próbálkozást vezető tiszt túlságosan büszkének mutatkozott, és nem mutatott túl nagy hajlandóságot, hogy végighallgassa őt. Lerázta magáról az egészet.

– Jól van, lehet, hogy egypárszor eltaláltak. Legközelebb jobban széthúzzuk a felderítő köteléket, és közvetlenül behatolunk. Meg kell csiklandoznunk őket, ha tudni akarjuk, hogyan reagálnak.

Inkább te, mint én, haver, gondolta az őrmester. Kinézett az ablakon. Az Elmendorf Légi Támaszponton förtelmes a tél – az alaszakai időjárás minden ember alkotta masina legádázabb ellensége. A B-1-esek hangárban álltak, amely

elrejtette őket a japán műholdak elől is, ha működtek egyáltalán. Ebben még mindig nem volt biztos senki.

– Én csak egy oszcilloszkópokkal babráló őrmester vagyok, ezredes úr, mindenestre jobban odafigyelnék erre. Nem tudok eleget erről a radarról ahhoz, hogy biztonsággal kijelentsem, mennyire jó. Az ösztönöm azt súgja, átkozottul jó.

– Óvatosak leszünk – ígérte az ezredes. – Holnap éjszaka jobb szalagokat hozunk magának.

– Értettem, uram. – Inkább te, mint én, haver – gondolta ismét az őrmester.

*

A USS *Pasadena* csatlakozott a Midwaytől nyugatra lévő őrzárhoz. A tengeralattjárók műholdas rádióon jelentkezhetek be anélkül, hogy a csendes-óceáni főparancsnokságon kívül bárki másnak felfednék pozíciójukat.

– Nem túl nagy kötelék – jegyezte meg a grafikont fürkészve Jones. Csak azért jött át, hogy referáljon a SOSUS japán hajókkal kapcsolatos értesüléseiről, amelyek nem voltak jelentősek az adott pillanatban. A legjobb hírnek az számított, hogy a SOSUS még Jones tökéletesített nyomkövető software-jével sem észlelt semmit az *Olympia*, *Helena*, *Honolulu*, *Chicago* és most már a *Pasadena* vonalán. – Annak idején csak arra több hajónk volt, hogy befedjük a rést.

– Ez minden, amink van, Ron – felelte Chambers. – Hát nem valami sok. De ha csatarendbe állítják a dízelhajóikat,

jobban teszik, ha nagyon óvatosak lesznek. – Washington ezt adta utasításba: a japán hadihajók kelet felé haladása nem tolerálható, az egyik tengeralattjárójuk megsemmisítése esetleg jóváhagyást nyer. Csak annyi kell hozzá, hogy a kontaktusban lévő hajónak be kell előbb jelentkeznie Washingtonba politikai jóváhagyásért. Mancuso és Chambers ezt nem közölték Jonesszal. Aligha volt értelme ismét felszítani az indulatait.

– Egy csokorra való SSN-ünk van raktáron...

– Tizenhét a nyugati parton, hogy pontos legyenek – mondta Chambers. – Minimum hat hónap, amíg reaktiválhatjuk őket, a legénység összeszedését nem is számolva.

Mancuso felkapta a fejét.

– Egy pillanat! Mi van az én 726-osaimmal?

Jones megfordult.

– Azt hittem, deaktivizálták őket.

Mancuso a fejét ingatta.

– A környezetvédők nem engedték. Mindegyik fedélzetén van karbantartó legénység.

– Mind az ötön – fűzte hozzá halkán Chambers. – *Nevada, Tennessee, West Virginia, Pennsylvania* és *Maryland*. Ez mégér egy washingtoni telefont, uram.

– De még mennyire! – replikázott Jones.

A 726-os osztály, amely a vezérhajója neve után Ohio-ként közismert, jóval lassúbb, mint a kisebb 688-as osztályú gyorscsapásmérő hajók, jóval kevésbé manőverezhető és tíz csomóval lassúbb, viszont csendes.

– Mit gondol, Wally, össze tudjuk kaparni rájuk a legénységet?

– Miért is ne, admirális úr. Egy hét, legfeljebb tíz nap, és már mozgásba is hozzuk őket, ha megkaphatjuk a megfelelő embereket.

– Ezért tehetek valamit. – Mancuso felemelte a telefonkagylót. Washingtont hívta.

*

Közép-Európában helyi idő szerint tíz órakor kezdődött az üzleti élet. Londonban kilenc óra volt, New Yorkban pedig hajnali négy, és sötét. Tokióban este hat órára járt egy kezdetben izgalmas, majd rosszkedvű hét után, melynek során az embereknek lehetőségük volt eltöprengeni a „briliánsan” elkövetett öldöklésük felett.

A japán főváros devizával foglalkozó kereskedőit meglepte, hogy teljesen normálisan indult minden. Úgy jöttek be a piacok, mint amikor egy üzlet megnyitja ajtaját a régóta óhajtott kiárusításra várakozó vevők előtt. Bejelentették, hogy így lesz. Csakhogy itt senki sem hitte el. Egy emberként hívták főnökeiket utasításért, meglepve őket a berlini és más európai központokból érkező hírekkel.

*

A New York-i FBI-irodában a nemzetközi kereskedelmi hálózatba bekapcsolt gépek pontosan ugyanazt a képet mutatták, mint a többi kontinensen. A Tartalék elnökét és Fiedler pénzügyminisztert rejtjelezett konferenciatelefon kötötte össze európai partnereikkel, mindketten kagylóval a fülükön a monitort figyelték.

A Bundesbank tette meg az első lépést: ötszázmillió yent adott el dollárért a jelenlegi árfolyamon a Bank of

Hongkongnak. Igen óvatos, puhatolódzó tranzakció. Hongkong úgy látta, előnyösen kihasználhatja a németek hibás lépését. A Bundesbank elég ostoba, ha arra számít, hogy a New York-i tőzsdék újbóli megnyitása megtámogatja a dollárt. Fiedler figyelte, amint a tranzakciót végrehajtják. A Tartalék elnökére kacsintott. A svájciakon volt a sor. Ezerbillió [33] yent adtak Hongkong megmaradt U.S. kincstárjegyeiért. Ezt a tranzakciót is alig egy perc alatt továbbították a kábelek. A következő direktebb volt. A berni Kereskedelmi Bank svájci frankot vásárolt vissza egy japán banktól, és yennel fizetett érte.

Az európai részvénytőzsdék nyitásakor másféle dolgok is történtek. Azok a bankok és egyéb intézmények, amelyek stratégiai lépésként japán részvényeket vásároltak a japánok európai felvásárlásainak ellensúlyozására, most elkezdtek áruba bocsátani azokat, és azon nyomban más devizákra váltották a japán pénzt. Ekkor csendült az első vészjelzés Tokióban. Az európaiak akciói pusztá profitszerzésnek tűnhettek, a pénz átváltása azonban arra utalt, hogy a yen zuhanni fog, mégpedig keményen. Tokióban viszont péntek este volt, a tőzsdéik zárva, kivéve a pénzügyi műveletekkel és az európai piacokkal foglalkozókat.

- Kezdenek idegesek lenni – jegyezte meg Fiedler.
- Én biztosan az lennék – mondta Párizsban Jean-Jacques.

Amit senkinek sem akaródzott kimondani, ez volt: megkezdődött az első gazdasági világháború. Izgalmas volt, még akkor is, ha ellentétben állt minden ösztönükkel

és tapasztalatukkal.

– Mint tudják, nincs olyan modellem, amelynek alapján ezt megjósolhatnám – jelentette ki Gant kicsit távolabb a két kormánytisztviselőtől. Az európai akció, bármennyire segített is, összezagyvált minden komputermodeellt és prekonceptiót.

– Hát, zárándokom, ezért van agyunk és merszünk – felelte George Winston.

– De mit fognak csinálni a mi piacaink?

Winston vigyorgott.

– Tuti, hogy hét és fél óra alatt kiagyaljuk. Hol a kalandvágyad?

– Örülök, hogy van valaki, aki élvezi a helyzetet. Na de ennyire!

*

A devizakereskedelemnek megvannak az egész világra érvényes szabályai: amikor egy deviza értéke bizonyos százalékot esik, leállnak az adott pénznem adásvételével. Ezúttal azonban nem így történt. Mindegyik európai kormány kihúzta a talajt a yen alól, a kereskedelmével nem álltak le, így a yen tovább zuhant.

– Ezt nem tehetik! – méltatlankodott valaki Tokióban. De megtették. Az illető férfi pedig a telefon után nyúlt, noha úgyis tudta, milyen utasítást kap. A yent támadják, meg kell védeniük. Ennek egyetlen módja, hogy piacra dobják a külföldi devizákat, amelyeket annak érdekében tartalékolnak, hogy hazahozzák a yent, azaz kivonják a nemzetközi spekulációk játékteréről. Az egészben a legrosszabb, hogy ez értelmetlen húzás, hiszen a yen erős,

különösen az amerikai dollárral szemben. Hamarosan átveszi a dollár világgulcsvaluta-szerepét, főként ha az amerikaiak elég ostobák, és kinyitják ma az értéktőzsdéiket. Az európaiak balekok, hogy ilyen nagyságrendű tétet kockáztatnak. A japán brókerek csak a tapasztalataikra támaszkodhattak, nem is tehettek mást. Lényegében automatikusan cselekedtek: francia és svájci frankot, angol fontot, német márkát, holland guldent és dán koronát szórtak szét hatalmas mennyiségben, hogy yent vásároljanak, amelynek relatív értékét – ebben mindenki biztos volt Tokióban – csak saccolni lehetett, pláne ha az európaiak a dollárhoz rögzítik a valutáikat.

Az idegesség is motiválta a helyzetet, de tették a dolgukat, végrehajtották feletteseik utasításait. Most már a főnökök is kocsiba vágják magukat, vagy vonattal igyekeztek a világkereskedelmet irányító irodaházakba. Európában a részvényektől is megszabadultak, a helyi pénznemeket yenre váltották. Ismét arra számítottak, hogy amikor az amerikai összeomlás folytatódik, az európai devizák is esni fognak, s velük egyetemben a részvények értékei. Akkor aztán Japán még több európai részvényt vásárolhat. Az európaiak lépései a félreértelmezett lojalitás, bizalom vagy ki tudja még mi más szomorú példája, gondolták a tokióiak. Szomorú vagy sem, az ő malmukra hajtja a vizet. És ez jó.

Londoni idő szerint délben jelentős dolog történt. A japánok tudták, hogy ostobaság, de egyéni befektetők és kisebb intézmények tömegestül utánozták a többieket. Amikor a Big Ben déli tizenkettőt mutatott, Amerika keleti partján

reggel hét óra volt.

*

– Amerikai honfitársaim – mondta reggel 7 óra 5 perckor, minden tévécsatornán Durling elnök. – Szerdán este azt ígértem önöknek, hogy ma újra kinyitnak az amerikai tőzsdék...

*

– Most kezdődik – mondta Macuda Kozo. Az imént ért vissza az irodájába, és a CNN-t nézte. – Azt fogja mondani, hogy elhalasztják, Európa pedig pánikba esik. Ragyogó! – fordult a stábjához, majd ismét a képernyőt nézte. Az amerikai elnök mosolygott és bizalmat árasztott. Nos, egy politikusnak jó színésznek kell lennie. Annál jobban meg tudja etetni polgáraival a hazugságokat.

– A tőzsde elmúlt heti problémáit az amerikai gazdaság ellen intézett, előre megfontolt szándékkal elkövetett támadás okozta. Még sosem fordult elő ilyesmi. Most végigmegyek önökkel a történeteken, elmondom, hogyan csinálták, és azt is, hogy miért. Egy teljes héten át gyűjtöttük az információkat. Fiedler pénzügyminiszter úr, valamint a Szövetségi Tartalék elnöke most is New Yorkban tartózkodnak, és a nagy amerikai pénzügyi intézmények vezetőivel a dolgok egyenesbe hozatalán munkálkodnak. Örömmel jelenthetem azt is, hogy volt időnk konzultálni európai barátainkkal, s hogy történelmi szövetségeseink most is ugyanolyan hűségesen álltak ki mellettünk ebben a bajban, mint más időkben tették. – Durling megköszönte a torkát. – Mi is történt tehát az elmúlt pénteken? – tette fel a kérdést.

Mikor az első grafikon megjelent a képernyőn, Macuda pohara az asztalán koppant.

*

Ryan is az elnököt figyelte. A trükk, mint mindig, abban állt, hogy leegyszerűsítették a bonyolult sztorit. Erre a feladatra két közgazdász professzort – Fiedler egyik személyes munkatársát és az Értéktőzsde Bizottság egyik vezetőjét – kértek fel, akik az elnök legjobb beszédírójának útmutatásait követve dolgoztak. Még így is huszonöt percig tartott, hattablónyi grafikkal és táblázattal. A kormányzóvívők a háttérben már javában tömtek anyaggal a riportereket, akiknek „eligazítása” reggel fél hétkor kezdődött.

– Szerdán este elmondtam önöknek, hogy az akciónak az égvilágon semmi következménye nem volt ránk nézve. Nem volt hatással egyetlen parcellányi földre. Egyetlen gazdaság sem veszített semmit. Mindannyian ugyanazok, mint egy héttel ezelőtt voltak, ugyanazzal a képességekkel, ugyanazzal az otthonnal, ugyanazzal a munkával, családdal és barátokkal. Ami a múlt pénteken történt, az nem a hazánk, hanem a nemzeti önbizalmunk ellen intézett támadás volt. Önbizalmunk erősebb és keményebb célpont, mint amilyennek hiszik, és ezt ma be fogjuk bizonyítani.

A tőzsdével foglalkozók legtöbbször éppen úton volt az irodája felé, így elszalasztották a beszédet, de alkalmazottjaik videoszalagra rögzítették, és a nyomtatott változat ott feküdt az íróasztalaikon vagy elolvashatták a komputerek képernyőjén. Az üzleti nap még csak délben

indul, és mindenütt stratégiai megbeszéléseket tartanak előtte, noha valójában senkinek sem volt sok fogalma arról, hogy mitévő legyen. A legkézenfekvőbb válasz tényleg olyannyira nyilvánvaló volt, hogy senki sem tudta, megpróbálkozzék-e vele vagy sem.

*

– Megteszik – mondta a képernyőit figyelve Macuda. – Hogyan állíthatnánk meg?

– Attól függ, mit csinál a részvénytőzsdéjük – felelte a vezető brókere, nem tudván mi mást mondhatna, és azt sem, hogy mire számíthat.

*

– Gondolja, hogy működni fog, Jack? – kérdezte Durling. Két dosszié hevert az asztalán, de még nem tudta, este melyik beszédet fogja elmondani a kettő közül.

A nemzetbiztonsági tanácsadó vállat vont.

– Fogalmam sincs. Kiutat jelent a számukra. Hogy élnek-e vele, az már csak rajtuk múlik.

– Ezek szerint csak ülünk és várunk?

– Valahogy úgy, elnök úr.

*

A második ülésre a külügyminisztériumban került sor. Hanson miniszter bizalmas megbeszélést folytatott Scott Adlerral, aki azt követően találkozott tárgyalócsoportjának tagjaival. A japán delegáció háromnegyed tízkor érkezett meg.

– Jó reggelt! – köszönt udvariasan Adler.

– Örülök, hogy ismét találkozunk – felelte a nagykövet elfogadván a feléje nyújtott kezét, ámbár nem olyan

bizalmasan, mint előző nap. Nem volt rá idő, hogy részletes utasításokat kapjon Tokióból, ami nem meglepő. Adler félig-meddig arra számított, hogy az ülés elnapolását fogják kérni. Az ügyes és tapasztalt nagykövet azonban tudta, ez a gyengeség túlságosan is nyilvánvaló jele volna, ezért kénytelen volt kormányát pusztán a saját bölcsességére és tudására alapozva képviselni.

Adler a székéhez kísérte a nagykövetet, majd visszatért az asztal túloldalára. Mivel ma Amerika a vendéglátó, Japánt illeti meg az első szó. Adler fogadott a külügyminiszterrel, hogy mi lesz a nagykövet nyitó álláspontja.

– Mindenekelőtt ki kell jelentenem, hogy kormányom a leghatározottabban tiltakozik a valutánkat ért támadás ellen, amelyet az Egyesült Államok tervelt ki.

Jössz nekem egy tízessel, miniszter úr, nyugtázta magában szentelen arccal Adler.

– Ezt mi is éppilyen könnyen kijelenthetnénk, nagykövet úr – mondta. – Birtokunkban vannak az elmúlt hét eseményeivel kapcsolatos adatok. – Dossziékat csúszttattak a japán diplomaták elé. – Közölnöm kell önnek, hogy nyomozást folytatunk az amerikai gazdaság tönkretételére irányuló kísérlet ügyében, és alapos a gyanúnk, hogy nyomozásunk Jamata Raizo megvádolásához vezethet.

Több okból is merész játék volt ez. Mindent feltárt, amit az amerikaiak a Wall Street ellen intézett támadásról tudnak, és rámutatott azokra a dolgokra, amiket még meg kell tudniuk. Ha ez oda vezet, hogy megtorpedózza a Jamata és társai elleni eljárást, hát legyen. Jamata nem érdekelte

Adler. Neki egy háborút kellett leállítania, mégpedig gyorsan. A többi miatt fájjon az igazságügyisek feje.

– Hazája számára természetesen jobb volna, ha önök foglalkoznának Jamatával és a tetteivel. – Adler ezzel nagyvonalú manőverezési teret kínált fel a nagykövet és kormánya számára. – Cselekedeteinek hatása, amint ma észlelhetik, nagyobb bajt okoz az önök országának, mint a miénknek. Most pedig, ha lehetne, szeretnék visszatérni a Mariana-szigetek kérdésére.

Az ütéstől, mint előrelátható volt, megingott a japán delegáció. Amint az a diplomáciában gyakorta megesik, szinte minden kimondatlan maradt: Tudjuk, mit tettetek. Tudjuk, hogyan csináltátok. Felkészültünk, hogy megbirkózzunk vele. Mindennel. A brutálisan direkt módszer az igazi amerikai probléma leplezésére szolgált; hogy képtelenek az azonnali katonai ellencsapásra. Japán számára viszont lehetővé tette, hogy kormánya elhatárolhassa magát bizonyos állampolgárok cselekedeteitől. Amint azt Ryan és Adler az előző éjszaka elhatározták, ez a legjobb eszköz a helyzet gyors és tiszta rendezéséhez.

– Az Egyesült Államok – folytatta Adler – alig kér többet, mint visszatérést a normális kapcsolatokhoz. Amennyiben azonnal kivonulnak a Mariana-szigetéről, fontolóra vesszük a kereskedelmi reformtörvény elnézőbb értelmezését. Ezt is hajlandóak vagyunk megfontolás tárgyává tenni. – Talán hiba volt ekkorát ütni, gondolta, de a másik lehetőség a további vérontás.

A hivatalos tárgyalások első ülésének végén figyelemre

méltó dolog történt. Egyik fél sem ismételte meg állásfoglalását. Inkább vélemények formalitásoktól mentes cseréje volt, amelyek közül néhányat alaposan megfontoltak.

– Chris! – súgta oda Adler, amikor felállt. – Tudd meg, min törik a fejüket!

– Vettem – felelte Cook.

Kávésészével a kezében lépett ki a teraszra, s csatlakozott a mellvédre támaszkodó Nagumóhoz, aki a Lincoln Memóriáit nézte.

– Elegáns kiút, Szeidzsi – mondta minden bevezető nélkül Cook.

– Túl messzire mennek – jegyezte meg Nagumo, de nem fordult felé.

– Ez a legjobb megoldás, ha öldöklés nélkül akarnak véget vetni ennek az egésznek.

– A maguk számára talán a legjobb. És mi van a mi érdekeinkkel?

– A kereskedelmi oldalon engedünk. – Cook ehhez nem értett. Sosem tanult pénzügyet, nem volt tisztában azzal, mi zajlik azon a fronton. A dollár talpra állítása és az amerikai gazdaság védelme más lapra tartozott. Nagumo azonban másként vélekedett. A támadást, amelyet országa indított, csak ellencsapással lehet kiegyenlíteni. Ennek hatása pedig nem a status quo ante, a korábbi állapot helyreállítása lesz. A japán gazdaság a kereskedelmi reformtörvény okozta károk tetejébe újabb komoly károkat fog elszenvedni. Nagumo tudott valamit, amit Cook nem: ha Amerika nem enged, és nem teljesíti a japán területi

igények egy részét, a háború realitássá válik.

– Időre van szükségünk, Christopher.

– Nincs idő, Szeidzsi. Nézze, a média még nem szúrta ki, de ez bármelyik percben megtörténhet. Ha nyilvánosságra kerül, pokoli árat kell fizetni.

– Igen, talán így lesz, Chris. Csakhogy engem megvéd a diplomata státusom, magát viszont nem. – Szükségtelen volt többet mondania ennél.

– Egy pillanat, Szeidzsi...

– A hazámnak nem elég, amit felkínálnak – jelentette ki ridegen Nagumo.

– Kiutat ajánlunk.

– Több kell. – Nagumo azon tűnődött, vajon a nagykövet rájött-e már, hogy nincs visszaút. Talán még nem, gondolta, amikor a diplomata feléje pillantott. Nem tudta eldönteni, hogy tudták-e vagy sem, amikor leültek tárgyalni, hogy Jamata és a társai olyan messzire mentek, ahonnan nincs visszaút. Egyébként ez most mit sem számított. – Kapnunk kell valamit...

Cook ekkor jött rá, milyen lassan fogta fel a helyzetet. Nagumo eltökélt tekintete láttán mindent megértett. A számláján lévő pénzre gondolt, a kérdésekre, amelyeket feltennének neki, és arra, hogy milyen lehetséges magyarázatokat adhatna.

*

Mintha egy régi iskolai csengő szólalt volna meg, amikor a digitális falióra 11.59.59-ről 12.00.00-ra váltott.

– Kösz, H. G. Wells – suttogta egy alkusz a New York-i értéktőzsde partkettjén. Működésbe lépett az időgép.

Amióta csak az eszét tudja, ebben az órában először volt tiszta a parkett. Egyetlen papírfecni sem hevert rajta. Az alkuszok a kioszkoknál álltak, és semmi szokatlant nem tapasztaltak. Az árfolyamjelző gép fél órán át az előző heti adatokat mutatta, mintha szinkronba akarná hozni az agyukat az új nappal és a valósággal, amit el is hittek meg nem is.

Az elnök öt órával azelőtt megtartott beszéde óriási volt. Mindnyájan legalább egyszer megnézték, legtöbbször ott a parketten. Utána a New York-i értéktőzsde vezetője beszélt, amire még Knute Rockne is büszke lett volna. Küldetést teljesítenek ezen a napon, ami fontosabb a személyes jólétüknél, és ha sikerrel járnak, az hosszú távon biztosítja a maguk és az egész ország biztonságát. Azzal töltötték a napot, hogy rekonstruálták a múlt pénteki üzletkötéseiket egészen addig a pontig, ameddig mindegyik alkusz tudta, hogy melyik részvényből mennyivel rendelkezett, és mi volt a pozíciója. Néhányan még a tervbe vett lépéseikre is emlékeztek, amelyek inkább „fel” semmint „le” tendáltak volna, ezt viszont most jobb volt elfelejteni.

Másrészt nagyon jól emlékeztek az éppen egy hete kirobbant pánikra, és tudván, hogy mesterségesen és rosszindulatúan idézték elő, senki sem akarta újra átélni. Mellesleg Európa igen hatékonyan mutatta ki a dollárba vetett bizalmát. Az értékpapírpiacon olyan szilárd volt, mintha gránitba ágyazták volna. A nap első lépéseként U.S. kincstárjegyeket kell vásárolniuk, hogy kihasználják a Tartalék elnöke által kínált elképesztő üzletet. Ez volt a

legjobb bizalmat keltő lépés, amit valaha is láttak. Másfél percig az égvilágon semmi sem történt a tőzsde parkettjén. Semmi sem jelent meg az árfolyamjelzőn. A jelenség hitetlenkedő horkantásokat váltott ki, az emberek agya veszett gyorsasággal járt. Mit akar ez jelenteni? A kisebb halak telefonálgattak, de azt az utasítást kapták a brókereiktől, hogy maradjanak veszteg. A nagymenők sem csináltak semmit. Mindenki arra várt, hogy valaki más tegyen végre valamit. A mindössze kilencven másodpercig tartó tétlenség egész örökkévalóságnak tűnt a szinte örületes cselekvéshez szokott kereskedők számára. Megkönnyebbülésként érte őket az első nagyobb kötés.

A nap első nagy kötése, mint várható volt, a Columbus Grouptól jött. Nagy mennyiségben vásároltak City Bank-részcéget. Másodpercekkel később a Merrill Lynch nyomta meg a gombot egy hasonló Chemical Bank-vásárlás miatt. – Igen – mondták néhányan a parketten. Ennek van értelme. A City Bank sebezhető lett a dollár gyengülése miatt, de az európaiak megértették, hogy a dollár értéke emelkedőben van, és ez jót tett a First National City Banknak. Ennek eredményeként a Dow Jones ipari átlagindex első jelzése, minden komputerjóslat dacára, „fel” volt.

– Igen, meg tudjuk csinálni – jegyezte meg egy másik alku. – Száz Manny-Hannyt akarok haton – jelentette be. Ez lesz a következő bank, amely hasznot húz a dollár erősödéséből, és az alku hat és negyeddal akart kiszállni. A múlt héten a csökkenést elszenvedő részvények most az emelkedést vezetik majd, mégpedig ugyanabból

az okból, mint azelőtt. Mindnyájan rájöttek: örülten hangzott, de tökéletesen működik. És mihelyt a piac többi része is megérti, mindnyájan hasznot húznak belőle.

A fényűtség ismét rövid válogatást adott a hírügynökségi jelentésekből. A General Motors húszezer munkást vesz vissza Detroit környéki üzemeibe a gépkocsieladások várható növekedésére számítva. Arról nem számolt be a jelentés, hogy a visszahívás kilenc hónap alatt zajlik majd le, és a kereskedelmi, valamint a munkaügyi miniszter telefonhívásának eredménye, de elegendő volt ahhoz, hogy feldobja az autóiipari részvények iránti érdeklődést, ami viszont a szerszámgépeket dobta fel. 12.05.30-ra a Dow öt ponttal ugrott felfelé. Aligha „csuklás” a hét nappal azelőtti ötszáz pontos zuhanás után, de a New York-i értéktőzsde partkettjéről olyannak tűnt, mint a Mount Everest.

*

– Hihetetlen! – jegyezte meg jó pár háztömbnyire onnét, a Javits szövetségi irodaházban Mark Gant.

– Hol a pokolban van az megírva, hogy a számítógépek mindig igazuk van? – kérdezte erőltetett mosollyal George Winston. Volt miért aggódnia. City Bankot vásárolni nem éppen veszélytelen dolog, de látta, hogy lépése jó hatással volt a részvényre. Amikor három pontot ugrott, és más alapmenedzserek is követték a trendet, lassú eladásba kezdett. Ezt előre lehetett tudni. A csordának vezetőre volt szüksége. Mutass nekik egy trendet, várd meg, míg követnek, és ha visszafelé sül el, annál jobb.

– Első benyomásra működik – mondta a Tartalék elnöke az európai kollégáknak. Az elméletek szerint működnie

kellett, de az elméletek véznák az ilyen pillanatokban. Fiedler pénzügyminiszterrel együtt Winstont figyelték, aki székében hátradőlve egy tollat rágcsálva nyugodtan telefonált. A hangja legalábbis nyugodt volt. Teste azonban, mint egy harcosé, minden izmában megfeszült. Öt perccel később látták, hogy ellazul, mosolyogva megfordul, és odaszól Gantnek, aki komputere képernyőjét figyelve csodálkozva ingatja a fejét. Olyat látott a képernyőn, amit lehetetlennek vélt.

*

– Hát ehhez mit szól? – kérdezte Ryan.

– Jó hír? – kérdezett vissza Durling elnök.

– Fogalmazzunk úgy, hogy ha az ön helyében lennék, egy tucat hosszú szárú rózsát adnék a beszédírónőmnek, és biztosítanám arról, hogy újabb négy évre lesz itt munkája.

– Ez még túl korai, Jack.

– Igen, uram, tudom – felelte Ryan. – Csak azt akartam ezzel kifejezni, hogy megcsinálta. A piacok talán... szóval ingadozni fognak a nap hátralévő részében, de nem lesz szabadesés, mint amire kezdetben számítottunk. A bizalomról van szó, főnök. Helyreállította, és ez tény.

– És a többi?

– Esélyt kaptak a visszavonulásra. Estére kiderül.

– És ha nem vonulnak vissza?

A nemzetbiztonsági tanácsadó eltűnődött.

– Akkor olyan visszavágást kell kitalálnunk, ami nem okoz nekik túl súlyos sérüléseket. Meg kell találnunk a rakétáikat, és rendbe kell hoznunk ezt a dolgot, mielőtt tényleg kezelhetetlenné válik.

– Kivitelezhető?

Ryan a képernyőre mutatott.

– Elvégre erről sem gondoltuk, hogy menni fog.

35.

Következmények

Idahóban, a Mountain Home Légi Támáspont mellett lévő településen történt. A bázison állomásozó egyik törzsőrmester elrepült a Guamon működő Andersen Légi Támáspontra, hogy ott a keresőradarokon dolgozzék. Elutazása után egy héttel a felesége egészséges kisleánynak adott életet, és még aznap este megpróbálta felhívni a férjét, hogy értesítse az újszülött megérkezéséről – de közölték vele, hogy vihar miatt nem működnek a telefonok. A húszéves és némileg butácska nő bosszúsan fogadta a hírt. A katonai vonalak foglaltak, mondta neki egy tiszt eléggé meggyőzően ahhoz, hogy könnyes szemmel hazatérjen. Másnap az asszony beszélt az édesanyjával, aki meglepődött, hogy a veje még nem tud a bébiről, hiszen az ilyen híreket még háború idején is továbbítják. És ugyan miféle vihar lehetne rosszabb egy háborúnál?

Felhívta tehát a helyi tv-állomást, és a meteorológust kérte. Az éles elméjű, ötvenes férfi kiválóan jelezte előre a vidéken minden tavasszal átsöprő tornádókat, és köztudottan évről évre emberek életét mentette meg a tölcsérfelhők pillanatnyi mozgására vonatkozó elemzéseivel.

A meteorológus azok közé tartozott, akik örömmel veszik,

ha barátságosan megszólítják őket az élelmiszerboltban, és szakmai kiválósága iránti bókként fogadta a törzsőrmester anyósának érdeklődését. Egyébként sem foglalkozott még a Csendes-óceán vidékével. Nem volt nehéz dolga. Bekapcsolódott az NOAA műholdas rendszerbe, és komputer segítségével visszament az időben, hadd lássa, miféle vihar tépázta meg azokat a szigeteket. Tudta, hogy ez az évszak nem kedvez a tájfunoknak, de Guam az óceán közepén fekszik, és arrafelé mindig tombolnak viharok.

De ebben az évben és mostanság nyoma sem volt viharoknak. A műholdfelvételek mutattak ugyan néhány gomolyfelhőt, de azonkívül csak szép, tiszta időt. Néhány percig azon tűnődött, vajon a Csendes-óceán térségében előfordulnak-e a derült időben feltámadó szélviharok? Aztán ellene döntött, hiszen az Arkansasra jellemző adiabatikus viharok főként a nagy hőmérséklet-változások és az emelkedő domborzat következményei, az óceán pedig lapos, és egyenletes fölötté a hőmérséklet-változás. Felhívta a haditengerészetnél dolgozó egyik kollégáját aztán végképp nem értette az egészet. Arra gondolván, hogy talán téves információt kapott, s mivel a tudakozó adómentesen ad felvilágosítást, feltárcsázta a 011-671-555-1212-es számot. Automata hang hozta tudomására, hogy vihar van a körzetben. Csakhogy ott nem volt vihar, ő volna az első, aki rájött erre?

Átballagott a hírszerkesztőségbe. Alig telt bele pár perc, s már továbbították is az érdeklődést az egyik távirati irodához.

– Ryan! – kapta föl a telefont Jack.

– Itt Bob Holtzman. Kérdeznék valamit.

– Remélem, nem a Wall Streetről – felelte a tőle telhető leglezserebb hangon Ryan.

– Nem. Guamról van szó. Miért nem működnek a telefonvonalak?

– A telefontársaságot már kérdezte, Bob? – próbálkozott Ryan.

– Igen. Szerintük vihar volt, és tönkrement egy csomó vezeték. Csakhogy néhány dolog nem egészen stimmel. Ad egy: semmiféle vihar sem volt arrafelé. Ad kettő: tenger alatti kábel és szatellit-összeköttetés is létezik. Ad három: egy hét hosszú idő. Mi folyik itt? – kérdezte az újságíró.

– Hányan kérdezősködnek?

– Jelen pillanatban csak én és egy Little Rock-i tv-állomás, amelyik az AP-hírügynökségnek tette fel a kérdést. Fél óra, és sokkal többen lesznek. Mi ez? Valami...

– Nézzen be hozzám, Bob! – javasolta minden magyarázat nélkül Ryan.

Arra igazán nem számíthattál, hogy örökké tart. De miért nem várhatott legalább még egy napot? – gondolta, miközben Scott Adler irodáját hívta.

A *Yukon* a második csoport hajót tankolta. A sürgősség arra készítette a flotta tartályhajóját, hogy két kísérőt tankoljon meg egyszerre, mialatt a helikoptere alkatrészeket és más ellátmányt szállított le az alakzat hajóinak. A holmi fele repülőgépelemekből állt, hogy

rendbe hozhassák az *Ike* gépeit. Fél óra múlva lenyugszik a nap, és az éjszaka sötétjében is folytatják majd az ellátást. Dubro harccsoportja kelet felé haladt. Igyekeztek távol maradni az indiai alakzattól, megtévesztésül a felderítőgépek helyett ismét az EMCON-ra hagyatkoztak, és kikapcsolták a radarokat. Viszont elvesztették a két indiai repülőgép-anyahajó nyomát, s mialatt a Hawkeye-ok óvatosan próbálkoztak, Dubro leizzadt.

– Megfigyelő jelentés, ismeretlen repülőgép kettes-egy-ötösön – jelentették.

Az admirális halkan káromkodott, szeméhez emelte távcsövét, és délkelet felé fordult. Ott vannak. Két Sea Harrier. Láttá, hogy okosan játszanak. Ezeröttszáz méter magasság körül repültek, a taktikai harcban és a légi bemutatókon alkalmazott szép kétgépes formációban, egyenesen és vigyázva, nehogy egyetlen hajó felett is átrepüljenek. Még el sem hagyták a kísérőhajók első gyűrűjét, amikor két Tomcat tűnt fel fölöttük és mögöttük, hogy egy másodperc alatt leszedje őket, ha ellenséges szándékot mutatnának. Csakhogy az ellenséges szándék kinyilvánításához előbb ki kell oldani egy fegyvert, és manapság bármi történjék is a kilövő repülőgéppel – a kioldott fegyver minden valószínűség szerint találatot jelent. A Harrierek csak egyszer repültek el felettük. Úgy látszott, ezúttal nem fegyvert, hanem tartalék üzemanyagtankokat és talán felderítőgondolát vittek magukkal. Chandraskatta tengernagy nem volt ostoba, de ezt Dubro nem is feltételezte róla soha. Ellenlábasa türelemjátékot játszott. Ragaszkodott a saját küldetéséhez, volt rá ideje, és minden

trükköt eltanult, amit az amerikaiak megmutattak neki. Dubrónak mindez nem volt túlzottan ínyére.

– Kísérjük vissza őket? – kérdezte szenvtelenül Harrison parancsnok.

Mike Dubro a fejét rázta.

– Legyen közel az egyik Hummer, és kövesse radarral.

Mikor ébred rá végre Washington, hogy itt egy fenyegetően közeli konfrontáció érlelődik?

*

– Nagykövet úr – mondta Scott Adler összehajtogatván az üzenetet, amelyet az imént hozott neki egy szárnysegéd.

– Úgy tűnik, huszonnégy órán belül nyilvánosságra jut, hogy önök elfoglalták a Mariana-szigeteket. Ezen a ponton a helyzet kicsúszik az ellenőrzésünk alól. Ön teljhatalmú megbízatással rendelkezik, hogy megoldja az ügyet...

Csak hogy a japán nagykövet, noha az ellenkezőjét bizonygatták, nem rendelkezett teljhatalmú megbízatással, s ezt már Adler is megsejtette. Azt is megértette, hogy túl erősen és túl gyorsan szorongatta meg a japánt. Nem mintha lett volna más választása. Az egész ügy alig egy hete tart. A normál diplomáciai gyakorlatban ennyi idő alatt legfeljebb a székeket választják ki, amelyeken a tárgyaló felek helyet foglalnak. Ha így nézzük, az elejétől fogva kudarcra volt ítélve minden, de Adler hivatásos diplomata, aki sosem adja fel a reményt. Még most is, az utolsó mondata fogalmazása közben is keresett valamit a követ szemében, amit jelenthetne a Fehér Háznak.

– Megbeszéléseink során hallottunk Amerika igényeiről, de egyetlen szó sem hangzott el az én országom legitim

biztonsági érdekeiről. Önök a mai napon szisztematikus támadást intéztek pénzügyi és gazdasági alapjaink ellen és...

Adler előredőlt ültében.

– Nagykövet úr! Egy héttel ezelőtt, amint arról az ön előtt fekvő anyag beszámol, Japán ugyanezt tette velünk. Egy héttel ezelőtt Japán megtámadta az Egyesült Államok haditengerészetét. Egy héttel ezelőtt Japán amerikai területet szállt meg. Mérlegelve a dolgokat, uram, önnek nincs alapja kritizálni a saját gazdasági stabilitásunk visszaállításához szükséges erőfeszítéseinket. – Pillanatnyi szünetet tartott. Korholta magát kirohanása határozottan nem diplomatához illő stílusáért, de az események túlléptek vagy hamarosan túllépnek az ilyen csekélységéken. – Felkínáltuk a lehetőséget, hogy jóhiszeműen tárgyaljunk a kereskedelmi reformtörvény kölcsönösen elfogadható értelmezéséről. Elfogadjuk a bocsánatkérésüket és a jóvátételt a tengerészetünket ért veszteségekért. A japán fegyveres erők azonnali kivonását kérjük a Mariana-szigetekről.

Ehhez azonban már túlságosan elfajultak a dolgok, s ezzel az asztalnál ülők mindegyike tisztában volt. Egyszerűen nem volt rá idő. Adler érezte az elkerülhetetlen szörnyű súlyát. Most minden ügyességét kiteheti az ablakba. Az események nyomán a dolgok kicsúsztak a kezéből, ahogyan a japán nagykövet kezéből is. Ugyanazt olvasta le az arcáról, amit az az övéről leolvashatott.

Mechanikusan hangzott a válasza.

– Mielőtt választ adhatnék, konzultálnom kell a

kormányommal. Javaslom, hogy ennek érdekében napoljuk el az ülést.

Adler inkább szomorúan, mintsem bosszúsan bólintott.

– Ahogy óhajtja, nagykövet úr. Ha szüksége lenne ránk, rendelkezésére állunk.

*

– Szent ég! És ezt titokban tartották? Hogyan? – kérdezte Holtzman.

– Maguk, fiúk mindnyájan másfelé néztek – felelte kereken Ryan. – Egyébként mindig is túlságosan tőlünk várják az információkat. – Legszívesebben visszavonta volna a szavait. Mintha őket vonná felelősségre. Nyugi, Jack!

– De hazudtak nekünk a repülőgép-anyahajókról, a tengeralattjárókról pedig még csak említést se tettek!

– Igyekszünk megálljt parancsolni, mielőtt rosszabbra fordulna – mondta Durling elnök. – Épp most folytatunk velük megbeszélést odaát a külügyben.

– Sűrű hetük volt – ismerte el az újságíró. – Kealty kint van? Az elnök bólintott.

– Az igazságügy-minisztériummal és az áldozatokkal tárgyal.

– A lényeg a piacok helyreállítása volt – jegyezte meg Ryan. – Ez volt a legfontosabb...

– Miről beszél? Ezek embereket öltek! – tiltakozott Holtzman.

– Akkor miért verték egész héten olyan keményen a Wall Street-i vasat, Bob? A fenébe is, az volt az igazán félelmetes támadás, ahogyan tönkrevágták a pénzügyi piacainkat, és megrohamozták a dollárt. Először azt kellett

rendbe tennünk.

Bob Holtzman eltűnődött.

– Hogy a csudába sikerült?

*

– Istenem, ki gondolta volna? – kérdezte Mark Gant. Az éppen megszólaló csengő a megkurtított üzleti nap végét jelezte. A Dow négy és negyed ponttal lejjebb állt, négyszázmillió részvény cserélt gazdát. De mind közül a kötvénypiac volt a legjobb, a dollár pedig stabil. Másrészről a japán yen félelmetes vereséget szenvedett minden nyugati valutával szemben.

– A kötvények változása a jövő héten negatívan fogja befolyásolni a részvénypiacot – jegyezte meg arcát dörzsölgetve Winston, és köszönetet mondott az isteni gondviselésnek a szerencséjéért. Az emberek biztonságosabb helyet keresnek majd a pénzük számára, noha a dollár ereje gyorsan javít majd a vállalkozókedven.

– A hét végére? – tűnődött Gant. – Talán. Nem vagyok biztos benne. Egy csomó gyár részvénye még az értéke alatt van.

– Ragyogó volt a City Bank lépése – szólalt meg Winstonék mellé telepedve a Tartalék elnöke.

– Nem érdemelték meg a múlt héten elszenvedett csapást, és ezt mindenki tudta. Pusztán én voltam az első, aki vásárolt – felelte köntörfalazás nélkül Winston. – Mellesleg már meg is szabadultunk tőle. Azon igyekezett, hogy ne látsszon önelégültnek. Pusztán újabb lélektani gyakorlatról volt szó; ő valami logikus, ugyanakkor váratlan dolgot tett, hogy egy rövid trendet kezdeményezzen, aztán hasznot

húzott belőle. Üzlet, mint mindig.

– És mi újság a Columbus háza táján? – kérdezte Fiedler pénzügyminiszter.

– Kábé tízet csináltunk – vágta rá Gant. Tízmillió dollár szép teljesítmény ezen a napon a jelen körülmények között. – Jövő héten jobbak leszünk.

Egy FBI-ügynök lépett hozzájuk.

– Bejelentkezett a DTC. Mindent rendesen továbbítanak. Úgy tűnik, a rendszernek ez a része visszatért a normális kerékvágásba.

– Mi van Chuck Searlsszel? – érdeklődött Winston.

– Ami azt illeti, darabokra szedtük a lakását. Többek közt két prospektust találtunk Új-Kaledóniáról. Az Franciaországhoz tartozik, és már kerestetjük őt a franciákkal.

– Akar egy jó tanácsot?

– Sosincs belőlük elég, Mr. Winston – felelte nevetve az ügynök.

– Keressék másfelé is!

– Mindent ellenőrzünk.

*

– Igen, Buzz – szólt a telefonkagylóba Durling elnök. Ryan, Holtzman és a titkosszolgálat két ügynöke látta, hogy Jumper lehunyt szemmel megkönnyebbülten felsóhajt. Egész délután folyamatosan tájékoztatták a Wall Streetről, de az elnök számára csak akkor vált hivatalossá, amikor Fiedler pénzügyminisztertől hallotta. – Köszönöm, barátom. Kérem, tudassa mindenkivel, hogy a magam részéről... jó, köszönöm. Este találkozunk. – Durling helyére tette a

kagylót. – Jack, maga nagyszerűen helytáll a viharban.

– Egy vihar elvonult.

– Tehát vége? – kérdezte Holtzman, bár nem igazán értette, miről beszélt Durling.

Ryan válaszolt az újságíró kérdésére.

– Még nem tudjuk.

– De...

– De az anyahajó-incidens megírható balesetként, ami pedig a tengeralattjárókat illeti, nem tudunk biztosat mondani, hogy mi történt, csak miután láttuk a hajótesteket. Majd ötezer méter mély vízben vannak – mondta Ryan, és szégyellte magát, amiért ilyeneket mond. De háborúról volt szó. És a háborút akárhogy is, de megpróbálja elkerülni az ember. Ha lehet, figyelmeztette magát. – Van rá lehetőség, hogy mindketten visszakozzunk, írja meg, hogy félreértésről van szó, hogy néhányan felhatalmazás nélkül cselekedtek, és ha nagyon ütik a vasat, akkor azt, hogy senki más nem hal meg.

– És maga mindezt elmondja nekem?

– Csapdában van, mi? – kérdezte Ryan. – Ha a külügyben kisütnek valamit, akkor választhat, Bob. Segíthet nekünk titokban tartani a dolgokat, vagy a lelkiismeretén szárad egy háború. Isten hozta a klubban, Mr. Holtzman!

– Nézze, Ryan, nekem nem...

– Dehogynem. Megtette máskor is. – Ryannek feltűnt, hogy az elnök szótlanul figyel. Egyrészt távol akarta tartani magát nemzetbiztonsági tanácsadója manővereitől, másrészt talán kedvére volt, amit látott. És Holtzman vette a lapot.

– És mit jelent mindez? – kérdezte Goto.

– Azt, hogy dühöngeni fognak – felelte Jamata. Azt mégsem mondhatta, hogy: „Azt jelenti, hogy az országunknak vezetőre van szüksége.” – Nem tudják visszavenni a szigeteket. Nincs, amivel megtámadjanak minket. Egyelőre össze tudták foltozni a pénzügyi piacukat, de Európa és Amerika nem él meg nélkülünk a végtelenségig, és mire rájönnek erre, már nem lesz szükségünk rájuk, mint most. Nem érted? Mindvégig a „függetlenségünkről” volt szó! Ha elnyerjük, megváltozik minden.

– És addig?

– Semmi sem változik. Az új amerikai kereskedelmi törvények ugyanazt a hatást érik el, mint a háborúskodás, így legalább kapunk érte valamit, és esélyünk lesz rá, hogy magunk uralkodjunk a saját házunk táján.

Valójában erről van szó, és ezt senki sem értette meg rajta kívül soha. Hazája gyárthat és eladhat termékeket, de amíg nekik nagyobb szükségük van a piacokra, mint azoknak órájuk, a kereskedelmi törvények tönkretelhetik Japánt, és nekik az égvilágon semmilyen erőforrásuk nem marad. Mindig az amerikaiak. Mindig ők: idő előtt kikényszerítették az orosz-japán háború végét, visszautasították Japán birodalmi ambícióit, megengedték nekik, hogy felépítsék a gazdaságukat, aztán pedig kihúzták a lábuk alól a talajt. Immár harmadízben. Ugyanazok az emberek, akik megölték a családját. Hát nincs ezeknek szemük? Japán most visszaütött, és a féltékenység még mindig meggátolja, hogy az emberek megértsék a valóságot. Jamata alig

tudott uralkodni haragján. De szüksége volt Gotóra, még akkor is, ha a miniszterelnök túlságosan ostoba ahhoz, hogy felfogja: nincs visszaút.

– Biztos vagy benne, hogy nem tudnak válaszolni az akcióinkra? kérdezte vagy egy percnyi merengés után Goto.

– Az van, amit már hónapok óta hajtogatok neked, Hirosi. Nem vallhatunk kudarcot... kivéve ha meg se próbálunk győzni.

*

– A bánatos életbe, bárcsak máskor is ezeket használhatnánk a kereséshez!

A műholdas fényképek varázslata nem az egyedi felvételekben rejlik, hanem az általában néhány másodpercnyi különbséggel és ugyanazzal a kamerával készített fotópárokban, amelyeket a sunnyvale-i és a Fort Belvoir-i földi állomásokra továbbítanak. A tényleges elemzéshez összepárosított fényképmásolatokat használnak, amelyeket sztereoszkópon át vizsgálnak. Az jobban működik az emberi szemnél, mert precíz, háromdimenziós ábrázolást mutat. Majdnem olyan jól, mintha helikopterrel repülne el felette az ember. Talán még annál is jobbat, gondolta a vasúti szakértő, hiszen hátrafelé ugyanolyan jól lehet haladni vele, mint előre.

– A műholdak töméntelen pénzbe kerülnek – jegyezte meg Betsy Fleming.

– Igen, mint a mi egész éves költségvetésünk. Ez itt érdekes. – Természetesen hivatásos fotóelemzők analizáltak minden egyes kockát, de az a helyzet, hogy a

CIA-t és az NRO-t már évtizedek óta nem érdekelték a vasútépítés technikai vonatkozásai. Tankokkal vagy rakétákkal megrakott egyedi szerelvények követése az egy dolog. Ez valami más volt.

– Amennyiben?

– A *Sin-Kanszen* vasút gyümölcsöző vállalkozás. Ez a szárnyvonal nem fog sok pénzt hozni a konyhájukra. Talán alagutat vághatnak odafent – folytatta a képeket böngészve. – Esetleg abba a városba vezethet... bár ami engem illet, én inkább a másik utat választanám, és spórolnék a mérnöki munkán meg a technikán. Persze az is meglehet, hogy csak a fővonal kiszolgálására szolgáló kitérővágány.

– Micsoda?

A férfi még csak fel sem pillantott.

– Ott tárolják a szervizkocsikat, a hókotrókat meg az efféléket. Jó helyen van erre a célra. Csakhogy... nincsenek rajta ilyen kocsik.

Fantasztikusan kirajzolódtak a fotókon a részletek. Délben vehették fel őket, a fővonal és a kitérővágány sínjein megcsillant a napfény. A szakértő úgy látta, hogy a sínek szélessége a kamera képfelbontásának határán lehetett, de nem tanácskozhatta meg ezt senkivel. A talpgerendák betonból készültek, akárcsak a villámexpressz vonalának többi részén, és a kivitelezés minősége...! Hát azt már elég régóta irigyelte. Zavartan nézett fel.

– Kizárt dolog, hogy hasznos vonal legyen. A kanyarok mind rosszak. Képtelenség harmincmérföldes sebességnél többel haladni rajtuk, és az arrafelé járó

szerelvények átlagsebessége száz felett van. És az is fura, hogy csak úgy eltűnnek.

– Tessék? – kérdezte Betsy Fleming.

– Győződjék meg róla! – A vasúti szakértő felállt, hogy kinyújtóztassa elgémberedett tagjait, és átadta helyét a sztereoszkópnál. Aztán a völgy nagy léptékű térképét böngészte, hátha rájön, hová vezetnek a sínek. – Amikor Hill és Stevens megépítette a Nagy Nyugati...

Betsy Fleminget azonban nem érdekelte a történet.

– Ezt nézze meg, Chris!

A szakértő is felnézett a térképről.

– Ja, a teherautó? Nem tudom, milyen színűre festik a...

– Nem zöldre.

*

Az idő rendszerint a diplomácia malmára hajtja a vizet, de ebben az esetben nem így történt, gondolta Adler a Fehér Házba lépve. Ismerte az utat, de egy titkosszolgálatos vezette, nehogy eltévedjen. A külügyminiszter-helyettes meglepődött a riporter láttán, majd még jobban csodálkozott, amikor megengedték neki, hogy az ovális irodában maradjon.

– Beszélhetsz előtte – mondta Ryan.

Scott Adler mély lélegzetet vett, és belefogott a jelentésébe.

– Egy jottányit sem engednek. A nagykövet elég kínosan érzi magát, ez látszik. Nem hiszem, hogy túl sok instrukciót kapna Tokióból, és ez aggaszt. Chris Cook szerint hajlamosak visszaadni Guamot, amennyiben demilitarizáljuk, de a többi szigetet meg akarják tartani.

Elhúztam előttük a kereskedelmi reformtörvény mézesmadzagját, de nem kaptam érdemi választ. – Kis szünetet tartott. – Nem fogunk megegyezni. Elhúzhatjuk egy hétig vagy egy hónapig, de nem jutunk dűlőre. Lényegében fogalmuk sincs, mibe keveredtek. Nem választják szét a helyzet katonai és a gazdasági oldalát. Nem látják a köztük húzóó tűzgátat. Nem veszik észre, hogy átléptek egy határt, ennél fogva azt sem, hogy visszakozniuk kell.

– Azt mondja, háború van? – kérdezte Holtzman, hogy egyértelművé tegye a hallottakat. Ostobán érezte magát a megjegyzés miatt. Nem vette észre, hogy a helyiségben mindenkit az irrealitás aurája vesz körül.

Adler bólintott.

– Attól tartok.

– És mit fogunk csinálni?

– Maga mit javasol? – kérdezte Durling elnök.

*

Dutch Claggett kapitány sosem gondolta volna, hogy ebbe a helyzetbe kerül. Huszonhárom éve végezte el a tengerészeti akadémiát, s karrierje a USS *Maine* fedélzetén feneklett meg. Világéletében atommeghajtású tengeralattjáró parancsnoka akart lenni, de a *Tennessee* parancsnoki posztja most mégsem jelentett számára semmit. Eredetileg a Trident-II tengerről felbocsátott ballisztikus rakéták szállítása lett volna a hajó feladata. A rakétákat azonban megsemmisítették, s a hajót pusztán azért nem szerelték le, mert a környezetvédők a szövetségi kerületi bíróságnál tiltakoztak ellene. A bíró egyetértett az érveikkel, s a beadvány ismét az Egyesült Államok

fellebbviteli bírósága felé tartott. Claggett immár kilenc hónapja volt a *Tennessee* kapitánya, de mindössze annyit voltak úton, ameddig a móló egyik oldaláról a másikra hajóztak. Rosszabb is lehetne, gondolta kabinja magányában. Hullámsírban is feketne, mint a USS *Maine* tengerészei.

A *Tennessee* azonban egyelőre az övé volt – még csak egy helyettessel sem kellett osztoznia rajta –, és technikai értelemben véve hadihajót parancsnokló tengerésztisztnek mondhatta magát. Nyolcvanöt főre csökkentett legénysége pedig mindennap gyakorlatozott, hiszen még egy mólóhoz kikötve is ez a tengeri életforma. Reaktorát legalább hetente egyszer bekapcsolták. A szonárosok hangkazetták ellen játszottak kereső-követő játékokat, a fedélzetiek működésbe hozták a hajófedélzeti műszereket, az egyetlen Mark 48-as torpedó javítgatását is beleértve. Ami a többieket illeti, Claggett feladata az volt, hogy karbantartsa tudásukat arra a mindnyájuk által hön óhajtott esetre, ha a tengeralattjárót kiküldik a tengerre.

– Üzenet a főparancsnokságról, uram – jelentette az egyik híradós. Claggett átvette tőle a csiptetős táblát, és aláírásával igazolta az üzenet átvételét.

Jelentse, mennyi időn belül szállhat leghamarabb tengerre.

– Mi az ördög? – csodálkozott a kapitány. Aztán rájött, hogy az üzenet nem egyenesen Pearlből érkezett. Felemelte a telefont, és emlékezetből tárcsázta a csendes-óceáni tengeralattjáró-parancsnokság számát. – Mancuso

admirálist legyen szíves. A *Tennessee* hívja.

– Dutch? Milyen állapotban van a hajója? – tért rögtön a tárgyra Bart Mancuso.

– Minden működik, uram. Még a reaktorbiztonsági vizsgánk is megvan. Két héttel ezelőtt maximális eredménnyel tettük le.

– Tudom. Szóval milyen hamar? – A nyers, célratörő kérdés a múltat idézte.

– Élelmet és torpedót kell vételeznünk. Harminc emberre van szükségem.

– Miből gyenge az eresztés?

Claggett eltűnődött egy pillanatra. Tisztjei fiatalok voltak ugyan, de ezt egy cseppet sem bánta, és jó kollekciója volt az idősebbekből.

– Tulajdonképpen semmiből. Keményen megdolgoztatom az embereimet.

– Oké. Jól van, Dutch. Levágok néhány utasításkanyart, hogy a lehető leghamarabb készen álljon a kihajózásra. A csoport megszerzi, amire szüksége van. Azt akarom, hogy nagyon gyors legyen. A parancsai útban vannak. Kilencvennapos hajózásra készüljön fel.

– Értettem, uram. – Bontott a vonal. Claggett máris a házi készülékén tárcsázott, és értekezletre hívta a részlegek vezetőit és főnökeit a tiszti étkezdébe.

Még el sem kezdődött a megbeszélés, amikor megcsörrent a telefon. A csoport érdeklődött Claggett pontos munkaerőigénye felől.

*

– Gyönyörű innen a kilátás. Eladó a háza?

Oreza megrázta a fejét.

– Nem eladó – mondta az ajtóban álló férfinak.

– Talán még meggondolja. Ugye maga halász?

– Az vagyok, uram. Van egy hajóm, amit bérbe adok...

– Igen, tudom. – A férfi leplezetlenül megcsodálta az amerikai mércével mérve nagyon is közönséges falusi ház méreteit és fekvését. Manuel és Isabel Oreza öt évvel ezelőtt a saipani ingatlanüzlet fellendülését kihasználva vásárolták. – Sokat fizetnék érte – jegyezte meg a férfi.

– És akkor én hol laknék? – kérdezte Oreza.

– Egymillió amerikai dollárnál is többet – erősködött a férfi.

Orezát furamód feldühítette az ajánlat. Elvégre még mindig jelzőlog terhelte a házat, amit havonta törlesztett. A felesége intézte a tipikusan amerikai szertartást: havonta kitépni egy szelvényt a füzetből, kitölteni a csekket, majd mindkettőt az előre megcímzett borítékba gyömöszölni, és a hónap első napján bedobni a postaládába. Az egész procedúra annak bizonyítékául szolgált számukra, hogy a kormány szolgálatában letöltött több mint harmincéves ide-oda vetődés után valóban birtokolják az első saját házukat. Ez a ház az övéké.

– Ez az én házam, uram. Itt élek. És szeretek itt élni.

A férfi, noha erőszakos fráter volt, a tőle telhető legszívélyesebben és legudvariasabban viselkedett. Átadta a névjegyt.

– Tudom. Kérem, bocsásson meg a tolakodásért. Szeretném, ha jelentkezne, miután megfontolta az ajánlatomat. – Ezzel a telep következő házához sétált.

– Mi a fene? – suttozta maga elé az ajtót becsukva Oreza.

- Mi volt ez az egész? – kérdezte Pete Burroughs.
- Egymilliót akart fizetni a házért.
- Szép a kilátás – jegyezte meg Burroughs. – Ez még a kaliforniai parton is jól elkelne. De nem ennyióért. Az ember el se hinné, milyenek a japán ingatlanárak.
- Egymillió dollár? – És ez csak az első ajánlata. Oreza látta, hogy a férfi Toyota Land Cruisere a zsákutcában parkol. Nyilvánvalóan házról házra jár a pasas, hogy felmérje, mi eladó.
- Ennél sokkal többet fog ajánlani érte, vagy ha esze van, csak kibéri.
- És akkor mi hol lakjunk?
- Sehol – felelte Burroughs. – Mibe fogadunk, hogy első osztályú jegyet kínálnának fel maguknak, ha megkötné az üzletet? Gondolkodjék el ezen!

*

- Ez érdekes – gondolkodott hangosan Robby Jackson. – Valami más?
- Mintha a dolgok kezdenének visszaállni a... az ördögbe is, teljesen normális mederben folyik minden, persze a katonákat leszámítva.
- Semmi zűr?
- Nem, uram, semmi. Ugyanazok az élelmiszer-szállító hajók, ugyanazok a tankerek futnak be a kikötőbe. Minden ugyanaz. A légi közlekedés nagyon lelassult. A katonák mintha beásnák magukat, de óvatosan csinálják. Nem sokat látni közülük. Még mindig sok a bozótos vidék a szigeten, az a gyanúm, hogy ott rejtőzködnek. Tudja, nem mentem oda megnézni...

– Jól van így. Ne is heveskedjen, főtörzs. Remek jelentés volt. Akkor most hadd lássak munkához.

– Oké, admirális.

Jackson elkészítette a feljegyzéseit. Átadhatta volna az ügyet valakinek, de Oreza főtörzs ismerős hangot akart hallani a vonal túloldalán, és a hírszerzők egyébként is szalagra vettek mindent.

Persze a többiek se tétlenkedtek. A légierő ma éjszaka ismét próbára teszi a japán légvédelmet; az SSN-őrjárat száz mérfölddel nyugatabbra cirkál, rengeteg hírszerző-értesülést gyűjtenek be az emberek, főként a műholdakról. A z *Enterprise* ma éri el Pearl Harbort. Két komplett repülőszázad tartózkodott a Barbers Point-i tengerészeti légi támaszponton, csak hogy nem voltak anyahajók, amelyekre rárakhatnák őket. Ugyanez vonatkozott a szárazföldi haderők 25. könnyűgyalogos-hadosztályára, amely még mindig a néhány mérföldnyire lévő Schofield laktanyában állomásozott. És ez volt a helyzet az első tengerészgyalogos-hadosztállyal is a kaliforniai Camp Pendletonban. Amerika utoljára a REKVIRÁLÓ hadműveletben támadta meg a Mariana-szigeteket, 1944. június 15-én. Jackson admirális utánajárt a számoknak: 535 hajó és 127571 katona vett részt benne. Az Egyesült Államok jelenlegi teljes haditengerészete, valamint az összes csillagos-sávós lobogó alatt közlekedő kereskedelmi hajó együttvéve messze nem éri el az első számot; a szárazföldi haderőknek és a tengerészgyalogságnak pedig nagyon fel kéne kötnie a gatyáját ahhoz, hogy elegendő könnyűgyalogost

préseljenek ki a második adat eléréséhez. Ray Sprunance tengernagy ötödik flottája – amely nem létezik többé – nem kevesebb, mint tizenöt gyors csapatszállítóval rendelkezett. A csendes-óceáni flottának egyetlen sincs. Annak idején öt hadosztályt bíztak meg a szigetek visszafoglalásával, amelyeket ezernél is több taktikai repülőgép, csatahajó, cirkáló és romboló támogatott...

És te vagy az a szerencsés flótás, akinek ki kell eszelnie egy tervet a Mariana-szigetek visszafoglalására. Mégis mivel?

Nem vehetjük ostrom alá, gondolta Jackson, ők tartják kezükben a szigeteket, és a főleg amerikai tervezésű fegyvereik nagyszerűek. A legrosszabb mégis az a rengeteg civil. A „benszülettek” – valamennyien amerikai állampolgárok – száma ötvenezerre rúg, a legtöbb Saipanon élnek. Bármilyen terv, ami a szabadság nevében sokak életét követelné, elviselhetetlen súllyal nehezedne a lelkiismeretére. Újfajta háború volt ez, újfajta szabályokkal. Néhányra már rájött. A lényeg azonban mit sem változott. Az ellenség elvett valamit, ami a miénk, nekünk pedig vissza kell szerezniünk, különben Amerika nem nagyhatalom többé. Jackson nem azért töltötte egész életét egyenruhában, hogy most, a történelem e darabkájának megírásánál kihátráljon a felelősség alól. Na és akkor mit mondana Manuel Oreza törzsőrmesternek?

Erővel nem megy. Amerika már nem képes nagy hadseregeket megmozgatni, legfeljebb egyik támaszpontonról a másikra. Ráadásul se hatalmas sereg, se hatalmas tengerészet. Nincsenek invázió

megtámogatására használható előretolt bázisok. Vagy mégis? Még mindig Amerika birtokolja a Csendes-óceán nyugati térségében lévő szigetek többségét, és mindegyiken található valamilyen repülőtér. A gépek manapság messzebbre repülnek, a levegőben is tudnak tankolni. A hajók szinte korlátlan ideig képesek a tengeren maradni. S ami a legfontosabb: jobbak a fegyverek. Nincs szükség többé bunkósbotra, ha már kétélű kardok is vannak. És műholdfelvételek. Saipan. Ott dől el minden. Saipan a szigetlánc kulcsa. Jackson felemelte a telefonkagylót.

*

– Ryan.

– Robby vagyok. Mennyire kapunk szabad kezet, Jack?

– Már nem 1945-öt írunk. Szó sem lehet nagy emberáldozatról – felelte a nemzetbiztonsági tanácsadó. – És atomrakétáik vannak.

– Igen. Nekem azt mondták, hogy keressük őket, tudom, hogy azok az elsődleges célpontjaink, már amennyiben rájuk bukkanunk. De mi lesz, ha mégsem?

– Meg kell találnunk a rakétákat – felelte Ryan. Kell? – tűnődött. Legmegbízhatóbb hírszerző-értesülései szerint a korlátozott intelligenciájú és Amerikával nyíltan nem rokonszenvező Goto Hiroshi kezében van a rakéták sorsa. Ryan egyáltalán nem bízott abban, hogy Amerika képes kiszámítani ennek az embernek a cselekedeteit. Ami talán Ryan számára ésszerűtlen, Gotónál ésszerűnek tűnhet és annak is, akihez tanácsért fordul. Valószínűleg Jamata Raizo az, aki kirobbantotta ezt az egészet, akinek

személyes motivációi egyszerűen ismeretlenek. – Ki kell iktatnunk őket a játékból, Robby, szabad kezet kapsz hozzá. Tisztázni fogom a főparancsnokkal – mondta még az elnök pentagonbeli nevét használva.

– Atom? – kérdezte Jackson. Bármilyen borzalmas a szó és a jelentése, Ryan tudta, hogy Robbynak ezt is számításba kell vennie.

– Ezt nem akarjuk, hacsak nincs más választásunk. Mindenesetre fel vagy hatalmazva, hogy fontolóra vedd és megtervezd a lehetőségeket.

– Épp az előbb hívott a saipani barátunk. Úgy tűnik, valaki elképesztően magas árat hajlandó fizetni a házáért.

– Szerintünk esetleg megpróbálkoznak a választások kiírásával. Népszavazás a szuverenitásról. És ha sikerülne elköltöztetniük a szigetről az embereket...

– De ez nem történhet meg, igaz?

– Így igaz. Valami tervre van szükségem, Rob.

– Megkapod – ígérte Jackson.

*

Durling keleti idő szerint este kilenckor tűnt fel ismét a televízióban. A tv-kommentátorok a Wall Streettel kapcsolatos történeteiket továbbszöve zavaros utalásokat tettek a múlt heti repülőgép-anyahajóbalesetre, valamint a Japán és az Egyesült Államok között a Mariana-szigetekkel kapcsolatos sürgős tárgyalásokra. Megjegyezték, hogy a szigetekkel egy vihart követően megszakadt az összeköttetés, de az is meglehet, hogy nem volt semmiféle vihar. Kínosan érezték magukat, hiszen olyasmiről beszéltek, amiről fogalmuk sem volt. Az

elképedt washingtoni tudósítók ekkorra már információkkal és hírforrásokkal üzleteltek, elvégre nagy horderejű dologról maradtak le. Az elképedés a kormány iránt érzett haragba csapott át, amiért ilyen nagyságrendű ügyet tussoltak el. A nyolckor kezdődő háttérbeszámolók némileg lecsillapították őket. Igen, a Wall Street volt a nagy újság. Igen, életbevágóbb volt az általános amerikai jólét, mint néhány sziget, amelyek közül sok még a térképen sem található. De a bánatos életbe, a kormánynak mégsem volt joga elhallgatnia a média előtt a történeteket. Mindazonáltal akadtak olyanok, akik felfogták, hogy az amerikai alkotmány a dolgok felkutatásához, kiderítéséhez való jogukat garantálja, és nem azt, hogy másokat faggathatnak. Voltak olyanok is, akik megértették, hogy az adminisztráció véráldozat nélkül próbál pontot tenni az ügy végére. Ez részben megnyugtatta kedélyeket, de nem egészen.

– Amerikai honfitársaim – kezdte ezen a napon immár másodszer Durling. Azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy amennyire örömteliek voltak a délutáni események, az esti hírek olyannyira rosszak lesznek. És így is volt.

*

Van valami az elkerülhetetlen fogalmában, ami egyszerűen sérti az emberi természetet. Az ember lényéhez tartozik a remény és a leleményesség, és mindkét tulajdonság szöges ellentétben áll azzal az elvel, hogy a dolgok olyanok, amilyenek, semmit sem tehetünk. De az ember emellett hajlamos a tévedésre is, és ezáltal valóban elkerülhetetlenné válnak olyasmik, amiket pedig el akar kerülni.

A négy B-1B Lancer bombázó ötszáz mérföldre volt a partoktól, és vonalba fejlődve ismét Tokiótól keletre tartottak. Ezúttal pontosan kettes-hetes-zéró irányban és alacsony behatolási magasságba süllyedve haladtak nyugat felé. Az elektronikai hadviselésért felelős tisztek többet tudtak, mint két éjszakával korábban. Most legalább a helyes kérdéseket tehették fel. További műholdas infók rögzítették az ország minden légvédelmi radarállomásának helyét, és tudták, hogy legyőzhetik azokat.

A ma éjjeli küldetés lényege, hogy képet kapjanak az E-767-es teljesítményéről, ez pedig nagyobb körültekintést igényelt. Meg kellett „csiklandozniuk”, várniuk az elektronikus reagálására, majd hátra arc, és irány Elmendorf a már kielemezettnél jobb adatokkal, amelyekből valós támadási tervet dolgozhatnak ki. A repülőszemélyzet csak egyetlen dologról feledkezett meg: a gépeik egyik részén 35 Fahrenheit [\[34\]](#) volt a hőmérséklet, míg a másikon 31 fok.[\[35\]](#)

*

A Kami Kettő százmérföldnyire repült Csositól, négyszáz csomós sebességgel követve a pontos észak-déli irányt. A repülőgép tizenöt percenként változtatott menetirányt. Már hét órája járőrözött, és hajnalban teszi le a lantot. A legénység fáradt volt, de éber, még nem adták meg magukat az eltompító rutinnak.

Valójában inkább műszaki problémával vesződtek, s ez rossz hatással volt az operátorokra. Radarjuk, bármennyire sokat tudott is, kevesebb segítséget nyújtott számukra, mint gondolná az ember. Lopakodó gépek detektálására

tervezték, a teljesítményének alapos feljavításával, és talán képes is rá. Még nem tudhatták. Maga a radar nagy teljesítményű és erős konstrukció, megbízhatóan és pontosan működött. A jelfeldolgozó software azonban még hagyott maga után némi kívánnivalót. És ez okozta a problémát. A software ugyanis mindent megtalált, ami visszajelzést generált, és a manapság alkalmazott energiával és érzékenységgel olyan dolgokat is megmutatott, amelyek valójában nem voltak ott. Például a költöző madarakat. A softwaremérnökök olyan sebességkaput programoztak be, amely figyelmen kívül hagyta az óránként százharminc kilométeres sebességnél lassabban haladó tárgyakat, mert különben az autópályákon guruló gépkocsikat követnék. Mindazonáltal a software minden visszatérő jelet vett, s csak azután döntötte el, hogy közvetítse-e az operátornak. Ami néhány másodperccel később azon a körön vagy mögötte volt, azt mind lehetséges mozgó repülőgép-kontaktusnak vélte. Ily módon a fedélzeti komputer agyában az egymástól pár ezer méterre szálló két sirály is mozgó légi járművé vált. A kezelőknek már az agyukra ment az egész, akárcsak a felderítőgéptől harminc kilométeres távolságban repülő két Eagle vadászgép pilótáinak. A softwaregond okozta irritáció rossz ítéletalkotást eredményezett. Ráadásul az egész rendszer érzékenysége folytán a kereskedelmi repülők végtelen áradata bombázóflottának tűnt. Az volt az egyetlen pozitívum, hogy ezekkel a tőlük nyugatra repülő Kami Egy foglalkozott. Osztályozta és kirostálta őket.

– Kontaktus egyes-nulla-egy, négyszáz kilométer –

mondta a kapitány az egyik gép fedélzetén az intercomba.
– Magasság háromezer méter... süllyed. Sebesség ötszáz csomó.

– Már megint egy madár? – kérdezett vissza a küldetést vezető ezredes.

– Ez nem... kontaktus egyre szilárdabb.

*

Egy másik, szintén ezredesi rangban lévő repülősfelügyelő engedte a botkormányt, hogy lejjebb vigye bombázóját. A robotpilótát kikapcsolták. Ki-be, gondolta az előtte sötétlő eget pásztázva az ezredes.

– Megvan a barátunk – jelentette az egyik operátor. – Kettes-nyolcas-egyesen.

A pilóta és a másodpilóta is automatikusan jobbra néztek. Természetesen semmit sem láttak. A másodpilóta ismét a műszerekre pillantott. Éjszaka az ember rajtuk akarja tartani a szemét. A külső referenciák hiánya miatt elveszítheti a térbeli tájékozódást, ettől minden repülősfelügyelő fél. Mintha réteges felhők közelednének. A másodpilóta a külső hőmérsékletet mérő műszert ellenőrizte. Harmincöt fok, ez jó. Két-három fokkal kevesebb esetén már fennáll a jegesedés kockázata, és a B-1-es, a legtöbb katonai repülőgéphez hasonlóan, nem rendelkezik jégtelenítőberendezéssel. Ami azt illeti, a feladat elektronikai és nem vizuális természetű volt, s a felhőknek nincs túl sok közük a radar-adásvételhez.

A páratartalomhoz viszont annál inkább közük van. A másodpilóta pusztán arról a tényről feledkezett meg, hogy a hőmérő a gép orrában van, a farok pedig jóval

magasabban helyezkedik el. Ott harmincegy fok volt, és a függőleges vezérsík jegesedni kezdett. Még annyi jég sem keletkezett rajta, hogy a műszerek jelezzék, ahhoz azonban elegendő volt, hogy jelentősen megváltoztassa a repülőgép formáját, melynek radarkeresztmetszete milliméternyi tűrésektől függött.

*

– Ez biztos kontaktus – mondta a Kami Kettő kapitánya. Ráállt a műszereivel, majd átadta az ezredes képernyőjére. – Lehet, hogy egy másik.

– Megvan. – A látott kontaktus egyenesen Tokió felé haladt. Az biztos, hogy nem légi járat. Az alapútvonala rossz; a magassága rossz; a behatolási sebesség rossz. Csak ellenség lehet. Ebben a tudatban utasította két vadászgépét. Tartóztassák fel!

– Azt hiszem, jobban utánanézhethék...

– Nem – felelte az ezredes.

A két F-15J vadászrepülőgép éppen csurig tankolt, és az elfogáshoz alkalmas területen tartózkodott. A Kami képernyőin a közelben jelezték őket az alfanumerikus szimbólumok, a vadászgépek fedélzetén ugyanezt a képet láthatták a pilóták. Nem fog soká tartani.

Ugyanekkor jelentést küldtek a területi légvédelmi parancsnokságokra, és máris számosan figyelték az elektronikus drámát. Most három repülőgépet véltek felfedezni, olyan távolságra egymástól, mintha támadásra készülnének. Ha B-1-es bombázók, bombákat vagy cirkálórakétákat hordoznak, ezt mindenki tudta, és jócskán az utóbbi hatósugarán belül voltak. Ettől a légvédelmi

parancsnoknak fáj a feje, és a napszak csak rontott a helyzeten. Utasításai még nem voltak eléggé precízek, és Tokióból sem számíthatott parancsnoki útmutatásra. De a feléjük tartók a légvédelmi azonosító zónán belül repültek, valószínűleg bombázók; és... mi és? – kérdezte magától az ezredes. Egyelőre azt a parancsot adta ki a vadászoknak, hogy váljanak szét, és mindegyikük külön célpontot közelítsen meg. Tudhatta volna, hogy túl gyorsan megy, de az ember nem számolhat előre minden eshetőséggel, ezek viszont bombázók, túl közel vannak, és nagyon gyorsan haladnak.

*

– Befogtak? – kérdezte a repülőgép parancsnoka. Úgy tervezte, száz mérföldnél nem kerül közelebb a légi radarhoz, s már a menekülésen járt az esze.

– Negatív, uram. Hat másodpercenként pásztázás, de még nem ért minket elektronikus sugár.

– Nem hiszem, hogy így megláthatnak bennünket – gondolkodott hangosan a pilóta.

– Ha mégis, gyorsan kitérünk előlük. – A másodpilóta idegesen ropogtatta az ujjait, s remélte, hogy optimizmusa nem alaptalan.

A vadászgépek a felhőréteg felett repültek. Ilyen körülmények közt kockázatos felhőkön keresztül süllyedni. Oly sok gyakorlatozás és előkészület, meg a hosszú, unalmas éjszakai járőrözés után derült égből villámcsapásként jöttek a parancsok. Kami Kettő frekvenciákat váltott, és mindhárom közeledő kontaktusán megkezdte az elektronikus sugárirányítást.

*

– Rajtunk vannak – jelentette hirtelen az EWO. –
Frekvenciaváltás, fixen pulzál rajtunk a Q sávon.
– Talán csak megláttak bennünket. – Nyilván észlelték a
befelé vezető jeleket, és tájékozódni akarnak. Nem kell
kapkodni, gondolta az ezredes. Néhány percig még tartjuk
az irányt, aztán meglátjuk, mi történik.

*

– Nem fordul – mondta a kapitány.
De hát miért nem fordult el azonnal? – tűnődtek
mindnyájan. Egyetlen jó oka lehetett, és a parancs
nyilvánvaló volt. Kami Kettő ismét frekvenciát váltott:
tűzparancsra. Egy Eagle vadász kioldott két radarkövető
rakétát; északon egy másik Eagle még kívül volt újonnan
kijelölt célpontja lőtávolságán. Pilótája ösztökélte az
utánégetőt.

*

– Ránk álltak... ránk állt valaki!
– Kitérés balra. – Az ezredes elmozdította a botkormányt,
és a teljesítményt növelve sivítva bukott le a hullámok fölé.
Láng lobbant, és kondenzcsík jelent meg a bombázó
farkánál. Az E-767-es fedélzeti radarja azonosította,
automatikusan figyelmen kívül hagyta a kondenzcsíkot, és
ceruzavékony radarsugarát a mozgó bombázóra irányította.
A rakétának pusztán követnie kellett. Most kifizetődött a
sokéves tervezőmunka. A fedélzeti technikusok halkán
kommentálták a váratlan helyzetet. A rendszert az oroszok,
s nem az amerikaiak elleni védelemre tervezték. Milyen
figyelemre méltó!

– Nem tudok szabadulni. – Az EWO aktív zavarással próbálkozott, de a Lancer alumíniumbőrét ostromló ceruzavékonyágú, kétmillió wattos teljesítményű sugárral a zavarójuk nem tudott mit kezdeni. A repülőgép dugóhúzómanőverbe kezdett. Nem tudták, hol vannak a rakéták, és csak a kézikönyvükre hagyatkozhattak, csak hogy az – kissé későn fogták fel – nem készített fel ilyen ellenfélre. Amikor az első rakéta a jobb oldali szárnyal érintkezve felrobbant, túl közel voltak a vízhez. A katapult sem segíthetett.

A második B-1-es szerencsésebben járt. A találat két motorját tette működésképtelenné, de még félerővel is képes volt olyan gyorsan elhagyni a japán partokat, hogy az Eagle nem érhetette utol. A személyzet azért fohászkodott, hogy elérjenek Semyába, mielőtt még valami más fontos alkatrész is leválik százmillió dolláros gépükről. És remélték, hogy valaki el tudja majd mondani nekik, mi volt a baj.

Újabb ellenséges akciót hajtottak végre, és újabb négy ember halt meg. Ebben a minden érzékelhető szabály nélküli háborúban immár mindkét fél számára nehezebb lett a visszakozás.

36.

Megfontolás

Ryant nem érte túl nagy meglepetésként, ami a repülőgépekkel történt, de ez csekély vigasz lenne a négy tiszt családjának. Egyszerű, biztonságos küldetésnek

kellett volna lennie, s az egyetlen morbid pozitívuma, hogy minden kétséget kizáróan bebizonyosodott: Japán rendelkezik a világ legjobb légvédelmi repülőgépeivel. Egy halom dokumentum hevert Ryan asztalán. A japán SS-19-ről készült NASA-jelentések; a madarak megfigyelt tesztkilövésének leírása, a rakéták teljesítőképességének értékelése, a hasznos teherrel kapcsolatos gyanúk. Igazából sejtéseken alapult az egész. Neki többre volt szüksége ennél, de hát a hírszerző-értesülések már csak ilyenek. Sosincs elegendő belőlük ahhoz, hogy dönthessen az ember, így aztán információk hiányában kell meghoznia a döntést abban a reményben, hogy beletalált. Megkönnyebbülésként hatott rá a lehallgatásbiztos készülék csengése. Elvonta a figyelmét a töprengéstől, hogy mit is mondhatna az elnöknek arról, amit nem tud.

– Jó reggelt, M. P! Valami újság?

– Koga találkozni akar az emberünkkel – vágta rá azonnal Mrs. Foley. – Az előzetes értesülések szerint nincs elragadtatva a fejleményektől. De a találkozó kockázattal jár – tette még hozzá.

Mennyivel könnyebb volna, ha nem ismerném őket, gondolta Ryan.

– Jóváhagyva. – Nem mondhatott mást. – Minden beszerezhető infóra szükségünk van. Tudnunk kell, ki hozza odaát a döntéseket.

– Nem a kormány. Minden adat erre utal. Ez az egyetlen elfogadható ok arra, hogy az oroszok sem szagoltak meg semmit. A nyilvánvaló kérdés tehát az...

– És a válasz: igen, Mary Pat.

– Valakinek írásba is kell adnia, Jack – mondta egykedvűen a CIA igazgatóhelyettese.

– Meglesz – ígérte a nemzetbiztonsági tanácsadó.

*

Az ifjú diplomata a kereskedelmi attasé helyettese volt. Huszonöt éves, ritkán hívták meg fontos eseményekre, s ha mégis, csupán úgy ögyelgett ott, mint a régi korok apródjai: felettese parancsát lesve, italt szerezve, általában jelentéktelennek tűnve. Persze hírszerző tiszt volt, és kezdő a szakmában. Ő kapta azt a feladatot, hogy reggelenként útban a követség felé szedje össze a rejtekhelyekről az üzeneteket, ha észleli az egyezményes jelet, mint például ezen a vasárnap reggelen. A feladat próbára tette a fiatalember kreativitását, hiszen a gondosan eltervezett mozdulatoknak véletlenszerűeknek kellett látszaniuk, és semmi esetre sem tűnhettek szokatlannak. Még csak második éve volt terepen, de már azon tűnődött, hogy a fenébe úzhető ez a mesterség anélkül, hogy megőrülne az ember.

Ez az. Üdítősdoboz – ezúttal egy piros coca-colás – hever húszméternyire előtte a csatornában, egy Nissan szedán bal hátsó kereke és a járdaszegély között. Nem feket ott régóta. Valaki biztosan felvette volna, hogy bedobja a közeli szeméthyűjtőbe. A hírszerző tiszt bámulatra méltónak tartotta Tokió tisztaságát és lakóinak a tisztaságban megtestesülő büszkeségét. Szinte mindent csodált ezekben a szorgalmas és udvarias emberekben. De aggodalomra is készítette, ha arra gondolt, hogy milyen intelligens és alapos lehet a kémelhárító szolgálatuk. Neki

ugyan semmi félnivalója sem volt diplomata inkognitójával, és fedőfeladatai sok mindenre megtanították az üzletről. Ha valami mégis balul ütne ki, és kénytelen volna elhagyni a kormánybizalmat, még mindig válthat – mondogatta magának. Mentében lehajolt a zsúfolt járdán, és felemelte az üdítősdobozt. Ügyesen levette, amit a homorú fenekére ragasztottak, aztán egyszerűen az utcasaroknál lévő kukába dobta a dobozt, mielőtt a követség irányába befordult volna. Újabb fontos küldetést teljesített, még akkor is, ha úgy tűnt, mindössze a szemetet vette föl e finnyás város utcájáról. Két év hivatásos kiképzés, hogy szemégyűjtő legyen, gondolta. Néhány év múlva talán már a saját ügynökeit toborozhatja. Úgy legalább tiszta marad a keze.

A követségre érve először Serenko őrnagy irodájába ment, átadta, amit talált, majd a saját íróasztalához ült, és nekilátott délelőtti munkájának.

Borisz Serenko sosem gondolta volna, hogy ennyi dolga lesz. Elvégre szép, nyugodt kereskedelmi kém beosztásnak ígérkezett a kinevezése – könnyen lekoppintható ipari technológiákkal kapcsolatos értesülések megszerzése, egyszerűen inkább üzletelés, mintsem tiszta kémkedés. Oleg Ljalin BOGÁNCSS hálózatának elvesztése szakmai katasztrófa volt, megpróbálta ugyan újraéleszteni, de kevés sikerrel járt. Az áruló Ljalin mesterien férkőzött be az üzleti körökbe, ő viszont hagyományosabb módszerekkel behatolt a japán kormányzati szervekbe, igen eredményesen. Abbeli erőfeszítései, hogy utolérje Ljalin teljesítményét, csak akkor

kezdték gyümölcsözővé válni, amikor feladatköre teljesen megváltozott. Egészen meglepő feladatot kapott, de a jelenlegi helyzet is kétségtelenül az volt, hisz az amerikaiakba csúnyán belemartak egykori szövetségesei. Újabb aranyigazság, amiről az amerikaiak megfélekedtek: nem bízatsz meg senkiben.

Az asztalán talált csomaggal legalább könnyű dolga volt. Két harmincöt milliméteres fekete-fehér filmkockanegatívot tartalmazott. Pár percet vett igénybe, amíg kihámozta a szürke ragasztószalagból és széthajtogatta. Lehet, hogy egy ügynökség a legmodernebb technikával dolgozik, de a tényleges kém munka gyakorta olyan volt, mint egy gyermek születésnap játékának összeszerelése. Jelen esetben zsebkést és erős fényforrást használt a film leszedéséhez, s közben majdnem elvágta az ujját. Karton diakeretbe helyezte a két negatívot, és egyenként a dianézőbe csúsztotta őket. Ezután jegyzetfüzetbe másolta az adatokat. Azonnal látta, hogy megérte a fáradságot. Még más forrásokból is meg kell erősíteni őket, de jó hírek voltak.

*

– Itt van a két kocsi – jelentette a vasúti szakértő. Olyannyira nyilvánvaló helyen volt, hogy egy egész napba telt, amíg rájött. A két túlméretezett pórekocsi a Josinobu kilövőlétesítmény udvarán állt, mellettük pedig három szállítókonténer az SS-19/H-11-es hordozórakétához. – Lehet, hogy az, ami kinyúlik az épület mögül, egy harmadik kocsi.

– Kettőnél többel kell rendelkezniük, nem igaz? – kérdezte Chris Scott.

– Az is lehet, hogy csak itt rejtegetik a kocsikat – jegyezte meg Betsy Fleming. – Logikus hely.

– Itt vagy az összeszerelő üzemben – értett egyet bólogatva Scott.

Most főként nem vizuális adatokat vártak. Az egyetlen Föld körüli pályán lévő KH-12-es műhold Japán felé tartott, ezt egy völgy kis részének megfigyelésére programozták be. A vizuális információk nagyon hasznos támpontot adtak. A KH-11-es két felvétele közt újabb ötvenméternyi szárnyvonalasín pár tűnt el. A képeken látott lánctornyokat rendszeres körülmények között az árammal működő vonatok felső vezetőkeinek kihúzásához használják, csak hogy ezeken a tornyokon nem voltak kábelek. Valószínűleg azért emelték őket, hogy a mellékvágány közönséges vasútvonalnak látszék az expresszel naponta arra közlekedő utasok előtt, így lehet eltüntetni valamit, ami majd kiszúrja az ember szemét.

– Tudják, ha csak úgy hagyták volna... – motyogta maga elé ismét a szatellitfelvételeket nézve a vasúti szakértő.

– No igen... – felelte Betsy, s az órájára pillantott. De nem hagyták úgy. Valaki álcázóhálót akasztott a tornyokra a völgybe vezető első kanyarban. A vonatok utasai észre sem veszik, és ha egy kicsivel rövidebb az exponálási idő, talán még ők hárman sem. – Ha ezt maga csinálta volna, – mi lenne a következő lépése?

– Hogy elrejtsem maguk előtt? Mi sem egyszerűbb – mondta a szakértő. – Sínjavító kocsikat parkolnék le ott. Átkozottul mindennapinak tűnne, és van is rá hely. Már meg kellett volna tenniük. Mindig elkövetnek az emberek efféle

hibákat.

– Nem ez az első – válaszolta Scott.

– És most mire várnak? – tudakolta a férfi.

– Majd meglátja.

*

A nyolc évvel ezelőtt Föld körüli pályára, bocsátott KH-12-es műhold jócskán túlélte beprogramozott élettartamát. A majd tízméteres, henger alakú test hatalmas napelemes „szárnyai” szolgáltatták a fedélzeti radar energiáját. Az évek során a napelemek meggyengültek az erősen sugárzó környezetben, ennél fogva fordulatonként csupán néhány percig működött. A földi vezérlőknek hosszúnak tűnt a várakozás. Egyébként már sok mindent tudtak. A terület földtani története világos volt. A most egy gáttal elrekesztett folyó vájta mélyre a szurdokot. Errefelé inkább kanyon volt, mint völgy, és meredek oldalainak döntő szerepe volt abban, hogy ide telepítsék a rakétákat. Innen függőlegesen lőhettek ki őket, miközben a bejövő robbanófejek útját elállja a keletről nyugatra húzódó hegység. És teljesen mindegy, kinek a fegyvere: a völgy alakja és iránya ugyanúgy véd az orosz rakéták, mint az amerikaiak ellen. Hogy a dolog még zseniálisabb legyen, a völgy anyaga ráadásul kemény szikla, minden siló természetes páncélzatot kapott. Mindezt összevetve Scott és Fleming szakmai hírnevük jó részét tették fel a KH-12-esnek adott parancsokra.

*

– Most, Betsy – mondta Scott a faliorára pillantva.

– Mit fognak látni?

- Ha ott vannak, megtudjuk. Figyelemmel kíséri az űrtechnológiát? – kérdezte a nő.
- Maga egy született földönjáróval beszél.
- Még a '80-as években a NASA műholddal végzett el egy bizonyos feladatot. Az első felvétel a Nílus-delta föld alatti víztárolóiról készült, amelyek a Földközi-tengert táplálják. Feltérképeztük őket.
- Ugyanez találta meg az öntözőcsatornákat Mexikóban... igen, a majákét, azt hiszem. Mire akar kilyukadni? – kérdezte a vasúti szakértő.
- Azt mi csináltuk, nem a NASA. Az oroszok tudomására akartuk hozni, hogy nem dughatják el előlünk a silóikat. Vették is az üzenetet – magyarázta Mrs. Fleming.
- Ebben a pillanatban cirpelni kezdett a lehallgatástól védett faxgép. A KH-12 az Indiai-óceán fölött keringő műholdra küldte jelzéseit, onnan került az amerikai szárazföldre. Mielőtt feljavítanák, nem éppen a legjobb minőségű a kép, de remélték, hogy legalább egy gyors ellenőrzéshez megfelel. Scott kivette az első képet a faxból, és az egyik fotó mellé tette az asztalra, erős fény alá.

– Nos, mit lát!

– Oké. Itt van a fővonal... ó...nézze, ez az izé még a talpfákat is felveszi. A sínek túl kicsik, igaz?

– Igaz. – Betsy megtalálta a szárnyvonalat. A vasbetonból készült talpfák tizenöt centiméter szélesek voltak és olyan élesen látszottak, mint egy sor nyomtatott kötőjel.

– Úgy látom, jó darabon behatol a völgybe. – A vasúti szakértő arca szinte súrolta a papírt. Tollával követte a síneket. – Kanyar, kanyar. Hát ezek meg micsodák? –

kérdezte egy sor fehér körre bökve a tollhegygel.

Scott kis vonalzózt tett a papírlapra.

– Betsy?

– Ráadásul sűrű telepítés. Beletrafáltunk. Ez egy vagyonba kerülhetett.

– Bámulatos munka – suttogta Scott. A szárnyvonal jobbra-balra kanyargott, s kétszáz méterenként, a talpfáktól alig háromméternyire ott voltak a silók. – Valaki nagyon kitalálta.

– Elmagyaráznák?

– Sűrű telepítés – mondta Mrs. Fleming. – Azt jelenti, hogyha találat éri a rakétamezőt, az első robbanófej annyi törmelékkel szór szét a levegőbe, hogy az betemeti a következőt.

– Vagyis nem alkalmazhatunk nukleáris fegyvereket... legalábbis nem egykönnyen – tette hozzá Scott. – Akkor hát foglalja össze, mit tudott meg.

– Ennek a vasútvonalnak kereskedelmi szempontból nincs értelme. Nem tart sehová, tehát nem lehet vele pénzt keresni. Szervizmellékvágány sem lehet, ahhoz túl hosszú. Szabványos nyomtávú, valószínűleg a szállítmány méretei miatt.

– És álcázóhálót húztak ki fölötte – fejezte be Betsy az értékelést. Már kezdett formát ölteni a jelentés, amelyet az este kell megírniuk. – Ez az a hely, Chris.

– De csak tízet számoltam. A másik tízet is meg kell találnunk.

*

Nem is volt olyan nehéz harminchét embert találni.

Ugyan a *Tennessee* legénysége százhusz főre növekedve is harminchéttel kevesebb volt egy Ohio osztályú tengeralattjáró rendes létszámánál, de Dutch Claggett elfogadhatónak találta. Végül is a rakétatechnikusokra nem volt szüksége.

Sok tengerészaltiszt lesz a legénység soraiban, de ezt a terhet is könnyen elviseli, gondolta a torony tetején állva az ellátmány berakodását szemlélő parancsnok. A reaktort már bekapcsolták. A műszaki tisztek még most is gyakorlatoztatták az embereiket. A torony előtt, az egyik torpedóparancsnok figyelő tekintetétől kísérvé, épp egy zöld színű Mark 48 ADCAP torpedót csúsztattak le a fegyverbetöltő nyíláson. Csak tizenhat ilyen torpedót visznek magukkal, de Claggett úgy vélte, a küldetésük elvégzéséhez ennyire sem lesz szükség. Az *Asheville* és a *Charlotte*. Mindkét hajóról ismert tengerészeket, és ha Washington zöld utat ad, ő megteszi a magáét.

Autó gördült a mólóhoz. Egy tengerészaltiszt szállt ki belőle, fém aktatászkát cipelt. Felment a fedélzetre, végigszálalomozott a dobozokat tologató matrózok között, majd hamarosan eltűnt az egyik nyílásban.

– Ez a hangradar továbbfejlesztett szoftverje – mondta Claggett szonártisztje. – Ezzel követték a bálnákat.

– Meddig tart a telepítése?

– Feltehetően csak néhány perc.

– Hajnal előtt el akarok húzni innen.

– Meglesz. Pearl az első megálló?

Claggett bólintott, s a szintén legénységgel és élelemmel felszerelkező többi Ohióra mutatott.

– És nem akarom, hogy ezek közül a hólyagok közül bármelyik is megelőzzön.

*

Nem volt kellemes érzés, de a látvány megérte. A *Johnnie Reb* fabakokon pihent, hatalmas épületként tornyosult a szárazdokk padozata fölé. Sanchez kapitány úgy döntött, megnézi, hogy állnak a dolgok, és a hajó kapitánya mellett áldogálva éppen azt figyelte, amint egy daru kiemeli a hármasszámú csavar maradványait. A színes sisakot viselő munkások és mérnökök utat engedtek, majd ismét összegyűltek a sarkantyún, hogy folytassák a kárfelmérést. Újabb daru gurult oda, megkezdte a négyes faroktengely kiemelését.

– A szemetek! – suttogta maga elé a kapitány.

– Rendbe tudjuk hozni – jegyezte meg csendesen Sanchez.

– Négy hónap alatt, szerencsés esetben – tette hozzá a kapitány.

Egyszerűen nem voltak meg az alkatrészek, hogy hamarabb elkészüljenek. Hat komplett reduktort kell megcsinálni, ez pedig eltart egy darabig. Az egyik talán javítható lett volna, de a megerősítéstől, hogy a lehető leggyorsabban biztonságba vigyék a hajót, az is tönkrement. Hat hónap, ha a szállító nagyon ráhajt, és megállás nélkül három műszakban dolgoznak. A többi javítás egyenesben volt.

– Milyen gyorsan kerül vissza az egyes tengely? – kérdezte Sanchez.

A kapitány vállat vont.

– Két-három napra saccolom.

Sanchez habozva tette fel a következő kérdést. Attól tartott, nagyon ostobán fog hangzani. A fene essen belé! De valamit tenniük kell, és ahogyan éveken át hajtogatta az embereinek: csupán azok a kérdések ostobák, amelyeket nem tesznek fel.

– Nem szeretnék idiótának tűnni, de milyen gyorsan megy a hajó két tengelyen?

*

Ryan azt kívánta, bárcsak azoknak volna igazuk, akik úgy vélik, lapos a föld. Abban az esetben egyetlen időzóna lenne az egész világ, így viszont a Mariana-szigetek tizenöt, Japán tizennégy, Moszkva pedig nyolc órával járt előttük. Nyugat-Európa vezető pénzügyi piacai, az országtól függően öttel vagy hattal. Hawaiiiban viszont öt órával korábbi időpontot mutattak az órák. Ryan mindezen helyekkel kapcsolatban állt, és mindenki helyi idő szerint dolgozott. Gondolatainak nagy részét az foglalta le, hogy nyomon kövesse, ki van ébren, és ki az, aki valószínűleg alszik. Az ágyban morgolódva nosztalgiával emlékezett a hosszú repülőutak alkalmával mindig rátörő zavarodottságra. Akad olyan a kérdéses helyek közül, ahol most is dolgoznak; de Ryan tudta, aludnia kell, ha meg akar birkózni a problémákkal, amikor ott, ahol él és dolgozik, felkel a nap. De az álom csak nem jött, nyitott szemmel bámulta hálószobája mennyezetének fenyőfa bordáit.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte Cathy.

Jack felhorkant.

– Bárcsak kereskedelmi bankügyletekkel foglalkoznék!

– És akkor ki irányítaná a dolgokat?

Hatalmas sóhaj.

– Valaki más.

– De nem ilyen jól, Jack – így a felesége.

– Igaz – vallotta be Ryan a plafonnak.

– Mit gondolsz, hogyan reagálnak majd az emberek?

– Fogalmam sincs. Még arról sincs, hogy én hogy reagálok rá. Háborúban állunk, de semmi értelme. Tíz napja szabadultunk meg az utolsó atomrakétáinktól, és tessék, itt vannak megint, ránk merednek, nekünk meg egy sincs, amivel célba vehetnék őket. És ha nem állítjuk le gyorsan... nem tudom, Cathy.

– A virrasztás nem segít.

– Hál' istennek, orvost vettem feleségül. – Elmosolyodott. – Egyébként, szívem, te húztál ki bennünket az egyik csávból.

– Hogyan?

– Azzal, hogy okos vagy. – Azzal, hogy mindig használod az eszedet, folytatta gondolatban. A felesége semmit sem csinált anélkül, hogy előbb át ne gondolta volna. Szakmájához képest nagyon lassan dolgozott. Meglehet, hogy annak, aki kitérít a határokat, mindent megfontol, tervez és értékkel – akár egy jó hírszerző tiszt – ez a normális. Amikor pedig mindennel kész és mindent kiszámított: nyissz a lézerrel. Igen, ez nem rossz operálási szisztéma.

*

– Azt hiszem, tanultak belőle – mondta Jamata.
Mentőrepülőgép halászta ki a két holttestet és az amerikai

bombázó néhány vízen lebegő roncsdarabját. Elhatározták, hogy méltósággal bánnak a holttestekkel. A neveket a japán nagykövetség útján már megtelekeztek Washingtonba, és rövidesen hazaküldik a két amerikai földi maradványait. Sok szempontból a könyörület kimutatása tűnt helyesnek. Egy szép napon Japán és Amerika ismét barátok lesznek, és Jamata nem akarta megmérgezni ezt a lehetőséget. Az üzletnek se tenne jót.

– A nagykövet jelentése szerint semmit sem kínálnak fel nekünk – reagált kissé megkésve Goto.

– Még nem becsülték fel a helyzetüket, és a mienket sem.

– Rendbe hozzák a pénzügyi rendszerüket?

Jamata felvonta szemöldökét.

– Meglehet. De nagy nehézségekkel küszködnek. Még mindig vásárolniuk kell tőlünk, még mindig el kell adniuk nekünk. Nem mérhetnek ránk hatékony csapást, amint ezt négy, esetleg nyolc repülőjük a maga kárán megtanulta. – A dolgok nem egészen úgy haladtak, ahogyan tervezte, de elvégre a dolgok sohasem alakulnak teljesen úgy, mint szeretnénk. – Legközelebb azt kell megmutatnunk nekik, hogy a saipaniak inkább a mi kormányzásunkat akarják, mint az övékét. Akkor mellénk áll a világ közvéleménye is.

Addig pedig nem lesz semmi baj. Az amerikaiak nem próbálkoznak egyhamar japán területen. Nem képesek visszafoglalni a szigeteket, és mire megtehetnék, nos, Japánnak akkorra már új szövetségese lesz, sőt talán új politikai vezetése is.

*

– Nem, nem figyelnek – biztosította őket Koga.

– Engem, mint riportert... persze ön nyilván sejti az igazat – jegyezte meg Clark.

– Tudom, hogy önök hírszerző tisztek. Tudom, hogy Kimura kapcsolatban áll önökkel.

Egy kellemes kis teaházban ültek az Ara folyó közelében, nem messze az 1964-es olimpiai játékokra épített evezős versenypályától. Rendőrőrs is volt a közelben, és Clark tudta, hogy jelen körülmények között az a leghelyesebb, ha elfogadja a helyzetet.

– Ebben az esetben a könyörületére vagyunk bízva, Koga szan.

– Feltételezem, a kormányuk tudja, mi történik. Mindenről tudomása van – folytatta Koga. – Én is beszéltem a kapcsolataimmal.

– Szibéria – mondta egyszerűen Clark.

– Igen – felelte Koga. – Ez is hozzátartozik. Jamata szan Amerika-gyűlölete úgyszintén, de még inkább a fanatikus örültsége.

– Ami azt illeti, nem éppen az amerikaiak reakciója a legnagyobb gondom, de biztosíthatom, Amerika nem fogja tétlenül nézni, ha megszállják a földünket – mondta nyugodtan Clark.

– És ha Kína is beleavatkozik? – kérdezte Kimura.

– Főleg, ha Kína beleavatkozik – mondta Chavez, pusztán azért, hogy tudassa jelenlétét. – Gondolom, önök is tanultak történelmet, akárcsak mi.

– Én az országomat féltém. Az efféle kalandok ideje rég a múlté, de azok az emberek, akik... Tudják önök, hogyan hozzák itt a politikai döntéseket? A nép akarata

lényegtelen. Én megpróbáltam változtatni ezen, megpróbáltam véget vetni a korrupciónak.

Clark sebesen tornáztatta az agyát, el akarta dönteni, vajon a férfi őszinte-e vagy sem.

– Amint valószínűleg hallotta, mi hasonló problémákkal küszködünk. Az a kérdés, most mit tegyünk?

Koga arcáról lerítt a szenvedés.

– Nem tudom. Abban a reményben kértem ezt a találkozót, hogy a kormányuk megérti, nem mindenki örült meg.

– Nem gondolhat magára árulóként, Koga szan – mondta pillanatnyi gondolkodás után Clark. – Ön igazán nem az. Így akkor tesz egy férfi, amikor úgy érzi, hogy a kormánya inkorrektül cselekszik. Ön pedig helyesen ítéli meg, hogy a most zajló dolgoknak nagyon komoly következményei lehetnek. Hazámnak sem ideje, sem energiája arra, hogy konfliktusokra pazarolja, de ha kényszerítenek bennünket, reagálnunk kell. Most pedig fel kell tegyék önnek egy kérdést.

– Igen, tudom. – Koga lenézett az asztalra. Az italért nyúlt volna, de attól tartott, remeg a keze.

– Hajlandó tenni is valamit, hogy erre ne kerüljön sor? Segítene nekünk? – *Ez egy nálam jóval magasabb beosztású valaki dolga lenne*, gondolta Clark, csakhogy ő volt ott és nem a fejesek.

– Mire gondol?

– Nem vagyok olyan beosztásban, hogy pontosan megmondjam, mi lenne a teendője, de továbbíthatom kormányom kéréseit. Legfeljebb információkat fogunk

kérni, és talán a befolyását. Önt még mindig respektálják kormánykörökben. Még mindig vannak barátai és szövetségesei a parlamentben. Azt nem kérjük öntől, hogy kockára tegye a kapcsolatait, hiszen túl értékesek ahhoz, hogy sutba dobja.

– Beszélhetek nyilvánosan erről az örültségről. Én megtehetem...

– Számos dolgot tehet, Koga szan, de kérem, hogy az ön és a magam országa érdekében, előbb vegye fontolóra tettei hatását, s csak azután cselekedjék. – Legközelebb politikai tanácsadó leszek, gondolta Clark. – Abban ugye megállapodtunk, hogy a közös célunk egy komolyabb háború elkerülése.

– *Hai.*

– Bármelyik bolond kirobbanthat egy háborút – jegyezte meg Chavez, köszönetet mondva a gondviselésnek a speciális kurzusért. – Megelőzéséhez azonban okosabb emberre és óvatosabb megfontolásra van szükség.

– Meghallgatom a tanácsait. Azt nem ígérem, hogy követni fogom őket. De meghallgatom.

Clark bólintott.

– Nem is kérhetünk többet.

A találkozó hátralévő része gyakorlatias volt. Még egy ilyen randevú túl veszélyes volna. Mostantól fogva Kimura lesz a postás, ő közvetíti az üzeneteket. Clark és Chavez távozott elsőnek, gyalog mentek vissza a szállodájukba. Mennyire más ügy volt ez, mint amikor Mohamed Abdul Corppal tárgyaltak. Koga becsületes, ragyogó elme, aki még akkor is helyesen akar cselekedni, ha az hazaárulásnak

minősülhet. Clark azonban rájött, hogy Kogához intézett szavai nem pusztán a hétfátyol-tánc csábmozdulatai voltak. Egy bizonyos ponton az állami politika lelkiismereti ügyé válik, s ő hálás volt, amiért úgy tűnt, ennek a férfinak van lelkiismerete.

*

– Egyenes fedélzet zárva – jelentette a támadóközpontból a merülési tiszt. A hajótest minden nyílása szorosan zárta, a lemerülő fedélzet piros köreit vízszintes piros vonalakák váltották fel. – Hajót nyomás alá helyezni!

– Minden rendszer merüléshez ellenőrizve. A kiegyenlítés megtörtént, merülésre felkészültünk – közölte az első tiszt.

– Oké, nyomás lefelé! Hajó lemerül! Mélység harminc méter. Claggett körülnézett. Először a státusfedélzeteket, majd az embereket ellenőrizte. A *Tennessee* idestova több mint egy éve nem volt víz alatt, akárcsak a legénység. A parancsnok az első merülés feszültségének nyomait kutatta, miközben a fedélzeti tiszt kiadta a megfelelő parancsokat. Semmi rendkívüli nem volt abban, hogy a fiatalabbak közül néhányan fejüket csóválva emlékeztették magukat arra, hogy végül is tengeralattjárón teljesítenek szolgálatot, és feltételezik róluk, hogy hozzászoktak ehhez. Nemsokára ellenőrzik majd, hogy a tengeralattjárót megfelelően egyensúlyozták-e, majd hogy minden fedélzeti műszer valóban úgy működik-e, ahogyan azt a tesztek és ellenőrzések már bizonyították. Ez fél órát vett igénybe. Claggett gyorsabban is mehetett volna, legközelebb úgy is lesz, de pillanatnyilag az volt a célja, hogy mindenki ismét

otthonosan érezze magát. – Mr. Shaw, irány balra, kettes-egy-es-nulla.

– Parancsot, vettem, tíz fok balra, új irány kettes-egy-es-nulla – hangzott a megfelelő válasz, és a tengeralattjáró felvette alapirányát.

– Teljes gőzzel előre! – adta ki a parancsot Claggett.

– Teljes gőzzel előre!

A *Tennessee* huszonhat csomós sebességre kapcsolt, valójában még négy csomóval többet hozhatott volna ki belőle. Kevesen tudták, hogy valaki hibát követett el az Ohio osztály tervezésekor. Miután alig több mint huszonhat csomóra tervezték a maximális sebességét, az első teljesterhelés-próbák során az osztály vezérhajója éppen a huszonkilencet érte el, így a későbbi modellek valamivel még gyorsabbak lettek. Ami azt illeti, mosolyodott el Claggett, az Egyesült Államok haditengerészetét nem kifejezetten érdekelték a lassú hajók; kevésbé tudtak kitérni a veszély útjából.

– Eddig jó – jegyezte meg fedélzeti tisztjének.

Shaw hadnagy bólintott. Az ő szekerének rúdja is kifelé állt már a haditengerészettől, s csak azért nem utasította vissza, hogy a hajó navigátora legyen, mert már korábban is együtt szolgált Dutch Claggett-tel.

– Szépen jön fel a sebesség, kapitány.

– Az utóbbi időben jó sok neutront megspóroltunk.

– Mi a feladat?

– Még nem alakult ki egészen, de átkozott legyenek, ha nem mi vagyunk a legnagyobb gyorscsapásmérő tengeralattjáró, amit valaha is építettek – jegyezte meg

Claggett.

– Ideje, hogy a lovak közé csapjunk.

– Akkor csapjon, Mr. Shaw!

A *Tennessee* teljes sebességgel haladt, s már kétszázötven méter mélységre süllyedt. Ez a hajóosztály volt a legcsendesebb azok közül, amelyeket ember valaha is a tengerre küldött: természetes – cirkulálású reaktora nem adott szivattyúhangot, finom vonalaival hangtalanul szántotta a vizet. Belül a legénység gumitalpú cipőt viselt. A fedélzetre szerelt turbinákat rugókkal csatlakoztatták a hajótesthez, hogy csökkentsék a rezgések hangjait. Úgy tervezték, hogy egyáltalán ne sugározzon zajt, és általában, de még a gyorscsapásmérők között is úgy emlegették, hogy „fekete lyuk”. Noha nagyok voltak és meg sem közelítették a kisebb csapásmérő hajók sebességét és manőverezhetőségét, a legfontosabb teljesítménykategóriában még mindig élen jártak a *Tennessee* és a testvérhajói. Még a bálnák is alig hallották meg őket.

*

Erő az erő ellen, gondolta ismét Robby Jackson. Ha ez lehetetlen, akkor mi lesz?

– Ha nem játszhatjuk bokszmeccsként, akkor kártyapartiként játsszuk – mondta hangosan, noha egyedül volt az irodájában. Meglepetten pillantott fel, amikor rájött, hogy magában beszél.

A harag nem vallott profizmusra, de Jackson ellentengernagyot pillanatnyilag elragadta a düh. Az

ellenség – most már ezt a megnevezést használta – azt feltételezi, hogy ő és a kollégái a J-3-ason nem képesek hatékony választ kidolgozni a hadmozdulataikra. Számukra ez tér, idő és erő kérdése volt. A teret több ezer mérföldben mérték; az időt hónapokban és években. Az erőt pedig hadosztályokban és flottákban.

És mi van, ha tévedtek? – tette fel a költői kérdést.

Semiyától Tokió kétezer mérföld. Elmendorf és Tokió között újabb ezer a távolság. Csakhogy a tér időt jelentett. Az idő számukra azokat a hónapokat és éveket jelentette, amelyekre szükségük volt, hogy újjáépítsenek egy tengerészetet, amely képes véghezvinni azt, amit 1944-ben megtettek. Csakhogy ez nincs benne a pakliban, tehát elhanyagolható. Az erő pedig az, amit sikeresen a célpontra juttat az ember. Minden egyéb elpocsékolt energia. Hát nem?

Még fontosabb a feltételezés. Ellenségeik feltételezték, hogy saját korlátozott tényezőik érvényesek másokra is. A maguk feltételei szerint határozták meg a küzdelmet: ha Amerika így játssza a játékot, akkor Amerika veszíteni fog. Az ő legfontosabb feladata tehát, hogy elkészítse a saját szabályait. Már is nekilátott egy darab tiszta, fehér papírlapon, miközben gyakori pillantásokat vetett a falán lógó világtérképre.

*

Bárki vezette is a CIA éjszakai ügyeletét, elég intelligens, gondolta Ryan. Elég intelligens ahhoz, hogy tudja, a hajnali háromkor kapott információ várhat hatig. És Ryan nagyon hálás volt a hírszerzők közt elég ritka

ítélőképességért. Az oroszok a washingtoni rezidentúrára küldték az üzenetet, onnan kézbesítő vitte a CIA-be. Jack azon tűnődött, mit gondolhattak a CIA egyenruhás őrei, amikor beengedték a kapun az orosz kémeket. A CIA-ból a jelentést kocsival vitték a Fehér Házba, s a futár Ryan irodájának előterében várta, hogy a nemzetbiztonsági tanácsadó megérkezzék.

„Hírforrások összesen kilenc (9) H-11-es rakétáról számolnak be Josinobuban. Egy rakéta az összeszerelő üzemben, ezt javasolt szerkezeti továbbfejlesztés céljából tesztelik. Ezek szerint tíz (10) vagy tizenegy (11) rakéta helye még ismeretlen. Jó hír Iván Emmetovics. Gondolom, a szatellitesei szorgoskodnak, akárcsak a mieink. Golovko.”

– Szorgoskodnak bizony, Szergej Nyikolajevics – suttogta Ryan, miközben felnyitotta a futár által hozott második dossziét. – De még mennyire!

*

Nincs vesztenivalónk, gondolta Sanchez.

A csendes-óceáni légierő parancsnoka, egy altengernagy, legalább olyan rosszkedvű volt, mint az összes tiszt a Pearl Harbor-i haditengerészeti támaszponton. Nevadától nyugatra ő felelt minden tengerészeti repülőgéperért és repülőfedélzetért. Nála kéne összefutnia mindennek a néhány nappal ezelőtt kitört háború miatt, ő azonban nem csupán az Indiai-óceánon állomásozó két aktív anyahajót nem mondhatta magáénak, hanem a másik kettőt sem, amelyeket egymás mellett a szárazdokban látott. Amint azt a CNN csapata épp most adta a világ tudtára, minden

bizonytalán hónapokon át ott is maradnak.

– Tehát miről volna szó? – kérdezte látogatóit az altengernagy.

– Szerepel a terveink között a Nyugati-Csendes-óceán meglátogatása? – tudakolta Sanchez.

– Mostanában semmi esetre sem.

– Tíz napon belül készen állhatok rá – jelentette a *Johnnie Reb* anyahajó parancsnoka.

– Csak nem? – kérdezte morózusan a csendes-óceáni légierők parancsnoka.

– Az egyes számú tengely rendben van. Ha a négyes számút helyrehozzuk, huszonkilenc, sőt talán harminc csomót is elérek. Esetleg harminckettőt.

– Folytassa! – mondta az admirális.

– Az első feladat a repülőgépek megsemmisítése, igaz? – kérdezte Sanchez. – Ehhez nincs szükségem Hooverekre és 'Truderekre. A *Johnnie Reb* elboldogul négy század Tommal és négy század műanyag bogárral, Queens egységgel a zavaráshoz, és egy plusz Hummer egységgel. Sejti már?

A csendes-óceáni légierők parancsnoka bólintott.

– Ez majdnem megegyezik a szigeteken lévő japán vadászterekkel. – Hát nem egészen. Egyetlen repülőgép-anyahajó-fedélzet két jelentős szigeti bázissal szemben? Nem a legszerencsésebb... De a szigetek meglehetősen távol esnek egymástól. Japánnak hajói és tengeralattjárói cirkálnak arra, s ő főként azoktól tartott. – Talán kezdetnek megteszi.

– Szükségünk van néhány egyéb dologra is – mondta

Sanchez. – Lesz olyan, aki nemet mond, ha kérjük?

– Ezen a ponton nem – mondta pillanatnyi gondolkodás után az admirális.

*

A CNN riporternője első élő közvetítését a szárazdokk szélének tetejéről adta, ahonnan a bakokon nyugvó két atommeghajtású repülőgép-anyahajó két egymás melletti bölcsőben fekvő ikerpárnak tűnt. A csendes-óceáni parancsnokság irodájában valaki biztosan megütötte ezért a bokáját, gondolta Ryan, mert a második tudósítást jóval messzebről, a kikötő túlsó feléről vették fel, de a tudósító háta mögött még mindig tisztán kivehetőek voltak az anyahajók, miközben a nő többnyire ugyanazokat a dolgokat mondta, hozzátéve még, hogy megbízható forrásokból úgy értesült, hogy legalább hat hónapba telik, amire a *Stennis* és az *Enterprise* ismét tengerre szállhat.

Hát nem nagyszerű? – morogta magában Ryan. A riporternő sacca legalább olyan jó volt, mint az ő asztalán heverő becslés, tetején a pirosan virító „Szigorúan bizalmas” felirattal. Talán még jobb is, hiszen a hírforrása minden bizonnyal egy tapasztalt hajógyári munkás volt. A riporternőt tanult kommentátor követte – egy visszavonult tengernagy, aki elmondta, hogy a Mariana-szigetek visszavétele a legjobb körülmények közt is kimagaslóan nehéz feladat lesz.

A szabad sajtóval az a gond, hogy mindenkinek kiadja az értesüléseket. Az elmúlt két évtizedben olyan remek hírforrássá nőtte ki magát, hogy az ország hírszerző

szolgáltatatai is felhasználták az adatait, ha sürgős információ kellett. A közvélemény a maga részéről egyre alaposabb tájékoztatást igényelt, s a hálózatok a hírek gyűjtésének és elemzésének javításával válaszoltak erre. Természetesen a sajtónak is megvannak a maga gyengeségei. Az igazi bennfentes információk a kiszivárogtatások függvényei, és nem az utánajárásé, főleg Washingtonban. Ami pedig az elemzéseket illeti, gyakorta olyan elemzőket választottak, akiket a határidőnaplójuk jobban motivált a tényeknél. A látható dolgok esetében azonban a sajtó gyakorta jobban dolgozott a kormány fizetési listáján szereplő hírszerző tisztelnél.

A másik oldal is ki van szolgáltatva a sajtónak, gondolta Jack. Hozzá hasonlóan mások is nézték az irodájukban lévő televíziót – az egész világon...

– Elfoglaltnak látszol – szólalt meg az ajtóban Jackson admirális.

– Gyűjtöm a tényeket. – Ryan intett, hogy üljön le. – A CNN épp most közölt riportot az anyahajókról.

– Remek! – felelte Robby Jackson.

– Remek?

– A *Stennis* hét, maximum tíz napon belül ismét a tengeren lesz. Egy öreg haverom, Bud Sanchez a repülőfőnöke, és van néhány szimpatikus ötlete. A csendes-óceáni repülőparancsnoknak is tetszenek.

– Egy hét? Várj egy percet! – A televíziós hírek másik hatása, hogy az emberek gyakorta a hivatalos adatoknál hitelesebbnek vélik őket, még akkor is, ha ez esetben a riport azonos a hivatalos véleménnyel...

Három repülőgép még Connecticutban tartózkodott, a másik hármát pedig Nevadában tesztelték. Semmit sem lehetett hagyományosnak nevezni velük kapcsolatban. A gyártóüzem például inkább szabázműhelyre, semmint repülőgépgyárra emlékeztetett. A repülőkarosszériáinak alapanyaga tekerceken érkezett, amelyeket hosszú, keskeny asztalokra terítettek ki, ahol komputer vezérelte lézervágók kanyarították ki belőlük a megfelelő formákat. Azokat aztán laminálták és kemencében edzették, amíg a karbonszálalás anyag acélnál erősebb, de jóval könnyebb szendviccsé alakult, és – az acéltól eltérően – az elektromágneses energia „átlátott” rajta. Közel harmincévi tervezőmunka feküdt benne, és az igények már egy sokkötetes enciklopédia vastagságával vetekedtek. Tipikusan Pentagon-program volt: túl sok időt vett igénybe és túl sokba került. A végtermék ha nem is érte meg kifejezetten a várakozást, a tudat, hogy rendelkeznek vele, viszont igen, még akkor is, ha húszmillió dollárba került példányonként, vagy ahogy azt a személyzet megfogalmazta: tízmillióba ülésenként.

A Connecticutban lévő három gép egy nyitott fészkerben állt, amikor megérkeztek a Sigorsky alkalmazottjai. A fedélzeti rendszerek tökéletesen működőképeseek voltak, és mindegyik géppel épp csak annyit repültek a cég tesztpilótái, hogy meggyőződhesse nek, tudnak repülni a masinák. A fedélzeti diagnosztikai komputer kellőképpen ellenőrizte az összes rendszert és természetesen önmagát. Tankolás után a három repülőgép kigurult a rámpára, majd

amikor besötétedett, a nyugat-massachusettsi West Over Légi Támaspont felé repült. Ott a 37. katonai légiszállítási század Galaxy szállítógépére kerülnek, amely egy Las Vegastól északkeletre fekvő helyre repíti őket, s amely semmilyen hivatalos térképen nem található, noha létezése egyáltalán nem olyan nagy titok. Connecticutban pedig három fából készült modellt gurítottak be a fészerbe, melynek nyitott oldalát láthatták a lakóterületről és a háromszáz yardnyira húzódó országútról. Az emberek még azt is láthatták, hogy egész héten dolgoznak rajtuk.

*

Ha az ember nem is tudja még a pontos küldetését, az elvárások többnyire azonosak. A *Tennessee* a parttól ötszáz mérföldnyire húsz csomóra csökkentette sebességét.

– Gépterem válaszol, kétharmaddal előre, uram.

– Nagyon jó – mondta Claggett parancsnok. – Húsz fokkal balra, új irány nulla-hármas-nulla. – A kormányos elismételte az utasítást. Claggett következő parancsa így szólt: – Hajót ultracsendesre!

Noha ismerte a dolog fizikáját, azért hátrament a világítóasztalhoz, hogy ellenőrizze a hajó fordulását. A kapitánynak is kontrollálnia kell, bármit tesz. Az éles fordulat úgy volt megtervezve, hogy önzajellenőrző hatása legyen. Az egész tengeralattjárón kikapcsolták az összes szükségtelen berendezést, s a szolgálaton kívül lévő tengerészek az ágyukon feküdtek, miközben a hajó fordult. Már belejött a legénység.

A *Tennessee* egy ezer yard hosszú kábel végén húzta

maga után a kilencven méter hosszú vontatott hangradart. Egy perc múlva a tengeralattjáró már úgy festett, mint a saját farkát kergető kutya. Még mindig húsz csomóval haladtak, miközben a szonárosok saját hajójuk zaját hallgatták a saját jelfogó berendezéseikkel. Claggett a szonárhelyiségbe igyekezett, hogy maga is a képernyőket figyelhesse. A valaha készült legjobb szonárrendszerrel próbálták megtalálni a valaha készült legcsendesebb hajót. – Itt vagyunk, uram. – A szonárfőnök kék ceruzával jelölte meg a képernyőjét. A kapitány igyekezett nem túl csalódott képet vágni. A *Tennessee* húsz csomóval haladt, a jelfogó pedig mindössze ezeryardnyira volt az áthaladáshoz szükséges néhány másodperc alatt.

– Senki sem láthatatlan ennyire, uram – jegyezte meg Shaw hadnagy.

– Térjünk vissza az eredeti irányhoz! Tizenöt csomóval újra megpróbáljuk. Claggett a szonárfőnökhöz fordult: – Állítson egy jó embert a szalagokhoz. Hadd találjuk meg azt a recsegő tengelyt. Rendben?

Húsz perccel később a *Tennessee* újabb önzajellenőrzésbe kezdett.

*

– Mindezeket majd menet közben csináljuk meg, Jack. Ahogy ezt a jelentést olvasom, az idő nekik és nem nekünk dolgozik. – Ez nem volt Jackson admirális ínyére, csakhogy úgy tűnt, nincs más lehetőség. Ez a háború olyan „vágj bele, és menet közben alakítsd ki a saját szabályaidat” háború lesz.

– Ami a politikai oldalát illeti, lehet, hogy igazad van. Hamarosan ki akarják írni a választásokat, és szörnyen magabiztosoknak látszanak...

– Hát nem hallottad? Repülőszám szállítják oda a civileket

– mondta Jackson. – Miért csinálják ezt? Azt hiszem, mindnyájan azonnal állandó lakosok lesznek, és mindnyájan *Javal* szavaznak majd az *Anschlussra*. A telefonos barátunk figyeli a repteret. Most már valamivel kevesebb gép érkezik, de nézd meg a számokat. Valószínűleg tizenötezer katona van a szigeten, ők mindnyájan szavazhatnak. Add hozzá a már ott lévő japán turistákat, na meg azokat, akiket odaszállítanak. Ez az irat erről szól, öregem.

A nemzetbiztonsági tanácsadó hunyorgott.

– Gondolod, hogy ilyen egyszerű?

– Emlékszem, amikor a választójogi törvényt megszavazták. Mississippiben, ahol gyerekeskedtem, nagyon sokat számított. Hát nem imádnivaló, hogyan fordítják az emberek a saját hasznukra a törvényeket?

– Civilizált háború, az egyszer biztos. – Senki sem mondta soha, hogy ostobák, gondolta Jack. A választások eredménye hamis lesz, és nekik csak össze kellett kutyulniuk a dolgokat. A tárgyalások tehát a késleltető stratégiához tartoznak. Még mindig a másik oldal határozza meg a játékszabályokat. Amerikának még nincs stratégiája.

– Ezen kell változtatnunk.

– Hogyan?

Jackson átadott egy dossziét.

– Itt vannak a szükséges információk.

*

A jokohamai flotta-főparancsnoksággal összekötött videorendszert is beleértve, a *Mucu* műholdas összeköttetéssel is rendelkezett. Igazán szép látvány, gondolta Szato admirális, és milyen rendes a CNN-től, hogy bemutatja: az *Enterprise* három tropára ment propellerrel, a negyedik szemmel láthatóan sérült; a *John Stennis*ből kettőt már eltávolítottak, a harmadikat éppen szerelik, a negyedik propellere sajnos épnek tűnik. A belső sérüléseket azonban nem láthatta. Miközben nézte az adást, épp az egyik hatalmas magnézium-bronz propellert emelték ki az utóbbi hajóból, s egy másik daru manőverezett be, valószínűleg amint a romboló műszaki tisztje megjegyezte – azért, hogy kiemeljék a jobb oldali tengelyt.

– Öt hónap – mondta hangosan Szato, amikor meghallotta, hogy a riporter egy meg nem nevezett hajógyári munkás véleményére hivatkozva hat hónapot tippelt.

– A főparancsnokságnak is ez a véleménye.

– Rombolókkal és cirkálókkal nem verhetnek meg minket – jegyezte meg a *Mucu* kapitánya –, de kivonják-e vajon a két anyahajót az Indiai-óceánról?

– Ha a barátaink továbbra is nyomás alatt tartják őket, nem. Mellesleg – folytatta csendesen Szato – két anyahajó nem elég, legalábbis a Guamon és Saipanon lévő száz vadászgép ellen... és ha többet kérek, valószínűleg még többen lesznek. Ez most tulajdonképpen politikai gyakorlat.

– És a tengeralattjáróik? – érdeklődött idegesen a romboló parancsnoka.

*

– Tehát miért nem csinálhatjuk? – kérdezte Jones.

– Az abszolút hadviselésnek vége – felelte a csendes-óceáni tengeralattjáró-erők parancsnoka.

– Korábban működött.

– Korábban nem voltak atomfegyverek – mondta Chambers kapitány.

– Ó! – Hát ez az, gondolta Jones. – Van már tervünk?

– Pillanatnyilag az, hogy távol tartsuk őket magunktól – mondta Mancuso. Ez nem volt éppen óriási feladat, de valahol el kellett kezdeni. – Mit hozott nekem?

– Elkaptam néhány levegőző tengeralattjárót a szigetektől keletre. Ahhoz még nem elég jó az anyag, hogy vadászatba fogjunk, de egyébként sem feltételezem, hogy T-3-asokat küldenénk oda. A SOSUS-egységek azonban felgyorsulnak. Semmi sem csúszik el mellettünk. – Szünetet tartott. – Ja; és súroltam valamit – a súrolás kevésbé biztos, mint a találat – az oregoni partok mentén.

– A *Tennessee* – mondta Chambers. – Dutch Claggett az. Hajnali kettőre van érkezése.

Jones oda volt magától.

– Azanyát! Találat egy Ohión! Hány van belőlük?

– Még négy. Az utolsó egy óra múlva hagyja el a kikötőt – mutatott Mancuso a falon lógó térképre. – Mindegyiknek megmondtam, hogy fussanak át a SOSUS-jelfogón egy zajellenőrzésre. Tudtam, hogy szimatolni fog utánuk. Ne hordja fent az orrát! Kevesen igyekeznek Pearlbe.

Jones bólintott és megfordult.

– Ez jó, kapitány.

– Még nem vesztettük el teljesen, Jones doktor.

*

– A kurva életbe, ember! – káromkodott Claggett parancsnok.

– Az én hibám, uram, az egyszer biztos. – A fedélzetmester férfi módra viselkedett. A szerszámosládát az egyik tengervízcső és a hajótest közé dugva találták, ahol az apróbb vibrációktól megcsörrentek a szerszámok, s ez elég volt ahhoz, hogy a tengeralattjáró vontatta szonár detektálja a zajt. – Nem a mieink csinálták, valószínűleg az egyik hajógyári munkás felejtette a fedélzeten.

Ez bárkivel megtörténhetett volna. Három tengerészalstiszt volt jelen, és tudták, mi következik ezután. A kapitány jól színlelt harag-előadása. Claggett nagyot sóhajtott.

– A hajó minden egyes centiméterét átvizsgálni a fejtől a farkáig, minden meglazult anyát, minden csavart, minden csavarhúzó. Ha a földön hever, vegyék fel. Ha meglazult, szorítsák meg. Addig meg nem állnak, amíg el nem végezték. Olyan csendesnek akarom ezt a hajót, hogy még azokat a piszkos vicceket is meghalljam, amiket gondolnak rólam.

– Meglesz, uram – ígérte a fedélzetmester. Legfeljebb nem alszunk, tette még hozzá gondolatban.

– Megértett, fedélzetmester? Addig nincs alvás, amíg ez a hajó olyan csendes nem lesz, mint a sír. – Claggettnak eszébe villant, hogy ennél azért jobb hasonlatot is találhatott volna.

A parancsnok visszament előre. Eszébe jutott, hogy megköszöni szonártisztjének, hogy izolálta a zajforrást. Még jó, hogy az első nap megtalálták, neki pedig haragudnia kellett érte. De hát ez a szabály. Nagyon kellett igyekeznie, hogy el ne mosolyodjék. A kapitánynak végül is könyörtelen disznónak illik lennie, legalábbis amikor valami hibát talál. Néhány perc múlva a parancsnokok a többiekre zúdítják majd az ő összes haragját, és ugyanígy fognak érezni ők is.

A reaktorhelyiségeken áthaladva már látta, hogy változtak a dolgok. Mint orvosok a műtőben, a reaktorügyelet, amint azt feladata diktálta, állt vagy ült – főleg figyeltek, s a megfelelő időben jegyzeteltek. Alig egy napja vannak tengeren, s már minden ajtó mindkét oldalára felragasztották a „Gondolkozz csendben” fénymásolatokat. Az egyetlen tengerész, akivel az átjárókban találkozott, rövid, büszke biccentés kíséretében engedett utat neki. *Igen, immár profik vagyunk.* A használaton kívüli, hosszú rakétahelyiségben ketten kocogtak, és Claggett ismét elmosolyodott, amikor a szolgálat diktálta etikett szerint utat engedett nekik.

– Szerszámosláda, igaz? – kérdezte az adminisztratív tiszt, amikor a parancsnok visszatért a támadóközpontba. – Ugyanez történt velem a Hamptonon az első karbantartás után.

– Az! – bólintott Claggett. – A következő őrsváltásnál végigjárjuk a hajót.

– Rosszabb is lehetett volna, uram. Egy fickónak, akit ismerek, a hajógyári karbantartás után vissza kellett ténie

a szárazdokkba. Egy létrát találtak az első ballaszttankban.
– Az efféle sztoriktól kirázta a hideg a tengeralattjárón szolgáló hajósokat.

– Szerszámosláda, uram? – kérdezte a szonárparancsnok. Claggett most már elnevezhette magát. Az ajtófélfának dőlve bólintott, és egy ötdolláros bankjegyet húzott ki a zsebéből.

– Jó húzás volt, főnök.

– Nem nagy ügy. – De azért zsebre vágta az ötdolláróst. A *Tennessee*-n, akárcsak egy csomó tengeralattjárón, a fedélzeten lévő összes szerszám fogóját folyékony vinilbe mártották, amely egyrészt valamivel jobb fogást eredményez, különösen ha izzadt az ember tenyere, másrészt pedig nem zörög a rázkódástól. – Lefogadom, hogy valami hajógyári idióta lehetett – tette hozzá kacskintva a szonáros.

– Csak egyszer fizetek – jegyezte meg Claggett. – Új kontaktusok?

– Egypropelleres, lassú, dízelmeghajtású felszíni hajó hármás-négyesegyes irányban kifelé halad. CZ-kontaktus, Sierra-30-as. Azt hiszik, övük a tenger. – Elhallgatott egy pillanatra, és elpárolgott a jókedve. – Kapitány!

– Mi az, parancsnok?

– Az *Asheville* és a *Charlotte*... igaz a szóbeszéd? Claggett parancsnok ismét bólintott.

– Nekem azt mondták.

– Csak azért, mert most egyenlíthetnénk, uram.

Roger Durling felemelte a kézzel írott papírlapot. Ritkán látott ilyesmit.

– Ez nagyon kevés, admirális.

– Elnök úr, ad felhatalmazást Japán szisztematikus megtámadására? – kérdezte Jackson.

Durling nemet intett.

– Nem. Ez több annál, mint amit szeretnék. A feladat a Mariana-szigetek visszaszerzése, valamint az, hogy megakadályozzuk a tervük második részének a végrehajtását.

Robby Jackson nagyot sóhajtott. Erre számított.

– Van egy harmadik része is – jelentette be.

A társaságában lévő két férfi megdermedt.

– Mi az, Rob? – kérdezte egy pillanat múlva Ryan.

– Csak most tudtuk meg, Jack. Az indiai haderőparancsnok... Chandraskatta, valamikor Newportban tanult. Mit gondolsz, ki volt az osztálytársa? – Szünetet tartott. – Egy bizonyos Szato nevű japán tengernagy.

Ryan lehunyta a szemét. Ezt miért nem derítették már ki korábban?

– Tehát három birodalmi ambíciókkal megáldott ország...

– Számomra úgy tűnik, Jack. Emlékszel a Nagy Kelet-ázsiai Prosperitás Övezetre? A jó ötletek visszatérnek. Az egészet le kell állítanunk – mondta határozottan Jackson. – Húsz-egynéhány évet töltöttem egy olyan háborúra gyakorlatozva, amelyet senki sem akart megvívni – az oroszokkal. Inkább azért gyakorlatoznék, hogy megtartsam a békét. Ez azt jelenti, hogy azonnal meg kell állítani ezeket

a fickókat.

– És ez menni fog? – kérdezte az elnök.

– Nincs rá garancia, uram. Jack azt mondja, ketyeg a diplomáciai és a politikai óra. Ez nem Irak. Bármilyen nemzetközi konszenzussal rendelkezünk is, az csak az európaiakra vonatkozik, és előbb vagy utóbb elpárolog.

– Jack? – szólt Durling.

– Ha megcsináljuk, valószínűleg ez a módja.

– Kockázatos.

– Ha megcsináljuk, akkor kockázatos – értett egyet Robby Jackson. – Ha úgy gondolja, hogy diplomáciai úton visszakaphatjuk a Mariana-szigeteket, jó. Ami engem illet, nem igazán akarok ölni. De ha az ő helyükben lennék, eszem ágában sem volna visszaadni azokat a szigeteket. Szükségük van rájuk a második fázishoz. És ha az megtörténik, még akkor is, ha az oroszok nem nyúlnak atomhoz... – Gigantikus lépés hátrafelé, gondolta Ryan. Egyfajta új szövetség, amely az Északi-sarkkörtől Ausztráliáig nyújtózkodhatna. Három nukleáris kapacitással rendelkező ország, hatalmas erőforrásbázis, erős gazdaságok és a politikai akarat, hogy ha kell, erőszakkal ériék el céljaikat.

Már megint a XIX. század, csakhogy jóval nagyobb csatamezőn. Haderővel megtámogatott gazdasági verseny, a végtelen háborúskodás klasszikus receptje.

– Jack? – kérdezte ismét az elnök Ryant.

A nemzetbiztonsági tanácsadó lassan bólintott.

– Azt hiszem, nincs más választásunk. Bármilyen indokot felhozhat, amit csak akar, mind ugyanoda vezet.

37.

A gépezet beindul

A különböző kommentátorok következetesen a „normális állapotok” kifejezést használták a hét eseményeinek leírására, amelyet a „baljós” és/vagy a „biztató” jelzővel illettek. A politikai baloldal hálásnak mutatkozott, amiért a kormány diplomáciai eszközöket alkalmaz a válság kezelésére, miközben a politikai jobboldal azon dühöngött, hogy a Fehér Ház mindent elbagatellizál. Tulajdonképpen a vezetés és a politikai állásfoglalás hiányzott, s ez mindenkinek megmutatta, hogy Roger Durling belpolitikus elnök, aki nem sokat ért a nemzetközi válságok kezeléséhez. Bírálókat érték továbbá a nemzetbiztonsági tanácsadót, John T. Ryant, aki állítólag jó képességekről tett tanúbizonyságot a hírszerzésben, de még sosem vett részt kemény nemzetbiztonsági ügyekben, és nyilvánvalóan nincs határozott állásfoglalása. Mások azonban csodálatra méltónak tartották megfontoltságáért. Amint azt a szakértők megjegyezték, az amerikai katonai haderő lecsökkentése nagyon megnehezíti a hatékony ellenakciót, és noha a Pentagonban egész éjszaka égnek a lámpák, nyilvánvalóan nincs mód a Mariana-szigeteki helyzet megoldására. Ennek eredményeként – amint azt más megfigyelők a televíziós kamerák előtt a reflektorok fényében kifejtették – az adminisztráció minden tőle telhetőt megtett, hogy nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak

lássék, miközben fogalma sincs, hogy mit tegyen. Ennélfogva a normális állapot illúziója az amerikai pozíciók gyengeségét hivatott palástolni.

*

– Arra kér, hogy ne csináljunk semmit? – kérdezte a kimerült Golovko.

– Ezt a harcot nekünk kell megvívni. Ha maguk túl gyorsan lépnek, az felkelti Kína figyelmét, ami viszont felébreszti a japánokat. – Ryan melleleg nem tehette hozzá, hogy: „És mégis, mit tehetnétek?” Az orosz haderő jóval rosszabb állapotban volt, mint az amerikai. Több repülőgépet vezényelhetnének Kelet-Szibériába. A szárazföldi csapatok felvonulása a határok megerősítésére könnyen kínai válaszlépésekhez vezethetne. – A maguk szatellitjei pontosan ugyanazokról számolnak be, mint a mieink, Szergej. Kína nem mozgósít.

– Még nem – hangzott a lakonikus, ám csípős válasz.

– Igaza van, még nem. És ha ügyesen keverjük a lapjainkat, nem is kerül rá sor. – Ryan szünetet tartott. – Van újabb információ a rakéták ügyében?

– Számos területet tartunk megfigyelés alatt – jelentette Golovko. – Megerősítették, hogy a josinobui rakétákat civil célokra használják. Valószínűleg katonai tesztelést fedeznek velük, de csupán erről van szó. Nagyon is magabiztosak a technikusaim. És mit szándékoznak tenni, Jack? – kérdezett rá egyenesen az orosz hírszerzők vezetője.

– Nos, a jelen pillanatban is azt hajtogatjuk nekik, Szergej Nyikolajevics, hogy elfogadhatatlan a szigetek

megszállása. – Ryan lélegzetvételnyi szünetet tartott, és figyelmeztette magát, hogy akár tetszik neki, akár nem, meg kell bíznia Golovkóban. – És ha nem mennek el szépszerével maguktól, megtaláljuk a módját, hogy rákényszerítsük őket.

– De hogyan? – kérdezte a férfi az asztalán heverő becslésekre pillantva, melyeket a közelben lévő védelmi minisztérium katonai szakértői készítettek számára.

– Ugye, mondta tíz-tizenöt évvel ezelőtt a politikai főnökeinek, hogy félni kell tőlünk?

– Ahogyan maguknak mitőlünk – jegyezte meg Golovko.

– Most szerencsésebbek vagyunk. A japánok nem félnek tőlünk. Azt hiszik, már győztek. Pillanatnyilag nem mondhatok többet, talán majd holnap. Egyelőre annyit, hogy az utasításokat elküldtük. Kérem, továbbbítsák az embereinknek.

– Meglesz – ígérte Golovko.

*

– A kormányom tiszteletben fogja tartani a szigetek lakosainak akaratát – ismételte a nagykövet, majd új ajánlattal egészítette ki mondandóját. – Talán hajlandóak vagyunk beszélni Guam és a Mariana-szigetcsoport többi szigete közötti státuskülönbségről. Az amerikai érdekeltség közel száz évre nyúlik vissza azon a szigeten – mondta ki első ízben a nagykövet.

Adler az eljárás szabályainak megfelelően szenvtelenül fogadta a bejelentést.

– Nagykövet úr! Az említett szigetek lakói amerikai állampolgárok, maguk választottak így.

– Most ismét alkalmuk lesz, hogy kifejezésre juttassák akarataikat. Az önök kormányának álláspontja szerint erre csak egyszer van lehetőség? – kérdezett vissza a nagykövet. – Ez elég furcsának tűnik egy olyan ország részéről, amely hagyományosan nem gördít akadályokat a be- és kivándorlás elé. Amint korábban mondtam, örömmel engedélyezzük a kettős állampolgárságot azon bennszülöttek számára, akik meg akarják tartani az amerikai útlevelüket. Amennyiben úgy döntenek, hogy távoznak a szigetekről, kártalanítani fogjuk őket... – Majd más szavakkal elismételte ugyanezt.

Adler gyakorta volt megfigyelője vagy résztvevője diplomáciai tárgyalásoknak, s arra gondolt, olyan ez, mint amikor az ember egy totyogós kisgyermeknek magyaráz, egy anyóssal folytatott beszélgetéssel súlyosbítva. Ostoba, fárasztó, kimerítő – és szükséges. Japán egy perccel korábban engedett valamit. Ez nem érte váratlanul Adlert. Cook még a múlt héten kiszedte ezt az információt Nagumóból, most azonban itt hevert az asztalon. Ez volt a jó hír. A rossz hír viszont az, hogy most ők várnak valamit cserébe. A diplomáciai tárgyalások szabályai a kompromisszumokra épültek. Az ember sosem kap meg mindent, amit akar, és sosem ad meg a másik félnek mindent, amit az kér. A probléma abban állt, hogy a diplomácia művészete feltételezte, egyik oldal sem kényszerül életbevágó fontosságú dolgot feladni soha – valamint, hogy mindkét fél felismeri, melyek azok az életbevágóan fontos dolgok. S ha mégsem, amint ez gyakran megtörténik, akkor a diplomácia bukásra van

ítélve, azok örömére, akik tévesen azt hiszik, hogy a háborúk mindig a hozzá nem értő diplomaták miatt robbannak ki. A háborúk sokkal inkább a semennyire sem csereszabatos nemzeti értékek következményei, mely esetekben a kompromisszum egyszerűen nem lehetséges. Mindenesetre a nagykövet most azt várta, hogy Adler némi kis teret nyújtson.

– A magam nevében szólva hálás vagyok, hogy tudomásul veszik a guamiak feltétel nélküli jogát, hogy amerikai állampolgárok maradjanak. Örülök továbbá, hogy országuk lehetővé teszi az Északi-Mariana-szigetek lakóinak, hogy döntsenek a saját sorsukról. Biztosít engem arról, hogy Japán tiszteletben fogja tartani a választások eredményeit?

– Azt hiszem, ezt világosan kifejezésre juttattuk – felelte a nagykövet azon tűnődve, hogy nyert-e valamit vagy sem.

– És a választásokon részt vehetnek, akik...

– Természetesen a sziget minden állandó lakosa. Az én hazám pontosan ugyanúgy hisz az egyetemes választójogokban, mint az öné. Valójában – tette még hozzá – kiegészítő engedményt teszünk. Japánban húsz év a választási korhatár, de a jelen esetben tizennyolc évre csökkentjük. Nem akarjuk, hogy bárki is tiltakozzék amiatt, hogy a népszavazás bármilyen módon is tisztességtelen volna.

Te agyafúrt csirkefogó, gondolta Adler. Ily módon az összes katona szavazhat, és a nemzetközi megfigyelők számára, ez pusztán apróságnak tűnik majd. A külügyminiszter-helyettes bólintott, mintha meglepődött volna, majd írt valamit a jegyzetömbjére. Vele szemközt az

asztal túloldalán a nagykövet egy jó pontot könyvelt el magának. Elég sokáig kellett várnia rá.

*

– Ez igazán egyszerű – mondta a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Segítenek nekünk?

Senki sem számított arra, hogy ez az értekezlet bárkinek is örömet okoz. Az igazságügy-minisztérium ügyvédjének magyarázatával kezdődött, mégpedig az Egyesült Államok büntető törvénykönyve kémkedéssel kapcsolatos fejezetének 18. cikkely 793E bekezdésének alkalmazásáról minden amerikai állampolgárra nézve, valamint, hogy a szólás- és sajtószabadság milyen mértékben nem terjed ki a törvény megsértésére.

– Azt kérik tőlünk, hogy segítsünk hazudozni? – döbrent meg az egyik vezető újságíró.

– Pontosan – felelte Ryan.

– A mi szakmai elkötelezettségünk...

– Maguk amerikai állampolgárok – emlékeztette őket Ryan – akárcsak az azokon a szigeteken élő emberek. Az én feladatom nem az, hogy gyakoroljam azokat a jogokat, amelyekre önök most gondolnak, hanem az, hogy garantáljam azokat a jogokat az önök és mindenki más számára ebben az országban. Akár segítenek nekem, akár nem. Amennyiben segítenek, könnyebben, jobban és kevesebb véráldozattal végezhetjük el a munkánkat. Ha nem segítenek, akkor valószínűleg többen szenvedik kárát.

– Kétlem, hogy Madison és a többiek feltételezték valaha is, hogy az amerikai sajtó az ellenségnek nyújtana segítséget háború idején – jegyezte meg az igazságügy-

minisztériumból jött hölgy.

– Ezt sosem tennék – tiltakozott az NBC képviselője. – Azt viszont, hogy a másik irányba lépünk akcióba...

– Hölgyeim és uraim! Nincs időm alkotmányjogi vitákra. Most szó szerint élet-halál kérdéséről van szó. A kormányuk a segítségüket kéri. Ha nem adják meg, akkor előbb vagy utóbb az amerikai népnek kell számot adniuk arról, miért nem segítettek. – Jack azon tűnődött, vajon megfenyegette-e őket valaha is valaki ily módon. A maga részéről tisztességes játszmának tartotta, mindazonáltal nem számított rá, hogy az újságírók ugyanúgy fogják látni a dolgokat, ahogyan ő. Eljött az olajág átnyújtásának ideje. – Én viszem el a balhét. Ha segítenek nekünk, tőlem senki sem tudja meg.

– Ezt nem veszem be. Úgyis kiszivárogozott – tiltakozott a CNN-es.

– Akkor majd elmagyarázzák az amerikaiaknak, hogy hazafiként cselekedtek.

– Én ezt nem így értelmezem, dr. Ryan.

– Én viszont igen – felelte-mosolyogva Jack. – Gondolják meg! Mégis, mi bajuk származhat belőle? Mellesleg hogyan szivárogná ki? Ki más adna tudósítást róla?

Az újságírók elég cinikusak voltak ahhoz – szinte szakmai ártalom volt náluk –, hogy értsék a dolog humorát, de Ryan korábbi kijelentése talált. Komoly hivatásbeli kutyaszorítóba kerültek, s csak úgy kerülhetnek ki belőle, ha más kategóriákban gondolkodnak. Ez esetben, ha nem segítik a hazájukat, bármennyire hirdethetik az elveket és a szakmai etikát... szóval a tévénézőket nem hatják meg

annyira a magas röptű elvárások, mint kéne. És Ryan egyébként sem kér túlságosan sokat. Mindössze egyetlen dolgot, és ha okosan csinálják, talán senki sem veszi észre.

Az újságírók szívesebben vitatták volna meg a kérdést egymás között, de nem ajánlották fel nekik a lehetőséget, és egyiküknek sem volt mersze ahhoz, hogy ezt indítványozza, így aztán egymásra néztek, és mind az öten bólintottak.

Egy napon megfizetsz ezért, olvasta ki Ryan a tekintetükből. Ő azonban úgy gondolta, hajlandó megbirkózni ezzel.

– Köszönöm.

Miután a vendégek távoztak, Ryan átment az ovális irodába.

– Megvan – mondta az elnöknek.

– Sajnálom, hogy nem nyújthattam ebben támogatást.

– Választási év van – értett egyet vele Jack. Már csak két hét volt az iowai jelölőgyűlésig, aztán New Hampshire következik, noha Durlingnak nem volt a pártjában ellenjelöltje, mindent egybevéve jobban szeretett ott lenni mindenütt. És azt sem engedhette meg magának, hogy megsértse a médiát. Végül is ezért tart nemzetbiztonsági tanácsadót. A kinevezett tisztségviselő mindig fogyóeszköz volt.

– Ha túlleszünk ezen az egészen...

– Visszatérek a golfozáshoz. Gyakorolnom kell.

Durling arra gondolt, hogy ezt is szereti ebben a fickóban. Ryan időnként megengedett magának egy-egy viccet,

pedig a szeme körül még az övéinél is nagyobbak a karikák. Még egy ok, amiért hálás lehet Bob Fowlernak ellentmondásos tanácsáért.

*

– Segíteni akar – mondta Kimura.

– Akkor segít a legtöbbet – felelte Clark –, ha normálisan viselkedik. Koga szan tiszteletre méltó férfi, a hazájuknak szüksége van egy visszafogott hangra. – Clark nem éppen ezt az utasítást várta, s csak abban reménykedett, hogy Washington tudja, mi az ördögöt csinál. Az utasítások Ryan irodájából érkeztek, ami némi vigaszt jelentett, de nem túl sokat. Legalább a helyi ügynöke megnyugodott.

– Köszönöm. Nem szeretném kockáztatni Koga szan életét.

– Ahhoz ő túl értékes. Talán Amerikának és Japánnak sikerül diplomáciai megoldást találnia. – Clark nem hitt ebben, de az ilyesfélék emlegetése mindig örömet szerez a diplomatáknak. – Ebben az esetben Goto kormánya megbukik, és talán Koga szan visszakapja előző helyét.

– Ahogy én hallom, Goto nem fog lemondani.

– Én is úgy hallom, de változhatnak a dolgok. Mindenesetre mi ezt kérjük Kogától. A további kapcsolattartás veszélyes volna – folytatta „Klerk”. – Köszönöm a segítségét. Ha ismét szükségünk lesz önre, a szokásos csatornákon keresztül vesszük fel önrel a kapcsolatot.

Hálája jeléül Kimura kifizette a számlát, mielőtt távozott.

– Ez minden, mi? – kérdezte Chavez.

– Valaki úgy véli, elég, és más teendők akad.

Ismét a nyeregbe, gondolta Chavez. De legalább kaptak

végre parancsokat, még ha érthetetleneket is. Dél előtt tíz óra volt. Az utcára lépve kettéváltak. Az elkövetkezendő néhány óra során mobiltelefon-készülékeket vásároltak, fejenként három-három darabot az új digitális modellből. A kompakt készülékek elfértek egy ing zsebében. Még a dobozaik is olyan kicsinyek voltak, hogy egyik tisztnek sem okozott gondot, hogy elrejtse őket.

*

Chet Nomuri szintén megtette ugyanezt, lakcímekeként egy hanamacui lakáscímet adott meg. Gondosan kialakított díszlet volt ez is, és hitelkártyák meg jogosítvány is járt hozzá. Bármilyen legyen is a feladata, kevesebb mint harminc nap áll rendelkezésére az országban, hogy teljesítse. Most pedig még egyszer utoljára visszatér a fürdőházba, mielőtt eltűnik a föld színéről.

*

– Egyetlen kérdés – mondta csendesen Ryan. Trent és Fellows feszengtek a nemzetbiztonsági tanácsadó fürkésző tekintetétől.

– Meddig várjunk rá? – kérdezte Sam Fellows.

– Tudják, milyen korlátokkal nézünk szembe a csendes-óceáni térségben.

Trent fészkelődni kezdett ültében.

– Ha arra gondol, hogy nincsenek meg a lovak a...

– Attól függ, milyen lovakat használunk – felelte Jack.

Mindkét bennfentes fontolóra vette a hallottakat.

– Durva eszközökkel? – kérdezte Al Trent.

Ryan bólintott.

– Abszolút. Vitába szállnak emiatt?

– Attól függ, mit ért ezalatt. Mondja el! – kérte Fellows. És Ryan elmondta, amit tudniuk kellett.

– Valóban ilyen messzire akar elmenni? – kérdezte Trent.

– Nincs más választásunk. Feltételezem, gyönyörű lenne lovagi tornát vívnunk a becsület mezején, meg a többi maszlag, de mint szó volt róla, nincsenek lovaink. Az elnöknek tudnia kell, hogy a kongresszus támogatja-e. És csak maguk ketten fognak tudni arról, mi történik a kulisszák mögött. Ha maguk támogatnak bennünket, akkor a többiek is beállnak a sorba a Dombon.

– És ha nem jön be? – tudakolta Fellows.

– Akkor felköthetjük magunkat, magukat is beleértve – mondta Ryan.

– Felsorakoztatjuk a bizottságot – ígérte Trent. – Meglehetősen rizikós játékot űz, barátom.

– Hát ez igaz – értett egyet Jack, s a kockára tett életekre gondolt. Tudta, hogy Al Trent a dolog politikai oldaláról is beszél, Ryan azonban megparancsolta magának, hogy tegye félre azokat a gondolatokat. Persze, nem mondhatta ki, mire gondolt. Trent biztosan gyengeségnek vélné. Figyelemre méltó, mi mindenben nem értenének egyet. De most az a fontos, hogy Trent szava sokat ér.

– Folyamatosan tájékoztat bennünket?

– A törvény értelmében – felelte mosolyogva a nemzetbiztonsági tanácsadó. A törvény szerint a kongresszust a „kulisszák mögötti” műveletek után kellett tájékoztatni a történetekről.

– És mi a helyzet az elnöki rendelettel? – A Ford-adminisztráció idején született rendelet megtiltotta az

ország hírszerző ügynökségeinek gyilkosságok elkövetését.

– Van egy záradékunk. Háború idejére nem alkalmazandó – felelte Ryan.

A záradék tulajdonképpen egy elnöki dekrétum volt, miszerint a törvényt úgy kell értelmezni, ahogyan azt az elnök gondolja. Röviden szólva, minden, amit Ryan most javasolt, technikai értelemben véve legális, feltéve, hogy a kongresszus jóváhagyja. Meglehetősen macerás végigfuttatni egy javaslatot, de a demokrácia már csak ilyen.

– Akkor az i-re felkerült a pont – jegyezte meg Trent. Fellows egy bólintással nyugtázta társa kijelentését. Mindkét kongresszusi képviselő a vendéglátójukat figyelte, aki felemelte a telefonkagylót, és lenyomta egy előre beprogramozott szám gombját.

– Ryan vagyok. Indítsa be a gépezetet!

*

Az elektronikus sajtó tette meg az első lépést. A csendes-óceáni flottaparancsnokság dühödött tiltakozása ellenére három tévéstáb állította fel kameráit az egymás melletti szárazdokokban veszteglő *Enterprise* és *John Stennis* mellett.

– Arra nem kaptunk engedélyt, hogy bemutassuk önöknek a hajó hátsó részén lévő károkat, de jól értesült forrásból tudomásunkra hozták, hogy súlyosabbak annál, mint amilyenek látszanak – mondták a riporterek minimális eltéréssel. Miután az élő beszámolókat leforgatták, a kamerákat átállították és több vágóképet vettek fel az

anyahajókról, majd a kikötő túloldalára vitték a kamerákat, és onnan filmezték a hajókat. Szinte háttérnek látszottak, mint valami archív híradófelvételen, és a hajókat meg a dokkokat mutatták riporterek nélkül. Ezeket a kazettákat kapta meg valaki, aki majd egyéb célokra digitalizálja.

*

– Ez két beteg hajó – jegyezte meg elkeseredetten Oreza. A két anyahajó külön-külön nagyobb erőt képviselt, mint az Egyesült Államok teljes parti őrsége és a haditengerészet. Bármilyen okosak is, hagyták, hogy seggbe lőjék mindkettőt. A visszavonult főtörzs érezte, hogy felmegy a vérnyomása.

– Mennyi idő alatt lehet rendbe hozni őket? – kérdezte Burroughs.

– Hónapok. Hosszú idő. Hat hónap... Épp, amikor beköszönt a tájfun évszaka. – Orezáat ez még jobban elkedvetlenítette. Ha belegondolt, egyáltalán nem dobta fel az az ötlet sem, hogy olyan szigeten tartózkodjék, amelyet tengerészgyalogosok támadnak meg. Ez a magaslat, ahol a háza állt, beleesett a föld-levegő rakétaegység látóterébe, és azok biztosan tüzelni fognak. Meglehet, hogy nem is olyan rossz ötlet, ha eladja egymillióért. Ennyiből már vásárolhatna egy másik hajót, egy másik házat, és Florida partjainál horgászgathatna. – Ugye, tudja, hogy elrepülhet, ha akar?

– Ugyan, mi ez a sietség?

A választási plakátokat már kinyomtatták és postára adták. A sziget kábeltelevíziójának külszolgálati csatornája néhány óránként friss tudósítást adott a saipani tervekről. A sziget

most mindenesetre jóval nyugodtabb volt. A japán turisták a szokásos udvariassággal viselkedtek, a katonák pedig többnyire fegyvertelenek voltak. A katonai járműveket útépitési munkára használták, a katonák barátságos látogatásokat tettek a sziget iskoláiban. Két új baseballpályát létesítettek szinte egyik napról a másikra, és egy új ligát hoztak létre. Már az a szóbeszéd járta, hogy néhány első osztályú japán csapat Saipanon fog tréningezni tavasszal, ezért stadiont kell építeni, és talán, már ezt is suttogták, Saipannak saját csapata lesz. Ennek van értelme, gondolta Oreza, elvégre a sziget közelebb van Tokióhoz, mint Kansas City New Yorkhoz. A sziget állandó lakói nem örültek a megszállásnak. Pusztán nem látták a szabadulás lehetőségét, és azt tették, amit a legtöbb ember ilyen helyzetben, megtanultak együtt élni vele. A japánok igyekeztek annyira kitérni az útjukból, hogy a lehető legelviselhetőbbé tegyék a dolgot.

Az első héten mindennaposak voltak a tiltakozó megmozdulások. A japán parancsnok, Arima tábornok azonban minden tiltakozó csoporttal találkozott, a csoportok vezetőit behívta az irodájába beszélgetni, mégpedig televíziós kamerák jelenlétében, sőt gyakorta élő televíziós közvetítés formájában. Ezt követték a kifinomultabb válaszok. Civil politikusok és üzletemberek hosszú sajtókonferenciát tartottak, dokumentálván, milyen sok pénzt fektettek be a szigetbe, grafikonokon mutatták, mi mindent tettek a helyi gazdaságért, és ígérték, hogy még többet tesznek. Úgy tettek, mint akik tolerálják a feléjük irányuló haragot, s minden lehetőséget kihasználtak

arra, hogy megígérjék, tiszteletben tartják a rövidesen megtartandó választások eredményeit. Mi is itt élünk, mondogatták, mi is itt élünk.

Kell lennie reménynek. Idestova két hete már, gondolta Oreza, és mindnyájan hallották az istenverte tárgyalásokról szóló jelentéseket. Mióta ül le Amerika tárgyalni ilyen ügyben? Talán pont erről van szó. Talán csak hazája nyilvánvaló gyengeségének jelei kergették őt a reménytelenségbe. Senki sem üt vissza. Legalább hazudja, hogy a kormány csinál valamit, akarta mondani a satellittelefon másik végén lévő tengernagynak...

– A kurva életbe! – Oreza átment a nappaliba, visszatette a szatfonba az elemeket, átcsúsztotta a keverőtál aljába fűrt lyukon az antennát és tárcsázott.

– Jackson admirális – hallotta.

– Itt Oreza beszél.

– Van valami új jelentenivalója?

– Igen, admirális. Hogyan folynak majd le a választások?

– Nem értem, főtörzs.

– A CNN azt szajkózza, hogy két anyahajónkat kiheréltek, és az emberek azt mondják, hogy szart sem tudunk kezdeni, uram. Jézusom, admirális! Amikor az argentinok elfoglalták az istenverte Falkland-szigeteket, az angolok azt mondták, nem engedjük. Én nem hallok ilyet. Mégis, mi az ördögöt gondoljunk?

Jackson néhány másodpercig mérlegelte válaszat.

– Nem szükséges elmondanom a hadműveleti kérdésekről folytatott beszélgetés szabályait. A maga feladata az, hogy infókkal lásson el, igaz?

– Egyfolytában azt halljuk, hogyan fogják megtartani a választásokat. A tőlünk keletre lévő rakétaállások most álcázva vannak...

– Tudom. És a Mount Takpochaón lévő keresőradar működik, a Kobleren és a repülőtéren körülbelül negyven vadászgép állomásozik, és további hatot számoltunk meg az Andersenen, Guamon. Nyolc tengeralattjáró cirkál maguktól keletre, és egy tankhajócsoport igyekszik... valami másra is kíváncsi? – Ez még akkor sem volt titok, ha Orezát esetleg „kompromitálták”, más szóval letartóztatták, amit egyébként Jackson nem tartott valószínűnek. Mindenki tudja, hogy Amerikának vannak felderítőműholdjai. Másrészt Orezának tudnia kell, hogy Jackson naprakészen tájékozott, s ami még fontosabb, foglalkozik a témával. Kissé szégyellte magát azért, amit mondania kellett: – Több bizalmat vártam volna egy olyan fickótól, mint maga, főtörzs. – Mindazonáltal a választól jobban érezte magát.

– Ezt akartam hallani, admirális.

– Ha bármi új dolog történik, tudasson róla.

– Igenis, uram.

Jackson megszakította a vonalat, és a *Johnnie Rebről* frissen kapott jelentést vette kézbe.

– Hamarosan, főtörzs – suttogta maga elé.

Eljött az ideje, hogy találkozzék a MacDill Légi Támaszponttól érkezőkkel, akik elég furcsa módon mindnyájan a szárazföldiek zöld színű egyenruháját viselték. Nem tudta, hogy olyasvalamit juttatnak majd eszébe, amelyet néhány hónappal azelőtt látott.

A férfiaknak nem csupán spanyolosan kellett kinézniük, de beszélniük is kellett spanyolul. Szerencsére ez nem ütközött különösebb nehézségekbe. Egy okmányszakértő repült Langleyből a georgiai Fort Stewartba, minden szükséges eszközzel felszerelve, beleértve tíz útlevelet is. Az egyszerűség kedvéért a valódi nevüket használják majd. Julio Vega törzsőrmester legjobb öltönyében foglalt helyet a fényképezőgép előtt.

– Ne mosolyogjon! – szólt rá a CIA okmányszakértője. – Az európaiak nem mosolyognak az útlevélképeken.

– Igen, uram. – Vega szolgálati beceneve, az Oso, vagyis Medve volt, most azonban már csak a haverjai szólították ezen a néven. A 175. rohamosztagezred 2. zászlóalj Foxtrott századának rohamosztagosai számára az egyetlen neve „törzsőrmester” volt, és tudták róla, hogy tapasztalt katona, aki segíteni fogja kapitányát a feladat során, amire most önként jelentkezett.

– Jobb ruhákra is szüksége lesz.

– Ki veszi meg? – kérdezte most már vigyorogva Vega, ám bár a fényképe azt a savanyú ábrázatot mutatja majd, amelyet rendszerint a viselkedési normákat be nem tartó katonák számára tartalékolt. Itt nem erről lesz szó, gondolta. Nyolc férfi, mindnyájan minősített ejtőernyősök (ahogyan minden ranger), mindnyájan voltak már itt-ott harci bevetésen, végül pedig a 175. ezred tagjaitól eltérően nem borotválták sündisznótüske rövidre a hajukat. Vega egy másik, hasonló csoportra gondolt, és lefagyott arcáról a mosoly. Nem mindnyájan tértek vissza élve Columbiából.

Spanyolul beszélők, gondolta, amint elhagyta a szobát. Valószínűleg spanyolul beszélnek a Mariana-szigeteken. A hadsereg legtöbb magasabb beosztású tiszthelyetteséhez hasonlóan Vega is esti iskolában szerzett diplomát, mégpedig hadtörténetből. Úgy érezte, szakmai szempontból így helyénvaló, és egyébként is a hadsereg fizette a taníttatását. És ha spanyolul beszélnek azokon a sziklákon, ez még inkább okot ad arra, hogy pozitívan gondoljon a feladatra. A hadművelet neve, amit véletlenül hallott meg egy Diego Checa nevű kapitánnyal folytatott rövid beszélgetés során, szintén kedvező előjelnek látszott. ZORRO hadművelet volt a neve, és ez olyannyira szórakoztatta a kapitányt, hogy beavatta első tiszthelyettesét. Az „igazi” Zorrót Don Diegónak hívták, igaz? A kapitány elfelejtette a bandita vezetéknévét, a tiszthelyettese azonban nem. Hogyan utasíthatna vissza valaki egy ilyen feladatot, akit Vegának hívnak? – gondolta Oso.

*

Milyen jó, hogy formában vagyok, gondolta Nomuri. Még a lélegzetvétel is nehezebbé esett itt az embernek. A Japánba látogató nyugati turisták legtöbbször a nagyobb városokban tartózkodik, és sosem fogja fel, hogy az ország legalább olyannyira hegyes, mint Colorado. Tocsimoto egy télen álmos, nyáron viszont nagyon is éber kis hegyi település, ahová a városok zsúfolt egyhangúságába belefáradt polgárok jártak ki pihenni. A 140-es országút végénél álló menedékház valójában nem üzemelt, Chetnek azonban sikerült találnia egy helyet, ahol egy négykerekű

terepmotort berelt. Azt mondta a tulajdonosnak, hogy mindössze néhány órára viszi el a gépet. A pénzéért és egy kulcscsomóért cserébe komoly, noha udvarias figyelmeztetést kapott, hogy le ne térjen az ösvényről és legyen óvatos. Nomuri kedvesen köszönetet mondott a férfinak, és útjára indult a Taki folyó mentén – inkább szép patak, mint folyó volt – fel a hegyekbe. Az első óra és körülbelül hét mérföld után megállt, kikapcsolta a motort, kihúzta füléből a fül dugókat és figyelt.

Semmi. Semmilyen nyomot nem látott-a zuhatagos patak melletti kavicsos, sáros ösvényen, a maroknyi rusztikus nyári lak az út mentén lakatlannak tűnt, és akár mennyire is fülett, nem hallott mást, csak a szél zúgását. A térképe szerint két mérföldre egy gázlónak kell lennie, ami minden bizonnyal használható, és átvághat rajta keletnek a Siraisi hegy irányába. A Siraisi hegy lejtőit ugyancsak kivájta és számos völgygel szabdalta a víz és az idő vasfoga. Legszebb völgyét még nem tarkították házak és nyaralók. Talán cserkészek járnak ide nyáron táborozni és ismerkedni a természettel, amelyet teljes erőből igyekeztek kizsákmányolni a többiek. Persze még valószínűbb, hogy e helyen nem voltak olyan értékes ásványi kincsek, hogy megérje utat vagy vasútvonalat építeni. Légvonalban százmérföldnyire esett Tokiótól, és ezzel az erővel gyakorlatilag lehetett volna az Antarktison is.

Nomuri délnek fordult, és a meredek hegy simább részén felkapaszkodott a déli orom tetejére. Többet akart látni és hallani. Egyetlen magányos, félig épült lakóházat vett észre néhány mérföldnyivel az orom alatt, de nem látta szénégető

tüzének füstoszlopát, sem a forró fürdőből felszálló gőzt, nem hallott semmi mást, csak a természet hangjait. Nomuri fél órán át pásztázta, a vidéket összecsukszó látcsövével, komótosan és alaposan, majd északra és nyugatra fordult, de arrafelé sem fedezte fel emberi jelenlét nyomait. Végül a településre vezető ösvényt követve elégedetten leereszkedett a patak mentén.

– Mostanság senki sem jár erre – mondta a motorkölszösz, amikor Nomuri közvetlenül napnyugta után visszatért. – Megkínálhatom teával?

– *Dozo* – köszönöm – mondta a CIA-tiszt. Barátságos főbólintással fogadta el a teát. – Csodaszép errefelé.

– Bölcsen tette, hogy ebben az évszakban jött ide. – Az ember mindenáron beszélgetni akart. – Nyáron a fák lombosak és gyönyörűek, de hogy ezek az izék milyen zajosak! – mutatott a motorokra. – Tönkreteszik a hegy békéjét, de jól élek belőle – vallotta be a férfi.

– Vissza kell térnem ide. Annyira zaklatott az élet az irodában. Itt az ember érzi a csendet.

– Talán elmesélhetné néhány barátjának – ajánlotta a férfi. Nyilvánvalóan pénzre volt szüksége, hogy megéljen szezonon kívül is.

– Igen, elmesélem nekik – biztosította Nomuri a férfit.

A kölszöszös barátságos meghajlással engedte útjára a CIA-tisztet, aki beindította kocsiját, és nekivágott a Tokióba visszavezető háromórás útnak.

*

– Valóban úgy érzik, hogy menni fog? – kérdezte Jackson az egybegyűlt tiszteteket.

– Jókor teszed fel a kérdést, Robby – jegyezte meg az egyik tiszt. Ha elég ostobák ahhoz, hogy amerikai civileket engedjenek kószálni az országukban, hát használjuk ki az ebből adódó előnyöket.

– A bejutás még mindig aggaszt – jelentette ki a légi navigációs térképekre és a műholdfelvételekre pillantva a légierő képviselője.

– A navigációs referenciák nagyon jók, de valakinek gondoskodnia kell az AWACS madarokról.

– Az rendben van – biztosította a légiharc-parancsnokság ezredese. – Mi kivilágítjuk nekik az eget, ti pedig ezt a részt használhatjátok mutatott palcájával a harmadik térképre.

– A legénység? – kérdezte aztán Robby Jackson.

– A szimulátorokon dolgoznak. Ha szerencsések, útközben kialusszák magukat.

*

A feladattervező szimulátor elég élethűnek bizonyult ahhoz, hogy bolonddá tegye Sandy Richter belső hallását. A berendezés félúton állt legkisebb fia új Nintendo ketyeréje és egy teljesen felszerelt repülőgép-szimulátor között. A túlméretezett sisak ugyanolyan, mint amelyet a Comanche-ában viselt, csakhogy fineszesebb. Ami az AH-64-es Apacheban szemüvegméretű monitorral indult, mostanra szuper szélesvásznú képet adott a világról – az ember fején. És még ennél is jobbnak kell majd lennie, pedig már most képet adott a komputer generálta felszínről az összes repülési infóval egyetemben, miközben a pilóta keze a botkormányon volt, aki a szintén virtuális helikoptert navigálva gyorsított a víz fölött az egyre közelebből

látszódo part meredek sziklái felé.

– Egyenesen a szurdokra – mondta Richter az egyébként a hátsó pilótaülést elfoglaló társának, aki most mellette ült, mert a szimulátor nem igényli az effajta hitelességet.

Egy szuperkomputer hatórányi munkájának eredményét figyelték. Az elmúlt három nap során kapott műholdfelvételeket analizálták, összerakták, nagyították, kicsinyítették, majd háromdimenziós képpé alakították át. Az eredmény úgy festett, mint valami szemcsés videó.

– Balra lakott terület.

– Értettem. Látom. – Fluoreszkáló kék foltot látott, ami a valóságban sárga-narancs kvarcvilágítás lehetett. A pilóta felfelé húzta az oldalsó botkormányt, hogy feljebb vigye a gépet a két órája tartott tizenöt méteres magasságról.

Az elsötétített szobában a repülőszemélyzetet figyelőket lenyűgözte, ahogy mindkét test bedől, hogy megbirkózzék a fordulaton fellépő gravitációs erővel, ami a szimulálást futtató számítógépben létezett csupán. Akár nevezhetek volna is ezen, csak hogy Sandy Richtert nem lehetett kinevetni.

Ahogy átlépte a virtuális partot, felkapaszkodott egy szirthez, és amellet haladt tovább. Ez volt Richter elképzelése. Utak és házak látszottak a Japán-tengerbe futó folyóvölgyekben. A pilóta úgy gondolta, amennyire csak lehet, jobb lesz akusztikailag fedeznie magát, és kihasználni a lefelé irányított képességeket.

– Föntről vadászgépek – figyelmeztetett egy női hang, akárcsak az igazi küldetés során.

– Kicsit lejjebb megyek – felelte Richter a géphangnak, és

lesiklott jobbra a szirt alá. – Ha a talajtól tizenöt méterre megtalálsz, akkor vesztettem, szívi.

– Remélem, ez a lopakodó szar tényleg működik. – Az első jelentések sokat aggodalmaskodtak a japán F-15-ösök radarja miatt. Valahogy leszedtek egy B-1-est, egy másik pedig súlyos károkat szenvedett, és senki sem tudta egészen pontosan, hogy történt.

– Majd megtudjuk.

Mi mást mondhatna a pilóta? Ebben az esetben a számítógép döntötte el, hogy az elképzelés valóban bevált-e. A virtuális gyakorlat utolsó órája rutinszerű talajközeli repülés volt, mégis elég kimerítő ahhoz, hogy Richternek egy kiadós zuhanyozásra legyen szüksége, miután leszáll a Comanche-csal. Persze tudta, hogy ott, ahová mennek, nem lesz ilyesmire lehetőség. Egy pár siléc viszont jól jönne.

– És mi van, ha a többiek...

– Akkor, azt hiszem, megtanuljuk szeretni a rizst. – Az ember nem aggódhat minden miatt.

Kigyulladtak a lámpák, lekerültek a sisakok, Richter egy közepes méretű helyiségben találta magát.

– Sikeres bejutás – értékelte a gyakorlatot az ezzel megbízott őrnagy. – Készen állnak egy kis kiruccanásra?

Richter egy pohár jeges vizet emelt fel a terem hátsó részében álló asztról.

– Tudja, sosem gondoltam, hogy ilyen messzire vezetek egy Comanche-ot.

– És mi a helyzet a többi holmival? – tudakolta a fegyverkezelője.

- Akkor pakolják fel, ha odaértek.
- És a kijutás? – kérdezte Richter. Mennyivel jobb lett volna, ha beavatják a dologba.
- Egy, talán két választása van. Esetleg három. Még nem döntöttük el. Most vizsgáljuk – felelte biztatásul az őrnagy.

*

A jó hír az volt, hogy úgy tűnt, mindnyájan a felhőkarcoló tetejére épített tetőtéri lakásokban laknak. Erre számítani lehetett, gondolta Chavez. A gazdag nagyvárosiak, mint ezek a gazemberek is, bármilyen épületben lakjanak, mindig kikapják maguknak az egész felső szintet. Úgy vélte, az ilyen alakok attól érzik nagynak magukat, hogy mindenki másra lenézhetnek, ahogyan a Los Angeles-i felhőkarcolók tetejéről néztek le a gazdagok a mexikóiak nyomornegyedeire gyermekkorában. Mindazonáltal egyikük sem volt katona soha.

Azon igyekezett, hogy egy magas helyet találjanak. Ez könnyen ment. A város lépcsős elrendezése ismét a kezükre játszott. Egyszerűen kiválasztották a megfelelő épületet, besétáltak, lifttel felvitették magukat a legfelső emeletre, onnan pedig kísétáltak a tetőre. Chavez felállította gépét egy állványra, kiválasztotta a legnagyobb látószögű objektívet, és fényképezni kezdett. Az utasítások szerint az sem okozott gondot, ha teljes napfényben dolgozik, de az időjárás istenei együttműködtek velük, és szürke, borongós délutánt bocsátottak rájuk. Chavez két kockát exponált mindegyik épületre, majd visszatekereszt, kivette a gépből a kazettákat, dobozba rakta és felcímkézte őket. Az egész fotózás nem tartott tovább fél óránál.

- Már hozzászoktál, hogy megbízz a fickóban? – kérdezte Chavez, miután átadták az anyagot.
- Csak ahhoz szoktam hozzá, hogy benned megbízom, Ding – felelte a pillanat feszültségét oldva csendesen Clark.

38.

A kocka el van vetve

– Tehát?

Ryan hosszan fontolgatta a választ. Adler megérdemli, hogy tudjon valamit. A tárgyalásokon feltételezik az őszinteséget. Az ember sosem mondja el a teljes igazságot, de azt sem feltételezik róla, hogy csak hazudik.

– Tehát csináld úgy, mint eddig – felelte a nemzetbiztonsági tanácsadó.

– Semmit sem teszünk. – Állítás volt, nem kérdés.

– Nem ülünk ölbe tett kézzel, Scott. Nem fogják beadni a derekukat, vagy igen?

Adler a fejét rázta.

– Valószínűleg nem.

– Bátorítsd őket, hogy újragondolják az álláspontjukat – mondta Ryan. Ezzel ugyan nem segített sokat, de mondania kellett valamit.

– Cook úgy véli, egyes politikai erők azon dolgoznak odaát, hogy enyhítsenek a helyzeten. Japán partnere biztató információkkal szolgált.

– Van odaát két orosz újságírónak álcázott CIA-tisztünk. Kapcsolatba léptek Kogával. Ő sincs elragadtatva a

fejleményektől. Azt üzentük, viselkedjék úgy, mint általában. Nincs értelme veszélybe sodorni azt az embert, de ha... A legjobb, ha Cook kipuhatolja ennél a fickónál, ki a kormányban a valódi ellenzék, és milyen erővel rendelkezhetnek. De semmi esetre se fedje fel, kivel állunk kapcsolatban.

– Oké, továbbítom. Különben az eddigiekhez tartjuk magunkat? – kérdezte Adler.

– Ne adj nekik semmi lényegeset. Tudod kelletni magadat egy darabig?

– Azt hiszem. – Adler az órájára pillantott. – Ma minálunk ülésezünk, kezdés előtt még le kell ülnöm Brettel.

– Rendszeresen tájékoztass!

– Meglesz – ígérte Adler.

*

Groom Lake, pirkadat előtt. Két C-5B szállítógép gördült a kifutópálya végére, majd a levegőbe emelkedett. A szállítmány könnyű volt, mindössze három helikopter és egyéb felszerelés esett egy-egy gépre, ami igazán nem sok olyan repülők esetében, amelyeket két tank szállítására terveztek. Az egyiküknek azonban hosszú útja lesz, ötezer mérföldnél is hosszabb, és az ellenszél miatt kénytelen lesz kétszer a levegőben tankolni, ami viszont teljes kisegítő személyzetet igényel mindkét gép esetében.

Richter kivette az elválasztó karfát a háromülékes sorból, és berakta a fül dugóit. Amint a gép felszállt, keze automatikusan pilótazakója zsebébe tévedt, ahol a cigarettáját tartotta – legalábbis néhány hónappal ezelőttig, amíg abba nem hagyta a dohányzást. A francba! Hogyan

indulhat az ember csatába cigaretta nélkül? – tette fel magának a költői kérdést, majd a párnának döntötte a fejét, és hamarosan álomba szenderült. Még a gép lökését sem érezte, amikor Nevada hegységei fölött bekapcsolták a sugárhajtóművet.

A gép északnak fordult. Az ég sötét volt, és szinte végig ilyen is maradt. Legfontosabb feladatuk, hogy ébren és éberek maradjanak. A navigálásról a robotpilóta gondoskodik, és úgy választották meg az időpontot, hogy a kereskedelmi járatok már ne legyenek úton, és elkerüljék a nappal közlekedő magángépek forgalmát is. Övék volt az ég, a fura formájú felhőkkel, s metszően hideg levegővel a repülőgép alumíniumteste körül, miközben egy istenverte hely felé tartottak. A másik Galaxy legénysége szerencsésebb volt. Délnyugatnak fordult, és kevesebb mint egy óra alatt már a Csendes-óceán felett repült a Hickham Légi Támaszpont irányába.

*

A USS *Tennessee* egy órával korábban érkezett Pearl Harborba. Révkalauz nélkül, önállóan, pusztán egy vontatóhajó segítségével kötött ki az egyik kinyúló horgonyzóhelyen. Nem égtek a lámpák, a művelet a kikötő többi megvilágított mólójának odaszüremelő fényénél zajlott. Az egyetlen meglepetést a parton álló hatalmas tankautó jelenléte okozta. A hivatali kocsit és a mellette álló admirális azonban nem érte váratlanul Claggett parancsnokot. A pallót egykettőre felszerelték, és a csendes-óceáni tengeralattjáró-haderők parancsnoka még azelőtt átsietett rajta, mielőtt a létrát a torony oldalához rögzítették volna.

- Isten hozta a fedélzeten, admirális! – szólta ki a kapitány a vezérlőállásból, majd lement a létrán, hogy a kabinjában találkozzék Mancuso admirálissal.
- Örülök, Dutch, hogy sikerült útra bocsátania – mondta mosolyogva Mancuso.
- Örülök, hogy végre táncba vihetem a lánykát – jegyezte meg Claggett. – Az összes szükséges dízel üzemanyaggal rendelkezem, uram – tette hozzá.
- Ki kell szivattyúznunk az egyik tankját. – A *Tennessee* hatalmas volt, több üzemanyagtartállyal rendelkezett.
- Miért, uram?
- Néhány JP-5-nek kell. – Mancuso kinyitotta aktatáskáját, és előhúzta a parancsot. Még alig száradt meg a tinta rajta.
- Különleges hadműveletről van szó.
- Claggettnek már a nyelvén volt, hogy: „Miért éppen én?“, de visszafogta magát. Inkább beprogramozott pozíciója ellenőrzésébe fogott.
- Meglehet, hogy belekeveredem ott valamibe, uram – jegyezte meg.
- Az elképzelés szerint fedezékben maradnak, de a szokásos szabály alkalmazásával. – A szokásos szabály azt jelentette, hogy Claggett mindig szabadon gyakorolhatja parancsnoki döntési jogát.
- Figyelem! – hallatszott a hangszóróból. – A dohányozni tilos jelzés az egész hajón kikapcsolva. A dohányozni tilos jelzés az egész hajón kikapcsolva.
- Maga megengedi, hogy dohányozzanak a fedélzeten? – kérdezte a csendes-óceáni tengeralattjáró-haderők parancsnoka. Egy csomó kapitány nem ad rá engedélyt.

– A parancsnok döntési joga, igaz?
Kilenc méterrel odébb, a szonárhelyiségben Ron Jones egy komputerlemezt húzott ki a zsebéből.

– Megvan a javított szoftver – mondta a szonárosok parancsnoka.

– Ez még újabb. – Jones becsúszta a lemezt a kisegítő komputer nyílásába. – Eltaláltam magukat az éjjel, amikor átjutottak az Oregon SOSUS jelfogója fölött. Valami meglazult tengely?

– Egy szerszámosláda. Már túl vagyunk rajta. Később még kétszer átmentünk a jelfogó felett – hangsúlyozta a parancsnok.

– Milyen gyorsan? – kérdezte Jones.

– Másodszorra csak elcikáztunk fölötte.

– Egy apró rezdülést kaptam, semmi többet, és ez ugyanaz a szoftver, amit most betöltöttem magának. Szép, csendes hajót kapott, főnök. Állt a bál?

– A kapitány leszakított néhány stráfot, de most egyetlen laza szerkentyűt sem találna a fedélzeten. – Szünetet tartott.

– Ha jól odafigyel, még a vécépapír zörgését is meghallja. Jones az egyik székre telepedett, és körülnézett a zsúfolt munkahelyen. Ez az ő világa. Nem sokat tudott a hajó parancsairól, de Mancuso kikérte a véleményét a víz állapotával kapcsolatban, és azon aggódott, mi van, ha a japánok esetleg épségben elfoglalták az Egyesült Államok tengerészetének honsui SOSUS-állomását. Az már biztos, hogy a hajónak pokolian veszélyes útja lesz, talán elsőként a csendes-óceáni flotta tengeralattjárói közül. Nagy és lassú, gondolta. Egyik kezével megérintette a

munkaasztalt.

– Tudom, ki maga, Jones doktor – mondta a másik férfi gondolataiban olvasva a szonárfőnök. – Én is értem a dolgomat, oké? – Kávéjéért nyúlt, és reflexszerűen töltött egy csészével látogatójának is.

– Köszönöm.

– Az *Asheville* és a *Charlotte*?

Jones a kávéjába meredve bólintott.

– Ismeri Frenchy Lavalt?

– Tanított a katonaiskolában, jó régen.

– Frenchy a főnököm volt a *Dallason*, amikor Mancuso admirálisnak dolgoztunk. A fia az *Asheville*-en szolgált. Ismertem. Személyes ügy.

*

– Az Amerikai Egyesült Államok nem fogadja el a jelen helyzetet, nagykövet úr. Úgy vélem, ezt világosan kifejtettem – mondta Adler az ülés második órája tájékán. Valójában a tárgyalások megkezdése óta naponta legalább nyolc alkalommal világossá tette ezt.

– Mr. Adler! Amennyiben országa nem óhajtja folytatni ezt a háborút, amely senkinek sem hoz hasznot, nem kell mást tenniük, mint tiszteletben tartani az általunk tervbe vett választásokat... teljes nemzetközi ellenőrzés mellett.

Valahol Kaliforniában egy rádióállomás heteken át a Lui, Lui minden fellelhető változatát sugározta. Talán a külügyminisztériumnak is ezt az adót kellett volna hallgatnia. Mindenesetre jó tréning lett volna erre a tárgyalássorozatra. A japán nagykövet amerikai választ várt hazája nagyvonalú

ajánlatára, miszerint visszaadják Guamot – mivel nem szerezték vissza azonnal erővel –, s a diplomata most nemtetszését fejezte ki, hogy Adler semmivel sem viszonozza ezt a baráti gesztust. Újabb kártyát kéne kijátszania? Ha így van, semmit sem tesz az asztalra, amíg Adler nem mutat neki valamit.

– Természetesen hálásak vagyunk, hogy hazája beleegyezik a választások nemzetközi ellenőrzésébe, és örömről fejezzük ki, hogy ígéretet tesznek az eredmények tiszteletben tartására. Mindazonáltal ez nem változtat a tényen, hogy szuverén nemzeti területről beszélünk, melynek lakosai már szabadon, az Egyesült Államokkal választottak politikai szövetséget. Sajnos, abbéli képességünket, hogy látszólagos értéken elfogadjuk az ígéretüket, erősen gyengíti a választásokat kiváltó helyzet.

A nagykövet felemelte a kezét, elszomorította, hogy diplomáciai nyelven hazugnak nevezték.

– Mivel tehetnénk még világosabbá a dolgot?

– Természetesen azzal, hogy elhagyják a szigeteket – felelte Adler. Ennek ellenére már tett egyfajta engedményt. Nem utasította el teljes mértékben Japán választási ígéretét, ezáltal visszaadott valamit a nagykövetnek. Persze nem sokat, nem annyit, amire az számított: a választások ötletének elfogadását, miszerint az határozza meg a szigetek sorsát. Mindkét fél még egyszer kölcsönösen kifejtette állásfoglalását, majd a délelőtti szünet következett, amikor mindenki kinyújtózhatott kissé.

A terasz hideg volt és szeles, mint mindig. Adler és a

nagykövet a nyáron szabadtéri ebédlőnek használt tér két ellenkező oldalára húzódtak vissza, stábtagsaik azonban elkeveredtek, hogy véleményt cseréljenek, amit a tárgyalásvezetők közvetlenül nem tehettek meg.

– Nem túl nagy engedmény – jegyezte meg Nagumo a teáját iszogatva.

– Szerencsések, hogy ennyit is kaptak, hiszen tudjuk, hogy kormányköreikben sem mindenki támogatja az akciójukat.

– Igen – felelte Szeidzsi –, ezt mondtam magának.

Chris Cook rákényszerítette magát, hogy kihallgatástól tartva ne nézzen körül. Túl színpadias lett volna. Inkább a Kennedy Center felé fordulva iszogatta az italát.

– Nem hivatalos kapcsolatfelvétel történt.

– Kivel?

– Kogával – mondta halkán Cook. Ha Adler képtelen megfelelően játszani, legalább ő megteszi.

– Ó! Igen, ő a logikus választás.

– Szeidzsi! Ha ügyesen manőverezünk, mindketten hősként kerülhetünk ki ebből. – Hiszen mindenki számára ez lenne az ideális megoldás. Hát nem?

– Milyen kapcsolatfelvétel volt? – kérdezte Nagumo.

– Csak annyit tudok, hogy nagyon szokatlan. Most viszont meg kell kérdeznem, hogy Koga vezeti-e azt az ellenzékét, akinek maga jelentést tesz?

– Ő is közéjük tartozik, természetesen – felelte Nagumo. Ez volt a legtökéletesebb információ. Az amerikaiak nagyon kicsit engednek, s most világos az ok: abban reménykednek, hogy Goto törékeny parlamenti koalíciója az idő és a bizonytalanság következtében összeomlik. S

neki nincs más dolga, mint letörni az amerikaiak lelkesedését, így hazája győzedelmeskedik... Igen, ez elegáns. Ami Chris jövendölését illeti a heroikus végjátékról, nos tulajdonképpen félig igaza van.

– Vannak mások is? – kérdezte Cook. A válasz előre megjósolható és automatikus volt.

– Persze hogy vannak, de nem fedhetem fel a kilétüket. – Nagumo átgondolta kicsit a forgatókönyvet. Az amerikaiak hazája politikai aláaknázására bázíroznak, ez azt jelenti, hogy a katonai lehetőségeik gyengék. Micsoda remek hír!

*

Az első KC-10-es tanker felszállt Elmendorfból, és Nome-tól keletre kapcsolódott össze a C-5-össel. Ez néhány percet vett csak igénybe, mégis meglehetősen trükkös feladat véghezvinni az eddig ismert legtermészetellenesebb aktust, hogy két sok száz tonnás repülőgép úgy kapcsolódjék össze a levegőben, mint páráshoz a tavaszi legyek. A dolgot veszélyesebbé tette, hogy a C-5-ös pilótája alig látott többet a tanker orránál, és huszonöt percig kellett szoros formációban repülniük. Ráadásul a hárommotoros KC-10-es farmotorja közvetlenül a Galaxy T alakú farokrészére zúdította az égéstermékét, ami erősen és folyamatosan dobálta a gépet, ez viszont állandó irányítási korrekciókat igényelt. Ezért fizetnek ilyen sokat, gondolta a repülőruhájában verítékező pilóta. Aztán a tartályokat feltöltötték, a gépek elváltak egymástól, a Galaxy meredeken lefelé siklott, a tanker pedig jobbra fordult. A szállítógépet fedélzetén megnyugodtak a gyomrok, miközben a Bering-szoros felé

vették az irányt. Hamarosan egy másik tanker száll fel Semyáról, és szintén belép az orosz légtérbe. Azt viszont nem tudták, hogy egy másik amerikai gép titkos menetet vezetve szintén arrafelé szántja az eget. Az amerikai légi térképeken Verino néven jelölték a transzszibériai vasút mentén fekvő, a századfordulón épült várost, amely a célállomás volt.

*

Végre helyére került az új tengely. A kapitány számára ez tűnt a leghosszabb és legfáradtságosabb javítómunkának, amit valaha is látott. A hajón az egész tengelycsatornában helyükre kerültek a csapágyak és a tömítések. Száz férfi és nő dolgozott rajta. A mérnökök húsz órát húztak le naponta, a civil hajógyári munkások, akik az óriási betonteknőben dolgoztak a súlyos berendezéssel, sem sokkal kevesebbet. Hamarosan az utolsó feladat következik. A hatalmas daru már a tengely távolabbi vége felé irányította a ragyogóan fénylő, új propellert. A kilenc méter széles és precízen kiegyensúlyozott szerkezet alig két óra múlva a világ legdrágább kétpropelleres hajójára kerül.

*

Ryan a CNN kora reggeli tudósításában látta, hogy a felvételt a kikötő túoldaláról készítették, a képernyő bal alsó sarkában az „élő közvetítés” felirat látszott. A mikrofont tartó riporternő semmi újról nem tudott beszámolni Pearl Harborból.

– Amint mögöttem látható, a USS *Enterprise* és a *John Stennis* a szárazdokkban vesztegel. Seregnyi munkás

dolgozik azon, hogy megjavítsa a világ eddigi legdrágább hadihajóit, mely erőfeszítés minden bizonnyal több...

– ...hónapot vesz igénybe – fejezte be Ryan a mondatot. – Csak hajtogasd nekik.

A többi csatorna hamarosan ugyanezt az információt adja le majd a hírekben, Ryan azonban a CNN-től, az egész világ hírforrásától függött.

*

A *Tennessee* lemerüléshez készült. Két ASW helikopter kísérte és egy Spruance osztályú romboló is a közelében tartózkodott, fényjelzésekkel utasítva a tengeralattjárót, hogy húzódjon mellé.

Közvetlenül kihajózás előtt öt katona lépett a fedélzetre. Rangjuknak megfelelően szállásolták el őket. Az első feladat az volt, hogy mindnyájuknak vadonatúj gumitalpú cipőt adjanak, és tájékoztassák ókét a csend fontosságáról.

– Miért? Miért olyan nagy dolog ez? – kérdezte az egyik tiszt, miközben a szállását szemlélte, és azon tűnődött, hogy egy koporsó minden bizonnyal kényelmesebb ennél, amennyiben egyáltalán megéli, hogy belefektessék.

Fülsiketítő visítás hallatszott.

– Hát ezért – felelte egy elektrotechnikus tiszthelyettes. Ő, bár nem borzongott bele, azért még hozzátette. – Sosem szokom meg ezt a hangot.

– Jézusom! Mi az ördög volt ez?

– SQS-53-as hangradar egy bádoggkannán. És ha maga ilyen hangosan hallja őket, ők is tudhatják, merre vagyunk. A japánoknak is van ilyen készülékük.

Verino egykor MiG-támaszpont volt, ahonnan megtámadhatták Japánt vagy Kínát és megvédehték magukat a felőlük érkező támadásoktól, attól függően, hogy éppen ki volt paranoid és ki kit sajnált le egy bizonyos politikai pillanatban, gondolta a pilóta. Még sosem járt hasonló helyen, s noha megváltoztak a két ország közti kapcsolatok, sosem gondolta volna, hogy továbblépnek az Oroszország európai területére tett látogatásoknál. Most egy Szuhoj 27-es repült ezermérföldnyire tőle két óránál, igazi rakétákkal felszerelve, és vezetőjének a fejében valószínűleg cinikusan megfordult, hogy: „Istenem, milyen hatalmas célpont!” A két repülőgép egy órája csatlakozott egymáshoz, és mert nem volt idő oroszul beszélő tisztet keresni a feladathoz, viszont nem akarták megkockáztatni, hogy angolul beszéljenek a légi ellenőrzés frekvencián a szállítógép olyan engedelmesen követte a vadászgépet, mint juhászkuitya a terriert.

– Kifutópálya a láthatáron – mondta fáradtan a másodpilóta.

Rutinszerű leszállás volt, a pilóta csupán a földet érés előtt vette észre a rámpán álló két C-17-est. Tehát nem ő az első idelátogató amerikai gép. Talán a másik kettő személyzete meg tudja mondani, hol pihenhetnék ki magukat.

Az utasokkal zsúfolt JAL-747-es nyugatra fordult, a csendes-óceáni szelekkel szembe, és maga mögött hagyta Kanadát. Szato kapitányt vegyes érzelmek

háborgatták. Most is, mint mindig, örült, hogy oly sok honfitársát viheti haza, de azt is érezte, hogy ezek az emberek menekülnek Amerikából, és ez már nem tetszett neki. A fiától hallott a B-1-esek lelövéséről, és ha az országa képes tönkretenni két amerikai repülőgépanyahajót, ha képes elsüllyeszteni kettőt a verhetetlennek tartott tengeralattjáróik közül, és képes leszedni két stratégiai bombázóját, akkor mégis mi félnivalójuk lehetne ezektől az emberektől? Jobboldalt egy másik 747-est látott, a KLM Japánból érkező gépét, nyilván amerikai üzletemberekkel a fedélzetén, akik szintén menekültek. Nem mintha bármi félnivalójuk lett volna. Talán inkább a szégyen, gondolta Szato. Elmosolyodott. Az út hátralévő része könnyűnek ígérkezett. 4600 tengeri mérföld, kilenc és fél órnyi repülési idő, ha pontosan olvasta az időjárási előrejelzést, és háromszázhatvan utasa egy újjászületett országba érkezik haza, amelyet a fia és a bátyja őriznek. Hamarosan visszatér majd Észak-Amerikába, egyenesebb gerinccel és büszkébb tekintettel, amint az nemzete képviselőjéhez illik. Sajnálta, hogy már nem tartozik a hadsereghez, amelynek ezt a megújult büszkeséget köszönheti, de valamikor régen elkövetett egy helyrehozhatatlan hibát. Most azzal veheti ki részét e nagy történelmi változásból, hogy a képességeihez mérten a legjobban vezeti a légibuszát.

*

Jamata kora reggel üzenetet kapott. Aznap akart visszatérni Saipanra, hogy megkezdje választási körútját a sziget kormányzói székének megszerzéséért. A hír

kormányzati ügynökségeken keresztül jött. Minden, ami Gotóhoz és a külügyminiszterhez érkezett, most közvetlenül hozzájuk is eljutott. Ez cseppet sem volt nehéz. Az ország változik, és eljött az ideje, hogy érdemüknek megfelelően bánjanak azokkal, akik a valódi hatalmat gyakorolják. Hamarosan világossá válik az átlagemberek számára is, ki az, aki valóban számít az országban.

Koga, te áruló, gondolta a nagyiparos. Nem érte teljesen váratlanul a dolog. Az egykori miniszterelnöknek örült elképzelései voltak a kormányzás tisztaságáról meg arról, hogy ki kell kérni a közönséges dolgozók jóváhagyását. Jellemző, hogy örült nosztalgiát érez valami iránt, ami tulajdonképpen sosem létezett. Természetes, hogy a fellengzős politikusoknak az olyanok irányítására és támogatására van szükségük, mint amilyen ő. Az is természetes, hogy ennek megfelelően méltóságteljesen engedelmesskedjenek uraiknak. Mit tettek ők valójában azonkívül, hogy igyekeztek megőrizni a prosperitást, melynek eléréséért mások, mint Jamata és a társai olyan keményen dolgoztak? Ha Japán a kormányától függne, hol tartana most az ország? A Koga-félék idealizmusa sehová sem vezet. Mert mit tudnak, mit tesznek a közönséges emberek? Azt, amit a jobbak mondanak nekik, és miközben elfogadják helyüket az életben, és elvégzik a számukra kijelölt feladatokat, jobb életet biztosítanak a maguk és a hazájuk számára. Hát nem egyszerű?

Nem olyan nehéz, mint a klasszikus korban, amikor az országot az öröklődő nemesség vezette. Ez a rendszer kétezer évig kielégítően működött, de nem felelt meg az

iparosodás korának. A mostani uralkodó csoport olyan férfiakból áll, akik megdolgoztak a pozícióikért és hatalmukért, előbb másokat szolgáltak alacsony beosztásokban, aztán intelligenciájuk – és őszintén szólva a szerencse – révén felemelkedtek, hogy gyakorolják a kiérdemelt hatalmat, ők tették Japánt azzá, ami. Az ő vezetésükkel fejlődött a kis szigetállam hamuból és romokból ipari nagyhatalommá, ők, akik megszegyénítették a világ egyik nagyhatalmát, hamarosan megszegyénítenek egy másikat, és a világ csúcsára emelik hazájukat, elérve mindazt, amit a Todzso-féle katonai betonfejűeknek nem sikerült.

Koga nem tanulta meg, hogy időben félreálljon az útból, hogy elfogadja a helyzetét, ahogyan Goto tette. Most pedig összeesküvést sző, hogy megtagadja hazájától az igazán naggyá válás történelmi esélyét. Miért? Mert nem illik bele a jóról és a rosszról alkotott örült képzetébe, vagy mert veszélyes? Mintha veszély nélkül születtek volna igazi eredmények valaha is.

Ezt nem szabad megengedni, gondolta Jamata, és a telefonhoz nyúlt, hogy felhívja Kanedát. Ettől még Goto is visszahökölne. Jobb, ha házon belül intézi. Lassan itt az ideje, hogy gyakorolja személyi hatalmát.

*

– Ó, ez nagyszerű – mondta Chavez.

– Nem te vagy az, aki nem szereti a kémkedést? – kérdezte Clark, miután a parancsokat kitörölve becsukta laptopját. – Azt hittem, vissza akarsz menni a félkatonai buliba.

– Én és az a nagy pofám. – Chavez a pad háttámlájának dörzsölte hátát.

– Elnézést – mondta egy harmadik hang. Mindkét CIA-tiszt felnézett. Egyenruhás rendőr állt előttük, a derékszíjára fűzött pisztolytáska nem volt üres.

– Helló! – köszöntötte mosolyogva Clark. – Kellemes reggelünk van, igaz?

– Igaz – felelte a rendőr. – Tokió nagyon különbözik Amerikától?

– Ebben az évszakban Moszkvától is.

– Moszkvától?

Clark a kabátzsebébe nyúlt, és előhúzta az útlevelét.

– Orosz újságírók vagyunk.

A rendőr belenézett az útlevelebe, majd visszaadta.

– Moszkvában sokkal hidegebb az idő?

– Sokkal – bólintott Clark.

A rendőr aznapi kíváncsiságát kielégítve odébbállt.

– Nem olyan biztos, Iván Szergejevics – jegyezte meg Chavez a rendőr távozása után. – Itt is meglehetősen hideg lehet.

– Feltételezem, hogy te mindig kaphatsz más munkát.

– És kihagynám mindezt a szórakozást? – Mindketten felálltak, és parkoló kocsijuk felé indultak. Egy térképet találtak a kesztyűtartóban.

*

A verinói orosz légi támaszpont személyzete természetes kíváncsiságot tanúsított, de a már száznál is több amerikai, akiket a legjobb barakkokban szállásoltak el, nem sietett jóllakatni az érdeklődést. A három

helikoptert és a két lakókocsit a MiG-25-ös vadászgépek számára, épített hangárokba tölték. A szállító repülőgépeket is, de túl nagyok voltak, a farkuk kilógott a szabadba, könnyen összetéveszthették őket az IL-86-osokkal, amelyek alkalmanként megálltak a támaszponton. Az orosz földi személyzet biztonsági kerítést vont köréjük, ami az oroszok nemtetszésére mindennemű kapcsolatot megakadályozott a két légielő személyzete között.

A legszélső hangárban lévő két lakókocsit vastag, fekete koaxiális kábellel kapcsolták össze. Egy másik kábel az ugyancsak őrzött hordozható szatellitcsatlakozáshoz futott.

– Rendben, forgassuk meg! – mondta egy őrmester. A megállapodás kikötötte, hogy az amerikaiaknak be kell engedniük valakit (nyilván hírszerző tiszt volt), és ez az orosz figyelte, amint a komputer képernyőjén megjelenő madárkalitka forogni kezdett, akár egy gramofon. Majd a kép függőlegesen mozgott, mintha a tengelye fölött repülne. Megvan! – szólt az őrmester. Bezárta az ablakot a komputerképernyőn, és megnyomta a megfelelő gombot, hogy átküldje a képet a három azonos helikopterre.

– Megkérdezhetem, mit csinált most? – érdeklődött az orosz.

– Csak megtanítottuk a komputereknek, mit keressenek, uram. – Bármennyire őszinte volt a válasz, az orosz egy mukkot sem értett belőle.

A második lakókocsiban zajló tevékenységet már könnyebben megértette. Számos magas épületről készült kiváló minőségű fotót szkenneltek és digitalizáltak, helyzetüket csupán néhány méter toleranciára

programozták, majd összehasonlították a nagyon magasról készített fotókkal, amelyeket meg kellett mutatni a műholdkameráknak. A tiszt közel hajolt, hogy élesebben lássa a képet. A rangidős amerikai tiszt kissé kínosan érezte magát, noha parancsot kapott, hogy semmi olyat ne tegyen, amivel megbánthatná az oroszokat.

– Olyan, mint egy lakóház, ugye? – kérdezte őszinte kíváncsisággal az orosz.

– Igen, olyan – felelte a tapasztalt vendégszeretet ellenére lúdbőrösen az amerikai tiszt. Parancs vagy sem, főbenjáró szövetségi bűn megmutogatni ezeket bárkinek is, aki nem rendelkezik megfelelő engedéllyel.

– Ki lakik itt?

– Fogalmam sincs. – Miért nem megy már el ez a fickó a fenébe?

Estére a többi amerikai is előkerült, katonához egyáltalán nem illő bozontos hajjal, és kocogni kezdtek a kifutópályát körülvevő út mentén. Néhány orosz csatlakozott hozzájuk, így egyfajta verseny kezdődött. Mindkét csoport alakzatban futott. Ami barátságosan indult, hamarosan elkeseredett versengéssé vált. Egykettőre kiderült, hogy az elit csapatokhoz tartozó amerikaiak megszokták, hogy mindenben a legjobbak, velük szemben állt az oroszok büszkesége és jobb akklimatizáltsága. *Szpetnyáz*. Az oroszok hamarosan zihálva néztek egymásra, de mert olyan bázis volt, ahol nincs sok szórakozás, keményfejű parancsnokkal, elég jó kondícióban voltak, hogy tíz kilométer után még sikeresen tartsák magukat. A futást követően hamar kiderült: a nyelvi korlátok útját állják a

beszélgetésnek, mindazonáltal a látogatók feszültsége szavak nélkül is elég nyilvánvaló volt.

*

– Bizarrul festenek ezek az izék – mondta Chavez.

– Szerencsénk van, hogy ezt a helyet választották. – Már megint biztonsági okból, gondolta Clark, akárcsak Pearl Harborban, ahol egy rossz hírszerzői értékelés alapján a vadászgépeket és a bombázókat csokorba gyűjtötték, hogy megvédjék a szabotázs ellen. Másrészt egyazon helyen könnyebb megoldani a gépek karbantartását, noha eredetileg nem erre a bázisra szánták őket, így aztán a hangárok nem elég nagyok. Ennek eredményeként hat, a sajátos formájáról könnyen beazonosítható E-767-es állt a szabadban, tőlük kétmérföldnyire. Ráadásul a vidék olyannyira zsúfolt, hogy a támaszpontot nem lehetett különösebben elszigetelni. Ugyanabból az okból épültek lapos területekre a városok, mint a repülőterek, csak hogy a városok nőttek ki előbb a földből. Mindenfelé könnyűipari létesítmények álltak, és a nagyjából négyszögletes légi bázist minden oldaláról autópályák szegélyezték.

Clark és Chavez a fákon ellenőrizte a szélirányt. Északnyugati szél. A leszálló gépek délkeleti irányból érkeznek. Ennek tudatában kell helyet találniuk.

Most mindent bevetettek. Az alacsony Föld körüli pályán keringő elektronikus felderítő műholdak szintén gyűjtötték a jeleket, rögzítvén az AEW repülőgépek őrjárat helyeit. Nem olyan jól ugyan, mint egy elektronikus felderítő repülőgép tudná, viszont sokkal biztonságosabban. Az elektronikus csatarendet rögzítették, és noha az elektronikus felderítés

technikusai nem csak jó hírt közöltek, legalább voltak adataik, amelyekből az operatívok kialakíthatnak valamiféle tervet. Pillanatnyilag a három E-767-es útvonalát térképezték fel. Látszólag napról napra állandóak voltak, a napi eltéréseket helyi szélviszonyok is okozhatták, vagy bármi más, ami szükségessé teszi, hogy informálják róla a földi ellenőrző központjaikat. És ez is jó hír.

*

A közepes árkategóriájú hotel drágább volt annál, amit rendszeren megengedhettek maguknak, de közvetlenül a közeli légi támaszpont egyik kifutópályája alatt emelkedett. A vidék lakói talán már annyira megszokták a zajt, hogy észre sem veszik, gondolta Chavez a tokiói szállodájukba folytonosan behallatszó utcai zajra emlékezve. A hátsó szobák jobbak, biztosította őket a portás, de a legjobb, amit felajánlhatott, egy sarokszoba volt. Az igazán elviselhetetlen zaj a hotel bejárati oldalán lévő szobák lakóinak jutott: a kifutópálya vége csak fél kilométerre esett a bejáratától. Igazából a felszállás rázott meg mindent, a landolásokat sokkal könnyebben át lehetett aludni.

– Nem biztos, hogy ez a hely az esetem – jegyezte meg a szobába lépve Chavez.

– És az kit érdekel? – Clark egy széket húzott az ablakhoz, figyelőállásba helyezkedett.

– Ennek gyilkosságszaga van, John.

– Igen, azt hiszem. – A francba, még mennyire, hogy gyilkosság. Dingnek igaza van, de valaki azt mondta, nem az, és ez azért számít valamit.

*

– Nincs más lehetőség? – kérdezte Durling elnök.

– Nem, uram, ahogy én látom, nincs. – Ryannek egyszer már sikerült megállítania egy háborút. Véget vetett egy „fekete” akciónak, ami valószínűleg súlyos politikai veszélybe sodorta volna a hazáját. Most pedig azon volt, hogy egy újabba vágjon bele... vagyis nem egészen, gondolta. Valaki más indította el ezt a háborút, neki mégsem tetszett, amit tenni készült. – Nem fognak visszakozni.

– Nagyon váratlanul ért bennünket – mondta csendesen Durling, noha tudta, túl késő ezen rágódnia.

– Talán ez az én hibám – felelte Ryan, kötelességének érezvén, hogy magát okolja érte. Végül is a nemzetbiztonság az ő asztala. Jól vagy rosszul cselekszik – mindenképpen emberek fognak meghalni. De hát tényleg nem volt más választás.

– És menni fog?

– Majd meglátjuk, uram.

*

Könnyebbnek bizonyult, mint várták. Három idomtalan kétmotoros repülőgép gurult egy sorban a kifutópálya végéig, ahol mindhárom szembefordult az északkeleti széllel. Megálltak, felpörgették a motorokat, s miután ellenőrizték, hogy nem csapnak ki lángok a motorokból, kiengedték a fékeket, és felszálláshoz gyorsultak. Clark az órájára pillantott, majd kihajtogatta maga előtt Honsu autóatlaszát.

*

Csupán egy telefonhívásba került. A Boeing cég

kereskedelmi repülőgép-csoportja úgynevezett „Rendkívüli alkalmassági direktívá”-t bocsátott ki a 767-es repülőgépeinek robotleszálló rendszerével kapcsolatban. Az ismeretlen eredetű hiba a TWA légi járatánál fordult elő egy St. Louisba történő leszállás alkalmával, és amíg a hiba természetét ki nem derítik, kifejezetten tanácsolják a pilótáknak, hogy további értesítésig ne használják a repülésirányítási rendszernek ezt az elemét. A direktívát elektronikus posta, telex és ajánlott levél útján továbbították a 767-es minden üzemeltetőjének.

39.

Elsőként a szem

Senkit sem ért meglepetésként, hogy a honolulu-i, San Franciscó-i, New York-i és seattle-i japán konzulátusokat bezárták. Mindenütt FBI-ügynökök jelentek meg egyazon időben, és közölték, hogy azonnal ki kell üríteni a konzulátust. Az udvariasan, ámde szenvtelenül végighallgatott hasztalan tiltakozások után a diplomaták bezárták az épületeket, és buszokra szálltak, amelyek a legközelebbi repülőtérré szállították őket, ahonnan Vancouverbe repülnek. Őrizet mellett mentek a buszokhoz, főként, hogy megvédjék őket a helyi rendőrség által kordában tartott tüntető csöcseléktől. Honolulu-ban a busz elég közel haladt el a Pearl Harbor-i tengerészeti támaszponthoz ahhoz, hogy a tisztségviselők egy utolsó pillantást vethessenek a szárazdokokban veszteglő két repülőgép-anyahajóra. Fotók is készültek a tény

megörökítésére. Egy pillanatig sem csodálkozott a felvételeket készítő konzulátusi tisztviselő, hogy a busz elején utazó FBI-ügynök nem akadályozta meg ebben. Végül is az amerikai média mindent kitergetett, ahogyan elvárták tőlük.

A diplomaták táskáit átvilágították, nincs-e náluk fegyver vagy robbanóanyag – ez természetesen képtelenség lett volna –, de nem nyitották ki a táskákat, ami a diplomaták nemzetközileg garantált kiváltsága. Amerika gépet bérelt számukra, egy United-737-est, amely történetesen közvetlenül a tengerészeti támaszpont fölött repült el, lehetőséget adván a tisztviselőnek, hogy újabb öt képet exponáljon a dupla ablakon keresztül, ezeröttszáz méter magasságból. Az illető gratulált magának előrelátásáért, hogy kéznél tartotta a fényképezőgépét. Aztán szinte a teljes ötórás repülőutat átaludta Vancouverig.

*

– Az egyes és a négyes olyan, akár az újak, kapitány – bizonygatta a főgépész a *Johnnie Reb* parancsnokának. – Harminc, talán harminckét csomót is biztosíthatunk, amikor csak kériük.

A kettes és hármas számú tengelyeket kiiktatták, a hajótestben lévő nyílásaikat behegesztették, és a propellerek eltávolításával meglehetősen tiszteletreméltó maximális sebességet tettek lehetővé, bár vagy tizenöt csomóval elmaradt a hajó eddigi csúcsebességétől. A legmacerásabb eljárásnak a négyes számú meghajtó-szerkezetegység visszaállítása bizonyult, amelyet még egy versenyautóénál is finomabban kellett kiegyensúlyozni,

különben maximális fordulatszámom tönkremegy. A tesztelést is nagy műgonddal végezték: forgatták a propellereket, és minden egyes csapágyat megvizsgáltak a hosszú tengely mentén. Már túl voltak mindezen, és ma éjszaka el lehet árasztani a szárazdokkot. A parancsnok fáradtan kapaszkodott fel a betonlépcsőn az ember készítette hatalmas kanyon tetejére, onnan pedig a folyosó falához. Elég sokat kellett másznia a híd hátsó részén lévő kabinjáig, ahonnan elintézhet egy telefonhívást.

*

Mindjárt itt az idő. Clark a délkeleti irányt fürkészte szobájuk hátsó ablakából. A hideg levegő tiszta és száraz volt, néhány napfényben fehérlő könnyű felhő úszott a távolban, de lent már kezdett szürkülni.

– Kész? – kérdezte az idősebb férfi.

– Te mondad – felelte Chavez.

A hatalmas fémkamera doboza nyitva hevert a földön. Tartalmát hetekkel korábban elvámoltatta, a vámosok semmi figyelemreméltót nem találtak: a fotóriporterek ilyesmit szoktak magukkal hordani, noha ez valamivel kevesebb holmit tartalmazott annál, amit a legtöbben magukkal cipeltek. A doboz habbal kitöltött belső része úgy lett kialakítva, hogy három fényképezőgép, számos objektív férjen el benne, és volt néhány mélyedés a lámpáknak is, amelyek szintén teljesen köznapinak tűntek, de nem voltak azok. Az egyetlen magukkal vitt fegyver egyáltalán nem tűnt fegyvernek, és már Kelet-Afrikában is jó szolgálatot tett. Chavez felemelte az egyiket, ellenőrizte, mennyire van feltöltve a telep, és úgy döntött, nem dugja be a fal

konnektorba. Készenléti állásba kapcsolta, hallgatta a feltöltődő kondenzátorok halk elektronikus füttyülését.

– Itt van – mondta halkán Clark, amint meglátta a közeledő fényeket. Semmivel sem tetszett neki jobban a feladat, mint partnerének. De ezt nem is várták el tőle.

*

Az érkező E-767-es háromezer méter magasságban bekapcsolta fedélzeti fényeit, kiengedte a kerekeket. Ezután a külső leszálló fények következnek. Hatszáz méterrel a légi támaszpontot körülölelő ipari terület felett és ötmérföldnyi távolságra tőle a pilóta már látta a kifutópálya fényeit, de figyelmeztette magát, hogy még nem lazíthat a hosszú, unalmas járőrözés után.

– Fékszárnyak huszonöt – mondta.

– Fékszárnyak huszonöt – vette a másodpilóta a szárnyfelület végén lévő leszálló fékszárnyakat mozgó fogantyú után nyúlva.

– Kami Három leszálláshoz kész, kifutópálya a látótérben – mondta a pilóta, ezúttal a rádióba.

A torony annak rendje és módja szerint válaszolt, s a pilóta keze megfeszült. A finom vezérlőmozdulatokra összpontosított az alacsonyan fújó szelekhez alkalmazkodva, és a légtérben esetleg nem észlelt repülőgépek után fürkészsze. A legtöbb légi baleset, ezt jól tudta, leszálláskor történik, és a repülőszemélyzetnek éppen ezért különösen ébernek kell lennie a leszállás során.

*

– Megvan! – mondta Chavez közömbösen, miközben

magában lelkiismeretét csitítgatta. Hazája háborúban áll. A repülőgépen lévők egyenruhát viselnek, ezért ő tisztességesen játszik. Rohadtul egyszerű, noha visszagondolva az első alkalomra, akkor is könnyen ment a gyilkolás. Akkor még büszkeséget is érzett, gondolta múltó szégyenkezéssel Chavez.

*

– Forró fürdőre és masszázusra van szükségem – engedett meg a segédpilóta egy személyes megjegyzést, miközben tekintetével a kétmérföldnyire lévő autópályát pásztázta. – Odalent minden tiszta, kifutópálya tiszta.

A pilóta bólintott, a jobbra eső műszerek felé nyúlt, hogy a földet éréshez beprogramozott száznegyvenöt csomóra csökkentse a sebességet, ami a Kami repülőgépen szállított üzemanyag-tartalék miatt volt ilyen magas.

– Két kilométer, minden normális – jelentette a másodpilóta.

*

– Most! – suttogta Chavez.

A csőszerűen meghosszabbított lámpa a vállán pihent, úgy célzott vele a közeledő repülőgép orrára, mint egy puskával, vagy még inkább, mint egy aknavetővel. Aztán ujját a gombra csúsztatta.

Az Afrikában már használt „varázslat” titka nem volt más, mint egy feljavított teljesítményű elemlámpa, csakhogy ennek xenonív izzója volt egy hárommilliós égő teljesítményével. Az egész szerkezet legdrágább része a reflektor, egy szépen megmunkált acélöntvény, amely a lámpa sugarát egymérföldnyi távolságban kábé tizenkét

méter átmérőre korlátozta. Könnyedén újságot lehetett volna olvasni a fényénél, de közvetlenül belenézve még ilyen távolságból is elvakította az embert. Miután nem halálos fegyvernek tervezték és kiviteleztek, az égőt leárnyékolták az ultraibolya sugarak ellen, amelyek maradandó kárt okoznak az emberi retinán. Ez a gondolat villant át Chavez agyán, amikor bekapcsolta a lámpát. Nem halálos, hát persze.

*

A kékesfehér fény intenzitása égette a pilóta szemét. Mintha közvetlenül a napba nézett volna, vagy annál is rosszabb. A fájdalomtól ösztönösen az arcához kapta kezét a műszerekről, és egyenesen a mikrofonba üvöltött. A másodpilóta éppen másfelé nézett, de az emberi szemet vonzza a fény, ez az ösztönös, normális reakció, különösen sötétben, s agyának nem volt elég ideje, hogy figyelmeztesse. Mindkét tehetséges és nagyszerű kiképzésben részesült repülő s vakon szenvedett, miközben a gép kétszázötven méternyire repült a talajtól és egymérföldnyire a leszállópályától. Noha a pilóta szemét zárva tartotta a fájdalom, keze a botkormány felé nyúlt, és megpróbálta egyenesben tartani a gépet. A másodpilóta ugyanezt tette, csak hogy mozdulatai nem pontosan ugyanazok voltak, és egy pillanatig inkább egymással, semmint a repülőgéppel harcoltak. Egyiküknek sem volt vizuális referenciája, a tájékozódás pillanatnyi hiánya eltérő szédülést okozott bennük. Az egyik úgy vélte, a gépük egy bizonyos irányba sodródik, a társa pedig egy másfajta mozgásra próbálta beállítani a műszereket, és mindössze

kétszázötven méter légréteggel maguk alatt nem volt idő eldönteni, kinek van igaza. Kettőjük harca csak azt eredményezte, hogy mikor az erősebb ragadta magához az irányítást, erőfeszítése mindnyájuk sorsát megpecsételte. Az E-767-es kilencven fokkal jobbra sodródott az üres gyárépületek felé, miközben megállíthatatlanul zuhant. A toronyban a légi irányítók hiába üvöltöttek a rádióba, a pilóták meg sem hallották a figyelmeztetéseket. A pilóta utolsó elkeseredett kísérlettel a fordulógomb felé nyúlt, hogy visszavigye madarát az égbe. Alig érintette meg, amikor érzékei már egy másodperccel korábban azt sugallták, véget ért az élete. Utolsó gondolata az volt, hogy ismét atombomba robbant hazája felett.

*

– Jézusom! – suttogta Chavez. Csupán egy másodperc, talán még annyi sem. A repülőgép orra úgy ragyogott a sötétedő égbolton, mintha felrobbant volna, aztán akár egy haldokló madár, egész észak felé sodródott. Ding kényszerítette magát, hogy ne nézze a becsapódást. Egyszerűen nem akarta látni vagy tudni, hová csapódik be. Az nem számított. A tűzgolyó úgy világította meg a környéket, mint egy lesújtó villám. Chavezt mintha gyomorszájon vágták volna, amikor ráébredt, mit tett, és úgy érezte, hánynia kell.

*

A Kami Öt látta a tízmérföldnyire, a repülőtér közeléből felcsapó szörnyű, sárga lángokat, ami csak egyet jelenthet. A repülősök fegyelmezett emberek. A következő E-767-es pilótája és másodpilótája hirtelen ürességet érzett a

gyomrában, izmaik megfeszültek. Arra gondoltak, ki döngölte magát a földre a századukból, melyik család kap váratlan látogatókat, kinek az arcát nem látják többé, kinek a hangját nem hallják többé, és azzal büntették magukat, hogy nem figyeltek a rádióra, mintha az bármit is számítana. Mindkét férfi ösztönösen fedélzeti ellenőrzést tartott: motorok rendben, elektronika rendben, hidraulika rendben. Bármilyen történet is a másik géppel, ez rendben van.

– Torony, itt az Ötös. Mi történt odaát?

– Ötös, itt a torony. A Hármassal baj történt, de nem tudjuk, miért. A kifutópálya szabad.

– Itt az Ötös, értettem. Folytatjuk a leszállást a kifutópályára. A két repülő egymásra nézett. A Kami Három. Jó barátok, elmentek. Egy ellenséges akciót könnyebb lenne elfogadni, mint azt a csúfságot, hogy leszállás közben tör össze magát az ember, bármilyen legyen is az oka. Nekik azonban most a repülési útvonalukra kell összpontosítaniuk, bánatuk ellenére be kell fejezniük egy feladatot, és biztonságban hazaszállítaniuk legénységük huszonöt tagját.

*

– Akarod, hogy átvegyem? – kérdezte Clark.

– Ez az én munkám, öregem. – Chavez ismét ellenőrizte a kondenzátor töltését, majd megdörzsölte az arcát, ökölbe szorította a kezét, hogy megállítsa azt a kis remegést, amit ugyan szégyellt, de meg is könnyebbült tőle. A széles sávot bevilágító leszállólámpák fénye elárulta, hogy megérkezett az újabb célpont, s ő a hazáját szolgálja, ahogyan azok ott fent az övékét, és ennyi. Jobb, ha megfelelő fegyverrel csinálja az ember, gondolta. Talán ugyanerre gondoltak

azok a fickók, tűnődött, akik a kardot szerették, amikor megjelentek a muskéták. Chavez még egyszer megrázta a fejét, hogy kiszellőztesse, amennyire lehet, hátrébb állt, és a nyitott ablakon keresztül megcélozta a közeledő repülőgépet. Volt ugyan egy árnyékoló, hogy odakint ne lássák a szobából jövő villanást, de nem akart a szükségesnél többet kockáztatni... most...

Ismét megnyomta a gombot, és az ezüstös alumínium élesen villant a repülőgép pilótafülkéjénél, mindössze egy másodpercre. Balra hallotta a felsíró motorokat, az első becsapódás helye felé tartottak. Az E-767-es először semmit sem csinált. Chavez azon tűnődött, vajon jól célzott-e. Aztán a gép orra kissé megbillent, de nem fordult el. Csak egyre gyorsabban süllyedt. Meglehet, hogy a szállodájukra zuhan, gondolta Chavez. Túl késő volt elfutni, talán Isten így bünteti őt ötven ember meggyilkolásáért. Fejét csóválva szerelte szét a lámpát, nyugalmat talált a műszaki feladatban.

Clark is felfogta, hogy nincs értelme kirohanni a szobából. A repülőgép már biztosan lángol... talán a pilóta is ugyanezt gondolja. A gép orra felemelkedett, s a Boeing alig tíz méterrel az épület tetejétől felbőgött. Clark az oldalsó ablakhoz húzódott, s látta a fordulás közben felettük elhúzó szárny csúcsát. A repülőgép felfelé kezdett kúszni, legalábbis megkísérelte, talán körözni akart, de nem volt elegendő ereje, és a kifutópálya felénél, körülbelül százötven méter magasságból zuhanni kezdett. Újabb tűzgolyóként csapódott a talajba. Sem ő, sem Chavez nem köszönték meg Istennek a szabadulást, amit talán meg

sem érdemelnének.

– Csomagold be a lámpát, és fogd a kamerádat! – adta ki az utasítást Clark.

– Minek?

– Elfelejtetted, hogy riporterek vagyunk? – mondta Clark, ezúttal oroszul.

Chavez remegő kézzel tette helyére a lámpát, Clark nem segített neki. Mindenkinek időre van szüksége, hogy feldolgozza az érzéseit. Elvégre nem rosszakat öltek meg, akik kiérdemelték a halált. Olyan embereknek vették el az életét, akik olyanok, mint ők, csak éppen olyan vezetőknek fogadtak szolgálati hűséget, akik nem érdemelték meg a lojalitásukat. Chavez végül kiválasztott egy kamerát meg egy objektívet a Nikon F-5-öshöz, és követte főnökét. A szálloda kis előcsarnokát már zsúfolásig megtöltötték a főként japán vendégek. „Klerk” és „Csekov” keresztülfurakodott rajtuk, és az országúton a repülőteret szegélyező kerítésig futottak, ahol az utóbbi fotózni kezdett. Elég nagy volt a zűrzavar, így aztán tíz percbe is beletelt, amire odajött egy rendőr.

– Mit csinálnak? – Nem annyira kérdés volt, inkább vád.

– Riporterek vagyunk – felelte igazolványát átadva „Klerk”.

– Hagyják abba! – utasította őket a rendőr.

– Megszegtük a törvényt? Itt voltunk a szemközti hotelban, amikor ez történt – fordult Iván Szergejevics a rendőr felé. Szünetet tartott. – Ó, az amerikaiak támadtak magukra. Óhajtja a filmet?

– Igen – felelte a rendőr. Kinyújtotta a kezét, és hálás volt a hivatali fellépése iránt tanúsított megértésért.

- Add oda a filmet Jevgenyij, de azonnal!
- „Csekov” visszatekerceselte a filmet, kivette a gépből és átadta a rendőrnek.
- Kérem, térjenek vissza a szállodába. Magukért jövünk, ha szükségünk lesz önökre.
- Ezt le merem fogadni, gondolta Clark.
- 416-os szoba – mondta hangosan. – Igazán szörnyűség. Túlélte valaki?
- Nem tudom. Most menjenek, kérem – közölte a rendőr. Átkísérte őket az úton.
- Isten legyen könyörületes hozzájuk! – mondta angolul Chavez, és úgy is értette.

*

Két órával később egy KH-11-es repült át a terület fölött, infravörös kamerái többek között az egész tokiói területet végigpásztázták. Az Országos Felderítő Iroda fotószakértői azonnal nyugtázták a két tüzet és a szétszóródott repülőgép-alkatrészeket. Nem kis elégedettséggel konstatálták, hogy két E-767-es lett a tűz martaléka. A szakértők főként a légierőhöz tartoztak, és mivel magasból szemlélték az emberi tényezőket, csak két döglött célpontot láttak. A képet pontos időzítéssel számos helyre juttatták el. A Pentagon J-3-as referatúráján úgy döntöttek, a ZORRO hadművelet első ténykedése a tervek szerint ment végbe. Mondhatták volna, hogy a remények szerint, de ezzel még elpuskáznák a szerencséjüket. Ami azt illeti, a CIA mégsem teljesen haszontalan, gondolták.

*

Már besötétedett Pearl Harborban. A szárazdokk

elárasztása tíz órát vett igénybe, ami kicsit gyorsabb volt a megszokottnál, és nem egészen biztonságos, de a háborúban mások a biztonsági szabályok. Két hatalmas kikötői vontató segítségével a *John Stennist* kivezették a dokkból, és maga mögött hagyta az *Enterprise*-t. A révkalauz idegesen, de rekordidő alatt vitte ki a hajót, aztán helikopteren tért vissza a partra; éjfél előtt a *Johnnie Reb* már nyílt vízen járt, és a rendes hajózási útvonalaktól távolodva nyugatnak tartott.

*

A balesetvizsgáló csoport szinte azonnal kiszállt tokiói főhadiszállásáról. A katonákból és civilekből álló csoport tagjai közül a civilek ismerték jobban a gépet, hiszen az valójában katonai célokra átalakított civil repülőgép volt. A Kami Öt „fekete dobozát” néhány percen belül megtalálták, a Kami Hármaset azonban nehezebb volt felkutatni. A valójában fényes narancsszínűre festett magnetofont elemzésre visszavitték a tokiói laboratóriumba. A japán katonák problémája azonban még bonyolultabb volt. Két értékes E-767-esüket veszítették el a tizből, egy másik pedig generáljavításon volt, és modernizálták a radarrendszereit is. Tehát mindössze hét maradt, így lehetetlen továbbra is hármat állandó szolgálatban tartani. Egyszerű matematika. Mindegyik gépet szervizelni kell, a legénységnek pedig pihenésre van szüksége. Még ha kilenc működő gépük lenne is, akkor is gyilkosan megerőltető volna az emberek és a berendezések számára hármat mindig feltölteni, hármat lenn tartani, újabb hármat pedig készenlétben. És még itt volt a repülési

biztonság kérdése. A vizsgálócsoport egyik tagja megemlítette a 767-esekkel kapcsolatban kiadott direktívát, és úgy értelmezte, hogy vonatkozik arra a modellre is, amelyet a japánok katonai célokra átalakítottak. A robot leszállórendszereket azonnal deaktiválták, és a civil vizsgálattevők első konklúziója az volt, hogy a hosszú felderítő repülés során elfáradt legénység a robotpilótát kapcsolta be a leszálláshoz. A rangidős egyenruhás tiszt hajlamosnak mutatkozott elfogadni ezt a verziót, egy dolog kivételével: kevés repülős szereti az automata leszállórendszereket, legkevésbé a katonai pilóták bízzák repülőgépet és életüket valamire, ami mikrochipekkel és szoftverekkel működik. Ráadásul a Hármas pilótájának holttestét úgy találták meg, hogy keze a motor teljesítményét szabályozó műszeren volt. Ennek ugyan nincs sok értelme, de a bizonyíték erre utalt. Talán a szoftver hibásodott meg valahol a rendszerben – ostoba és dühítő magyarázat két értékes repülőgép elvesztésére, még akkor is, ha volt már rá példa a komputer vezérelte repülés korában. Pillanatnyilag az a helyzet, hogy csak kétgépes állandó őrzőjáratot tarthatnak fenn, s egy harmadik mindig készen áll majd az azonnali felszállásra.

*

A felderítő műholdak három E-767-es őrzőjáratát konstatálták, és a légiérő hírszerzésének, valamint biztonságtechnikai szolgálatának ideges technikusai azon tűnődtek, vajon a japán légiérő megpróbál-e dacolni a repülőgép-üzemeltetés szabályaival. Az órákra pillantva megállapították: hat óra múlva, mialatt a szatellit folytatja az

adatgyűjtést, és kiszúrja az elektronikus sugárzásokat, megtudják a mese folytatását.

*

Jacksont ellenben egy másik műholdas információ aggasztotta. Negyvennyolc vadászgépről számoltak be Saipanon és hatvannégyről a Guamon lévő egykori Andersen Légi Támaszponton, amelynek két széles kifutópályája és hatalmas föld alatti üzemanyag-tároló tartályai igen kényelmesen szolgálták ki az érkező repülőgépeket. A két sziget százhusz mérföldnyire esett egymástól. Azokat a létesítményeket is figyelembe kellett vennie, amelyeket a hidegháború idején építettek a szigeteken. A bezárt északnyugat-guami repülőtérnek két használható párhuzamos kifutópályája volt, és ott volt még az Agana nemzetközi reptér a sziget közepén. A működő repülőtéren kívül számításba kellett vennie a kereskedelmi repülőteret is Rotán, egy másik elhagyott támaszpontot Timijanon és a Kobler Saipanon. A japánok furamód a Kobler repülőteret leszámítva figyelmen kívül hagyták az összes másodlagos létesítményt. A műholdas információk valójában arról számoltak be, hogy Timijant egyáltalában nem foglalták el – legalábbis a műholdfelvételek nem mutattak katonai járműveket, nyilván könnyű haderőknek kell ott lennie, valószínűleg helikopterről szállították őket oda Saipanról –, a szigeteket pusztán egy szűk csatorna választotta el egymástól.

Jackson admirális számára a száztizenkét vadászgép volt a legfontosabb. E-2-es AEW gépek, valamint a szokásos helikopterek segítik őket, amelyeket a sereg mindenhová

magával visz. Az F-15-ösöket és az F3-asokat SAM-ek is támogatják majd. Nagy munka ez egyetlen repülőgépanyahajó számára, még Bud Sanchez elképzelésével együtt is, ami nagyszerűbbé teszi az anyahajót. A lényeg azonban nem az ellenséges fegyverekkel szembeni harc. Az ellenség agyát kell megtámadni, mely háborús tény az emberek hajlamosak voltak elfeledni az évszázadok során. Robby Jackson remélte, hogy jól gondolja a dolgot, de még mielőtt megbizonyosodhatna róla, előbb valami más következik.

*

Clark meglepetésére a rendőr nem jött vissza. Talán hasznosnak találták a fotókat, de még valószínűbb, hogy nem. Mindenesetre ők nem maradtak tovább, hogy megtudják. Vissza a bérelt autóba, egy utolsó pillantás a kifutópálya mögött égő tűzre, épp amikor mindenki megkönnyebbülésére a három AEW repülőgép közül az első leszállt a támaszponton. Clark megfigyelte, hogy egy órával ezelőtt a szokásos három E767-es helyett csak kettő szállt fel, jelezvén, hogy szörnyű feladatuk gyümölcsöző volt. Ezt a tényt már a múhold is igazolta, zöld jelet adván egy küldetéshez, amelyről még egyik CIA-tiszt sem tudott semmit.

A legnehezebb mégis az volt, hogy mindezt elhiggyék. A szálloda halljában reggel vásárolt angol nyelvű újság címlapján a hírek nem nagyon tértek el azoktól, amelyeket Japánba érkezésük napján olvastak. Két sztori volt a Mariana-szigetekről, kettő pedig Washingtonról, ezenkívül azonban főként gazdasági hírek szerepeltek egy vezércikk

kíséretében arról, mily nagyon kívánják a normális kapcsolatok visszaállítását Amerikával, még azon az áron is, hogy ésszerű engedményeket tegyenek a tárgyalóasztalnál. Talán a helyzet realitása volt túl bizarr az emberek számára, hogy elfogadják, pedig a hírek legnagyobb részét szigorúan cenzúrázták. Egyetlen szó sem esett például a nukleáris rakétákról. Valaki vagy nagyon okos, vagy nagyon ostoba – esetleg mindkettő, attól függően, hogyan alakulnak a dolgok. Clark és Chavez egyaránt oda lyukadt ki, hogy ennek az egésznek az égvilágon semmi értelme, viszont ez a megállapítás vajmi kevés vigaszt nyújt a mindkét oldalon meggyilkolt emberek családjai számára. Még a vad és heves Falkland-háború alatt is gyújtóhangú beszédekkel igyekeztek feltüzelni a tömegeket. De most mintha újrafogalmazták volna Clausewitz megállapítását, mondván, hogy a háború nem a politika, hanem a gazdaság meghosszabbítása, és ily módon még az emberek meggyilkolása is civilizáltabb, mint politikai okokból. De nem kerülte el szemét az örült igazság. Az utak teli voltak a megszokott napi teendőiket végző emberekkel, csupán néhányan bámulták meg a légi támaszponton lévő roncsot, és néztek szembe egy látszólag helyreállított világgal. Az átlagpolgár ragaszkodott az ismert realitáshoz, másokra hagyván azt a részét, amit nem értett, amazok viszont azon tűnődtek, hogy ez miért nem tűnik fel mindenkinek.

Hát ide jutottam, gondolta Clark. Kém vagyok egy harmadik országbeli identitással, és olyasmit cselekszem, ami ellentétben áll a civilizált háborúról szóló genfi

jegyzőkönyvekkel – már amennyiben lehet civilizált háborúról beszélni egyáltalán. Alig tizenkét órával ezelőtt segített megölni ötven embert, mégis bérautót vezet az ellenség fővárosába igyekezve, és pusztán azért aggódik, hogy el ne felejtse balra tartani az úttesten, hogy megússza az összeütközést azokkal az ingázókkal, akik úgy vélik, hogy aki három méternél több helyet hagy az előtte lévő autó és a magáé között, nem tart az árral.

Szállodájuktól háromsaroknyira azonban mindez megváltozott. Chavez kiszúrt egy rossz irányban parkoló autót, melynek utasoldalán lefelé fordították a tükröt. Kimura üzent így, hogy sürgősen találkozni akar velük. Az üzenet veszélyt sugallt, ami megerősítette őket abban, hogy mindez nem egy perverz álom volt csupán. Ismét veszély költözött az életükbe. Legalább valami valódi volt.

*

A légi műveleteket közvetlenül éjfél után kezdték meg. Négy komplett F-14-es Tomcat század, továbbá négy F/A-18-as Hornet volt a fedélzeten, valamint négy E-3C Hawkeye. A szokásos légi támogatás gépei pillanatnyilag Midwayen állomásoztak, és az egy anyahajós hadműveleti csoport a csendes-óceáni szigetek létesítményeiről kap majd póttámogatást nyugat felé tartó útján. Az első parancs a levegőben történő tankolás gyakorlására vonatkozott a légierő tankereiből, amelyek szintén követik a flottát. Amint elhagyták Midwayt, négy gépből álló harci felderítőegységet alakítottak, ámbár a megszokott Hawkeye-támogatás nélkül. Az E-2-C nagy elektronikus zajt csapott, a kivezényelt hadműveleti csoport fő része

viszont nesztelen maradt, ami azt jelentette, hogy a hatalmas, szinte sziget nagyságú *Johnnie Reb* láthatatlan is lett.

Sanchez nyakig merült a légi hadműveletekben. Az volt a dolga, hogy egy, a jelek szerint kétesélyes csatát egyoldalúvá tegyen. A tisztességes harc képzelete olyan idegen volt neki, mint mindenki másnak, aki egyenruhát viselt. Csak körül kell nézni, hogy megértse az ember, miért. A saját embereit ismerte, viszont nem ismerte a szigetek repülőseit, és ez volt minden ami érdekelte. Bizonyára emberi lények, bizonyára van feleségük, gyermekeik, házaik, autóik és minden egyébük, amellyel egy tengerészdzsekibe öltözött férfi rendelkezik. A repülőfőnököknek azonban nem ez számított. Sanchez nem adna parancsba és nem nézne el olyan filmbe illő dolgot, mint a muníció pazarlása ejtőernyősökre, akik egyébként is meglehetősen nehéz célpontok. Neki a gépeiket kell lelőnie, s a rakéták korában ez legtöbbször azt jelenti, hogy a pilótának valószínűleg nincs esélye a katapultálásra. Szerencsére a modern korban az ember legfeljebb egy kis pontnak látja a célpontot, amelyet a tűzparancsrendszer sisakdisplayének segítségével kell „bekeríteni” és megtámadnia. Ez nagymértékben megkönnyíti a dolgot. És ha egy ejtőernyős bukkan fel a zuhanó gépből, ő akár segítséget is hív neki rádión, elvégre ő is repülő. És már az illető nem árthat az övéinek.

*

– Koga eltűnt – mondta Kimura. Hangja sürgető, arca sápadt volt.

– Letartóztatták? – kérdezte Clark.

– Nem tudom. Van valakink a maguk szervezetében?

Clark nagyon zord képet vágott.

– Tudja, mit csinálunk az árulókkal? – Mindenki tudta. – Az én hazám is ettől az embertől függ. Utánajárunk a dolognak. Most menjen!

Chavez megvárta, amíg a férfi elmegy, csak azután szólalt meg.

– Valakinek eljárt a szája?

– Meglehet. De az is, hogy az előadást rendező fickók nem akarják, hogy bármilyen kívülálló ellenzéki vezető elcsessze a dolgaikat. – Nocsak, most meg politikai elemző lettem, gondolta Clark. Ami azt illeti, az Interfax Hírügynökség akkreditált riportere is egyben. – Mit szólnál, ha benéznénk a követségre, Jevgenyij?

*

Serenko egy találkozóra indult éppen, amikor a két amerikai megjelent irodája ajtajában. Egy villanásra megfordult a fejében, hogy ez is ritkaság, elvégre nem túl gyakran látogatnak CIA-tisztek az orosz követségre, hogy a KGB utódjával folytassanak üzleti tárgyalást. Aztán azon tűnődött, mi hozhatta őket ide.

– Mi a gond? – kérdezte, és Clark adta meg a választ.

– Koga eltűnt. – Serenko őrnagy leült, és intett látogatóinak, hogy foglaljanak helyet az irodájában. Szükségtelen volt azt mondania, hogy csukják be az ajtót. – Mindentől függetlenül történhetett – kérdezte Clark –, vagy valaki fecsegett?

– Nem hiszem, hogy a PSID csinálta volna. Még Goto utasítására sem. Valós bizonyíték nélkül túlságosan

politikai színezetű. Ami az itteni politikai helyzetet illeti... milyen jól ismerik?

– Avasson be! – kérte Clark.

– A kormány teljesen össze van zavarodva. Goto irányít, de nem sokakkal osztja meg az információkat. A koalíciója még mindig gyenge. Kogát nagyon tisztelik, túlságosan is ahhoz, hogy nyilvánosan letartóztassák. – Legalábbis azt hiszem, gondolta Serenko. Amit két héttel ezelőtt magabiztosan kimondott volna, most jóval spekulatívabb volt.

Mondandója meggyőzően hatott az amerikaiakra. Clark elgondolkodott egy pillanatig.

– Jobb lesz, ha megrázza a fát, Borisz Iljics. Mindkettőnknek szükségünk van erre az emberre.

– Kompromittálták? – kérdezte az orosz.

– Egyáltalán nem. Azt mondtuk, viselkedjék úgy, mint rendesen, mellesleg azt hiszi, oroszok vagyunk. És meglehetősen kockázatos volna egy ilyen fickó irányításával próbálkozni. Hagyni kell, hadd tegye, amit helyesnek lát. – Serenko ismét arra gondolt, hogy a moszkvai központban a Clarkról vezetett dosszié helyes volt. A fickónak kiváló ösztöne van a területen végzett hírszerző munkához. Bólintott és várta, hogy Clark folytassa. – Ha maguk ellenőrzésük alatt tartják a PSID-et, azonnal meg kell tudnunk, náluk van-e Koga.

– És ha igen?

Clark vállat vont.

– Akkor magának kell eldöntenie, ki tudja-e hozni onnan. Ez a maga asztala, én nem telefonálhatok maga helyett.

Viszont ha valaki más pakolta fel, akkor talán mi tehetünk valamit.

– Beszélnem kell Moszkvával.

– Ezt számításba vettük. Csak ne feledje, hogy Koga a legjobb esélyünk ennek a szarnak a politikai megoldására. Még valami. Továbbítsa a hírt Washingtonba!

– Meglesz – ígérte Serenko. – Fel kell tennem egy kérdést... A két tegnap éjjel lezuhant repülőgép...

Clark és Chavez már az ajtó felé tartottak. A fiatalabb férfi válaszolt anélkül, hogy megfordult volna.

– Szörnyű baleset. Hát nem?

*

– Maga örült – mondta Koga Mogataru.

– Hazafi vagyok – felelte Jamata Raizo. – Igazán függetlenné teszem hazánkat. Ismét nagyjá teszem Japánt. – Jamata tetőtéri lakásában voltak, s tekintetük összefonódott az asztal két végéről. A nagyiparos biztonsági emberei az ajtón kívül tartózkodtak, ezek a szavak csak a két férfira tartoztak.

– Maga eldobta a legfontosabb szövetségesünket és kereskedelmi partnerünket. Maga gazdasági romlásba dönt bennünket. Embereket gyilkol. Maga bűncselekményre bírta rá országunk kormányát és hadseregét.

Jamata bólintott, mintha egy tulajdonvásárlást hagyott volna jóvá.

– *Hai*, elkövettem mindezt, és nem volt bonyolult. Mondja, Koga, milyen nehéz egy politikust rávenni arra, hogy csináljon valamit?

- És a barátai, Macuda meg a többiek?
- Időről időre mindenkinek szüksége van irányításra. – Majdnem mindenkinek, gondolta Jamata, de nem mondta ki. – Ha túl leszünk ezen, tökéletesen integrált gazdasággal rendelkezünk majd, két biztos és erős szövetséggel, és idővel helyreállnak a kereskedelmi kapcsolataink is, hiszen a világ többi részének szüksége van ránk. – Hát ez a politikus nem látja ezt? Nem érti?
- Ilyen rosszul ismeri Amerikát? Jelenlegi nehézségeink azzal kezdődtek, hogy egy család élve megégett. Ők nem olyanok, mint mi vagyunk. Ők másként gondolkodnak. Más a vallásuk. A világ legerőszakosabb kultúrája az övék, mégis istenként tisztelik az igazságot. Hódolnak a pénz előtt, a gyökereik mégis eszmékből sarjadnak. Nem jött rá erre? Nem fogják eltérni, amit tett! – Koga szünetet tartott.
- És amit Oroszországgal tervez... valóban azt képzeled, hogy...
- Kína segítségével. – Jamata mosolygott. – Ketten el tudunk bánni Oroszországgal.
- És Kína a szövetségeseink marad? – kérdezte Koga. – Húszmillió kínait gyilkoltunk le a második világháborúban. A politikai vezetésük nem felejt.
- Szükségük van ránk, és ezt tudják. Együtt pedig...
- Jamata szan – mondta csendesen, udvariasan Koga, mert ilyen volt a természete –, maga nem ért olyan jól a politikához, mint az üzlethez. Bele fog bukni.
- Jamata kimérten válaszolt.
- Maga pedig a hazaárulásba bukik bele. Tudom, hogy kapcsolatba lépett az amerikaiakkal.

– Nem így van. Hetek óta nem beszéltem amerikaiakkal. – Ha sértődötten válaszol, nem lett volna olyan meggyőző, mint ez a tárgyilagos hang.

– Nos, mindenestre egyelőre a vendégem lesz – mondta Jamata. – Meglátjuk, mennyire nem értek a politikai ügyekhez. Két éven belül miniszterelnök leszek, Koga szan. Két év múlva szuperhatalom leszünk. Jamata felállt. Lakása a negyvenemeletes épület egész felső szintjét elfoglalta, tetszett neki az olimposzi magasság. A nagyiparos a mennyezettől a padlóig húzódó ablakokhoz lépett, lenézett a városra, amely hamarosan az ő fővárosa lesz. Milyen kár, hogy Koga nem érti meg, hogy is működnek valójában a dolgok. Vissza kell repülnie Saipanra, hogy megkezdje politikai felemelkedését. Visszafordult. – Meglátja, hogy igazam lesz. Pillanatnyilag a vendégem. Viselkedjék, és jó elbánásban részesül. Ha szökni próbál, darabokban találják meg a holttestét egy vasúti sínen, egy levélkével a zsebében, amelyben bocsánatot kér politikai tévedéseiért.

– Nem szerezem meg magának ezt az örömet – felelte ridegen az egykori miniszterelnök.

40.

Rókák és kutyák

Serenko úgy tervezte, maga megy el a találkozóra, de sürgős üzleti ügyek megakadályozták ebben. Aztán kiderült, hogy így is ugyanolyan jól működött a dolog. A helyi csúcsügynökétől, a cég helyettes igazgatójától származó üzenetet komputerlemezen küldték el neki. Körültekintően

ravasz politikai megfigyelő volt az ügynök, noha némileg szószátyár a jelentéseiben és értékeléseiben. Szerinte a japán hadsereg a legkevésbé sem volt elkeseredett a közvetlen kilátások miatt. Éveken át frusztrálta őket az „önvédelmi haderő” elnevezés, valamint hogy a közgondolkodás (rendszerint szerencsétlenségükre) amolyan Godzillaként vagy más szörnyetegként gondolt rájuk, miközben a katonák a büszke harcosok hagyományainak letéteményeseiként gondoltak magukra. Most végre a bátorságukhoz és lelkesedésükhöz méltó politikai vezetéssel parancsnokaik kiélvezik a lehetőséget, hogy megmutassák, mire képesek. A főként amerikai kiképzésben és szakmai oktatásban részesült főtisztek értékelték a helyzetet, és azt jelentették mindenkinek, aki odafigyelt rájuk, hogy képesek győzni, és meg is nyerik ezt a korlátozott harcot. Sőt – folytatta a cég igazgatója – úgy vélik, kiválóak az esélyeik Szibéria elfoglalására.

Ezt az értékelést és a két CIA-tiszt jelentését azonnal továbbították Moszkvába. Tehát ellentét van a japán kormányon belül, és legalább az egyik szakminisztériuma némileg reálisan gondolkodik. Az orosz örült ennek, de eszébe jutott, hogy egy Canaris nevű német hírszerző főnök ugyanezt tette 1939-ben, és semmire sem jutott. Egy történelmi modellt szándékozott megtörni. A háborúk esetében az a trükk, hogy újtját álljuk a kiterjedésüknek. Serenko nem osztotta azt az elméletet, hogy a diplomácia megakadályozhatja a háború kitörését, viszont hitt abban, hogy a jó hírszerzés és a határozott cselekvés meggátolhatja, hogy túl messzire menjenek – amennyiben

megvan a politikai akarat a helyes akció véghezviteléhez. Mindazonáltal aggasztotta, hogy az amerikaiaknak kellett kimutatniuk ezt az akaratot.

*

– ZORRO hadművelet a neve, elnök úr – mondta az első térkép fedőlapját felcsapva Robby Jackson.

A külügy- és a védelmi miniszter volt még a helyiségben, valamint Ryan és Arnie Van Damm. A két miniszter zaklatott lelkiállapotban volt, akárcsak a J-3-as referatúra helyettes vezetője. Ryan bólintott, hogy folytassa.

– A feladat a másik oldal vezetőinek elmozdítása azon személyek pontos célbavételével, akik...

– A meggyilkolásukat érti ezalatt? – kérdezte Brett Hanson. A védelmi miniszterre pillantott, aki semmilyen reakciót nem mutatott.

– Nem akarjuk belekeverni a civil népességüket, miniszter úr. Ez azt jelenti, hogy nem támadunk a gazdaságukra. Nem robbantjuk fel a hidakat a városaikban. A hadseregük túlságosan decentralizált a helyszínen ahhoz, hogy...

– Ezt nem tehetjük – vágott ismét a szavába Hanson.

– Miniszter úr – mondta nyugósen Ryan –, meghallgathatnánk legalább a tervet, mielőtt eldöntenénk, mi az, amit megtehetünk, és mi az, amit nem.

Hanson dühösen bólintott, és Jackson folytatta a tájékoztatóját.

– A mozaikok – fejezte be – nagyjából a helyükön vannak. Két légi felderítő berendezésüket megsemmisítettük...

– Ez mikor történt és hogyan?

– Tegnap éjjel – felelte Ryan. – A hogyannal ne legyen

gondja, uram.

– Ki rendelte el? – Ezt Durling elnök kérdezte.

– Én, uram. Jól álcáztuk, és a hadművelet minden zökkenő nélkül zajlott le. – Ryan azt olvasta ki Durling tekintetéből, hogy ismét elvetette a sulykot.

– Hányan haltak meg? – kérdezte a külügyminiszter.

– Kábé ötvenen, vagyis kétszázzal kevesebben, mint ahányat ők öltek meg a mieink közül, miniszter úr.

– Nézzék! Ha elég időt kapunk, kibeszéljük őket a szigetekről – mondta a külügyminiszter, kétoldalúvá téve a vitát. A többiek figyeltek.

– Adler nem ezt állítja.

– Chris Cook viszont igen, van egy embere a japán delegációban.

Durling szenvtelenül figyelt, a stáb tagjaira hagyta a vitát. Neki egyéb kérdésekkel is foglalkoznia kellett. A politika ismét felemelte ocsmányabbik fejét. Ha nem sikerül hatékonyan reagálnia a válságra, kiadják az útját. Valaki más lesz akkor az elnök, és valaki másnak kell majd szembenéznie jövőre egy kiszélesedett válsággal. Ami még rosszabb, ha az orosz hírszerzés helyzetértékelése helyes, és Japán meg Kína az ősszel nekimegy Szibériának, akkor egy újabb, még nagyobb válság csapna le egyetlen amerikai választási ciklusra, komolyan hátráltatván, hogy országa megbirkózzék vele. Minden politikai síkra helyeződne egy olyan gazdasággal a hátuk mögött, amely még mindig azzal próbálkozik, hogy kigyógyuljon egy százmilliárd dolláros kereskedelmi deficitből.

- Ha most nem cselekszünk, miniszter úr, nem tudjuk megjósolni, meddig fajulhat ez az egész – mondta most Ryan.
- Diplomáciai úton elintézhető – kötötte az ebet a karóhoz Hanson.
- És ha nem? – kérdezte Durling.
- Akkor a megfelelő időben fontolóra vehetünk egy átgondolt katonai választ. – A külügyminiszter magabiztossága nem volt összhangban a védelmi miniszter arckifejezésével.
- Van valami hozzáfűznivalója? – kérdezte az elnök az utóbbit.
- Beletelik némi időbe... évekbe... amíg össze tudjuk állítani a szükséges haderőt ahhoz, hogy...
- Nincsenek rá évek – vetette oda Ryan.
- Valóban nincsenek – jegyezte meg Durling. – Fog ez működni, admirális?
- Azt hiszem, működhet, uram. Szükségünk van egy jó adag szerencsére is, de a legnagyobb sanszot tegnap éjjel megkaptuk.
- Nincs meg a szükséges haderőnk a siker biztosításához – mondta a védelmi miniszter. – A hadműveleti csoport parancsnoka most küldte be az értékelést, és...
- Láttam – mondta Jackson, és nem sikerült túlságosan lepleznie, milyen kínosan érintette a jelentés –, de ismerem a repülőfőnököt, Bud Sanchez kapitányt. Évek óta ismerem, és ő azt mondja, meg tudja csinálni. Én pedig hiszek neki. Elnök úr, ne tulajdonítson túl nagy jelentőséget a számoknak. Most nem a számokról van szó, hanem egy

háborúról, és nekünk nagyobb a tapasztalatunk ebben, mint nekik. Pszichológiáról van szó, ami inkább a mi erős oldalunk, mint az övéké. A háború nem olyan, mint régen volt. Egykor hatalmas haderőre volt szükség, hogy lerombolja az ellenség harci kapacitását és azon képességét, hogy koordinálja és vezesse a haderejét. Oké. Ötven évvel ezelőtt hatalmas had kellett ahhoz, hogy ezt véghezvigye. De a célpontok, amelyeket el akarunk találni, valójában nagyon kicsik, és ha el tudjuk találni azokat a kis célpontokat, ugyanazt a feladatot teljesítjük most, mint amihez korábban egymillió emberre volt szükség.

– Ez hidegvérű gyilkosság – morogta Hanson. – Pontosan az.

Jackson felé fordult a pulpituson elfoglalt helyéről.

– Igen, uram. A háború erről szól, de ily módon nem ölünk meg tizenkilenc éves szédült kölyköket, akik azért csatlakoznak a hadsereghez, mert tetszik nekik az egyenruha. Azt a csirkefogót fogjuk megölni, aki a halálba küldte a kölyköt, és még a nevét sem tudta. Uram, én öltem embert, és pontosan tudom, milyen érzés. Csak egyszer, csak egyetlenegyszer szeretnék lecsapni azokra, akik a parancsokat adják, a szerencsétlen ostoba tökfilkók helyett, akik véghezviszik azokat.

Durling majdnem elmosolyodott ennek hallatán, azokra a fantáziálásokra, sőt egy tévéreklámra emlékezve, amely arról szólt, hogy mennyivel más lenne a helyzet, ha az elnökök, a miniszterelnökök, meg a többi főtisztségviselők, akik a csatamezőre küldik az embereket, személyesen találkoznának és csapnának össze.

– Ennek ellenére egy csomó kölyköt megöl – mondta az elnök.

Jackson admirális elfojtotta dühét, s csak azután válaszolt.

– Tudom, uram, de ha szerencsénk van, jóval kevesebbet.

– Mikorra kell a döntés?

– A mozaikok már nagyjából a helyükön vannak. Öt órán belül megkezdhetjük a hadműveletet. Ezután nappal meg van kötve a kezünk... Majd huszonnégy órás intervallumokkal folytatjuk.

– Köszönöm, Jackson admirális. Megbocsátának nekem néhány percre? – A férfiak kifelé igyekeztek, de Durling meggondolta magát. – Jack, maradna egy percre?

– Ryan megfordult, és visszaült a helyére.

– Meg kell tenni, uram. Így vagy úgy, ha kiiktatjuk azokat a rakétákat...

– Tudom. – Az elnök az asztalára pillantott. Mindenütt a tájékoztatóval kapcsolatos papírok, térképek, táblázatok. Az összes hadiparancs. Legalább a veszteségbecsléstől megkímélték, valószínűleg Ryan utasítására.

Egy pillanattal később hallották, hogy becsukódik az ajtó. Ryan szólalt meg elsőként.

– Van még valami, uram. Az exminiszterelnököt, Kogát tartóztatták... illetve, csak azt tudjuk, – hogy nyoma veszett.

– És ez mit jelent? Miért nem hozta szóba eddig?

– Alig huszonnégy órával azután tartóztatták le, hogy én elmondtam Scott Adlernek, hogy Kogával felvettük a kapcsolatot. Még azt sem említettem neki, kivel lépett kapcsolatba. Lehet véletlen egybeesés, meglehet, hogy

Goto és az urak pusztán nem akarják, hogy politikai zajt csapjon, mialatt ők véghezviszik a machinációjukat. De azt is jelentheti, hogy rés van valahol.

– A mi részünkről ki tud róla?

– Ed és Mary Pat a CIA-nál, én, ön, Scott Adler és akinek Scott elmondta.

– De még nem biztos, hogy „résről” van szó.

– Nem, uram. De nagyon is valószínű.

– Ezt most tegyük félre. Mi van, ha nem csinálunk semmit?

– Muszáj, uram. Ha nem cselekszünk, akkor a közeljövőben háborúra számíthat egyrésztől Oroszország, másrésztől Japán és Kína között, és isten tudja, akkor mit teszünk. A CIA még mindig analizálni igyekszik a helyzetet, de én nem látom, miképp lenne elkerülhető, hogy nukleárisra fajuljon a háború. A ZORRO talán nem a lelegegásabb dolog, amivel valaha is próbálkoztunk, de a legjobb esélyünk. A diplomáciai része nem fontos – folytatta Ryan. – Most sokkal nagyobb tétben játszunk. Ha kilőhetjük azokat a fickókat, akik elkezdtek ezt az örületet, akkor meg tudjuk buktatni Goto kormányát. Azután pedig ismét ellenőrzés alá vonhatjuk a dolgokat.

Durling azon tűnődött, hogy Hanson és a védelmi miniszter a praktikus diplomáciai vonalat viszik, időt akarnak, hogy biztosak legyenek abban, hogy nincs más lehetőség a krízis megoldására. Viszont ha a diplomácia csődöt mond, akkor az ajtó egy sokkal szélesebb és véresebb konfliktusra tárul. Ryan és Jackson azonban azonnali erőszakot sürget abban a reményben, hogy elkerüljenek egy későbbi nagyobb háborút. Pokoli, hogy mindkét

oldalnak igaza lehet vagy tévedhet, és biztosat majd a húsz évvel később megjelenő történelemkönyvekből lehet csak tudni.

– Ha a terv nem működik...

– Akkor néhány emberünk semmiért hal meg – felelte őszintén Ryan. – Ön is nagy árat fog fizetni érte, uram.

– És mi a helyzet a flottaparancsnokkal? A repülőgépanyahajó-egység parancsnokára gondolok. Vele mi a helyzet?

– Ha beadja a kulcsot, az egész dolog darabjaira esik.

– Cserélje le! – mondta az elnök. – A küldetés jóváhagyva. Még valamit meg kellett vitatniuk. Ryan ezt is átbeszélte az elnökkel, majd elhagyta a szobát, és telefonálgatni kezdett.

*

A tökéletes repülő feladatot, ahogyan azt a kék egyenruhások szívesen emlegették, egyetlen kapitány vezette, őt egy különleges hadműveleti ezredes irányította, aki nemrégiben maradt le a tábornoki rangról. És az ok, amiért nem kapta meg a tábornoki rangot, a beosztottjai szívébe zárta őt. A különleges hadműveletisek ugyanis egyszerűen nem illenek bele a felső vezetés hátulgombolós ideáljába, ők túlságosan excentrikusak ahhoz.

A feladattal kapcsolatos utolsó eligazítás a marylandi Fort Meade-ből Verinóba küldött adatok alapján készült. Az amerikaiak még mindig összerendezték, ha arra gondoltak, hogy az oroszok megtudják, Amerika szatellittel és egyéb eszközökkel gyűjti össze és analizálja az elektronikus adatokat. Elvégre ezt a képességet ők ellenük fejlesztették ki.

A két működő E-767-es pontos pozícióját meghatározták. Vizuális műholdas adatok közölték a vadászpülők számát – legalábbis azokét, amelyek nem álltak fedél alatt –, és az orbitális pályán keringő KH-12 utolsó áthaladásakor megszámlolta a levegőben lévő gépeket, és informált a pozíciójukról. A különítményt vezető ezredes átnézte velük a behatolási útvonalat, amelyet személyesen dolgozott ki a repülőszemélyzettel, s miközben aggodalmas hangok hallatszottak, a két ifjú kapitány, aki a C-17A szállítógéppel repül majd, rágógumit rágva végső jóváhagyásként bólintott. Egyikük még viccelt is, hogy itt az ideje, hogy egy „személyszállító” némi tiszteletet kapjon.

*

Az oroszok is kivették a részüket a játszmából. Nyolc MiG-30-as kísérő vadászgép szállt fel légvédelmi gyakorlatra egy IL-86-os kíséretében a Kamcsatka-félsziget déli részéről. Tíz perccel később négy Szuhov vadászgép szállt fel Szokolból, hogy eljuttassa az agresszorok szerepét. A hatalmas üzemanyagtankkal rendelkező Szuhovok délkelet felé tartottak, jócskán a japán légtéren kívül. A két japán E-767-es irányítói azt tapasztalták, aminek a dolog látszott: mesésen tipikus és stilizált orosz gyakorlatozás. Mindazonáltal harci gépek voltak, és nagyobb figyelmet igényeltek, annál is inkább, mert ez volt az amerikai gépek, például a B-1-esek útvonala, amelyek nemrégiben „megpiszkálták” a légvédelmüket. Ennek hatására mindkét E-767-es kissé északra és keletre húzódott, velük együtt a vadászgépkíséretük. Majdnem a levegőbe parancsolták a

tartalék AWACS gépet, de a földi légvédelmi parancsnok úgy határozott, hogy elég, ha fokozzák az éberséget.

*

A C-17A Globemaster-III a legújabb és legdrágább szállító repülőgép volt, amit valaha is keresztülerőltettek a Pentagon ellátási rendszerén. Aki ismeri ezt a rémálomszerű procedúrát, inkább vállalt volna egy zárótüzet. Annál nagyobb az esély, hogy ép ésszel megússza. Ez a gép közvetlenül éjfél után szállt fel, dél-délkeleti irányba tartott, mintha Vlagyivosztokba igyekvő civil gép volna. A város közelében megtankolt egy KC-135-ös tankerből – az orosz légi üzemanyag-tankoló rendszer nem csereszabatos az amerikaival –, majd az ázsiai szárazföldet elhagyva pontosan a 132-ik délkörön dél felé vette útját.

A Globemaster a legelső szállító repülőgép volt, amelyet úgy terveztek, hogy különleges hadműveletek motoszkáltak a tervezők fejében. A rendes, mindössze kétfős repülőszemélyzetet két megfigyelőállással egészítették ki, amelyekhez moduláris műszer-csomagokat biztosítottak. Ebben az esetben mindketten EWO-k, azaz elektronikus hadviselési tisztek voltak, akik szemmel tartották az orosz, kínai, koreai és japán partok mentén elszórt számos légvédelmi radarállomást, és úgy irányították a repülőszemélyzetet, hogy a lehető legtöbb „null-területen” furakodjék át. Ez hamarosan gyors ereszkedést és keletre fordulást igényelt.

– Ugye, milyen fantasztikus? – kérdezte Julio Vega a parancsnokát. A rangerek a raktérben ültek összecsukható

székeken és harci szerelésben, amelyben egy órával azelőtt úgy totyogtak a fedélzetmester figyelő szeme előtt, mint a kacsák. Széles körben elterjedt a hadsereg légi egységeinél, hogy a légierő jó pontokkal jutalmazza a repülőszemélyzetet, ha meghánytatják az utasaikat, de ez esetben nem volt panasz. Az ejtőernyő dacára, amelyhez a légierő legénysége nem nyúlt, most tartottak a feladat legveszélyesebb részénél. Az ejtőernyőknek egyébként csekély hasznát vennék, ha egy vadászgép jelenne meg fölöttük a beprogramozott ugrás ideje előtt.

Checa kapitány csak bólintott, és azt kívánta, bár csak a földön volna, ahová a gyalogosok tartoznak, ahelyett hogy itt ücsörög tehetetlenül egy megrögzött diszkótáncosnő méhében lévő embrióhoz hasonlóan.

Elöl kiszínesedett az EWO képernyője. A négyszögletes, tévészerű képernyőn a komputer megjelenítette a Japán nyugati partvidékén ismert összes radarállomást. Nem volt nehéz feladat betáplálni az információt, hiszen a legtöbbjüket egy-két generációval korábban amerikaiak létesítették, még abban az időben, amikor Japán stabil szigetbázis volt a Szovjetunió ellen, és ezért ki volt téve az oroszok támadásának. A radarokat időközben modernizálták, persze semmi sem lehet tökéletes, amit az amerikaiak nagyon jól tudtak, ezért felderítő műholdjaikkal ellenőriztették a radarállomásokat. A repülőgép délkelet felé tartott hatvan méterrel a víz fölött, és maximális alacsonyan szálló sebességét, a háromszázötven csomót tartotta. Igen „göröngyös” út volt, ami a repülőszemélyzetnek meg sem kottyant, mindenki más

azonban nagyon is megszenvedte. A pilóta az eget pásztázta, a másodpilóta pedig a műszerekre koncentrált. Az utóbbi sisakdisplayt is viselt, akár egy vadászpilóta. A displayen figyelte a tájolást, a magasságot, a gép sebességét és egy vékony zöld vonalat is, ami a horizontot jelezte, ezt a Hold és a felhők függvényében láthatta.

– Nagyon magasan, tíz óránál stroboszkóp – jelentette a pilóta. Bizonyára menetrend szerinti légi járatok voltak. – Semmi egyéb.

A másodpilóta, történetesen nő, újabb pillantást vetett a képernyőjére. A radartérkép pont olyan volt, ahogyan beprogramozták, repülési sávjuk keskeny, fekete folyosót követett, melyet vörös és sárga sugaras csíkok szegélyeztek, ezek a légvédelem és a légi ellenőrző radarokkal megszórt területeket jelezték. Minél alacsonyabban repültek, annál szélesebb volt a biztonságos fekete zóna, csak hogy már olyan alacsonyan szálltak, amennyire biztonságuk egyáltalán megengedte.

– Part ötvenmérföldnyire.

– Vettem – nyugtázta a pilóta. – Hogy megy? – kérdezte egy másodperccel később. Az alacsony magasságban történő behatolás mindenkire stresszhatással van, még akkor is, ha egy komputer vezérelte robotpilóta segít neki.

– Semmi gond – felelte a nő. Ez nem volt egészen igaz, de ezt kellett mondania. Épp a legveszélyesebb helyet, az aikawai megemelt radarállomást hagyták el. A Japánt körülvevő légvédelmi vonal leggyengébb része volt, egy félsziget és egy sziget közötti rés. A radarok ugyan figyelemmel kísérték a hetvenmérföldes részt, de régiek

voltak, még a hetvenes évekből, és az észak-koreai kommunista rezsim megszűnésekor nem modernizálták. – Ereszkedés – mondta ezután a másodpilóta, húsz méterre állítván a robotpilótán a magasságkontrollt. Elvileg tizenötön is biztonsággal repülhetnének sima felszín fölött, de most nem ez volt a helyzet. A nő keze az oldalsó botkormányvezérlőre kulcsolódott, egy újabb illúzió, hogy vadászgépen repül. Ha csak egy halászhajót látna, magasabbra kellene emelnie a gépet, nehogy összeütközzenek a főárboccal.

– Part ötösön – jelentette az egyik EWO. – Ajánlatos jobbra jönni egyes-hatos-ötösre.

– Jobbra jövök. – A repülőgép kanyarodás közben bedőlt. Csak néhány ablak volt a raktérben. Julio Vega ült az egyiknél, ha kinézett, a gép szárnycsúcsát látta, amint az alig kivehető fekete felszín felé dől, amelyet időnként fehér sípkák tarkítanak. Inkább elfordult a látványtól. Úgysem tehet semmit. Ha nekiütköznének valaminek, nem maradna ideje, hogy felfogja. Legalábbis egyszer így mondták neki.

– Elértem a partot – mondta a pilóta, elkapván a parti fényeket. – Átvesszem a gépet.

– A gép a pilótáé – nyugtázta a másodpilóta. Mély lélegzetet vett, és megtornáztatta a kezét.

Omi és Icsifuri közt érték el a partot. Amint a föld láthatóvá vált, a pilóta feljebb vitte a gépet. Az automatizált talajjelkerülő rendszernek három beállítása volt. A pilóta a nehéz címkével ellátottat választotta, ami kemény volt a gép és még keményebb az utasok számára, de jóval biztonságosabb, és most ez volt a fontos.

- Mi a helyzet a AWACS-eikkel? – kérdezte az EWO-kat.
- Egyet kilenc óránál érzékelek nagyon gyengén. Ha földközelen tart bennünket, minden rendben lesz.
- Elő a hányózacskókkal, fiúk! Tíz perc – mondta a pilóta a fedélzetmestereknek.

– Tíz perc – jelentette be hátul a légierő őrmestere.

A gép az első partvidéki hegyeket megkerülve hirtelen jobbra dőlve megemelkedett, majd sebesen ismét süllyedni kezdett, akár egy különösen kellemetlen hullámvasút, és Julio Vegának eszébe jutott, hogy megesküdünt rá, soha az életben nem teszi ki magát még egyszer ilyesminek. Sokszor megszegte ezt az ígéretét, és most is fegyveresek voltak a földön. És ezúttal nem columbiai drogkereskedők, hanem egy kiképzett, profi hadsereg.

– Jézusom, remélem, kapunk két perc sima repülést, hogy eljussunk az ajtóig – mondta két nyelés között.

– Ne számíts rá – mondta Checa kapitány, majd használatba vette a hányózacskóját. A rangerek legtöbbje követte példáját.

A trükk abból állt, hogy hegycsúcsok legyenek köztük és a radarállomások között. Ez azt jelentette, hogy a völgyekben kellett repülniük. A Globemaster most lassabban szállt, pusztán kétszázharminc csomóval, kiengedett-fékszárnyakkal és komputerrel megtámogatott repülésvezérlő rendszerrel, mégis süllyedt, emelkedett és rázkódott egyik pillanatról a másikra. A sisak-display azt a hegyvidéki folyosót mutatta, amelyben repültek, vörös figyelmeztető üzeneteket közvetítve a pilótáknak, jelezvén, hogy a robotpilóta hál' istennek, nagyszerűen dolgozik,

mindazonáltal a két pilóta természetesen félt, a repülősök sosem bíznak meg igazán a műszerekben, ezért mindkettőjük keze a botkormányon volt. Legszívesebben átvették volna az irányítást a komputertől, de bízniuk kellett a mikrochipekben, hogy elvégzik azokat a feladatokat, amelyekkel a saját reflexeik nem vették fel a versenyt. Valódi hegyeket reprezentáló szaggatott zöld vonalakat figyeltek, egész hegyvonulatok szélét kicsipkézték a főként a csúcsokon növő fák. A vonalak többnyire jóval a gép repülési szintje felett húzódtak, egészen az utolsó másodpercig, amikor az orr felfelé rándult, a gyomruk pedig össze, aztán a gép ismét lebukott.

– Ott a helyszín, még öt perc – szólt hátra a pilóta.

– Felállni! – kiáltott a fedélzetmester az utasaira.

A repülőgép ismét lefelé ereszkedett, az egyik ranger úgy rugaszkodott el a gép padozatától, mint aki a súlytalanság állapotában van. Mindnyájan az időközben kinyitott oldalsó utasajtó felé igyekeztek. Közben felcsatolták az ejtőernyőket, a hátsó raktári nyílás kinyílt, és a légierő két közlegénye eltávolította a biztonsági hevedereket a rakományról, amely a húszméteres raktér közepét foglalta el. A Globemaster még egyszer egyenesbe állt, az ajtónál álló Checa és Vega láthatták a gép alatt húzódó árnyékos völgyet, és balra az égre meredő hegyet.

– Százötven méter – mondta az intercomba a pilóta. – Rajta!

– A szélirány jó – jelentette a másodpilóta, a ledobásokat ellenőrző komputert vizsgálva.

Az utasajtónál kigyulladt a zöld fény. A fedélzetmester

biztonsági övet csatolt a derekára, s az ajtóban állva elzárta a rangerek útját. Oldalvást rájuk pillantott.

– Aztán óvatosak legyenek odalent, fiúk, halljátok?

– Elnézést a kupiért – mondta Checa kapitány.

A fedélzetmester vigyorgott.

– Ennél rosszabbat is feltakarítottam már. – Mellesleg az egyik közlegénye kapja majd a feladatot. A szállásmester utolsó ellenőrzést tartott. A rangerek biztonságosan álltak a helyükön, senki sem volt a rakomány útjában. – Hátul minden rendben – szólt az intercomba, majd ellépett az ajtóból. Checa foglalta el a helyét, két karja az oldala mellett, bal lába kissé előrenyújtva.

– Tíz másodperc – jelentette a másodpilóta.

– Értettem, tíz másodperc. – A pilóta a kioldókapcsoló felé nyúlt.

– Öt.

– Öt.

– Három, kettő, egy, most!

– Rakomány indul. – A pilóta a megfelelő pillanatban nyomta meg a gombot.

Hátul a rangerek látták, mint siklanak ki a zsákok a széles ajtón. A gép farka megsüllyedt, majd ismét vízszintbe lendült. Egy másodperccel később a zöld fény villogni kezdett az ajtó fölött.

– Indulás, indulás, indulás! – kiáltotta túl a zajt a fedélzetmester.

Diego Checa kapitány, az Egyesült Államok hadseregének rohamosztagosa lett az első inváziós-katona japán szárazföldön, amikor kilépett ajtón, és a sötétségbe zuhant.

Egy másodperccel később az ejtőernyőt bekötő zsinór kioldotta az ernyőjét, s a fekete nejlonsátor mindössze százméternyire a földtől teljesen kinyílt. A kemény és gyakran fájdalmas nyitólökés fantasztikus megkönnyebbülésként érte Checát. Kisegítő ernyő használata ilyen kis magasságból történő ugrás esetében haszontalan extravagancia lett volna. Checa először felnézett, majd jobbra, hogy lássa, mindnyájan kiugrottak-e, és kinyíltak-e az ernyőik. A következő dolga, hogy lefelé és körülnézzen. Ott volt a tisztás, s noha biztosan tudta, hogy oda érkezik, azért meghúzta az egyik zsinórt abban a reményben, hogy pont a tisztás közepén landoljon, megnövelve ezáltal a biztonsági teret, ami nagyon is elméleti egy éjszakai ugrás esetében. Végül kioldotta a csomagját. A hatvan font súlyú csomag a biztonsági vonal szélétől néhány méternyire hullott alá. Az ér majd előbb földet, úgy-ahogy enyhítve Checa leszállási sokkját, aki remélte, hogy nem egyenesen az istenverte cuccra landol, mert még összetör valamit. Ettől eltekintve alig maradt ideje gondolkodni. A homályosan látható völgy egyre gyorsabban közeledett. Lábak össze, térdek meghajlítva, hát egyenes. Gördült, amikor földet ért. A földet érés lélegzetelállító riadalma után az arcán fekvő azt próbálta eldönteni, vajon minden csontja ép-e. Másodpercekkel később meghallotta a tompa puffanásokat, elfojtott sóhajokat, amint az egység többi tagja is földet ért. Checa három egész másodpercet engedélyezett magának, hogy megállapítsa, nagyjából egy darabban van, aztán felállt, lecsatolta a hevederét, és rohant összehajtani az ernyőjét.

Miután ezzel végzett, visszajött, fejére tette éjjel látó szemüvegét, és összegyűjtötte az embereit.

– Mindenki jól van?

– Jó ledobás volt, uram. – Vega jelent meg elsőként két másik katonával a sarkában. A többiek fekete ernyőjüket cipelve közeledtek feléjük.

– Lássunk munkához, rangerek!

*

A Globemaster déli irányba folytatta útját, ismét a víz közelében, egy hegyes félszigetet követett, amely elválasztotta a távoli E-767-esektől, majd délnyugatnak fordult, hogy még távolabbra kerüljön tőlük. A japán partoktól kétszáz mérföldnyire már biztonságban felemelkedhetett a G-223-as számú kereskedelmi légi út utazómagasságába. Az egyetlen fennmaradó kérdés csak az volt, vajon a KC-10-es tanker idejében feltűnik-e, hogy megtankoljanak és eljussanak Kwajaleinig. Csak akkor törhetik majd meg a rádiócsendet.

*

Ez a rangereknek előbb sikerült. A híradó őrmester kinyitotta a műholdas adóvevőt, a megfelelő azimut felé állította, és egy ötbetűs szót továbbított visszaigazolásra várva.

– Rendben, leértek – jelentette a szárazföldi hadsereg egyik őrnagya a katonai parancsnokságon az asztala mellett ülő Jacksonnak.

Az igazi trükk az lesz, ahogy kihozzuk őket, gondolta az admirális. De egyszerre csak egyet. Felemelte a telefont, és a Fehér Házat tárcsázta.

- A rangerek lent vannak, Jack.
- Nagyszerű, Rob. Szükségem van rád ideát – mondta Ryan.
- Miért? Annyi itt a dolgom, és...
- Most, Robby! – Megszakadt a vonal.

*

A következő feladat a rakomány elrendezése volt. A névleges helyszíntől kétszáz méterre ért földet, noha a terv ennél valamivel többet tett volna lehetővé. A rangerek párosával cipelték az üres üzemanyagtömlőket, hegynek felfelé, egy mezőnek látszó terület fákkal szegélyezett határáig. Húszezer fontnyi repülőgép-üzemanyagot szivattyúztak át egy hatalmas gumitömlőből hat kisebbbe, amelyeket párosával előre kiválasztott helyekre vittek. Ez a művelet egy órát vett igénybe. Eközben négyen őrjáratot tartottak a közvetlen környéken, emberi jelenlét nyomait keresve, de nem találtak mást, csak egy négykerekű motorkerékpár nyomait, de a motorosról tudták, hogy számíthatnak rá. Miután átszivattyúzták az üzemanyagot, az eredeti gumitömlőt összehajtották, egy lyukba gyömöszölték, majd betemették homokkal, és óvatosan befedték gyeptéglával. Ezután a szilárd rakományt kellett a helyére vinniük, és álcázóhálóval borítaniuk. Ez újabb két órát vett igénybe. A rangerek már gyengültek, a nehéz munka és a stressz sokat kiszívott belőlük.

Hamarosan felkel a nap, és a környéknek nem szabad úgy kinéznie, mint ahol ember járt. Julio Vega ellenőrizte az eltakarító műveletet. Miután mindennel készen voltak, a rangerek még mindig a fák vonalán kívül, libasorban

haladtak, az utolsó ember a füvet igazgatta el, hogy minél kevesebb nyoma maradjon a lépteiknek. Hajnalra, ami számukra egy szörnyen kellemetlen és fárasztó huszonnégy órás nap végét jelentette, a helyükön voltak, nem szívesen látott vendégek egy idegen ország földjén. Reszkettek a hidegtől, de nem gyújthattak tüzet, hogy felmelegedjenek, és hideg honvédségi csomagot ettek.

*

– A fenébe is, annyi dolgom van odaát, Jack – méltatlankodott Jackson már az ajtónyílásban.

– Már nincs. Az elnökkel megbeszéltük tegnap este.

– Miről beszélsz?

– Csomagolj! Átveszed a *Stennis* harccsoportot. – Ryan mosolyogni akart, de nem sikerült rávennie magát. Végül is veszélybe küldi a barátját.

Jackson megtorpant a hír hallatán.

– Ez biztos?

– Eldöntött tény. Az elnök aláírta, a csendes-óceáni parancsnokság tud róla. Seaton admirális...

Robby Jackson bólintott.

– Igen, azelőtt dolgoztam neki.

– Két órad van. Egy Gulfstream vár az Andrewson. Szükségünk van valakire – magyarázta a nemzetbiztonsági tanácsadó –, aki tisztában van a küldetés politikai határaival. Vidd el a végsőig, Rob, de ne tovább. Nem lesz fájdalommentes.

– Értem.

Ryan felállt, és a barátjához lépett.

– Nem szívesen teszem ezt, de...

– Ez a munkánk, Jack.

*

A *Tennessee* az állomáshelyére érkezett a japán partok közelében, és végre ötcsomós őjárati sebességére lassult. Claggett kapitány a tengerészek által Lót feleségeként ismert sziklás kiszögelléshez igazította a hajó pozícióját, majd száznyolcvan méter mélységre merültek. A szonár pillanatnyilag semmit sem jelzett, ami elég különös a rendes körülmények között forgalmas hajózó útvonalakon, de a négy és fél napos, veszélyesen nagy sebességű rohanás után mindenki megkönnyebbült a fedélzeten. A szárazföldi hadsereg tagjai elég jól beilleszkedtek, csatlakoztak a rakétahelyiségben kocogó tengerészekhez. Egyelőre a parancsok alig tértek el attól, amire a tengeralattjárót tervezték: maradj észrevétlen, valamint gyűjts össze minden információt az utadba kerülő ellenséges mozzanatokról. Ez a feladat nem volt kifejezetten izgalmas, és csupán Claggett ismerte a jelentőségét.

*

Sandy Richter és kollégái szatellitkapcsolaton értesültek arról, hogy a küldetés valószínűleg „indul”. Ez mindnyájuk számára, még több szimulátorban eltöltött időt jelentett, a földi személyzetnek pedig a Comanche-ok előkészítését a feladatra. Sajnos nem lopakodó szárnyakat csatlakoztattak a gépek oldalához, valamint légihíd-üzemanyagtartályokat is, de hát Richter ezt már az elején tudta, és egyébként sem kérdezte tőle senki, vajon tetszik-e neki az ötlet. Most három jelenet pergett a szimulátoron, s

a repülőszemélyzet egyenként csinálta végig mindhármat, virtuálisan működő agyuk és testük szinte észre sem vette a való világot körülöttük.

*

– Hogy a pokolba fogjuk ezt megcsinálni? – kérdezte Chavez.

Igazi oroszok sosem kérdőjeleznék meg a parancsokat – gondolta Serenko.

– Csak a maguk ügynökségének a parancsait továbbítom – mondta. – Azt is tudom, hogy Koga eltűnéséért egyik hivatalos japán szervezet sem felelős.

– Úgy véli, Jamata műve? – kérdezte Clark. Ez az információ némileg leszűkítette a lehetőségeket, s pusztán veszélyessé tette a lehetetlent.

– Jól sejti. Ugye, tudják, hol lakik?

– Távolról láttuk – vallotta be Chavez.

– Ó, igen... a fotóik. – Az őrnagy nagyon szerette volna tudni, mire szolgáltak azok a képek, de ostobaság lett volna feltennie a kérdést, és egyáltalán nem biztos, hogy ez a két amerikai ismeri a választ. – Ha más is van a tarsolyukban országon belül, javaslom, használják ki. Mi is ugyanezt tesszük. Valószínűleg Koga a válság politikai megoldása.

– Ha van egyáltalán megoldás – jegyezte meg Chavez.

*

– Jó ismét magával repülni, Szato kapitány – mondta kedvesen Jamata. Örült, hogy meghívták a pilótafülkébe. Láta, hogy a pilóta hazafi, büszke és rátermett, aki valóban érti, mi történik. Milyen kár, hogy ilyen alantas életutat

választott.

Szato levette a fülhallgató mikrofonját, és ellazult a parancsnoki ülésben.

– Kellemes ez a változatosság a kanadai járatok után.

– Ott mi újság?

– Beszéltem néhány hazafelé tartó üzletemberrel. Azt mondják, az amerikaiak szörnyen össze vannak zavarodva.

– Igen – mosolygott Jamata. – Könnyen megzavarodnak.

– Remélhetjük, hogy diplomáciai úton rendezhető ez az ügy, Jamata szan?

– Azt hiszem. Nincs rá módjuk, hogy hatékony támadást intézzenek ellenünk.

– Az apám egy romboló parancsnoka volt a háborúban. A bátyám...

– Igen, jól ismerem őt, kapitány. – Jamata látta, hogy megjegyzése büszkeséggel tölti el a pilótát.

– A fiam pedig vadászpilóta. Eagle-en repül.

– Nos, eddig jól végezték a dolgukat. A közelmúltban lelőttek két amerikai bombázót, ezt bizonyára tudja. Az amerikaiak próbára tették a légvédelmünket – mondta a nagyiparos –, és ők buktak meg a próbán.

41.

CTF-77

– Nocsak, visszajött – mondta örvendezve a motorkerékpár-kölcsönző.

Nomuri mosolyogva bólintott.

– Igen. Tegnap különösen jó napom volt az irodában. Azt

hiszem, fölösleges mondanom, milyen nyomás alatt van az ember egy ilyen „jó” napon.

A férfi felhorkant.

– Nyáron a legjobb napjaim azok, amikor nincs időm aludni. Elnézést a külsőért – tette hozzá. Egész délelőtt valamelyik masináján dolgozott, s számára öt óra tájt kezdődött a reggel. Ma Nomuri számára is, de más okból.

– Ó, megértem, én is a saját üzletemet vezetem, és ki dolgozna keményebben annál, mint aki önmagának dolgozik?

– Gondolja, hogy a *zaibacuk* megértik ezt?

– Akikkel én találkoztam, nem. Maga még így is szerencsés, hogy ilyen békés vidéken él.

– Nem mindig olyan békés. Múlt éjjel a légierő szórakoztatott. Egy szuperszonikus nagyon alacsonyan repült el a közelünkben. Felriadtam, és képtelen voltam visszaaludni. – Megtörölte kezét, és két csésze teát töltött, egyiket a vendégének kínálta.

– *Dozo* – mondta kedvesen Nomuri. – Nagyon veszélyes játékot játszanak mostanság – folytatta, s azon tűnődött, milyen választ kap.

– Őrülség. De hát kit érdekel, hogy én mit gondolok. A kormányt biztosan nem, ők csak a nagykutyákra hallgatnak.

– A motorkölcsönző teáját iszogatva körülnézett az üzletében.

– Igen, én is aggódom. Remélem, Goto talál valami kiutat, mielőtt teljesen irányíthatatlanná válnak a dolgok. – Nomuri kinézett az ablakon. Fenyegetően beborult odakint. Dühös horkantást hallott.

– Méghogy Goto? Ő is olyan, mint a többi. Mások vezetik őt az orránál, vagy ha igaz a szóbeszéd, más testrészénél fogva.

Nomuri kuncogott.

– Igen, én is hallottam a sztorikat. Nagy étvágyú a fickó, igaz? – Szünetet tartott. – Kibérelhetek mára is egy motort?

– A hatost vigye – mutatott a férfi a járműre. – Most fejezem be a szervizelését. De figyeljen oda az időjárásra – figyelmeztette Nomurit –, havazni fog ma este.

Nomuri feltartotta a hátizsákját.

– Szeretnék néhány felvételt csinálni a felhőben úszó hegyekről a gyűjteményembe. Itt minden csodálatosan békés, igazán remek hely a gondolkodásra.

– Csak télen – mondta a munkájához visszatérő kereskedő.

Nomuri már ismerte az utat. A Taki patakot követte hegynek fölfelé a jégtől ropogós ösvényen. Jobban érezte volna magát, ha az az istenverte négykerekű kevésbé hangos. A viharos időjárás legalább tompította a zajt, legalábbis Nomuri ezt remélte, miközben a néhány napja már megjárt úton haladt. Hamarosan lepillantott a fennsíkon elterülő mezőre, de semmi rendelleneset nem látott, s azon tűnődött... szóval, sok minden járt a fejében. Mi van akkor, ha a katonák őrzőparatba futottak? Ebben az esetben, gondolta, nekem végem. De nem volt visszaút. Kényelmesen elhelyezkedett az ülésen, és lefelé gurult a domboldalon. A megbeszélés értelmében a tisztás közepén meqállt, és hátratólta piros párkája kapucniját.

Amikor jobban körülnézett, látta, hogy a talajt egy helyen meglazították, valamint egy, a fák sora felé vezető nyomfélét is észrevett. Ekkor történt, hogy megjelent egy alak és integetett. A CIA-tiszt újra beindította a motort, és arrafelé igyekezett.

A két katona, akivel találkozott, nem fogott rá fegyvert. Minek is? Befestett arcuk és terepszínű egyenruhájuk mindent elárult, amit Nomurinak tudnia kellett.

– Nomuri vagyok – szólalt meg. – A jelszó Foxtrott.

– Checa kapitány – felelte kezét nyújtva a tiszt. Már korábban is dolgoztunk a Cégnek. Te fedezted fel ezt a helyet?

– Nem, de néhány nappal ezelőtt ellenőriztem.

– Szép hely volna egy hétvégi háznak – gondolkozott hangosan Checa. – Még szarvasokat is láttunk, kicsiket. Remélem, nincs vadászikény. – A megjegyzés elgondolkodtatta Nomurit. Ezt a lehetőséget nem vette figyelembe, semmit sem tudott a japán vadászati szokásokról. – Mit hoztál nekem?

– Ezeket. – Nomuri levette hátizsákját, és előhúzta belőle a mobil telefonokat.

– Ugratsz?

– A japán hadseregnek nagyszerű berendezései vannak a katonai kommunikáció megfigyelésére. A fenébe is, hiszen ők találtak fel egy csomó technológiát, amit a mieink használnak. Ilyen azonban – mutatta Nomuri – mindenkinek lehet, digitálisan titkosított, és az egész országban működik. Még itt is. Arrafelé, azon a hegyen van egy átjátszó adó. Mindenesetre biztonságosabb, mint a rendes

kommunikációs eszközök. A számla a hónap végéig ki van fizetve – tette még hozzá.

– De szép volna felhívni az asszonyt, és bemondani neki, hogy minden rendben – gondolkodott ismét hangosan Checa.

– Én óvatosabb volnék. Itt vannak a számok, amelyeket hívhattok. – Nomuri átadott egy papírlapot. – Az az én számom. Az pedig egy Clark nevű fickóé, ez itt egy másik tiszté, őt Chaveznek...

– Ding ideát van? – kérdezte Julio Vega.

– Ismered?

– A múlt ősszel együtt dolgoztunk Afrikában egy munkán – felelte Vega. – Jó sok különleges megbízatásunk van. Biztos, hogy megmondhatod a nevüket, ember?

– Inkognitóban vannak itt. Jobb volna, ha spanyolul beszélnétek. Errefelé nem sokan beszélik ezt a nyelvet. Gondolom, nem kell mondanom, hogy rövidre fogjátok az adásaitokat – tette hozzá Nomuri.

Checa bólintott, és feltette a legfontosabb kérdést.

– És hogy jutunk ki?

Nomuri egy bizonyos pont felé fordult, de a kérdéses területet felhők borították.

– Van arra egy hágó. Arra menjetek, majd hegynek lefelé egy Hirosze nevű városba. Ott találkozunk, felteszlek benneteket egy Nagoyába induló vonatra, onnan Taivanra vagy Koreába repültök.

– Ilyen egyszerű. – A megjegyzést nem kérdésnek szánta, de azért megkapta rá a választ.

– Van itt jó néhány ezer külföldi üzletember. Ti pedig

jámbor spanyol borkereskedők vagytok, akik el akarnak adni egy kis vöröset, vagy nem?

– Hát most hasznát venném egy pohárka sangriának. – Checát megnyugtatta, hogy CIA-kapcsolatuk jól tájékozott a küldetésükről. Nem mindig működnek így a dolgok. – És most?

– Most megvárjátok a többieket. Ha valami rosszul sülné el, hívjatok fel, és söprés kifelé innen. Ha én kihullanék a sorból, hívjátok a többieket. Ha pedig teljes gáz van, találtok más kiutat. Úgy tudom, vannak útleveleitek, ruháitok és...

– Igen, vannak.

– Jó. – Nomuri elővette fényképezőgépét a hátizsákjából, és fényképezni kezdte a felhővel borított hegyeket.

*

– A CNN élő közvetítését hallották Pearl Harborból – fejezte be a riporter, és máris bevágtak egy reklámat.

A japán hírszerzés elemzője visszatekerte a kazettát, hogy újra megnézze. Elképesztő, egyben teljesen normális volt, hogy ilyen könnyedén vette ezt az életbevágó értesülést. Valójában az amerikai média vezeti az országot, ahogyan ezt az évek során megtanulta, sőt talán ennél többet is tesznek, s ez nem jó. Úgy feltupírozták azt a szerencsétlen tennessee-i balesetet, hogy az egész lázba hozott országot elhamarkodott lépésre sarkallták, ami viszont az ő hazáját is ugyanoda sodorta, s a jó hír csupán az volt, amit a televízió képernyőjén látott: két repülőgép-anyahajó még mindig a szárazdokban, másik kettő a világ ama tájáról jött utolsó jelentések szerint az Indiai-óceánon, a csendes-

óceáni flotta újabb két anyahajója Long Beachen szintén szárazdokkban van, és nem alkalmas arra, hogy szolgálatba lépjen. Valójában ez vonatkozott a Mariana-szigetekre. Néhány oldalas elemzésben kell megfogalmaznia véleményét, de oda fog kilyukadni, hogy Amerika megmarhatja a hazáját, de azon képessége, hogy valódi erőt vonultasson fel, már a múlté. Ez a felismerés viszont azt jelenti, hogy a közeljövőben igen csekély egy komoly támadás valószínűsége.

*

Jackson nem bánta, hogy ő volt az egyetlen utas a VC-20B-n. Könnyen hozzá lehet szokni az effajta bánásmódhoz, és be kellett ismernie, hogy a légierő kormánymadarai jobbak, mint a tengerészeté – valójában a tengerészet nem is rendelkezett sokkal, azok is főként átalakított B-3-as Orionok voltak, amelyek turbómotorjai e kétmotoros sugárhajtású gép sebességének még a felét sem hozták. Az admirális – egyetlen rövid megállással a Travis Légi Támaszponton San Francisco mellett kilenc óra alatt tette meg az utat Hawaiiba, s egészen addig jól érezte magát, amíg Hikamhoz közeledvén jól szemügyre nem vette a tengerészeti támaszpontot, ahol meglátta a javítódokkban immár magányosan veszteglő *Enterprise*-t. Az első atommeghajtású repülőgép-anyahajó, az Egyesült Államok flottája legbüszkébb nevének örököse szárnyaszegett óriás. Már a pusztá gondolat is fájó, de még nagyobb baj, hogy így csak egy fedélzetről indulhatnak a gépek.

– Megkaptad a hadműveleti csoportodat, öcsi – suttoqta

Robby Jackson maga elé. Mégpedig azt, amely minden tengerészeti repülő álma. A 77. hadműveleti csoport a csendes-óceáni flotta fő légi szárnya, és lehet, hogy csak egy anyahajó, de az övé, és a veszély felé hajózik. A 77. Hadműveleti Csoport parancsnokának lenni életre szóló ambíció, de valójában ő sosem akart háborúzni – ő, persze, vallotta be magának, egészen a hadnagyi rangig tetszett neki a légi csata gondolata, tudván, hogy az Egyesült Államok tengerészeti repülőjeként a világ egyik legjobbika, magasan kiképzett és fantasztikusan felszerelt, s ezt egy szép napon be akarta bizonyítani. De az idők során túl sok barátja halt meg balesetben. Ő maga egy gépet fogott el a perzsa-öbölbeli háborúban, négyet pedig egy tiszta és csillagos éjszakán a Földközi-tenger fölött, de az utóbbi négy baleset volt. Nem volt rá jó oka, hogy embert öljön, s noha sosem beszélt róla másoknak, még a feleségének sem, azon gyötrődött, hogy lényegében rászédtek, hogy másokat megöljön. Nem az ő hibája volt, hanem valamiféle ráerőltetett tévedés. De hát a harcosnak a legtöbbször ezt jelenti a háború, egy hatalmas tévedést, és most neki el kell játszania a szerepét egy másik ilyen tévedésben, ahelyett hogy arra használná a 77. hadműveleti csoportot, amire szánták: csak arra, hogy legyen, hogy pusztán létezésével megelőzze a háborúkat. Pillanatnyilag csak az vigasztalta, hogy a hibát, a balesetet ismét nem ő követte el.

Ha a gondolatnak szárnya volna, sóhajtott Jackson. A repülőgép leszállt, a steward kinyitotta az ajtót, és a légierő

örmesterének adta át Jackson egyetlen bőrdíját, aki egy helikopterhez kísérte a tengernagyot. Ezzel repül tovább a csendes-óceáni főparancsnokságra Dave Seaton admirálishoz. Eljött az idő, hogy magára öltse katonai jelmezét. Robby Jackson, a harcos, aki átveszi a parancsnokságot mások fölött. Átgondolta a kételyeit és kérdéseit, s most eljött az idő, hogy félretegye azokat.

– Sokkal tartozunk nekik ezért – jegyezte meg Durling, megnyomva a távkapcsolón a televízió kikapcsoló gombját. Ezt a technológiát a baseballmeccsek alatti reklámok céljára találták ki, a filmgyártásban alkalmazott, úgynevezett *blue screen* – kék háttér módszert adaptálva. – A modern komputertechnika segítségével élő közvetítésre is alkalmazták, így a játékos mögött megjelenhetett egy helybéli bank vagy kereskedő hirdetése, az igazi háttér, a stadion szokásos zöld gyepe helyett. Jelen esetben a riporter élő közvetítést adhatott Pearl Harborból – természetesen a tengerészeti bázison kívül –, a háttérben pedig ott látszott a két anyahajó profilja a fölöttük röpködő madarakkal, a háttérben hangyaszerűen mozgó hajógyári munkásokkal, és olyan valódinak látszott, mint minden a tévéhíradó képernyőjén; amely végtére is nem más, mint színes pontok sokasága.

– Amerikaiak – mondta Ryan. Mellesleg ő rángatta bele őket, elszigetelve az elnököt a politikailag veszélyes feladattól. – Egyébként is a mi oldalunkon álltak volna, csak emlékeztetni kellett őket erre.

– Beválik? – Ez volt a nehezebb kérdés.

– Nem sokáig, de talán elég ideig. A tervünk jó.

Szükségünk van némi szerencsére is, de kettőt már elkönnyelhetünk magunknak. A lényeg, hogy azt mutassuk nekik, amire számítanak. Arra számítanak, hogy mindkét anyahajó ott van, meg arra, hogy a média beszámol erről az egész világnak. A hírszerzők sem különböznek a többi embertől, uram. Előre kialakítják a véleményüket, s amikor ugyanazt látják a valóságban, az csak megerősíti számukra, hogy milyen ragyogóan gondolkodnak.

– És a szükséges áldozatok száma? – akarta tudni ezután az elnök.

– Nem tudjuk, mekkora lesz ez a szám, és megpróbáljuk olyan alacsonyan tartani, amilyen alacsonyan csak lehet... de a katonai küldetések, uram...

– Tudom. Magam is értek hozzá. – Durling lehunyta a szemét, s arra gondolt, amit egy fél emberöltővel azelőtt Georgiában a Fort Benning-i katonaiskolában tanult. Első a feladat. Egy hadnagy nem gondolkodhatott másként. És Durlingban most első ízben tudatosult, hogy egy elnöknek ugyanígy kell gondolkodnia. Ez aligha tűnt igazságosnak.

*

Nem sok napfényt láttak a messzi északon ebben az évszakban, ez azonban éppen megfelelt Zacharias ezredesnek. Whitemanből pusztán öt órát tartott a repülőút Elmendorfig, s az egész sötétben, mert a B-2A csak olyankor repült nappal, ha mutogatni akarták, noha a gépet nem erre találták ki. Valóban nagyszerűen repült. Bebizonyította, hogy Jack Northropnak az 1930-as évekre datálódó elképzelése helyes volt: a lehető leghatékonyabb aerodinamikus forma egy repülőgép számára az, ha

kizárólag szárnyfelületekből áll. Csakhogy egy ilyen repülőgépnak számítógépes repülésirányításra volt szüksége a megfelelő stabilitáshoz, ami azonban már csak közvetlenül a mérnök halála előtt állt rendelkezésére, de ha a repülőgépet magát nem is, legalább a modelljét láthatta. Szinte minden eredményes volt a gépen. Formája lehetővé tette a könnyű tárolást – három is befért belőle egy konvencionális repülőgépre tervezett hangárba. Úgy emelkedett fel, akár egy lift, képes volt nagy magasságokban repülni, és ahogyan a századparancsnok szokta mondani, csészével és nem gallonnal itta az üzemanyagot.

*

Az eltalált B-1B készen állt, hogy visszarepüljön Elmendorfba. Három motorral ugyan, ami nem okozott nagy gondot, hiszen a gép nem szállított mást, mint üzemanyagot és a legénységét. Más gépek is állomásoztak Semyán. Két – az oklahomai Tinker Légi Bázisról küldött – E-3B AWACS madár végzett részleges légi őrzőjáratot annak ellenére, hogy ennek a szigetnek jó teljesítményű radarjai voltak, a legnagyobb az 1970-ben épített Cobra Dane rakétakereső rendszer volt. Fennállt a lehetőség, hogy a japánok tankereket használnak a sziget elleni támadásra, lemásolván az izraeliek akcióját a PFSZ észak-afrikai főhadiszállásai ellen, s noha erre nem sok esély volt, mégsem hagyhatták figyelmen kívül.

Ennek kivédésére küldték a Nellis Légi Támaszponton tesztelt, négy F-22A Rapier vadászgépet. Ez a világ első igazán lopakodó vadászrepülője. Négy főpilótát és

segédszemélyzetüket küldték velük a világegyetem eme isten háta mögötti támaszpontjára. A Rapier azonban amelyet a pilóták a gyártó Lockheed által preferált „Lightning-II” néven illettek – nem védelemre készült, és most, hogy a nap rövidke és erőtlen feltűnése után ismét nyugovóra tért, eljött a gép eredeti céljának ideje. Mint mindig, most is a tanker szállt fel elsőként, még azelőtt, hogy a pilóták kijöttek volna az eligazításról, és bementek volna a hangárba, hogy megkezdjék az éjszakai munkát.

*

– Ha tegnap elrepült, miért ég a villany? – kérdezte a tetőtéri lakást figyelve Chavez.

– Talán automata kapcsolja fel a lámpákat, hogy elriassa a betörőket? – tűnődött Clark.

– Ez nem Los Angeles, öreg.

– Akkor arra következtetek, hogy vannak odafent, Jevgenyij Pavlovics. – Egy másik utcába irányította az autót.

Oké, tudjuk, hogy Kogát nem a rendőrség tartóztatta le. Tudjuk, hogy Jamata a saját műsorát rendezi. Tudjuk, hogy az ő biztonsági főnöke, Kaneda gyilkolta meg Kimberly Nortont. Tudjuk, hogy Jamata nincs a városban, és tudjuk, hogy a lakásában égnek a lámpák...

Clark talált egy helyet, és leparkolta az autót. Először körbejárták a háztömböt, és türelmesen felderítették a környéket.

– Egy csomó mindent nem tudunk, haver – suttogta Chavez.

– Azt hittem, a szemébe akarsz nézni valakinek, Domingo

– emlékeztette Clark a partnerét.

*

Milyen élettelen tekintet, gondolta Koga, mintha nem is emberé volna. A sötét, nagy és kifejezéstelen szempár őt nézte – vagy talán csak feléje révedt, gondolta az egykori miniszterelnök. Akárhogy is, nem tudott olvasni belőle. Hallott már Kaneda Kijosiról, akit leggyakrabban *ronin*ként emlegettek. A történelmi utalás az urukat elvesztett szamuráj harcosokra utalt, akik nem tudtak másik urat találni, ami igen nagy szégyen volt az akkori idők kultúrájában. Az ilyen férfiakból banditák lettek vagy még annál is rosszabb, miután elvesztették kapcsolatukat a *busido* törvénnyel, amely évezredek óta szabályozta a japánok fegyverviseléssel és használattal kapcsolatos jogait. Ezek a férfiak, ha új urat találtak maguknak, fanatikusan szolgálták, hogy elnyerjék korábbi státusukat, bármit megtettek érte – idézte fel emlékezetében Koga.

Kaneda most a tévét bámulta, s Koga a férfi hátát nézve arra gondolt, milyen ostoba képzelgéseken jár az esze. A szamurájok kora lejárt, s azzal együtt a rajtuk uralkodó feudális nagyuraké is, Kaneda azonban itt volt, szamurájdramát nézett a tévében, teát iszogatót, és belefeledkezett a filmbe. Nem árult el érzelmeket, mintha hipnotizálta volna őt a nagyon is stilizált mese, ami tulajdonképpen az 1950-es évek amerikai westernjeinek japán változata volt. Nagyon is leegyszerűsített melodráma a jóról és a rosszról, azzal a különbséggel, hogy a mindig szűkszavú, legyőzhetetlen és titokzatos hős hatlövetű helyett kardot használt. És ez az ostoba Kaneda, amint erre

Koga az elmúlt másfél nap során rájött, imádta ezeket a történeteket.

Koga felállt, és a könyvespolchoz indult, Kaneda máris felé fordította a fejét. Házőrző kutya, gondolta Koga, miközben kiválasztott egy könyvet. Mégpedig nagyszerű házőrző, pláne a másik négygel együtt, akik közül most kettő alszik, egy a konyhában van, egy pedig a bejárati ajtó előtt. A politikus tudta, hogy esélye sincs a menekülésre.

Koga visszaült a fotelba a könyvvel, de olvasás helyett fogvatartóját nézte. Nem szállhat harcba a férfival, és nem győzhet – Koga sosem tanult semmilyen harci művészetet sem, Kaneda pedig nagyszerű formában volt, ráadásul nem egyedül. Látszólag szenttelen volt és ellazult, de valójában akár egy összenyomott rugó, bármelyik pillanatban ugrásra készen állt, hogy lecsapjon, csak addig volt civilizált, amíg a körülötte lévők fel nem húzták, és nyilvánvaló volt, hogy örültség volna rátámadni. A politikus elszégyellte magát gyávaságáért, de nagyon okos és bölcs ember volt, aki nem akarta egy ostoba lépéssel tönkretenni egyetlen túlélési esélyét, ha ugyan van egyáltalán.

Számos nagyiparos tartott Kanedához hasonló alakokat. Néhányan még pisztolyt is hordtak maguknál, ami szinte elképzelhetetlen Japánban, de a megfelelő személy a megfelelő hivatalnoktól megszerezhetette a különleges engedélyt. Koga szemében a kard színpadiasnak tűnt ugyan, de egy pisztoly maga volt az ördög, olyasvalami, aminek semmi köze sincs a kultúrájához, a gyávák fegyvere. Kaneda tehát kétségkívül gyáva volt, aki képtelen irányítani a saját életét, sőt a törvényt is csak mások

utasításaira szegi meg, de akkor viszont bármire képes. Az efféle alakokat használták uraik a szakszervezetek és az üzleti konkurencia ellen. A Kaneda-félék támadtak a tüntetőkre, néha a nyílt színen, és megúszták szárazon, mert a rendőrség vagy másfelé nézett, vagy éppenséggel úgy intézte, hogy ne legyen jelen, még akkor sem, ha a riporterek és a fotósok a nap legérdekesebb témájának tartották az esetet. Az ilyen emberek és az uraik fogták vissza az országot az igazi demokráciától, ami Koga számára a legfájóbb pont volt, hiszen egész életét arra áldozta, hogy ezt megváltoztassa. És belebukott. Itt van Jamata toronylakásában őrizet alatt. Valószínűleg el fogják engedni, mihelyt elveszti a politikai jelentőségét, ami már megtörtént, vagy hamarosan sor kerül rá. Aztán tanúja lehet, miként lesz hazája egy újfajta – vagy éppenséggel nagyon is régi – uraság martalékává. És ő semmit sem tehet ellene, ezért ül hát könyvvel a kezében, miközben Kaneda a tévét bámulja, egy olyan drámát, melynek az elejét, a közepét és a végét már ezerszer elmondták, de azt hazudja, hogy valóságos és új.

*

Ilyen csatákat csupán szimulátorban és egy más korban, a római arénákban vívtak. Mindkét oldalon AEW gépek, E-767-esek a japán oldalon, E-3B-k az amerikaiak, olyan messze egymástól, hogy valójában egyik sem „látta” a másikat, még a számos radarernyőn sem, noha más-más műszereken az ellenfél jelzéseit figyelték. Köztük helyezkedtek el a gladiátorok. Az amerikaiak immár harmadszor tették próbára a japán légvédelmet, és ismét

sikertelenül.

*

– Gyorsak – jegyezte meg a japán technikus.

Nehéz volt tartani a kontaktust. Az amerikai bizonyos mértékig lopakodó volt, de a Kami gép antennájának mérete és teljesítménye ismét túlszárnyalta a lopakodó technológiát, és a technikus dél felé irányította az Eagle-jeit. Csakhogy az amerikaiak tudják, hogy követik őket, s olyan utasítást adott a radarnak, hogy néhány másodpercenként irányítsa rájuk a sugarait, és tartsa rajtuk. Tudniuk kellett, hogy minden mozdulatukat követik, hogy a feltételezett radarelkerülő technológiájuk még kevés valami új és radikális ellen. És hogy még érdekesebb legyen, tűzparancs üzemmódra kapcsolta a jelfogó frekvenciáját. Ahhoz túl messze voltak, hogy egy rakétát rájuk irányítsanak, de még így is bebizonyítja nekik, hogy megfelelően meg tudják világítani őket az elfogáshoz, és ez már önmagában megleckézteti őket. A jelzés először csak egy pillanatra halványult el, majdnem teljesen megszűnt, aztán a szoftver kiszúrta az amerikai vadászgépeket, merthogy vadászgépeknek kellett lenniük. A B-1-es, noha gyors, mégsem ennyire. Igen, ez volt a legjobb kártya, amelyet az amerikaiak kijátszottak, mégsem ért sokat, s ha ezt felfogják, a diplomácia egyszer és mindenkorra lerendezi a dolgokat, és ismét béke honol majd a Csendes-óceán északi térségében.

*

– Nézzétek, hogy mennek fedezékbe az Eagle-jeik – jegyezte meg képernyőjét nézve az amerikai irányító.

– Mintha madzaggal lennének a hetesekhez kötve – konstataálta a társa, ő vadászpilóta volt, Langleyből, a légi harc-parancsnokság főhadiszállásáról érkezett, ahol a vadászgépek taktikájának kifejlesztésén dolgozott.

Egy másik kijelző megmutatta, hogy három E-767-es van fent. Kettő messzebb, a határok mentén repült, a harmadik azonban a közelben, Honsu partjainál. Nem mintha nem számítottak volna rá. Valójában megjósolható volt, mindhárom felderítőgép műszerei maximális teljesítményen dolgoztak, hiszen lopakodó repülőgépeket kellett megtalálniuk.

– Most már tudjuk, miért találták el a két Lancert – jegyezte meg a Langleyből jött férfi. – Magas frekvenciára tudnak ugrani, így jeleznek az Eagle-eknek. A mieinknek eszükbe sem jutott, hogy lelőhetik őket. Okos – gondolkodott hangosan a férfi.

– Jól jönne néhány ilyen radar – értett egyet a főirányító.

– Legalább tudjuk, hogyan csinálják – vélekedett a Langleyből jött tiszt. Az irányító nem volt olyan biztos benne.

– Hát, néhány órán belül kiderül.

*

Sandy Richter még alacsonyabban szállt, mint azt a C-17-es megtehetette. Lassúbb is volt, csupán százötven csomóval haladt, és már belefáradt a víz fölötti repülés feszültségébe és unalmába. Előző este ő és másik két gép Nyugat-Petrovkán, egy Vlagyivosztkhoz közeli másik MiG-bázison szállt le. Jól kialudták magukat, amire az elkövetkezendő néhány nap során úgysem lesz lehetőség, majd huszonkét órákor felszálltak, hogy elvégezzék a

ZORRO hadműveletben rájuk háruló feladatokat. Mindegyik gép oldalára szárnyakat erősítettek, valamint két plusz üzemanyagtankot, de attól, hogy az üzemanyagtartályokat radar-transzparens üvegyantából készítették, hogy némileg javítsanak a helyzeten, még egyáltalán nem váltak lopakodókká. A pilóta a rendes repülőfelszerelésén túl felfújható mentőmellényt is viselt. Ezt inkább a víz feletti repülés előírásai követelték meg, mert valójában igazán nem lehetett hasznát venni. A tizenöt méterrel alattuk elterülő víz jóval hidegebb volt annál, hogy sokáig életben lehetett volna maradni benne. Sandy Richter megpróbálta elűzni a gondolatot, elhelyezkedett az ülésben, és a repülésre koncentrált, miközben hátul a lövésze a berendezésekkel foglalkozott.

– Még rendben, Sandy. – A veszélyt jelző ernyő még feketébb volt, mint minden más körülöttük, amikor keletnek fordultak Honsu irányába.

– Értettem. – Mögöttük tízmérföldes távolságra egymástól repült a két másik Comanche.

A RAH-66A kis helikopter volt, de bizonyos értelemben mégis a világ legokosabbja. Két, repülőgépen valaha is használt legnagyobb teljesítményű komputerrel rendelkezett, az egyik pusztán tartalékul szolgált arra az esetre, ha az első lerobbanna. Pillanatnyilag az volt a legfontosabb feladatuk, hogy kikerüljék a területet pásztázó ismert vagy becsült kapacitású elektronikus szemeket. Minél közelebb érték a japán szárazföldre, annál nagyobb lett az „esetleg” detektált sárga és a „határozottan” detektált piros terület.

– Kettes fázis – mondta csendesen a Langleyből küldött tiszt az AWACS fedélzetén.

Az F-22-es vadászgépek mindegyike rendelkezett zavaróberendezéssel, amely segítette lopakodó képességeiket. Parancsra bekapcsolták ezeket a készülékeket.

– Nem túl okosak – motyogta maga elé a japán irányító. Jól van, biztosan rájöttek, hogy követni tudjuk őket.

A képernyője hirtelen megtelt pontokkal, összevissza villogott, amikor az amerikai vadászgépek által generált zaj belezavart a képbe. Az irányító kétféle módon birkózhatott meg a problémával. Először tovább növelte a teljesítményét, majd megmondta a radarnak, hogy találomra ugráljon a frekvenciák között. Az első lépés hatékonyabb volt, mivel mint látta, az amerikai zavaróberendezések szintén változó frekvenciájúak voltak. Meg kellett nyomnia egy újabb gombot, amely a ténylegesen visszatérő jeleknél erősebb zavaró sugárzásokat követte. Újabb ellenőrzéssel ismét ráállt mindkét célpárra. Csak tíz másodpercre volt szüksége ehhez, ami elég gyors. Hogy megmutassa az amerikaiaknak, nem tették őt lóvá, maximálisra vette az erőt, rövid időre tüzelő üzemmódra kapcsolt, és mind a négy amerikai vadászgépet elég erősen elkapta ahhoz, hogy amennyiben az elektronikai rendszereik nincsenek megfelelően leárnnyékolva, a radarjelek akár el is égethetnék némelyiket. Ez érdekes elfogás volna, gondolta

az irányító, és eszébe jutott a két német Tornádó vadászgép, amelyek úgy zuhantak le, hogy túl közel repültek egy FM rádiótoronyhoz. Bosszúságára az amerikaiak egyszerűen elkanyarodtak.

*

– Valaki északkeleten beindított néhány zavarót.

– Jól van, éppen ideje – felelte Richter. Egy gyors pillantás a veszélynyőre megmutatta, hogy percekre járt a sárga területtől. Úgy érezte, meg kell dörzsölnie az arcát, de mindkét keze foglalt volt. Az üzemanyagműszerekre pillantva látta, hogy tartalék tankjai majdnem üresek. – Üssük le a szárnyakat!

– Értettem. Az majd segít.

Richter bekapcsolta a leoldókapcsolót. Kicsit későn tették hozzá a Comanche tervéhez, de végül valakinek mégiscsak eszébe jutott, hogy ha a helikopternek lopakodónak kéne lennie, akkor nem lenne rossz ötlet, ha repülés közben meg lehetne szabadulni a nem lopakodó elemeitől. Richter csökkentette a gép sebességét, a szárnyak és az üzemanyagtartályok elmerültek a Japán-tengerben.

– Leválás rendben – jelentette a hátsó ülésen helyet foglaló pilóta.

A veszélyt jelző képernyőn megváltozott a kép. A komputer gondosan követte, hogy milyen mértékben lopakodók. A Comanche orra ismét süllyedt, a helikopter megint az utazósebességén repült.

*

– Kiszámíthatóak, igaz? – jegyezte meg beosztottjának

a japán irányító.

– Azt hiszem, éppen most bizonyította be nekik. Sőt azt is megértette velük, mire vagyunk képesek. – A két tiszt összenézett. Eddig mindketten aggódtak az amerikai Rapier vadászgép tulajdonságai miatt, de most mindketten arra gondoltak, hogy megnyugodhatnak. Csodálatos repülőgép, olyan, amelyet az Eagle-pilótáknak respektálniuk kell, de nem láthatatlan.

*

– Kiszámítható válasz – mondta az amerikai irányító. – És épp csak megmutattak nekünk valamit. Mondjuk tíz másodperc?

– Soványka, de elég hosszú, működni fog – mondta kávéja után nyúlva a Langleyből jött tiszt. – Akkor erősítsük meg az elképzelést.

A központi képernyőn az F-22-esek visszafordultak észak felé, és az AWACS detekciós sugarának szélén ugyancsak északnak fordultak az F-15-ösök is, hogy fedezzék a manővert. Igyekeztek az amerikai vadászgépek és a felbecsülhetetlen értékű E-767-esek közt maradni, amelyek értékét még inkább emelték a néhány nappal ezelőtt történt szörnyű balesetek.

*

Örömmel üdvözölték a leszállást. A Comanche jóval élénkebben mozgott az előző esti szállítógépnél. Lakatlan helyet választott, majd lefelé ereszkedett a hegység szakadékaiban. Tömör sziklák árnyékolták le a távoli légi felderítő repülőgépek elől, ezeken még azoknak a nagy teljesítményű rendszerei sem tudtak áthatolni.

– Száraz láb – jelentette a Richter mögött ülő pilóta. – Negyven percre való üzemanyag maradt.

– Jó vagy a karlengetésben? – tudakolta a pilóta. Már az is megnyugtatta kissé, hogy szárazföld fölött repül. Ha valami balul ütne ki, hát a rizs nem is olyan rossz. Sisakdisplaye zöld árnyékokkal mutatta a talajt. Sehol semmi fény: se közvilágítás, se autók, se házak, és a repülés legrosszabb részének vége. A tényleges küldetéssel most nem foglalkozott. Jobban szeretett egyszerre csak egy dolog miatt aggódni, így tovább élhet az ember.

A beprogramozásnak megfelelően feltűnt az utolsó hegyorom. Richter lelassította a helikoptert, kört írt le, lenézett, és azokat kereste, akikre az eligazítás alapján számított. Valaki elhajtott egy zöld vegyi lámpát, melynek fénye az ő éjjel látó készülékében ragyogó teliholdnak látszott.

– ZORRO Vezetés hívja ZORRO Bázist, vége.

– Vezetés, itt Bázis. Azonosítás, Golf, Mike, Zulu, vége – felelte az oké kódot megadván a hang. Richter remélte, a hang gazdájának nem nyomnak fegyvert a halántékához.

– Kikapcs. – Gyorsan folytatta a leszállást, és egy majdnem síknak látszó területre ereszkedett le a fák közelében. Amint a helikopter földet ért, három férfi lépett elő a fák közül. Amerikai katonáknak voltak öltözve. Richter fellélegzett, miközben a motort hűtötte, mielőtt teljesen kikapcsolná. A rotor még be sem fejezte az utolsó fordulatot, amikor tömlőt húztak a helikopter üzemanyag-betöltő nyílásához.

– Isten hozta Japánban! Checa kapitány vagyok.

- Sandy Richter – mondta kiszállás közben a pilóta.
– Valami gond?
– Már nincs. – A fenébe is, hát ideértem, igaz?, akarta mondani a háromórás maratoni repüléstől még mindig feszülten. Elvégre behatolt egy országba. Behatolás? Tizenegy ranger és hat pilóta. Hé, gondolta, mindnyájan le vannak tartóztatva!
– Itt a második... – jegyezte meg Checa. – Csendes bébik.
– Nem akarunk reklámot.

A második Comanche az elsőtől ötvenméternyire szállt le. Richter gépét feltankolták a katonák, s már az álcázóhálót húztak fölé, a fenyőerdőből kivágott fákat használva póznaként.

- Menjünk, töltsék meg a gyomrukat.
– Igazi kaja vagy honvédségi? – kérdezte Sandy Richter.
– Mindenünk mégsem lehet, Mr. Richter – felelte Checa.

A pilóta még emlékezett arra az időre, amikor cigaretta is volt a hadsereg élelmiszersomagjaiban. Az új, egészséges hadseregükben azonban nincs, és úgysem lett volna sok értelme cigarettát kérnie egy rangertől. Istenverte atléták!

*

A Rapierek egy órával később kanyarodtak el, miután meggyőzték a japán légierő embereit, hogy nem képesek áthatolni a japán szigetek északkeleti légterét őrző Kami-Eagle vonalon. A legjobb amerikai repülőgépek és legjobb rendszerek is megfutamodtak. A japánok képernyőjén elhalványultak a kontaktusok, és hamarosan az E-3B-kről érkező jelek is. Nyilván visszakanyarodtak Semyára, hogy

jelentsék főnökeiknek a sikertelenségüket.

Az amerikaiak realisták. Az biztos, hogy bátor harcosok – az E-767-esekben lévő tisztek nem követték el őseik hibáját, hogy az amerikaiakban nincs merészség az igazi harchoz. Az költséges tévedés volt. A háború azonban műszaki gyakorlat, és ők hagyták erejüket olyan mélyre süllyedni, ahonnan technikailag nem lehet felemelkedni.

*

A Rapiereknek tankolniuk kellett visszafelé, ezért nem használták szuper utazósebességüket, hiszen céltalan lett volna az üzemanyag-pocsékolás. Az idő ismét csípős volt Semyán, a vadászgépeket a torony segítette biztos landoláshoz. Egyenesen a hangárjaikba gurultak, ahol már ott állt az időközben az idahóji Mountain Home Légi Támaszpontból érkezett négy F-15E Strike-Eagle is. Ők is sikerként könyvelték el a küldetést.

42.

Váratlan fordulat

- Megőrült? – kérdezte Serenko.
- Gondolja meg! – mondta ismét az orosz követségen Clark. – Elvégre politikai megoldást akarunk, igaz? Erre Koga a legjobb esélyünk. Maga mondta, hogy nem a kormány varrta be. Akkor mi marad? Valószínűleg épp abban a házban van. – Serenko ablakából látni lehetett az épületet.
- Lehetséges? – kérdezte az orosz, attól tartván, hogy az amerikaiak esetleg segítséget kérnek, amit ő nem

adhatott.

– Kockázatos, de nem valószínű, hogy egy hadsereggel van odafent. Nem ott dugdosná a fickót, ha nem akarná titokban tartani. Maximum öt-hat emberrel kalkulálok.

– És maguk ketten? – vitatkozott tovább Serenko.

– Ahogyan John mondta – jegyezte meg színpadias mosollyal Chavez –, nem nagy ügy.

A régi KGB-akta tehát igaz. Clark nem klasszikus értelemben vett hírszerző tiszt, hanem amolyan katonaféle, és ugyanez áll pimasz ifjú partnerére is, aki többnyire az ablakon kibámulva csak ücsörög.

– Semmilyen segítséget sem tudok felajánlani.

– És mi a helyzet a fegyverekkel? – kérdezte Clark. – Csak nem azt akarja mondani, hogy semmijük sincs, amit használhatnánk? Miféle rezidentúra ez? – Clark tudta, hogy az oroszoknak időt kell nyernie. Milyen kár, hogy ezeket az embereket nem képezték ki nagyobb önállóságra.

– Engedélyt kell kérnem, mielőtt bármit is tennék.

Clark bólintott, s gratulált magának, amiért jól sejtette a dolgot. Kinyitotta laptopját.

– Akárcsak nekünk. Maga kérje meg a maga engedélyét, én megszerzem az enyémet.

*

Jones elnyomta cigarettáját a haditengerészetre jellemző alumínium hamutartóban. Valaki, talán épp ilyen alkalmakra rejtette egy fiókba. Amikor kitör a háború, a békebeli szabályokat kihajítják az ablakon. Az ember ilyenkor könnyen visszaesik régi szokásaiba, főként a rosszakba... de hiszen a háború is régi rossz szokás.

Jones látta, hogy Mancuso admirális is a rágyújtás határán van, ezért aztán eltüntette még a csikket is.

– Mit hozott, Ron?

– Ha az embernek elég ideje van dolgozni ezzel a ketyerével, megvan az eredménye. Boomerrel egész héten az adatokkal bütyköltünk. A felszíni hajókkal kezdtük. – Jones a térképhez lépett. – Kiszúrtuk a bádoggannák helyzetét...

– Egészen a... – vágott közbe Chambers kapitány, de máris félbeszakították.

– Igen, uram, egészen a Csendes-óceán középső térségétől. Széles és keskeny sávon játszottam, és kiszúrtam őket – mutatott Jones a térképre tűzött szilvettekre.

– Ez remek, Ron, de erről szatellitfelvételeink vannak – hangsúlyozta a csendes-óceáni tengeralattjáró haderők parancsnoka.

– Tehát igazam van? – kérdezte a civil.

– Nagyon közel áll hozzá – vallotta meg Mancuso. Aztán a falra tűzött többi árnyképre mutatott.

– Igen, ez igaz, Bart. Amint rájöttem, hogyan kövessem a felszíni hajókat, utána kezdtem dolgozni a tengeralattjárókon. És mit szól, még mindig akkor tudom elcsípni a szemeteket, amikor levegőt vesznek. Itt van a határvonal. Harminc százalékban becslések alapján kapjuk el őket, és a bemérési szög mesésen állandó.

A falitérkép hat kontaktust mutatott. Két sziluett húsz- és harmincmérföldes átmérőjű körben volt, a másik kettő fölé kérdőjelet rajzoltak.

– Ezek szerint van még néhány ismeretlen – jegyezte meg Chambers.

Jones bólintott.

– Igaz. De hatot biztosan elkaptam, talán nyolcat. A japán partokon túl nincs jó vételünk. Túl messze van. A szigetekre közlekedő kereskedelmi hajókat találtam, ez minden – vallotta be. – De nyomon követek egy nagy, kétpropelleres kontaktust is, amely nyugatra, a Marshall-szigetek felé igyekszik, és ma reggel mintha egy üres dokkot láttam volna útközben.

– Ez titok – hangsúlyozta rejtelmes mosollyal Mancuso.

– Hát, ha a maguk helyében volnék, fiúk, megmondanám a *Stennis*nek, hogy vigyázzon ezekkel az SSK-kal. Talán előre kéne engedni a tengeralattjárókat, hogy kigyomlálják előtte a kertet.

– Megtehetjük, de aggódom a többiek miatt – ismerte be Chambers.

*

– Szonár jelentkezik.

– Hallgatom, szonár – Ken Shaw hadnagy látta el az ügyeletet.

– Lehetséges hangradarkontaktus nulla-hatos-nulla irányban... valószínűleg víz alatti kontaktus... nagyon gyenge, uram – jelentette a szonárfőnök.

Végül is automatikus eljárás volt, hiszen eleget gyakorolták a Prementon és Pearl közötti utakon. A nyomkövető egység azonnal munkához látott. A sugársávelemző közvetlenül a hangradar-berendezésektől kapta az adatokat, így próbálta meghatározni a cél valószínűsíthető

távolságát. A komputernek mindössze egy másodpercre volt szüksége.

– Ez közvetlen sávjel, uram. Távolság húszezer yard alatt. Dutch Claggett tulajdonképpen nem is aludt. Ahogyan a kapitányok szoktak, csak becsukott szemmel hevert az ágyán, még valami zavaros álma is volt: horgászott a parton, a hal mögötte vergődött a homokon, amikor a szonárhelyiségből hívták. Meztlában, egy szál alsónadrágban állt a támadóközpontban. Ellenőrizte a mélységet, az irányt és a sebességet, majd a szonárhelyiségbe ment, hogy maga is megnézzé a műszereket.

– Halljam, főnök!

– Pont itt a hatvanherzes vonalon. – A főnök megkocogtatta viaszceruzájával a képernyőt. A jel megjelent és eltűnt, megjelent és eltűnt, állandóan visszatért, csak egy sor pötty ugrált a képernyőn ugyanazon a frekvenciavonalon. Az irány lassan jobbról balra váltott.

– Több mint három hete vannak a tengeren – gondolkodott hangosan Claggett.

– Hosszú idő egy dízelhajónak – helyeselt a szonárfőnök. – Talán visszafelé tart, hogy tankoljon?

Claggett közelebb hajolt, mintha a képernyő közelsége bármin is változtatna.

– Meglehet. Vagy talán csak pozíciót változtat. Akkor volna értelme, ha part menti őrzőjáratuk volna. Folyamatos tájékoztatást kérek!

– Igen, kapitány.

– Nos? – kérdezte Claggett a követőegységet.

– Első találat tizennégyezer yard távolságon, alapirány nyugat, sebesség hat csomó körül.

Claggett látta, hogy a kontaktus jócskán belül van a Tennessee ADCAP torpedóinak hatótávolságán. A feladat azonban nem engedi meg az ilyesmit. Hát nem óriási?

– Pörgessen fel két torpedót! – mondta a kapitány. – Ha a barátaink nyomába érünk, kitérünk délre. Ha közeledik, megpróbálunk kitérni az útjából, s csak akkor löhetünk, ha nincs más választás. – Körül se kellett néznie, hogy megtudja a legénysége véleményét. Hallotta a megváltozott légzésükből.

*

– Mit szól hozzá? – kérdezte Mary Pat Foley.

– Érdekes – mondta a Langleyből érkezett faxon egy pillanatig eltűnődve Ryan.

– Hosszú távú lehetőség. – Ez Ed Foley hangja volt. – De kemény szerencsejáték.

– Még abban sem biztosak, hogy ott van – jegyezte meg Ryan újraolvasva a jelentést, amely magán viselte John Clark összes kézjegyét. Becsületes. Határozott. Pozitív. Ez az ember tudja, hogyan álljon meg a lábán, s noha gyakorta a tápláléklánc alján helyezkedett el, nagyon is világosan látta a teljes képet odalentről. – Ezzel fel kell mennem.

– Ne lépjen félre útközben – tanácsolta alig hallható nevetéssel M. P. Ő még mindig idegen területen bevetett „cowgirl” volt. – A magam részéről *Akció indult* javasolok.

– És te, Ed? – kérdezte Ryan.

– Rizikós, de néha azt kell csinálni, amit a terepen lévő fickó mond. Ha politikai megoldást akarunk erre a

helyzetre, akkor engedelmes politikai figurára kell támaszkodnunk. Szükségünk van a fickóra, aki viszont csak akkor lesz a miénk, ha élve hozzuk ki onnan. – A nemzetbiztonsági tanácsadó hallotta a STU-6 biztonsági vonal túlsó végén a fogcsikorgatást. Mindkét Foleynek igaza volt. S ami még fontosabb, egyetértettek egymással. – Húsz percen belül jelentkezem. – Ryan a hivatali készülékére váltott. – Azonnal beszélnem kell a főnökkel – mondta az elnök titkárságvezetőjének.

*

Emelkedőben volt a napkorong, egy újabb forró, szélmentes nap vette kezdetét. Dubro admirális észrevette, hogy lefogyott. Khakiszínű nadrágján a szokottnál lazább volt az öv, így szorosabbra kellett húznia. Két anyahajója most rendszeres kapcsolatban volt az indiaiakkal. Néha elég közel jöttek ahhoz, hogy lássák őket, de legtöbbször néhány földről irányított radarja úgy ötven mérföld távolságból készített róluk villámfelvételt. Ami még rosszabb, azt a parancsot kapta, engedje meg nekik, hogy lássák a hajókat. Mi az ördögért nem keletre megy a Malaccai-szoros felé? Ott igazi háborút vívnak. Személyes sértésnek kezdte tekinteni Srí Lanka esetleges indiai megszállását, de Srí Lanka nem az Egyesült Államok területe, a Mariana-szigetek viszont igen, és az övé volt a két anyahajó, amelyekkel Dave Seaton egyáltalán rendelkezett. De ő olyan utasítást kapott, hogy maradjon az Indiai-óceánon, és hadd lássák, hogy ott van.

– Ha ők lönek először, megsérülünk – jegyezte meg Hamson parancsnok, miután jelentette, hogy az indiaiak

hajnali őráradata menetrendszerűen feltűnt.

– Ha belénk eresztenek egy Exocetet, elfűjjük nekik a „masíroznak a katonákat”, Ed. – Gyenge vicc volt, de Dubro nem volt tréfás hangulatában.

– Akkor nem, ha szerencsésük lesz, és elkapják az egyik üzemanyagtartályt. – Most a hadműveleti tiszt lett pesszimista. Ez nem jó, gondolta a hadműveleti csoport parancsnoka.

– Mutassuk meg nekik, hogy odafigyelünk – adta ki a parancsot Dubro.

Néhány perccel később a kísérőhajók bekapcsolták és az indiai betolakodókra irányították tűzparancs-radarjaikat. Dubro távcsövén keresztül látta, hogy a legközelebbi Aegis cirkálón a kilövősínekre ültették a fehér rakétákat, majd célra irányították, akárcsak a célmegvilágító radarokat. Az üzenet világos volt: Ne gyertek ide! Dubro küldhetett volna egy újabb dühös üzenetet Pearl Harborbe, de Dave Seatonnak már így is épp elég baja volt, és az igazi döntéseket Washingtonban hozzák, mégpedig olyanok, akik nem értenek a problémához.

*

– Megéri?

– Igen, uram – felelte Ryan. Az elnök irodájához vezető úton levonta a maga következtetését. Mindez azt jelentette, hogy két barátot tesz ki veszélynek, de nekik ez a munkájuk, az övé pedig a döntéshozatal – legalábbis részben. Könnyű ilyeneket mondani, még akkor is, ha tudja, hogy rosszul vagy egyáltalán nem alszik majd miattuk. – Az ok nyilvánvaló.

– És ha nem sikerül?

– Két emberünk van súlyos veszélyben, de...

– ...de ezért tartjuk őket? – kérdezte nem éppen kedvesen Durling.

– Mindketten a barátaim, elnök úr. Ha úgy gondolja, nekem tetszik az ötlet, hogy...

– Nyugodjon meg – mondta az elnök. – Rengeteg emberünk van veszélyben, és tudja, mit? Ha nem ismeri az ember, kik azok, még nehezebb a dolog. Ezt a magam bőrén tanultam meg. – Roger Durling ránézett az asztalán heverő elnöki tájékoztatóanyagokra és egyéb papírokra, amelyek nem voltak közvetlen kapcsolatban a csendes-óceáni válsággal, mindazonáltal azokkal is foglalkoznia kellett. Az Amerikai Egyesült Államok kormánya hatalmas üzlet, és egyik részét sem hanyagolhatta, csak mert néhány terület hirtelen ilyen fontossá vált. Vajon megérti ezt Ryan?

A nemzetbiztonsági tanácsadó is a papírokra pillantott. Nem kellett tudnia, mifélék. Egyik borítóján sem volt titkosított jelzés. A közönséges napi kockajáték, amivel meg kell birkóznia. A főnöknek túl sok feladat között kell megosztania a figyelmét. Ez aligha tűnik tisztességesnek, különösen ha valaki nem kereste magának a munkát. De hát így működik a sors, és Durling annak idején önkéntesen vállalta magára az elnöki hivatalt, mert neki az van megírva, hogy másokat szolgáljon, ahogyan tulajdonképpen Ryannek is. Valójában egy töről fakadunk, gondolta Jack.

– Sajnálom, hogy ezt mondtam, elnök úr. Igen, uram, fontolóra vettem akockázatot, de valóban, ez a munkájuk. Ráadásul John Clark javasolta. Úgy értem, az ő ötlete. Jó

akcióit, és felmérte a kockázatot. Mary Pat és Ed egyetlennek, sőt *Akció*, *indult* javasolnának. A döntést természetesen önnek kell meghoznia, de ezek az ajánlások.

– Szalmaszálakba kapaszkodunk? – akarta tudni Durling.

– Nem szalmaszál, uram, nagyon erős faág.

– Remélem, óvatosak lesznek.

*

– Hát ez egyszerűen óriási – jegyezte meg Chavez.

Az orosz 215-ös kaliberű PSM automata pisztoly volt, még annál a 22-es kispuskánál is kisebb, amellyel az amerikai srácok a cserkész táborokban löni tanulnak. Egyébként ez az orosz hadsereg és rendőrség standard oldalfegyvere, s talán ez magyarázza, hogy az orosz bűnözők miért nézik le olyannyira a rendőreiket.

– Nos, a mi titkos fegyverünk az autóban van – mondta Clark a fegyvert vizsgálgatván. Legalább a hangtompító javít rajta valamit. Újabb bizonyítéka annak, amit már évek óta hajtogat, miszerint az európaiaknak halvány gőzük sincs a kézfegyverekről.

– Arra is szükségünk lesz. – mondta Chavez. Az orosz követség löterén voltak, ahol az orosz biztonsági tisztek gyakoroltak. Chavez felcsíptetett egy lőlapot a céltáblára és hátrakurblipta.

– Vedd le a hangtompítót! – mondta Clark.

– Miért? – kérdezte Chavez.

– Nézz rá! – Chavez megnézte és látta, hogy az orosz változat acélgyapjúval van megtöltve. – Csak öt vagy hat lövésre jó.

Legalább fülvédő volt a lőtéren. Clark betöltött egy tárat, célzott és három lövést adott le. A fegyver nagyon hangos volt, de legalább pontos.

Serenko csendben figyelt, dühítette, hogy az amerikaiak mennyire fanyalognak az orosz fegyveren, és zavarban volt, mert talán igazuk lehet, ő hosszú évekkel ezelőtt tanult meg lőni, és nem mutatott túl nagy tehetséget hozzá. Ezt a tudást, bármit is mondjanak a hollywoodi filmek, ritkán használta egy hírszerző tiszt. Ez az amerikaiak esetében nyilvánvalóan nem volt igaz, hiszen mindketten a tízes körbe találtak. Miután végeztek, Clark kiürítette a fegyverét, újratöltötte a tárat, és felvett egy másikat is, amelyet, miután megtöltött, a hátsó zsebébe csúsztatott. Chavez ugyanezt tette.

– Ha eljön egyszer Washingtonba – jegyezte meg Chavez –, megmutatjuk, mit használunk mi.

– És a „titkos fegyver”, amit említett? – kérdezte Serenko az idősebb férfit.

– Az titok. – Clark, nyomában Chavezzel az ajtó felé indult. Egész nap a megfelelő pillanatot kell lesniük, nem tehetnek mást, s ez még jobban felborzolta az idegeiket.

*

Igazi viharos nap volt Semyán. Az ötvencsomós erősségű szél fúttá ólmos eső az egyetlen kifutópályát korbácsolta, félő volt, hogy a zaj megzavarja a vadászpilóták álmát. A hangárokba összezsúfolták a nyolc vadászgépet, hogy védjék őket az elemekkel szemben. Erre főként az F-22-esek esetében volt szükség, hiszen még senki sem tudta igazán, milyen kárt okozhatnak az

elemek a gépek finom felületén, valamint a radarkeresztmetszetén. Nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy kiderüljön. A vihar talán néhány órán belül átvonul, legalábbis ezt mondták az időjósok, de a viharos szél akár még egy hónapon át is fújhat. Odakint a földi személyzet a tanker és az AWACS madarak rögzítése miatt aggódott, és a viharral küszködve ellenőrizték, hogy biztonságos-e minden.

Más tekintetben a Cobra Dane radar gondoskodott a bázis biztonságáról. Noha úgy nézett ki, mint egy régi autósmoziból származó vetítövászon, valójában a japán E-767-eseken használt radarállomás masszív változata volt, vagy amelyet az Aegis cirkálókon és rombolókon a haditengerészet használt. Eredetileg szovjet rakétatesztek megfigyelésére helyezték el, később pedig a SDI-kutatásokhoz. Elég nagy teljesítményű volt ahhoz, hogy ezermérföldnyi területen cserkésszen, elektronikus szondái most is megállás nélkül pásztáztak betolakodókat keresve, de eddig csupán kereskedelmi légi járatokat találtak, melyeket nagyon közlelől figyeltek. Ha bármelyikük egy cseppet is veszélyesnek tűnik, tizenöt percen belül levegő-levegő rakétákkal felszerelt F-15E Strike Eagle szállna fel. Ez egész nap így ment. Néhány rövidke órára a felhőkön átszűrődő szürke fény sejtette, hogy talán fent van a nap, legalábbis elméletileg, de amire a pilóták felébredtek és kinéztek a szállásuk ablakán, vaksötét volt, még a kifutópálya lámpáit sem kapcsolták be, nehogy egy nem szívesen látott látogató megtalálja a támaszpontot.

– Kérdés?

Gyorsan, de gondosan tervezték el a hadműveletet, és a négy vezető pilóta is beleszólt. Előző éjszaka tesztelték, s noha volt benne kockázat... de hát a pokolba is, semmi sincs kockázat nélkül.

– Mit gondolnak, Eagle-zsokék, megbirkóznak vele? – kérdezte a rangidős Rapier pilóta. Alezredes volt, de a rangja nem mentette meg a választól.

– Ne aggódjék, uram – mondta egy őrnagynő –, olyan szép segget kell nézni. – A pilótanő egy csókot cuppantott a levegőbe.

A mérnök-tesztpilóta alezredes, akit valójában az F-22-es fejlesztési munkáitól szólítottak el, pusztán filmekből és ifjunc korában hallott történetekből ismerte a „régii” légierőt, de olyan jókedvvel fogadta a sértést, ahogyan szánták. A Strike Eagle-ek talán nem lopakodók, de átkozottul ártalmasak. Most harci küldetésbe indultak, és a rang nem számított annyit, mint a hozzáértés és az önbizalom.

– Rendben, emberek. – Valamikor csak azt mondta volna: fiúk, az idő a kritikus tényező, hát, vágjunk bele!

A tanker személyzete kuncogott a vadász-zsoké mentalitáson és azon, hogy a légierőben szolgáló nők mennyire átvették a stílust. A tankerek húsz perc múlva szállnak fel, s az egyik E-3B követi őket.

A vadászgépek jellemző módon utolsónak indultak el. A személyzet minden tagja téli ruhát viselt, és fintorgott a túlélőöltözetre, amely az Északi-Csendes-óceán fölött valóban vicc ebben az évszakban, de hát a szabály az szabály. A Rapier-pilóták egyenként mentek a

madaraikhoz, az Eagle legénysége párosával. A küldetést vezető alezredes feltűnő mozdulattal letépte öntapadós RAPIER jelvényét, és kicserélte a Lockheedével, amely az eredeti P-38-as Lightning sziluettjét ábrázolta, rajta a cég legújabb kecses táltosának profilja, valamint egy sárgásfehér villámcsapás. Végül is hagyomány, gondolta a férfi, noha még meg sem született, amikor az utolsó 38-asokat eladták. Emlékezett rá, hogy kisrác korában megépítette az első amerikai nagy lőtávolságú vadászgép modelljét.

A vadászgépeket ki kellett húzni a szabadba, és mielőtt beindították volna motorjaikat, a legénység minden tagja érezhette, hogyan dobálja a szél a gépeket. Ilyenkor próbálgatták az ujjak a műszereket, hogy minden rendben legyen, a pilóták fészkelődtek egy kicsit üléseikben. Aztán egyenként bekapcsolták a fényeket, és a kifutópálya végére gurultak. A pálya két szélén ismét megjelent a homályba futó két párhuzamos kék vonal, s a vadászgépek egyperces különbséggel álltak fel egymás után, mert a páros felszállás nagyon veszélyes lett volna ilyen időjárási feltételek mellett, és ezen az éjszakán nem követhetnek el sükségtelen hibákat. Három perccel később két négyes formációba fejlődtek a felhők felett, ahol tiszta volt az égbolt, és ragyogtak a csillagok.

Az első óra rutinszerűen telt el, a két négyes formáció délnyugat felé repült, ütközés elleni fények villogva adták le a vizuális figyelmeztetést, hogy milyen közel vannak egymáshoz. Elvégezték a rendszerek ellenőrzését, a műszerek tették a dolgukat, a gyomrok pedig lenyugodtak,

amikor a megközelítették a tankerrepülőgépeket.

A tankerlegénység – mindnyájan tartalékosok, akik a civil életben légi járatokon repültek – gondoskodott a nyugodt időjárás területek kijelöléséről, amit a vadászgépek pilótái annak ellenére nagyra értékelték, hogy mindenki mást csak a második legjobbnak tartottak. Negyven percet vett igénybe az összes üzemanyagtartály csurig töltése, aztán a tankerek visszatértek pályájukra, nyilván azért, hogy a legénység még elkaphassa a *Wall Street Journalt*, legalábbis így gondolták az ismét délnyugat felé tartó vadászpilóták.

Megváltoztak a dolgok, eljött a cselekvés órája. Az ő idejük.

*

Természetesen Sandy Richter vezette a katonai feladat elvégzésével megbízott alakulatot, hiszen kezdettől fogva az ő ötlete volt. A Nellis Légi Támasponton működött, és csak azt kellett megtudnia, vajon itt is ugyanolyan jól beválik-e. Erre valószínűleg az életét is feltette volna.

Richter tizenhét éves kora óta volt ebben a szakmában. Akkoriban hazudott a korát illetően, de nagy növésű és keménykötésű lévén elhitték neki. Időközben kijavította a szolgálati lapját, de így is immár huszonkilencedik éve gyúrta a szolgálatot, ahonnan rövidesen visszavonul, hogy nyugodtabb életet éljen. Richtert mindvégig csak azok a helikopterek érdekelték, amelyeken fegyver volt. Az AH-1 Huey Cobrával kezdte, majd idővel előrelépett az AH-64-es Apache-ra, és háborúba vezette az Arab-félsziget fölötti légtérben. Bekapcsolta a Comanche motorjait, az utolsó madárét, amelyen még repülni fog, és nekivágott a

szolgálati könyve szerint hatezer-hétszázötvenegyedik repülőórájának. A turbómotor annak rendje-módja szerint felpörgött, a rotor forogni kezdett. A rangerekből álló földi személyzet az egyetlen tűzoltókészülékkel biztosította a felszállást. Egy cigarettát talán el lehet oltani vele, gondolta Richter, miközben felemelte a helikoptert. A ritka levegő rossz hatással volt a teljesítményre, de nem vészesen, hamarosan úgyis lent lesz a tenger szintjén. A pilóta szokása szerint megrázta a fejét, ellenőrizte, hogy a sisak biztonságosan ül-e a fején, majd a Siraisi hegy erdős lejtői fölött kelet felé indult.

*

– Ott vannak – mondta a vezető F-22-es pilótája. Az első jel felcirpelt a fülhallgatójában, amit azonmód követett a veszélyt jelző által közölt infó: LÉGVÉDELMI RADAR, LEVEGŐBEN, J TÍPUS, IRÁNY 213. A következő adat az E-3B-ről érkezett, amely elég sokáig tartózkodott ott, hogy kiszúrja a helyzetét. A Sentry nem használta ma éjjel a radarját. Elvégre a japánok múlt éjjel megleckéztették az amerikaiakat, és időbe telik, míg az ember feldolgozza az effajta leckéket... 1-ES CÉLPONT TÁVOLSÁGA 1456 MÉRFÖLD. Még jó messze a japán repülőgépektől a pilóta kiadta az akció első szóbeli parancsát.

– Lightning Vezető Alakzatnak. Szétválni, most!

A két négyes hirtelen párokba fejlődött. Az egymástól kétezer yardnyira repülő pároknál az F-22-esek haladtak elől, és a hátul lévő F-15E veszélyesen közel repült a párjához, hogy radarátfedésben legyen. A parancsnok alezredes minden tudását latba vetette, hogy egyenesen és

szinten repüljön. Elmosolyodott, amikor felidézte az őrnagy megjegyzését. *Szép segg, mi?* Az első nő volt, aki Thunderbirddel repült. Stroboszkóplámpáikat kikapcsolták, és az ezredes remélte, hogy a nő éjjel látó berendezése jól működik. Az északi E-767-es most négyszáz mérföldre volt tőlük. A vadászgépek ötszáz csomóval repültek tízezer méter magasan, hogy takarékoskodjanak az üzemanyaggal.

*

A japán vezetőkre jellemző munkaidő-beosztás megkönnyítette a bejutást, Amerikában nagyobb feltűnést keltettek volna. Volt ugyan egy ember az előcsarnokban, de televíziót nézett, és Clark meg Chavez úgy mentek el előtte, mint akik tudják, hová tartanak, és a bűnözés egyébként sem okozott gondot Tokióban. Kissé szaporábban szedve a levegőt beszálltak a liftbe, megnyomták a gombot, s megkönnyebbülten néztek össze. Chaveznél aktatáska volt, mindketten a legjobb öltönyüket viselték nyakkendővel és fehér inggel. Mindenki késő esti megbeszélésre igyekvő üzletembereknek nézte volna őket. A lift öt szinttel a tető alatt állt meg. Azért választották ezt az emeletet, mert nem láttak fényt az ablakokban. Clark kidugta a fejét, noha tudta, hogy a bűnözők viselkednek így, de a folyosó üres volt. Gyorsan és csendesen lépkedtek az épületet körülölelő folyosón, megtalálták a tűzlépcsőt, és elindultak felfelé. Ipari kamerákat kerestek, de hál' istennek, egy sem akadt ezen a szinten. Clark felfelé és lefelé is ellenőrizte: senki más nem tartózkodott a lépcsőházban. Chavez utána eredt, minden mozdulat előtt körülnézett és fülelt.

– Megint itt vannak a barátaink – jelentette az intercomba az egyik légi irányító. – Irány nulla-hármas-hármas, távolság négyes-kettes-nulla kilométer. Egy... nem, két kontaktus, zárt alakzat, katonai repgépek, sebesség ötszáz csomó – fejezte be gyorsan a jelentést.

– Nagyszerű – felelte egykedvűen a főirányító, kiválasztván a displayt a képernyőjéhez, miközben csatornát váltott a parancsnoki telefonján. – Észleltek radartevékenységet északkeleten?

– Semmit – hangzott az azonnali válasz. – Persze azért figyelhetnek minket.

– *Vakarémasz.*

A következő feladat a Kami géptől keletre repülő két vadászgép útnak indítása volt. Mindkét F-15J nemrég érkezett, és csaknem tele voltak az üzemanyagtartályaik. Külön parancsra még kettőt rendeltek fel a csitoszei légi támaszponttól. Tizenöt percbe telik, amíg odaérnek hozzájuk, de ez rendben is van, gondolta a főirányító. Neki van ideje.

– Kapcsolódjon rájuk! – utasította az operátort.

– Már megtaláltatok, igaz? – tette fel a költői kérdést az alezredes. – Jól van. – Tartotta az irányt és a sebességet, azt akarta, hogy jól érezhessék a helyzetét és a tevékenységét. A többi pusztán matematika. Az Eagle-ek most kábé kétszáz mérföldnyire voltak, olyan ezer körüli sebességgel. Hat perc a szétválásig. Az órájára pillantott, és rákényszerítette a szemét, hogy az eget pásztázva

olyasvalamit keressen, ami egy kissé túlságosan fényes ahhoz, hogy csillag legyen.

*

A legfelső szinten volt egy kamera. Jamata tehát kissé paranoiás. De még a paranoiásoknak is vannak ellenségeik, gondolta Clark, amint észrevette, hogy a kamera történetesen a következő lépcsőfordulóra irányul. Tíz lépcsőfok a pihenőig, tíz a következőig, ott volt az ajtó. Clark úgy döntött, elgondolkodik ezen. Chavez elfordította a tőle jobbra lévő ajtó gombját. Úgy tűnt, nincs kulcsra zárva. Valószínűleg tűzvédelmi előírás, gondolta Clark, egy bólintással tudomásul véve az információt, mindazonáltal elővette betörőszerszámait.

– Na, mi a véleményed?

– Azt hiszem, inkább máshol lennék. – Chavez a lámpáját tartotta a kezében, miközben Clark előhúzta a pisztolyt, és rácsavarta a hangtompítót. – Gyorsan vagy lassan?

Már csak ez az egy választás maradt. A lassú megközelítés, a célpontok figyelése, a legjobb lehetőség kivárása az igazi, de ezúttal nincs rá idő. Clark feltartotta egyik ujját, mély lélegzetet vett és felfelé lendült. Négy másodperccel később eltekerte a felső pihenő ajtajának gombját, és belökte az ajtót. Azonnal elvetődött, és közben már föl is emelte a pisztolyt. Chavez utána ugrott, és a maga fegyverével célzott.

A lépcsőházi bejáratnál posztoló őr a másik irányba nézett, amikor kivágódott az ajtó. Automatikusan megfordult. Nagydarab férfit látott a padlón, aki rászégezte a pisztolyát. Ösztönösen a sajátjáért nyúlt, de nem vette le a szemét a

potenciális célpontokról. Volt ott egy másik férfi is, ő azonban valami mást tartott a kezében, nem...

Ilyen közelségben a lámpa szinte fizikai erőt fejtett ki. A hárommillió gyertyalángnyi energia olyan volt, mintha szemtől szembe került volna a nappal, és a hatalmas energia a férfi központi idegrendszerét támadta meg – a szemtől az agyalapig húzódó és a neurális hálózaton keresztül szerteágazó trigenimusideget, amely az akarattól függően mozgatott izmokat vezérli. A cél, akárcsak Afrikában, az ör idegrendszerének túlterhelése volt. A férfi kicsavarodott jobbáiban még mindig a pisztolyát markolva rongybaba módjára csuklott össze. A fény eléggé vakító volt ahhoz, hogy Chavez már attól is megszedüljön kissé, ami a fehérre festett falról visszaverődött. Clark azonban nem felejtette el becsukni a szemét. Máris a kétszárnyú ajtó felé rontott, és benyomta a vállával.

Egy férfi esett a látóterébe. Az felugrott a televízió előtt, arca meglepetést és félelmet tükrözött. Nem volt idő könyörületre. Clark két kezébe fogta a pisztolyt. Kétszer tüzelt. Mindkét golyó a férfi homlokába fúródott. John a társa kezét érezte a vállán. Jobbra indult, futólépésben ment végig egy folyosón, minden helyiségbe benyitott. A konyha, gondolta, ott mindig találni valakit.

Úgy is lett. Ez a férfi, majdnem egymagasságú volt vele, és amikor valakit a nevéen szólogatva a hallba vezető folyosó felé mozdult, már fegyver volt a kezében. De ő is kissé lassúnak bizonyult. Még fel sem emelte a pisztolyát, amikor egy célra tartott fegyver csöve nézett farkasszemet vele: az utolsó kép, amit életében látott. Clarknak még fél perce

volt szüksége, hogy ellenőrizze a luxuslakás többi részét, de csak üres szobákat talált.

– Jevgenyij Pavlovics! – szólította Chavezt.

– Erre, Ványa!

Clark, balra visszafelé mentében gyors pillantást vetett a két férfira, akiket megölt. Csak hogy biztos legyen a dolgában, de igazán. Tudta, hogy emlékezni fog ezekre a holttestekre, ahogyan minden eddigire; tudta, hogy visszatérnek hozzá és mint mindig, megpróbálja majd kimagyarázni a halálukat.

Koga feltűnően sápadtan ült ott, amikor Chavez/Csekov végzett a szobák ellenőrzésével. A televízió előtt terpeszkedő fickónak nem volt ideje előkapni a hónaljtokból a fegyverét. Valószínűleg filmekből vette az ötletet, gondolta Clark. Csakhogy a hónaljtok nem a legjobb hely a fegyver számára, ha csak másodperceink vannak.

– Balról tiszta – mondta oroszul Chavez.

– Jobbról tiszta. – Clark nyugalmat parancsolt magára. A tévé mellett lévő férfira pillantva azon tűnődött, vajon melyik a felelős a három gazember közül Kim Norton haláláért. Valószínűleg nem az odakint őrt álló.

– Kik maguk? – kérdezte haraggal elegy félelemmel Koga. Nem emlékezett rá, hogy már találkoztak.

Clark mély lélegzetet vett, s csak azután válaszolt.

– Azok vagyunk, akik megmentjük önt, Koga szan.

– Megölték őket – mutatott a férfi reszkető kézzel a testőrökre.

– Erről talán később beszéljünk. Velünk jönne, kérem?

Önök nem kell tartania tőlünk, uram.

Koga humánus ember volt. Clark csodálattal adózott annak, hogy az egykori elnök szánta a halottakat, noha nyilvánvalóan nem voltak barátok. De sürgetett az idő, el kellett tűnniük innen.

– Melyikük Kaneda? – kérdezte Chavez. Koga a szobában lévő testőrré mutatott. Chavez odalépett, hogy szemügyre vegye, és megállta, hogy ne mondjon semmit, mielőtt Clarkra nézett. Csak ők ketten érthették, mit sugallt az arckifejezése. – Ideje lelépnünk innen, Ványa.

*

A Comanche veszélyérzékelője csaknem „meghabarodott”. A képernyő tele volt piros és sárga jelekkel, a női hang pedig azt szajkózta, hogy detektálták a gépet. Sandy Richter azonban jobban tudta, mint a komputer, hogy mi a helyzet, és remek érzés volt, hogy nem mindig az istenverte technikának van igaza.

Maga a repülés nem volt könnyű. Richter tekintete rendszeresen pásztázta az eget, és a szeme automatikusan összehasonlította az igazi horizontot azzal, amelyet a gép oldalában elhelyezett érzékelő generált. A tokiói égbolt tökéletesnek bizonyult ahhoz, amit csinált. A különböző épületek mindenféle zavaró jelet generáltak a radargépek számára, amelyekhez a Comanche egyre közelebb került, és még a legjobb komputerrendszerek sem győzhetik le az efféle hangzavart. Ráadásul elegendő idő állt rendelkezésére, hogy jól csinálja.

Az útja legnagyobb részében a Tone folyót követte, melynek déli oldalán vasútvonal húzódott, a síneken pedig

egy Csosiba igyekvő vonat robogott. A szerelvény száz csomónál is gyorsabban haladt. Richter a vonat fölé repült, egyik szemével azt nézte, miközben a másikkal a veszélyt jelző monitorján mozgó indikátort figyelte. A szerelvény utolsó kocsija fölött repült, a lánctornyok tetejétől méternyi magasságban, és lépést tartva a vonat sebességével.

*

– Ez fura. – A Kami Kettő operátora az ő gépe pozíciója felé közeledő villogásra lett figyelmes. – Lehetséges közeledés alacsony magasságban – jelentette. Kiemelte a kontaktust, és betöltötte a parancsnok komputerébe.

– Egy vonat az – felelte a helyszínt és a térképet összehasonlítván a parancsnok. Az a baj, hogy ezekkel az istenverte vackokkal túl közel kell repülni a talajhoz. A szabványos megkülönböztető szoftvert eredetileg az amerikaiaktól vásárolták, majd módosították, de nem minden részletében. A légi radar mindent nyomon követ, ami mozog, de nincs a világon akkora komputerteljesítmény, ami megkülönböztetné és jelezné a repülőgép alatt az országúton közlekedő autók és teherautók gerjesztette összes jelet. A mintegy százötven kilométer óránkénti sebességnél lassabban haladó tárgyak nem mentek át a komputer szűrőrendszerén, de földközelségben ez is kevésnek bizonyult, különösen olyan vidék felett, ahol a világ legremekebb vonatai közlekednek. A biztonság kedvéért a tiszt néhány másodpercig figyelte a felvillanó jelet. Igen, a Tokió-Csosi fővonalat követi. Képtelenség, hogy sugárhajtású repülőgép volna. Egy

helikopter elméletileg képes lenne erre, de a jel gyengesége arra utalt, hogy valószínűleg csak a vonat fémtetejének és talán a lánctornyoknak a visszaverődése. – Állítsák be a diszkriminátort kétszázra! – utasította az embereit.

Három másodpercbe telt, amíg mindnyájan végrehajtották a parancsot, és meggyőződtek róla, hogy az a villogás és két nyilvánvalóan földi kontaktus eltűnt. Ennél érdekesebb teendők vannak, hiszen a Kami Kettő vette át a Kami Négy és a Kami Hat „vételeit”, majd továbbította a Tokió mellett lévő légvédelmi főparancsnokságra. Az amerikaiak ismét próbára tették a légvédelmüket, és valószínűleg megint arra kíváncsiak, hogy az F-22-eseik legyőzhetik-e a Kamikat. Nos, ezúttal a fogadtatás nem lesz olyannyira barátságos. Nyolc F-15 Eagle légvédelmi vadászpilóta volt odafent, mindegyik E-767-es irányítása alatt négy. Ha az amerikai vadászok közelebb jönnek, megfizetnek érte.

*

Meg kellett kockáztatnia egy nyílt adást, ami még a kódolt csatorna ellenére is idegesítette az alezredest, de ez a szakma még a legjobb körülmények közt is kockázattal jár.

– Lightning Vezető Alakzatnak. Szétválás. Öt, négy, három, kettő, egy, szétválás!

Hátrahúzta a botkormányt, és felfelé rántva a gépét elvált a Strike Eagletől, amely a „szárnyai alatt” töltötte az elmúlt fél órát. Ugyanabban a pillanatban a jobb keze kikapcsolta a radartranszformert – ez erősítette fel a japán AEW gépek

által az ő gépéről elfogott visszatérő jelet. Mögötte és alatta az F-15E és női személyzete kissé alábukik és balra fordul. A Lightning olyan gyorsan emelkedett felfelé, hogy közben szinte nem is haladt előre. Az alezredes hirtelen gyorsított, radikális manőverezésbe fogott az ellenkező irányba, nagymértékben felpörgetve ezzel a szétválást.

Nem tudhatta, hogy a japán radar kapott-e valamilyen jelet a gépéről vagy sem, azt viszont igen, hogyan dolgozik most a radarrendszer: nagy teljesítményen és mindenféle jelzést véve, amelyeket a komputer előbb osztályoz, s csak azután prezentálja őket a rendszerirányítóknak. Lényegében a számítógép sem csinál mást, mint az operátor, csak sokkal gyorsabban és hatékonyabban. De nem tökéletes. Ezt ő és a másik három Lightning most készült bebizonyítani.

*

– Délre fordulnak – jelentette fölöslegesen az irányító, hiszen most mind a négyen figyelemmel kísérték a közeledők útját. Sem ő, sem a társai nem tudhatták, hogy a komputer néhány „kísértet” északra fordulást is észlelt, de azok a jelek gyengébbek voltak a többinél, és lassúbbak annál, hogy a komputer repülőgépnek minősítse őket. Sőt nem is egy repülőgép feltételezhető pályáján mozogtak. Aztán bonyolódni kezdtek a dolgok.

– Zavarás a felénk tartókról.

*

A vezető Lightning most majdnem függőlegesen emelkedett felfelé. Ez nem volt veszélytelen, mivel a gép így a lehető legkevésbé lopakodó alakját kínálta az E-767-esnek, de nem volt vízszintes mozgás, így aztán nagyon is

„kísértet” jelzésnek látszott, különösen a Strike Eagle-ek nagy teljesítményű zavarói által generált elektronikus hangzavarban. Kevesebb mint fél percen belül a Lightningok ezerötyszáz méter magasságban ismét vízszintesen repültek. Az alezredes nagy figyelmet tanúsított vészjelzőrendszerének. Ha a japánok megtalálják, nem rejtik véka alá, és megszórják a gépét radarenergiával... de nem ez történt. A vadászgépe lopakodó természete elegendőnek bizonyult, hogy elveszen a zavarjelek között. Az E-767-es magas frekvenciájú tűzparancs üzemmódra kapcsolt, és nem vette őt célba. Helyes. Szupersebességre kapcsolt, a Lightning ezermérföldes sebességre gyorsult, s a pilóta a tűzparancs módozatot választott ki HUD-rendszere számára.

*

– Egy óra magasságában. Megvan, Sandy – jelentette a hátsó ülést elfoglaló pilóta. – Még a lámpái is világítanak. A vonat egy külvárosi állomáson megállt, a Comanche pedig százhusz csomóval a tengerparti város felé repülve maga mögött hagyta. Richter még egyszer utoljára megtornáztatta az ujjait, felnézett, és magasan a feje fölött látta a repülőgép stroboszkóplámpáit. Most majdnem alatta volt, és bármilyen jó radarja is lehet a gépnek, a saját testén keresztül képtelen egyenesen lefelé nézni... Igen, a veszélyt jelző képernyőjének közepe most fekete volt.

– Itt vagyunk, akkor rajta! – mondta az intercomba. Felpörgette a motort, és élesen hátrahúzta az oldalsó botkormányt. A Comanche felfelé lendült. Az egyetlen aggodalomra a motor hőmérséklete adott okot. Úgy

tervezték, hogy bírja a törődést, de ez lesz a maximális határ. Figyelmeztetőjelzés tűnt fel Sandy Richter sisakdisplayén: függőleges rúd, amely majdnem olyan gyorsasággal lett egyre magasabb, és változtatta a színét, ahogyan a számok váltották egymást a magasságmérő műszeren.

– Tyúha! – suttogta maga elé a hátul ülő. A jobb időkihasználás végett lenézett, fegyverdisplayt választott a képernyőre, majd ismét kinézett a gép ablakán. – Nincs forgalom.

Ez jó, gondolta Richter. Nem akarták, hogy megzavarják a levegőt értékes célpontja körül. Most, hogy a helikopterrel átlépte a háromezer méteres magasságot, már látta is a gépet. A Comanche úgy kapaszkodott felfelé, mint egy vadászgép, hiszen rotor hajtotta vagy sem, az volt.

*

Láthatta a célzódisplayen, de még elég messze volt ahhoz, hogy lőjön, csak egy kis pötty villogott a sisakdisplay közepén lévő keretben. Eljött az ellenőrzés ideje. Aktiválta a rakétakereső rendszereket. Az eredmény igazolta optimizmusát.

*

– Eltaláltak – jelentette az egyik tiszt. – Nagy frekvenciájú találatot kaptunk ismeretlen irányból – folytatta a műszereitől várva a kiegészítő adatokat.

– Talán a saját rezgésünk – mondta a főirányító, aki most azzal volt elfoglalva, hogy vadászgépeit a még mindig közeledő kontaktusok felé irányítsa.

– Nem, nem, ez a frekvencia alkalmatlan arra. – A tiszt még

egyszer ellenőrizte a műszereket, de semmi sem támasztotta alá azt a rossz érzést, amitől izzadni kezdett a tenyere.

*

– Motorhő-figyelmeztetés, motorhő-figyelmeztetés – ismételte a női hang, mert a fedélzeti komputer úgy vélte, hogy Richter figyelmen kívül hagyta a vizuális jelzést.

– Tudom, szivi – válaszolta Richter.

A Nevada sivatag fölött sikerült hatezer-ötszáz méterre felvinni a helikoptert. Az a magasság még őt is megfélemlítette. Csakhogy akkor viszonylag meleg volt a levegő, itt pedig hidegebb. Még mindig tiszteletre méltó emelkedési rátával hatezer-egyszáz méterre jutott, amikor a célpont tőle elfordulva irányt változtatott. Háromszáz csomóval repülhetett. Valószínűleg csak az egyik motort használta a meghajtáshoz, a másikkal pedig a radarhoz generálta az energiát. Richter nem kapott erről eligazítást, de elég ésszerűnek tűnt. Most csak az számított, hogy másodpercek alatt lőtávolságba kerüljön, és az átalakított utasszállító repülőgép hatalmas turbóventilátoros motorjai hívogató célpontok voltak Stingerjei számára.

– Lőtávolság, Sandy.

– Értettem. – Bal kezével kiválasztotta a rakétákat a fegyverpanelből. A helikopter oldalajtajai felpattantak. Mindkettőhöz három Stinger rakéta volt csatlakoztatva. Egy utolsó ellenőrzés. Felpattintotta a tűzgomb fedelét, és hatszor megnyomta a gombot.

A rakéták kilőttek a sínekről. Felfelé száguldottak, a kétféldnyire repülő gép felé. Richter a sebességet

visszavéve alábukott, hadd hűljenek a túlmelegedett motorjai, ő a földet figyelte, a mögötte ülő a rakéták útját.

Az első Stinger kiégett és lezuhant. A megmaradt öt jobban csinálta. Kettő ugyan a cél elérése előtt felrobbant, de négy eltalálta: három a jobb, kettő a bal motort.

– Találat, többszörös találat!

Az E-767-esnek ezzel a sebességgel nem volt sok esélye. A Stingerek kis robbanófejek, viszont a civil célra szánt repülőgép motorjait nem úgy tervezték, hogy megbirkózzanak a sérülésekkel. Mindkettő azonnal leállt, a repülőtet meghajtó motor esett szét elsőként. Turbinalapátok robbantak keresztül a motorházon és hasítottak a jobb oldali szárnyba. Az átalakított utasszállító gép jobbra dőlt, megdőbbszent személyzete képtelen volt bármit is tenni. A jobb szárny szinte azonnal levált, és a földi radarkezelők látták, amint a Kami Kettő helyzetét jelző alfanumerikus display a 741 1-es vészbeállításra ugrik, majd egyszerűen eltűnik.

– Telitalálat, Sandy.

– Vettem.

A Comanche gyorsan ereszkedett lefelé, és a parti orrok irányába vette útját. A motorok hőmérséklete visszatért a normálisra. Richter remélte, hogy nem okozott maradandó kárt bennük. Ami a többit illeti, őlt ő már azelőtt is.

*

– A Kami Kettő egyszerűen lepottyant az égből – jelentette a kommunikációs tiszt.

– Mi van? – kérdezte a légvédelmi feladatába merült főirányító.

– Vész hívás, robbanás, valami ilyesmi, aztán egyszerűen eltűntek az adatok.

– Várjon, be kell irányítanom az Eagle-jeimet.

*

Az ezredes tudta, hogy a 15-Echoe-knak nem lesz könnyű dolguk. A munkájuk pillanatnyilag az volt, hogy csalik legyenek, hogy a lehető legtávolabb csalják a japán Eagle-eket a víz fölé, miközben a Lightningok mögéjük kerülnek, hogy kiiktassák az AEW támogatásokat és lecsappantsák a csapdát. A jó hír most az volt, hogy a harmadik E-767-es végleg távozott az égről. A feladat másik oldala tehát a tervek szerint történt. Ez már a változatosság kedvéért is szép. Ami pedig a többit illeti...

– Kettes, itt a Vezér, végrehajtás most! – Az alezredes az AEW repülőtől húszmérföldnyire bekapcsolta a rakétakereső radarokat. Ezután kinyitotta a fegyvertér ajtóit, hadd lássák az AMRAAM rakéták a zsákmányukat, majd mindkettőt kilőtte. – Róka Kettő, Róka Kettő Északi Fickón két Slammerrel.

*

A fegyvertér kinyitásával a Lightningok cirka olyan lopakodók lettek, mint egy felhőkarcoló. A legkülönbözőbb képernyőkön tűntek fel a villogó jelek, valamint a figyelmeztetések az újonnan felfedezett repülőgépek sebességét és haladási irányát illetően.

– Nagyon közelről céloztak meg bennünket, irány nulla-kettes-hetes.

– Mi van? Ki az? – A főirányítóknak megvoltak a maguk problémái az Eagle-jeikkel, hogy kilőjék a rakétáikat a

közeledő amerikaiakra. A Kami Hat most kapcsolt tűzparancs üzemmódra, hogy a légvédelmi vadászgépek „vakon” tüzelhessenek, ahogyan a B-1-es bombázók esetében tették. Ezt most nem állíthatja le, gondolta a tiszt. Az utolsó figyelmeztetés túlságosan későn érkezett az ellenakcióhoz. A géptől mindössze ötmérföldnyire a használói által Slammerként ismert két AIM-120 AMRAAM rakéta bekapcsolta a hőkereső radar célrairányítóját, szilárd hajtóanyaggal működő rakétamotorokkal örült sebességgel száguldottak a hatalmas radarcélpont irányába. A japán pilóta végre megkapta az üzenetet az ellencsapást mérő csatornán. Balra húzott a gépével, egy szinte lehetetlen bukást kísérelt meg, amiről már tudta, hogy fölösleges erőfeszítés, hiszen az utolsó másodpercben látta a rakétából kipufogó égéstermék sárgásan ragyogó fényét.

*

– Találat – motyogta maga elé a Lightning Vezető. – Lightning kötelék, itt a Vezető. Északi Fickó odalent.
– Vezető, itt a Hármás. Déli Fickó odalent – hallotta ezután az alezredes.

És most, gondolta a légierő egyik kifejezetten otromba virágnyelvén az alezredes, itt az ideje, hogy kinyírjunk néhány bébifókát. A négy Lightning a japán partvonal mentén a nyolc F-15G Eagle légvédelmi vadászgép nyomában repült. A négy F-15E Strike Eagle-nek meg kell fordulnia. Kikapcsolják a radarjaikat és kioldják az AMRAAM-okat. Néhány biztosan talál, és a japán vadászgépek, amelyek túléltek, hazafelé rohannak majd.

Egyenesen az ő négyes kötelékébe.

*

A földiirányító-radarok nem láthatták a légi csatát. Túl messze folyt tőlük és a radarpontok alatt. Egy gépet láttak a partvonal felé száguldani, a transzponderkód szerint az övékét. Aztán egyszer csak megállt a levegőben, és eltűnt a jelzés. A légvédelmi központokban nem értették, miért tűntek el a három AEW repülőgép adatai. Egy dolgot azonban megértettek: a háború, amelyet az ő országuk robbantott ki, nagyon is valóságossá vált, és váratlan fordulatot vett.

43.

Annak a zenéjére táncolva...

– Tudom, hogy maguk nem oroszok – szólalt meg az autó hátsó ülésén Chavez mellett Koga. Clark vezetett.

– Miből gondolja? – kérdezte ártatlanul Clark.

– Azért, mert Jamata azt hiszi, hogy az amerikaiakkal vettem fel a kapcsolatot. És amióta ez az örülség megkezdődött, maguk az egyetlen *gajdzsinok*, akikkel beszéltem. Mi folyik itt? – kérdezte a politikus.

– Ami most folyik, uram, az az ön megmentése azok elől, akik a halálát akarják.

– Jamata nem lenne ennyire ostoba – vágott vissza a látott erőszak okozta sokkból még nem teljesen felocsúdott Koga.

– Kirobbantott egy háborút, Koga szan. Mi ehhez képest az ön halála? – tudakolta „tapintatosan” a vezetőülést elfoglaló

férfi.

– Maguk tehát amerikaiak – kötötte az ebet a karóhoz Koga.

Ó, a bánatos életbe!, gondolta Clark.

– Igen, uram, azok vagyunk.

– Kémek?

– Hírszerző tisztek. – Chavez inkább ezt a kifejezést szerette. – Az a férfi, aki odabent volt önnel a szobában...

– Arra gondol, akit megölt? Kaneda?

– Igen, uram. Ő meggyilkolt egy amerikai állampolgárt, egy Kimberly Norton nevű lányt, és ami azt illeti, örülök, hogy elintéztem a pasast.

– Ki volt az a lány?

– Goto szeretője – magyarázta Clark. – És amikor politikai veszélyt jelentett az új miniszterelnökökre nézve, Jamata Raizo úgy határozott, hogy likvidálja. Mi csupán azért jöttünk az önök országába, hogy hazavigyük a lányt – folytatta a csak részben hazugságot Clark.

– Semmi ilyesmire nincs szükség – jelentette ki helytelenítően Koga. – Bárcsak a kongresszusuk esélyt adott volna nekem, hogy...

– Talán így van, uram. Én nem tudom, hogy igaza van-e, de meglehet – mondta Chavez. – De ez most nem sokat számít.

– Akkor mondja meg nekem, mi számít?

– Az, hogy véget vessünk ennek az istenverte ügynek, még mielőtt túl sokan kapnak sebet – válaszolta Clark. – Én harcoltam háborúban. A háború nem vicc, egy csomó fiatal gyerek hal meg, mielőtt esélyük lenne rá, hogy

megnősüljenek és saját gyerekeik legyenek. És ez rossz dolog, igaz? – Clark szünetet tartott, majd folytatta: Rossz a hazámnak, és arra mérget vehetnek, hogy a magukénak még rosszabb lesz.

– Jamata úgy véli...

– Jamata üzletember – vágott közbe Chavez. – Jobb lenne, ha megértené ezt, uram. Jamatának fogalma sincs róla, mit robbantott ki.

– Igen. Maguk, amerikaiak nagyon jók, ha gyilkolásról van szó. Magam is láttam egy negyedórával ezelőtt.

– Ebben az esetben, Mr. Koga, azt is látta, hogy egy embert életben hagytunk.

Clark dühös válasza jó pár másodpercre befagyasztotta a társalgást. Koga lassan felfogta, hogy a férfi igazat mond. Az ajtón kívül lévő testőr életben volt, amikor átléptek fölötte, nyögött és reszketett, mintha elektrosokk érte volna, de határozottan életben volt.

– És őt miért nem...

– Nem volt okunk rá, hogy megöljük – mondta Chavez. – E miatt a szemét Kaneda miatt nem fogok bocsánatot kérni. Amikor a szobába léptem, a fegyveréért nyúlt, és ez kemény dió, uram. Mi nem filmet játszunk, nem ölünk szórakozásból embereket, és azért mentünk oda, hogy megmentjük önt, mert valakinek véget kell vetnie ennek az istenverte háborúnak... helyes?

– Még akkor is... hogyan élheti túl a hazám gazdaságilag, amit a kongresszusuk tett...

– És kinek lesz jobb, ha folytatódik a háború? – tudakolta Clark. – Ha Japán és Kína nekimennek Oroszországnak,

akkor mi történik önökkel? Mit gondol, ki fogja megfizetni a tévedés árát? Kína? Nem hiszem.

*

Washingtonba műhold útján érkezett az első üzenet. Az NSA egyik orbitális „autóstoppos” elektronikus hírszerző madara történetesen éppen a helyszín fölött tartózkodott, hogy rögzítse a három AEW repülőgép jelzéseinek megszűnését. Az NSA lehallgatóállomások jó néhány percig tartó rádióbeszélgetést rögzítettek, mielőtt végük szakadt. Az elemzők most próbálták értelmezni, legalábbis a Ryan kezében lévő jelentés erről számolt be.

*

Csak egy találat, gondolta az alezredes. Ami azt illeti, elégedettnek kéne lennie. Formációjának jobb szélső gépe tette hidegre az utolsó F-15J-t. A bal oldali gép hármat szedett le, a Strike Eagle-ek pedig a másik négyet kapták el, amikor váratlanul sebezhetőek lettek, miután levágták róluk a támogatásukat. A ZORRO egység feltehetően elkapta a harmadik E-767-est. Mindent összevetve nem rossz „éjszakai műszak” volt, de meglehetősen hosszú. Most elvezeti a négyes kötelékét a tankerral megbeszélrt randevúra, aztán a háromórás út következik Semyáig. A dolog legkeményebb része a szigorú rádiócsend volt. Az emberei egy része keményen szenvedhet miatta, igazi vadászpilóta módjára alig várhatják, hogy elhenceghessenek hőstetteikkel. De ez hamar elmúlik. A kötelező csendben az alezredesnek módja volt elgondolkodni. A legelső levegő-levegő lelövése járt az eszében. Harminc ember a repülőgépen. A fenébe is,

hiszen örülnie kéne egy kilövésnek. Akkor miért nem érzi magát jól miatta?

*

Valami érdekesnek kellett történnie, gondolta Dutch Claggett. Még mindig el-elkapták az SSK jeleit a térségben, de bárki legyen is, északnak fordult, és távolodott tőlük. A *Tennessee* így a helyén maradhatott. A járőröző tengeralattjárók módján elég közel jött a felszínhez, hogy kidugja ESM antennáját – az utóbbi napokban a japán radarrepülőgépeket követte nyomon, hogy minél többet megtudhasson, amit a többieknek továbbíthat. Az elektronikus hírszerzés már azelőtt is a tengeralattjárók feladatához tartozott, mielőtt Claggett Annapolisba került, és személyzete a két elektrotechnikust is beleértve igazi rátermettségről tett tanúbizonyságot.

Két gép volt a figyelőrendszerben, és most egy csapásra eltűntek – puff! Aztán rádióbeszélgetést csíptek el, a hangokból ítélve izgatottat, majd valahol tőlük északra a hangok egymás után elvesztek az éterben.

– Gondolja, hogy felkerültünk a találatáblára, kapitány? – kérdezte Shaw hadnagy. Elvárta, hogy a kapitány tudja, hiszen a kapitányokról úgy tartották, ők mindent tudnak.

– Úgy tűnik.

– Szonár jelentkezik.

– Igen, szonár.

– A barátunk ismét levegőt vesz, irány nulla-nulla-kilences – jelentette a szonárfőnök.

– Majd én elkezdem a követést – mondta a hajó vége felé indulva Shaw.

– Tehát mi történt? – kérdezte Durling.

– Leszedtük három radarrepülőgépet, és a vadászaink megsemmisítették a vadászábrókat. – Mindazonáltal ez nem a dicsekvés pillanata volt.

– Ez a legrázósabb része?

Ryan bólintott.

– Igen, uram. Még egy darabig meg kell zavarnunk őket, de már tudják, hogy történik valami. Tudják...

– ...tudják, hogy végül is valódi háborúvá fajulhat. Van valami hírünk Kogáról?

– Még nincs.

Hajnali négy óra volt, és ez mindhárom férfin meglátszott. Koga túljutott a stresszen, és az agyát próbálta használni az érzelmei helyett, miközben két. vendéglátója – meglepetésére így gondolt rájuk – őt kocsikáztatva azon tűnődött, mennyire volt bölcs dolog a Jamata-lakás ajtaja előtt álló őrt életben hagyni. Talán már összeszedte magát és cselekedett. A rendőrséget fogja felhívni? Valaki mást? Milyen következménye lehet az éjszakai kalandnak?

– Honnan tudjam, hogy bízhatok magukban? – kérdezte hosszú szünet után Koga.

Clark olyan keményen markolta a kormányt, hogy az ujjlenyomata ott maradt a műanyag borításon. A filmek és a televízió tehet az ilyen hülye kérdésekről. Ott a kémek mindent megtesznek, hogy bonyolítsák a dolgokat, mégpedig abban a reményben, hogy túljárjanak az ugyancsak ragyogó ellenlábasaik eszén. Az élet egészen

más: a lehető legegyszerűbben próbálsz végrehajtani az akciót, hiszen még a legegyszerűbb dolgok is visszaüthetnek, és ha a másik fickó olyan átkozottul ragyogó volna, akkor még azt se tudnád, ki az ördög az. Ha azt akarod elérni, hogy valaki azt tegye, amit te kívánsz, a legjobb, ha úgy intézed, hogy nincs is más választása. És még így is a kelleténél többször produkál valami váratlan dolgot.

– Mi csupán az életünket tettük kockára önért, uram, de jól van, ne bízson bennünk. Nem vagyok elég ostoba ahhoz, hogy megmondjam, mit tegyen. Ahhoz nem ismerem elég jól a politikájukat. Amit mondok, igen egyszerű. Lépéseket teszünk... hogy miket, azt nem tudom, tehát nem mondhatom el önnek. Minimális erőszakkal akarunk véget vetni ennek a háborúnak, de lesz erőszak. Ön is azt akarja, hogy véget érjen ez a háború, igaz?

– Természetesen. Azt akarom, hogy véget érjen – felelte bágyadtan Koga. A fáradtság csak fokozta ingerültségét.

– Akkor hát, uram, tegye, amit a legjobbnak lát. Tudja, Mr. Koga, nem kell megbízni bennünk, nekünk viszont meg kell bízunk önben, hogy azt csinálja, ami az ön hazájának és a miénknek a legjobb. – Clark megjegyzése fárasztóan formális volt ugyan, de kiderült, hogy ez volt legjobb, amit csak mondhatott.

– Ó! – A politikus elgondolkodott. – Igen, ez igaz.

– Hová vihetjük?

– Kimurához – vágta rá Koga.

– Nagyszerű. – Clark előkotorta a címet, és a 122-es országútra fordult. Aztán eszébe jutott, hogy nagyon fontos

dolgot tudott meg ma este, s miután viszonylag biztonságos helyre juttatja ezt az embert, azon nyomban elküldi Washingtonba az információt.

Noha nagyon szeretett volna meginni egy kávé, hogy ébren tartsa, az üres utcákon mindössze negyven perc alatt megérkeztek a zsúfolt környékre, ahol a MITI tisztviselője lakott. Mire a ház elé húztak, és Koga a bejárati ajtóhoz ment, már égtek a lámpák. Kimura Iszamu nyitott ajtót, és bevezette vendégét. Szája majdnem olyan szélesre nyílt, mint a háza kapuja.

Ki mondta, hogy ezek az emberek nem mutatják ki az érzelmeiket? – gondolta Clark.

– Mit gondolsz, ki a téglá? – kérdezte még mindig a hátsó ülésről Chavez.

– Jó fiú... te is rájöttél.

– Hé, én vagyok az egyetlen főiskolát végzett a kocsiban, Mr. C. – Chavez kinyitotta a komputert, hogy megírja a Langleybe szóló üzenetet – ismét Moszkván keresztül.

*

– Hogy mit csináltak? – üvöltött a telefonba Jamata.

– Ez komoly. – Arima tábornok hívta, ő maga is épp most kapta a hírt Tokióból. – Tönkreverték a légvédelmünket, utána pedig egyszerűen odébbálltak.

– Hogyan? – kérdezte a nagyiparos. Hát nem azt mondták neki, hogy a Kami gépek legyőzhetetlenek?

– Még nem tudjuk, hogyan, de én mondom magának, nagyon komoly a dolog. Képesek megtámadni egész Japánt.

Gondolkozz! – figyelmeztette magát Jamata.

– Még a szigeteinket sem tudják elfoglalni. Belénk marhatnak, de valójában nem tudnak kárt okozni nekünk, legalábbis addig nem, amíg atomfegyverekkel rendelkezünk...

– Hacsak nem próbálkoznak valami mással. Az amerikaiak nem úgy cselekszenek, mint ahogyan előírtuk nekik.

Ez a megjegyzés Saipan következő kormányzójának az elevenébe talált. Úgy volt, hogy ma kezdi meg a választási kampányát. Nos, ami az amerikai pénzügyi piacokat illeti, túlbecsülte akciója hatását, ez igaz. Viszont tönkrevették az amerikai flottát, elfoglalták a szigeteket, és Amerika még arra sem képes, hogy akárcsak az egyik Mariana-szigetet lerohanja, és nem fog kiprovokálni egy atomtámadást az országa ellen. Éppen ezért még mindig előnyben vannak velük szemben. Gondolta-e valaki, hogy Amerika nem vág vissza? Hát persze hogy nem. Jamata felemelte a távirányítót, és bekapcsolta a televíziót. Egy CNN Headline News adás elejét kapta el. Az amerikai tudósítót látta, amint ott áll valamilyen dokk szélén, mögötte pedig a két amerikai repülőgép-anyahajó még mindig a dokkban, tehetetlenül.

– Mit mond a hírszerzés az Indiai-óceánról? – kérdezte a tábormokot.

– Még ott a két amerikai anyahajó – biztosította őt Arima. – Tegnap négyszáz kilométerre Srí Lankától látták őket.

– Akkor komolyan nem bánthatnak minket.

– Nem, valóban nem – értett egyet a tábormok. – De azért lépéseket kell tennünk.

– Akkor azt javaslom, tegye meg őket, Arima szan – felelte

Jamata olyan udvariasan, mintha egy maró sértést vágna a fejéhez.

*

Este hét órára járt az idő, Ryan épp indulni akart hazafelé, amikor a lehallgatásbiztos telefaxgép zümmögni kezdett. A telefonja pedig még azelőtt megcsördült, mielőtt a faxból kilátszott a papír.

– Maguk sosem tudnak titkot tartani? – kérdezte erős akcentussal egy hang a vonal túlsó végén.

– Szergej! Mi a gond?

– Koga a legjobb esélyünk a háborúskodás befejezésére, és valaki maguktól azt mondta a japánoknak, hogy kapcsolatban vannak vele. – Golovko szinte kiabált, pedig náluk még csak hajnali három óra volt. – Meg akarják ölni azt az embert?

– Szergej Nyikolajevics, megnyugodna, az isten szerelmére? – Jack hátradőlt székében, és végigolvasta az oldalnyi faxot. Közvetlenül a moszkvai követségről érkezett, kétségkívül az RVS utasítására. – A kurva életbe! – Szünet.

– Jól van, kihúztuk a csávából.

– Magas szintre férköztek be, Iván Emmetovics.

– Ami azt illeti, magának tudnia kell, milyen egyszerű az ilyesmi.

– Azon vagyunk, hogy megtudjuk, ki az. Erről biztosíthatom.

– Még mindig dühös volt a hangja.

Hát nem volna nagyszerű? – gondolta lehunytt szemmel Ryan –, az Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat tanúvallomást tesz a szövetségi kerületi bíróságon.

– Nem sokan tudnak róla. Vissza fogom hívni.

– Örömmel hallom, hogy ilyen megbízható emberekre korlátozzák a kényes információkat, Jack.

Süket lett a vonal. Ryan új vonalat kért, majd emlékezetből tárcsázott egy számot.

– Murray.

– Itt Ryan. Szükségem van rád, méghozzá gyorsan. – Ryan ezután Scott Adlert hívta, majd ismét az elnöki irodába indult. Úgy vélte, jelentenie kell a pozitív híreket, miszerint az ellenfél ügyetlenül használ fel fontos értesítéseket. Biztos volt benne, hogy Jamata ismét úgy cselekszik, mint egy üzletember, és nem úgy, mint egy profi kém. Még arra sem vette a fáradságot, hogy kódolja a kapott információt, azzal sem törődött, hogy a forrását is felfedheti. Ez az ember nincs tisztában a korlátaival. Előbb-utóbb drágán megfizet ezért.

*

Jackson utolsó parancsa, mielőtt a Csendes-óceánra indult volna, az volt, hogy a 384. bombázószázad tizenkét B-1B bombázója dél-kansasi támaszpontjukról keletre repüljön. Először az Azori-szigeteken lévő Lajesba, majd onnan Diego Garcia felé az Indiai-óceánra. A tízezer mérföldes repülőút több mint egy napig tartott, hullafáradt legénységgel érkeztek a gépek Amerika legtávolabbi bázisára. Röviddel utánuk landolt a három KC-10-es, amelyek a földi személyzetet és a kiegészítőberendezéseket szállították. Az egész társaság hamarosan aludni tért.

*

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Jamata. Dermesztően hatott rá. A saját otthonát támadták meg. De

kik?

– Koga eltűnt, Kaneda pedig halott. Az egyik biztonsági emberem még életben van, de csak azt látta, hogy két vagy három *gajdzsin* volt. Harcképtelenné tették, és még csak azt sem tudja, hogyan.

– És most mit csináljak?

– Rendőrségi ügyként kezelik – mondta főnökének Taoka Kazuo –, természetesen Kogáról nem beszéltem.

– Meg kell találni, mégpedig gyorsan. – Jamata kinézett az ablakon. Még mindig vele volt a szerencse. Elvégre otthon találta a hívás.

– Nem tudom...

– Én igen. Köszönöm az információt. – Jamata bontotta a vonalat, majd tárcsázott egy számot.

*

Murray a hivatali kocsijában hagyta szolgálati pisztolyát, így sebesen keresztüljutott a Fehér Ház biztonsági procedúráján. Ez a hónap neki sem alakult jobban, mint bárki másnak a kormányhivatalokban. Újonchoz illő hibával felfújta a Linders-ügyet. Konyak és megfázásra adott orvosság, gondolta ismét azon tűnődve, mit mond majd erről Ryan és az elnök. A bűnügy darabjaira hullott szét, és csak annak örült, hogy legalább nem hurcolt egy valószínűleg ártatlan embert az esküdtszék elé, és nem hozta még jobban zavarba az Irodát. Az, hogy Ed Kealty valóban bűnös-e bármiben is, az mellékes volt az FBI-vezető számára. Ha nem tudja bizonyítani az esküdtszék előtt, akkor a vádlott ártatlan és kész. A fickó egyébként is hamarosan otthagya a kormányszolgálatot. Ez azért már

valami, gondolta Murray, miközben egy titkosszolgálati ügynök nem Ryan irodájához, hanem a nyugati szárny ellenkező sarkába vezette.

– Szervusz, Dan – köszöntötte Ryan a belépőt.

– Elnök úr – mondta először Murray. A szobában tartózkodó harmadik férfit nem ismerte.

– Jó napot, Scott Adler vagyok.

– Jó napot, uram. – Murray elfogadta a feléje nyújtott kezét.

Persze, ez a pasas vezeti a tárgyalásokat a japcsikkal.

Némi vizsgálódást már megejtettek. Ryan nem hitte, hogy Adler a téglá. A többiek, akik tudtak Kogáról: ő maga, az elnök, Brett Hanson, Ed és Mary Pat meg talán néhány titkárnő. No meg Christopher Cook.

– Mennyire tartjuk szemmel a japán diplomatákat? – kérdezte Ryan.

– Ki sem mozdulhatnak anélkül, hogy valakinek ne legyen rajtuk a szeme – biztosította őket Murray. – Kémkedésről van szó?

– Meglehet. Valami nagyon fontos szivárgott ki.

– Csak Cook lehet – mondta Adler. – Csakis ő.

– Jól van. Néhány dolgot tudnod kell – mondta a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Alig három órával ezelőtt kikészítettük a légvédelmüket. Úgy véljük, tíz-tizenegy gépet fogtunk el. – Többet is mondhatott volna, de nem tette. Végül is még mindig lehet, hogy Adler a téglá, és a ZORRO hadművelet következő lépésének a meglepetés erejével kell hatnia.

– Ettől idegesek lesznek, de még mindig vannak atomfegyverek. Rossz kombináció ez, Jack –

hangsúlyozta a külügyminiszter-helyettes.

Atom? – gondolta Murray. Jézusom!

– Van változás a tárgyalási pozíciójukban? – kérdezte az elnök.

Adler a fejét rázta.

– Semmi, uram. Fel fogják ajánlani, hogy visszaadják Guamot, de maguknak akarják a Mariana-szigetek többi részét. Egy jöttányit sem engednek ebből, és bármit mondtam nekik, semmi sem tántorította el őket.

– Jól van. – Ryan váltott. – Felvettük a kapcsolatot Koga Mogataruval, Dan.

– Ő az exminiszterelnök, igaz? – kérdezte Murray, hadd lássák, hogy lépést tart a témával. Ryan bólintott.

– Helyes. Két orosznak álcázott CIA-tisztünk van Japánban, és orosz minőségükben találkoztak Kogával. Kogát azonban elrabolta az a fickó, aki szerintünk az egész showműsort irányítja. És azt mondta Kogának, tudja, hogy kapcsolatba lépett amerikaiakkal.

– Biztosan Cook az – ismételte meg Adler. – Rajta kívül senki sem tudott erről a delegáció tagjai közül, és Chris a nem hivatalos kapcsolatom a kettes számú emberükkel, Nagumo Szeidzsivel. – A diplomata elhallgatott, majd utat engedett haragjának. – Hát nem tökéletes?

– Kémtevékenység vizsgálata? – kérdezte Murray. Láttá, hogy az elnök átadja Ryannek a válaszadás jogát.

– Gyorsan és csendesen, Dan.

– És aztán? – tudakolta Adler.

– Ha ő az, azonnal átrázzuk a csirkefogót. – Murray bólintott, tudta, miről van szó.

– Mire gondol, Jack? – kérdezte Durling.
– Ez jó alkalom. Azt hiszik, van egy remek hírforrásuk, és kiderült, hogy hajlamosak használni a tőle kapott információkat. Jól van – mondta Ryan. – Ezt kihasználhatjuk a magunk előnyére. Valami zaftos információt adunk nekik, amivel aztán sarokba szoríthatjuk őket.

*

Azonnal meg kellett támogatniuk a szigetország légvédelmét. Ez nem kis fejtörést okozott a japán védelmi parancsnokságoknak, és az volt a legkínosabb, hogy nem a megszokott pontos adatokra, hanem részleges információkra alapozták az átfogó hadműveleti tervet, amelyet a katonai főparancsnokság próbált meg összeállítani. A legjobb figyelmeztető radarrendszerek az Északi-Mariana-szigetek közelében járőröző négy Kongo osztályú Aegis rombolón voltak. Ezek fantasztikus légvédelmi rendszerekkel ellátott hajók. Nem olyan mobilak, mint az E-767-esek, mindazonáltal nagyobb teljesítményűek, és képesek vigyázni magukra, így aztán hajnal előtt parancsot küldtek a négy hajóból álló egységnek, hogy igyekezzenek északra, és létesítsenek radarvonalat a japán szigetektől keletre. Végül is az amerikai haditengerészet semmit sem tett, és ha az ország védelme ismét összeáll, még jó esély van a diplomáciai megoldásra.

Szato admirális logikusnak látta ezt, amikor megkapta a jelzést, és utasítást adott hajóinak a *Mucuról*, hogy maximális sebességgel haladjanak. Mindazonáltal

aggódott. Tudta, hogy SPY radarrendszerei detektálhatják a lopakodó repülőgépeket, ezt az amerikaiak maguk demonstrálták tesztekkel, és az amerikai repülők nem tudnának könnyen elbánni a hajóival. Az admirálist az aggasztotta, hogy országa első ízben nem cselekedett, hanem megállt az amerikai lépésekre. Remélte, hogy ez csak ideiglenes.

*

– Ez érdekes – jegyezte meg azonnal Jones. A nyomok csak néhány perce jelentek meg, de több volt belőlük, valószínűleg két hajónál többet reprezentálnak, amelyek szoros alakzatban haladnak, zajt csapnak, és kissé északi irányra váltanak.

– Az fix, hogy felszíni hajók – mondta Boomer. – Ez úgy lüktet, mint... – Megállt, amikor Jones egy újabb nyomot karikázott be pirossal.

– Harminc-egynéhány csomó, ami azt jelenti, hogy hadihajók és nagyon sietnek. – Jones a telefonkészülékhez lépett, és a parancsnokságot hívta. – Bart, itt Ron. Van itt valami. Az a bádogg hajóraj, amelyik Pagan körül működött.

– Mi van vele? – kérdezte Mancuso.

– Úgy tűnik, versenyt futnak északra. Van, aki várja őket? – Aztán Jonesnak rengeteg kérdés jutott eszébe a Honsu körüli vizekkel kapcsolatban. Mancuso nem mondott el neki mindent, elvégre hadműveleti ügyekről volt szó. A civil úgy vélte, az, ahogyan Mancuso megkerülte a választ, már önmagában válasz.

– Be tudja cserkészni az irányt?

Bingo!

– Adjon egy kis időt, mondjuk egy órát. Még kissé homályos az adat, kapitány. – A vonal túlsó végén nem hangzott túl csalódottnak a felelet. – Értettem, uram, folyamatosan tájékoztatni fogjuk.

– Szép munka volt, Ron.

Jones helyére rakta a telefonkagylót és körülnézett.

– Kezden el dolgozni ezeken a nyomokon, főnök – mondta. Valahol északon várja valaki – tette hozzá gondolatban. Azon tűnődött, ki lehet az, és talált is egy választ.

*

Az idő most a másik félnek dolgozott. Goto Hiroshi tíz órakor nyitotta meg a kabinet ülését, amikor is Washingtonban, ahol a tárgyaló küldöttség volt, éjfél mutattak az órák. Világos, hogy az amerikaiak harcolnak, noha akadtak olyanok a helyiségben, akik úgy vélték, hogy ez talán csak tárgyalási fogás, mindössze némi erőt akarnak felmutatni annak érdekében, hogy komolyan vegyék őket a tárgyalóasztalnál. Igen, súlyosan belemartak a légvédelembe, de ez minden. Amerika nem tud és nem is fog szisztematikus támadást indítani Japán ellen. Túl nagy a kockázat. Egyrészt Japánnak nukleáris robbanófejjel ellátott rakétái vannak. Másrészt az előző éjszaka történtek ellenére Japán kimagaslóan jó légvédelemmel rendelkezik, a többi pedig egyszerű matematika. Hány bombázója van Amerikának? Hány csaphat le az országukra, ha semmi sem állítaná meg őket? Meddig tarthat egy ilyen bombázóhadjárat? Vajon Amerika politikailag akarja-e ezt? Az összes kérdésre Japánnak kedvez a válasz, gondolták a kormány tagjai,

akiknek a szeme előtt még mindig a végső cél és a ragyogó jutalom lebegett. Mellesleg mindegyiküknek volt afféle patrónusa, aki biztosította őket arról, hogy jó lóra tettek. Kivéve Gotót, akié jelen pillanatban máshol járt.

Washingtonban a nagykövet erőteljesen tiltakozni fog az amerikaiak támadása miatt, hangsúlyozza majd, hogy ez csak tovább rontott a helyzeten, és nem lesz további engedmény, amíg abba nem hagyják. Ezenkívül ki fogja jelenteni, hogy japán szárazföldet ért bárminemű támadást kimagaslóan súlyos ügyként kezelnek, elvégre Japán nem támadott meg közvetlenül életbevágó fontosságú amerikai érdekeket... egyelőre. Ez a fenyegetés még a legfinomabb virágnyelven előadva is bizonyára racionalizálja, némileg a helyzetet.

Goto egyetértően bólintott a javaslatokra, s azt kívánta, bárcsak a saját patrónusa is jelen volna, hogy támogassa, tudván, hogy Jamata őt megkerülve már közvetlenül tárgyalt a védelmi minisztérium tisztségviselőivel. Erről majd beszélnie kell Raizóval.

– És ha visszajönnek? – kérdezte.

– Ma éjszaka a légvédelmünk maximálisan éber lesz, és ha a rombolók a helyükre érkeznek, ugyanolyan csodálatosan helytállnak, mint azelőtt. Igen, előadták az erődemonstrációjukat, de odáig nem merészkedtek, hogy japán terület fölé repüljenek.

– Ennél többet kell tennünk – mondta az instrukcióit felidézve Goto. – Nagyobb nyomást gyakorolhatunk az amerikaiakra, ha nyilvánosságra hozzuk az abszolút adufegyvereinket.

- Nem! – vágta rá azonnal egy miniszter. – Az itt okozna káoszt.
- De ott is – felelte nem túl határozottan Goto. A kormány többi tagja úgy vélte, ismét valaki más gondolatainak és parancsainak adott hangot. Tudták, ki az. – Ez majd rákényszeríti őket, hogy megváltoztassák a tárgyalási stílusukat.
- De könnyen arra is készítheti őket, hogy súlyos támadást vegyenek fontolóra ellenünk.
- Túl sok veszténivalójuk van – bizonygatta Goto.
- És nekünk nincs? – vágott vissza a miniszter azon tűnődve, hol végződik Goto hűsége a gazdája iránt, és hol kezdődik a honfitársai iránti lojalitása. – És mi van, ha úgy döntenek, hogy megelőznek bennünket?
- Nem tudnak. Nincsenek meg hozzá a fegyvereik. A rakétáinkat nagyon gondosan helyeztük el.
- Igen, és a légvédelmi rendszerünk is legyőzhetetlen – mordult fel egy másik miniszter.
- Talán a legjobb volna, ha a nagykövetünk megemlítené, hogy esetleg fenyegetést jelentenek számukra az atomfegyvereink. Talán ez elegendő volna – javasolta egy harmadik miniszter. Néhányan bólogattak az asztal körül, és Goto – instrukciói ellenére – egyetértett ezzel.

*

Richter hideg időre magával hozott minden felszerelése ellenére szörnyen fázott. Összehúzta magát a hálósákban, és alig érzett büntudatot amiatt, hogy a rangereknek kellett őrséget adniuk a jeges hegyoldalon létesített „repülőtéren”. Leginkább az egyik gép rendszerhibája miatt aggódott.

Minden beljük épített redundancia ellenére számos olyan elem akadt, amely ha lerobban, nem javítható. A rangerek tudták, hogyan tankolják meg a madarakat, hogyan töltsék be a fegyvereket, de ez minden. Richter már eldöntötte, aggódjanak ők a földi biztonság miatt. Ha egy szakasz bukkanna fel ezen a fennsíkon, a sorsuk meg volna pecsételve. A rangerek minden betolakodót meg tudnak ölni, de egyetlen rádióhívás néhány órán belül egy egész zászlóaljat csődítene ide, és azt nem lehetne túlélni. Különleges hadműveletek, gondolta. Addig jók, amíg működnek, mint minden más, amit egyenruhában csinál az ember. A jelenlegi helyzet biztonsági ráhagyása azonban olyan sovány, hogy átlátni rajta. Aztán még ki is kell valahogy jutni innét, figyelmeztette magát a pilóta. Ezzel az erővel akár a haditengerészethez is csatlakozhatott volna.

*

– Szép ház.

Háború idején mások a szabályok, gondolta Murray. A komputerok megkönnyítik az ember dolgát – ezt az Iroda lassan tanulta meg. Az ifjú ügynökökből álló team összegyűjtése után az első feladat pusztán a hitelképesség ellenőrzése volt, amiből máris megtudták a címet. A ház kissé túlméretezett, de még elérhető egy magas beosztású szövetségi alkalmazott számára, ha éveken át minden fillért félretesz. De Murray látta, hogy Cook nem az a spórolós fajta. Minden bankügyletét a First Virginiánál intézte, és az FBI-nál valaki be tudott lépni a bank nyilvántartásába, legalább annyira, hogy lássa, miszerint a legtöbb emberhez hasonlóan Christopher Cook az egyik fizetési csekkjétől a

másikig élt, mindössze tizennégyezer dollárt takarított meg, valószínűleg a gyerekei főiskolai taníttatására, és Murray tudta, hogy ez nagyon is optimista szemlélet, már ami az amerikai felsőoktatás költségeit illeti. Annál érdekesebb, hogy amikor Cook az új házba költözött, a megtakarítása érintetlen maradt. Jelzálogot vett fel, de az összeg kevesebb volt, mint kétszázezer dollár, és az előző ház eladásából realizált száznyolcvanezerrel elég szép rész maradt még, amit a bank okmányai nem tudtak megmagyarázni. Honnan jött tehát az a pénz? Egy telefonhívás az INS-nél lévő kapcsolathoz, és újabb komputerizált feljegyzésekből kiderült, hogy a családnak nincs más jövedelme; az ősök ellenőrzése során kiderült, hogy a férj és a feleség szülei meghaltak már, egyikükre sem hagytak váratlan örökséget. Ami az autóikat illeti, a további ellenőrzés kimutatta, hogy ki vannak fizetve: az egyik négyéves volt, a másikban, egy Buickban talán még érezni lehetett az eredeti gyári illatot. Egyébként a Buick árát szintén készpénzzel egyenlítették ki. Mindent összevéve olyan emberrel álltak szemben, aki jóval tovább nyújtózkodott, mint ameddig a takarója ért, s noha a kormánynak ez elég sokszor nem szűrt szemet kémkedési ügyekben, az utóbbi időben, mintha fejlődnének.

– Nos? – kérdezte Murray az emberét.

– Még nem ügy, de pokolian bűzlik – jegyezte meg a második rangidős ügynök. – Be kell néznünk néhány bankba, és meg kell vizsgálnunk egyéb iratokat is. – Ehhez azonban bírósági engedélyre volt szükség, de már tudták, melyik bíróhoz menjenek érte. Az FBI mindig tudta, melyik

bíró szégyenlős és melyik nem az.

Természetesen ugyanilyen ellenőrzést végeztek Scott Adler esetében is, akiről megtudták, hogy elvált, egyedül él egy georgetowni lakásban, gyermektartást fizet, szép kocsija van, de egyébként semmi különös. Hanson miniszter meglehetősen gazdag volt, hiszen éveken át ügyvédként praktizált, de nem alkalmas megvesztegetési kísérletre. A kiterjedt háttérellenőrzésből nem maradtak ki a kérdéses személyek kormányirodái és biztonsági emberei sem, de Cook közelmúltban történt autó- és házvásárlásait kivéve mindenkit rendben találtak. Az újraellenőrzés során rábukkantak egy sztornírozott csekkre, amelyet valamelyik banknál váltottak be. Ez megmagyarázta a könnyű házvásárlást. Egy jó dolog van a bankokban, hogy mindenről feljegyzést vezetnek, ráadásul papíron, aminek mindig nyoma van.

– Helyes, azzal a feltételezéssel folytatjuk, hogy ő a mi fiúnk. – Az FBI igazgatóhelyettese körülnézett az ügynökök remek csoportján, akik hozzá hasonlóan elmulasztották figyelembe venni azt a lehetőséget, hogy Barbara Linders gyógyszert vett be, az „aktivizálódott” a brandyvel, amelyet viszont Ed Kealty épp a keze ügyében tartott. Ugyanolyan kínosan érezték magukat miatta, mint ő. Nem olyan nagy vész, gondolta Murray. Az ember még keményebben dolgozik, hogy egy balfogás után helyreállítsa a hitelét.

*

Jackson érezte a fedélzeti leszállás tompa puffanását, aztán a fékezőkábel rántását, s belepréselődött a gép hátrafelé néző utasülésébe. Véget ért egy újabb szörnyű

élmény, gondolta. Sokkal jobban szeretett úgy landolni egy anyahajón, hogy a saját keze van a műszereken, kínosan érintette, hogy az életét valamiféle tizenéves hadnagyra bízta. A tengernagynak legalábbis mindegyik annak tűnt. A repülőgép jobbra kanyarodott a fedélzet egyik üres részére, aztán kinyílt egy ajtó, és Jackson kievickélt a gépből. Egy fedélzeti tengerész szalutált, és az anyahajó belsejébe vezető egyik ajtóra mutatott. Ott helyezkedett el a hajócsengő. Amint az admirális fedél alá érkezett, egy tisztelgő tengerészgyalogos jelentette: „77. hadműveleti csoport, érkezés”.

– Isten hozta a fedélzeten, uram – mondta vigyorogva a repülősegyenruhájában nagyon fess Bud Sanchez. – Kapitány a hídon, uram.

– Akkor lássunk munkához!

– Milyen a lábad, Robby? – kérdezte a repülőfőnök a létrán felfelé menet.

– Pokolian merev ennyi ülés után. – Az eligazítás Pearl Harborban, a repülés a légierő gépével Eniwetokba, aztán várakozás a T-2A-ra. Jackson fáradt volt a repüléstől, de energiával teli.

– Megállja helyét a fedősztori? – kérdezte Sanchez.

– Nem beszélnek róla, Bud, amíg oda nem érünk. – Egy tengerész kinyitotta az admirális előtt a hídra vezető ajtót. Jackson tényleg merevnek érezte a lábát, íme újabb figyelmeztetés, hogy számára véget értek a repülő-hadműveletek.

– Isten hozta a fedélzeten, uram! – mondta egy halom üzenetből felnézve a parancsnok.

Az utánégetők robaja elárulta, hogy a *Johnnie Reb* repülőműveleteket hajt végre, és Jackson felkapta a fejét, amikor egy Tomcat emelkedett a levegőbe. A repülőgép- anyahajó félúton volt a Carolina-szigetek és Wake között. Az utóbbi sziget valamivel közelebb feküdt a Mariana-szigetekhez, épp ezért semmire sem használták. Wake-nek remek repülőtere van, még mindig támogatta a légierő. Eniwetok csak pihenő reptérként ismert, ezért inkább fedező támaszpontul szolgált az útközben leszálló gépek számára, és jóval kevésbé volt alkalmas karbantartásokra.

– Oké, mi történt, amióta elhagytam Pearl? – kérdezte Jackson.

– Néhány jó hír – a parancsnok átnyújtotta az egyik üzenetet.

*

– Tutira megvannak! – mondta a hangradarnyomok fölé hajolva Jones.

– Hát azt meg kell hagyni, hogy nagyon sietnek – helyeselt Mancuso. Szeme a sebességet és a távolságot méregette, és cseppet sem tetszett neki, amit látott, hiszen Jones gyanúja beigazolódni látszott.

– Ki vár rájuk?

– Ron, erről nem...

– Nem lehetek igazán a segítségére uram, ha nem tudom – jegyezte meg logikusan Jones. – Biztonsági kockázatnak tart engem?

Mancuso néhány másodpercig gondolkozott, s csak aztán felelt.

– A *Tennessee* közvetlenül az Eshunadaoki-árok fölött

tartózkodik, különleges feladatot végez, amely a következő huszonnégy órában ér véget.

– És a többi Ohio?

– Az Uliithi-korallzátony közelében haladnak észak felé, most kicsit lassabban. Az SSN-haderő vezeti majd be a repülőgép-anyahajót. Az Ohiók feladata, hogy előre bejussanak. – Ennek mind van értelme, gondolta Jones. A tengeralattjárók túl lassúak ahhoz, hogy hatékonyan együttműködjenek egy fedélzeti hadműveleti csoporttal, amit egyébként SOSUS-on követett nyomon, viszont ideálisak, hogy bejussanak egy SSK őrzővonalba... amíg a kapitányok okosak. Ezt mindig figyelembe kellett venni.

– A japcsi rombolók most kábé a *Tennessee* tetején lehetnek...

– Tudom.

– Van még valami a számomra? – kérdezte élénken a csendes-óceáni tengeralattjáró-haderők parancsnoka.

Jones a falitérképhez kísérté őt. Hét SSK-sziluett volt bekarikázva a displayen, mindössze egyet jelöltek kérdőjellel, és az az egy a legészakabbi Mariana-sziget, a Moug- és a Bonin-szigetek között volt, melyek közül a leghíresebb Iwo Jima.

– Erre az átjáróra próbáltunk koncentrálni – mondta Jones.

– Elkaptam néhány jelzést, de semmi fixet ahhoz, hogy térkép legyen belőle. Ha az ő helyükben lennék, én azt védeném.

– Én úgyisztén – erősítette meg Chambers. Az egyik valószínűsíthető amerikai lépés az volna, hogy

tengeralattjáró-őrjáratot állítanak a Luzon-szoros elé, és lezárják a szigetországba irányuló olajszállítmányok útját. Ez azonban politikai döntést igényel. A csendes-óceáni flotta nem kapott még felhatalmazást japán kereskedelmi hajók megtámadására, és a hírszerzés jelentése szerint pillanatnyilag a ki- és bemenő tankerforgalom „megfelelő” zászló alatt hajózik, és ezek megtámadása mindenféle politikai komplikációkhoz vezetne. Elvégre mégsem kockáztathatjuk, hogy megsértjük Libériát, gondolta egy grimasz kíséretében Mancuso.

– Vajon miért rohannak annyira hazafelé a bádoggkannák?

– kérdezte Jones. Ennek látszólag nem volt sok értelme.

– Múlt éjjel elkalapáltuk a légvédelmüket.

– Oké, tehát a Bonin-szigetektől nyugatra fognak elszáguldani... ez azt jelenti, hogy hamarosan elveszítem őket. Mellesleg, a haladási sebességük harminckettő, az irányuk még mindig homályos kissé, de hazafelé tartanak, az egyszer biztos. – Jones szünetet tartott. – Túljárunk az eszükön, mi?

Mancuso most az egyszer megengedett magának egy mosolyt.

– Mint mindig.

44.

Aki ismeri a kottát...

– Csak így lehet? – kérdezte Durling.

– Hússzor lefuttattuk a szimulátoron – felelte ismét átlapozva az adatokat Ryan. – Mindenképpen ki kell

iktatnunk őket, uram.

Az elnök ismét a műholdfelvételekre pillantott.

– De még mindig nem vagyunk száz százalékgig biztosak benne, igaz?

Ryan a fejét rázta.

– Annyira semmi sem lehet biztos, soha. Az adataink nagyon jónak látszanak... úgy értem, a szatellitfelvételek. Az oroszok is utánanézték a dolognak, és legalább annyi okuk van rá, hogy igaznak higgyék, mint nekünk. Itt tíz madár van. Mélyre dugták el őket, és úgy tűnik, szándékosan olyan területet választottak, amely viszonylag immúnis a támadások ellen. Ezek mind pozitív jelek. Nem megtévesztő hadművelet. A következő pont annak biztosítása, hogy mindet el tudjuk találni. És gyorsan kell cselekednünk.

– Miért?

– Mert hajókat irányítottak vissza a partvidékük felé, amelyek bizonyos mértékben képesek detektálni a repülőket.

– Nincs más megoldás?

– Nincs, elnök úr. És ma este kell megtörténnie. – Ryan az órájára nézve látta, hogy a világnak azon a távoli oldalán már elkezdődött az este.

*

– A leghatározottabban tiltakozunk az országunkat ért amerikai támadás miatt – kezdte a nagykövet. – A magunk részéről mindvégig tartózkodtunk az effajta dolgoktól, és hasonló viselkedést vártunk az Egyesült Államok részéről.

– Nem tanácskoztam katonai hadműveletekről, nagykövet

úr. Amerikai haderők csapást intéztek az önök országa ellen? – kérdezte válasz gyanánt Adler.

– Ön nagyon is jól tudja, hogy megtették, és azt is tudnia kell, hogy ez egy teljes támadás előzménye. Nagyon fontos, hogy megértse – folytatta a diplomata –, egy ilyen támadás a legsúlyosabb következményeket vonhatja maga után. – Úgy hagyta lógni a mondatot a levegőben, akár egy halálos gázfelhőt.

Adler vagy egy perc szünet után válaszolt.

– Mindenekelőtt arra emlékeztetném, hogy nem mi kezdtük a konfliktust. Továbbá emlékeztetném arra is, hogy az ön országa mért előre megfontolt szándékkal csapást a gazdaságunkra. Hogy...

– Ahogyan önök is megtették – vágott vissza a nagykövet, ezúttal igazi haraggal, ami talán valami mást leplezett.

– Elnézést, uram, de azt hiszem, most enyém a szó. – Adler türelmesen megvárta, míg a nagykövet lecsillapodik. Nyilvánvalóan egyikük sem aludta át az éjszakát. – Továbbá emlékeztetem, hogy az önök országa ölt amerikai katonákat, és ha arra számítottak, hogy nem tesszük meg a kellő lépéseket, akkor ebben valószínűleg tévedtek.

– Mi sosem támadtunk életbevágó fontosságú amerikai érdekeket.

– A hazám egyetlen életbevágóan fontos érdeke, uram, az amerikai állampolgárok szabadsága és biztonsága.

A kínos légkörváltás aligha lehetett nyilvánvalóbb, mint a kiváltó oka. Amerika lépett, és ez a lépés kétségtelenül nem volt csekélység. Az asztal mindkét oldalán ülők – ismét a külügyminisztérium legfelső emeletén – akárha

köböl lettek volna kifaragva. A hivatalos üléseken senki sem akart engedni semmit, egy morzsányit sem. Amikor a delegációvezetőjük kapta meg a szót, épp csak hogy felé mozdultak a fejek, s a szenttelen arckifejezések láttán profi szerencsejátékosokat is elfogott volna a sárga irigység. Ami azt illeti, tulajdonképpen szerencsejáték folyt – kártya és kocka nélkül. A megbeszélések az első szünet előtt odáig jutottak, hogy visszatértek a Mariana-szigetek birtoklásához.

– Jézusom, Scott! – mondta Cook a teraszra lépve. A tárgyalásvezető szeme alatti árkokból arra következtetett, hogy Adler egész éjjel fönt volt, valószínűleg a Fehér Házban. Most mindennél előbbre való, hogy kilábaljanak ebből a lekvárból. A média egyfolytában a Pearl Harborban veszteglő tönkretett hajókat mutatja, s most már Saipanról és Guamról is jönnek tévétudósítások. Az emberek eltakart arccal és elváltotatott hangon nyilatkoznak, hogy mennyire amerikai állampolgárok akarnak maradni, viszont félnek a szigeteken maradni, ha igazi ellentámadásra kerül sor. Pontosan az ambivalencia zavarja meg a közvéleményt. A közvélemény-kutatás eredményei megoszlottak: noha a többség haragszik a történetek miatt, alig valamivel kisebb százalékuk diplomáciai megoldást akar. Ha lehetséges. A ma reggel végzett *Washington Post/ABC* közvélemény-kutatás szerint a 46 százalékos többség nem lát túl sok reményt erre. Az adut viszont, hogy a japánok atomfegyverekkel rendelkeznek – a pániktól tartva – még egyik országban sem játszották ki. Ezeken az üléseken mindenki békés rendezést remélt, de mindössze két óra

leforgása alatt e remény nagy része szertefoszlott.

– Ez most politikai kényszer – magyarázta oldalvást pillantva Adler, mély lélegzettel próbálván enyhíteni saját feszültségén. – Meg kell történnie, Chris.

– És mi van az atomrakétáikkal?

A külügyminiszter-helyettes kelletlenül megvonta a vállát.

– Nem hisszük, hogy örültek volnának.

– Méghogy nem hisszük? Melyik géniusz jött elő ezzel az értékeléssel? – kérdezte Cook.

– Ryan, ki más? – Adler szünetet tartott. – ő viszi ezt az ügyet. Úgy véli, a következő okos lépés a blokád... vagyis egy tengeri tiltó övezet deklarálása, ahogyan az angolok tették a Falkland-szigeteknél. Elvágni őket az olajuktól – magyarázta Adler.

– Már megint 1941? Azt hittem, hogy az a betonagyú történész. Ez robbantott ki egy világháborút, ha bárki elfelejtette volna.

– Fenyegetésről van szó... nos, ha Kogának van mersze nyíltan beszélni, akkor véleményünk szerint a kormányuk darabokra hullik. És erre az esetre – folytatta Scott –, találd ki, mi a helyzet a túloldalon... úgy értem, milyen erőt képvisel az ellenzék?

– Veszélyes játékot játszunk, ember.

– Az biztos – mondta egyenesen a másik szemébe nézve Adler.

Cook megfordult, és a terasz másik oldalára sétált. Azelőtt Adler az ülés normál részének tekintette az ilyesmit, a komoly tárgyalások elkerülhetetlen részének. Milyen ostoba dolog, hogy az igazi tárgyalások kávé, tea és

aprósütemény fölött zajlanak, mert a tényleges tárgyaló felek nem akarják megkockáztatni, hogy olyan kijelentéseket tegyenek, amelyek... Hát igen, ezek a szabályok, gondolta. És a másik fél nagyon hozzáértően használja ki őket. A két beszélgető férfit figyelte. A japán nagykövet jóval kelletlenebbnek látszott, mint első beosztottja. *Mit gondolhat valójában?* – Adler ölni tudott volna érte, hogy megtudja. Túl könnyű lenne személyes ellenségként gondolnia rá, és hiba is volna. Profi diplomata volt, aki a hazáját szolgálta, ezért fizették és erre esküdött fel. Szemük egy villanásnyira találkozott, aztán mindketten gyorsan elfordították tekintetüket Nagumóról és Cookról, de egy pillanatra megtört a hivatásos szenvtelenség, igazán csak egy pillanatra. Mindketten rájöttek, hogy háborúról beszélnek, életről és halálról, olyan dolgokról, amelyeket mások erőltettek rájuk. Különös bajtársi pillanat volt ez: a két diplomata azon tűnődött, miként fajulhattak idáig a dolgok, és hogy szakmai tudásukat és tapasztalatukat milyen nagymértékben használják rosszra mások.

*

– Ez nagyon ostoba lépés volna – mondta erőltetett mosollyal Nagumo.

– Ha van egy csatornája Kogához, jobban tenné, ha használná.

– Van, de ez még túl korai, Christopher. Vissza kell kapnunk valamit. Képtelenek ezt megérteni a maga emberei?

– Durlingot nem lehet újraválasztani, ha túladd harmincegynéhányezer amerikai állampolgáron. – Valóban ilyen

egyszerű volt a dolog. – Ha ez néhány ezer japán életébe kerül, ám legyen! Valószínűleg úgy véli, a japán gazdaság közvetlen fenyegetése olcsó kiút.

– Ez biztosan megváltozik, ha a népük megtudja...

– És hogyan fognak a maguk polgárai reagálni, amikor megtudják? – Cook elég jól ismerte Japánt ahhoz, hogy tudja, az átlagemberek viszolyogva tekintenek az atomfegyverekre. Az amerikaiak ugyanígy gondolkoznak. Talán van értelme előjönni vele, gondolta a diplomata, de nem ilyen hamar és nem ebben a vonatkozásban.

– A mieink meg fogják érteni, hogy új érdekeink szempontjából életbevágóan fontosak azok a fegyverek – vágta rá az amerikaiat meglepve Nagumo. – De igaza van, az is életbevágó fontosságú, hogy soha ne használják őket, továbbá elejét kell vennünk azon erőfeszítéseiknek, hogy megfojtsák a gazdaságunkat. Emberek fognak meghalni, ha ez megtörténik.

– Abból, amit a főnöke korábban mondott, Szeidzsi, úgy értettem, most is halnak meg emberek. – Ezzel a két férfi visszament a maga küldöttségvezetőjéhez.

– Nos? – kérdezte Adler.

– Azt mondja, kapcsolatban volt Kogával.

Ez annyira nyilvánvaló volt, hogy az FBI nem is gondolt rá, és majd elküldték a csudába, amikor megemlítette a dolgot. De Adler ismerte Cookot. Ő élvezte a szerepét ebben a diplomáciai erőfeszítésben, sőt túlságosan is. Tetszett neki a saját fontossága. Cook még most sem tudta, mi az, amit ilyen egyszerűen kibökött. Nincs határozott bizonyíték a törvénysértésre, ahhoz viszont elég,

hogy Adler szinte teljesen biztos legyen abban, hogy Cook a téglá, és hogy Cook most minden bizonnyal valami mást is elfecsegett, noha azt tulajdonképpen Ryan adta a szájába. Adler emlékezett rá, hogy évekkal azelőtt Ryan magas szinten vonta magára a figyelmét a „kanári-csapda” ötletével. Ismét jól működött az a csapda.

Hideg volt, így a delegációtagok valamivel korábban tértek vissza a következő ülésre. Ez talán most elvezet valahova, gondolta Adler.

*

Michael Zacharias ezredes tartotta az eligazítást. Annak ellenére rutinfeladat volt, hogy a B-2-esek sosem tüzeltek dühükben. Az 59. bombázórajt még 1944-ben alapították, mégpedig egy utahbeli támaszponton, az Egyesült Államok légierijének ezredese, Paul Tibbets parancsnoksága alatt. A vezérgépen egy dandárparancsnok repül majd, a kettes számún a repülőosztály parancsnoka, és helyettes hadműveleti parancsnokként Zacharias ezredes a hármas számúval. Neki jutott a munka leggusztustalanabb része, de nem elhanyagolható szempont, hogy a háború etikai szabályait fontolóra véve úgy döntött, a feladat paraméterei belül esnek azokon a határokon, amelyeket az ügyvédek és a filozófusok a harcosokra kimértek.

Csípős hideg volt Elmendorfban, furgonok szállították a repülőszemélyzetet a várakozó bombázókhoz. Aznap éjjel háromfős legénységgel repülnek. A B-2-eseket egy pilótára és egy másodpilótára tervezték, de szükség szerint egy harmadik repülő is dolgozhat a védelmi rendszerekkel. A feladatot – a szállító ígérete szerint – a

másodpilóta is elvégezhetné, de az igazi harci tevékenység mindig igényel némi biztonsági ráhagyást, így még mielőtt a Spiritek elhagyták volna Missourit, a kiegészítő száztíz kilónyi felszerelés és az elektronikai hadviselés csaknem nyolcvan kiló súlyú tisztje is felkerült a gépre.

Sok furcsaság akadt ezeken a repülőgépeken. Az Egyesült Államok légierijének madarai hagyományosan farokszámot viseltek, de a B-2-esnek nem volt farka, így a számot az orron lévő ajtóra festették. Beható bombázó lévén egy légi járat magasságában repült a jó üzemanyag-kihasználás miatt. A valaha megépített egyik legdrágább repülőgép egy DC-10-es szárnyfesztávolságát vegyítette a majdnem teljes láthatatlansággal. Az éjszakai égbolton rejtőző ónszürke gépek egy háború lezárásának ragyogó reménységei voltak. Bombázó létükre azt remélték, hogy küldetésük a lehető legbékésebb lesz. Zachariasnak viszont, miközben beszíjazta magát, könnyebb volt úgy gondolnia rá, mint küldetésre kerülő bombázóra.

A négy GE-motor forogni kezdett, az üzemanyagmérő műszerek kijelzői teli tankot mutattak, noha a motorok már ugyanolyan sebesen itták az üzemanyagot, mintha repülőmagasságban dolgoznának. Ezalatt a másodpilóta és az EWO a fedélzeti rendszereiket ellenőrizte, és jónak találta őket. Aztán a bombázótrío egymás után kigurult a rámpára, majd a kifutópályára.

*

– Ők nem csinálnak ügyet belőle – gondolkodott hangosan Jackson a repülőfedélzet alatt elhelyezkedő

harctájékoztató központban. A teljes körű hadműveleti terv számításba veszi a lehetőséget, de ő nem engedi meg magának, hogy számíton rá. Legveszélyesebb ellenfele a Mariana-szigetek őrzésére rendelt négy japán Aegis romboló. A haditengerészet még nem képes legyőzni a radar-rakéta kombinációt, ezért a feladat végrehajtása ember- és eszközáldozattal jár majd. De az biztos, hogy most Amerikáé a kezdeményezés. Az ellenfél nem számít az akciójára, az pedig mindig is veszített játszmát jelentett. A *John Stennis* harminc csomóval haladt északnyugati irányba. Robby Jackson az órájára pillantva azon tűnődött, vajon beindultak-e azok a hadműveletek, amelyeket a Pentagonban eltervezett.

*

Richter ugyanúgy szerelte fel a Comanche-át, mint előző este, miközben az a katonai hadműveletekkel kapcsolatos axióma jutott eszébe, miszerint ugyanaz a dolog ritkán működik egynél több alkalommal. Milyen kár, hogy az a fickó, aki kitalálta ezt a bulit, nem ismeri a mondást. Azon töprengett, vajon ugyanaz a haditengerészeti pilóta volt-e, akivel hónapokkal ezelőtt Nellisben találkozott. Valószínűleg nem, mert az a fickó túlságosan nagykutya volt.

A rangerek ismét előszedték az apró tűzoltókészülékeket, amelyre megint nem volt szükség, mert Richter simán felemelkedett, azonnal felkapaszkodott a Siraisi-hegy lejtői fölé, és ezúttal két másik helikopterrel maga mögött keletnek indult, Tokió irányába.

*

– Személyesen akar találkozni Durlinggal – mondta Adler. – A ma reggeli ülés végén közölte.

– Valami egyéb? – kérdezte Ryan. Adler diplomatákra jellemző módon először a maga dolgával foglalkozott.

– Cook a mi emberünk. Azt mondta, hogy a kapcsolata dolgozik Kogával.

– És elmondtad...

– Igen, megmondtam neki, amit akartál. Mi legyen a nagykövettel?

Ryan az órájára pillantott. Az időzítésnek nagyon szorosnak kell lennie, és nem hiányzott neki ez a komplikáció, viszont arra sem számított, hogy a másik oldal együttműködik.

– Adj kilencven percet, tisztázom a főnökkel.

*

Az elektronikai hadviselés tisztjére hárult a fegyverrendszerek ellenőrzésének feladata is. A nyolcvan, egyenként ötszáz fontos bomba szállítására alkalmas bombatér csupán nyolc darab kétezer font súlyú, mélyre hatoló fegyver számára volt elegendő. Háromszor nyolc pedig huszonnégy. Volt egy másik matematikai számítás is – ez tette szükségessé a feladat utolsó fázisát. Nukleáris fegyverekkel erre a fázisra nem lett volna szükség, de Zacharias ezredesnek együtt kell élnie a lelkiismeretével.

– Minden zöld, uram – jelentette az EWO.

Ez nem volt túlságosan meglepő, hiszen mindegyik fegyvert személyesen ellenőrizte a fegyvertiszt, egy főtörzsőrmester, a szállító cég mérnöke pedig vagy egy tucat szimulációt futtatott le egyenként. Végül akár a hímes tojással, olyan finoman bántak velük, amíg elhelyezték őket a

bombatérben, így kellett eljárujuk, ha meg akarták tartani a gyártó által garantált 95 százalékos hatásfokot. De még ez sem volt elegendő ahhoz, hogy biztosra menjenek. Több gépre lenne szükség a feladat elvégzéséhez, de nem állt több rendelkezésre. Mellesleg épp elég bonyolult megoldani három Spirit összehangolását is.

– Halvány jel kettes-kettes-ötös irányban. Mintha egy E-2-es volna – jelentette az EWO.

Tíz perccel később világossá vált, hogy az ország minden földi radarállomását teljes erőre kapcsolták. Elvégre ezért épültek, gondolta a legénység mindhárom tagja.

– Oké, adjon egy irányt! – adta ki az utasítást saját képernyőjét ellenőrizve Zacharias.

– Egyes-kilences-nulla pillanatnyilag jól fest. – A készülék minden radart típus szerint azonosított, jó poénnak bizonyult, hogy felderítették a legöregebbet, egy amerikai tervezésűt, melynek szerencsére nagyon jól ismerték a jellemzőit.

*

Miközben a B-2-esek délebbi irányba haladtak, a Lightningok ezúttal egyedül, Hokkaido irányába keletnek. A feladat most inkább mentális, mint fizikai volt. Az egyik E-767-es jelenleg a szárazföld fölött és valószínűleg vadászgépekkel megtámogatva repül, míg a kevésbé nagy teljesítményű E-2C-k közvetlenül a tengerpart mentén járőröznek. Alaposan megdolgoztatják majd vadászpilótákat. A veszélyjelzője biztosan kimutatta, hogy néhány Eagle az ő APG-70-es radarjaikat keresi az égbolton. Hát itt az ideje, hogy megfizessenek érte. Két

gépből álló egysége kissé jobbra fordult a két legközelebbi Eagle felé.

*

Kettő még a földön volt, egyikük körbeállványozva. Talán ez az, amelyik nagyjavításon van, gondolta a nyugatról óvatosan közeledő Richter. Még akadtak dombok, amelyek mögé bújhatott, noha az egyik tetején nagy teljesítményű légvédelmi radar állt. A Comanche fedélzeti komputere felrajzolta a számára megfelelő területet, ő pedig alacsonyabban repülve követte. Hárommérföldnyire repült el a radarállomástól, csakhogy alatta. Eljött az idő, hogy azt tegye, amire a Comanche-ot tervezték.

Richter az utolsó hegycsúcs fölé emelkedett, Longbow radarja végigpásztázta előtte a teret. Komputerezált memóriája kiválasztotta az ellenséges formák könyvtárából a két E-767-est, és kilágította őket a fegyvermonitoron. A Richter bal térdénél lévő képernyő 1. és 2. számú ikonokként mutatta és azonosította őket. A pilóta Hellfire-t választott ki rövid fegyverlistájáról, kinyitotta a fegyvertér ajtaját és kétszer tüzelt. A Hellfire rakéták kizúgtak a sínekről, s az ötmérföldnyire lévő légi támaszpont irányába repültek.

*

A negyedik célpont lakóház volt, szerencsére a legfelső emelete. ZORRO Három a déli utat választotta a városba, a pilótája oldalra fordította a gépet amiatt aggódván, hogy kiszúriák a földről, viszont olyan ablakot akart találni, amely mögött ég a lámpa. Ott. Nem is lámpa, gondolta a pilóta.

Inkább televízió. Mindenesetre elég jó. Kézi irányítással kapcsolódott rá a kék fényfoltra.

*

Macuda Kozo azon morfondírozott, hogyan is került tulajdonképpen ilyen kínos helyzetbe, de a válasz mindig ugyanoda vezetett. Elvetette a súlykot az üzletben, aztán rákényszerült, hogy Jamata szövetségese legyen. De hol van most a barátja? Saipanon? Miért? Hiszen itt van rá szükség. A kabinet egyre idegesebb, s noha Macudának megvan a maga embere, aki azt teszi, amit ő mond neki, néhány órával ezelőtt megtudta, hogy a miniszterek a maguk feje után mennek, ami nem jó, miként a közelmúlt fejleményei sem. Az amerikaiak bizonyos mértékig rést ütöttek hazája védelmi rendszerén, ami nagyon is váratlan meglepetést okozott. Hát nem fogják föl, hogy a háborúnak véget kell vetni, hogy a Mariana-szigeteket egyszer és mindenkorra elfoglalták? Hát nem képesek rákényszeríteni Amerikát, hogy elfogadja ezeket a változásokat? Úgy tűnik, csak az erőszakból értenek, de miközben Macuda és kollégái úgy vélték, hogy igenis képesek erőt alkalmazni, az amerikaiak nem ijedtek meg úgy, ahogyan ők feltételezték róluk.

És mi van, ha... mi van, ha nem adják be a derekukat? Jamata szan biztosította mindnyájukat, hogy az amerikaiak megadják magukat, viszont arról is biztosította őket, hogy káoszt tud okozni a pénzügyi rendszerükben, és a disznóknak sikerült a dolgot a visszájára fordítaniuk, mint annak a japán harcosnak, akinek a történetét épp a televízióban nézte. Most már nincs kiút. Át kell gondolniuk,

különben mindnyájan olyan összeomlással néznek majd szembe, ami még az ő hibás üzleti döntésénél is rosszabb. Elhibázott döntés? – gondolta Macuda. Nos, igen, de azt megúsztá, amikor szövetkezett Jamatával, és ha kollégája visszatér Tokióba, és segít nekik csatasorba állítani a kormányt, akkor talán...

Váltott a tévé csatornája. Különös. Macuda felvette az irányítót és visszaváltott. A tévé ismét a másik csatornára kapcsolt.

*

Még tizenöt másodperc. A ZORRO Három pilótája aktivizálta a tankelhárító rakéta irányításához használt infravörös lézert. A Comanche-ot most robotpilóta irányította, így saját kezűleg lőtte ki a fegyvert. Sosem jutott eszébe, hogy a lézer infravörös sugara ugyanazon a frekvencián működött, mint azé az egyszerű ketyeréé, amellyel a gyerekei odahaza a Disney csatornára kapcsolnak.

*

A fene egye meg! Macuda már harmadszor váltotta vissza a csatornát, de a készülék mindannyiszor az egyik híradóadásra kapcsolt. Mi a csuda lehet ezzel az átkozott készülékkel? Rádásul az egyik saját, nagy képernyős modellje. A nagyiparos kiszállt az ágyból, és a készülékhez ment, egyenesen a receptorra irányította a csatornaváltót De mindhiába.

– *Bakaja!* – morogta, majd a televízió elé lépett, és kézzel váltott csatornát, de a készülék ismét a hírekre ugrott. A hálósobájában kialudtak a fények. Macuda sárqa fényt

látott megvillanni a képernyőn. Visszatükröződés? Mi tükröződik vissza? Megfordult. Lángcsóva közeledett az ablakához. Egy másodperc múltán a Hellfire rakéta közvetlenül az ágya mellett álló acélpillérbe csapódott.

*

ZORRO Három konstataálta a lakóház legfelső emeletén történt robbanást, hirtelen balra fordult, és a következő célpont felé vette az irányt. A következő lövés hasonlóra sikerült, mint az első. Pislognia kellett, hogy jól lásson, de biztos volt benne, hogy a rakéta becsapódásától számított harmincméteres körzetben senki sem maradt életben, hogy elmondja, mit látott.

*

Az első Hellfire azt a gépet kapta el, amelyik körül a személyzet tartózkodott. Szerencsére egyenesen az E-767-es orrát találta el, így a robbanás talán megkímélte néhányuk életét, gondolta Richter. A második rakétát, akár az első, kizárólag a komputer irányította, ez a második gép farkát robbantotta szét. Japánnak már csak két ilyen gépe volt, valószínűleg mindkettő valahol a levegőben, és ez ellen nem volt mit tenni. Ide nem térnek vissza, de hogy biztos legyen benne, Richter megfordult, kiválasztotta az ágyúját, és visszafelé menet erős tűz alá vette a légvédelmi radarállomást.

*

Az Itagake Tanzannal folytatott hosszúra nyúlt beszélgetés után Murakami Binicsi kilépett az épület kapuján. Holnap találkozik a kormányúlése a barátaival, és azt fojja tanácsolni, hogy állítsák le ezt az örültséget,

mielőtt túl késő lesz. Igen, hazájának vannak atomrakétái, de amikor azokat megépítették, arra számítottak, hogy a puszta létezésük elegendő lesz ahhoz, hogy ne kelljen használni őket. Már a gondolat is, hogy felfedjék létezésüket, összeomlással fenyegetné a Goto által helyreállított politikai koalíciót, és Murakami most értette meg, hogy az ember csak addig utasíthatja a választott politikusokat, amíg azok rá nem jönnek, hogy miféle hatalommal rendelkeznek.

Egy csavargó az utcán – állandóan vissza-visszatért ez a gondolat. Anélkül talán nem hagyta volna befolyásolni magát Jamata érveitől. Anélkül nem, próbálgatta bizonygatni magának.

Azán a feje fölött kivilágosodott az ég. Murakamit a testőre lerántotta a földre az autó mellé. Üvegeső zuhant rájuk. Alig halt el a robbanás zaja, amikor néhány kilométerről újabb dörrent.

– Mi ez? – kérdezte, de amikor megmozdult, nedvességet érzett az arcán. Az alkalmazottja karja vérzett, felhasította az üveg. A testőr beharapta ajkát, és megőrizte méltóságát, de súlyosan megsérült. Murakami besegítette az autóba, és utasította a sofőrt, hogy vigye őket a legközelebbi kórházba. Amikor a férfi bólintással nyugtázta az utasítást, újabb villanás tűnt fel az égen.

*

– Újabb két bébifóka – mondta halkan az alezredes. Öt mérföldön belülré került, s csak aztán bocsátotta útra a Slammerjeit. Csak az egyik Eagle kísérelt meg egéruat nyerni, de túl későn, noha a pilóta katapultált, és most a föld

felé lebegett. Egyelőre elég volt ennyi. Megfordította Lightningját, és északkelet felé vette az irányt. Négy gépből álló köteléke lyukat ütött a hokkaidói légvédelemben, mögöttük a japán légierő gépeket fog elindítani, hogy betömjék a nyílást – ezzel teljesedik be a ma éjszakai küldetése. Az ezredes éveken át azt mondta mindenkinek, aki csak meghallgatta, hogy a csata nem a tisztességről szól, és nevetett a durva eufemizmuson, amivel egy lopakodó és egy hagyományos repülőgép csatáját kifejezték: olyan, mint bébifókákat ölni. Csakhogy ezek nem fókák voltak, hanem repülősök, és ez leginkább gyilkossághoz hasonlított. A tiszt begurult, amiért erre kényszerült.

*

Az EWO két légvédelmi radar és egy kétszáz mérföldnél közelebb repülő E-2C között irányította őket. Az utóbbit a múlt éjszaka kilőtt E767-esek helyett állították be. Tőlük északra mindenféle rádióbeszélgetés folyt, feszült és izgatott, a földi állomásokról a vadászgépekhez. Egy Arai nevű város felett ereszkedtek lefelé. A B-2A tizenháromezer méter magasan, hatszáz csomóval repült. A gép első rétegének szövetalapú borítása alatt vörösréz háló szívta magába a repülőgép fölött pásztázó elektronikus energia legnagyobb részét. A vörösréz szálak a sok összegyűjtött energiát hővé alakították át, amely szétszóródott a hideg éjszakai levegőben. A maradékok a belső struktúrába jutva másfelé terelődnek. Legalábbis mindenki ezt remélte.

*

Ryan és öt titkosszolgálati ügynök várta és kísérte Japán nagykövetét a nyugati szárnyba. A légkör diplomatanyelven szólva „őszinte” volt. Semmi nyílt udvariatlanság, de feszültség vibrált a levegőben, és hiányoztak az ilyesfajta megbeszélésekre jellemző szokásos tréfálkozások. Csak a legszükségesebb szavak hangzottak el, és amire az ovális irodába értek, Ryan főként amiatt aggódott, hogy miféle fenyegetés (ha egyáltalán az) fog elhangzani ebben a nagyon is alkalmatlan időben.

– Helyet foglalna, nagykövet úr? – kérdezte Durling.

– Köszönöm, elnök úr.

Ryan a látogató diplomata és Roger Durling közé ült. Automatikus gesztus, hogy megvédje elnökét, noha szükségtelen volt. Két ügynök jött be, akik nem hagyják el a szobát. Egyikük az ajtónál állt, a másik közvetlenül a nagykövet mögött.

– Úgy értesültem, valami mondanivalója van számomra – jegyezte meg Durling.

A diplomata stílusa tényszerű volt.

– A kormányom kívánságára tájékoztatom önt, hogy rövidesen nyilvánosságra hozzuk, miszerint stratégiai fegyverekkel rendelkezünk. Korrekt módon kívánjuk figyelmeztetni önöket erről.

– Ezt az országunk elleni nyílt fenyegetésnek tekintjük, nagykövet úr – mondta Ryan, szerepe szerint megoltalmazván az elnököt attól, hogy nyíltan kelljen beszélnie.

– Csak akkor fenyegetés, ha annak veszik.

– Ön tudatában van annak – jegyezte meg Jack –, hogy mi is rendelkezünk atomfegyverekkel, amelyek az önök országa ellen fordíthatók.

– Amint már megtették – vágta rá azonnal a nagykövet. Ryan bólintott.

– Igen, arra az esetre, ha az ön országa kiterjesztené a háborút.

– Egyfolytában azt hajtogatjuk, hogy ez csak akkor háború, ha önök azzá teszik.

– Ez attól háború, uram, hogy önök amerikai területet támadnak, és amerikai katonákat ölnek meg.

Durling csupán félrebillentett fejjel reagálta le a párbeszédet, ugyanúgy eljátszva a saját szerepét, ahogyan nemzetbiztonsági tanácsadója a magáét. Az elnök elég jól ismerte beosztottját ahhoz, hogy lássa, mennyire nem feszült: ahogyan keresztbe teszi a lábát, kezét lazán összefonja az ölében, s a hangja is a beszélgetés természetére kellemesen lágy. Roger Durling ismét arra gondolt, hogy Bob Fowlernek igaza volt. Bármennyire is keményfejű és hirtelen természetű alkalmanként Ryan, válságban olyan nyugodtnak mutatkozott, mint orvos a műtőben. Talán a nejtől tanulta? – tűnődött az elnök, vagy talán megtanulta, mert rákényszerült az elmúlt tíz-tizenkét év során, amikor szakaszosan ugyan, de a kormány szolgálatában állt. Vág az agya, jók az ösztönei és nagyon nyugodt, ha úgy hozza a szükség, Milyen kár, hogy elkerüli a politikát. Durling majdnem elmosolyodott erre a gondolatra, de most mégsem tehetette. Egyébként Ryan nem volna jó politikus, az a fajta, aki mindig közvetlenül

keresi a problémák megoldását. Ehhez még hozzájön az érzékenysége, valamint hogy hiányzik belőle az az alapvető képesség, hogy hatásosan hazudjon, de mindent egybevetve nagyon jó a válságkezeléshez.

– Mi békés megoldást keresünk – mondta most a nagykövet –, hajlandóak vagyunk sokat engedni.

– Mi csupán a korábbi status quo visszaállítását kérjük – felelte Ryan. Gyűlölte ezt az egészet, de most neki kellett előadnia az elnökkel átbeszélt gondolatokat, és ha valami rosszul sülné el, akkor pusztán csak arra emlékeznek majd, hogy Ryan beszélt rosszul, nem pedig Roger Durling. – Továbbá az atomfegyverek megsemmisítését nemzetközi ellenőrzés mellett.

– Nagyon veszélyes játékra kényszerítenek bennünket.

– Önök kezdték a játékot, nagykövet úr. – Ryan nyugalmat parancsolt magára. Jobb tenyerét a bal csuklóján pihentette. Érezte órája körvonalát, de nem mert rápillantani, nehogy jelét adja, hogy valami időfüggvényes dolog van folyamatban. – Önök már megszegték a megnemtámadási egyezményt. Megsértették az Egyesült Nemzetek chartáját, amelyet az önök kormánya szintén aláírt. Számos, az Egyesült Államokkal kötött egyezményt sértettek meg, és agresszív háborút indítottak. Elvárják tőlünk, hogy mindezt elfogadjuk, eltűrjük, hogy túsul ejtsenek amerikai állampolgárokat? Mondja meg nekem, hogyan reagálnak majd az önök állampolgárai, amikor tudomást szereznek minderről? – Az előző éjszaka Észak-Japán fölött történt események még nem kerültek nyilvánosságra. A japánok sokkal alaposabban ellenőrizték

médiájukat, mint azt Ryan tette az amerikai televíziós hálózatokkal, de az a gond az ilyesmivel, hogy az igazság valahogy mindig kiderül. Nem rossz dolog, ha az igazság nekünk dolgozik, ellenkező esetben azonban borzasztó lehet.

– Fel kell kínálniuk valamit – erősködött a diplomáciai fegyelmezettségét láthatóan elveszítő nagykövet. Mögötte a titkosszolgálati ügynök keze megmozdult kissé.

– Mi a méltósággal helyreállított béke lehetőségét kínáljuk fel önöknek.

– Az semmi!

– Ez sokkal inkább Adler miniszterhelyettes és a delegációja témája. Ön tisztában van az álláspontunkkal – mondta Ryan. – Ha úgy döntenek, hogy nyilvánosságra hozzák az atomfegyvereiket, ebben nem gátolhatjuk meg önöket. De figyelmeztetem, hogy az olyan lélektani sokkhoz vezethet, amire sem az önök országának, sem a miénknek nincs szüksége.

A nagykövet most Durlingra pillantott, azt remélte, leolvassza az arcáról valamiféle reakciót. Rövidesen sor kerül az iowai és New Hampshire-i jelölőgyűlésekre, és az elnöknek jól kell indítania. Talán ez a kemény vonal oka? – tűnődött a diplomata. Tokióból azt a parancsot kapta, hogy szerezzen némi játékteret, de az amerikaiak nem játszanak, és bizonyára Ryan a ludas a dologban.

– Ryan doktor, az Egyesült Államok nevében beszél? – A nagykövet szíve nagyot dobbant, amikor látta, hogy az elnök megrázza a fejét.

– Nem, nagykövet úr. Én beszélek az Egyesült Államok

nevében. Durling némi szünet után tette hozzá: – De ebben az ügyben Ryan doktor az én nevemben beszél. Van még más mondanivalója is a számunkra?

– Nincs, elnök úr.

– Ebben az esetben nem tartóztatjuk tovább. Reméljük, a kormánya meg fogja érteni, hogy a mi javaslatunk a legelőnyösebb kiút ebből a helyzetből. Jó napot, uram! – Durling nem állt fel. Ryan kísérte ki a nagykövetet. Két perc múlva már vissza is tért.

– Mikor? – kérdezte az elnök.

– Bármelyik pillanatban.

*

Alattuk tiszta volt az ég, bár tizennégyezer méter magasságban itt-ott báránnyfelhők tarkították. Még így is túl nehéz volt szabad szemmel megtalálni a Kezdőpontot. Ami még rosszabb, hogy a három B-2-es bombázóból álló kötelék másik két gépe, noha csupán négy, illetve nyolc mérföldnyire repült Mike Zachariasé előtt, teljesen láthatatlan volt.

– Patriot-üteg a környéken, két óránál – adta le a figyelmeztetést az elektronikus hadviselés panelen a kapitány. – Csak felvillant.

Aztán Zacharias megértette, miért. Néhány mérfölddel előttük meglátta az első fényeket. Tehát a hírszerző-jelentések nem tévedtek, gondolta az ezredes. A japánoknak nincs sok Patriotjuk, és nem hoznák ide őket pusztá szórakozásból. Pont, amikor lenézett, egy vonat világos ablakai húztak el a völgy előtt, amelyet mindjárt megtámadnak.

– Felkészülni – adta ki az utasítást a pilóta.

Most kezdett veszélyessé válni.

A bombázója orra alatt lévő LPI-radar önmaga célozta meg azt a földdarabot, amelyet a műholdas navigációs rendszer megadott neki, s egy szempillantás alatt egy ismert földi referenciaponthoz rögzítette a bombázó pozícióját. A repülőgép ezután jobbra fordult, majd két perccel később megismételte a manővert...

– Vigyázat, rakétakilövés! Repülő Patriot... kettőt jelez – adta le az EWO a figyelmeztetést.

Biztosan nyitott ajtókkal kapta el, gondolta Zacharias. A bombázó nem lopakodó, ha kinyitották a bombateret, de csak néhány másodpercig tart, amíg...

Ott. Meglátta az egyik domb mögül felemelkedő Patriotokat. Már egyáltalán nem olyanok voltak, mint a rakéták, sokkal inkább mint valamiféle irányított energiasugarak, olyan gyorsak, hogy a szem alig követhette őket, olyan gyorsak, hogy Zachariasnak nem sok esélye maradt a gondolkodásra. De az egymástól csupán néhány száz méterre repülő két rakéta nem váltott irányt, hanem egy fix pont felé száguldott a térben, és a bombázó fölé húzva, úgy tizennyolcezer méter magasságban, akár a tűzijáték-petárdák, felrobbant. Oké. Ez a lopakodó izé, ahogyan az összes teszt állítja, a Patriottal szemben valóban működik.

– Első futam indul – jelentette be a pilóta.

Tíz célpont volt: a hirszerzés adatai szerint rakétasilók. Az ezredes örült, hogy megsemmisítheti ezeket a gyűlöletes fegyvereket, még más emberek élete árán is. Ők csupán

három van, és a bombázóján, ahogyan a többiekén is, nyolc fegyver. Mindösszesen huszonnégy bomba a küldetésük végrehajtásához. Kettőt számoltak egy-egy silóra, Zacharias négy utolsó fegyverét pedig az utolsó célpontra tartogatták. Tehát két bomba silónként. Minden egyes bomba 95 százalékos valószínűséggel négy méteren belül eltalálja a célpontot. Nagyon szép számok ezek, kivéve hogy az efféle feladatban nincs helye hibátűrészhatárnak. Még a papírforma szerint is kevesebb mint fél százalék a dupla tévesztés esélye, de ez a szám tíz célponttal szorozva ötszázalékos esélyt jelent arra, hogy egy rakéta túlélheti, ami viszont elfogadhatatlan.

A repülőgépet most komputer irányította. A pilóta átveheti az irányítást, de csak akkor, ha valami nagyon balul ütne ki. Az ezredes elvette kezét a műszerekről, nehogy megzavarja az eljárást, ami jobb vezérlést igényel annál, mint amit ő produkálhatna.

– Rendszerek? – szölt az intercomba.

– Névleges – válaszolta feszülten az EWO. Tekintete a GPS navigációs rendszerre szegeződött, amely négy orbitális atomóráról vette a jeleit, és három dimenzióban rögzítette a repülőgép pontos helyzetét, valamint az irányát, alapsebességét és a bombázó saját rendszerei által gerjesztett széleltérítést. Az információkat betáplálták a bombákba, amelyekbe már beprogramozták a célpontjaik pontos elhelyezkedését. Az első bombázó az egyestől a nyolcadikig intézi el célpontokat. A második pedig a hármastól a tizedikig. A harmadik bombázó a második lövést adja le az egyesre, a kettesre, a kilencesre és a

tizesre. Mivel egyik repülőgép sem irányítja mindkét bombáját ugyanarra a célra, ez elméletileg biztosítja, hogy elektronikus meghibásodás miatt egyetlen rakéta sem marad majd sértetlen.

– A Patriot-üteget még mindig figyel. Úgy tűnik, a völgy bejáratánál van.

Elég baj ez nekik, gondolta Zacharias.

– Bombaajtókat kinyitni... most! – mondta a másodpilóta.

A légénység harmadik tagja azonnal jelentette az ajtónyitás eredményét.

– Elkapott... rajtunk van – mondta az EWO, amint az első bomba elindult lefelé. – Kilövés, kilövés, kilövés!

– Eltart egy ideig, elfelejtetted? – mondta Zacharias jóval nyugodtabban annál, mint ahogyan érezte magát. Már kint volt a második bomba is. Aztán új gondolat ébredt az agyában: Vajon milyen okos az üteget parancsnoka? Tanult-e valamit arról, mi az utolsó esélye egy bombázóval szemben? Te jó ég, még elbukhat a küldetés, ha...

Két másodperccel később a negyedik fegyvert is ledobták. Becsukódtak a bombaajtók, és a B-2 Spirit visszatért az elektronikus láthatatlanságba.

*

– Lopakodó bombázó, nem lehet más – mondta a légvédelmi üteget irányítója. – Oda nézzetek!

A fejük felett hirtelen feltűnt hatalmas, hívogató kontaktusnak nyoma veszett. A nagy radar vizuálisan és hanggal is jelezte a célpont jelenlétét, most azonban majdnem üres volt a monitor. Négy ereszkedő tárgy látszott rajta, miként egy perccel azelőtt nyolc. Bombák! Az

ütegparancsnok érezte és hallotta a kilövőjárművek okozta hatást a völgyben. Utolsó alkalommal, amikor el akarta kapni őket, két értékes rakétát pazarolt el; és azt a kettőt, amelyet most lőtt ki, szintén megeszi a fene... de...

– Újra tölts, most! – kiáltotta az ütegparancsnok.

*

– Nem felénk tartanak – mondta több reménységgel, mint meggyőződéssel a hangjában az EWO. A nyomkövető radar keresett, aztán megállt, de nem rajtuk.

Zacharias megfordította a gépet. Nem csupán a biztonságukért, hanem mert a feladat második része egyébként is megkívánta.

– Mi a helyzet? – kérdezte a pilóta.

– Most haladnak el mellettünk... – A gondolatot előbb egy, majd egy második éles villanás igazolta.

A legénység három tagja összerezzen a fénytől, de a robbanásnak nem volt hangja, sőt a gépet se dobta meg. Nagyon messzire mögöttük következhetnek be.

Helyes, ez az... remélem.

– Még mindig ugyanazt jelzi! – kiáltott fel az EWO. – De...

– Rajtunk van?

– Nem, ez valami más... nem tudom...

– A bombák! Hogy az a... – szitkozódott Zacharias. – A bombákat követi.

*

A legokosabb bombák legokosabbjai voltak, most sebesen zuhant mind a négy, de mégsem olyan gyorsan, mint egy alábukó katonai repülőgép. Mindegyik tudta, hol van térben és időben, és azt is, hová kellene mennie. A B-

2-esek fedélzeti navigációs rendszere közölte velük, hol vannak – a térkép-koordinátákat, a magasságot, a sebességet és a repülőgép irányát. A bombákban lévő komputerek viszont ezzel hasonlították össze a beprogramozott célpontjaik elhelyezkedését. Most, zuhanás közben összekötötték a háromdimenziós tér láthatatlan pontjait, és nagyon valószínűtlen volt, hogy hibázzanak. A bombák azonban nem voltak lopakodók, mert senkinek sem jutott eszébe, hogy azok legyenek, és elég nagyok voltak ahhoz, hogy kövessék őket.

*

A Patriot-üteg még rendelkezett rakétákkal, meg egy területtel, amelyet meg kell védenie, és noha a bombázók eltűntek, négy tárgy a monitoron maradt, és a radar észlelte őket; Az irányító rendszer automatikusan rájuk állt, miközben az ütegparancsnok korholta magát, hogy miért is nem gondolt erre korábban. Az operátora bólintott a parancsra, és elfordította a kulcsot, amely „megengedte” rakétarendszernek, hogy önállóan működjék, a komputer pedig nem tudta vagy nem törődött vele, hogy a feléje repülő célpontok nem repülőgépek. A levegőben mozogtak, az ő felségterületén, és az emberek azt mondták: ölj.

Az első négy rakéta kirobbant dobozszerű tartójából, s fehér csikká alakította szilárd rakéta-üzemanyagát az éjszakai égbolton. Az első úgy találta el a célpontját, hogy a földre közvetítette a saját jeleit, és az üteg komputereitől megkapta az utasításokat. Ha a rakétának volna agya, bizonyára elégedettség töltötte volna el attól, ahogyan

időben és térben kiválasztotta a találkozás helyét...

– Kilőni! – mondta az operátor, és nappali világosság töltötte be az éjszakát, amint a második SAM-rakéta eltalálta a következő bombát.

*

A földön világító fény mindent elmesélt. Zacharias látta a sziklás hegyoldalokról visszaverődő stroboszkópszerű villanásokat. Túl korai ahhoz, hogy bombatalálatok legyenek. Mindenesetre bárki tervezte is meg a feladat paramétereit, nem volt paranoiás.

– Kettes számú Kezdőpont – mondta a másodpilóta, visszaterelvén a parancsnok figyelmét a feladatra.

– Jó földkijelölés – mondta az EWO.

Zacharias ezúttal tisztán látta a széles, mélykék, sík csíkot, amely elütött e hegyes vidék töredezett, sötétebb talajától, valamint a világos falat, amely visszafogta. Még lámpák is égtek odalent, a gépház számára.

– Ajtókat kinyitni, most!

A repülőgép néhány lányit felfelé lendült, amikor a négy bomba kizuhant belőle. A repülésirányító műszerek ehhez igazodtak, és a bombázó ismét jobbra fordult, hogy keletre tartson, amikor a pilóta már jobban érezte magát az elrendelt parancsa miatt.

*

Az ütegparancsnok elégedetten csapott tenyerével a műszerpanelre. Hármat leszedett a négyből, és az utolsó robbanás, noha nem talált, nagyon is eltéríthette a bombát a célpontjától. Mindazonáltal a talaj remegéséből érezte, hogy becsapódott. Felemelte a tábori telefonját, és a

rakétaparancsnokság bunkerét hívta.

– Jól vannak? – kérdezte türelmetlenül.

– Mi az ördög talált el minket? – kérdezte a tiszt. A Patriot-parancsnok nem felelt erre az ostoba kérdésre.

– A rakétáink?

– Nyolcnak vége... de azt hiszem, kettő megmaradt. Utasítást kell kérnem Tokióból. – A tiszt arra gondolt, hogy nagyszerűen választották meg ezt a helyet. A silókat tömör sziklákba fúrták, amelyek végül is remek vértézetül szolgáltak az interkontinentális ballisztikus rakétái számára. Vajon milyen utasításokat kap most, amikor az amerikaiak megpróbálták lefegyverezni őt és a nemzetét?

Remélem, azt mondják, hogy lödd ki őket. Az üteg parancsnokának nem volt bátorsága hozzá, hogy hangosan kimondja.

*

A harmadik B-2-es bombázó négy utolsó bombája a völgy bejáratánál lévő vízi erőmű gátját szórta meg. Úgy voltak beprogramozva, hogy a tetejétől az aljáig csapjanak le a betonépítményre. A célpontok időzítése és helye legalább olyan döntő fontosságú volt, mint a rakétasilókat támadó fegyverek esetében. Alig harminc méterre egymástól szálltak lefelé, láthatatlanul és csendben.

A gát százharminc méter magas és majdnem ugyanolyan vastag volt az alapzatánál. Az építmény felfelé keskenyedett, egészen a mindössze tíz méter széles túlfolyóig. A víztárolóban lévő víz súlya és a Japánt sújtó földrengések miatt erősre tervezett vízi erőmű idestova több mint harminc éve termelt elektromos áramot.

Az első bomba hetven méterrel a túlfolyó alatt találta el. A vastag, edzett acélból készült hüvely tizenöt méternyi fúródott a betonba, mielőtt felrobbant. A robbanás okozta rázkódás végiggyűrűzött a hatalmas falon, amikor a második fegyver öt méterre az első felett becsapódott.

A gátat őrző éjjeliőrt felébresztették szundikálásából a völgy túlsó vége felől érkező zajok, de a fényshow-ból kimaradt, és azon morfondírozott, mi a csuda lehetett az. Aztán meglátta a látszólag a gátja belsejéből jövő tompa felvillanást. Hallotta a második bomba becsapódását, és egy másodperc múlva majd ledöntötte a lábáról a rázkódás.

*

– Jézusom! Mindegyiket elintéztük? – kérdezte a tisztól Ryan. A közhiedelemmel és jelen pillanatban a saját buzgó óhajával ellentétben, a felderítő iroda sosem továbbított közvetlen adatot a Fehér Házba. Valaki mástól függött tehát, aki éppen tévét nézett a Pentagon egyik helyiségében.

– Nem biztos, uram. Mindegyik közeli találat volt... szóval, úgy értem, volt bomba, amelyik betalált, néhány azonban „túlérettnek” bizonyult.

– Ezzel mit akar mondani?

– Úgy látszik, a levegőben robbantak fel... három... ez az, mindegyik az utolsó bombázóról. Most próbáljuk megtalálni az egyes silókat, és...

– A fenébe is, maradt ép rakéta?– kérdezte Ryan. Elvesztették volna a játszmat?

– Egy, talán kettő. Nem vagyunk biztosak benne. Türelmet

kérek, rendben? – mondta meglehetősen panaszosan az elemző. – Pár perc múlva egy másik madarunk lesz fölötte.

*

A gát is megúszhatta volna, csak hogy a harmadik találat, amely a túlfolyótól húsz méterre érte, rést vágott bele, pontosabban kiharított belőle egy háromszög alakú betondarabot. A gátnak ez a része megingott, de a hatalmas, ember alkotta szikla mégis a helyén maradt. A negyedik bomba azonban ennek a résznek a közepét találta el... Mire elült a por, a gát falába vájt harmincméteres résen átzubogó víz párája és köd váltotta fel. A rés az éjjeliőr szeme láttára nőttön-nőtt, s ő csak ekkor eszmélt fel és futott a bódéjába, hogy telefonon figyelmeztesse a víz útjában lévőket. Addigra három évtizednyi rákényszerített álom után újjáéledt egy folyó, és sebesen száguldott végig a völgyön, amelyet sok százezer év alatt vájt ki a sziklából.

*

– És? – tudakolta a tokiói illetékes.

– Egy rakéta teljesen épnek tűnik. A kilences. A kettes pedig... szóval kisebb károkat szenvedhetett. Az embereim most ellenőrzik mindet. Várom az utasítást.

– Készüljön fel egy lehetséges kilövésre és várjon.

– *Hai.* – Bontott a vonal.

És most mit tegyek? – tűnődött az ügyeletes tiszt. Új ember volt itt, még sosem foglalkozott atomfegyverekkel, és nem is akarta ezt a feladatot, de senki sem kérte ki erről a véleményét. De hamar eszébe jutott, mit kell tennie. Felemelte a telefont – közönséges, fekete készüléket; itt nem volt idő az amerikai faksznira –, amely közvetlenül a

miniszterelnök asztalán csörgött.

– Tessék!

– A minisztériumból hívom, Goto szan. Támadás érte a rakétáinkat.

– Hogyan? Mikor? Mennyire súlyos?

– Egy, talán két rakéta működőképes. A többi lehet, hogy tönkrement. Most ellenőrizzük őket. – A rangidős ügyeletes tiszt kihallotta a miniszterelnök hangjából az izzó haragot.

– Mennyi idő kell a kilövéshez?

– Jó néhány perc. Már utasításba adtam, hogy hozzák őket kilövő helyzetbe. – Az ügyeleti központban tartózkodó többi tiszt mind felé fordult a kísérteties csendben.

– Összehívom a kormányomat. – Bontott a vonal.

A tiszt körülnézett. Harag, de még annál is nagyobb félelem telepedett a helyiségre. Ismét megtörtént. Előre megtervezett támadás volt, s most már értették a korábbi amerikai akciók jelentőségét. Valahogy sikerült megtudniuk az álcázott rakéták helyét, és azért támadták meg a japán légvédelmi rendszert, hogy fedezzék a valódi szándékukat.

És milyen parancsot kapnak most vajon? Lőjenek ki egy atomrakétát? Örültség. A tábournoknak ez volt a véleménye, és látta, hogy a főparancsnokság józanabban gondolkodó tisztjei ugyanígy éreznek.

*

Szinte csodával határos módon a kilences számú rakéta majdnem teljesen sértetlen maradt. Hat méterrel odébb ugyan felrobbant egy bomba, ám a szikla... de nem... a bomba mégsem robbant fel. A tiszt

elemlámpájával a széttört sziklák közé világított a völgy talajába ütött lyukba, és valaminek a hátsó részét pillantotta meg – talán egy függőleges vezérsík. Tehát nem robbant fel. Egy okos bomba, meghibásodott biztosítókkal. Hát nem röhej? A kettes számú rakétához sietett. A völgyben futva riadókürthöz hasonló hangot hallott, és nem tudta elképzelni, mi ez az egész. Félelmetes volt. A tiszt azon csodálkozott, hogy az amerikaiak nem próbálták megtámadni az irányító bunkert. A tíz rakétából nyolc biztosan tönkrement. Köhögött a levegőben lévő hajtóanyagoktól, noha többnyire már elégtek, és a maguk után hagyott fojtogató gázt elsöpörte az éjszakai szél. Úgy vélte, jobb, ha felvesz egy gázmaszkot. A maszk az egész arcát, és végzetére, a fülét is befedte.

A kettes silót egyetlen bombatalálat érte – illetve majdnem. A bomba tizenkét méterrel tévesztette el a célpont közepét, s bár tonnányi szikla zuhant le és törte szét a betontetőt, nem kell többet tenniük, pusztán eltakarítani a törmeléket a bejárati nyílásról és lemenni, hogy megnézzék, vajon érintetlen-e a rakéta.

A fene álljon ezért az amerikaiakba!, dühöngött a tiszt. Felemelte hordozható rádióját, és az irányító bunkert hívta. Furamód nem kapott választ. Aztán mintha megremegett volna a föld, de arra gondolt, talán csak a saját reszketését érzi. Nyugalmat parancsolt magára, mély lélegzetet vett, de a remegés csak nem akart abbamaradni. Földrengés... és mi bömböl a gázmaszkján kívül? Aztán meglátta, de nem maradt rá idő, hogy a völgyfal felé rohanjon.

A Patriot-üteg katonái is hallották, de nem vettek róla tudomást. Csak az újratöltők kaptak figyelmeztetést. A vasúti mellékvágányon újabb négy rakéta kilövéséhez szerelkeztek fel, amikor a fehér fal kirobbant a völgy bejáratánál. Kiáltásukat elnyomta a robaj. Egyiküknek azonban sikerült biztonságba másznia, még mielőtt a harmincméteres hullám elnyelte a területet.

*

Kétszáz mérfölddel a katona feje felett egy orbitális kamera repülte át a völgyet délnyugat-északkeleti irányban. Mind a kilenc kamerája ugyanazt a vágató víztömeget követte.

45.

Csatasor

– Ott mennek – mondta Jones.

Az előre-hátra mozgó ceruzák közel azonos jeleket mutattak az összehajtogatott papíron, az ezerherzes vonalon. A vékony nyomok azt jelezték, hogy a Prarie-Masker rendszereket alkalmazzák, a hasonlóan gyenge, alacsony frekvenciájú jelek pedig tengeri dízelmotorok használatára utaltak. Kétóránra voltak tőlük, s noha a haladási irányukban még nem mutatkozott sok változás, hamarosan irányt változtatnak. A japán tengeralattjárók most mind levegőszívó mélységben voltak, és nem a szokott időben. Rendszerint egész órákor vettek levegőt, tipikusan az őrsejcciklus első órájában, ami lehetővé tette a szolgálatban lévő tisztéknek és tengerészeknek, hogy

pihenés után szokják a hajót, valamint hogy ellenőrizzék a hangradart, mielőtt belefognának a legsebezhetőbb műveletbe. Most azonban óra huszonöt volt, és mindnyájan ugyanabban az ötperces intervallumban kezdtek levegőt venni, ami összehangolt parancsra utalt. Jones felvette a telefont, és megnyomta a parancsnokság beprogramozott számának gombját.

– Itt Jones.

– Mi a helyzet, Ron?

– Bármilyen csalit dobott a vízbe, uram, utánaeredtek. Hét nyomom van – jelentette. – Ki vár rájuk?

– Ne telefonon, Ron – mondta Mancuso. – Hogy mennek odaát a dolgok?

– Urai vagyunk a helyzetnek – felelte a főnökökre pillantva Jones. Már eleve jó szakemberek voltak, és a kiképzés után, amiben részesítette őket, teljesen menők lettek a dologban.

– Akkor inkább hozza át személyesen az adatait. Megérdemli, hogy itt legyen.

– Tíz percen belül ott vagyok – felelte a szoftverszállító.

*

– Elkaptuk őket – jelentette Ryan.

– Mennyire biztos benne? – kérdezte Durling.

– Tessék, uram. – Ryan az elnök asztalára tette a felderítő irodától az imént futárral érkezett három fotót. – Tegnap is teljesen ugyanígy nézett ki.

Valóban, a Patriot-rakétaütegen kívül semmi látnivaló nem volt a felvételen. A második fotó többet mutatott, s noha fekete-fehér radarfelvétel volt, komputer nagyította ki, hogy

még pontosabb képet adjon a rakétamezőről.

– Oké. Ez hetven perccel ezelőtt készült – mondta a harmadik képet letéve Ryan.

– Ez itt egy tó. – Az elnök, noha tájékoztatták róla, meglepetten pillantott fel.

– Jó harmincméternyi víz hömpölyög fölöttük, és ez még néhány órán át így lesz – magyarázta Ryan. – Azok a rakéták döglöttek...

– És az emberáldozat? – kérdezte Durling.

– Száz fölött – jelentette a nemzetbiztonsági tanácsadó, és lelkesedése hirtelen alábbhagyott. – Uram... nem volt más mód, elnök úr.

Durling bólintott.

– Tudom. Mennyire vagyunk biztosak benne, hogy a rakéták...

– Az elárasztás előtti felvételek szerint hét üreg biztos találatot kapott. Még egy valószínűsíthetően elpusztult, kettőről nem tudunk, de a rázkódás biztosan okozott kárt bennük. Az üregek záró tömítései nem állnak ellen ekkora víznyomásnak, és az interkontinentális ballisztikus rakéták nagyon kényesek az ilyesmire. Ráadásul az ár magával sodorja a töméntelen hordalékot. A rakéták olyan döglöttek, amennyire atomcsapás nélkül elintézhettük őket.

– Ryan szünetet tartott. – Az egész Robby Jackson terve volt. Köszönet, amiért megengedte nekem, hogy kitüntessem érte.

– Az anyahajón van?

– Igen, uram.

– Nos, majd kiderül, hogy ő-e a megfelelő ember a

feladatára. – Az elnök nyilvánvalóan megkönnyebbült az esti hírek hallatán. – És most?

– És most, elnök úr, megpróbáljuk egyszer és mindenkorra elintézni ezt az ügyet.

Ebben a pillanatban megcsördült a telefon.

– Igen, Tish – válaszolt Durling.

– A japán kormány bejelentést tett, hogy atomfegyverekkel rendelkeznek, és remélik...

– Már nincs nekik – mondta sajtófőnöke szavába vágva Durling. – Jobb lesz, ha megtesszük a magunk bejelentését.

*

– Ó, igen – mondta a falitérképre pillantva Jones. – Hát ezt nagyon gyorsan csinálta, Bart.

A vonal a Mariana-szigetektől nyugatra húzódott. A *Nevada* volt legészakabbra. Tőle harmincmérföldnyivel délebbre a *West Virginia*, újabb harmincra pedig a *Pennsylvania*. Legdélebbre a *Maryland* helyezkedett el az egykori rakétahordozó-tengeralattjárók közül. Egy széliében kilencvenmérföldes vonal volt, elméletileg még harminccal hosszabb a szélső hajóktól tizenöt-tizenöt mérfölddel északra és délre. Az egykori csatahajók nevét viselő tengeralattjárók a nyugat felé haladó japán SSK-k vonalától kétszáz mérfölddel nyugatabbra voltak. Éppen a helyükre értek, miután Washingtonból megérkezett a figyelmeztetés, hogy a hír kiszivárgott, illetve valamilyen módon, de eljutott a japánokhoz.

– És mi a helyzet a rombolókkal? – kérdezte Chambers.

– Elvesztettük őket, amikor a Bonin-szigetek mögé

kerültek, uram. A sebességük és az irányuk szép állandót mutatott. Éjfél körül kell elhaladniuk a *Tennessee* felett, de addigra a repülőgép-anyahajó...

– Maga az egész hadműveletre rájött – jegyezte meg Mancuso.

– Uram, az egész óceánt felkutattam magának. Mégis, mire számított?

*

– Hölgyeim és uraim! – mondta az elnök a Fehér Ház sajtószobájában. Ryan látta, hogy gyorsan túl akar lenni rajta, mindössze néhány kézzel írt feljegyzésből dolgozott, amit egyébként nem szeretett. – Ma este hallották a japán kormány azon bejelentését, miszerint atomrobbanófejjel ellátott interkontinentális rakétákat gyártottak és állítottak csatasorba. Kormányunk már jó néhány hete tudott erről. Éppen e fegyverek létezése szolgáltatta az okot arra, hogy a kormányzat óvatosan és körültekintően kezelje a csendes-óceáni válságot. Képzelnétek, mekkora súllyal nehezedett ránk ez a fejlemény, és mennyiben befolyásolta az Egyesült Államok válaszlépéseit a területe és a Mariana-szigeteken élő polgárai ellen indított japán agresszióval szemben. Most elmondhatom önöknek, hogy azok a rakéták megsemmisültek. Nem léteznek többé – mondta erőteljes hangon Durling. – A jelenlegi helyzet a következő: a japán hadsereg még mindig megszállva tartja a Mariana-szigeteket. Ez elfogadhatatlan az Amerikai Egyesült Államok számára. A szigeteken lévő emberek amerikai állampolgárok, és az amerikai haderők minden

szükséges lépést megtesznek annak érdekében, hogy visszaállítsák a szabadságukat és emberi jogukat. Ismétlem: bármilyen szükséges lépést megteszünk, hogy visszaállítsuk a szigetek eredeti státusát. Ma este felszólítjuk Goto miniszterelnököt, jelentse be, hogy hajlandó-e kivonni a japán haderőket a Mariana-szigetekről. Amennyiben nem teszi meg ezt a bejelentést, arra kényszerít bennünket, hogy minden szükséges erőt bevessünk az eltávolításukra. Jelen pillanatban ez minden mondanivalóm. Ha bármilyen kérdésük volna a ma esti eseményekkel kapcsolatban, átadom önöket nemzetbiztonsági tanácsadómnak, dr. John Ryannek. – Az elnök a felé kiáltott rengeteg kérdést figyelmen kívül hagyva az ajtóhoz ment, miközben néhány festőállványt állítottak fel a szemléltetéshez. Ryan melléjük állt, és hallgatóságát megvárakoztatva figyelmeztette magát, hogy lassan és tisztán beszéljen.

– Hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt engedjék meg, hadd mutassam meg önöknek a TIBBETS hadművelet célpontjait. – Lekerült az első fotó borítója, és az amerikaiak első ízben láthatták, mire képesek az ország felderítő műholdjai. Ryan felemelte a mutatópalcáját, és időt adván a kameráknak, hogy ráközelítsenek, magyarázni kezdte a felvételen látható jelenetet.

*

– Szent ég! – jegyezte meg Manuel Oreza. – Hát ezért.
– Számomra nagyon jó oknak tűnik – mondta Pete Burroughs.
Hirtelen elsötétült a képernyő.

- A CNN műholdas adása technikai okok miatt ideiglenesen megszakadt. Szíves elnézésüket kérjük.
- Egy nagy ló... – mordult a készülékre Oreza.
- Ezután ide jönnek, igaz?
- Mégpedig villámgyorsan – gondolkodott hangosan a főtörzsőrmester.
- És mi a helyzet azzal a rakétaizével ott a szomszéd dombon? – tudakolta a felesége.

*

– Másolatokat készítünk önöknek az összes felvételtől. Kábé egy óra múlva készülnek el. Elnézést a késedelemért, de meglehetősen sok dolgunk volt – mondta az újságíróknak Ryan. – Tehát: a feladatot a missouri Whiteman Légi Támaszpont B-2-es bombázói hajtották végre...

- És honnan szálltak fel? – kérdezte egy riporter.
- Tudja, ezt nem fogjuk megvitatni – felelte válaszul Jack.
- Nukleáris fegyverekről van szó – mondta egy másik hang.
- Mi is...
- Nem. A csapást precíziósan irányított hagyományos hadianyagokkal hajtottuk végre. A következő tablót legyen szíves! – szólt oda Ryan a festőállványnál álló férfinak. – Amint itt láthatják, a völgy jórészt sértetlen... – Könnyebben ment, mint gondolta, s talán jobb, hogy nem volt túl sok ideje aggódni emiatt. Az első fehér házbeli tájékoztatójára gondolt, ami az arcába világító spotlámpák dacára keményebb volt a mostaninál.
- Leromboltak egy vízi erőművet?
- Igen. Azért volt rá szükség, hogy teljesen biztosak legyünk

abban, hogy ártalmatlanná tettük ezeket a fegyvereket, és...
– És mi a helyzet a veszteségekkel?
– Mindegyik gépünk úton van hazafelé... talán már meg is érkeztek, de azt nem...
– És mi a helyzet a japán halottakkal? – erősködött a riporter.
– Arról nem tudok – felelte Ryan.
– És érdekli? – kérdezte ugyanez a hang.
– A feladat az Egyesült Államokra irányuló atomfegyverek megsemmisítése volt, hölgyem, melyekkel egy olyan ország vett célba minket, amelyik már intézett támadást amerikai haderő ellen. Hogy öltünk-e meg japán állampolgárokat a támadás során? Igen. Hogy hányat? Nem tudom. Ez esetben amerikai életek miatt aggódtunk. Szeretném emlékeztetni rá, hogy nem mi robbantottuk ki ezt a háborút, hanem Japán. Amikor az ember háborúba kezd, vállalja a kockázatot. Ők kockáztattak, és ezúttal vesztek. Én az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója vagyok, és a munkaköri leírásom szerint mindenekelőtt ennek az országnak a védelmében kell segítséget nyújtsak Durling elnöknek. Világos? – kérdezte Ryan. Egy kis haragot vitt a válaszába, és a riporter nő méltatlankodó arckifejezése nem gátolta meg kollégáit abban, hogy egyetértően bólogassanak.
– És mi a helyzet azzal, hogy hazugságra kérték fel a sajtót annak érdekében...
– Stop! – parancsolta elvörösödő arccal Ryan. – Amerikai katonák életét akarja kockáztatni? Miért? Miért csinálja ezt?

- Maga erőszakkal kényszerítette a tévéhálózatokat...
- Ez a közvetítés a világ minden tájára eljut. Tisztában van ezzel? Ryan lélegzetvételnyi szünetet tartott. – Hölgyeim és uraim! Figyelmeztetni szeretném önöket, hogy ebben a helyiségben a legtöbben amerikai állampolgárok. Most a magam nevében szólok. – Félt odanézni, ahol az elnök állt.
- Felfogták önök, hogy az elnök tartozik felelősséggel azok szüleinek, házastársának és gyermekeinek, akik szeretteik biztonsága érdekében öltözték magukra hazánk egyenruháját? Ma emberek teszik kockára az életüket, és azt szeretném, ha ezt alkalmanként a sajtó munkatársai is észben tartanák.
- Jézusom! – suttogta Durling háta mögül Tish Brown. – Elnök úr, nem lenne rossz ötlet, ha...
- Nem – rázta meg Durling a fejét. – Hadd folytassa.
- A sajtószobára némaság telepedett. Az egyik résztvevő valami keményet súgott oda az újságírónőnek, aki vörösödve visszaült a helyére.
- Ryan doktor, Bob Holtzmann vagyok a *Washington Post*tól – mutatkozott be szükségtelenül Holtzmann. – Milyen esély van rá, hogy további erőszak nélkül véget vethessünk e konfliktusnak?
- Ez teljes egészében a japán kormányon múlik, uram. Mint az elnök is mondta, a Mariana-szigetek polgárai amerikai állampolgárok, és Amerika egyetlen nemzetnek sem engedheti meg, hogy változtasson ezen. Ha Japán hajlandó visszavonni a haderőit, megteheti békében. Amennyiben nem, újabb hadműveletekre kerül majd sor.
- Köszönöm, Ryan doktor – mondta hangosan Holtzmann,

gyakorlatilag véget vetve ezzel a sajtókonferenciának.
Ryan a többi kérdésre ügyet sem vetve az ajtó felé sietett.
– Szép munka volt – mondta Durling. – Most pedig azt javaslom, menjen haza, és aludja ki magát.

*

– És ez mi? – kérdezte a vámtiszt.
– A fotósfelszerelésem – felelte Csekov. Felszólítás nélkül kinyitotta a táskát.
Meleg volt a repülőtéren. A téli trópusi nap megrohmozta az üvegfalakat, és pillanatnyilag nyeresre állt a légkondicionáló-berendezéssel szemben. A legújabb parancsukat könnyedén végre tudták hajtani. A japánok újságírókat akartak a szigeteken: egyrészt, hogy figyelemmel kísérjék a választási kampányt, másrészt, hogy pusztá jelenlétükkel védjék a szigetet az amerikai támadással szemben.
A vámtiszt a kamerákra pillantva hálásan konstataálta, hogy mind japán gyártmány.
– És ez?
– A lámpám orosz – magyarázta Chavez lassan formálva az angol mondatot. – Nagyszerű lámpákat gyártunk, egy napon talán maguknak is eladunk belőlük – tette hozzá mosolyogva.
– Igen, meglehet – felelte a vámtiszt, bezárta a kameradobozt, és krétával jelet rajzolt rá. – Hol fognak megszállni?
– Nem sikerült szobát foglaltatnunk – felelte „Klerk”. – Majd körülnézünk a kisebb hotelekben.
Sok szerencsét!, gondolta a vámos, de nem mondta ki.

Sületlenség lett volna, hiszen tudta, hogy Saipanon minden szállodai szoba foglalt. De hát legyen ez az ő problémájuk.

– Bérelhetünk kocsit?

– Igen, arra van. – A férfi az autókölcsönző irányába mutatott. Feltűnt neki, hogy az idősebb orosz idegesnek látszik.

*

– Késett.

– Elnézést – felelte röviden Oreza. – Semmi új nem történt. Talán a vadászgépek valamivel aktívabbak, de nem sokkal, és egyébként is meglehetősen...

– Hamarosan társaságot kap – mondta a vonal másik végén a katonai főparancsnokság képviselője.

– Kit?

– Két riporter, feltesznek majd néhány kérdést magának. – Washingtonban ismét aggódtak Oreza biztonsága miatt.

– Mikor?

– Bármikor, talán ma. Magával minden rendben, törzsőrmester?

Főtörzs, te majom! – gondolta Oreza.

– Remekül vagyok. Láttuk az elnök beszédének egy részét, és kissé aggódtunk, mert a rakétaterület nagyon közel van hozzánk, és...

– Figyelmeztetni fogjuk. Van a házában pince? – kérdezte a hang.

– Nem, nincs.

– Nos, jól van. Majd tudatjuk magával, oké?

– Persze, uram, vége.

Van a házában pince? Nincs. Nos, jól van. Ha olyan jól van,

mi a fészkes fenének kérdezted meg? Oreza kihúzta a szatfon antennáját a keverőtáblából, kikapcsolta a készüléket, és az ablakhoz ment. Két Eagle szállt fel éppen. Milyen mechanikus dolog is a megfigyelés. Valami történt. Nem tudta, mi. Talán a pilóták sem, de hát attól, hogy a gépüket nézi az ember, még nem tudja, mire gondolnak.

*

Szato Siro kissé jobbra fordította F-15J vadászgépét, hogy elkerülje a polgári légi forgalmat. Ha az amerikaiak támadnának, hosszú út után, tankerekkel megtámogatva valamelyik szigeti bázisról indítanak a támadást. Wake szóba jöhetne, ahogyan néhány más sziget is. A saját gépéhez hasonlókkal kerülne szembe. Nekik is lenne légi radarjuk, ahogyan neki. Tisztességes harc volna, hacsak a piszkok nem hozzák a lopakodó gépeiket. Azok az átkozottak! A fene egye meg, hogy képesek voltak legyőzni a Kamikat. De az amerikaiaknak csak néhány van és ha nappal repülnek, ő kihasználná az esélyeit. Legalább akkora meglepetésként a támadás. Egy hatalmas légvédelmi radar állt Saipan legmagasabb pontján, és a Guamon lévő légi századokkal együtt igazi csata lehetne, gondolta az őrzárati magasságba felfelé igyekvő pilóta.

*

– Szóval, mi az a nagy ügy? – kérdezte a térképet babrálva Chavez.

– Úgysem hinnéd el, ha elmondanám.

– A következő sávban kanyarodj be balra, a benzinkútnál. – Chavez felnézett a térképről. Mindenütt katonákat látott, és arra gondolt, hogy korábban kellett volna elkezdeniük

beásni magukat. – Az ott egy Patriot-üteg?

– Nekem úgy tűnik. – Hogy a fenébe fogok megbirkózni ezzel?, tündött Clark, amint az utolsó kanyar után a zsákutca felé tartott. A házszám az volt, amit az agyába vésett. A kocsifelhajtóhoz húzott, kiszállt, és a bejárati ajtóhoz ment.

*

Oreza hõn óhajtott zuhanyozását fejezte be éppen a fürdőszobában. Burroughs helyettesítette õt a Koblerrõl felszálló és oda érkező repülõgépek számolásában, amikor megszólalt az ajtócsengõ.

– Maga kicsoda?

– Hát nem mondták magának? – kérdezte körülnézve Clark. Ki az ördög lehet ez a fickó?

– Riporterek, ugye?

– Igen, azok.

– Oké! – Burroughs kinyitotta az ajtót, s közben tekintetével végigpásztázta az utcát.

– Egyébként ki maga? Én azt hittem, hogy ez a ház...

– Te meghaltál! – Oreza egy szál khakiszínû sortban állt az elõszobában, mellét olyan sűrű szõrzet borította, akár a sziget dzsungelé. A szõrzet most különösen sötétnek tetszett, mert a férfi bőre egy pillanat alatt tejfehérré vált. – Te halott vagy.

– Szia, Portagee – mondta mosolyogva Clark. – Régen találkoztunk.

Orezának földbe gyökerezett a lába.

– Láttalak meghalni. Elmentem az istenverte gyászszertartásodra. Ott voltam!

– Hé! Én ismerem magát – szólalt meg Chavez. – Rajta volt a hajón, amelyiken a helikopterünk landolt. Mi az ördög folyik itt? Maga a Cégnél van?

Ez már túl sok volt Oreza számára. Egyáltalán nem emlékezett a fiatal gyerekekre. A nagydarabra, az idősebbre, a vele majdnem egykorúra azonban...

– Ez képtelenség, lehetetlen! Vagy mégsem? – John? – kérdezte újból néhány másodpercnyi hitetlenkedés után.

Ezt már az általa John Kellyként ismert férfi sem bírta tovább cénával. Letette a táskáját, és a szemébe szökő könnyektől meglepetten a férfihoz lépett. Átölelte.

– Igen, Portagee, én vagyok. Hogy vagy, öreg?

– Hogyan...

– A gyászszertartáson nem mondták el azt a sort, hogy „bizton reméljük, hogy a tenger visszaadja a halottait”? – Elnevette magát. – Hát, visszaadott.

Oreza behunyta szemmel gondolt vissza a húsz évvel korábban történetekre.

– Az a két tengernagy, igaz?

– Rájöttél.

– De... mi az ördögöt...

– CIA, öregem. Úgy döntöttek, szükségük van valakire, aki, szóval...

– Erre a részére emlékszem.

Igazán nem sokat változott, gondolta Oreza. Öregebb lett, de ugyanaz a hajszín, ugyanazok a szemek. Meleg és nyílt tekintet néz rá, ahogyan mindig. De mindig volt benne valami más is. Akár egy ketrecbe zárt állat, de az a fajta, aki tudja, hogyan vegye le a lakatot, amikor csak akarja.

- Úgy hallom, visszavonult parti ör létedre jól megy neked.
- Főtörzsőrmester parancsnok. – A férfi a fejét rázta. A múlt várhat. – Mi folyik itt?
- Ami azt illeti, néhány órára kivontuk magunkat a forgalomból. Van valami újság, amiről ti tudtok?
- Az elnök beszélt a tévében. Félbeszakították, de...
- Tényleg volt atomjuk? – kérdezte Burroughs.
- Volt? – kérdezett vissza Chavez. – Kinyírtuk őket?
- Hát, ő ezt mondta. Egyébként ki a csuda vagy? – tudakolta Oreza.
- Domingo Chavez. – A fiatalember kezét nyújtott. – Úgy látom, Mr. C-vel ismerik egymást.
- Most Clark a nevem – magyarázta John. Olyan furcsán jó érzés volt olyasvalakivel beszélni, aki ismerte az igazi nevét.
- Ő tudja?
- John nemet intett.
- Nem sokan tudják. A legtöbben halottak. Maxwell és Greer admirális úgyszintén. Kár, mert megmentették a seggemet.
- Oreza másik új vendégéhez fordult.
- Ez egy régi tengeri história, fiam. Még mindig sört iszol, John?
- Főleg, ha ingyen van – biztosította Chavez.

*

- Nem látod? Vége.
- Kit kaptak még el? – kérdezte Jamata.
- Macudát, Itagakit... minden miniszter patrónusát, kivéve téged és engem – mondta Murakami, de nem tette hozzá,

hogy kis híján őt is. Ideje véget vetni ennek, Raizo. Hívd fel Gotót, és mondd meg neki, hogy tárgyaljon a békéről.

– Nem teszem meg! – mordult fel Jamata.

– Hát nem látod? Elpusztították a rakétáinkat, és...

– És csinálhatunk újakat. Képesek vagyunk rá, hogy robbanófejeket gyártsunk, és Josinobun vannak még rakétáink.

– Tudod, mit tesznek az amerikaiak, ha ezt megkíséreljük? Te ostoba!

– Úgysem mernék megtenni.

– Abban is biztos voltál, hogy nem tudják helyreállítani a kárt, amit a pénzügyi rendszerükben okoztál. Azt is mondtad, hogy a légvédelmünk legyőzhetetlen. Meg azt is, hogy sosem lennének képesek hatékony csapást mérni ránk. – Murakami lélegzetvételyi szünetet tartott. – Mindezeket mondtad... és tévedtél. Most én vagyok az utolsó, akihez beszélhetsz, és én nem hallgatok rád. Közölnöd kell Gotóval, hogy kössön békét.

– Sosem szerzik vissza ezeket a szigeteket. Soha! Nem képesek rá.

– Mondj, amit akarsz, Raizo szan. Részemről vége.

– Akkor találj egy jó helyet, és bújj el! – Jamata lecsapta volna a kagylót, de a mobil készülékekkel ez nem megy. – Gyilkosok! – motyogta maga elé. Majdnem az egész délelőttje ráment, hogy összeszedje a szükséges információkat. Az amerikaiaknak valahogy sikerült lecsapnia a *zaibacuk* tanácsára. Hogyan? Senki sem tudta. Behatoltak a légvédelembe, amelyről minden tanácsadója azt mondta, legyőzhetetlen, és tönkretették az

interkontinentális rakétákat. – De hogyan? – kérdezte.

– Úgy látszik alábecsültük a megmaradt légierejük minőségét – felelte vállrándítva Arima tábornok. – Még nincs vége. Még vannak opcióink.

– Ó! – Tehát mégsem adta fel mindenki?

– Nem támadhatják meg a szigeteket. Kételtű támadóhajók hiányában komolyan megkérdőjelezhető, hogy képesek-e végrehajtani megfelelő inváziót, és ha sikerülne is embereket juttatniuk a szigetre... a saját állampolgáraik között harcoljanak? Nem. – Arima megrázta a fejét. – Ezt nem fogják megkockáztatni. Tárgyalások útján keresik majd a békét. Akkor még mindig van egy esély... ha nem is a teljes sikerre, de egy olyan béke-megállapodásra, ami érintetlenül hagyja a haderőnket.

Jamata kinézett az ablakon a szigetre, amelyet magának akart. Arra gondolt, hogy a választásokat még meg lehet nyerni. Az amerikaiak politikai döntése tette szükségessé a támadást, és ő még mindig képes rá, hogy támadjon.

*

Nem tartott soká megfordulni a 747-essel, de Szato kapitány meglepődött, hogy a repülőgép félig tele volt a Narita felé vezető repülőúton. A felszállás után harminc perccel a stewardess telefonon jelentette, hogy a tizenegy utasból, akiket megkérdezett, csak ketten mondták, hogy sürgős üzleti ügy szólítja haza őket. Miféle sürgős üzleti ügy lehet az? – tűnődött, hiszen hazája nemzetközi kereskedelme főként a Japán és Kína között közlekedő hajókra korlátozódott.

– Ennek nem lesz jó vége – jegyezte meg a felszállás után

egy órával a másodpilóta. – Nézzen csak le!

Kilencezer méter magasból könnyen észre lehet venni a hajókat, és az utóbbi időben kötelező volt távcsövet magukkal vinni a felszíni hajók azonosítása végett. Szato belenézett a messzelátóba, és felismerte a még mindig észak felé igyekvő Aegis romboló semmivel sem összetéveszthető formáját. Hirtelen támadt ötlettel egy másik frekvenciára kapcsolta rádióját.

– JAL-747 hívja *Mucut*, vége.

– Ki az? – válaszolt egy hang. – Azonnal hagyja szabadon ezt a frekvenciát!

– Szato Toradzsiro kapitány vagyok. Hívja a flotta parancsnokát! – adta ki parancsnoki hangnemben az utasítást. Egy percet kellett csak várnia.

*

– Nem kéne illet tenned, öcsém – korholta Juszuó. A rádiócsend legalább annyira formális volt, mint sükségszerű. Szato Juszuó tudta, hogy az amerikaiak rendelkeznek felderítő műholdakkal. Mellesleg kémradarjai mind be voltak kapcsolva és sugároztak. Ha amerikai gépek szaglászának errefelé, amúgy is tudák, merre van a hajóaja.

– Pusztán csak kifejezésre akartam juttatni, mennyire bírom benned és az embereidben. Használjatok minket gyakorló célpontnak! – tette még hozzá.

Az admirális tudta, hogy a *Mucu* harctájékoztató központjában a rakétatechnikusok épp ezzel foglalkoztak, de hát ilyesmiről nem beszél az ember.

– Jó volt hallani a hangodat, de most bocsáss meg, van itt

némi tennivalóm.

*

– Értettem, Juszuo, vége. – Szato levette ujját a rádió gombjáról. – Látod – szólt az intercomba –, ők megteszik a magukét. Nekünk is ki kell vennünk a részünket a munkából.

A másodpilóta nem volt olyan biztos ebben, de hát Szato a 747-es kapitánya, és nem állt le vitatkozni vele. A navigációs feladataira összpontosított. A legtöbb japánhoz hasonlóan úgy nevelték fel, hogy a háborút ugyanolyan kitartóan el kell kerülni, mint a pestist. Az Amerikával kiobbant konfliktus egyik napról a másikra történt fejleményei... nos, egy napig jó érzés volt móresre tanítani az arrogáns *gajdzsint*, csakhogy amiről fantáziáltak, most egyre valóságosabbá vált. A nagymellényű bejelentés, hogy hazája atomfegyverekkel rendelkezik – micsoda örültség! –, és az azt követő amerikai közlés, hogy a fegyvereket harcképtelenné tették. Ez a repülőgép végül is amerikai, egy Boeing-747-400PIP, s noha ötéves, minden vonatkozásban remekmű: megbízható és biztonságos. Amerika szinte mindent tud a repülőgépek gyártásáról, és ha ez a gép ilyen jó, akkor mennyivel csodálatosabbak lehetnek a katonai repülőgépek. A japán légierő amerikai tervezésű madarak másolataival repült, kivéve az AEW 767-eseket, amelyekről a másodpilóta oly sokat hallott: először azt, hogy legyőzhetetlenek, nemrégiben pedig, hogy csupán néhány maradt meg belőlük. Hát nem látja mindenki, hogy ennek az örültségnek véget kell vetni? Csak akad olyan, aki rájött, gondolta, különben miért lenne

a járatuk félig tele utassal, akik a korábbi lelkesedésük dacára nem akarnak Saipanon maradni.

A kapitány azonban egyáltalán nem értette meg ezt – tűnődött a pilóta. Szato Toradzsiro kőmereven ült a bal oldali ülésen, mintha minden rendjén volna, pedig nyilvánvalóan nincs.

Elég volt lepillantania a tengerre a délutáni napfényben, hogy lássa a rombolókat. Ugyan mit csinálnak itt? Az ország partvidékét őrzik az esetleges támadással szemben? Hát normális dolog ez?

*

– Hajóirányítás, itt szonár.

– Itt a hajóirányítás. – Claggett vette át a hajó kormányzását a délutáni szolgálatra, hadd lássa a legénység, hogy dolgozik. De még inkább az az érzés munkálkodott benne, hogy neki kell kormányoznia a hajóját.

– Lehetséges többszörös kontaktus déli irányban – jelentette a szonárfőnök. – Irány egyes-hetes-egyes. Mintha gyorsan haladó felszíni hajók volnának, uram.

Ez rendben is volna, gondolta a szonárhelyiség felé igyekezve a parancsnok. El akarta rendelni a követés feltérképezését, de a helyiségbe érve látta, hogy két őrmester már ezzel foglalatосkodik, és a sugársáv-analizáló az első távolságbecslést nyomtatja. A legénysége már úgy működött, hogy a dolgok szinte automatikusan történtek, sőt annál is jobban. Ugyanolyan remekül gondolkodtak is, mint ahogyan cselekedtek.

– Nézze meg ezt! – mondta a szonárfőnök. Nyilvánvalóan valódi kontaktus volt. Az adatok négy különböző

frekvenciavonalon tűntek fel. Aztán a főnök a parancsnok felé nyújtotta a fülhallgatóját: – A legfőbb gyanúm szerint olyan a hangja, mintha egy csokorra való propeller forogna... minden bizonnyal oszlopban haladó hajókról van szó.

– És a másik barátunk? – kérdezte Claggett.

– A tengeralattjáró? Megint elhallgatott. Valószínűleg akkukról üzemel, öt csomóval vagy annál is kevesebbel mozog. – A kontaktus jó húszmérföldnyire volt tőlük, éppen a szokásos detektálási távolságon túl.

– Uram, az új kontaktusok kezdő távolsága százezer yard – jelentette egy másik technikus.

– Irány állandó. Szinte egyenesen felénk tartanak. Erősen pulzálnak. Milyenek a felszíni kondíciók, uram?

– Két-három méteres hullámok, főnök. – Százezer yard több mint ötven tengeri mérföld, gondolta Claggett. Azok a hajók keményen hajtanak. Pontosan feléje, csakhogy ő nem lőhet. Üssön belé a ménkű! – Kormány tíz fokkal jobbra, új irány kettes-hetes-nulla.

A *Tennessee* nyugatabbra fordult, hogy a hangradar-kezelők jobban elkaphassák a közeledő rombolókat. Claggett utolsó hadműveleti híjjelentése megjósolta ezt, és az információ legalább olyan pontos volt mint amennyire nem szívesen fogadták.

*

Kamerák előtt, drámaibb díszletben talán más lehetett volna a légkör. A díszlet tágabb értelemben véve drámai volt ugyan, de ebben a pillanatban csupán hideg és

nyomorúságos. Ámbár ezek a férfiak a legelítettebb katonák voltak, sokkal egyszerűbb egy személy, mint a környezet kényelmetlenségei ellen harcba indulni. A főként fehér színű álcázó felsőruhát viselő rangerek a lehető legkevesebbet mozogtak, és pusztán a fizikai tevékenység hiányától sebezhetőbbek voltak a hideggel és az unalommal szemben, amelyek tudvalevőleg a katona leghalálosabb ellenségei. És mégsem rossz ez – gondolta Checa kapitány. Egyetlen osztagnak négyezer mérföldnyire a legközelebbi amerikai katonai támaszponttól – amely történetesen az alaszakai Fort Waynewright volt – összehasonlíthatatlanul biztonságosabb unatkozni, mint egy harci akció miatt izgulni, a támogatás minden reménye nélkül. Checa azzal a problémával nézett szemközt, amit jól ismernek a tisztek: ugyanannak a kényelmetlenségnek és nyomorúságnak volt kitéve, mint az emberei, mégsem engedhette meg magának, hogy panaszkodjék. Más tiszt nem volt, akinek káromkodhatott volna, a katonái előtt szitkozódni pedig még akkor is rosszat tenne a morálnak, ha talán megértenék őt.

– Jó lesz visszatérni Fort Stewartba, uram – jegyezte meg Julio Vega. – Elnyúlni a napon, és magunkba gyűjteni a parton a sugarait.

– És nem fog hiányozni ez a csodaszép hó és jég, Oso? – Most legalább az ég tiszta volt.

– Chicagóban gyerekeskedtem, úgyhogy egy életre torkig lettem ezzel a szarral. – Vega elhallgatott, körbenézett és fülelt. A többi ranger tökéletesen betartotta a zajfegyelmet, és nagyon oda kellett figyelnie az embernek, hogy lássa,

hol állnak az örök.

– Készen állnak a ma esti sétára?

– Már amennyiben a barátunk várni fog ránk annak a hegynek a túloldalán.

– Biztos vagyok benne, hogy várni fog – hazudta Checa.

– Igen, uram, én is. – Ha egy hazudhat, miért ne hazudhatna kettő gondolta Vega. – És működött ez helikopteres dolog?

A Comanche-ok személyzete hálósákokban aludt közöttük, fenyőágakkal kibélelt üregekben, amelyeket szintén ágakkal borítottak, hogy valamivel melegebbek legyenek. A rangereknak nem csupán őrizniük kellett őket, hanem arról is gondoskodniuk, hogy egészségesek maradjanak, mint amikor csecsemőkre vigyáz az ember. Fura feladat ez elit katonák számára, de általában ők kapják ki a legfurábbakat.

– Szerintük jól ment. – Checa az órájára pillantott. – Még két óra, és lerázzuk őket.

Vega bólintott, és remélte, hogy lába nem macskásodik el túlságosan a gyalogláshoz.

*

A járőrterv a feladat leírásában szerepelt. A négy tengeralattjárónak harmincmérföldes szektoraik voltak, és minden egyes szektort három tízmérföldes barázdára osztottak. Mindegyik hajó a középső barázdában járőrözhetett, az északi és déli barázdákat üresen hagyták a fegyverek számára. A járőrözés módját az egyes kapitányokra bízta, de ők azonos módszert dolgoztak ki.

A *Pennsylvania* északi irányt választott, és csupán öt

csomóval araszolt. Olyan kis zajt csapott, hogy könnyen összeütközhetett volna egy bálnával, csakhogy ebben az évszakban a Csendes-óceánnak ezen a vidékén nem éltek bálnák. A hajó mögé, egy hosszú kábel végére csatlakoztatták a vontatott hangradart, amely a kétórás észak-déli ciklus során egyenes vonalban követte a hajót. Minden ciklus végén úgy tíz percre volt szükség ahhoz, hogy a fordulások után ismét kiegyenesedjék, és maximális teljesítményt nyújthasson.

A *Pennsylvania*, a víz adott állapotának megfelelően, az ideális száznolcvan méteres hangradarmélységben volt. Épp lenyugodott a nap, amikor az első nyom megjelent a szonárképernyőn. Egy sorozat sárga pöttyel indult, amelyek az idő előrehaladtával lassan lefelé és kissé déli irányba húzódtak. A szonáros arra gondolt, hogy a célpont valószínűleg akkuról működött az elmúlt néhány órában, mert a dízelnek, amelyekkel feltöltik az akkumulátorokat, hangosabbak a jelei. A kontaktus azonban a hatvanherzes vonalon volt, amire számítottak. Ez már valami, gondolta a szonáros, és jelentette a kontaktus adatait.

A *Pennsylvaniának* tizenöt lövedék volt a fedélzetén, mert nem állt rendelkezésre elegendő a Mark 48-asból kifejlesztett ADCAP [36] torpedó legújabb változatából, és olyan döntés született, hogy a jelen körülmények között nem érdemes kisebb teljesítményű fegyvert magukkal vinniük. Három más torpedószerű fegyver is volt a hajón, a nagy távolságú bevetésre alkalmazott LEMOSS-ok. [37]

A kapitány, aki egész életében tengeralattjárón teljesített szolgálatot, tájékoztatta legénységét támadási

módszeréről, amit mindenki elfogadott. Maga a feladat valójában ideális volt: a japánoknak át kell menniük a vonalukon, és felettébb valószínűtlen, hogy észrevétlenül haladhatnak át a „Csatasoron” – ahogyan a kapitány nevezte.

– Ezt hallgassák meg! – mondta a kommunikációs rendszer mikrofonjába a kapitány. Minden hangszóróról levették a hangerőt, ezért nagyon kellett fülelniük az embereknek, hogy meghallják a suttogó közleményt. – Valószínűsíthető víz alatti kontaktus az elfogó zónánkban. Az eligazításnak megfelelően fogom végrehajtani a támadást. Harcállapot. – Olyan stílusban beszélt, mintha feladná a rendelést egy büfében.

A bejövő gyenge hangokat legfeljebb egy vájt fülű szonáros hallhatta meg, főként mert a harcközpont előtt tartózkodott. Ott úgy váltották a szolgálatot, hogy csupán a legtapasztaltabb férfiak – és most egy nő is – lehettek csak a fegyverkonzolok mellett. Miután a harcközpontból jelentették, hogy minden és mindenki készen áll, olyan csendes lett a hajó, mint egy temető Halloweenkor.

– A kontaktus szépen erősödik – mondta a telefonba a szonáros. – Irány nyugatira vált, célirány most nulla-hetes-ötös. Kontaktus becsült sebessége tíz csomó.

– Egyes, hármás és négyes vetőcső: ADCAP – jelentette egy fegyvertechnikus. – Kettes vetőcső: LEMOSS.

– Mindet felpörgetni! – mondta a kapitány.

– Jelenlegi becsült távolság huszonkétezer yard – jött az újabb adat.

A szonáros valami újat látott a képernyőn, és állított a

fülhallgatóján.

– Átfutó, roppanó hangok, kontaktus mélységet vált.

– Lefogadom, hogy emelkedik – szólalt meg a közelben a kapitány.

– A MOSS-t küldjük a vízbe. Irányzékot állítsák nulla-nulla-nullára. Az első tízezer yardon legyen halk, aztán erősítsék fel a normál sugárzási szintekre.

– Értettem, uram. – A technikus rögzítette a komputerben a megfelelő beállításokat, a fegyvertiszt pedig ellenőrizte és helyesnek nyilvánította azokat.

– Kettes kész.

– Kontaktus kissé halványul, uram. Valószínűleg a felszín fölött van.

– Kettes vetőcső kész – jelentette ismét a fegyvertechnikus.

– Kettes, tűz! – adta ki a parancsot a kapitány. – Egy másik MOSS-szal újratölteni.

A *Pennsylvania* kissé megremegett, amikor a LEMOSS-t a tengerbe lőtték. A hangradar azonnali észlelte. A fegyver először balra kanyarodott, majd mindössze tízcsomós sebességgel észak felé tartott.

Most türelmesnek kellett lenni. A japán tengeralattjáró lelassult kissé, kétségkívül az utolsó hangradar-pásztázást végezte, mielőtt bekapcsolja a dízeleket a gyors nyugati szakaszhoz. A szonáros követte a LEMOSS-t: a jelzése csaknem teljesen elhalványult, majd amikor öt mérfölddel távolabbra került, bekapcsolták a hangrendszerét. Még két mérföld, és átugrott a hideg és meleg víz határrétegén. Ekkor komolyra fordult a játék.

– Szonár a kormányznak. Kontaktus sebességet változtatott. Lassít, uram.

– Jó a hangradarja – mondta közvetlenül a szonáros mögött a kapitány.

A *Pennsylvania* kissé feljebb emelkedett, a szonár farkát a felszínen lebegtette, hogy jobban „szemügyre vehesse” a kontaktust. A kapitány megfordult.

– Töltetek? – kérdezte.

– Egyes, hármas, négyes kilövésre kész.

– A négyest állítsák lopakodó profilra, kezdő irányzék nulla-kettes-nulla.

– Megtörtént. Beállítás a parancs szerint, uram. Négyes vetőcső kész.

– Irányokat egyeztetni és kilövés – adta ki a kapitány a szonárhelyiség ajtajából a parancsot, majd hozzátette: – ADCAP-ot újratölteni.

A *Pennsylvania* újfent megrázkódott, amikor a torpedó a tengerbe zúgott, és északkeletnek fordult. A farokuszonyából kinyúló, szigetelt kábel segítségével irányították.

– További kontaktusok? – kérdezte ismét a szonáros háta mögül a kapitány.

– Egy sincs, uram.

A célpontnál jóval gyorsabban haladó ADCAP torpedó valamivel a tengeralattjáró hátsó része mögött bukkant a felszín fölé. Azonnal sugározni kezdett ultrasonikus hangradarjából, és a képet a kábel segítségével visszaközvetítette a *Pennsylvaniára*.

– Erős kontaktus, távolság háromezer. Közel van a felszínhez. Jól néz ki – mondta a szonáros. Ugyanez a diagnózis és ugyanilyen olvasatban érkezett a fegyverekért felelős tengerészaltiszttól, aki történetesen nő volt.

A célba vett tengeralattjáró a felszín alá bukott, hirtelen teljes sebességre kapcsolt, de az akkumulátorai valószínűleg lemerültek kissé, és a hajó nem tudott tizenöt csomónál többet kihozni magából. Az ADCAP viszont hatvan fölé bírta. Az egyoldalú üldözés mindössze három és fél percig tartott. A képernyőn fényes folt, a fülhallgatóban a szonáros dobhártyáját majd szétrepesztő zaj jelezte, hogy véget ért. Az epilógus a víz nyomásától szétfeszülő, hasadó vas fémes sikoltása volt.

– Elsüllyedt, uram. Ismétlem, biztosan kilőve.

Két perccel később távoli, alacsony frekvenciájú jelzés adta tudtul észak felől, hogy a *West Virginia* is sikerrel járt.

*

– Christopher Cook? – kérdezte Murray.

– Az vagyok.

Valóban nagyon szép ház, gondolta az FBI igazgatóhelyettese, miközben elővette az igazolványát.

– FBI. A Nagumo Szeidzsivel folytatott beszélgetéseivel kapcsolatban szeretnék feltenni önnek néhány kérdést. Venné a kabátját, kérem?

*

Néhány óra volt csupán hátra naplementéig, amikor a Lancerek ráfordultak a kifutópályára. A legénység tagjai a nemrégiben elszenvedett veszteség fölött érzett dühükben úgy vélték, hogy rossz helyen vannak és rossz dolgot

tesznek. Csakhogy senki sem kérte ki a véleményüket, és a feladatukat papírra vetették. A bombázók, melyeknek bombatereit üzemanyagtartályok foglalták el, egyenként végigszáguldottak a kifutópályán, felszálltak, megfordultak, és hatezer méter magasságba emelkedve északkelet felé repültek.

*

Már megint egy istenverte demonstráció, gondolta Dubro. Azon tűnődött, hogy a pokolba süthette ki ezt egy Robby Jackson-féle fickó. De nem morfondírozhatott sokáig, hiszen neki is végre kellett hajtania a kapott parancsokat. Az egymástól ötvenmérföldnyire lévő két anyahajója szélirányba fordult, hogy negyven-negyven repülőgépet indítsanak útnak, amelyek noha fel voltak fegyverezve, nem léphettek akcióba – kivéve ha megtámadják őket.

46.

Leválasztás

– Majdnem üres a gép – mondta szenvtelenül a repülést megelőző rutinműveletek során az utaslistát ellenőrző másodpilóta.

– Mi van ezekkel az emberekkel? – horkant fel Szato kapitány. Ő a repülési tervet és az időjárás-jelentést tanulmányozta. Egész úton hűvös és tiszta időre számíthatnak, és némi erős szélről eltekintve egészen Saipanig üvegsima repülése lesz a járaton utazó harmincnégy utasnak. Harmincnégy! Egy több mint

háromszáz utasra épített gépen! – mérgelődött Szato.

– Hamarosan elveszítjük azokat a szigeteket, kapitány. Ezt maga is tudja. – Hiszen elég nyilvánvaló volt. Az átlagemberek, az utca emberei inkább megfélemlítettek voltak már, semmint zavarodottak – meglehet, nem is ez rá a megfelelő kifejezés. Úgy érezték, hogy... elárulták őket? Az első vezércikkek megkérdőjelezték az ország által választott utat, s noha a kérdések nem voltak kemények, a horderejük igen. Illúzió volt ez az egész. Hazája lelkileg semmivel sem készült fel jobban egy háborúra, mint fizikailag, és az emberek hirtelen felfogták, mi is történik valójában. A néhány prominens *zaibacu* meggyilkolásáról szóló suttogva továbbadott hírek – mi másnak lehetne nevezni a halálukat? – zűrzavart keltettek a kormányban. Goto miniszterelnök alig csinál valamit, még csak beszédeket sem tart, meg sem jelenik sehol, és a legkevésbé néz szembe olyan kérdésekkel, amelyekre nem tudja a választ. Szato kapitány hite azonban, ezt jól látta a másodpilóta, nem rendült meg.

– Dehogyan veszítjük el őket. Hogy mondhat ilyet? Azok a mi szigeteink.

– Majd eldönti az idő – jegyezte meg munkájához visszatérve a másodpilóta. Volt mit tennie. Újraellenőrizni az üzemanyagot, a széljárást, meg a légi járat sikeres útjához szükséges egyéb műszaki adatokat. Mindazokat a dolgokat, amelyeket az utas sosem lát, feltételezván, hogy a repülőszemélyzet csak megjelenik és elfordítja a kulcsot, mint egy taxiban szokás.

– Jól aludt?

– Arra mérget vehet, kapitány. Forró napról és tüzes asszonyról álmodtam. – Richter feltápászkodott, de mozdulatai meghazudtolták vélelmezett kényelmét. Már igazán öreg vagyok ehhez a szarhoz, gondolta. Csak a sors és a szerencse – már amennyiben ezt annak lehet nevezni – juttatta őt ehhez a feladathoz. Senki sem töltött el annyi időt Comanche-on, mint ő meg a társai, és valaki úgy vélte, agyuk is van hozzá, hogy véghezvigyék egy istenverte ezredes nélkül is, aki csak elcseszi a dolgokat. És most kisasszézhat innen. Felnézett a tiszta égboltra. Hát, nem valami remek. A be- és kijutáshoz kedvezőbb, ha felhős az ég.

– Teletöltöttük a tankokat – mondta Checa.

– Jólesne egy kis kávé – gondolkodott hangosan Richter.

– A kávéja előállt, Mr. Richter. – Julio Vega volt az. – Finom jegeskávé, ahogyan a legmenőbb floridai szállodákban szervírozzák.

– Ó, ezer köszönet, öregem. – Richter kuncogva vette el a fémbögrét. – Valami újdonság a kijutás körül?

*

Ez nem jó, gondolta Claggett. Az Aegis vonal felbomlott, és az egyik hajó tízmérföldnyire volt tőle. És ami még rosszabb, az ESM-árbcoc szerint, amelyet egy rövid időre megkockáztatott, egy helikopter volt odafenn. Őtöle viszont az ő három helikopterük sorsa függött.

– És a másik barátunk? – kérdezte a szonárfőnököt. Fejrázást kapott válaszul, amit csak megerősítettek a szavak.

– Ismét eltűnt.

A felszínen fújó harminccsomós szél kissé felkorbácsolta a hullámokat, ami befolyásolta a hangradar teljesítményét. Még a rombolót sem volt egyszerű követni, amikor tizenöt csomós járőrsebességre kapcsolt. Az észak felől észlelt tengeralattjáró talán végleg elment. Persze erre veszélyes lett volna alapozni. Claggett az órájára pillantott. Kevesebb mint egy óra alatt kell eldöntenie, mitévő legyen.

*

Vakon mennek majd, ami kínos, de szükségszerű. Rendes körülmények között felderítőgépekkel gyűjtöttek volna információkat, de itt épp a meglepetésben rejlett az igazi erő, és ebből nem engedhettek. A *John Stennis* repülőgép-anyahajó hadműveleti csoportja elkerülte a kereskedelmi légi útvonalakat, felhők alá rejtőzött, és két héten át keményen dolgozott, hogy láthatatlanná tegye magát. Robby Jackson bízott benne, hogy jelenléte titok, de hogy az is maradjon, az a szigeteken folyó elektronikus tevékenységről adott tengeralattjáró-jelentéseken múlt. Azok szerint az ellenség számos E-2C repülőgépet, valamint egy légvédelmi radarmonstrumot működtet. Mindenesetre váratlan légi összecsapás lesz. Az elmúlt két hétben ezt gyakorolták.

*

– Oké, utolsó ellenőrzés – hallotta a telefonban Oreza. – A Kobler kizárólag katonai reptér?

– Így van, uram. Az első pár nap óta egyetlen kereskedelmi madarat sem láttunk azon a kifutópályán. – Igazából az piszkálta a csőrét, hogy mire valók ezek a kérdések, de

tudta, hogy csak időpocsékolás volna megkérdezni. Egy közvetett kérdéssel azért megpróbálkozhat: – Akarja, hogy fennmaradjunk ma éjjel?

– Magára bízom, főtörzs. Beszélhetek a vendégeivel?

– John! Telefon – kiáltotta Oreza, aztán föbe kólintotta, hogy milyen hétköznapi dolgot mondott.

– Itt Clark – vette át a telefont az akciótiszt. – Igen, uram... igen uram. Meglesz. Valami egyéb? Rendben, vége. – Megnyomta a beszélgetés vége gombot. – Kinek az ötlete volt ez a dögös lavór?

– Az enyém – büszkélkedett a kártyaasztal mellől Burroughs. – Működik, mi?

– De még mennyire – felelte az asztal felé menet Clark. Egy negyeddollárost tett be. – Megadom.

– Három dáma – terítette ki lapjait a mérnök.

– Micsoda mázlista – hitetlenkedett a lapjait bedobva Clark.

– Méghogy mázlista? Ezek a stricik elcseszték a valaha volt legjobb horgászutamot.

– John, ha akarod, főzök le kávé éjszakára.

– Ő csinálja a legremekebb kávé is. – Burroughs begyűjtötte a nyereményét. Hat dollárt nyert.

– De rég ittam a kávéból, Portagee. Persze, csináld csak. Feketebanda kávénak hívják, Pete. Régi tengerész hagyomány – magyarázta a kellemes semmittevést élvező Clark.

– John? – szólt Chavez.

– Később, fiam. – Clark felemelte a paklit, és gyakorlattan keverni kezdett. A többi most ráér.

– Biztosan elegendő az üzemanyag? – kérdezte Checa. A ledobott készletben voltak plusztartályok és szárnyak is, de Richter a fejét rázta.

– Nem gond. Csak két óra a tankolási pontig.

– Hol van? – A szatellitkommunikáció pusztán annyit közölt, hogy TARTSON AZ ÜZEMANYAG FELÉ, bármit is értettek ezalatt.

– Kábé kétóránymásra innen – felelte Richter. – Biztonság, kapitány, biztonság.

– Tisztában van vele, hogy egy kis történelmet csináltunk itt?

– Csak éljem meg, hogy elmondhassam valakinek. – Richter felhúzta repülő overallja cipzárját, betúrta a sálját és felkapaszkodott a fedélzetre. – Tiszta!

A rangerek utoljára állták körül a helikoptereket. Tudták, hogy a poroltóknak semmi hasznát se vennék, de valaki ragaszkodott hozzá, hogy bepakolják. Egymás után szálltak fel a Comanche-ok, zöld testüket hamarosan elnyelte a sötétség. A rangerek ezután nekiláttak, hogy a nappal kiásott gödrökbe temessék a megmaradt felszerelést. Ez egy órát vett igénybe. Már csak a gyaloglás volt hátra Hiroszéba. Checa elővette a rádiótelefont, és beütötte az emlékezetébe vésett számot.

– Halló! – hallatszott a vonal túlsó végéről angolul.

– Remélem, reggel találkozunk? – Spanyolul hangzott el a kérdés.

– Ott leszek, senior.

– Montoya, vezess! – adta ki a kapitány a parancsot.

Ameddig lehet, a fák vonalát követik. A rangerek abban a reményben fogták meg eddig nem használt fegyvereiket, hogy ezután sem lesz szükség rájuk a küldetés során.

*

– Két torpedót javaslok – mondta Shaw hadnagy. – Növeljük a szögeket, mondjuk tíz fokkal, és alulról csapódjanak be, mégpedig elől és hátul.

– Nekem tetszik. – Claggett a térképhez ment, hogy még egyszer szemügyre vegye a taktikai helyzetet. – Készüljenek fel!

– Na mi van? – kérdezte a harcközpont ajtajából a szárazföldi hadsereg őrmestere. Ezekkel a nyavalyás tengeralattjárókkal az a baj, hogy az ember nem tud őgyelegni és bámészkodni rajtuk.

– Ha fel akarjuk tankolni a maguk helikoptereit, előbb el kell küldenünk valahová azt a rombolót – magyarázta a tőle telhető legkönnyedebb stílusban egy tengerészaltiszt.

– Kemény dió?

– Hát nem bánnánk, ha máshol volna. A felszínre emelkedünk... valaki mindenesetre megtudja, hogy nincs egyedül a környéken.

– Fél?

– Egy frászt – hazudta a tengerész. Aztán mindketten a kapitányra figyeltek.

– Menjünk a torpedóállásokhoz, Mr. Shaw!

*

Először a tizenkét Tomcat szállt fel harminc másodpercenként. Amikor a teljes csoport a levegőben volt, négy EA-6B következett Roberta Peach parancsnok

vezetésével. Ez utóbbiak kettéváltak, és párosával kísérték a két Tomcat egységet.

Bud Sanchez kapitány vezette az első négy gépet. Senkire sem volt hajlandó rábízni a csoportja támadását. Ötszáz mérföldnyire távolodtak el délkeleti irányban, amikor hátravetett egy pillantást az alakzat fénylő nyomdokvonalaira, majd a feladatra összpontosította a gondolatait.

*

– Az egyest és a hármast.

– Egyeztessék a szögeket és tűz! – mondta nyugodtan Claggett.

A fegyvertechnikus ütközésig balra fordította a kurbliját, aztán vissza jobbra, majd a második vetőcsőnél megismételte az eljárást.

– Egyes és hármas kilőve, uram.

– Egyes és hármas normálisan halad – jelentette egy pillanattal később a szonáros.

– Nagyon jó – konstataálta Claggett. Valamikor egy tengeralattjárón ugyanezeket a szavakat hallotta, de az a lövés célt tévesztett, és ő annak köszönheti az életét. Ez most nehezebb volt. Nem érezték olyan jól a romboló helyzetét, mint szerették volna, de nem volt sok választása. A két ADCAP az első hat mérföldön lassan úszik a felszín alatt, majd a legnagyobb beprogramozott sebességére, hetvenegy csomóra vált. Kis szerencsével a célpontnak nem lesz sok esélye kitalálni, honnan érkezik a „hal”. – Egyesest és hármast ADCAP-pal újratölteni!

*

Az időzítés, mint mindig, létfontosságú volt. Miután felszálltak a vadászgépek, Jackson elhagyta a hidat, és a harcinformációs központba indult, hogy koordinálja a percre kiszámított hadműveletet. A következő feladat az anyahajótól déli irányban harminc mérföldre tartózkodó két Spruance torpedórombolóé volt. Ez idegesítette az admirálist. A Spruance-ok a legjobb ASW-rombolói, s bár a parancsnokság jelentése szerint az ellenség hajói visszafelé tartanak nyugatra – remélhetőleg csapdába –, őt az az egyetlen SSK izgatta, amelyet talán azért hagytak hátra, hogy tönkretégye a csendes-óceáni flotta utolsó repülőgép-anyahajóját. Mennyi mindenért kell aggódnia, gondolta a falra szerelt óra vánszorogni látszó mutatójára pillantva Jackson.

Helyi idő szerint pontosan 11.45.00-kor egy öt elemből álló szatellitüzenet adta tudtul, hogy a *Gushing* és az *Ingersoll* torpedórombolók szélirányba fordultak, és elkezdték kilőni Tomahawk rakétáikat. A negyven cirkálórakéta felszállt, leválasztották szilárd üzemanyagú hordozóikat, majd a felszín felé fordultak. A hatperces kilövési műveletet követően a rombolók gyorsítottak, hogy utolérjék a hadműveleti csoportot, s a legénységük azon tűnődött, mit végeztek a Tomahawkjaik.

*

– Vajon melyik lehet? – morogta az orra alatt Szato. Az Aegis rombolókról most csupán a hullámok árulkodtak: alig látható nyílhegy a V alakú fehér habtajték elején. Kettőt már elhagytak közülük.

– Hívjuk fel újra?

– Felhergelem a bátyámat, de nagyon magányos lehet odalent. Szato ismét állított a rádióján és lenyomta a gombot.

– JAL-747-es hívja *Mucut*.

*

Szato admirális káromkodni akart, de legalább egy baráti hangot hall. Átvette híradó tisztjétől a fejhallgató mikrofont.

– Ha ellenség volnál, most elkapnálak, Toradzsiro – mondta, miközben a radarmonitorra pillantott: csupán kereskedelmi célpontokat látott a két négyzetméteres taktikai képernyőn; a SPY-ID radar százmérföldes körzetben mindent megmutatott, és közel háromszáz mérföldig majdnem mindent; a hajó SH-60J helikoptere éppen egy újabb tengeralattjáró-elhárító fordulóra tankolt. Noha háború volt, az admirális csak megengedhetett magának egy kis tréfálkozást a fivérével, aki abban a honfitársaikkal teli, hatalmas alumíniumcsőben repül odafent.

*

– Idő van, uram – mondta elektronikus stopperóráját ellenőrizve Shaw. Claggett kapitány bólintott.

– Hozzák fel és aktiválják őket!

A megfelelő parancs eljutott a célpont mindkét oldalától két-két mérföldnyi távolságra úszó torpedókhöz. Az egyes számú vetőcsőből kilőtt fegyver kissé közelebb volt, és fejlett képalkotó rendszere a második pásztázásra elérte a romboló testét. Azonnal jobbra fordult, hogy célba találjon, közben jeleket sugárzott a kilövőpontnak.

*

– Hidrofonjelenség, iránya kettes-hármas-nulla!

Ellenséges torpedó, iránya kettes-hármas-nulla! – kiáltotta egy szonártiszt. – Keresője aktiválva!

Szato a *Mucu* szonárhelyisége felé kapta a fejét. Hirtelen új kép jelent meg a taktikai monitoron. A francba! És a *Kurushio* még azt mondta, hogy ez biztonságos térség. Az SSK néhány mérföldnyire volt csupán.

– Ellentámadás! – adta ki a *Mucu* kapitánya a parancsot. A romboló másodperceken belül egy amerikai tervezésű Nixie „csalit” bocsátott vízre. – A helikopter azonnal szálljon fel!

*

– Kissé sok a dolgom, öcsém. Legyen jó utad! Most isten áldjon! – Elnémult a rádió.

Szato kapitány először a bátyja elfoglaltságának rovására írta a beszélgetés befejezését. Aztán látta, amint a romboló ötmérföldnyivel alatta élesen balra fordul, és még több víz tájtézkik az orránál, ami hirtelen gyorsulásra utal.

– Valami nincs rendben odalent – sóhajtotta.

*

– Eltaláltuk, uram. Eggyel vagy mindkettővel – jelentette a tüzmeister.

– Célpont növeli a sebességét és megfordul – jelentette a szonáros. – Mindkét fegyver célt ért. Célpont még nem adott koppanó jelet.

– Egyes torpedó kétezer yardra van a célponttól, a hármas kétezerkétszázra. Mindkettő szépen követ, uram. – A

tengerészaltiszt le nem vette szemét a fegyvermonitorról. Készenlétben állt, hogy felülírja az automatizált találatrendszer által vétett esetleges hibákat. Ezen a ponton az ADCAP nem különbözött egy nagyon precíz hangradarképpel rendelkező miniatűr tengeralattjárótól, a fegyvertechnikus pedig úgymond kamikazehelyettest játszott – ez esetben egyszerre kettőt –, mely tudását szépen kamatoztatta a hajó Nintendóján.

Claggett számára az volt az igazán jó hír, hogy a romboló nem próbálkozott ellenakcióval. A kapitány először a hajóját igyekezett menteni.

*

– Egy másik jön felénk, irány egyes-négyes-nulla!

– Elkaptak bennünket – mondta a monitorra nézve a *Mucu* kapitánya, és arra gondolt, hogy valószínűleg két tengeralattjáró lő rá. Mégis meg kell próbálnia. Jobbra fordulást parancsolt. Az amerikai Aegis rokonaihoz hasonlóan nagyon súlyos *Mucu* élesen jobbra fordult. Ezután a parancsnok teljes hátramenetet rendelt el abban a reményben, hogy így talán elvéti hajóját a torpedó.

*

Biztosan valami baj van. Szato repülőgépe távolodott a csata színterétől, és a pilóta a robotpilótát kikapcsolva hirtelen balra döntötte a gépét. A másodpilótának kellett rácsapni az utasok „Biztonsági övet bekapcsolni” jelzésére. Most mindent látott a kifli alakú hold tiszta fényénél: a *Mucu* radikális fordulatot tett, aztán egy másikat. Fények villantak fel az orránál, amint a hajó tengeralattjáró-elhárító helikoptere forogni kezdte a rotorját. Fel akar szállni, hogy

vadásszék... Igen, csakis egy tengeralattjáró lehet, gondolta a pilóta. Egy alattomos, gyáva kígyó támadja a bátyja büszke és gyönyörű torpedórombolóját. Meglepetten látta, hogy a hajó lelassul... szinte teljesen megáll, majd hátrafelé indul. Azon tűnődött, miért kísérletezik a testvére ezzel a manőverrel. Rájuk nem az a pofonegyszerű szabály vonatkozik, mint a repülőkre? A sebesség, élet...

*

– Erősebb üreges hangok, talán ütközésstop, uram – mondta a szonárfőnök.

A fegyvertechnikus nem adott esélyt Claggettnak a reagálásra.

– Nem számít. Mind a kettővel azt csinálom, amit csak akarok, uram. A hármast érintkezési robbanásra állítom be... Mágneses interferenciát észlelek a... csak nem a mi Nixie-nket dobják be?

– Jól látja, tengerész.

– Hát azt a pimaszt jól ismerjük. Az egyes lövedék ötszázra van, gyorsan közelít. – A technikus elvágta az egyik kábelt. Menjen az egyes magától, emelkedjek kilenc méterre, aktiválja a fedélzeti mágneses mezőjét, és keresse a célpont fémfelületét. Aztán ha megtalálta...

*

A helikopter felszállt, stroboszkóplámpái távolodtak a most mozdulatlan rombolótól. Megállni látszott az idő, amikor a hajó ismét fordulni kezdett, legalábbis úgy tűnt, aztán mindkét oldalán éles, zöld villanás a vízben, pont a híd előtt, a föld-levegő rakéták raktára alatt. Kísérteties, halálos fény világította meg a hajótest késszerű alakját.

Szato Toradzsiro amíg él, nem felejtí el ezt a másodpercet. Egy, talán több is felrobbant a torpedóromboló SAM-rakétái közül, majd mind a negyven, és a *Mucu* eleje levált. Három másodperccel később újabb robbanás. Amikor ismét fehér hab tajtékzott a felszínen, alig lehetett többet látni egy égő olajfoltnál. Akárcsak a romboló névadója 1943-ban Nagaszaki kikötőjében...

– Kapitány! – A másodpilótának ki kellett kapnia kapitánya kezéből a kormányrudat, mert hirtelen csökkenni kezdett a Boeing sebessége. – Utasok vannak a fedélzeten, kapitány!

– A bátyám...

– Utasaink vannak a fedélzeten, a fene essen magába! – A tájolóra nézve szintre hozta a 747-est. Nem ütközött ellenállásba. – Kapitány!

Amint a repülőgép újra dél felé vette az irányt, Szato elveszítette szem elől bátyja hullámsírját, és ismét a műszerek felé fordult.

– Sajnálom, Szato kapitány, de nekünk végeznünk kell a munkánkat. – A fiatalember bekapcsolta a robotpilótát, majd megérintette a férfi vállát. – Jól van?

Szato az üres égboltra meredve lassan bólintott, és összeszedte magát.

– Igen, teljesen jól vagyok. Köszönöm. Igen, teljesen jól vagyok ismételte határozottabban. Kultúrája szabályai megkövetelték, hogy félretegye személyes érzelmeit. Édesapjuk, aki túlélte a torpedórombolón teljesített parancsnoki szolgálatát, Samarnál halt meg egy cirkáló

kapitányaként, amerikai rombolók és torpedóik áldozataként... és most ismét...

*

– Mi az ördög volt ez? – kérdezte szonártisztjétől Ugaki parancsnok.

– Torpedók. Két torpedó déli irányból – felelte az alhadnagy. – Elsüllyesztették a *Mucut*.

– Miről!?! – kiáltotta dühösen Ugaki.

– Nem detektáltuk, kapitány – hangzott az erőtlen válasz.

– Nyolc csomóval délnek fordulunk.

– Hiszen akkor egyenesen belekerülünk a...

– Igen, tudom.

*

– Elsüllyedt – mondta a szonáros. A szonárképemyő határozottan ezt jelezte. – Nincs motorhang a célpont irányából, csak roncszajok; ez itt pedig egy óriási másodlagos robbanás. Elkaptuk, uram.

*

Richter ugyanazt a várost szelte át, amely felett néhány nappal korábban a C-17-es repült. Most kevésbé volt izgalmas, hogy meghallja-e valaki. Mellesleg éjszaka egy helikopter csak egy helikopter, és rengeteg röpködött arrafelé. A Comanche tizenöt méter magasságban délnek tartott, és Richter azt mondogatta magában, hogy a tengerészet biztosan ott lesz, meg az is biztos, hogy képes lesz leszállni egy hajóra, és minden biztosan remekül megy majd. Hálás volt a hátszélért, aztán meglátta a szél korbácsolta hullámokat. A kurva életbe...

*

– Nagykövet úr, mint tudja, megváltozott a helyzet – mondta kedvesen Adler. Ebben a szobában máskor sem szoktak kiabálni, de most még a szokásosnál is csendesebbnek tűnt.

A főnöke mellett helyet foglaló Nagumo Szeidzsi konstatálta, hogy Adler oldalán valaki más, egy másik japánszakértő ül. Hol lehet Chris Cook? – gondolta, miközben az amerikai delegáció vezetője tovább beszélt. Miért nincs itt Chris... és mit akar ez jelenteni?

– Mialatt mi tárgyalunk, amerikai repülőgépek támadást intéznek a Mariana-szigetek ellen. Mialatt mi tárgyalunk, amerikai flottaegységek szállnak szembe az önök hajóival. Ki kell jelentenem, minden okunk megvan rá, hogy bízzunk a hadműveleteink sikerében, és abban, hogy képesek leszünk elszigetelni a Mariana-szigeteket a világ többi részétől. A hadművelet következő lépése, amennyiben szükségessé válik, egy Japán körüli tengeriblokád-övezet deklarálása lesz. Nem kívánjuk közvetlenül megtámadni az országukat, viszont pár nap leforgása alatt véget vethetünk a tengeri kereskedelmüknek. Nagykövet úr, itt az ideje, hogy pontot tegyünk ennek a...

*

– Mint látják – kezdte tudósítását a CNN riportere a USS *Enterprise* mellől, miközben a kamera tőle jobbra egy üres dokkhelyre svenkelt –, a USS *John Stennis* elhagyta a szárazdokkot. Értesítéseink szerint a repülőgép-anyahajó épp most intéz légi csapást a japánok által megszállt Mariana-szigetek ellen. Felkértek minket, hogy működjünk közre a kormány félrevezető akcióiban, és a CNN alapos

megfontolás után mellette döntött, elvégre amerikai hírszolgálat...

– Gazemberek! – lihegte Arima tábornok az üres betonépítményre meredve, amelyben most csak pocsolyákat és fabakokat látott.

Aztán megcsördült a telefonja.

*

Amikor biztos volt, hogy a japán E-2C-k bemérték őket, a légiereő két AWACS gépe bekapcsolta a radarjait. Elektronikus értelemben véve egyenlő harc lett volna, csak hogy az amerikaiaknak több gépe volt odafent ahhoz, hogy ne így legyen. A levegőben lévő négy japán Eagle ösztönösen északkeletnek, a betolakodók felé fordult, hogy időt nyerjenek földön álló bajtársaik számára a riadóhoz, ahhoz, hogy felszálljanak és csatlakozzanak a légi csatához, még mielőtt a támadók elég közel érnek, és a földön kapják el őket. Ezzel egyidejűleg a földi légvédelmet is figyelmeztették.

Sanchez, amint észrevette a messziről felé tartó, rakétákkal felszerelt japán vadászgépeket, kikapcsolta saját nyomkövető radarját. A japánoknak AMRAAM-jaik vannak, ő viszont Phoenixszel van felszerelve, amelynek kétszer akkora a lőtávolsága. Rajta kívül három másik repülőgép is kilőtt kettőt-kettőt, maximális támadó távolsággal. A nyolc rakéta ballisztikus ívet írt le: harmincezer méter magasságba repültek, Mach-5-nél megfordultak, aztán irány a föld. Magasságuk a lehető legszélesebb radarkeresztmetszetet biztosította számukra. Az Eagle-ek detektálták a támadást, megpróbálták kivédeni, de alig telt

el néhány másodperc, két F-15-J örökre eltűnt az égről. A maradék kettő tovább közeledett. Róluk a Phoenixek második hulláma gondoskodott.

*

– Mi az ördög? – csodálkozott Oreza.

A sok felpörgetett sugárhajtású motor hangja félbeszakította a kártyajátékot. Mind a négy férfi az ablakokhoz ment. Clark az összes villanyt lekapcsolta, és magához vette a ház egyetlen távcsövét. Akkor emelkedett fel az első pár repülőgép a Koblerről, amikor szeméhez emelte a messzelátót. Az utánégető lángokból ítélve egymotoros gépek voltak.

– Mi történik, John?

– Nekem senki sem mondta, igazán, de nem túl nehéz kitalálni.

Teljesen kivilágították a repülőteret. Csak az számított, hogy a lehető leggyorsabban felszálljanak a gépek. Valószínűleg ugyanez mehetett végbe Guamon is, és a két vadászrepülő-csoport külön támadja majd az amerikaiakat.

*

– Kik ezek?

Peach parancsnok és „zavarói” szintén dolgoztak. Erőteljes volt a keresőradar, de mint minden típusa, ez is közvetített alacsony frekvenciájú hullámokat, amelyeket könnyen zavartak. A sok hamis pötty egyrészt a kialakuló légi akció megértését zavarta, másrészt hátráltatta a japán radarokat abban, hogy detektálják a kicsi, viszont nem lopakodó cirkálórakétákat, szabad utat engedve számukra a szigeti célpontokhoz. A Mount Takpochao tetején felállított

keresőradar csupán harmincmérföldnyi távolságban szúrta ki őket a remélt száz helyett, miközben a sziget felé tartó vadászgépeket is igyekezett megszámolni. Ez bonyolult feladatot rótt a három kezelőre. De jól képzett szakemberek voltak, akik felnőttek a követelményekhez. Egyikük riadóztatta a sziget Patriot-rakéta ütegeit.

*

A hadművelet első része jól ment. Sanchez látta, hogy az álló vadászrepülő-őrjáratot veszteség nélkül megsemmisítették, és azon gondolkodott, vajon az ő egyik rakétája talált-e célba. Ezt sosem lehet tudni. A következő feladat a japán radarrepülőgépek leszedése volt, még mielőtt a többi vadászgép megérkezik. Ennek kivitelezéséhez egy négy Tomcatból álló egység száguldott egyenesen feléjük, az összes rakétáikat bevetvén a feladathoz.

Túl bátrak, hogy megmeneküljenek, gondolta Sanchez. A japán Hawkeye-eknek vissza kellene vonulniuk az őket védő Eagle-ekkel együtt, de ezek nem vártak társaikra, hanem a legjobb vadászrepülőök szellemében felvették a harcot. Talán azt hiszik, igazi bombázás készül, és nemcsak vadászportya.

Miután a négyes oldalszárny teljesítette küldetését, kilőtte a radarmadarakat, s visszatért *John Stennis*re, hogy a gépek feltankoljanak üzemanyaggal és fegyverekkel. Most már csak amerikai radar volt a levegőben.

*

A radarkezelők megértették, hogy a rakéták többsége rájuk és nem a repülőtérré irányul. Nem tettek rá

megjegyzést egymást között. Nem volt rá idő. Figyelték, mint zuhannak le az E-2-esek, de túl messzire voltak ahhoz, hogy sejtsék a pontos okát. A megmaradt AEW-gép még a Kobler kifutópályáján várakozott. A vadászok igen sietősen szálltak fel, az első már a távoli amerikai gépek felé közeledett, amelyek meglepő módon a várakozás ellenére nem feléjük tartottak. Most Guam jelentkezett be rádión. Információt kértek, ugyanakkor közölték, hogy a vadászai igyekeznek felfelé, hogy megbirkózzanak a támadással.

– Közd a Koblerrel, hogy azonnal indítsa az E-2-esét – mondta a rangidős tiszt az irányító furgonban. A furgonjuk százyardnyira állt a radaradótól, de még nem kötötték be. A következő hétre volt tervbe véve.

*

– Húha! – jegyezte meg Chavez.

Most odakint voltak. Néhány bölcs lélek kicsapta az áramot a szigetnek azon a részén, ahol ők tartózkodtak, így kijöhettek a házból, hogy jobban lássák a fényshow-t. Tőlük félmérföldnyire az első Patriot kilőtte a rakétáit. Pár másodperccel később újabb három sorozat követte.

– Cirkálórakéták! – Ez a megjegyzés Burroughstól származott. – Úgy tűnik, észak felől.

– Lefogadom, hogy a dombon lévő radar ellen mennek – gondolkodott hangosan Clark.

Egy villanássorozat fénye rajzolta ki a tőlük keletre eső magaslatot. A robbanások döreje néhány másodperccel később remegtette meg a levegőt. Újabb Patriotokat lőttek fel, és a civilek figyelték, amint az üteg személyzete újabb rakétavetőt állít fel a teherautó-hordozóra. Azt is láthatták,

hogy túl sokáig bibelődnek vele.

*

Most indították az első húsz Tomahawkot. Pusztán háromméternyire süvítettek a hullámok felett Saipan keleti partvidékének meredek sziklaszirtjei felé. Automatizált fegyverek lévén se detektálni, se kikerülni nem tudták a rájuk irányuló tüzet. A Patriot-rakéták első tizenkettes hulláma jól végezte a dolgát, és tüzet kilőtt közülük. A megmaradt tíz viszont felfelé emelkedve ugyanazt a helyet vette célba. További négy cirkálórakéta ütközött Patriottal, egy ötödik pedig Laolao Kattannál a parti sziklafalnak csapódott. Ezen a ponton a SAM-radarok elvesztették őket. Az ütegparancsnokok figyelmeztették ugyan a radarosokat, de túl késő volt, már nem segíthettek rajtuk. Ötezer font súlyú töltetek robbantak fel a Mount Takpochao felett.

*

– Ez majd ellátja a bajukat – mondta a hang elültével Clark, aztán csak fülelt.

Most már mások is kijöttek házaikból, és örömteli kurjongatások nyomták el a dombtetőn lévő katonák kiáltását.

Alattuk még mindig rohanvást szálltak fel a vadászgépek a Koblerről, általában párosával, de magányosan is. Legutoljára a megmaradt Hawkeye hangját hallották, amely a már halott radarszemélyzet tanácsa ellenére utolsónak maradt.

Néhány percig csend honolt a sziget felett. Az emberek lélegzethez jutottak, és az éjféli dráma második felvonását

várták.

*

A USS *Pasadena* és három másik SSN a parttól csupán ötvenmérföldnyire antennamélységig emelkedett, és hat-hat rakétát lőtt ki. Némelyik Saipant vette célba; négy Tiniant, kettő pedig Rotát. A többi a guami Andersen Légi Támáspont felé süvített a hullámok felett.

*

– Periszkópot fel! – adta ki a parancsot Claggett. Felszisszent a keresőperiszkóp hidraulikája. – Jó! – szólt a parancsnok, amint a szerkezet teteje elérte a vízfelszínt. Lassan fordult, fényeket keresett az égbolton. Semmi.
– Oké. Most az antennát! – Újabb szisszenés jelezte az UHF-korbácsantenna emelkedését. A kapitány a periszkópon tartotta a szemét. Aztán intett a jobb kezével.
– INDY CARS, itt VEREM STÁB, vége – mondta egy mikrofonba a híradó tiszt.

*

– Hál' istennek! – sóhajtott fel a mikrofonját állítgatva Richter. – VEREM STÁB, itt INDY VEZÉR, igazolja magát, vége.
– Foxtrot Whisky.
– Charlie Tango – felelte a rádiókódokat ellenőrizve Richter. – Ötre vagyunk, és jól jönne egy ital, vége.
– Készenlétben – hallotta a választ.

*

– Hajót a felszínre – parancsolta Claggett. – Figyelem – mondta a mikrofonba –, felemelkedünk a felszínre. Harci

állásokat fenntartjuk. Szárazföldi legénység felkészül.

A hajó közepe táján a vészlejárat és a ballisztikus rakéták irányító csomagjának nagyobb nyílása mellé helyezték el a szükséges felszerelést. A *Tennessee* egyik kárellenőrző csoportja állt készenlétben, és egy őrmester kezeli majd a rakétatér fölötti ládában megbúvó üzemanyagtümlő-csatlakozót.

*

– Hát ez meg mi? – tudakolta a rádión INDY KETTŐ.

– Vezér, itt a hármás. Helikopter északról. Ismétlem, helikopter északról. Jó nagy.

– Szedd le! – adta parancsba azonnal Richter. Itt nem lehetnek baráti helikopterek. Megfordult és feljebb emelkedett, hogy maga is vessen rá egy pillantást. Még a stroboszkópjai is be voltak kapcsolva a fickónak. – VEREM STÁB, itt INDY VEZÉR, észak felől helikopterforgalom. Mi legyen? Vége.

*

Claggett ezt nem hallotta. A *Tennessee* tornya éppen akkor bukkant a felszínre, és a kapitány a torony tetejére vezető lépcsőnél állt. Shaw vette kézbe a mikrofont.

– Valószínűleg egy ASW a rombolóról, amelyet elsüllyeszttünk... Lőjék le! Lőjék le, most!

– Légi radar északra – jelentette egy másodperccel később az egyik ESM-technikus. – Fedélzethez közelítő helikopterradar.

*

– Kettes, szedd le, most! – továbbította a parancsot Richter.

– Útban vagyok felé, Vezér – felelte a második Comanche. Megfordult és lefelé buktatta az orrát, hogy növelje a sebességet. Bárki legyen is, nagyon rosszul jár. A pilóta fegyvert választott. A gépe alatt lévő húsz milliméteres löveg kibukkant kenyszerű házából, és előrefordult. A célpont öt mérföldre volt tőle, és nem tudott a támadásra készülő helikopterről.

A Kettes pilótája látta, hogy egy Sikorsky az, az UH-60-as tengerészeti változata, nagy célpont. Meglehet, hogy ugyanabban a connecticuti üzemben szerelték össze, ahol az ő gépét. A Comanche rögtön tűz alá vette a másik helikoptert, s remélte, hogy eltalálja, még mielőtt az rádión jelenthetné. Nincs rá sok esély, és a pilóta káromkodott, amiért nem Stingerrel támadott, de most már eső után köpönyeg. Sisakcélkeresztjét a célra állítva, ötven lövedéket lőtt ki, melyek legtöbbször a közeledő szürke helikopter orrát találta el. Azonnal meglett az eredménye.

– Kilőve – jelentette. – Elkaptam, Vezér.

– Értettem. Hogy állsz üzemanyaggal?

– Harminc percre elég – felelte a Kettes.

– Körözz, és tartsd nyitva a szemed! – utasította a Vezér.

– Értettem, Vezér. – Amikor kilencven méterre ért, újabb váratlan meglepetés érte. – Vezér, itt a Kettes. Radar északra, a rendszer szerint a haditengerészeté.

– Óriási! – morogta a tengeralattjáró felett köröző Richter. A hajó elég nagy volt, hogy leszálljon rá, viszont mennyivel könnyebben menne, ha ez az istenverte alkotmány nem úgy imbolyogna, akár a söröshordó egy ír bulin. Richter a hajó hátsó része felől közeledett, és leengedte kerekeit a

landoláshoz.

*

Sanchez arra gondolt, hogy úgy sorakoztak most fel, mint egy páncélos vitézekből álló sereg. A japánok Saipan legészakibb csúcsától kétszáz mérföldnyire, az amerikaiak pedig száz mérfölddel mögötte. Mindkét oldal rendelkezett radarokkal, mindkét oldal láthatta és megszámlálhatta a másik erejét. Csak azon múlt, ki teszi meg az első lépést. A japánok hátrányban voltak, és tudtak róla. A megmaradt E-2C-jük még nem volt helyzetben, s ami még rosszabb, nem lehettek biztosak benne, ki az ellenség. A Sanchez parancsnoksága alatt lévő Tomcatek indultak elsőnek és kapaszkodtak fel a magasba, hogy kilőjék a meglévő Phoenix rakétáikat. Ötvenmérföldnyi távolságból tüzeltek, és több mint száz fegyver szállt sárga lángok fényébe burkolózva a magasba, majd csúccsal a föld felé fordultak, miközben a repülőgépek, amelyekről kilőtték őket, visszavonultak.

Ez volt a jeladás az általános harcra. A taktikai helyzet világos volt, aztán zavarosabb lett. A japán vadászgépek szintén maximális sebességre kapcsoltak, hogy megközelítsék az amerikaiakat, abban a reményben, hogy alábukva kivédik a Phoenixeket, és kilőhetik a saját rakétáikat. Ez a hadmozdulat kiváló időzítést igényelt, amit viszont nehéz volt véghezvinni tapasztalt légi támogatás nélkül, amelyre nem számíhattak.

*

Képtelenség lett volna haditengerészeket kiképezni, hogy elég gyorsan elvégezzék a feladatot, ezért aztán egy

csoport tengerész tartotta a szárnyakat, miközben a szárazföldi hadsereg gyakorlott földi legénysége az első Comanche oldalához csatlakoztatta azokat. Aztán a tartályok nyílásához húzták az üzemanyagtömlőket, bekapcsolták a hajó szivattyúit, és a lehető leggyorsabban feltöltötték az összes tankot. Egy másik tengerész közönséges kábel végén lévő telefonkészüléket nyomott Richter kezébe.

– Hogy ment, szárazföldiek? – kérdezte Dutch Claggett.

– Elég izgalmasan. Van kávéjuk? Esetleg forró...

– Már úton is van, katona. – Claggett leszólt a konyhába.

– Kié volt az a helikopter? – kérdezte ismét a tankolást figyelve Richter.

– Úgy egy órája el kellett süllyesztenünk egy rombolót. Útban volt. Gyanítom, hozzá tartozott a helikopter. Készen áll, hogy elismételje a célállomásukat?

– Nem Wake az?

– Nem. Huszonöt mérföldnyire északra egy anyahajó várja magukat. Ismétlem, kettes-ötös észak, egyes-ötös-nulla kelet.

Richter kétszer elismételte a koordinátákat. Egy egész anyahajó, amire leszállhat? A francba!, gondolta Richter.

– Értettem, és köszönöm, uram.

– Kösz, hogy elintézték a helikoptert, INDY.

Egy tengerész lépett előre. Megdőngette a gép oldalát, és feltartotta a hüvelykujját. Egy *Tennessee* baseballsapkát is átadott. Richter akkor vette észre, hogy a tengerész ingzsebe kidudorodik. Meglehetősen udvariatlanul lenyúlt, és kihúzta a fél csomag cigarettát. A fiatalember jót

nevetett az irdatlan hangzavarban, és feldobott egy öngyújtót a cigi mellé.

– Kész! – kiáltotta Richter. A fedélzeti legénység hátralépett, de akkor kiugrott valaki a toronynyílásból, és felnyújtotta a kezében tartott termoszt.

Ezután bezárult a gép ajtaja, és Richter elindította a motort. Alig egy perccel később a Comanche felemelkedett, helyet adván a Kettesnek. Fél perc múlva a pilóta már kávéét szűröcsölgetett. Sokkal civilizáltabb volt a szárazföldiek lötytyénél. Egy kis Hennessy bele, és majdnem tökéletes, gondolta.

*

Az AWACS irányítók szerint hat Eagle semmisült meg az első rakétarohamban, két másik megsérült és visszafordult. Sanchez nem láthatta ezt, mert ő távolodott az előrenyomuló ellenséges vadászgépektől. A Tomcatek most a Hornetek számára csináltak helyet. Működött a dolog. A japánok követték őket, távolodtak a szigetüktől, elvezetvén onnan az amerikaiakat. Legalábbis ők így gondolták. Sanchez veszélyt jelző berendezése szerint ellenséges rakéták voltak a levegőben. De amerikai tervezésű rakéták voltak, így tudta, mire képesek.

*

– Hát ez meg mi? – tünődött hangosan Oreza. Először csak egy árnyék volt. A repülőteret valamilyen okból még mindig kivilágították, és Clarkék egy fehér csikra lettek figyelmesek a Kobler kifutópályájának a végénél. Ott élesen megfordult, s az egyetlen betoncsík közepe fölé repült. Aztán megváltozott az árnyék formája:

az orr szinte lerepült, és apró tárgyak szóródtak a betonra. Néhány felrobbant közülük, a többi egyszerűen eltűnt, mert olyan kicsik voltak, hogy csak akkor lehetett látni őket, amikor mozogtak. Aztán újabb árnyék érkezett, majd megint egy, és ugyanaz történt újra meg újra. Az utolsó egyenesen a torony felé tartott. Elvitte a tetejét, s vele együtt a vadászszázad rádióit.

A délebbre eső polgári repülőtér is ki volt még világítva. Négy 747-es állt a terminálnál vagy máshol a rámpán. Úgy tűnt, semmi sem közelít a repülőtérhez. Kelet felől számos rakéta világította meg a Patriot-üteget, ők azonban kilőtték az első tölteteket, és a legénység most állította fel és csatlakoztatta a parancsnoki furgonhoz az újabb kilövőket, ami viszont időbe tellett. Érték el találatokat, de nem eleget.

– Nem a SAM-ek ellen jönnek – jegyezte meg Chavez, miközben arra gondolt, hogy igazán fedezékbe kéne húzódnuk, de senki sem ment, mintha ez az egész valamiféle pompás július 4-i tűzijáték volna.

– Kikerülik a civil területeket, Ding – felelte Clark.

– Jó kis trükk. Mellesleg mi ez a Kelly dolog?

– A valódi nevem – válaszolt a társa.

– Hányat nyírtál ki azok közül a csirkefogók közül, John? – tudakolta Oreza.

– Mi van? – kérdezte Chavez.

– Régen, amikor mindketten kölykök voltunk, a főnököd egy kis privát vadászatot rendezett. Ha jól emlékszem, kábítószer-kereskedők voltak.

– Sosem történt meg, Portagee, de tényleg. – Clark vigyorogva rázta a fejét. – Szóval, semmi olyan, amit bárki

bizonyíthatna – tette hozzá. Tudod, hogy meghaltam. Néhány másodperccel később valakinek eszébe jutott, hogy a sziget déli végén is kikapcsolják az áramot.

*

A *Mucu* helikopterének még sikerült jelentenie, hogy egy tengeralattjáró van a felszínen. A Kongo ennek hallatán felküldte a Seahawkját, amely most délről közeledett. Két P-3C-S Orion tengeralattjáró-elhárító repülőgép úgyszintén, de a két torpedót szállító helikopter ért oda először. A repülőgép hatvan méter magasságban bekapcsolt stroboszkóplámpákkal repült.

– Nagy itt a forgalom – jegyezte meg Richter. Ő százötven méteres magasságban volt, amikor új célpontot látott a horizonton. – VEREM STÁB, itt INDY VEZÉR, egy másik helikopter van a szomszédságunkban.

– Lőjék le!

– Vettem. – Richter növelte a sebességét. A haditengerészetnek sosem voltak gondjai a döntéshozatallal. Richter egy Stingert választott, és öt mérföldről tüzelt. Bárki volt is, nem számított ellenséges repülőre a térségben, és a hideg víz nagyszerű háttérrel nyújtott a hőkereső rakéta számára. A Seahawk a tengerbe zuhant, Richter pedig azon tűnődött, vajon lehetnek-e túlélők.

Már a Kettes is a levegőben volt. Richter búcsúzóul alacsonyán átrepült a tengeralattjáró felett, majd elindult a randevúra. Másra nem maradt se ideje, se üzemanyaga.

*

– Mit szól hozzá, hogy repülőgép-anyahajó lettünk? –

kérdezte Ken Shaw, miközben a harmadik, egyben utolsó látogató tankolását fejezte be a fedélzeti legénység. – Még gépeket is leszedtünk, meg minden.

– Csak éljük meg, hogy ismét tengeralattjárók legyünk – felelte feszülten Claggett.

Két perccel később a fedélzet szinte teljesen üres volt. Egy őrmester a tengerbe lökte a fölöslegessé vált felszereléseket, intett a toronynak, és eltűnt az egyik fedélzeti nyílásban.

Claggett még egyszer körülnézett.

– Lemerülünk – mondta a mikrofonba. – Tűnjünk el innét!

*

– Ez egy tengeralattjáró – mondta a hadnagy. – Merül... elárasztja a ballaszttankjait.

– Távolság?

– Ahhoz élesben kell dolgoznom – figyelmeztette a szonártiszt a kapitányt.

– Akkor csinálja! – sziszegte Ugaki.

– Mik azok a villanások? – kérdezte a másodpilóta. – A repülési útvonaluk horizontján túl látszottak bal kéz felől. A távolságukat nem lehetett megmondani, de bármilyen messze voltak is, ragyogó fénnel villantak fel, és az egyik, mint egy fénycsóvát maga után húzó üstökös, a tengerbe zuhant. Egyre több sárgásfehér, többnyire jobbról balra haladó sáv törte meg a sötétséget. Most már értette a másodpilóta. – Ó!

– Saipan torony, itt a JAL hetes-nulla-kettes, kétszáz mérföld távolságból. Mi történik? Vége. – Semmi válasz.

– Visszafordulunk Naritába? – kérdezte a másodpilóta.

– Nem! Azt nem tesszük – felelte Szato Toradzsiro.

Szato Siro őrnagy radarja több mint húsz célpontot mutatott, csak hogy a rakéta távolságán kívül, s noha a századából akadtak olyanok, akik kilőtték az AMRAAM-jaikat, ő jobb lehetőségre várt. Ami szervezett csataként indult, most vad csetepatévá vált. Az egyes vadászgépek teljesen a maguk feje után mentek, mint szamurájok a sötétben. Szato őrnagy a legközelebbi villogó pontot kiválasztván észak felé fordult. Kilőtte a rakétáit, majd éles kanyarral délnek vette az útját. Ez egyáltalán nem olyan volt, mint ahogyan remélte. Nem tisztességes harc, ahol tudás áll tudással szemben a tiszta égbolton. Ez kaotikus összecsapás volt az éjszaka sötétjében, és ő egyszerűen nem tudta, ki nyert vagy veszített. Most meg kellett fordulnia és el kellett futnia. Nem futamodott meg, hanem az amerikaiak olyan távolra csalták el őket, hogy alig maradt üzemanyaga, amivel a hazai repülőtérig eljuthat. Sosem fogja megtudni, hogy célba találtak-e a rakétái. A fenébe! Még egyszer felgyorsított, balra tartott, hogy utat adjon a délről előrenyomuló vadászgépeknek. Valószínűleg ők jönnek Guamról. Szerencsét kívánt nekik.

*

– PULYKA, itt PULYKA VEZÉR. Harcérintkezést megszakítani, most! Ismétlem, harcérintkezést megszakítani, most! – Sanchez jóval az akció mögött volt, s azt kívánta, bár csak a Hornetjében lenne a nagyobb Tomcat helyett. Kapta a visszajelzéseket, s noha néhány gépet elveszített, és a csata nem teljesen úgy zajlott, ahogyan szeretne volna, tudta, hogy sikeres volt. Északra

tartott, hogy elhagyja a térséget, s az üzemanyagjelzőjére pillantott. Akkor látta meg tíz óránál a stroboszkóplámpákat, és abba az irányba fordult.

– Jézusom, Bud! Ez egy légi járat – mondta a radartisztje.

– JAL jelzéssel. – Ehhez semmi kétség sem fért: a magas vezérsíkra stilizált vörös daru volt festve.

– Jobb lesz, ha figyelmeztetjük. – Sanchez bekapcsolta a saját stroboszkópjait, és az ajtó felőli oldalról közelített. –

JAL-747, JAL-747, itt az Egyesült Államok haditengerészetének repülőgépe az ajtó felőli oldalánál.

– Kik maguk? – kérdezte egy hang a védett frekvencián.

– Az Egyesült Államok haditengerészete vagyunk, tudatjuk, hogy itt csata folyik. Javaslom, forduljanak meg és repüljenek vissza. Vége.

– Ahhoz nincs elegendő üzemanyagom.

– Akkor Iwo Jima a magának való hely. Van ott egy reptér, de vigyázzon a kifutópályától délnyugatra lévő rádiótoronyra! Vége.

– Köszönöm – hangzott az érdes válasz. – A repülési tervem szerint haladok tovább. Vége.

– Seggfej! – Sanchez ezt már nem a rádióba mondta, mindazonáltal a mögötte ülő teljesen egyetértett vele. Egy igazi háborúban egyszerűen lelőtték volna. De ez nem volt igazi háború, legalábbis néhányan így határoztak. Sanchez sosem fogja megtudni, hogy mekkora hibát követett el.

*

– Ez nagyon veszélyes, kapitány.

– Iwo Jima nincs kivilágítva. Majd nyugatról közeledünk és biztonságban leszünk – mondta Szato kapitány, akit nem

indított meg, amit hallott. Nyugat felé módosította az irányt, és a másodpilóta békén hagyta őt.

*

– Aktív szonár, irány nulla-egyenes-nulla, alacsony frekvencián, valószínűleg tengeralattjáró. – Ez nem volt jó hír.

– Gyors tüzelés! – adta ki azonnal a parancsot Claggett. Könnyörtelenül gyakoroltatta ezt a legénységgel, és a rakétahordozó tengeralattjárók rendelkeztek a flotta legjobb torpedósaival.

– Négyes vetőcső betöltve – felelte az illetékes tengerészaltiszt. Parancsra aktiválták a torpedót. – Négyest elárasztani! Vetőcső elárasztva, lövedék élesítve.

– Kezdeti irány nulla-egyenes-nulla – mondta a térképet tanulmányozva a tiszt, amely nem árult el sokat. – Kábeleket elvágni, aktiválást ezerre beállítani.

– Beállítva.

– Tűz! – vezényelt Claggett.

– Négyes tűz, Négyes kilőve.

*

– Távolság négyezer méter – jelentette a szonártiszt. – Nagy, víz alatti célpont... kilőtték.

– Ezt mi is megtehetjük. Egyes, kettes, tűz! – kiáltotta Ugaki. – Kormányt teljesen balra – mondta abban a pillanatban, amikor a második vetőcső is üres lett.

*

– Torpedó a vízben! Két torpedó a vízben, irány nulla-egyenes-nulla. A torpedók kereső módban vannak – jelentette a szonáros.

– Ó, a francba! Mi voltunk itt előbb – jegyezte meg Shaw. A szárazföldi hadsereg fedélzeten lévő tisztje és rangidős őrmestere épp most jöttek a harcközpontba, hogy megköszönjék a kapitánynak a helikopterfeladatban nyújtott segítségét. Rémulten álltak meg az ajtóban, érezték a helyiségben izzó feszültséget.

– Hatinches helyiség, csalit kilőni, most!

– Kilövés, most! – Egy másodperccel később a sűrített levegő szisszenése hallatszott.

– Van betöltve MOSS? – kérdezte Claggett, noha éppen ő adott rá utasítást.

– A kettes vetőcső, uram – válaszolt a fegyvertechnikus.

– Felpörgetni!

– Megtörtént, uram.

– Helyes. – Claggett kapitány nagyot sóhajtott, és gondolkodási időt engedélyezett magának, bár nem sokat. Milyen okos lehet az a japán „hal”? A *Tennessee* tíz csomóval haladt, lemerülés után nem változtatott irányt, sem sebességet, és kilencvenméteres úszómélységben volt.

– Három lövedékes szórást kilövésre betölteni!

– Előkészítve, uram.

– Torpedósok, állítsák a MOSS-t kilencven méterre, olyan kis köröket írjon le, amelyeneket ebben a mélységben csak lehet, abban a pillanatban aktiválják, amint elhagyja a vetőcsövet.

– Készenlétben... vetőcső elárasztva.

– Kilövés!

– A MOSS kilőve, uram.

– Szórást kilőni, most!

A *Tennessee* ismét megrázkódott, amikor a három csalit a torpedócsalétek után a vízbe lőtték. A közeledő torpedó most igen vonzó hamis célpontot követhetett.

– Hajót a felszínre! Kényszerfelmerülés.

– Kényszerfelmerülés, értettem – válaszolt a hajófőnök. – Teljes emelkedés a felszínre!

– Teljes emelkedés, értettem – ismételte a kormányos.

– Szonár a kormányznak, a közeledő torpedók még mindig füttyülnek és figyelnek. A mi távolodó lövedékünk most folyamatosan füttyül.

– Az ő haluk olyan, mint egy korai Mark 48-as – mondta nyugodtan Claggett. Nehezen erőltette magára ezt a nyugalmat, de a legénység talán nem vette észre. – Emlékezzenek a 48-as három szabályára: valódi célpont kell neki, nyolcszáz yardnál messzebb, és ismernie kell az irányt. Kormány, mindent leállítani!

– Mindent leállítani, értettem. Gépház válaszol, uram, minden leállt.

– Nagyszerű! Most hagyjuk, hadd lebegjen – mondta a kapitány. A szárazföldi hadsereg embereire nézett, és rájuk kacsintott. Azok meglehetősen sápadtak voltak. Ami azt illeti, a feketékkel nem történhet meg az ilyesmi, gondolta Claggett.

A *Tennessee* harmincfokos szögben felfelé lendült, nagymértékben lecsökkentve ezzel a sebességét, és olyan hirtelen, hogy számosan majd felbuktak. Claggett a piros-fehér periszkópkerékbe kapaszkodott, hogy megálljon a

lában.

– Mélység?

– Most értünk a felszínre, uram – jelentette az első tiszt. Egy másodperccel később külső zajok rohanták meg őket, majd a tengeralattjáró gyomrot felkavaró hirtelenséggel visszazuhant.

– Ultracsendet!

A propellert már leállították. A *Tennessee* a felszínen úszkált, miközben kilencvenméteres mélységben és félmérföldnyivel mögötte a MOSS a csalibuborékok körül körözött. Claggett minden tőle telhetőt megtett. Az egyik tengerész cigarettát akart kivenni a zsebéből, aztán rájött, hogy odafent megszabadították a bagójától.

– A töltetünk nyérésben van – jelentette a szonáros.

*

– Jobbról – mondta nyugalmat erőltetve magára Ugaki. Az amerikai torpedó, akárcsak az övé, egyenesen keresztülfutott a csaliterületen. A kapitány körülnézett a vezérlőhelyiségben. Minden tekintet rászégeződött, ahogyan máskor is, csakhogy ezúttal, noha ő volt előnyösebb helyzetben, a másik hajó lőtt először. Elég volt a radartérképre néznie, hogy megértse, sosem fogja megtudni, vajon sikeres volt-e élete második tengeralattjáró-támadása. – Sajnálom – mondta a legénységének. Néhányuknak még volt ideje, hogy rábólintson a kapitány végső, őszinte bocsánatkérésére.

*

– Találat! – mondta a szonáros.

– Köszönöm, szonár – igazolta vissza Claggett.

- Az ellenség hala alattunk köröz, uram... úgy tűnik... igen, a csalit üldözik... veszünk néhány pityegést, de...
- De a korai 48-asok nem követnek álló felszíni célpontokat, őrmester – mondta csendesen Claggett. Talán ők ketten vettek levegőt a hajón. Nos, esetleg Ken Shaw is, aki a fegyverpanelnél állt. Az csak rosszabb, ha az ember nem hallhatja egy torpedószonár ultraszonikus hangját.
- Ez az átkozott izé egy örökkévalóságig fut.
- Aha! – bólintott Claggett. – Küldjék fel az ESM-et! – tette még hozzá. A szenzorárboc azonnal felemelkedett, és az emberek összerezzenek a zajtól.
- Hű, kapitány, légi radar, hármás-ötös-egyes irányban.
- Erőssége?
- Kicsi, de erősödik. Valószínűleg egy P-3-as, uram.
- Remek!
- Ez már túl sok volt a szárazföldi hadsereg tisztjének.
- Csak némán ülünk? – kérdezte.
- Pontosan.

*

Szato főként emlékezetből hozta le a 747-est. A kifutópályán semmi fény, a hold viszont eléggé világított ahhoz, hogy lássa, mit csinál. A másodpilótát ismét lenyűgözte a kapitány tudása, amikor a repülőgép leszállólámpái visszatükrözödték a földön lévő reflektorokról. A leszállás a pálya középvonalától kissé jobbra sikerült, amire azonban a végére értek, Szato egyenesbe hozta a gépet. Szokásától eltérően ezúttal nem nézett alárendelt tisztjére. Éppen a gurulópályára vitte a gépet, amikor valami hatalmasat villant a távolban.

Szato őrnagyé volt a Koblerre visszatérő első Eagle, de két sérült gép mellett repült el útközben. Láta, hogy a földön tevékenykednek, a rádióban azonban összefüggéstelen beszélgetést hallott. De nem volt sok választása. Az összes üzemanyagszint-jelző műszere majdnem nullán állt. A pilóta fények nélkül is a helyes siklóleszállást választotta, és pontosan a megfelelő helyen ért földet. Nem láthatta a labda nagyságú robbanószert, amelybe a gép orra beleütközött. Az orr levált, az Eagle megcsúszott és kipörgött a futópálya végéről. Ahhoz épp elég gőz volt még a tankokban, hogy lánggra lobbanjon. Aztán egy hatalmas robbanás szétszórta a gép részeit a Kobler kifutópályáján. Egy Szato mögött fél mérfölddel repülő második Eagle szintén kis bombába ütközött és felrobbant. A megmaradt húsz vadász elkanyarodott, rádión kértek utasítást. Hatan a polgári repülőtér felé fordultak, a többi a Tinianon lévő két nagy kifutópályához közelített, de nem tudták, hogy egy sorozat Tomahawk rakéta azokat is megszórta robbanóanyagokkal. Durván a gépek fele élte túl a leszállást anélkül, hogy bármivel is ütközött volna.

Chandraskatta admirális a radarmonitort figyelte vezérlőhelyiségében. Hamarosan vissza kell hívnia a vadászgépeit. Nem szerette kockára tenni a pilótái életét éjszakai hadműveletekben, de az amerikaiak nagy erővel voltak fent. Újabb erődemonstráció. És ha akarnák, biztosan megtámadhatnák és lerombolhatnák a flottáját.

De most? Amikor háborúban áll Japánnal, Amerika egy újabb harci tevékenységbe kezdene? Nem. Chandraskatta kételtű hadereje most a tengeren tartózkodott, és két nap múlva naplementekor eljő az idő.

*

A repülőszemélyzetek még sosem vezettek ilyen alacsonyan B-1-eseket. Tartalékosok voltak, főként légi járatok pilótái, akiket a különösen jóakarátú Pentagon (néhány kongresszusi tag tanácsára) évek óta első ízben jelölt ki valódi harci feladatra. A szárazföld feletti bombázógyakorlatokon nem kevesebb mint hatvanméteres standard behatolási magasságban repültek, vagy inkább kilencvenen, hiszen még a kansasi farmokon is akadnak szélmalomok, és az emberek a legképtelenebb helyeken állítanak fel rádiótornyokat – a tengeren azonban nincsenek. Itt tizenöt méteres magasságban repültek. A nyolcas csoport délnek tartott, a négyes pedig északnyugatnak. Nagymérvű elektronikus tevékenység folyt a gépek felett, elegendő ahhoz, hogy idegessé tegye a pilótákat, noha őket még nem találták meg. Mach-1 fölött repültek, és annyira alacsonyan, hogy a bombázók olyan kondenzcsíkot húztak maguk után, amely inkább egy meghatározatlan osztályú versenycsónakéra hasonlított, s talán némi halat is megfőzött útközben...

Ott.

*

– Északról alacsony szinten kontaktusok.

– Hogyan? – Az admirális felpillantott. – Távolság?

– Húsz kilométernél kevesebb, és nagyon gyorsan jönnek.

– Rakéták?

– Ismeretlen, admirális.

Chandraskatta a radartérképre nézett. Ott voltak a kontaktusok, az amerikai fedélzeti repülőgépekkel ellentétes irányban. A vadászgépei nem voltak abban a helyzetben, hogy...

– Közeledő repülőgép – hangzott egy megfigyelő kiáltása.

– Támadás? – kérdezte Mehta kapitány.

– Parancs nélkül lövet? – Chandraskatta az ajtóhoz rohant, és épp időben ért a fedélzetre, hogy lássa a vízen a fehér csíkokat...

*

– Akkor most feljövök – mondta közvetlenül a repülőgép-anyahajó hídja fölött a pilóta. Hátrahúzta a botkormányt, s amikor a híd eltűnt a gép orra alatt, ellenőrizte a magasságjelző műszerét.

– Húzz fel! – mondta megszokott szexi hangján a figyelmeztető rendszer.

– Már megtettem, Marylin. – A TWA-pilóta számára ez egy Marylin hangja volt. A férfi ezután a sebességét ellenőrizte: éppen kilencszáz csomó alatt. Húha! Ez a nagy madár akkora zajt fog csapni, hogy...

*

A hatalmas repülőgép hangrobbanása szinte egy bombáénál is nagyobb volt. Ledöntötte lábáról az admirálist, betörte a jóval a feje fölött lévő kormányház üvegeit, de tönkretett egyéb fedélzeti berendezéseket is. Pár másodperccel később újabb hangrobbanás hallatszott, majd még több, amint a masszív repülőgépek átviharzottak

a flottája felett. Chandraskatta kissé megszedült, amikor felállt, és mindenütt tört üvegeket látott csillogni a repülőfedélzeten, miközben fedél alá igyekezett. Valahogy tudta, hogy a hídon a helye.

– A radarnak vége – hallotta egy tengerészaltiszt hangját.

– Admirális! – szólította meg egy híradós hadnagy. – Telefon.

– Ki az? – kérdezte Chandraskatta.

*

– Itt Mike Dubro. Legközelebb nem tréfálunk. Felhatalmazásom van rá, hogy közöljem önnel, az Egyesült Államok nagykövete most találkozik az önök miniszterelnökével...

*

– Mindenkinek legjobban felfogott érdeke, hogy a flottájuk befejezze a hadműveleteit – mondta a szokásos bemutatkozó kellemkedés után az egykori pennsylvaniai kormányzó.

– Tudja, hogy nem parancsolhatnak nekünk.

– Ez nem parancs volt, miniszterelnök asszony, hanem megjegyzés. Felhatalmaztak arra is, hogy közöljem önnel, miszerint kormányom az ENSZ Biztonsági Tanácsának sürgős, soron kívüli összehívását kérte, hogy megvitassák az önök azon nyilvánvaló szándékát, hogy megtámadják Sri Lankát. A magunk részéről fel fogjuk ajánlani a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Államok haditengerészetének szolgálatait Sri Lanka szuverenitásának megvédése érdekében. Kérem, bocsássa meg, hogy kertelés nélkül beszélek, de hazámnak nincs szándékában végignézni,

hogy bárki is megsértse Srí Lanka szuverenitását. Mint mondtam, mindenkinek az az érdeke, hogy elkerüljük a fegyveres összecsapást.

– Nincsenek ilyen szándékaink – kötötte az ebet a karóhoz a miniszterelnök asszony, akit meglehetősen meglepett az üzenet határozott egyenessége azután, hogy az előzőre nem reagált.

– Akkor megegyeztünk – mondta udvariasan Williams nagykövet. – Azonnal értesítem erről a kormányomat.

*

Szinte egy örökkévalóságig tartott – ami ez esetben valamivel több mint fél órát jelentett –, amíg az első, majd a második torpedó abbahagyta a körözést, majd a füttyülést. A MOSS nem talált elég nagy célpontot, amelyet megtámadhatott volna, de mást sem.

– A P-3-as radar? – kérdezte Claggett.

– Közeledő detektálási értékek, uram.

– Merüljünk le, Mr. Shaw! Tűnés a felszín alá, és húzzunk el innen.

– Értettem, kapitány. – Shaw kiadta a szükséges parancsokat. Két perccel később a USS *Tennessee* már a víz alatt volt, és öt perccel ezután száznyolcvan méter mélyen, tízcsomós sebességgel délkeletnek fordult. Rövidesen csobbanásokat hallottak, valószínűleg szonárbójákét, de egy P-3-asnak hosszú időbe telik, amíg elegendő adatot generál, hogy támadást indíthassanak. A *Tennessee* ezt már nem várta meg.

Seprűk

– Nem harapással, hanem ugatással? – kérdezte az elnök.

– Ez az elgondolás – felelte a telefont helyére téve Ryan. A szatellitfelvételek megmutatták, hogy a légi csatában elszenvedett veszteségeken túlmenően a japánok további tizennégy gépet veszítettek a repülőterekre kiszórt robbanóanyagok következtében. A legjelentősebb keresőradarjaik nem működtek már, és rengeteg SAM-et kilőttek. A következő nyilvánvaló lépés a szigetek teljes elszigetelése a légi és tengeri forgalomtól, amire a hétvége előtt sor kerülhet. A sajtóközleményt már írták, hátha szükség volna rá. – Győztünk – mondta a nemzetbiztonsági tanácsadó. – Már csak azon múlik, hogy meggyőzzük a másik felet.

– Jól csinálta, Jack – jegyezte meg az elnök.

– Ha lehetőségem lett volna rá, hogy jól végezzem a munkám, uram, akkor ez az egész nem történik meg – felelte pillanatnyi szünet után Ryan.

– Ami azt illeti, Indiát sikerült meggyőznünk, legalábbis Dave Williams faxa erre utal. – Az elnök eltűnődött. – Tehát most hogyan tovább?

– Most az a legfontosabb, hogy véget érjenek a harcok.

– És azután?

– Becsületesen kiutat ajánlunk nekik. – Magyarázata közben Jack örömmel látta, hogy a főnök egyetért vele.

Volt még valami, amit Durling nem hozott szóba, de még gondolkodnia kellett rajta egy keveset. Pillanatnyilag

elegendő volt, hogy Amerika, úgy tűnik, megnyeri ezt a háborút. Ezáltal ő elnyeri az újjavasztását, mert megmentette a gazdaságot, és megvédelmezte az amerikai állampolgárok jogait. Meglehetősen izgalmas volt ez a hónap, gondolta az elnök a szobában lévő másik férfit pillantva, és azon tűnődött, milyen lett volna őnélküül. Miután Ryan távozott, az elnök felhívta telefonon a Dombot.

*

A légi radar újabb előnye, hogy jóval könnyebben számolja a találatokat. Azt nem tudja mindig megmutatni, hogy melyik rakéta melyik gépet lőtte ki, azt viszont igen, amikor eltűnnek a képernyőről.

– Port Royal jelenti, hogy mindenki visszatért – mondta egy hang.

– Köszönöm-felelte Jackson. Remélte, hogy a szárazföldi hadsereg pilótái nem voltak túlságosan csalódottak, hogy egy cirkálón landoltak a *Johnnie Reb* helyett, de neki szüksége van a fedélzetére.

– Huszonhét kilövést számoltam – mondta Sanchez.

Három saját gépe zuhant le, amelyekből csak egy pilóta menekült meg. A veszteségek kevésbé voltak súlyosak a vártnál, mindazonáltal ez a tény nem könnyítette meg a repülőfőnök levélírási feladatát.

– Nem mondhatnám, hogy rosszul ment volna. További tizennégy kapott találatot Tomahawkoktól. Ez kábé a vadászerejük fele, azaz a legtöbb F-15-ösük, és csupán egyetlen Hummerjük maradt. – A hadműveleti csoport parancsnoka átfutotta a többi adatot is: egy rombolót elsüllyesztettek; az Aegis hajók közül azokat, amelyek

rossz helyen tartózkodtak, és befolyásolták a harci tevékenységet; nyolc tengeralattjárót biztosan szétlőttek. A hadművelet elve az volt, hogy leválasszák a karokat a fejről, ahogyan a Perzsa-öbölben tették, és ez a víz felett még könnyebbnek bizonyult, mint a szárazföld felett. – Ha te irányítanád a másik oldalt, mivel próbálkoznál legközelebb, Bud?

– Nem támadhatunk. – Sanchez szünetet tartott. – Bárhogy is vesszük, ez egy vesztes játszma, de amikor utoljára erre jártunk... – A parancsnokára pillantott.

– Ez az, Bud. Álljon készenlétben egy Tom, én repülök a hátsó ülésen.

– Igen, értettem, uram. – Sanchez távozott.

– Azt tervezed, amire gondolok?... – kérdezte homlokát ráncolva Jacksontól a *Stennis* kapitánya.

– Mit veszíthetünk, Phil?

– Egy veszettül jó admirálist, Rob – válaszolt csendesen a kapitány.

– Hol tartjátok a rádiókat ezen a bárkán? – kérdezte kacsintva Jackson.

*

– Hol volt? – tudakolta meglepetten Goto.

– Rejtekhelyen, miután a maga patrónusa elrabolta. – Koga minden bejelentés nélkül besétált, leült, noha nem kínálták helyet, és általánosságban olyan neveletlenül viselkedett, ami megújult hatalmát proklamálta. – Mit hoz fel a mentségére? – kérdezte utódját az előző miniszterelnök.

– Nem beszélhet velem így – tiltakozott Goto, de gyengén hangzottak el a kimondott szavak.

- Bámulatos! Maga romlásba vezette a népünket, de ragaszkodik hozzá, hogy olyasvalaki megadja magának a tiszteletet, akit az ura kis híján megölt. A maga tudtával? – kérdezte könnyedén Koga.
- Természetesen nem... és ki gyilkolta meg a...
- Ki ölte meg a bűnözőket? Nem én – biztosította őt Koga.
- Van itt egy ennél sokkal fontosabb kérdés: mit fog tenni?
- Miért? Még nem döntöttem el.
- Úgy érti, még nem beszélt Jamatával.
- Magam döntöm el a dolgokat.
- Kitűnő! Akkor döntsön!
- Maga nem parancsolhatja meg nekem.
- És miért nem? Hamarosan megint én ülök abban a székben. Választhat: vagy ma reggel beadja a lemondását, vagy ma délután felszólalok a parlamentben, és bizalmatlansági szavazást kérek. Ezt a szavazást nem éli túl. Magának mindkét esetben vége. – Koga felállt, és kifelé indult. – Javaslom, csinálja méltósággal.

*

A repülőtér épületében az emberek sorban álltak a pultoknál, hogy jegyet vegyenek hazafelé. Szato kapitány katonai kísérettel haladt el mellettük. Egy ifjú ejtőernyős hadnagy kísérte, aki nyilvánvalóan még lelkes volt, hogy harcolhat, amit másokról nemigen lehetett volna elmondani az épületben. A várakozó dzsip a katonai repülőtér felé száguldott velük. A bennszülöttek most az utcákra tódultak, nem úgy, mint korábban, és tábláikon távozásra sürgették a „japcsikat”. Néhányat rögtön le kéne lőni a pimaszságáért, gondolta Szato, kinek gondolkodását a

fájdalom vezérelte. Tíz perccel később belépett a Kobler egyik hangárjába.

– Ide, legyen szíves! – mondta a hadnagy.

Szato pilótasapkájával a bal hóna alatt, egyenes háttal ment, szinte sehová sem nézett, szemét a hangár távoli falára szegezte. A hadnagy megállt, és lehúzta a testről a gumilepedőt.

– Igen, az én fiam. – Szato megpróbált nem odanézni. Az arc nem deformálódott el túlságosan, valószínűleg megvédte a sisak, a test többi része azonban megégett, úgy, ahogyan az összeroncsolt vadászgép ülésében csapdába esett. Amikor Szato behunyta szemét, egyetlen gyermekét látta a pilótafülkében összegörnyedve, alig egy órával azután, hogy a bátyja vízbe fulladt. Miért ilyen kegyetlen a sors? És hogy van az, hogy azoknak, akik a hazájukat szolgálták, meg kellett halniuk, miközben egy civileket szállító gépet megvetően átengedtek az amerikai vadászgépek.

– A századparancsnok úgy véli, hogy lelőtt egy amerikai vadászgépet, mielőtt visszatért – mondta a hadnagy. Csupán kitalálta, de mégiscsak mondania kellett valamit.

– Köszönöm, hadnagy. Most vissza kell térnem a gépemhez. – Egy szót sem váltottak a repülőtérré vezető visszaúton. A hadsereg tisztje ott elbúcsúzott Szatótól, és magára hagyta a férfit fájdalommal és méltóságával.

Szato húsz perccel később a gépe fedélzetén volt. A 747-est már felkészítették a repülésre, és biztos volt benne, hogy teljesen megtöltik a hazatérők, akiknek az amerikaiak biztonságos utat ígértek. A vontató eltolta a Boeinget a

többi gép mellől. Egy bennszülött vezette, és a pilóta felé küldött mozdulata, amikor lekapcsolódott a repülőgépről, nem volt kifejezetten barátságos. A végső inzultus azonban akkor érte Szatót, amikor a felszállási engedélyre várt. Egy vadászgép szállt le. Nem kék színű Eagle, hanem egy sötét színű gép, motorburkolatán NAVY [38] felirattal.

*

– Szép leszállás, Bud, sima munka – mondta Jackson, amikor felemelkedett a fülke teteje.

– Az a célunk, hogy elégedett legyen, uram – felelte idegesen Sanchez.

Miközben jobb felé gurult, meglátta a fogadóbizottságot – elvégre az volt – minden tagja zöld gyakorló-egyenruhát viselt, és puskákkal voltak felszerelvek. Amikor a repülőgép megállt, alumíniumlétrát gurítottak mellé. Jackson mászott le elsőként, és a létra alján álló csapatot szabályosan tisztelgett előtte.

*

– Ez egy Tomcat – mondta Oreza, átnyújtva a messzelátót Clarknak. – És az a tiszt nem japán.

– Az egyszer biztos – erősítette meg Oreza kijelentését Clark, miközben a dzsipbe beszálló fekete tisztet figyelte. Vajon milyen hatással lehet ez az ő parancsaira? Vonzó lenne elkapni Jamata Raizót, amikor még az sem kecsegtet sikerrel, hogy jelenlegi utasításainak megfelelően elég közel kerüljenek ahhoz, hogy felbecsüljék ennek a lehetőségét. A saipani helyzetről is jelentést adott, ami viszont, úgy vélte, egészen jó. A japán katonák, akiket aznap reggel látott, a legkevésbé sem voltak vidámak,

néhány tiszt azonban, főként az ifjabbak, igen lelkesnek látszottak a küldetésüket illetően, bármi legyen is az. Egyébként bármely hadseregben erre számíthat az ember a hadnagyoktól.

*

A kormányzó háza a helyi capitoliumi dombon, a kongresszusi központ mellett állt. Jackson erősen verítékezett. A trópusi nap elég forrón sütött, és a parancsnok repülősruhája túl jól szigetelt. Az épület előtt egy ezredes szalutált, és vezette be őt a házba.

Robby Jackson látásból ismerte Arima tábornokot, és emlékezett a Pentagonban látott hírszerződosziájára is. Körülbelül egyazon magasak voltak, és hasonló felépítésűek. A tábornok tisztelgett. Jackson azonban a tengerészeti szabályzatoknak megfelelően hajadonfőtt nem viszonzhatta. Egyébként sem tűnt megfelelő köszöntésnek. Udvariasan biccentett.

– Beszélhetnénk négyszemközt, tábornok?

Arima bólintott. Egy dolgozószoba-iroda kombinációjának nevezhető helyiségbe vezette Jacksont. A parancsnok leült, vendéglátója pedig egy pohár jeges vizet nyújtott át neki.

– A beosztása...

– A 77. hadműveleti csoport parancsnoka vagyok. Úgy értesültem, hogy ön a Saipanon lévő japán haderők parancsnoka. – Robby Jackson egy hajtásra megitta a vizet. Szörnyen bosszantotta, hogy izzad, de semmit sem tehetett ellene.

– Így van.

– Ebben az esetben, uram, azért vagyok itt, hogy

megkérjem, adják meg magukat. – Remélte, a tábornok ismeri a különbséget a „megkérni” és „kérni” igék között, melyek közül az utóbbit szokták használni ilyen alkalmakkor.

– Nem vagyok rá felhatalmazva.

– Tábornok! Amit el szándékozom mondani önnek, az a kormányom álláspontja. Önök elhagyhatják a szigetet békében. Magukkal vihetik a könnyű fegyvereket. A nehéz felszerelésekkel és a repülőgépekkel kapcsolatban később történik intézkedés. Pillanatnyilag azt kívánjuk, hogy amíg helyreállnak a normális kapcsolatok az országaink között, az összes japán állampolgár hagyja el a szigetet.

– Nem vagyok rá felhatalmazva, hogy...

– Két óra múlva ugyanezt mondom majd el Guamon is, és a tokiói amerikai nagykövet most kér találkoztót a kormányától.

– Önök nem képesek visszavenni ezt a szigetet, az összeset pedig még kevésbé.

– Ez igaz – hagyta rá Jackson. – Viszont az is igaz, hogy beláthatatlan időre könnyedén leállíthatunk minden japán kikötőbe érkező vagy onnan induló hajót. Ezt a szigetet is elvághatjuk a légi és tengeri forgalomtól.

– Ez fenyegetés – hangsúlyozta Arima.

– Igen, uram, fenyegetés. Idővel az országa éhezni fog. A gazdasága teljesen leáll. Ez senkinek se jó. – Jackson szünetet tartott. – Eddig a pontig csupán katonák szenvedtek. Ők fizetnek ezért az egészért. Ha tovább folytatódik, akkor mindenki szenvedni fog, de az ön országa mindenekelőtt. Ráadásul mindkét oldalon rossz

érzéseket kelt majd, pedig visszaállíthatnánk a normál kapcsolatokat, mégpedig olyan gyorsan, ahogyan azt a körülmények megengedik.

– Nem vagyok felhatalmazva rá, hogy...

– Tábornok! Ötven évvel ezelőtt mondhatott volna ilyet. Akkor a fegyveres erőik szokás szerint az utolsó emberig harcoltak. Az is szokás volt a fegyveres erőiknél, hogy az elfoglalt területeken úgy bánjanak az emberekkel, hogy azt még önöknek is barbarizmusnak kell tekinteniük. Azért mondom ezt, mert ön minden vonatkozásban tisztességesen viselkedett, legalábbis az információim szerint. Ezt köszönöm önnek, uram – folytatta Jackson színtelen és udvarias hangon. – Most nem '44-et írunk. Én a háború után születtem, ön pedig kisgyerek volt akkor. Ez a fajta viselkedés a múlté. A mai világban ennek nincs helye.

– A katonáim rendesen viselkedtek – mondta Arima, nem tudván, mi mást mondhatna a jelen körülmények között.

– Az emberi élet drága jószág, Arima tábornok. Jóval drágább annál, hogy szükségtelenül elpocsékolják. Harci cselekményeinket katonailag fontos célpontokra korlátoztuk. Nem okoztunk kárt ártatlanokban, ahogyan önök sem. De ha ez a háború folytatódik, megváltozik a helyzet, és a következményei önökre és ránk nézve is keményebbek lesznek. Egyik félnek sem válna a becsületére. Mindenesetre most Guamra kell hogy repüljek. Tudja, hogyan érhet el rádión. – Jackson felállt.

– Meg kell várnom a kormányom utasításait.

– Értem – felelte Robby Jackson. Hálás volt, amiért Arima úgy értette, hogy követni fogja a kapott utasításokat – a

kormányra utasításait.

*

Al Trent rendszerint Sam Fellows, a vizsgálóbizottság kisebbségének rangidős tagja társaságában jött a Fehér Házba, most azonban nem, mivel Sam a másik párt tagja volt. Viszont a saját pártja szenátusi vezetésének egyik tagját ott találta. A választott időpont mondhatni politikai találkozóvá tette a megbeszélést. A Fehér Ház dolgozóinak nagy része már hazament, és az elnök megengedett magának némi lazítást.

– Úgy értesültem, jól mennek a dolgok, elnök úr.

Durling óvatosan bólintott.

– Goto miniszterelnök még nem fogadhatja a nagykövetet. Nem tudjuk biztosan, miért, de Whiting nagykövet szerint nincs ok az aggodalomra. Odaát gyorsan a mi javunkra vált a közhangulat.

Trent elvett egy italt az ovális irodában felszolgáló haditengerészeti stewardtól. A Fehér Ház személyzetének listát kellett vezetnie a fontos emberek kedvenc italairól. Al Trent esetében ez vodka és tonik volt. Finn Absolut vodka, amelyre negyven évvel azelőtt a Tufts Egyetem diákjaként szokott rá.

– Jack szerint egész idő alatt fogalmuk sem volt róla, mibe keveredtek.

– Okos fiú ez a Ryan – jegyezte meg a szenátor. – Ami azt illeti, jó néhány szívességet tett már neked, Roger. – Trent bosszankodva hallotta, hogy a szenátusnak – vagy ahogyan ő szerette hívni, a „felsőháznak” – ez az oszlopos tagja feljogosítva érzi magát arra, hogy privátim tegezze az

elnököt. Tipikus szenátor, gondolta a képviselőház tagja.

– Bob Fowler jó tanácsot adott önnek – kockáztatta meg Trent. Az elnök beleegyezzen bólintott.

– Igaz, és maga ültette a bogarat a fülébe, Al. Így van?

– Bűnös – ismerte el nevetve Trent.

– Nos, van egy ötletem, amihez szeretném megnyerni mindkettőjüket.

*

Checa kapitány rangeregsége déli tizenkét óra tájt ért a fákkal szegélyezett, hóval és sárral borított gyilkos ösvény végére. Egysávos út húzódott alatta. A városkának ez a része bizonyára nyári üdülőhely lehet, gondolta a kapitány. A szállodák parkolói szinte teljesen üresek voltak, noha az egyikben minibusz állt. A kapitány előhúzta zsebéből rádiótelefonját, és beütötte a számot.

– Halló! Senor Nomuri?

– Ó, Diego! Órák óta várok. Milyen volt a hegymászótúra?

– kérdezte nevetve a hang.

Checa éppen a válaszát fogalmazta, amikor a minibusz lámpái kettőt villantak. Tíz perccel később már mindnyájan a buszban voltak, ahol forró italok várták őket, és elég hely ahhoz, hogy átöltözzenek. A hegyről levezető úton a CIA-tiszt rádiót hallgatott, és a katonák láthatták, hogy lazít. Még beletelik egy kis időbe, amire a rangerek is így viselkedhetnek.

*

Szato kapitány újfent tökéletes leszállást hajtott végre a Narita nemzetközi repülőtéren. Kifelé nyugodtnak tűnt, belül azonban üres volt. Robotszerűen végezte megszokott

munkáját, még a másodpilóta gratuláló megjegyzését sem hallotta meg. Ismét a szokásos milliméternyi pontossággal állt meg a géppel. Alig egy perccel később kinyíltak az ajtók, és kiszálltak az utasok. A repülőtér épületének ablakain keresztül láthatták, mekkora tömeg várakozik a kapunál, főleg azoknak a feleségei és gyermekei, akik nemrégiben repültek Saipanra, hogy ottani polgároknak nyilvánítva magukat, szavazhassanak a legújabb japán szigeten. Most azonban másként állt a helyzet, és a családok úgy fogadták őket, mint az elveszetteket, akik ismét biztonságba kerülnek ott, ahová tartoznak. A másodpilóta hitetlenkedve ingatta fejét az egész abszurditásán, és nem tűnt fel neki, hogy Szato arckifejezése mit sem változott. Tíz perccel később a repülőszemélyzet elhagyta a gépet. Kipihent személyzet repül majd vissza vele Saipanra néhány óra múlva, hogy folytassák a különjáratokkal bonyolított exodust.

A repülőtér épülete előtt más várakozókat is láttak. Arckifejezésükből ítélve idegesek voltak, noha sokan a repülőtér ajándékboltjaiba épp most kihordott délutáni újságokat böngészték.

Goto megbukik, Koga alakít új kormányt – volt a főcím.

A nemzetközi kapuknál jóval kevesebben álltak a szokásosnál. Európai és amerikai üzletemberek, akik nyilvánvalóan elhagyni készültek az országot, és sokan ajkukon halvány mosollyal, kíváncsian pásztázták végig tekintetükkel a terminált, főleg a Saipanról érkező járatok utasait. Rájuk voltak írva a gondolataik, különösen a kelet felé induló járatokhoz várakozó utasokra.

Szato is látta ezt. Megállt, egy újságosállványra pillantott, s elég volt a főcímet megnéznie, hogy megértse. Aztán a kapuknál lévő idegenekre pillantva azt motyogta: *gajdzsin...* Két órája ez volt az egyetlen fölösleges szó, amit kiejtett, és nem is szólt többet a kocsijáig. Talán némi alvás segít majd rajta, gondolta a másodpilóta a saját autója felé igyekezve.

*

– Nem kéne visszamennünk, és...

– És mit csináljunk, Ding? – kérdezte Clark a sziget déli felén tett félórás autózás után zsebre vágva a kocsikulcsát.

– Időnként az ember csak hagyja, hogy megtörténjenek a dolgok. Azt hiszem, ez most pont olyan idő, fiam.

– Azt mondja, vége? – kérdezte Burroughs.

– Hát, nézzen körül odakint!

Odafent még mindig röpködtek a vadászgépek. A Kobleron a roncsok eltakarításához készült a takarítószemélyzet, a nemzetközi repülőtér kifutópályáit pedig civil járatok foglalták el. A lakott területről keletre a Patriotok legénysége szintén riadókészültségben volt, mindazonáltal azok, akik nem az irányító furgonokban voltak, kis csoportokba verődve beszélgettek. A sziget különböző részein helybéliek tüntettek, néhány esetben meglehetősen hangosan, de senki sem tartóztatta le őket. Olyan is előfordult, hogy a felfegyverzett katonától támogatott rendőrök udvariasan megkérték a tüntetőket, tartsák magukat távol a katonától, és a helybéliek okosan megfogadták a figyelmeztetést. Clark és Chavez legalább egy tucat ilyen incidenst látott autókázás közben, és mindegyik ugyanarról szólt: a katonák inkább zavartak

voltak, semmint mérgesek. Clark arra gondolt, hogy egy harcra kész sereg katonái nem így viselkednek, s ami még fontosabb, a tisztek szigorú ellenőrzés alatt tartották az embereiket. Nyilván azt az utasítást kapták, hogy tartsák kordában a dolgokat.

– Gondolod, hogy vége? – kérdezte Oreza.

– Ha szerencsések vagyunk, vége, Portagee.

*

Kormányra létrehozása után, Koga miniszterelnök első hivatali ténykedése az volt, hogy magához hívatta Charles Whiting nagykövetet., Whitingnak – kinek az elmúlt négy hete meglehetősen feszültségben és félelemben telt el – az tűnt fel elsőként, hogy az amerikai követséget őrző egység létszámát a felére csökkentették. Hivatali kocsját rendőri kíséret vezette fel a japán parlament épületéig. Televíziós kamerák örökítették meg a nagykövet érkezését a VIP-bejárathoz, ahol két új miniszter fogadta és vezette be az épületbe.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan eljött, Mr. Whiting.

– A magam nevében szólva, miniszterelnök úr, igen örülök, hogy eleget tehettem a meghívásának. – A két férfi kezét rázott, mindketten tudták, hogy számos témát kell megvitatniuk.

– Ugye, tisztában van azzal, hogy nekem semmi közöm nem volt...

Whiting csupán felemelte a kezét.

– Elnézést, uram. Igen, tudom, és biztosíthatom, hogy a kormányom is tisztában van ezzel. Szükségtelen meggyőznie minket a jó szándékáról, hiszen a jelen

találkozó épp ezt bizonyítja.

– És a kormánya álláspontja?

*

Edward Kealty alelnök kocsija pontban reggel kilenckor begördült a külügyminisztérium föld alatti garázsába. A titkosszolgálat ügynökei kísérték a VIP-lifthez, a hetedik emeleten pedig Brett Hanson személyes asszisztense vezette a külügyminiszter irodájának kétszárnyú ajtajáig.

– Szervusz, Ed! – Hanson felállt, és a férfi elé ment, akit immár húsz éve ismert a közéletből.

– Szevasz, Brett! – Kealty nem volt lehangolt. Az elmúlt néhány hét során sok dolognak a végére járt: ma délután megteszi nyilvános bejelentését; bocsánatot kér Barbara Linderstől, és szintén név szerint sok mástól is. Előtte azonban még meg kellett tennie azt, amit az alkotmány előírt. A kabátzsebébe nyúlt, egy borítékot adott át a külügyminiszternek. Hanson átvette és elolvasta a két rövid bekezdést, amelyek tudatták, hogy Kealty lemond hivataláról. Ezután a két régi barát szó nélkül kezet rázott, és Kealty távozott az épületből. Visszamegy a Fehér Házba, ahol személyi stábja már összeszedte a holmiját. Estére az iroda készen áll új lakója fogadására.

*

– Chuck Whiting átadja a feltételeinket, Jack, mégpedig nagy részben azokat, amelyeket maga javasolt tegnap este.

– Akkor számíthat némi politikai viharra, elnök úr – jegyezte meg Ryan, noha belülről megkönnyebbült, hogy Durling hajlandó volt vállalni a kockázatot.

A díszes asztal mögött ülő férfi a fejét rázta.

– Nem hiszem, de ha mégis megtörténnék, felvállalom. Menjenek ki a parancsok a haderőinknek, hogy álljanak le. Csak védekező akciókról lehet szó.

– Rendben.

– Eltart majd egy jó darabig, amíg a dolgok visszatérnek a normál kerékvágásba.

Ryan bólintott.

– Igen, uram, ennek ellenére a lehető legcivilizáltabban intézhetjük a dolgokat. A japán nép sosem támogatta ezt az egészet. A felelősök közül a legtöbben már halottak. Ezt világossá kell tennünk. Óhajtja, hogy én intézzem?

– Jó ötlet. Beszéljünk erről ma este. Mit szólna egy vacsorához? Hozza magával a feleségét is! A változatosság kedvéért privát vacsora lesz – mondta mosolyogva az elnök.

– Azt hiszem, Cathy örülni fog a meghívásnak.

*

Carolyne Ryan professzor épp egy műtét végénél tartott. A műtőnek inkább olyan légköre volt, mint egy elektronikai üzemnek. A doktornőnek még csak gumikesztyűt sem kellett viselnie, és itt a bemosakodási szabályok sem olyanok voltak, mint egy hagyományos sebészeti operációnál. A páciens csupán gyengén kábították el, miközben az operáló orvos a lézerműszer fölé hajolva az utolsó rossz véredényt kereste az idős férfi retinájának a felületén. Zöld fény villant, és az ér már be is volt „forrasztva”.

– Hát ennyi volt, Mr. Redding – mondta betege kezét

megérintve a doktornő.

– Köszönöm, doktor – motyogta kissé álmosan a férfi.

Cathy Ryan kikapcsolta a lézerrendszert, és nyújtózkodva leszállt székéről. A szoba sarkában Andrea Price különleges ügynök még mindig egyetemi gyakornoknak álcázva figyelte az egész procedúrát. A két nő a műtőből kilépve szembetalálkozott a Bismarck-bajusza fölött sugárzó szemekkel mosolygó Bernard Katz professzossal.

– Igen, Bernie? – mondta Cathy Ryan, miközben feljegyzéseket írt Mr. Redding kórlapjára.

– Van hely a kandalló párkányán, Cathy? – Erre a doktornő felpillantott. Katz átadott egy táviratot, amely mind a mai napig az efféle hírek hagyományos hordozója. – Megnyerte a Lasker-díjat, szívem – lelkesedett Katz, és úgy megölelte Cathyt, hogy Andrea Price majdnem a pisztolya után nyúlt.

– Ó, Bernie!

– Megérdemelte, doktor. Ki tudja, talán még ingyenjegyet is kap Svédországba. Tíz év munka. Hát ez óriási klinikai áttörés, Cathy.

Hirtelen más kollégák is előkerültek, tapsoltak, és a doktornő kezét rázták. Carlyne Muller Ryan számára olyan pillanat volt ez, ami felér egy gyermek születésével. Vagy legalábbis majdnem.

Price különleges ügynöknek megszólalt a személyi hívója. A nő a legközelebbi telefonhoz igyekezett, hogy átvegye az üzenetet, és máris visszatérjen főnökéhez.

– Ez tényleg olyan nagy dolog? – kérdezte aztán.

– Hát, a gyógyászatban szinte a legmagasabb rangú

kitüntetés – mondta Katz, miközben Cathy a kollégái gratulációit fogadta. – És megkapja hozzá egy görög szobor szép kis másolatát, Niké istennőét, azt hiszem. Meg valami pénzt is. De amit igazán kap az ember, az a tudat, hogy valóban tett valamit. Cathy nagyszerű orvos.

– És nagyszerű az időzítés. Haza kell őt vinnem, hogy átöltözzön – avatta bizalmába a professzort Price.

– Miért?

– Vacsora a Fehér Házban – felelte kacsintva az ügynök. – A férje is kiváló munkát végzett. – Ez majdnem mindenki előtt titok volt, de a Szolgálat előtt semmi sem marad titokban.

*

– Whiting nagykövet úr! Szeretném kifejezni bocsánatkérésemet önnek, a kormányának és népének a törtétekért, ígérem önnek, hogy nem történik meg ismét. És azt is ígérem, hogy a felelősök a törvényünk előtt fognak számot adni erről – mondta kissé merev méltósággal Koga.

– Miniszterelnök úr! Az ön szava elegendő számomra és a kormányom számára. Mi a legmesszebbmenőkig elmegyünk, hogy helyreállítsuk a kapcsolatunkat – mondta a vendéglátója őszinteségétől mélyen meghatott nagykövet. – Azonnal közölni fogom kormányommal az üzenetét. Bízom benne, hogy válaszukat kedvezőnek találja.

*

– Szükségem van a segítségére – mondta sűrgetően Jamata.

- Miféle segítség volna az? – Szinte az egész napja ráment, hogy megtalálja Zhang Hang Sant, s a férfi hangja most olyan hideg volt, akár a neve.
- Ide tudom hozatni a gépemet, innen pedig közvetlenül elrepülnék...
- Ezt két ország tekinthetné barátságtalan lépésnek. Nem. Sajnálom, de a kormányom nem engedheti ezt meg magának. – Ostoba, tette hozzá gondolatban. Nem tudod, mi az efféle hiba ára?
- De maga... mi szövetségesek vagyunk!
- Szövetségesek? Miben? – tudakolta Zhang. – Maga üzletember, én kormánytisztviselő vagyok.
- Talán folytatódott volna a fölösleges beszélgetés, de Jamata irodájának az ajtaja kinyílt, és Arima Tokikicsi tábornok lépett be két másik tiszt kíséretében. Nem zavartatták magukat azzal, hogy bejelentkezzenek a titkárnőnél.
- Beszélnem kell önnel, Jamata szan – közölte hivatalos hangnemben a tábornok.
- Visszahívom – mondta a telefonba a nagyiparos, és letette a kagylót. Nem tudhatta, hogy a vonal túloldalán a tisztviselő arra utasította az embereit, hogy ne kapcsolják be a hívását. De úgysem számított volna.
- Igen? Mi az? – kérdezte Jamata. A válasz ugyanilyen ridegen hangzott.
- Parancsom van rá, hogy letartóztassam.
- Ki adta a parancsot?
- Maga Koga miniszterelnök.
- A vád?

– Hazaárulás.

Jamata sűrűn pislogott. A tábornok két oldalánál álló két férfira pillantott. Nem látott rokonszenvet a szemükben. Hát itt tartunk. Ezek az agyatlan automaták parancsot kaptak, de észet már nem, hogy meg is értsék őket. De becsület talán még szorult beléjük.

– Ha megengedik, szeretnék néhány percre egyedül maradni. – Nyilvánvaló volt a kérés értelme.

– Az a parancsom – mondta Arima –, hogy élve vigyem önt Tokióba.

– De...

– Sajnálom, Jamata szan, de nem élhet a menekülés e formájával. Ezzel a tábornok intett a két ifjabb tisztnek, azok pedig rákattintották a bilincset az üzletemberre. Az acél hidege megdöbbsentette a nagyiparost.

– Tokikicsi, maga nem...

– Muszáj. – Fájt a tábornoknak, hogy nem engedheti meg a... barátjának? Nem, nem voltak igazán barátok. De még így is fájt, hogy nem engedheti meg Jamatának, hogy vezeklésül véget vessen az életének, de a miniszterelnök utasításai határozottak voltak ebben a tekintetben. Ezért aztán a rövidesen megürülő hivatali szállása szomszédságába épített rendőrőrsre vezette a férfit, ahol majd két rendőr szemmel tartja Jamatát, nehogy öngyilkosságot kíséreljen meg.

*

Amikor megcsördült a telefon, mindenki meglepődött, hogy az igazi telefonkészülék volt, nem pedig Burroughs szatellitszerkentyűje. Isabel Oreza vette fel a kagylót, úgy

vélte, talán a munkahelyéről keresik. Aztán megfordult.

– Mr. Clark! – mondta.

Clark átvette a kagylót.

– Igen?

– Itt Mary Pat, John. A küldetésnek vége, jöjjenek haza.

– Fedősztori fenntartva?

– Igen. Jó munka volt, John. Mondja meg Dingnek is. –

Elnémult a vonal. A CIA operatív igazgatóhelyettese súlyosan megsértette a biztonságot, a hívás azonban csak néhány másodpercig tartott, és a civil vonal használata még hivatalosabbá tette.

– Mit akart? – kérdezte Oreza.

– Csak hazarendeltek minket.

– Nem átverés? – kérdezte Chavez.

– Hívd a repteret, mondd meg nekik, hogy akkreditált újságírók vagyunk. Kaphatnánk-e prioritást? – Clark most Oreza felé fordult. Megtennél-e nekem egy szívességet, Portagee? Felejtsd el, hogy valaha is láttál.

*

Örömmel fogadták a jelzést, noha meglepetésként érkezett. A *Tennessee* azonnal kelet felé fordult, és mélyen maradva tizenöt csomóra emelte a sebességét. A tiszti étkezdében összegyűlt tisztek még mindig a szárazföldi hadseregtől érkezett vendégeket ugratták, akár az újoncokat szokták.

– Kell egy seprű – mondta némi gondolkodás után a műszaki tiszt.

– Van egy a fedélzeten? – kérdezte Shaw hadnagy.

– Minden tengeralattjárónak kiutálnak egy seprűt, Mr.

Shaw. Már elég régen itt van ahhoz, hogy tudja – jegyezte meg egy kacsintás kíséretében Claggett kapitány.

– Mi a csudáról van szó, fiúk? – kérdezte a szárazföldi hadsereg tisztje. Már megint velem szórakoznak?

– Kétszer adtunk le lövést, és mind a kétszer talált – magyarázta a mérnök. – Ez tiszta söprés, így amikor belépünk Pearlbe, egy seprű lesz az egyes számú periszkópunkhoz erősítve. Hagyomány.

– Milyen lökött dolgokat művelnek maguk, tintahalak – jegyezte meg a zöld gyakorlóruhát viselő férfi.

– Igényt tartunk a helikopterekre? – kérdezte Shaw a parancsnokát.

– Mi lőttük le őket! – tiltakozott a szárazföldi.

– De a mi fedélzetünkről szálltak fel – hangsúlyozta a hadnagy.

– Jézusom! És mindezt a reggelinél. Mit tartogatnak ezek ebédre?

*

A Fehér Ház lakószintjén költötték el a nem hivatalos vacsorát – könnyű, svédasztalos büfének nevezhetnénk, jöllehet olyan stáb készítette, amely bármely amerikai étterem színvonalát felülmúlná.

– Úgy hallottam, esedékes a gratuláció – mosolygott Cathyre Durling.

– Tessék? – A nemzetbiztonsági tanácsadó még nem hallott felesége sikeréről.

– Jack, én... szóval, megkaptam a Laskert – mondta az asztal másik oldaláról a felesége.

– Nos, akkor már ketten tartoznak a családból a legjobbak

közé – jegyezte meg köszöntésre emelve poharát Trent.

– Ezt pedig magára emelem, Jack – mondta az elnök. – Azok után, amit a külügyek miatt elszenvedtem, maga megmentett engem. És egy sor egyéb dolgot is megmentett. Jól csinálta, Mr. Ryan.

Jack bólintott a tósztra, de ezúttal nem tudták megtéveszteni. Elég régóta volt már Washingtonban ahhoz, hogy meghallja a zuhanó homokzsákokat. Csak az volt a baj, hogy nem értette, miért épp az ő feje felé zuhan.

– Köszönöm a bizalmat, elnök úr, és azt is, hogy elviselt engem, amikor...

– Ugyan, Jack, hol lenne az országunk az olyan emberek nélkül, mint maga.

– Mondja, Cathy – fordult most Durling az asszony felé –, mindenről tud, amit Jack az évek során csinált?

– Jack? Hogy ő titkokat áruljon el nekem? – Cathy jót nevetett ezen.

– AI?

– Hát, Cathy, itt az ideje, hogy megtudja – jegyezte meg Trent. Ryan kezdte meglehetősen kínosan érezni magát.

– Van itt valami, amin mindig is eltűnődtem – mondta váratlanul Cathy Ryan. – Arra gondolok, hogy maguk ketten olyan barátságosak, de amikor sok évvel ezelőtt először találkoztunk, én...

– Arra a vacsorára gondol, mielőtt Jack Moszkvába repült?

– Trent kortyolt egyet a kaliforniai chardonneyből. – Az akkor volt, amikor a régi KGB fejének az átállását szervezte.

– Hogyan?

– Mondja el a sztorit, Al, rengeteg időnk van – sürgette Durling a képviselőt. Felesége, Anne előrehajolt, hogy ő is hallja.

Trent vagy húsz percig mesélt, és Jack arckifejezése dacára többet mondott el egy régi mesénél.

– Szóval, ilyen férje van, Ryan doktornő – mondta az elnök, amikor a történet véget ért.

Jack különösen intenzív pillantást vetett Trentre. Hová akarnak ezek kilyukadni?

– Még egyszer és utoljára kéri a hazája a segítségét, Jack, aztán elengedjük – közölte a kongresszusi képviselő.

– És mi volna az? – Jaj, csak ne egy nagyköveti poszt legyen, gondolta Ryan, a magasabb rangú tisztviselők szokásos búcsúcsókja.

Durling letette poharát.

– Az én elsődleges munkám a következő kilenc hónapban az lesz, hogy újraválasszanak. Meglehet, hogy kemény kampánynak nézünk elébe, ami a legjobb körülmények között is rengeteg időmet fogja felemészteni. Szükségem van magára a csapatban.

– Uram, én már...

– Azt akarom, hogy maga legyen az alelnök – mondta nyugodtan Durling. Hirtelen teljes csend telepedett a szobára. – Mint tudja, a poszt a mai nappal megüresedett. Én nem tudom biztosan, kit akarok a második választási időszakomra, és nem ajánlom fel, hogy... mondjuk tizenegy hónapnál tovább betöltse a posztot. Ahogyan Rockefeller vállalta fel ezt Gary Fordnak. Olyasvalakit akarok, akit tisztel a közvélemény, aki viszi a boltot a nevemben, amikor

távol vagyok. Olyasvalakire van szükségem, aki benne van a külügyekben, aki segíthet összeállítani a külügyi politikával foglalkozó teamemet. És – tette hozzá – azt is tudom, hogy ki akar szállni. Már épp eleget tett. Az alelnöki poszt után pedig nem hívható vissza állandó beosztásba.

– Egy pillanat! Még csak nem is az ön pártjában vagyok – sikerült kinyögnie Ryannek.

– Az alkotmány eredeti megfogalmazása értelmében az alelnöknek az általános választások vesztes pártjából kellett kikerülnie. James Madison és a többiek feltételezték, hogy a hazafiság győzedelmeskedni fog a pártosság felett. Nos, tévedtek – mondta Durling. – De ebben az esetben... Ismerem magát, Jack. Nem fogom felhasználni politikai értelemben. Se beszéd, se gyerekpusztilgatás.

– Sose emeljen fel egy kisgyermeket, hogy megcsókolja – mondta Trent. – Mindig lehányják, és valaki mindig lefotózza az aktust. Egy kisgyereket az anyja karján kell megcsókolni. – A politikai tanácsadás elegendő volt ahhoz, hogy kissé feldobja a hangulatot.

– A maga munkája, hogy rendet tartson a Fehér Házban, intézze a nemzetbiztonsági ügyeket, valójában, hogy segítsen nekem a külpolitikai team megerősítésében. Utána pedig elengedem, és soha senki nem fogja visszahívni. Szabad ember lesz, Jack – ígérte Durling. – Egyszer és mindenkorra.

– Istenem! – mondta Cathy.

– Maga is ezt akarta, igaz?

Az asszony bólintott.

- Igen, így van. De... de én semmit sem tudok a politikáról, én...
- Milyen szerencsés – jegyezte meg Anne Durling. – Nem kell majd részt vennie benne.
- Nekem megvan a munkám és...
- És továbbra is azt fogja csinálni. Szép ház jár az állással – folytatta az elnök –, és ideiglenes. – Ryan felé fordult. – Nos, Jack?
- Miből gondolja, hogy jóváhagyják...
- Ez legyen a mi gondunk – jelentette ki olyan stílusban Trent, ami nyilvánvalóvá tette, hogy a dolog már el van intézve.
- És nem fognak arra kérni, hogy...
- A szavamat adom rá – ígérte az elnök. – A kötelezettsége jövő januárban véget ér.
- És mi van akkor... úgy értem, ezáltal a szenátus elnöke leszek, és egy szoros szavazás esetében...
- Feltételezem, most arra gondol, hogy majd én mondom meg, hogyan szavazzon. Meg is teszem, és remélem, meghallgat, de tudom, hogy a lelkiismerete szerint fog dönteni. Együtt tudok élni ezzel. Ami azt illeti, ha nem ilyen volna, nem is tennék ilyen ajánlatot.
- Mellesleg, a tervek szerint nem kerül sor ennyire szoros szavazásra – biztosította őt Trent. Egyébként előző este ezt is megbeszélték.
- Azt hiszem, nagyobb figyelmet kellene fordítanunk a hadseregére – mondta Ryan.
- Ha megteszi a javaslatait, beépítem őket a költségvetésbe. Ezzel kapcsolatban már megtanított egy

leckére, és talán szükségem lesz magára, hogy segítsen elfogadtatni a kongresszussal. Meglehet, hogy ez lesz a bűcsúja.

– Magára hallgatni fognak, Jack – győzködte Trent.

Jézusom, gondolta Ryan, s azt kívánta, bárcsak a bor megkönnyítené a dolgát. Előre megjósolhatóan a feleségére pillantott. Tekintetük találkozott, s Cathy bólintott. Biztos vagy benne? – kérdezte a férje pillantása. Az asszony ismét bólintott.

– Elnök úr, az ön által említett feltételekkel, és kizárólag a választási időszaka végéig, igen, elvállalom.

Roger Durling magához intette az egyik titkosszolgálatost, s közölte vele a döntést, hogy Tish Brown időben elkészíthesse a sajtóközleményt a reggeli lapok számára.

*

Oreza első ízben lépett hajója fedélzetére azóta, hogy Burroughs a hosszú tonhalával partra szállt. Hajnalban hagyták el a mólót, s mire leszállt az este, a mérnök újabb méretes hallal fejezhette be horgászvakációját, hogy aztán a Continental járatával Honoluluba repüljön. Egy horgászsztorinál többről számolhat majd be a munkahelyén, de arról a holmiról nem tesz említést, amelyet a hajó kapitánya, amint kiértek a szárazföld látóteréből, a vízbe dobott. Milyen kár volt elsüllyeszteni a fényképezőgépeket és azokat a drága lámpákat! De feltételezte, hogy jó oka volt rá.

*

A még mindig orosznak álcázott Clarknak és Chaveznek sikerült elintéznie, hogy feljussanak a JAL egyik

Naritába induló járatára. A fedélzetre igyekezvén jól öltözött, megbilincselte kezű férfira lettek figyelmesek, akit katonák kísérték az első osztályú kabinba. Ding Chavez végre szemtől szembe látta azt a férfit, aki megölette Kimberly Nortont. Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak nála lenne a lámpája vagy egy pisztoly, vagy akár egy kés, de hát ez nem volt a pakliban. Japánba két unalmas órán át tartott az út, aztán átmentek a nemzetközi terminálra. Első osztályú helyfoglalásuk volt egy másik JAL-járatra Vancouverig, ahonnan amerikai géppel repülnek Washingtonba.

– Jó estét! – mondta a kapitány először japánul, majd angolul. – Itt Szato kapitány beszél. Sima repülésre számíthatunk, és a szelek, úgy tűnik, segítenek majd bennünket. Ha mellénk szegődik a szerencse, helyi idő szerint reggel hétre Vancouverben lehetünk. – A hang még az olcsó mennyezeti hangszórókénál is gépiesebbnek hangzott, de a pilóták szeretnek úgy beszélni, mint a robotok.

– Hál' istennek! – jegyezte meg halkán angolul Chavez. Fejben kiszámolta, hogy este kilenc-tíz óra tájt már Virginiában lehetnek.

– Épp ideje – vélekedett Clark.

– Feleségül akarom venni a lányodat, Mr. C. Akkor kérem meg, ha visszaértem. – Na tessék, végre kibökte. Lazán közölt megjegyzése olyan pillantást váltott ki a mellette ülőből, amitől összerezzen.

– Egy szép napon majd megtudod, mit tesznek ezek a szavak egy férfival, Ding. – Az én kis bábim? – gondolta

Clark, és olyan sebezhető volt ebben a pillanatban, mint bármelyik férfi, talán még annál is sebezhetőbb.

– Nem akarsz egy zsiros képűt a családbodban?

– Ugyan, egyáltalán nem erről van szó. Inkább... a pokolba is, Ding! Könnyebb kiejteni a Chavezt, mint például azt, hogy Wojohowitz. Ha a lány igent mond, részemről rendben.

Ilyen egyszerű? – gondolta Chavez.

– Arra számítottam, hogy leharapod a fejemet.

Clark felnevetett.

– Ismerhetsz már annyira, hogy tudd, inkább fegyverekkel intézem el az efféle dolgokat.

*

– Az elnök nem is választhatott volna jobban – mondta Sam Fellows a televízió reggeli „Good Morning, America” című magazinműsorában. – Közel nyolc éve ismerem Jack Ryant. Az egyik legragyogóbb elme a kormány szolgálatában. Elmondhatom, hogy azok közé tartozik, akiknek leginkább köszönhető a Japánnal folytatott háborúskodás gyors befejezése, valamint közreműködött a pénzügyi piacok talpra állításában is.

– Állítólag a CIA-nál végzett munkája...

– Jól tudja, hogy nem tárhatok fel titkos információkat. – Ezekkel a kiszivárogtatott dolgokkal foglalkozzanak majd mások. – Csak annyit mondhatok, hogy Ryan doktor a lehető legnagyobb becsülettel szolgálta hazánkat. Nem jut eszembe más hírszerzéssel foglalkozó tisztségviselő, aki kiérdemelné azt a bizalmat és tiszteletet, amit Jack Ryan.

– De az a tíz évvel ezelőtti incidens a terroristákkal... Volt

valaha olyan alelnökünk, aki ténylegesen...

– Embereket ölt? – Fellows rosszállóan ingatta fejét a riporter felé. Sok elnök és alelnök volt katona. Jack a családját védte meg egy elvetemült támadással szemben, ahogyan bármely amerikai megtette volna a helyében. Mondhatom magának, hogy Arizonában, ahol élek, senki sem hibáztatná őt emiatt.

– Köszönöm, Sam – mondta irodai televízióját nézve Ryan. A riporterek első hulláma fél óra múlva intéz támadást ellene. Számos tájékoztató anyagot kellett még elolvasnia, valamint a Tish Browntól kapott egyoldalú instrukciókat. Ne beszéljen túl gyorsan! Semmilyen lényeges politikai kérdésben ne adjon direkt választ. – Boldog vagyok, hogy itt lehetek – mondta hangosan Ryan. – Hát nem ezt mondatják az újonc focistákkal is? – tűnődött az alelnökjelölt.

*

A 747-es korábban ért földet, mint a pilóta ígérte. Ez nagyszerű volt ugyan, de az átszállóknak mit sem számított. Clarkot és Chavezt egy amerikai konzuli tisztviselő várta a kapunál, és átvitte őket a vámon. A gépen mindketten aludtak ugyan, de szervezetük még nem asszimilálódott a helyi időhöz. Két órával később egy kiszolgált Delta L-1011-es emelkedett a levegőbe, és vette útját a Dulles nemzetközi repülőtér felé.

Szato kapitány parancsnoki székében maradt. A nemzetközi légi utazással az a gond, hogy mindenütt egyforma minden. Ez a terminál szinte a világ bármely táján lehetett volna azzal a különbséggel, hogy itt mindenkinek

gajdzsin-arca volt. Egy egész napja lesz, mielőtt visszarepül, kétségkívül ismét hazaigyekvő japán üzletemberekkel lesz tele a gép.

És ez vár rá egész életében: ismeretlen embereket szállítani olyan helyekre, amelyek nem érdeklik. Bárcsak az önvédelmi haderőknél maradt volna! Talán akkor másként alakulnak a dolgok. A világ egyik legjobb légitársaságának legjobb pilótája volt, és ezt a tudást talán... De már hiába rágódik ezen. Egy kapitány csak a sok közül, aki egy országba hozza és viszi az embereket, amelyik eljátszotta a becsületét. Kikászálódott az ülésből. Összeszedte a repülési okmányokat meg a többi szükséges papírt, begyömöszölte őket a pilótatáskájába, és kifelé indult a repülőgépből. A kapunál most senki sem állt. A kapitány végigment a nyüzsgő, de jellegtelen terminálon. Az egyik üzletnél az *USA Today* legfrissebb kiadása vonta magára a figyelmét. Átfutotta az első oldalt, megnézte a leközölt képeket. Ma este kilenckor? Abban a pillanatban minden összeállt. Csak egy egyszerű matematikai képletet kell megoldania: sebesség, út, idő.

Szato még egyszer körülnézett, majd a repülőtér adminisztrációs irodái felé indult. Időjárási térképre volt szüksége. Az időzítést már ismerte.

*

– Van itt valami, amit szeretnék a helyére tenni – mondta Ryan olyan fesztelenül, mint az ovális irodában még soha.

– Mi volna az?

– Egy CIA-tiszt. Meg kellene bocsátani neki.

– Miért? – kérdezte Durling, s azon tűnődött, vajon most nem az ő feje felé hullik-e az a bizonyos homokzsák.

– Gyilkosságért – felelte őszintén Ryan. – A szerencse úgy hozta, hogy apám dolgozott az ügyön, amikor én még egyetemre jártam. Azok az emberek, akiket megölt, rászolgáltak...

– Helytelen szemlélet, Jack. Még akkor is, ha megérdemelték.

– Ezek megérdemelték. – A kijelölt alelnök vagy három percre magyarázott. A varázsszó a „kábitószer” volt, és az elnök hamarosan bólintott.

– Az egyik legjobb területen dolgozó tisztünk. Ő az, aki begyűjtötte Quatit és Ghosnt Mexico Cityben.

– Ő volna az?

– Igen, uram. Kérdemelte, hogy visszakapja a nevét.

– Rendben. Felhívom a főügyészt, és meglátom, elintézhethetjük-e csendben. Más szívesség, amiről gondoskodnia kell? – kérdezte az elnök. Tudja, ahhoz képest, hogy amatőr, nagyon gyorsan felszedte ezt a politikai maszlagot. Mellesleg szép munkát végzett ma reggel a médiával.

Ryan biccentett a bókra.

– Jackson admirális. Ő is jó munkát végzett, de gondolom, a haditengerészet megfelelően gondoskodik majd róla.

– Némi elnöki figyelem sosem tesz rosszat egy tiszt karrierjének. Egyébként is találkozni szeretnék vele. Mindazonáltal igaza van, Jack. Nagyon okos húzás volt, hogy a szigetekre repült, és találkozott velük.

– Nincs veszteség – mondta Chambers. És egy csomót elsüllyesztettünk, tette hozzá gondolatban. Csak tudná, miért van rossz érzése emiatt?

– És azok a tengeralattjárók, amelyek a *Charlotte*-ot és az *Asheville*-t elsüllyesztették? – kérdezte Jones.

– Megtudjuk, ha itt lesz az ideje, de egy valószínűleg köztük volt.

– Jó munkát végzett, Ron – dicsérte meg Mancuso a szoftverest.

Jones elnyomta a cigarettáját. Megint le kell szoknia a dohányzásról. Most megértette, mit jelent a háború, és hálát adott Istennek, hogy egy háborúban sem kellett harcolnia. Ebből azért kivette a maga részét, és ha szerencséje van, nem lesz rá alkalma soha többé. Inkább követi a bálnákat.

– Köszönöm, kapitány.

*

– Az egyik 747-esünk meglehetősen rossz műszaki állapotban van – magyarázta Szato. – Három napig szolgálaton kívül lesz, és a Heathrowra kell repülnöm, hogy lecseréljem a gépet. Egy másik 747-es helyettesíti az enyémet a csendes-ócéáni úton. – Ezzel átadta a repülési tervet.

A kanadai légiforgalmi tisztviselő átfutotta.

– Utasok?

– Nem, nincsenek utasok, de teli üzemanyagtankokra van szükségem.

– Remélem, a légitársasága kifizeti, kapitány – jegyezte meg mosolyogva a tisztviselő. Odafirkantotta jóváhagyását

a repülési tervre, egy példányt megtartott magának, a másikat pedig visszaadta a pilótának. Még egy utolsó pillantást vetett a nyomtatványra. – Déli útvonal? Az ötszáz mérfölddel hosszabb.

– Nem tetszik a szélelőrejelzés – hazudta Szato. És nem is hazudott olyan nagyot. Az efféle tisztviselők ritkán kérdőjelezik meg a pilóták véleményét az időjárás-jelentésekkel kapcsolatban. Ez sem gondolkodott rajta sokat. – Köszönöm. – A bürokrata visszatért a papírmunkájához.

Egy órával később Szato a repülőgépe alatt volt. Az egyik Air Canada-szervizhangárhoz állították, mert a terminálon egy másik nemzetközi járat foglalta el a helyét. Ezúttal maga a kapitány készítette fel a gépét: vizuálisan ellenőrizte, nincs-e üzemanyag-szivárgás, meglazult csavar, hibás gumi vagy bármilyen más, úgynevezett „hangárkiütés”, de semmit sem látott. A másodpilótája már a fedélzeten tartózkodott, s annak dacára bosszankodott a terven kívüli repülőút miatt, hogy ez három-négy napot jelentett a nemzetközi légiszemélyzet körében oly népszerű Londonban. Szato, miután körbejárta a gépet, felment a fedélzetre, és egy pillanatra megállt a konyhában.

– Minden kész? – kérdezte a másodpilótát.

– Repülés előtti vizsgálati lap készülőben... – A férfi szemé tágra meredt a rémülettől és a megdöbbenéstől, amikor a konyhakés a mellébe hatolt.

– Nagyon sajnálom – mondta szánakozva Szato. Becsatolta magát a bal oldali székbe, és nekilátott a motor beindításának.

A földi személyzet túl messze volt ahhoz, hogy belásson a pilótafülkébe, és nem tudhatták, hogy csupán egy ember van életben a repülőgép fedélzetén.

– Vancouver torony, itt a JAL ötös-nulla-nulla tengerentúli járat, engedélyt kérek a guruláshoz.

– Ötös-nulla-nulla, értettem, az engedélyt megadom.

Guruljon a bal kettes-hetes kifutópályához!

– Köszönöm, Vancouver. Ötös-nulla-nulla engedélyt kapott a bal kettes-hetesre.

A repülőgép gurulni kezdett. Tíz perc alatt érkezett el az indulási kifutópálya végére. Szatónak még várnia kellett egy percet, mert az előtte lévő másik 747-es veszélyes turbulenciát gerjesztett. A torony megadta az engedélyt, és a Boeing, amelyen nem volt más, csak üzemanyag, gyorsan növelte sebességét a kifutópályán. Amint elérte az ezernyolcszáz méteres magasságot, azonnal északnak fordult, hogy elhagyja az ellenőrzött légteret. Az alig megterhelt repülőgép felszánguldott a tizenegyezer méteres repülési magasságába, amikor is az üzemanyag-fogyasztás az optimumon van. A repülési terve szerint Szato a Kanada és az Egyesült Államok között húzódó határ mentén haladt, s Hopedale halászfalutól északra hagyta el a szárazföldet. Hamarosan túljutott a szárazföldi radarok hatótávolságán. Még négy óra, gondolta teát szürcsölgetve, miközben a robotpilóta vezette a gépet. Szato elmondott egy imát a jobb oldali ülésen lévő férfiért. Remélte, hogy a másodpilóta lelkére béke szállt, ahogyan most az övére is.

A Delta járat egy perc késéssel landolt a Dullesen, ahol autó várta Clarkot és Chavezt. Beszálltak a hivatali Fordba, és elindultak a 64-es országúton, a sofőr pedig, aki odavitte az autót, taxiba szállt.

– Mit gondolsz, mi történik velem?

– Jamatával? Börtönbe kerül, vagy még annál is rosszabb.

Vettél újságot? – kérdezte Clark.

– Aha. – Chavez széthajtotta a napilapot, és átnézte az első oldalt. Szent ég!

– Mi az?

– Úgy tűnik, Ryan doktor felfelé bukducsol.

Chaveznek azonban egészen máson járt az esze, miközben a virginiai Tidewater felé vezette az autót. Például azon, hogyan teszi fel Patsynek a nagy kérdést. Mi lesz, ha nemet mond?

*

A kongresszus összevont ülését mindig a Ház üléstermében tartották a nagyobb mérete miatt, az „alsó”-ház tagjai szerint viszont azért, mert a szenátusban névre szóltak a székek, és azok a stricik senki mást nem engednek leülni a helyükre. Szokás szerint jó volt a biztosítás. A Capitolium saját rendőrséget tartott, amely együttműködött a titkosszolgálattal. A folyosókat bársonykötelekkel zárták le, és az egyenruhás rendőrök jóval éberebbek voltak, mint rendesen. Az elnök mindig páncélozott hivatali kocsiján utazik a Dombra. Számos Chevy Suburban kíséri, azokban pedig egy ezred tengerészgyalogos ellen felfegyverzett titkosszolgálati ügynök ül. Igazából olyan volt ez, mint egy utazó cirkusz, és

ahogyan a cirkuszosok, ők is mindig építettek és bontottak. Négy ügynök például végigpásztázta a területet, nem nőttek-e túl magasra a fák, melyeket egyébként rendszeresen megnyestek a jobb kilátás végett. A titkosszolgálat orvlövész-elhárító csoportja a Capitolium és a közeli épületek tetején helyezkedett el. Az ország legjobb mesterlövészei kiemelték bélelt tokjaikból 7 mm-es Magnum puskáikat, és távcsővel vizslatták a többi háztetőt. Az egység más tagjai minden olyan épület liftjeit és lépcsőházait szállták meg egészen a tetőig, amelyek közel vannak ahhoz, ahová a Jumper ma este ellátogat. Amikor leszáll az est, előkerülnek a reflektorok, az ügynökök pedig forró italokat isznak, hogy éberek maradjanak.

*

Szato hálás volt a gondviselésnek az esemény időzítéséért, valamint a TCAS-rendszerért. Noha az Atlanti-óceán feletti légi utak sosem üresek, az Európa és Amerika közti járatokat az emberek alvási szokásaihoz időzítették, és ebben a napszakban gyenge volt a nyugatra tartó légi forgalom. A TCAS olyan jeleket adott le, amelyek figyelmeztették volna Szatót közeli repülőgép jelenlétére. Pillanatnyilag semmi sem volt a közelben – a monitorja szerint nyolcvanmérföldes körzetben nem volt forgalom –, így könnyedén becsúsztatott a partvonalat háromszáz mérföldes távolságban követő, nyugatnak tartó útvonalra. A pilóta ellenőrizte az időt. Pontosan kell időzítenie, mert az amerikaiak nagyon precízek lehetnek. Fél kilenckor nyugatnak fordult. Fáradt volt már, hiszen az elmúlt huszonnégy óra jelentős részét a levegőben töltötte. Az

amerikai keleti parton esett az eső, s noha ez ereszkedés közben dobálta a gépet, egy pilóta alig veszi észre az ilyesmit. Az egyetlen gondot az a sok tea okozta. A gép elejére kellett volna mennie, de nem hagyhatta magára a repülőfedélzetet. Már csak alig egy órán át kell kibírnia ezt a kényelmetlenséget.

*

– Mit jelent ez, papa? Ugyanabba az iskolába fogunk járni? – kérdezte a limuzin útiránnyal szemközti üléséről Sally.

Cathy válaszolt, hiszen ez afféle „mami”-kérdés volt.

– Igen, sőt, saját sofőrötök lesz.

– Tökjő! – lelkesedett a kis Jack.

Édesapjuk, ahogyan fontos döntések meghozatala után mindig, éppen azon morfondírozott, hogy meggondolja magát, noha tudta, hogy túl késő. Felesége az arcát fürkészve olvasott a gondolataiban és rámosolygott.

– Mindössze néhány hónapról van szó, Jack. Utána...

– Igen – bólintott a férje. – Javíthatok a golfjátékomon.

– És végre taníthatsz. Azt szeretném, ha tanítanál. Neked erre van szükséged.

– Ne térjek vissza a banküzlethez?

– Engem már az is meglepett, hogy olyan sokáig kibírtad.

– Te szemszabász vagy, nem pedig agyturkász.

– Még beszélünk róla – mondta a kis Katie ruháját igazgatva Ryan professzornő. Őt nem a tizenegy hónap vonzotta, hanem az, hogy ez után a poszt után Jack sosem térhet vissza a kormányszolgálatba. Milyen szép ajándékot adott Durling elnök mindkettőjüknek.

A hivatali autó a Longworth House irodaépülete előtt állt meg. Itt nem volt tömeg, csak kongresszusi dolgozók jöttek kifelé az épületből. Őket és minden mást is tíz titkosszolgálati ügynök tartott szemmel, miközben négyen Ryanékat kísérték be az épületbe. A sarokbejáratnál Al Trent várta őket.

– Velem jönne?

– De...

– Miután jóváhagyták a kinevezését, mi kísérjük be, hogy letegye az esküt, azután pedig elfoglalja a helyét az elnök mögött, a házelnök mellett – magyarázta Sam Fellows. – Tish Brown ötlete volt, jól fog kinézni.

– A választási év teatralitása – jegyezte meg hűvösen Jack.

– És velünk mi lesz? – kérdezte a felesége.

– Nem tudom, miért vagyok olyan átkozottul izgatott – morogta Fellows. – Ez megnehezíti a novemberünket. Gondolom, magának nem jutott eszébe.

– Sajnálom, Sam, nem gondoltam rá – felelte zavart félmosollyal Ryan.

– Ez a patkányfészek volt az első irodám – mondta Trent kinyitván az egyik földszinti ajtót, amely ahhoz az irodaegyütteshez vezetett, amelyiket tíz választási cikluson át használt. – Kabalából tartom. Kérem, foglaljanak helyet, és pihenjenek egy kicsit. – Az egyik munkatársa üdítőitalokat és jeget hozott; Ryan védelmezői figyelemmel kísérték minden mozdulatát. Ismét Andrea Price kezdett el játszani a Ryan gyerekekkel. Hivatásához nem illő dolognak tűnt, pedig nem volt az. A gyerekeknek jól kellett érezniük magukat a társaságában, és az ügynöknő jól

indított.

*

Durling elnök kocsija minden incidens nélkül megérkezett. Kíséret vezette őt a házelnöknek az ülésteremmel szomszédos hivatali helyiségébe, ahol ismét átnézte a beszédét. Jázmin, Mrs. Durling a saját kíséretével liften ment fel a galériára. Még csak félig telt meg az ülésterem. Általában nem fogadták el a késést, de persze ez kivételes alkalom volt, A kongresszus tagjai kis baráti csoportokba verődve sétálgattak. Az üléseket itt nagyon is valódi, noha láthatatlan vonal osztotta ketté. A Legfelsőbb Bíróság mind a kilenc bíróját, a kabinet Washingtonban lévő tagjait (ketten nem voltak jelen), a kitüntetésekkel díszített egyenruhákat viselő vezérkari főnököket az első sorba ültették. Azután következtek a független ügynökségek vezetői. Az FBI részéről Bill Shaw. A Szövetségi Tartalék elnöke. Végül a biztonságiak ideges tekintetétől és az udvarias személyzet szokásos fecsegésétől kísérve időben készen állt minden, ahogyan látszólag mindig is történik.

A hét televíziós hálózat félbeszakította programját. Tudósítók jelentek meg a képernyőn, hogy közöljék, mindjárt kezdődik az elnöki beszéd, és elegendő tájékoztatást adtak a nézőknek ahhoz, hogy kimenjenek a konyhába, és megcsinálják a szendvicseiket anélkül, hogy bármit is elmulasztanak.

A Ház ajtónállója, az ország egyik legirigyeltőbb foglalkozásának birtokosa – remek fizetés valódi feladatok nélkül – a folyosó közepére ment, és zengő hangján

teljesítette egyetlen közéleti funkcióját:

– Házelnök úr, az Egyesült Államok elnöke.

Roger Durling belépett az ülésterembe, s egy rövid kézfogásra meg-megállva végigment a padok közötti folyosón. Hóna alatt vitt vörös bőrből készült dossziéja beszéde egy másolatát tartalmazta arra az esetre, ha kitörne rajta a lámpaláz. A taps szinte siketítő és őszinte volt. Még az ellenzék pártjának tagjai is felismerték, hogy Durling megtartotta az ígéretét: megóvta, megvédte és megvédelmezte az Egyesült Államok alkotmányát. Bármilyen hatalmas erő is a politika, volt tisztesség és hazaszeretet a teremben – főként olyan alkalmakkor, mint ez a mai. Durling elfoglalta helyét a pódiumon, s most a házelnök tett eleget szertartásos feladatának.

– Kongresszusi tagok! Engem ért az a kiváltság és megtiszteltetés, hogy bejelentsem az Egyesült Államok elnökét. – Ismét felharsant a taps. Ezúttal a szokásos versengés folyt a pártok között, hogy lássák, ki tud a lehangosabban és a legtovább tapsolni és éljenezni.

*

– Oké. Tehát tudja, mi fog történni...

– Igen, Al. Bemegyek, a főbíró megesket, és elfoglalom a helyemet. Nem kell mást tennem, csak elismételnem a szavait. – Ryan ivott egy korty kólát, s a nadrágjába törölte izzadó tenyerét. Az egyik titkosszolgálatos egy zsebkendőt nyújtott felé.

*

– Washington központ, itt a KLM hatos-ötös-kilences járata. Fedélzeti vészhelyzet van, uram. – Olyan hadarva

darált a hang, ahogyan akkor beszélnek az emberek, amikor már mindennek vége.

A Washingtonon kívül lévő légiforgalom-irányító konstataálta, hogy az alfanumerikus ikon mérete háromszorosára nőtt a monitorán, és megnyomta a saját mikrofonja gombját. A monitor megadta az irányt, a sebességet és a magasságot. Első benyomása az volt, hogy a repülőgép sebesen süllyed.

– Hatos-ötös-kilences, itt a washingtoni központ. Közölje a szándékait, uram.

– Központ, itt a hatos-ötös-kilences, az egyes számú motor felrobbant, a kettes leállt. Strukturális épség kétséges. Az irányíthatóság is. Radarvektort kérek Baltimore irányába. A légi irányító intett a felettesének, aki azonnal ott termett.

– Várj csak! Ki ez? – Ellenőrizte a komputert, és nem talált információt a KLM-659-esről.

A repülésirányító adásra kapcsolta a rádióját.

– Hatos-ötös-kilences, kérem, azonosítsa magát. Vége.

Ez a válasz még sürgetőbb volt.

– Washington központ, ez a KLM hatos-ötös-kilences járata, 747-es charter vagyunk, Orlandóba tartunk, háromszáz utas – felelte a hang. – Ismétlem: két motorunk nem működik, szerkezeti károsodás az ajtó felőli szárnyon és a géptörzsön. Süllyedek, most háromezer méteren vagyok. Azonnali radarvektort kérek Baltimore irányába. Vége.

– Ezzel nem tőkölhetünk – mondta az irányító felettese. – Fogadjuk, hozzuk le!

– Nagyon jó, uram. Hatos-ötös-kilences. Heavy.

Radarkontaktus. Nálam négyezren és háromszáz csomón van. Javasolt balra fordulat kettes-kilences-nulla, folytassa az ereszkedést.

*

– Hatos-ötös-kilences, ereszkedés háromezerre, bal kanyar kettes-kilences-nulla – felelte Szato. A nemzetközi légi forgalom nyelve az angol, és ő remekül beszélt angolul. Eddig rendben. Még több mint a fele üzemanyaga megvolt, és a szatellitnavigációs rendszere szerint csupán száz mérföldet kellett még megtennie.

*

A Baltimore-Washington nemzetközi repülőtéren azonnal riasztották a főterminál mellett elhelyezett tűzoltóságot. Az egyébként más munkával elfoglalt repülőtéri alkalmazottak gyalogosan vagy autóval siettek az épülethez, miközben a légi irányítók gyorsan döntöttek arról, melyik repülőgép folytathatja a leszállást, mielőtt a sérült 747-es közelebb ér, és mely gépeket kell majd várakoztatniuk. A kényszerleszállás terve, mint minden jelentősebb repülőtéren, itt is rögzítve volt. Riasztották a rendőrséget és más szolgálatokat, és a szó szoros értelmében több száz embert rángattak el a televíziókészülékek elől.

*

– Egy amerikai polgár történetét szeretném elmondani önöknek. Rendőr fia ő, kiképző-balesetben súlyosan megsérült egykori tengerésztiszt, történelemtanár, az amerikai gazdasági közösség tagja, férj és apa, hazafi és köztisztviselő, és igazi amerikai hős – mondta az elnök a

televízióban.

Ryan mindezek hallatán összerezzen, főleg, mert taps követte. A kamerák Fiedler pénzügyminiszterre svenkeltek, aki egy csoport gazdasági riporternek kiszivárogtatta, hogy milyen szerepet játszott Ryan a Wall Street talpra állításában. Még Brett Hanson is tapsolt, mégpedig lelkesen.

– Ez mindig zavarba ejtő, Jack – mondta nevetve Trent.

– Sokan ismerik őt önök közül, sokan dolgoztak vele. Ma beszéltem a szenátus tagjaival – Durling a többség és a kisebbség vezérei felé intett, akik mindketten mosolyogva bólogtak a kamerák előtt. – És a jóváhagyásukkal szeretném most felterjeszteni. John Patrick Ryant javaslom az Egyesült Államok alelnöki posztjának betöltésére. Továbbá kérem a szenátus tagjait, hogy a kinevezését ma este szótöbbséggel hagyják jóvá.

*

– Ez meglehetősen szokatlan – jegyezte meg a kommentátor, miközben a két szenátor felállt, hogy a pulpitushoz menjen.

– Durling elnök ez esetben jól végezte a házi feladatát – felelte a politikai szakértő. – Jack Ryan a legkevésbé vitatható ember ebben a városban, és a kétpárti...

*

– Elnök úr, házelnök úr! Szenátusi tagok, képviselőházi barátaink és kollégáink! – kezdte a többség vezére. – Óriási megelégedésemre szolgál, hogy a kisebbség vezetője és jómagam...

*

– Biztos, hogy ez legális? – tűnődött hangosan Ryan.

– Az alkotmány kimondja, hogy a szenátusnak kell jóváhagynia a személyét. Azt viszont nem írja elő, hogyan – felelte Sam Fellows.

*

– Baltimore, itt torony, ez a hatos-ötös-kilences Heavy. Problémám van.

– Hatos-ötös-kilences Heavy, mi a probléma, uram? – kérdezte a torony légi irányítója. Részben már látta a monitorján. A közeledő 747-es nem fordult be olyan élesen, ahogyan azt egy perccel ezelőtt ő utasításba adta. A légi irányító idegesen dörzsölte össze a tenyerét, és arra gondolt, vajon képesek lesznek-e lehozni a gépet.

– A műszereim nem jól jeleznek... nem biztos, hogy... Baltimore, egy óránál kifutópályafényeket látok... nem ismerem jól ezt a területet... nagy itt a forgalom... egyre kevesebb az ener...

A légi irányító ellenőrizte monitorján az irányvektort.

– Hatos-ötös-kilences Heavy. Az az Andrews Légi Támaszpont. Két szép kifutópályájuk van. Meg tudna fordulni az Andrews felé?

– Hatos-ötös-kilences. Azt hiszem.

– Készüljön fel! – A légi irányítónak forró vonala volt a légi támaszponthoz. – Andrews! Tudnátok...

– Követtük az eseményeket – mondta egy tiszt az ottani toronyban. – Segítségre van szükségetek?

– Le tudjátok hozni?

– Igen.

– Hatos-ötös-kilences Heavy, Baltimore, átadom az

Andrews toronynak. Javasolt jobbra fordulás hármás-ötös-nulla. Meg tudja csinálni, uram? – kérdezte a légi irányító.

– Azt hiszem, igen. Igen, meg tudom csinálni. A tűz kialudt, azt hiszem, de a hidraulikákkal komoly baj van, azt hiszem, a motor...

– KLM hatos-ötös-kilences Heavy, ez itt az Andrews légi irányítás. Radarkontaktus. Huszonöt mérföld távolság, irány hármás-négyes-nulla, ezerkétszáz méteren. Kifutópálya bal egyes-nulla üres, a tűzoltóautóink már közelednek – mondta a légierő kapitánya. Már megnyomta a támaszpont pánikgombját, és kiképzett emberei ügyesen végezték a dolgukat. – Javasolt fordulás jobb nulla-egyes-nulla és folyamatos ereszkedés.

*

– Hatos-ötös-kilences – volt az egyetlen visszajelzés. Szato sosem fogja megtudni, milyen ironikus helyzet volt ez. Noha számos vadászgép állomásozott az Andrewson és négy másik támaszponton Washington százmérföldes körzetében, senkinek sem jutott eszébe, hogy vadászgépet küldjön a főváros légterébe egy ilyen estén, mint ez a mai. Aligha volt szükség Szato gondosan kitervelt hazugságaira és manővereire. Fájdalmas lassúsággal körözött repülőgépével, hogy egy lerobbant Jumbót szimuláljon, miközben egy igen aggódó és profi amerikai légi irányító segítette.

*

– Igen!

– Ellene? – Ezután csend következett, majd egy pillanattal később tápsvihar követte.

A házelnök felállt.

– A Ház ajtónállója az ülésterembe kíséri az alelnököt, hogy annak rendje és módja szerint felesküdjék.

– Ez a maga végszava. Kéz- és lábtörést – mondta Trent. Felállt, és az ajtó felé indult.

A titkosszolgálati ügynökök sorfala közt vonult a menet az épületet a Capitoliummal összekötő alagút felé. Aztán beértek, és Ryan végignézett a kanyargós, förtelmes sárgásfehérre festett falakon, melyeket elég idétlen módon kisiskolások rajzai borítottak.

*

– Semmilyen nyilvánvaló problémát nem látok. Se füstöt, se tüzet. – A légi irányító a közeledő repülőgépre irányította távcsövét. Egy mérföldre lehetett tőlük. – Nincs leeresztve a futóműve! Nincs futómű! Hatos-ötös-kilences, fent van a futóműve, ismétlem: fent van a futóműve.

*

Szato válaszolhatott volna, de nem tette. Valójában minden most dőlt el. Felgyorsította a gépet és háromszáz méteren tartotta a magasságát. Már látta a célpontot. Nem kellett mást tennie, csak negyven fokkal balra fordulnia. Ösztönszerűen kivilágította a gépét, hadd lássák rajta a vörös darut.

*

– Mi az ördögöt csinál ez?

– Ez nem KLM! Nézze! – bökött arra az egyik tiszt.

A 747-es közvetlenül a repülőtér fölött balra kanyarodott, és mind a négy motorja felsírt az erőlködéstől. A két tiszt egymásra nézett. Pontosan tudták, mi fog történni, és azt

is, hogy a szó szoros értelmében semmit sem tehetnek ellene. A támaszpont parancsnokának telefonálni csupán formaság, hiszen úgysem változtatna az eseményeken. Mindenesetre felhívták, majd riasztották az 1. helikopterszázadot is. Ezzel kifogytak a lehetőségekből. Megfordultak, hogy lássák a drámát, melynek már sejtették a végét. Alig egy perc hiányzott hozzá, hogy beteljesedjék. Szato gyakran járt Washingtonban, és végigjárta a szokásos turistalátványosságokat, a Capitolium épületét is beleértve, ahol többször is megfordult. Groteszki építmény, gondolta ismét, amint egyre nagyobb és nagyobb lett előtte, és úgy állította be a gépe irányát, hogy az most közvetlenül a Pennsylvania Avenue fölött dübörgött.

*

A látvány elég megdöbbentő volt ahhoz, hogy pillanatnyilag megbénítsa a Ház üléstermének tetején álló titkosszolgálati ügynököt. De csak egy pillanatra, és végül is nem volt jelentősége. A férfi letérdelt, és felpattintotta a hatalmas műanyag doboz tetejét.

– Jumpert elmozdítani! Azonnal! – üvöltötte a Stingert előszedve a férfi.

– Rajta! – kiáltotta egy ügynök olyan hangosan a mikrofonba, hogy majd megsüketültek az ülésteremben lévő biztonságiak. Az egyszerű mondat azt jelentette a titkosszolgálatnak, hogy vigyék el az elnököt, bárhol legyen is. A nagyszerűen kiképzett ügynökök azonnal mozgásba lendültek, pedig fogalmuk sem volt a veszély természetéről. A galérián a First Lady egységének rövidebb utat kellett megtennie, s noha az egyik ügynök megbotlott a lépcsőn,

el tudta kapni Anne Durling karját, és már rángatta is el a helyéről.

Andrea Price volt az egyetlen, aki megszólalt az alagútban. A Ryan családot körülvevő ügynökök azon nyomban előkapták fegyverüket, a legtöbben pisztolyokat, kettő azonban gépfegyvert húzott elő. Mindnyájan lövésre készen tartották fegyverüket, végigpásztázták a sárgafehér folyosót, de senkit és semmi veszélyre utalót nem láttak.

– Tiszta!

– Tiszta!

– Tiszta!

Az ülésteremben hatan rohantak a pódiumhoz, szintén fegyverrel a kezükben. Televíziónézők millióinak vésődött agyába ez a pillanat. Durling elnök őszinte zavarral pillantott első ügynökére, aki üvöltve kérte, hogy azonnal induljon.

Az épület tetején a stingeres ügynök rekordidő alatt vette vállára, a fegyvert, és a rakéta pityegése elárulta neki, hogy megtalálta a célt. Egy másodperc sem telt el a lövésig, noha az ügynök már akkor is tudta, hogy ez egy cseppet sem számít.

*

Ding Chavez a pamlagon ülve Patsy kezét fogta – azt, amelyikre felhúzta a gyűrűt –, amíg meg nem látta a fegyvereseket. A katona, hiszen mindig is az lesz, a tévéhez hajolt, hogy keresse a veszélyt, s noha nem látta, tudta, hogy annak ellenére ott leleskedik.

*

A fénycsík meglepte Szatót, s inkább a meglepetéstől, mint a félelemtől összerezzen. Aztán meglátta a bal oldali

motorjához közeledő rakétát. A robbanás meglepően hangos volt, és a riasztók tudatták vele, hogy a motor teljesen tönkrement, de már csak ezer méterre volt a fehér épülettől. A repülőgép kissé balra billent. Szato gondolkodás nélkül egyenesbe hozta, majd a gép orrával megcélozta az amerikai parlament épületének déli oldalát. Biztosan mindnyájan ott vannak. Az elnök, a képviselők, mindnyájan. Utolsó gondolata az volt, hogy ha ők meg tudták ölni a családját, és megalázták az országát, akkor ezért különleges árat kell fizetniük. Szinte önkéntelenül, mégis olyan pontosan, mintha rutinleszállás volna, a bejáráshoz vezető kőlépcső kétharmada táján választotta ki a becsapódás helyét. Tudta, hogy ez majdnem tökéletes lesz...

Közel háromszáz tonnás repülőgép és üzemanyag fúródott háromszáz csomós sebességgel az épület keleti homlokzatába. A repülőgép az ütközéskor darabjaira hullott, sebessége és tömege azonban önmagában elegendő volt ahhoz, hogy szétörje a falakon kívül álló tartóoszlopokat. Ezután az épület következett. Amint letörtek a szárnyak, a motorok, a repülőgép egyetlen igazán tömör elemei előrerepültek, s az egyik teljes erővel áttörte az ülésterem falát. A Capitoliumot olyan korban építették, amikor az egymásra rakott köveket tartották az építkezés legmaradandóbb formájának. Az épület déli felének teljes keleti homlokzata szinte kavicsokra tört. Az igazi katasztrófa azonban csak egy-két másodperccel később következett be, ami ahhoz kellett, hogy a tető zuhanni kezdjen – rá az ülésteremben lévő kilencszáz

emberre. Száz tonna repülőgép-üzemanyag tört elő a sérült tankokból és szökőkútként spriccelt a kőtömbökre. Alig egy másodperccel később egy szikrától lángra lobbant, és hatalmas tűzgolyó nyelt el mindent az épületen belül és odakint. A vulkánszerű lángok levegőt keresve továbbterjedtek a folyosókra, az alagsoriakra is.

Az ütközés elegendő volt ahhoz, hogy ott mindnyájan térdre zuhanjanak, de a titkosszolgálat ügynökei most a pánik küszöbén álltak. Ryan első, ösztönszerű mozdulata az volt, hogy megragadja legkisebb gyermekét, majd az egész családot a földre lökte, és saját testével óvta őket. Aztán valami arra készítette, hogy hátrapillantson a folyosóra. Onnan jött a zaj, s szinte szemvillanással később narancsszínű lángfal közeledett. Jacknek még arra sem jutott ideje, hogy beszéljen. Lenyomta a felesége fejét, aztán még két test zuhant rájuk, hogy védje őket. Semmire sem maradt idő, csak arra, hogy hátranézzenek a közeledő lángokra...

...fejük felett a tűzgolyó már kifogyott az oxigénből. A gomba alakúra formálódó felhő saját minivihart létrehozva felfelé lendült és kiszívta a levegőt meg a gázt abból az épületből, amelyben már megölte az ott tartózkodókat...

...a lángokra, amelyek tőlük alig harminc méterre megálltak, olyan gyorsan, ahogyan előrenyomultak, visszahúzódtak, majd hirtelen hurrikánt okozva az alagútban, ellenkező irányba haladtak. Egy ajtó szakadt ki a zsanérjaiból. Feléjük siklott, de elvétette őket. A kis Katie sírt a félelemtől és a ránehezedő súlytól. Cathy tágra meredt szemmel nézett a férjére.

– Menjünk! – kiáltott fel mindenki más előtt Andrea Price. Az ügynökök felemelték a család összes tagját, húzták, vonszolták őket visszafelé a Longworth épületbe, magukra hagyván a Ház két tagját. Alig egy perccel később, amikor odaértek, ismét Price különleges ügynök szólalt meg elsőként.

– Jól van, elnök úr?

– Mi az ördög... – Ryan körülnézett, a gyerekeihez lépett. A ruháik ziláltak voltak, egyébként sértetlennek látszottak. – Cathy?

– Én jól vagyok, Jack. – Az asszony aztán a gyerekeket vette szemügyre, ahogyan annak idején Londonban Jacket.

– Ők jól vannak, Jack. És te?

Mennydörgésszerű robaj hallatszott, amitől megremegett a föld, és a kis Katie Ryan felsírt.

– Price hívja Walkert – mondta az ügynöknő a mikrofonjába. – Price hívja Walkert... Bárki! Jelentkezzetek be.

– Price, itt Hosszúpuska Három. Mindnyájan meghaltak, ember. A kupola is leszakadt. Kardforgató, rendben?

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte levegő után kapkodva Sam Fellows. Price-nak még arra sem volt ideje, hogy meghallja a kérdést.

– Igen, igen, Kardforgató, Sebész és... a francba, még nem adtunk nekik nevet. Szóval a gyerekek... itt mindenki jól van. – Persze tudta, hogy ez túlzás. A levegő még mindig száguldva fújt el mellettük az alagútban, hogy táplálja a Capitolium épületében lángoló tüzet.

Az ügynökök mostanra valahogy összeszedték magukat.

Fegyvereiket még a kezükben tartották, és ráfogták a folyosón előbukkanó takarítóra. Aztán mindnyájan nagyot sóhajtottak, és lazítottak kissé, miközben máris megpróbálták arra összpontosítani, amire kiképezték őket.

– Erre! – mondta mindkét kezével a pisztolyát markolva Price. – Hosszúpuska Három, legyen egy kocsi a Longworth délkeleti sarkánál... mégpedig gyorsan!

– Értettem.

– Binny, Frank fedezzetek! – adta ki a következő parancsot Price. Ryan nem gondolta volna, hogy a nő az egység rangidős ügynöke, de a két férfi ügynök nem vitatkozott. Előrerohantak a folyosó végére. Trent és Fellows csak figyeltek, és intettek a közeledőknek.

– Tiszta! – mondta az uzis ügynök a folyosó túlsó végén.

– Jól van, elnök úr?

– Várjon csak! Mi ez a...

– Jumper halott – mondta egyszerűen Price. Az ügynökök ugyanazt a rádióbeszélgetést hallották, és szoros gyűrűt formáltak főnökük körül. Ryan viszont semmit sem hallott, nem értett semmit, és megpróbálta követni az eseményeket.

– Egy Suburban áll odakint – hallatszott Price ügynök fülhallgatójából. – Menjünk!

– Jól van, uram, el kell vinnünk önt innen, de azonnal. Kérem, kövessen! – mondta épp csak egy kicsit leengedve a pisztolyát Andrea Price.

– Várjon! Várjon egy pillanatra. Miről beszél? Az elnök, Anne...

– Hosszúpuska Három, itt Price. Megúsztá valaki?

– Semmi esély rá, Price, semmi esély – válaszolta a mesterlövész.

– Elnök úr, biztonságos helyre kell vinnünk önt. Kövessen, kérem!

Mint kiderült, kettő állt odakint a túlméretezett járművek közül. Jacket erőszakkal elválasztották a családjától, és az első autóra tuszkolták.

– És mi lesz a családommal? – kérdezte, s csak most látta meg azt a narancsszínű máglyát, amely csupán négy perccel azelőtt az amerikai kormányzat fellegvára volt. – Ó, istenem...

– Őket a... a...

– A Nyolcadik és az Első utcák kereszteződésénél lévő tengerészgyalogos-laktanyába vigyék őket. Tengerészgyalogosokat akarok melléjük, oké?

– Igen, uram. – Price bekapcsolta a mikrofonját. – Sebész és a gyerekek a Nyolcadik és Első ponthoz mennek, szóljatok a tengerészgyalogosoknak, hogy érkeznek.

Ryan autója a New Jersey Avenue-n igyekezett minél távolabb jutni a Dombtól, és bármilyen jó kiképzést kaptak is a titkosszolgálat emberei, főként azon igyekeztek, hogy megtisztítsák a területet.

– Forduljunk észak felé! – mondta Ryan.

– Uram, a Fehér Ház...

– Most azonnal menjünk egy olyan helyre, ahol ott a televízió. És azt hiszem, egy bíróra is szükségünk lesz. – Ez az ötlet nem megfontolás vagy elemzés eredménye volt, egyszerűen csak az eszébe ötlött.

A Chevy Suburban még jó ideig nyugat felé haladt, mielőtt

északra fordulva visszakanyarodott a Union pályaudvar felé. Az utcákon nyüzsögtek a rendőr- és tűzoltóautók. A légiőr Andrewsról felszállt helikopterei köröztek a levegőben, valószínűleg azért, hogy távol tartsák a sajtó helikoptereit. Ryan védelmezőinek gyűréje közt annak az épületnek a bejáratához ment, ahol a CNN stábja dolgozott. Ez volt a legközelebb. Most még több ügynök érkezett, elegendő ahhoz, hogy Ryan ténylegesen biztonságban érezze magát, megtudván, milyen ostoba is ez az érzés. Felment az egyik emeleti sajtószobába, és ott várakozott, amíg néhány perccel később egy másik ügynök megérkezett a bíróval.

– Ő Peter Johnson bíró, a washingtoni szövetségi bíróságról – mondta az ügynök Ryannek.

– Arról van szó, amire gondolk? – kérdezte a bíró.

– Attól tartok, uram, igen. Én nem vagyok ügyvéd. Legális ez? – kérdezte az elnök.

Ismét Price ügynök válaszolt.

– Coolidge elnököt az apja eskette fel, egy megyei békebíró. Legális – biztosította az ügynöknő mindkét férfit. Közelebb hoztak egy kamerát. Ryan a bibliára tette a kezét, és a bíró emlékezetből mondta.

– Én... mondja a nevét, kérem!

– Én, John Patrick Ryan...

– Ünnepeyesen megesküszöm, hogy odaadó hűséggel fogom ellátni az Egyesült Államok elnöki hivatalát.

– Ünnepeyesen megesküszöm, hogy odaadó hűséggel fogom ellátni az Egyesült Államok elnöki hivatalát... és legjobb képességeim szerint megóvom, védem és

megvédelmezem az Egyesült Államok alkotmányát. Isten engem úgy segítse! – Jack emlékezetből fejezte be az esküt. Valójában alig különbözött attól, amire tengerésztiszt korábban felesküdt. És ugyanazt is jelentette a számára.

– Rám aligha volt szüksége – mondta csendesen Johnson bíró. – Gratulálok, elnök úr. – Mindkét férfi számára furcsának tűnt ez a gratuláció, de Ryan elfogadta a felé nyújtott kezét. – Áldja meg az Isten!

Jack Ryan körülnézett a helyiségben. Az ablakokon át láthatta a Dombon égő tüzeket. Aztán visszafordult a kamera felé, melynek segítségével milliók látták őt, és akár tetszik neki, akár nem, visszanéztek rá, és vártak tőle valamit. Ryan mély lélegzetet vett, nem tudta, hogy a nyakkendője csálén áll.

– Hölgyeim és uraim! Ami ma este történt, az arra irányuló kísérlet volt, hogy tönkretegyék az Egyesült Államok kormányzását. Megölték Durling elnököt és azt hiszem, a kongresszusi tagok legtöbbszörét, de attól tartok, túl korai még biztosat mondani. Abban azonban biztos vagyok, hogy Amerikát sokkal nehezebb elpusztítani, mint az embereket. Az édesapám, mint hallották, rendőr volt. Ő és az édesanyám egy repülőbalesetben lelték halálukat, de vannak még rendőrök. Számos nagyszerű embert öltek meg csupán néhány perccel ezelőtt, de Amerika még itt van. Újabb háborút vívtunk és győztünk. Túléltek a gazdaságunk ellen intézett támadást, és ezt is túl fogjuk élni. Attól tartok, túl új fiú vagyok ahhoz, hogy megfelelően mondjam el, de az iskolában azt tanultam, hogy Amerika álom... Amerika testesíti meg azokat a gondolatokat,

amelyekben mindnyájan osztozunk, azokat a dolgokat, amelyekben mindnyájan hiszünk. A cselekedeteinket, és azt, ahogyan véghezvisszük őket. Ezt nem lehet elpusztítani. Senki sem pusztíthatja el, nem számít, milyen keményen próbálkoznak, mert mi választottuk, hogy kik és mik legyünk. Ez a mi találmányunk, és ezt sem pusztíthatja el senki. Még nem tudom, mit is tehetnék most azonkívül, hogy meggyőződöm arról, hogy a feleségem és a gyermekeim biztonságban vannak. De rám hárult ez a feladat, és épp most ígérem meg Istennek, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, hogy a legjobban végezzem. Most mindnyájukat arra kérem, imádkozzanak értem, és segítsenek nekem. Akkor szólok majd ismét önökhöz, amikor valamivel többet tudok. Most elfordíthatják a kamerát – fejezte be.

Kialudtak a reflektorok, és Ryan Andrea Price különleges ügynökhöz fordult.

– Hát akkor lássunk munkához!

Folytatás az *Utolsó parancs című* könyvben

Jegyzetek:

1. penthouse – felhőkarcoló tetején épült ház
2. tee – kúpocska, amelyről induláskor a golflabdát elütik
3. 1 yard = 91,44 cm
4. 1 láb = 30,48cm

5. USAF – United States Air Force - az Egyesült Államok légereje

6. GPS – Global Positioning System – globális helyzetmeghatározó rendszer

7. USS – United States Ship – az Amerikai Egyesült Államok hajója

8. SSN – atommeghajtású tengeralattjáró

9. Redundancia: egy rendszernek a funkciók ellátásához szükséges minimális összetevőin felüli része, amellyel a kívánt megbízhatóságot és hibatűrő-képességet érik el.

10. E-mail (electronic mail): számítógépes rendszerek felhasználói által váltott üzenetek tárolását és továbbítását végző rendszer.

11. NASA – National Aeronautics and Space Administration – Nemzeti Repülési és Űrhivatal

12. UCLA – Los Angeles-i egyetem

13. Hai – igen

14. 1 acre = 1125 négyszögöl

15. NTSB – National Transportation Safety Board – Országos Közlekedésbiztonsági Tanács

16. STU-6 – lehallgatás ellen védett telefon.

17. Kb. 650 km/óra.

18. NASDAQ – 4 National Association of Securities Dealers Automated Quotation System.

19. Motor Vessel

20. Nem értem

21. SAC – Strategic Air Command; Stratégiai Légierő

22. AUTEK – Atlantic Underwater Test and Evolution Center. Szonárok és tengeralattjáró-elhárító fegyverek és tengeralattjáró-zajok vizsgálatára létesített rendszer a Bahama-szigeteken.

23. Spruance osztályú amerikai romboló

24. MLRS – Multiple-Launch Rocket System

25. NMCC – National Military Command Center

26. SEC Securities and Exchange Commission.

27. Transponder. Olyan adó-vevő radar, amely egy bizonyos hullámhosszú jelzés vételére aktivizálódik.

28. CWS – Close - In - Weapon - System - Önálló radarral, erőforrással és lőszerellátással rendelkező légelhárító fegyver; Vulcan típusú, 20 mm-es gépágyú.

29. OKHSZ – Orosz Külföldi Hírszerző Szolgálat (RVS)

30. Sokból egy. Az USA jelmondata.

31. Japánban népszerűek az egy éjszakát maradó üzletemberek számára készített egyszemélyes, kapszulaszerűen kialakított hotelek.

32. gornisch: kb. az égvilágon semmit (jiddis)

33. Ezerbillió: 10^{12} -en

34. 35 Fahrenheit – 1,66 Celsius-fok

35. 31 Fahrenheit – -0,56 Celsius-fok

36. ADCAP: Additional Capability

37. LEMOSS: Long-Endurance Mobile Submarine Simulator

38. NAVY – Haditengerészet

Tartalom

- [ELŐSZÓ](#)
- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)

- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)
- [36.](#)
- [37.](#)
- [38.](#)
- [39.](#)
- [40.](#)
- [41.](#)
- [42.](#)
- [43.](#)
- [44.](#)
- [45.](#)
- [46.](#)
- [47.](#)
- [Jegyzetek](#)